

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

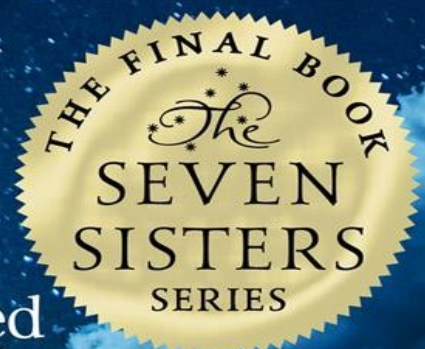
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harry
Whittaker
ATLAS
The
STORY OF PA SALT

The International No. 1 Bestseller

Lucinda
Riley

Everything will be revealed

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

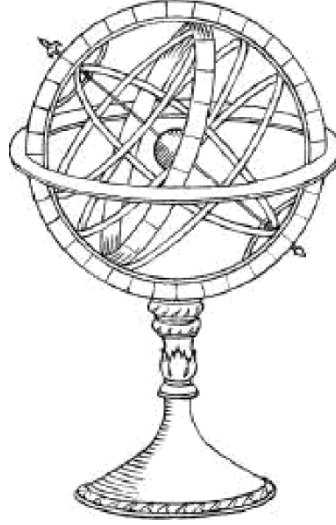
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Atlas

Pa Salt'ın Hikayesi

LUCINDA RILEY

HARRY & HITTAKER

MACMILLAN

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Karakter kadrosu](#)

[Önsöz: Tobolsk, Sibirya, 1925](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1928-29](#)

[1: Boulogne-Billancourt, Paris, Fransa](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[Neşeli: Yolda: Dublin'den Nice'e: Haziran 2008](#)

[6](#)

[7: Titan](#)

[8: Merry](#)

[9](#)

[10: Merry](#)

[11](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1929](#)

[12: Boulogne-Billancourt, Paris, Fransa](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[Titan: Haziran 2008 17](#)

[18](#)

[19](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1936-40](#)

[20: Leipzig, Almanya .](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25: Bergen Limanı, Norveç, Yeni Yıl Arifesi 1938](#)
[26](#)
[27: Inverness, İskoçya, Nisan 1940](#)

[Titan: Haziran 2008 28:](#)

Merry .

[29](#)

[30](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1944-51](#)

[31: High Weald, Kent, İngiltere](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36: İngiltere, 1949](#)

[37: Atlantik Okyanusu, 1949](#)

[38](#)

[39: Alicia Hall, Adelaide, Avustralya](#)

[40: Coober Pedy, 1951](#)

[41](#)

[Titan: Haziran 2008 42](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1951-93 43](#)

[44: 1965](#)

[45](#)

[46: Mayıs 1974](#)

[47: Ağustos 1977](#)

[48: Mayıs 1980](#)
[49: Ağustos 1980](#)
[50: 1981](#)
[51: 1982](#)
[52: 1993](#)
[53](#)

[Titan: Haziran 2008 54](#)

[Baba'nın Son Sayfaları: Titan: Haziran 2007 55](#)
[56: Tümen, Sibiry, 1918](#)
[57](#)
[58: Tobolsk, 1926](#)
[59: The Olympus, Haziran 2007](#)
[60: Tilbury Limanı, Essex, İngiltere, 1949](#)
[61: The Titan, Haziran 2007](#)
[62](#)

[Titan: Haziran 2008 63](#)
[64](#)

[Sonsöz: Atlantis: Bir yıl sonra Teşekkür](#)

Lucinda bu romanı dünyanın dört bir yanındaki okurlarına ithaf ediyor.

Bana her yönden ilham veren annem Lucinda'ya ithaf ediyorum - H.W.

Foreword

Sevgili Okuyucu,

Kendimi tanıtmama izin verin. Adım Harry ve Lucinda Riley'nin en büyük oğluyum. Sanmıyorum ama belki de uzun zamandır beklenen bu romanın kapağında iki isim görmek sizi şaşırtmıştır.

The Missing Sister'ın 2021'de yayınlanmasından hemen önce Lucinda sürpriz bir sekizinci ve son albümün yayınlanacağını duyurdu. hikayesini anlatacak olan Yedi Kız Kardeş serisinin ilk bölümü esrarengiz Pa Salt. Yedinci kitabın sonundaki Yazar Notu'nda şöyle yazmıştı: "Sekiz yıldır aklımdaydı ve sonunda kağıda dökmek için sabırsızlanıyorum.

Trajik bir şekilde, annem 2017'de özofagus kanseri teşhisinin ardından Haziran 2021'de hayatını kaybetti. Belki de hiçbir şey kaleme alma şansı bulamadığını düşünüyorsunuz. Ama kader gizemli bir şekilde işliyor. 2016 yılında, annem bir yapımcı tarafından Hollywood'a uçuruldu. Yedi Kız Kardeş'in film haklarını satın almakla ilgilenen bir şirket. Bu nedenle ekip, annemin serinin sonunu nasıl gördüğünü öğrenmek istiyordu - planlanandan dört kitap önce.

Bu süreç annemi parçalanmış düşüncelerini bir belgede toplamaya zorladı. Film için otuz sayfalık senaryo diyalogu yazdı. potansiyel yapımcılar, dizinin hikayesinin doruk noktasında yer alıyor. Bu sayfaların tahmin edilebileceği gibi muhteşem; dram, gerilim ... ve muazzam bir sürprizle dolu olduğu konusunda sizi ikna etmeme gerek olmadığına eminim.

Buna ek olarak, serinin hayranları Pa Salt'ın her kitapta cameo yaptığını bileceklerdir. Mum, karakterin on yıllar boyunca hareketlerinin bir zaman çizelgesini tutarak kapsamlı bir gözlemci rehberi oluşturdu. İçinde

Bu yollarla Lucinda, kendine verdiğinden çok daha fazlasını 'kağıda döktü'.

2018'de annem ve ben, Lucinda için Guardian Angels serisini yarattık. ve dört kitabın ortak yazarlığını yaptık. Bu süre zarfında En kötü ihtimalle Yedi Kız Kardeş serisini tamamlayacağım. Konuşmalarımız her zaman gizli kalacaktır, ancak düşünölemeyecek bir şey olması durumunda devreye sokulan bir emniyet tedbiri olduğumu vurgulamak isterim. Ve düşünölemezdi. Annemin gerçekten öleceğini hiç düşünödüğünü sanmıyorum, ben de düşünmedim.

Bir şekilde bilim ve doğa kanunlarına meydan okuyarak uçurumun kenarından döndü. Ama sonra, annem her zaman biraz sihirliydi.

Ölümünden sonra, sözümü tutacağıma dair hiçbir şüphe yoktu. Birçok kişi görevin baskısını sordu.

Nihayetinde *Atlas*, okuyucuları on yıldır tahmin etmeye devam eden sırları açığa çıkarmayı vaat ediyor. Ancak ben bu süreci her zaman bir övgü olarak gördüm. Bu görevi en iyi arkadaşım ve kahramanım için tamamladım. Bu şekilde, hiçbir baskı olmadı ve bunun bir sevgi işi olduğu kanıtlandı. Tahmin ediyorum ki bazıları doğal olarak hangi Olay örgüsünün hangi unsurları annemin, hangileri benim ama bunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Basitçe söylemek gerekirse, hikâyedir. Ve bu kitabın sonunda duygusal olarak tatmin olacağınızı biliyorum. Annem bundan emin.

Lucinda'nın tartışmasız en büyük başarısı, hiç kimsenin serinin arkasındaki gizli itici gücü doğru bir şekilde tanımlayamamış olması - ve binlerce teori var. *Atlas*, romanları başından beri sevenleri ödüllendirecek, ancak yeni bir hikaye var (her zaman orada olmasına rağmen, ilk 4.500 sayfa arasında sessizce gizlenmişti). Belki de tek yaptığım sis perdesi . . .

Atlas üzerinde çalışmak: *Pa Salt'ın Hikâyesi* bir ömür boyu sürececek bir meydan okuma ve ayrıcalık oldu. Bu Lucinda Riley'nin veda hediyesi ve ben teslim etmek için heyecanlıyım.

Harry Whittaker, 2023

*Gökte ve yerde, senin felsefende hayal edilenden çok daha fazla şey
vardır Horatio.*

William Shakespeare

Cast of characters

ATLANTIS

Pa Salt - *kız kardeşlerin üvey babası*
Marina (Anne) - *kız kardeşlerin vasisi*
Claudia - *Atlantis'teki kahya* Georg
Hoffman - *Pa Salt'ın avukatı*
Christian - *kaptan*

D'APLIÈSE KARDEŞLER

Maia

Ally (Alcyone) Star
(Asterope) CeCe
(Celaeno) Tiggy
(Taygete) Electra
Merry (Merope)

Prologue

Tobolsk, Siberia, 1925

Sert rüzgâr önlerinde bir kar fırtınası yaratırken, iki genç çocuk incelmış kürk mantolarını yüzlerine sıkıca sardılar. "Haydi!" diye bağırdı çiftin en yaşlısı. Daha yeni dönmüş olmasına rağmen On bir yaşındaydı, sesi zaten hırçın ve boğuk bir nitelik taşıyordu. "Bu kadar yeter. Hadi eve dönelim.

Küçük çocuk -henüz yedi yaşında- topladıkları odun yığını ald ve çoktan uzaklaşmış olan büyük çocuğun peşinden koştu.

Yolun yarısına geldiklerinde, çocuklar ağaçların arasından gelen belli belirsiz bir sesin farkına vardılar. Büyük çocuk olduğu yerde durdu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı küçük çocuk. Tahtanın ağırlığından kolları ağrıyordu ve bir an için hareketsiz kalmış olmalarına rağmen titremeye başlamıştı. "Eve gidebilir miyiz lütfen? Çok yorgunum.

"Mızımızlanma," diye tersledi büyük oğlan. "Ben araştırmaya gidiyorum. Yakındaki bir huş ağacının dibine doğru ilerledi ve diz çöktü. Küçük çocuk isteksizce onu takip etti.

Önlerinde, sert zeminde çaresizce kıvranan, bir rubleden daha büyük olmayan yavru bir serçe vardı.

"Yuvidan düşmüş," diye iç geçirdi büyük oğlan. "Ya da, acaba ... dinle. Çift karda hareketsiz durdu ve sonunda yukarıdan gelen tiz bir ses duydu. "Aha! Bu bir guguk kuşu.

"Saatteki kuş mu?

'Evet. Ama onlar dost canlısı yaratıklar değildir. Guguk kuşu yumurtalarını diğer kuşların yuvalarına bırakır. Sonra, yavru yumurtadan çıktığında, diğer yavruları dışarı iter. Kokladı. "Burada olan da bu.

"Olamaz. Küçük çocuk eğildi ve küçük parmağıyla kuşun başını hafifçe okşadı. "Her şey yolunda dostum, artık buradayız.

Başını kaldırıp arkadaşına baktı. "Belki ağaca tırmanırsak onu yerine koyabiliriz. Çocuk yuvayı bulmaya çalıştı. "Çok yüksekte olmalı. Birden ormanın zemininden mide bulandırıcı bir çıtırtı geldi. Aşağıya baktığında büyük çocuğun kuşu ezmiş olduğunu gördü.

çizmesinin altındaki piliç.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı küçük çocuk dehşet içinde.

'Annesi bunu kabul etmezdi. En iyisi onu şimdi öldürmek.

"Ama bunu bilmiyorsun. Çocuğun kahverengi gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Deneyebilirdik.

Çiftin büyüğü itirazları reddetmek için elini kaldırdı. 'Bir şey başarısızlığa mahkûmsa denemenin bir anlamı yoktur.

Bu sadece zaman kaybıdır. Tepeden aşağı inmeye devam etti. "Haydi. Geri dönelim.

Küçük çocuk eğilip cansız yavruya baktı. "Kardeşim için üzgünüm," diye hıçkırdı. Acı çekiyor. Bunu yapmak istememişti. Bu.'

The Diary of Atlas

1928-29

*Boulogne-Billancourt,
Paris, France*

Daha fazla ücretsiz kitap için FileDB.io adresini ziyaret edin
Bu günlük Mösyö ve Madam Paul Landowski'den bir hediye.
Konuşamadığım ama yazabildiğimi bildikleri için, düşündüğüm şeyleri
not etmeye çalışmamın iyi bir fikir olacağını söylediler. İlk başta aptal
olduğumu, aklımı yitirdiğimi düşündüler,
Ki birçok açıdan öyle. Ya da daha doğru bir ifadeyle, belki de bu kadar
uzun süre onlarla yaşadığım için onları tüketmişimdir. Onlar da ben de
çok yorgunuz.

En azından biraz mantığımın kaldığını bilmelerinin nedeni
Çünkü benden yazmamı istediler. Başlangıçta bana adımı, yaşıma ve
nereden geldiğimi yazdırmaya çalıştılar ama ben öğrendim.
Uzun zaman önce böyle şeyleri kağıda yazmanın başınızı belaya
sokabileceğini ve belanın bir daha asla istemediğim bir şey olduğunu
öğrendim. Ben de mutfaktaki masaya oturdum ve babamın bana
öğrettiği bir şiir parçasını kopyaladım. Tabii ki, bu benim nerede
olduğuma ihanet etmeyecek bir şiirdi.
bahçelerindeki çitin altına varmadan önce geldi. En sevdiklerimden biri
de değildi, ama kelimelerin ruh halime uygun olduğunu ve ölüm kapımı
çalarken kaderin yoluma çıkardığı bu nazik çifte iletişim kurabileceğimi
göstermek için yeterli olduğunu hissettim.
Ben de yazdım:

Bu gece izledim

*Ay ve sonra
Pleiades
aşağı in*

*Gecenin yarısı
geçti; gençlik
gidiyor; ben*

yatakta yalnız

Fransızca, İngilizce ve Almanca yazdım, bunların hiçbirini konuşabilecek yaşa geldiğimden beri kullandığım diller değildi (ki Elbette, ancak tıpkı kağıt üzerindeki kelimeler gibi, konuşulan her şey - özellikle de aceleyle - para birimi olarak kullanılabilir). Görünüşünden hoşlandığımı itiraf etmeliyim.

Yazdıklarımı okuyan Madam Landowski'nin yüzündeki şaşkınlık, kim olduğumu ya da kime ait olduğumu keşfetmesine yardımcı olmasa bile. Hizmetçi Elsa, önüme bir kase yemek koyduğunda gözlerinde bir an önce geldiğim yere geri gönderilmemi öneren bir bakış vardı.

Konuşmamak bir zorluk değil. Kendimi bildim bileli tanıdığım evimden ayrılabilecek bir yıldan fazla oldu. Bu süre zarfında sesimi sadece kesinlikle gerekli olduğunda kullandım.

Bunu yazdığım yerden, küçük tavan arası penceresinden dışarı bakabiliyorum. Daha önce, Landowski çocuklarının patikadan gelişini izledim. Okula gitmişlerdi ve üniformaları içinde çok şık görünüyorlardı - Françoise beyaz eldivenleri ve kayıkçı dedikleri hasır şapkasıyla, erkek kardeşleri ise beyaz gömlekleri ve blazer ceketleriyle. Mösyö'yü duysam bile

Landowski sık sık parasızlığından, büyük evinden, güzel bahçesinden ve evdeki hanımların giydiği güzel elbiselerden şikâyet ediyordu. ev kıyafetleri bana onun gerçekten çok zengin olduğunu söylüyor.

Ayrıca kalemimi de çiğnedim, babam bu alışkanlığımı devam ettirmemi engellemek için kalemimin ucuna her türlü korkunç aromayı koydu. Bir keresinde bana o günkü aromanın tadının çok güzel olduğunu ama zehirli olduğunu, bu yüzden ağzıma yaklaştırırsam öleceğimi söylemişti. Yine de bana deşifre etmem için verdiği çeviriye düşündüğümde, kalem ağzıma gitmişti. Beni gördüğünde bir çığlık duymuştum ve

ensemden tutularak dışarı çıkarıldım ve ağzım karla doldu, sonra da tükürmek zorunda kaldım. Ölmedim ama o zamandan beri bunun beni şok ederek durdurmak için yapılan sert bir hile mi olduğunu yoksa kar ve tükürüğün beni kurtarıp kurtarmadığını merak ediyorum.

Onu hatırlamak için elimden geleni yapsam da, onu son gördüğümünden bu yana çok uzun yıllar geçti ve zihnimden siliniyor.

Belki de en iyisi budur. Evet, unutmam her açıdan en iyisi. Daha önce olan her şeyi. O zaman bana işkence ederlerse, onlara söyleyecek bir şeyim olmaz. Ve eğer Mösyö ya da Madam Landowski Bana büyük bir nezaketle verdikleri günlüğe bir şeyler yazacağımı, deri çantamda saklayabileceğim anahtarlı küçük kilide güveneceğimi sanıyorlarsa fena halde yanılıyorlar.

Madam Landowski nazikçe, 'Günlük, hissettiğin ya da düşündüğün her şeyi yazabileceğin bir yerdir,' diye açıklamıştı. 'Aynı zamanda sadece senin gözlerin için bir mahremiyet yeridir. Asla bakmayacağımıza söz veriyorum.

Bol bol başımı salladım, sonra gözlerimle minnettarlığımı ifade ederek gülümsedim ve üst kattaki yatak odama koştum. Ona inanmıyorum. I

Hem kilitlerin hem de sözlerin nasıl kolayca kırılabilceğini tecrübelerimden biliyorum.

Sevgili annenin hayatı üzerine söz veriyorum ki senin için geri döneceğim. . . Benim için dua et, beni bekle.

Babamın bana söylediği son sözlerin anısını unutmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ama her nasılsa, hatırlamak istediğim diğerleri, onları dizginlemeye çalıştığım anda karahindiba tohumları gibi beynimin kavrayışından uzaklaşsa da, bu cümle ne yaparsam yapayım yerinden kıpırdamıyor.

Yine de günlük deri ciltli ve en ince kâğıtlarla dolu. Landowski'lere en az bir franka mal olmuş olmalı (ki paralarını burada arayın) ve bence bu, yardım etmek için yapılmış bir jestti.

Bu yüzden onu kullanacağım. Ayrıca, konuşmamayı öğrenmiş olsam da, uzun yolculuğumda sık sık yazmayı unutup unutmayacağımı merak ettim. Yanımda kâğıt ya da kalem olmadığından, o dondurucu kış gecelerini atlatmanın yollarından biri de Kafamdaki şiiri, sonra da harfleri 'zihnimin gözünde' yazdığımı hayal ediyorum.

Bu deyimi çok severim - babam buna hayal gücümüzün penceresi derdi ve şiir okumadığım zamanlarda sık sık

Babamın sınırların olmadığını söylediği o mağaramsı yerde kaybolurdunuz. Olmasını istediğin kadar büyüktü. Dar görüşlü insanların, tanımı gereği, sınırlı bir hayal gücüne sahip olduklarını da eklemişti.

İyi kalpli Landowskiler benim dışımdaki benle ilgilenen insan kurtarıcıları olduklarını kanıtlasalar bile, yine de kendi içimde kaybolmaya, gözlerimi sımsıkı kapatmaya ve asla yazıya dökülemeyecek düşünceler düşünmeye ihtiyacım vardı çünkü bir daha asla başka bir insana güvenemezdim.

Bu nedenle, Landowskiler'den herhangi biri bunu okursa ne olur diye düşündüm - ve bir parçam deneyeceklerinden emindi, hiç değilse meraktan - son dualarımı ettiğim gün başlayan bir günlük.

Aslında belki de onları hiç söylememiştim; ateş, açlık ve yorgunluktan o kadar sayıklıyordum ki belki de rüya görmüştüm - ama Her neyse, o gün hayatımda gördüğüm en güzel kadın yüzüne baktığım gündü.

Güzeller güzeli kadının yüzünü nasıl gördüğüme dair kısaltılmış, gerçeklere dayalı bir paragraf yazarken Bayan beni içeri almış, sevgi sözcükleri fısıldamış ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez kapalı bir yerde uyumama izin vermişti, onu son gördüğümde ne kadar üzgün görüldüğünü düşündüm. I adının Izabela - kısaca Bel olduğunu öğrendim. O ve Landowski'nin atölye asistanı Mösyö Brouilly (benden ona Laurent dememi istemişti, şu anki aptal halimle ona herhangi bir şey diyebileceğimden değil) birbirlerine delicesine aşık olmuşlardı. Ve o gece, üzgün görüldüğünde, veda etmeye gelmişti. Sadece bana değil, ona da.

Çok küçük olmama rağmen, aslında aşk hakkında oldukça fazla şey okumuştum. Babam gittikten sonra, onun ve yetişkinlerin davranışları hakkında bazı olağanüstü şeyler öğrendim. İlk başta, anlatılan fiziksel eylemin hikayeyi bir şekilde komedi haline getirmesi gerektiğini düşünmüştüm, ancak Sonra kesinlikle mizahçı olmadıklarını bildiğim yazarlar tarafından tekrarlandığında, bunun doğru olması gerektiğini fark ettim. Şimdi ise Günlüğüme kesinlikle yazmayacağım bir şey!

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı ve ellerimi ağızma götürdüm. Bu çok garip bir histi, çünkü kıkırdama bir duygu ifadesiydi.

bir seviyede mutluluk. Fiziksel bedenin doğal tepkisi. "Tanrım! Fısıldadım.

Kendi sesimi duymak tuhaftı.

son söylediğimden daha derin görünüyordu. Tavan arasında kimse beni duyamazdı; iki hizmetçi de aşağıdaydı.

fırçalıyor, cilalıyor ve evin arkasındaki iplere asılı bitmek bilmeyen çamaşırlarla uğraşıyordum. Her neyse, beni burada duyamasalar bile, bu mutluluk olayı alışkanlık haline getirmemem gereken bir şeydi, çünkü eğer kıkırdayabiliyorsam, bu bir sesim olduğu ve kesinlikle konuşabileceğim anlamına geliyordu. Beni üzecek şeyler düşünmeye çalıştım, ki bu gerçekten çok garip hissettiriyordu, çünkü

Her şeye rağmen Fransa'ya gitmeyi başarmış gibi görünmemi sağlayan şey, hayallerime dalıp mutlu düşünceler düşünmemdi. Geceleri bizi ayıran ince duvarın arkasından konuşmalarını her zaman duyabildiğim iki hizmetçiye düşündüm. Maaşlarının berbat olduğundan, çalışma saatlerinin çok uzun olduğundan, yataklarının topak topaktı ve çatı katındaki odaları kışın buz gibi oluyordu. İnce duvara vurmak ve benimle onları ayıran bir duvar olduğu için kendilerini çok şanslı hissetmeleri gerektiğini haykırmak istedim.

Hepsi tek bir odada yaşamıyordu, ne kadar kötü olursa olsun maaşları vardı. Ve odalarının kışın soğuk olduğunu söylemeye gelince...

Fransa'nın iklimini incelemiştim ve hatta

Her ne kadar sınırlarında olduğumuzu keşfettiğim Paris kuzeyde olsa da, sıfırın altında birkaç derecenin sorun olabileceği düşüncesi beni yeniden kıkırdatma isteği uyandırdı.

Yepyeni 'resmi' günlüğümün ilk paragrafını bitirdim ve kendi kendime okudum, sanki onu okuyan Mösyö Landowski'ymişim gibi davrandım, komik küçük sakalı ve büyük gür saçlarıyla Bıyık.

Boulogne-Billancourt'da yaşıyorum. Nazik Landowski ailesi tarafından kabul edildim. İsimleri Mösyö ve Madam Paul ve Amélie Landowski, çocukları ise Nadine (20), Jean-Max (17), Marcel (13) ve Françoise (11). Hepsi bana karşı çok nazik. Bana çok hasta olduğumu ve gücümü toparlamamın zaman alacağını söylediler. Hizmetçilerin isimleri Elsa ve Antoinette, ve aşçının adı Berthe. Bana her zaman teklif ediyor

Beni şişmanlatmak için güzel pastanesinden daha çok ve daha çok yedirdiğini söylüyor. Bana ilk kez dolu bir tabak verdiğinde, içindeki her lokmayı yedim ve beş dakika sonra şiddetli bir şekilde hastalandım. Doktor beni görmeye geldiğinde, Berthe'e midemde bir sorun olduğunu söyledi.

Yetersiz beslenme yüzünden küçüldüm ve bana daha küçük tabaklarda yemek vermek zorunda, yoksa tekrar çok hastalanabilir ve ölebirim. Sanırım bu Berthe'yi üzdü ama umarım artık neredeyse yeniden düzgün beslenmeye başladığım için onun yemeklerini de takdir ediyordum. Henüz tanışmadığım ama ailenin hakkında çok konuştuğu bir personel var. Adı Madam Evelyn Gelsen ve evin kahyası.

Şu anda tatilde, Lyon'da yaşayan oğlunu ziyaret ediyor.

Yediğim onca yemeğin yanı sıra doktorun gelip beni ziyaret etmek zorunda kalması nedeniyle bu aileye pahalıya mal olduğumdan endişeleniyorum. Doktorların ne kadar pahalı olabileceğini biliyorum. Param ve mesleğim yok ve onlara geri ödeme yapmanın bir yolunu göremiyorum, tabii ki bunu bekleyeceklerdir ve yapılması gereken doğru şey de budur. Burada ne kadar kalmama izin verileceğinden emin değilim ama onların güzel evlerinde her günün tadını çıkarmaya çalışıyorum. İyilikleri için Tanrı'ya şükrediyor ve her gece onlar için dua ediyorum.

Memnuniyetle başımı sallarken dişlerim kalemin ucunda çıtırdadı. Dili basitleştirmiş, on yaşında normal bir çocukmuşum gibi görünmek için basit yazım hataları yapmıştım. Bir zamanlar ne tür bir eğitim aldığımı bilmelerine izin veremezdim. Babam gittikten sonra, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Beni teşvik ettiği gibi derslerime devam ettim, ama o rehberim olmadan bu bölümdeki işler oldukça zarar görmüştü.

Eski masanın çekmecesinden güzel bir temiz beyaz kâğıt çıkarıp -ki benim için bir çekmeceye ve kendime ait bir yazı alanına sahip olmak hayal ettiğim tüm lükslerin ötesindeydi- yazmaya başladım
Bir mektup yaz.

*Landowski Atelier
Rue Moisson Desroches
Boulogne-Billancourt*

7 Ağustos 1928

Sevgili Mösyö ve Madam Landowski,

Hediyeniz için ikinize de teşekkür etmek istiyorum. Bu Sahip olduğum en güzel günlük ve benden istediğiniz gibi her gün ona yazacağım.

Ayrıca, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Tam kibarca 'Sizin' ve adımı eklemek üzereydim ki kendimi durdurdum. Kağıdı düzgünce önce ikiye, sonra dörde katladım ve ön tarafına isimlerini yazdım. Yarın postayı taşıyan gümüş tabağın üzerine koyacaktım.

Yola çıktığım yere varamış olsam bile, yakındaydım. Yeterince. Halihazırda tamamladığım mesafeyle kıyaslandığında, bu mesafe Moisson Desroches Sokağı boyunca bir yürüyüşe eşdeğerdi. Ama henüz ayrılmak istemiyordum. Doktorun Berthe'e söylediği gibi, sadece bedenimi değil, ruhumu da güçlendirmem gerekiyordu. Aklım. Doktor bunu göremese bile, ona en kötü şeyin aldığım fiziksel ceza değil, hala içimi tırmalayan korku olduğunu söyleyebilirdim. Her iki hizmetçi de, muhtemelen Çünkü evdeki herkesten şikâyet etmekten sıkılmışlardı ve bana geceleri ağlayarak onları uyandırdığımı söylemişlerdi. Uzun yolculuğumda buna o kadar alışmıştım ve o kadar yorulmuştum ki Ayrıca, hemen uykuya dalabiliyordum ama burada, kendi yatağımda dinlenmiş ve sıcak olmak beni yumuşatmıştı. Çoğu zaman kabuslar başladıktan sonra bir daha uyuyamıyordum. Ben değildim Hatta 'kâbuslar'ın onları tanımlamak için doğru yol olduğundan bile emin değildim. Çoğu zaman zalim zihnim bana gerçekten başıma gelmiş olan şeyleri yeniden yaşıyordu.

Ayağa kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm, elimde günlük, çarşafın ve battaniyenin altına girdim, çünkü şu anda hava *boğucuydu*. Günlüğü aldım ve

pijama altımın içine, böylece içime rahatça oturdu uyluğuma koydum. Sonra boynumdan sarkan deri keseyi çıkardım ve aynı yere, diğer uyluğumun üzerine koydum. Eğer benim uzun

Yolculuğun bana öğrettiği bir şey varsa, o da bu tür değerli şeylerin en güvenli saklanma yerlerinin neresi olduğuydu.

Yatağa uzandım - Elsa ve Antoinette'in şikâyet ettiği başka bir şey, ama benim için meleklerin kanatlarından oluşan bir bulutun üzerinde uyumak gibiydi - gözlerimi kapattım, babam ve annem için hızlı bir dua ettim, cennetin neresinde olursa olsun ve Uyu.

Bunu yaparken bir düşünce beni rahatsız ediyordu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, teşekkür yazmamın başka bir nedeni daha vardı Landowski'lere mektup: her ne kadar işime devam etmem gerektiğini bilsem de Yolculuk sırasında en harika duygu olan güvenlikten vazgeçmeye hazır değildim.

"Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun, genç adam? Mösyö Landowski, Efendimizin gözlerinin içine bakarken bana sordu.

neredeyse benim kadar büyüktü. Brezilya'da *Cristo Redentor* dedikleri şeyin başını mükemmelleştirmeyi yeni bitirmişti.

İsa Mesih'i çağırıyor. Mösyö Laurent Brouilly bana heykelin Rio de Janeiro adlı bir şehirde bir dağın tepesinde duracağını söylemişti.

Tüm parçalar bir araya getirildiğinde otuz metre boyunda olacaktı.

Bitmiş heykelin minyatür versiyonlarını görmüştüm ve Brezilyalı (ve Fransız) İsa'nın

kollarını iki yana açmış, altındaki şehri kucaklıyordu. Uzaktan bakıldığında bunun bir haç olduğunu düşünmek çok zekiceydi. Heykeli dağa nasıl çıkaracakları ve nasıl monte edecekleri son birkaç yıldır büyük bir tartışma ve endişe konusuydu.

haftalar. Mösyö Landowski'nin endişelenecek çok kafası var gibiydi, çünkü aynı zamanda Sun Yat-sen adında Çinli bir adamın heykeli üzerinde çalışıyor ve gözleri için endişeleniyordu. Mükemmeliyetçi biri olduğunu düşündüm.

Uzun ve sıcak yaz günleri boyunca Mösyö Landowski'nin atölyesine çekiliyor, içeri girip yerde duran ve bir forma sokulmayı bekleyen kayaların arkasına saklanıyordum. Atölye genellikle Laurent gibi büyük ustadan bir şeyler öğrenmek için orada bulunan çıraklar ve asistanlarla doluydu. Çoğu beni görmezden gelirdi ama Matmazel Margarida sabahları geldiğinde bana hep gülümserdi. Bel'in çok iyi bir arkadaşıydı, bu yüzden onun güvenilir kişilerden biri olduğunu biliyordum.

Mösyö bir gün beni atölyede gördü ve her baba gibi, içeri girmeden önce izin istemediğim için bana sitem etti. Elimi salladım.

Başımı öne eğdim ve kollarımı önüme uzatıp kapıya doğru geri çekildim, sonra kibar mösyö yumuşadı ve beni kendisine doğru çağırdı.

'Brouilly bana bizi çalışırken izlemeyi sevdiğinizi söyledi. Bu doğru mu? Tekrar başımı salladım.

'O zaman saklanmana gerek yok. Hiçbir şeye dokunmayacağına yemin ettiğin sürece, buraya hoş geldin evlat. Tek dileğim kendi Çocuklar da mesleğime sizin kadar ilgi gösterdi.

O andan itibaren, istenmeyen bir sabuntaşı parçasıyla sehpa masasına oturmama izin verildi ve kendi alet takımım sağlandı.

"İzle ve öğren evlat, izle ve öğren," diye öğütlemişti Landowski. Ben de öyle yaptım. Kaya parçamın üzerine çekiçle keski vurmak kendi yöntemlerim açısından bir fark yaratmadı. Onu en basit biçimlere sokmaya çalışsam da, her seferinde önümde bir moloz yığınıyla karşılaşıyordum.

"Evet evlat, ne düşünüyorsun?" diye sordu Mösyö Landowski, *Cristo*'nun başını işaret ederek. Her zamanki gibi şiddetle başımı salladım.

Beni kabul eden bu nazik adamın hâlâ benden sesli bir yanıt almaya çalışmasından dolayı suçluluk duyuyordum. Azminden dolayı bunu hak ediyordu, ama biliyordum ki ağzımı açtığım anda konuşursam, tehlikede olurdum.

Madam Landowski, artık yazabildiğimi ve bana söylenenleri anlayabildiğimi bildiğinden, bana bir yığın müsvedde kâğıt uzatmıştı.

"Sana bir soru sorarsam, cevabını yazabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım. O andan itibaren iletişim çok basitleşmişti.

Mösyö Landowski'nin sorusuna cevap olarak şortumun cebinden kalemimi çıkardım, neredeyse tüm sayfayı kaplayan bir kelime yazdım ve ona uzattım.

Okurken kıkırdadı.

"Magnifique", ha? Teşekkür ederim genç bayım ve umalım ki sizin yanıtınız, *Cristo* dünyanın öbür ucundaki Corcovado Dağı'nın tepesinde gururla durduğunda alacağı yanıt olsun. *Eğer* onu oraya ulaştırabilirsek. .

!

Arkamdan Laurent, 'İnancınız olsun, efendim,' diye karşılık verdi. 'Bel bana fününüler demiryolunun kullanımı için hazırlıkların iyi gittiğini söyledi.

devam ediyor.'

"Gerçekten öyle mi? Mösyö Landowski gür gri kaşlarından birini kaldırdı. 'Benden daha çok şey biliyor gibisiniz. Heitor da Silva Costa bana heykelimin nasıl gönderileceğini ve sonra nasıl dikileceğini konuşacağımızı söyleyip duruyor ama bu konuşma hiç gerçekleşmiyor. Öğle yemeği vakti gelmedi mi daha? Sinirlerimi yatıştırmak için biraz şaraba ihtiyacım var. Ben

bu *Cristo* projesinin kariyerimin sonu olabileceğini hissetmeye başladım. Böyle bir çılgınlığa evet dediğim için aptalın tekiymişim.

Laurent, "Ben yemeği getireyim," diye karşılık verdi ve küçük odaya yöneldi.

Her ayrıntısını aylar önce evden ayrıldığımdan beri ilk güvenli sığınağım olarak hatırlayacağım mutfak. Laurent'in bir şişe şarap açmasını izlerken gülümsedim. Erken uyandığım zamanlarda sık sık yaptığım gibi, şafak vakti atölyeye sürünerek inerdim.

İçinde barındırdığı güzellikler arasında. Orada oturur ve babamın gidebileceğim onca yer varken bu kadar güzel bir yere gitmiş olmama nasıl güldüğünü düşünürdüm.

Buradan sadece birkaç kilometre ötedeki Renault fabrikası gibi, onun yerine kendisinin sanatsal bir tapınak olarak adlandıracağı bir yere gelmişim. Bunun onu bir şekilde memnun edeceğini biliyordum.

Bu sabah, kayaların arasında oturup *Cristo*'nun nazik yüzüne bakarken, yemeğimizi yediğimiz perdenin arkasındaki odadan bir ses duydum. Parmak uçlarımda oraya doğru gittim ve

Arkada, masanın altından çıkan bir çift ayak görmüştüm. Sesin Laurent'in hafif horlaması olduğu anlaşıldı. Bel'den beri

Brezilya'ya geri döndüğünde, sabahları içkiden dolayı daha kötü görüldüğünü fark etmişim, gözleri kızarmış ve morarmıştı, cildi solgundu ve sanki her an midesindekileri kusacakmış gibi griydi. (Ve ben bu konuda *çok* deneyimliydim.

bir erkeğin ya da kadının normal sınırları aştığını bilmek).

Şimdi kendisi için sağlıklı bir bardak doldurmasını izlerken, babamın içkiden en çok etkilendiğini söylediği karaciğeri için endişeleniyordum. Ama Laurent'in sadece karaciğeri için değil, kalbi için de endişeleniyordum. Organın kendisinin aşk yüzünden fiziksel olarak kırılmasının imkânsız *olduğunu* anlamama rağmen, adamın içinde bir şey kırılmıştı.

Belki bir gün acıyı alkolle bastırma isteğini anlayacaktım.

"*Santé!*" dedi iki adam kadehlerini tokuştururken. Onlar masaya otururken ben de mutfakta işe yarar bir şeyler topluyordum. ekmek, peynir ve yolun aşağısındaki kadının bahçesinde yetiştirdiği soğanlı kırmızı domatesler.

Bunu biliyordum çünkü hizmetçi Evelyn'in sebze dolu bir kutuyla mutfakta belirdiğini görmüştüm. Zayıf bir kadın olmadığından ve orta yaşın üzerinde olduğundan, kutuyu ondan almak ve bir kenara koymak için odanın diğer ucuna koşardım.

"Tanrım, bugün çok sıcak bir gün," diye nefes nefese tahta sandalyelerden birine ağır ağır oturdu. Daha o istemeden ona bir bardak su getirdim ve bir kâğıt ile kalem alarak cebimden çıkardım ve ona bir soru yazdım.

"Neden hizmetçileri göndermiyorum?" diye okudu, sonra bana baktı. "Çünkü, küçük çocuk, o ikisi de çürük şeftaliyi Mükemmel bir tane. İkisi de şehirli kızlar, taze meyve ve sebze kavramları yok.

Kağıdı ondan geri alırken bir cümle daha yazmıştım.

Bir dahaki gidişinde, kutuyu taşımak için seninle geleceğim.

"Çok naziksin genç adam, eğer bu hava böyle devam ederse seni tutabilirim.

Hava devam etti ve ben de gidip ona yardım ettim. Yolda giderken Cadde boyunca oğluyla ilgili sohbet ediyor, onun üniversitede mühendis olmak için okuduğunu gururla anlatıyordu.

Tezgâhta sergilenen sebzeler arasında yolumuzu bulurken, 'Bir gün kendi başına bir şeyler yapacak, göreceksin,' diye ekledi, ben onun onayından geçenlerin kutusunu tutuyordum. Dışarıda Landowski ailesindeki herkes, Evelyn benim favorimdi. Her ne kadar hizmetçilerin 'ejderhanın' ne zaman döneceğine dair konuşmalarını duvarlardan duyduğum için onun dönüşünden korkuyor olsam da. Onunla 'adı olmayan ve konuşamayan çocuk' olarak tanıştırılmıştım. (Bunu söyleyen Landowskilerin on üç yaşındaki oğulları Marcel'di. Bana şüpheyle baktığını biliyordum, ki ben de Tamamen anladım - herhangi bir aileye ani gelişim birkaç tüyü karıştırdı). Yine de Evelyn beni basitçe elini uzattı ve bana sıcak bir gülümseme verdi.

"Ne kadar çok o kadar iyi, ben de öyle diyorum. Ne anlamı var ki Böyle kocaman bir eve sahip olup da her odayı doldurmamak olur mu?" Sonra bana göz kırptı ve o gün öğle yemeğinden kalan tarte tatin'e baktığımı görünce benim için bir dilim kesti.

Orta yaşlı bir kadınla aramızda bir tür gizli ve kesinlikle dile getirilmeyen (en azından benim açımdan) bir ilişki kurmuş olmamız gerçekten çok tuhaftı. ama aramızda bir bağ olduğunu biliyordum. Gözlerinde bana derin acılar çektiğini söyleyen tanıdık bir bakış fark etmiştim. Belki o da bende benzer bir şey fark etmişti.

Evdeki herkesin benden şikayetçi olmamasını sağlamanın tek yolunun kendimi görünmez kılmak olduğuna karar vermiştim (Landowski'nin çocuklarına ve daha az ölçüde Mösyö ve Madam Landowski) veya çok müsait olanlar için Bu ihtiyaç temelde hizmetçilerden oluşuyordu. Evelyn, Berthe, Elsa ve Antoinette, ihtiyaç duydukları her an ellerinin altında yararlı bir küçük yardımcı olduğunu şimdi fark ettiklerini düşünüyorum. Evde sık sık Bizi barındıran küçük alanı temizleyen bendim. Çok küçük bir çocukken bile, her zaman her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olma dürtüsüne sahiptim. Babam kaosu değil, düzeni sevdiğimi fark etmişti. bir gün çok iyi bir eş olacağımı söyleyerek şaka yapmıştı. Eski evimde bu imkansızdı çünkü her faaliyet tek bir odada gerçekleşiyordu, ama burada, Landowski'lerin evindeki düzen beni çok heyecanlandırıyordu. Belki de en sevdiğim iş, Elsa ve Antoinette'in çarşafı ve giysileri ipten almalarına yardım etmektir. güneş ışığında kuruduktan sonra. Her iki hizmetçi de her köşenin mükemmel bir şekilde birleştikten emin olma ihtiyacıma gülmüştü. ama burnumu hangi çamaşırın içine soktuysam Benim için parfümlerin en güzeli olan temiz kokusunu içime çekebilmek için elimi hiç çekmedim.

Her neyse, çamaşırları katladığım gibi domatesleri de doğradıktan sonra Mösyö Landowski ve Laurent'in yanına gittim. Masa. Taze bageti kırmalarını ve bir dilim kesmelerini izledim. ve ancak Mösyö Landowski aynısını benim de yapmam gerektiğini söylediğinde ziyafete ben de katıldım. Babam bana her zaman Fransız yemeklerinin tadının ne kadar harika olduğunu söylerdi ve haklıydı. Ancak, bana verilen her şeyi tıka basa yediğim hastalık nöbetlerimden sonra

Sanki bana sunulan son yemekmiş gibi hızla boğazımdan aşağı inerken, Berthe'in bir keresinde kulağımın dibinde söylediği gibi, bir vahşi gibi değil, yetiştirildiğim bir beyefendi gibi yemeye devam ettim.

Hâlâ *Cristo* ve Sun Yat-sen'in gözbebekleri hakkında konuşuluyordu ama ben aldım. Anladığım kadarıyla Mösyö Landowski gerçek bir Yaratıcıydı - yaz aylarında Olimpiyat sanat yarışmasında altın madalya kazanmıştı ve görünüşe göre yetenekleriyle dünya çapında ünlüydü. Onun hakkında en çok hayranlık duyduğum şey, şöhretin onu değiştirmemiş olmasıydı. Ya da en azından ben değiştirmediyi düşündüm, çünkü o

Mümkün olan her saat çalıştı, çoğu zaman akşam yemeğini kaçırdı, bunun için Madam Landowski onu azarlardı çünkü çocuklarının onu görmeye ihtiyacı vardı ve onun da öyle. Detaylara gösterdiği özen ve Laurent'in işini onun yerine kolayca bitirebileceği mükemmeliyet bana ilham verdi. Bu dünyada ne yapmam ya da ne olmam gerekiyorsa, ona her zaman her şeyimi vereceğime dair kendime söz verdim.

'Peki ya sen evlat? Çocuk mu?'

Bir kez daha kendimi düşüncelerimden çekip çıkardım. İçinde yaşamaya o kadar alıştığım bir yerdi ki, insanların bana ilgi göstermesine alışmak biraz zaman alıyordu.

"Dinlemiyordun, değil mi?"

Gözlerimle özür dileyerek başımı salladım.

'Sana Sun Yat-sen'in gözlerinin henüz doğru olup olmadığını sordum. Sana onun fotoğrafını göstermiştim, hatırladın mı?

Kalemimi elime aldım, yazmadan önce cevabım hakkında dikkatlice düşündüm. Bana her zaman doğruyu söylemem öğretilmişti ama diplomatik olmam da gerekiyordu. İhtiyacım olan kelimeleri yazdım, sonra

kitap ona.

*Neredeyse,
efendim.*

Landowski'nin şarabından bir yudum almasını, sonra başını geriye atıp gülmesini izledim.

'Tam isabet, evlat, tam isabet. Bu öğleden sonra bir kez daha deneyeceğim.

İki adam karınlarını doyurduktan sonra kalan ekmek ve peyniri temizledim. Sonra onlar için Mösyö Landowski'nin sevdiğini bildiğim şekilde kahve pişirdim. Bunu yaparken bir yandan da ekmek ve peynir kalıntılarını şortumun cebine koydum. Bu, henüz kıramadığım bir alışkanlığımdı - bir insanın ne zaman

yemek kesilebilir. Onlara kahve ikram ettikten sonra başımı salladım ve tavan arasına döndüm. Ekmek ve peyniri masadaki çekmeceye yerleştirdim. Çoğu zaman oraya koyduğum yemek artıkları ertesi sabah gizlice dışarıdaki çöp kutusuna atılırdı. Ama dediğim gibi, kimse asla bilemezdi.

Ellerimi yıkadıktan ve saçlarımı taradıktan sonra öğleden sonraki faydalı işlerime başlamak üzere aşağı indim. Bugünkü işim gümüş parlatmaktı.

Sabır, Evelyn bile bu konuda iyi olduğumu söylemişti. Uzun zamandır iltifata aç kalmış birinin gururuyla parlıyordum. Bu parlıtı Yine de uzun sürmedi, çünkü Elsa ve Antoinette kadife yataklarındaki bıçak ve çatalları değiştirirken kapıda durdu ve arkasını döndü.

"Belki ikiniz de genç adamın becerilerinden bir şeyler öğrenebilirsiniz," dedi ve Elsa ile Antoinette'i bana ters ters bakmaları için bırakarak çıkıp gitti.

Ama ikisi de tembel ve sabırsız oldukları için, bana bakmaktan mutlu olmuşlardı.

cilalama işine el atardı. Büyük yemek odasının huzurunda, her zaman pırıl pırıl parlayan maun masada oturmayı çok severdim. ellerim meşgul ve zihnim istediği yerde dolaşmakta özgürdü.

Vücudum ve duyularım iyileşmeye başladığından beri neredeyse her gün aklımdaki ana düşünce nasıl para kazanabileceğimdi. Landowskiler ne kadar nazik olurlarsa olsunlar, biliyordum ki onların merhameti. Bu gece bile, her ne sebeple olursa olsun onlarla geçireceğim zamanın dolduğunu söyleyebilirler. Bir kez daha bilmediğim bir sokağa atılmış, savunmasız ve yalnız olacaktım. İçgüdüsel olarak parmaklarım gömleğimin altında taşıdığım deri keseye gitti. Sadece İçindekilerin satmak için bana ait olmadığını bilsem bile, dokunuşu ve tanıdık şekli beni rahatlatı. Yolculuktan sağ çıkmış olması bile başlı başına bir mucizeydi ama varlığı hem bir lütuf hem de bir lanetti. Şu anda Paris'te, yabancıların çatısı altında yaşıyor olmamın tek nedeni buydu.

Gümüş çaydanlığı cilalamayı bitirdikten sonra, artık Evde tavsiye isteyecek kadar güvendiğim tek bir kişi vardı. Evelyn, ailenin 'kulübe' dediği ama aslında ana evin iki odalı bir uzantısı olan evde yaşıyordu. Evelyn'in bana söylediği gibi

En azından kendi özel banyosu ve en önemlisi de kendi ön kapısı vardı. Henüz içini görmemiştim ama bu akşam yemekten sonra cesaretimi toplayıp o kapıyı çalacaktım.

Yemek odasının penceresinden Evelyn'in kulübeye gidişini izledim - her zaman ana yemek bittikten sonra giderdi.

Servis yaptı, iki hizmetçisini tatlıdan ve ardından bulaşıktan sorumlu bıraktı. Yemeğimi yedim ve aile sohbetlerini dinledim.

En büyük kardeş olan Nadine henüz evlenmemişti ve zamanının çoğunu bir şövale, fırçalar ve bir paletle evden ayrılarak geçiriyordu. Resimlerini hiç görmemiştim ama tiyatro sahneleri için arka planlar da tasarladığını biliyordum. Daha önce hiç sahnede bir oyun izlememiştim ve tabii ki onunla konuşup çalışmaları hakkında soru soramazdım. Çünkü Evde çok az zaman geçiriyordu ve kendi hayatına çok dalmış görünüyordu, beni pek fark etmedi, sabahın erken saatlerinde yolumuz kesişirse bana ara sıra gülümsüyordu. Sonra

Marcel, bir gün beni yolumda durdurmuş, sonra göğsünü şişirmiş, ellerini kalçalarına koymuş ve benden hoşlanmadığını söylemişti.

Elbette bu aptalcaydı çünkü beni tanıımıyordu ama akşam yemeğinden önce mutfakta yardım ettiğim için küçük kız kardeşi Françoise'a bana 'yalaka' dediğini duymuştum. Nasıl hissettiğini anlıyordum; ailesinin bahçelerinde bulunmuş ve konuşmayı reddeden genç bir serseriye evlerine almaları herkesi Şüpheli.

Ancak, alt kattaki bir odadan gelen ve mutfağa doğru sürüklenen güzel müziğin sesini ilk duyduğum andan itibaren onu her şeyiyle affettim. Yaptığım işi bıraktım ve orada durdum, büyülenmiştim. Babam bana çalabildiği kadarını çalmış olsa da

Kemanında, piyano tuşlarının bir insan tarafından ustalıkla kullanıldığında çıkarabileceği sesi hiç duymamıştım.

Ve muhteşemdi. O zamandan beri Marcel'in parmaklarını biraz takıntı haline getirmiştım, piyano tuşlarını nasıl bu kadar hızlı ve mükemmel bir düzende geçtiklerini merak ediyordum. Kendimi eğitmek zorunda kalmıştım.

gözlerimi kaçırdım. Bir gün cesaretimi toplayıp ona oyununu izleyip izleyemeyeceğimi soracaktım. Bana karşı nasıl davranırsa davransın, onun bir sihirbaz olduğunu düşünürdüm.

Ağabeyi Jean-Max yetişkinliğin eşiğinde olduğu için bana kayıtsız görünüyordu. Okuldan ayrıldıktan sonra ne yaptığı hakkında çok az şey biliyordum.

ama bir keresinde bana nasıl oyun oynanacağını göstermeye çalışmıştı. Boules: Fransa'nın ulusal eğlencesi. Bu, arka avludaki çakıl taşlarına top atmayı içeriyordu ve ben bunu oldukça kolay öğrendim.

Bir de Françoise vardı, Landowskilerin benden çok da büyük olmayan en küçük kızı. İlk geldiğimde çok utangaç olmasına rağmen arkadaş canlısıydı. Bahçede bana sözsüz bir şekilde şeker verdiğinde çok memnun olmuştum, çubukta bir çeşit şeker vardı ve yan yana oturup kendi şekerlerimizi yalayıp

Arılar nektarlarını toplar. Marcel'in piyano çalışmalarına katılır ve Nadine gibi resim yapmaktan hoşlanırdı. Onu sık sık şövalenin başında otururken görürdüm.

eve bakıyordu. İyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü çizdiği hiçbir şeyi görmemiştim, ama alt katta asılı duran bir tarla ve nehrin güzel pastoral görüntüsünün

Koridor onundu. Elbette hiçbir zaman çok iyi arkadaş olamadık - biriyle vakit geçirmek herkes için oldukça sıkıcı olmalı

sohbet edemezler - ama o sık sık gülümserdi

Gözlerindeki sempatiyi hissedebiliyordum. Tek tük durumlarda - genellikle

Mösyö Landowski'nin boş olduğu Pazar günleri - aile

boules oynar ya da birlikte pikniğe gitmeye karar verirlerdi. Her zaman

katılmam istenirdi ama aile zamanlarına duyduğum saygıdan ve

kızgınlığın nelere yol açabileceğini zor yoldan öğrendiğim için

reddederdim.

Yemekten sonra Elsa ve Antoinette'e bulaşıkları yıkamada yardım ettim.

Onlar üst kata yatmaya gittikten sonra, mutfak kapısından sıvıştım ve evin arka tarafına kaçtım, böylece kimse

Gidişimi gör.

Evelyn'in ön kapısının önünde dururken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Bu bir hata mıydı? Gittiğim yoldan geri mi dönmeliydim? gelmişti ve her şeyi unutmuş muydu?

"Hayır," diye fısıldadım nefesimin altında. Birine güvenmek zorundaydım.

bir noktada. Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan içgüdülerim bana yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söylüyordu.

Elim kapıya uzanırken titredi ve ürkek bir ses çıkardım. vurdum. Yanıt gelmedi - tabii ki gelmedi, tahta parçasının hemen diğer tarafında durmayan hiç kimse beni duyamazdı. Ben de daha yüksek sesle vurdum. Birkaç saniye içinde, çekilmiş perdenin pencereden kaldırıldığını ve ardından kapının açıldığını gördüm.

"Bakalım burada ne varmış? Evelyn bana gülümseyerek şöyle dedi. "İçeri gel, içeri gel. Sık sık kapımı çalan ziyaretçilerim olmuyor ve Bu kesin," diye kıkırdadı.

Belki de hayatımda gördüğüm en konforlu odaya adım attım. Bir zamanlar Mösyö Landowski'nin arabası için bir garaj olduğu ve sadece beton bir meydan olduğu söylenmiş olsa da, her yerde güzel bir şey vardı. İki döşemeli sandalye odanın ortasına bakacak şekilde oturuyordu ve parlak renkli işlemeli Üzerlerine yorganlar örtülmüştü. Aile portreleri ve natürmortlar duvarları süslüyordu ve pencerenin yanındaki temiz maun masanın üzerinde bir çiçek aranjmanı gururla duruyordu. Yatak odasına ve tesislere açıldığını tahmin ettiğim küçük bir kapı vardı ve porselen fincan ve bardaklarla dolu bir şifonyerin üzerindeki rafta bir yığın kitap duruyordu.

Evelyn sandalyelerden birini işaret ederek, "Şimdi otur bakalım," dedi ve kendi sandalyesinden bir çeşit iğne oyası çıkardı. 'Sana bir şey getireyim mi?

Biraz limonata? Kendi tarifim.'

Hevesle başımı salladım. Buraya gelmeden önce hiç limonata içmemiştim.

Fransa, ve şimdi ona doyamıyordum. Şifonyere doğru yürüyüp iki bardak almasını izledim. Sütlü içkiyi Buz dolu bir sürahidan sarı sıvı.

"İşte," dedi otururken, iri cüssesi neredeyse sandalyeye sığıyordu. "Santé! Bardağını kaldırdı.

Ben de benimkini kaldırdım ama her zamanki gibi hiçbir şey söylemedim. "Peki," dedi Evelyn, "sizin için ne yapabilirim?

Sormak istediğim şeyi çoktan yazmıştım ve ona vermek için cebimden kâğıdı çıkardım.

Kelimeleri okudu, sonra bana baktı.

'Nasıl para kazanabilirsin? Bana bunu sormak için mi buradasın? Başımı salladım.

'Şey, genç adam, bildiğimden emin değilim. Bunu düşünmem gerek. Ama neden para kazanma ihtiyacı hissediyorsun?

Kâğıdı çevirmesini işaret ettim.

"İyi kalpli Landowskiler artık bana yer olmadığına karar verirlerse diye," diye yüksek sesle okudu. 'Mösyö'nün başarısı ve aldığı komisyonlar göz önüne alındığında, daha küçük bir eve taşınmak zorunda kalacakları çok şüpheli. Yani burada sizin için her zaman bir odaları olacak. Ama sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Korkuyorsun.

Çünkü bir gün sizi kapı dışarı etmeye karar verebilirler, öyle mi?

Şiddetle başımı salladım.

'Ve sen de Paris sokaklarında açlıktan ölmek üzere olan bir başka genç yetim olursun. Bu da beni çok önemli bir soruya getiriyor: Sen yetim misin? Evet ya da hayır.

Başımı salladığım gibi şiddetle salladım. "Ailen nerede?

Kağıdı bana geri uzattı ve ben de kelimeleri yazdım.

Bilmiyorum.

"Anlıyorum. Birinci Dünya Savaşı'nda kaybolmuş olabileceklerini düşünmüştüm ama savaş 1918'de sona erdi, yani siz bunun için çok gençsiniz.

İfademin değişmesine izin vermemeye çalışarak omuz silktim. Nezaketle ilgili sorun, gardınızı düşürmeniz anlamına gelmesiydi ve bedeli ne olursa olsun bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bana sessizce bakmasını izledim.

'İstersen konuşabileceğini biliyorum genç adam. Burada bulunan Brezilyalı bayan hepimize ona teşekkür ettiğinizi söyledi. Seni bulduğu gece mükemmel bir Fransızdı. Asıl soru, sen neden yapmıyorsun? Aklıma gelen tek cevap - eğer o zamandan beri dilsiz kalmadıysan, ki bundan çok şüpheliyim - kimseye güvenemeyecek kadar korkmuş olman. Haklı mıyım?'

Şimdi gerçekten ikilemde kalmıştım. Evet, kesinlikle haklıydı demek ve kendimi o rahatlatıcı kollara atmak, sarılmak istiyordum. ve ona her şeyi anlatmak istiyordum ama *yine* de yapamayacağımı biliyordum. Kağıda ihtiyacım olduğunu belirttim ve birkaç kelime yazdıktan sonra kağıdı ona geri verdim.

Ateşim vardı. Bel ile konuştuğumu hatırlamıyorum.

Evelyn kelimeleri okudu, sonra bana gülümsedi. "Anlıyorum genç adam. Yalan söylediğini biliyorum ama yaşadığın travma her neyse Tecrübeler güvenmeni engelledi. Belki bir gün, birbirimizi biraz daha uzun süredir tanıdığımızda, size hayatımdan bir şeyler anlatırım. Büyük Savaş sırasında cephede hemşireydim. O zamanlar Orada gördüğüm acılar. . . Bunu asla unutmayacağım. Ve evet, ben Dürüst olmak gerekirse, bir süre için insan doğasına olan inancımı ve güvenimi kaybetmeme neden oldu. Ve Tanrı'ya da. Tanrı'ya inanıyor musunuz?'

Başımı biraz daha az kuvvetle salladım. Kısmen de olsa, geçirdiği uzun bir aradan sonra hâlâ dindar bir kadın olup olmadığını bilmediğim için. kısmen de emin olamadığım için.

'Sanırım siz de benim o zaman bulunduğum noktadasınız. Herhangi bir şeye tekrar güvenmem uzun zamanımı aldı. İnancımı ve güvenimi geri getiren neydi biliyor musunuz? Sevgi. Sevgili oğluma olan sevgim. Ve bu her şeyi doğru yaptı. Tabii ki, sevgi Tanrı ya da biz insanları görünmez bir ağla O'na bağlayan ruha ne ad vermek isterseniz. Bazen O'nun bize karşı O bizi terk etmedi, hiçbir zaman da etmedi. Her neyse, korkarım ki sorunuza verecek bir cevabım yok. Sizin gibi birçok genç çocuk var. Paris sokaklarında, düşünmek bile istemediğim şekillerde hayatta kalmayı başaran insanlar. Ama . . . Tanrım, keşke en azından adınızı bana emanet edin. Size söz veriyorum, Mösyö ve Madam Landowski iyi ve nazik insanlardır ve sizi asla öylece atmazlar. ' dedim.

Kağıda tekrar ihtiyacım olduğunu belirttim ve üzerine bir şeyler yazdıktan sonra geri verdim.

O zaman bana ne yapacaklar?

'Eğer konuşabilseydin, süresiz olarak evlerinde yaşamana izin verirler ve diğer çocukları gibi seni de okula gönderirlerdi. Ama şu haliyle ...' - omuz silkti - 'bu imkansız, değil mi? Hangi düzeyde eğitim almış olursa olsun, hiçbir okulun aptal bir çocuğu kabul edeceği şüpheli. Sizi tanıdığım kadarıyla eğitilmiş olduğunuzu ve öyle olmaya devam etmek istediğinizi tahmin ediyorum. Öyle mi? Bu doğru mu?'

Evdeki herkesin uygulamakta uzman görüldüğü Fransız omuz silkme hareketinin iyi bir taklidi olduğunu düşündüğüm bir hareket yaptım.

'Sevmediğim tek şey yalancılar, genç adam,' diye azarladı Evelyn beni birden. 'Sessiz kalmak için nedenlerin olduğunu biliyorum ama en azından dürüst olabilirsiniz. Eğitimine devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?

İsteksizce başımı salladım.

Evelyn kalçasını tokatladı. 'Pekala, işte bu kadar. Konuşmaya başlamaya hazır olup olmadığına karar vermelisin, bu noktada Landowski ailesindeki geleceğin çok daha güvenli olacak. Normal bir okula gidebilecek normal bir çocuk olacaksın ve seni ailelerine kabul etmeye devam edeceklerini biliyorum.

Şimdi' - Evelyn esnedi - 'Yarın erken kalkmam gerekiyor ama bu akşamdan ve arkadaşılığınızdan çok keyif aldım. Lütfen dilediğiniz zaman kapımı çalmaktan çekinmeyin.

Hemen ayağa kalktım, kapıya doğru yürürken başımı sallayarak teşekkür ettim ve Evelyn de beni takip etmek için ayağa kalktı. Tam kapı tokmağını çevirmek üzereyken, omuzlarımda nazik bir çift el hissettim, beni döndürdü ve sonra beni kendisine çekerken belime sarıldı.

'İhtiyacın olan tek şey biraz sevgi, *chéri*. İyi geceler.'

26 Ekim 1928

Bugün akşam yemeğinden önce yemek odasında ateş yakıldı. Herkesin neden soğuktan şikayet ettiğini anlamasam da bir tane görmek çok heyecan verici. Ailenin sağlığı yerinde ve çok meşguller. Mösyö Landowski değerli Cristo heykelinin Rio de Janeiro'ya nakli. Sun Yat-sen'i de bitirmesi gerekiyor. Etrafa yardım etmeye çalışıyorum.

Elimden geldiğince evdeyim ve umarım bana yük değil, faydalı olurum. Marcel'den bana kalan yeni kışlık kıyafetlerimden çok memnunum. Gömlek, şort ve süveterin yapıldığı kumaş çok ince ve Tenime karşı yumuşak. Madam Landowski nazikçe Dilsiz olduğum için şu anda okula gidemesem bile yine de eğitim almam gerektiğini söyledi. Bana bazı matematik sorularının yanı sıra bir de heceleme testi verdi. Cevapları doğru yapmak için çok çalışıyorum. Bu güzel evde iyi insanlarla birlikte olduğum için mutlu ve minnettarım.

Kalemimi bıraktım ve günlüğümü kapatıp kilitledim, meraklı gözlerin içinde söylediğim hiçbir şeyde hata bulamayacağını umuyordum. Sonra çekmecenin altından günlük sayfalarıyla aynı boyutta kestiğim küçük kâğıt demetine uzandım. Bunlar *gerçek* düşüncelerimi belgelediğim kâğıtlar. İlk başlarda günlüğü sadece bana verenleri memnun etmek için yazıyordum. kullanıp kullanmadığımı sordu. Ancak düşüncelerimi ve duygularımı dile getirememenin giderek daha büyük bir zorluk haline geldiğini ve bu düşünceleri ve duyguları yazıya dökmenin

gerekli bir rahatlama, bir çıkış yolu. Bir gün, artık Landowskilerle yaşamadığımda, bu sayfaları ilgili bölüme yerleştirebileceğime karar verdim, bu da hayatımın çok daha dürüst bir resmini verecekti.

Sanırım ayrılmayı düşünmemi zorlaştıran Evelyn oldu, çünkü ne zaman istersem gelip onu ziyaret etmemi istedi. diledim, dilemiştim. Ve onun bana karşı gerçek ve doğru hissettiren bir tür annelik duygusu beslediğine gerçekten inandım. Birçok kez Son birkaç haftadır, rahat odasında onunla otururken Şüphelendiğim gibi, çok fazla acı içeren hayatı hakkında konuşmasını dinledim. Kocasını ve en büyük oğlu Büyük Savaş'tan hiç dönmedi. Savaş hakkında çok şey öğrenmiştim. Landowski'lerin evinde yaşamaya başladığımdan beri. Ama ben 1918'de doğduğum için bu savaşı kaçırmıştım. Evelyn'in bana, savaş alanında 'tepeden' girmeye zorlandıklarında, acı içinde çığlık atarak ölen muazzam sayıda erkekten bahsetmesini dinlemek, çünkü parçaları havaya uçmuştu, beni ürpertti.

"Beni en çok üzen şey, sevgili Anton ve Jacques'ın, onları teselli edecek kimse olmadan, tek başlarına ölmüş olmaları.

Evelyn'in gözlerinin yaşlarla dolmasını izlemiş ve ona elimi uzatmıştım. Gerçekten yapmak istediğim şey, 'Çok üzgünüm' gibi sözler söylemektir. Senin için çok zor olmalı. Ben de hayatımdaki herkesi kaybettim. sevdi . . .'

Geriye kalan tek oğluyla bu yüzden bu kadar gurur duyduğunu ve onu koruduğunu anlattı. Onu kaybederse, her şeyini kaybedecekti. Aklımı. Ona aklımı kaybettiğimi söylemek istiyordum, ama şaşırdığım bir şekilde aklım yavaş yavaş geri geliyordu.

Dilsiz olmak gittikçe zorlaşıyordu, özellikle de konuşursam okuldan atılacağımı çok iyi bildiğim için. Ve her şeyden önemlisi, eğitimime devam etmek istiyordum. Sonra tekrar, ben durumum hakkında cevaplayamayacağım sorular sordu. Yoksa yalan söylemek zorunda kalırdım ve beni evlerine kabul eden, giydiren ve doyuran bu iyi insanlar daha iyisini hak ediyordu.

"İçeri gel, içeri gel! Ön kapısını iterek açtığımda Evelyn içeri girmemi söyledi. Bacağının kötü olduğunu biliyordum, sanırım söylemeyi umursadığından daha fazla acı çekiyordu. Landowski evindeki konumları için endişelenen tek kişi ben değildim.

'Kakao yap, olur mu genç adam? Her şey senin için hazır,' diye ekledi.

Öyle yaptım, geçmişte bir zamanlar tattığıma emin olduğum ama şimdi bir türlü alamadığım o harika çikolata kokusunu içime çektim. Bu kadar yeter. Evelyn'le geçirdiğim kakao zamanı günün en sevdiğim anı olma yolunda hızla ilerliyordu.

İki fincanı aldım ve birini Evelyn'in yanındaki masaya, diğerini de küçük ateşin yandığı şöminenin üzerine koydum.

ızgarada neşeyle yanıyordu. Otururken elimi yüzümde gezdirdim, sıcaktan neredeyse başım dönüyordu.

"Çok soğuk bir ülkeden geliyorsun, değil mi? Evelyn boncuk gibi gözlerini bana dikti ve gafil avlanabileceğim bir anda bilgi almak için fırsat kolladığını biliyordum.

Kakaomu aldım ve yün kazağımı çıkarmak için can atmama rağmen sıcak bedenimde sıcak bir içeceğe tahammül edebileceğimi kanıtlamak için yudumladım.

"Ah, bir gün bana cevap vereceksin," diye gülümsedi, "ama şimdilik bir muamma olarak kalıyorsun.

Ona şaşkınlıkla baktım. 'Enigma' daha önce hiç duymadığım bir kelimeydi ama kulağa ilginç geliyordu.

"Enigma, kimsenin senin gerçekte kim olduğundan emin olmadığı anlamına geliyor," dedi.

açıkladı. 'Bu da sizi en azından bir süreliğine ilginç kılıyor. Sonra, belki de, oldukça sıkıcı hale geliyor.

Ahh! Şimdi bu gerçekten acıttı.

"Her neyse... hayal kırıklığım için beni affedin. Sadece sizin için endişelendiğimden. Mösyö ve Madam Landowski'nin sabrı bir noktada tükenir. Geçen gün salonda toz alırken konuştuklarını duydum. Seni bir psikiyatriste göndermeyi düşünüyorlar. Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

Başımı salladım.

'Zihin doktoru - ya da onlar öyle -. Size sorular sorarlar ve ruhsal durumunuz ve bunun nedenleri hakkında karar verirler. Örneğin,

Eğer zihinsel bir rahatsızlığınız varsa, bu bir tür hastaneye yerleştirilmeniz gerektiği anlamına gelir.

Gözlerim dehşet içinde kocaman açıldı. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Sık sık bağırp çağırdığını duyduğumuz ve bir keresinde kasabamızın ana caddesinde çırılçıplak dolaşırken gördüğümüz komşularımızdan biri 'sanatoryum' dedikleri bir yere götürülmüştü. Görünüşe göre korkunç yerlermiş. Çılgılık atan, bağırarak ya da sanki çoktan ölmüşler gibi oturup bakan kadın ve erkeklerle dolu.

'Lütfen, bunu size söylememeliydim,' dedi Evelyn şimdi. 'Hepimiz senin deli olmadığını ve aslında ne kadar zeki olduğunu sakladığını biliyoruz. Seni bir psikiyatriste göndermeyi düşünmelerinin nedeni, iletişim kurabildiğini bildiğimiz halde neden bizimle iletişim kuramadığını öğrenmekti.

Her zamanki gibi başımı sertçe salladım. Hepsi de bu soruya cevabımın ateşim olduğu ve Bel'le konuştuğumu hatırlamadığım şeklinde olduğunu biliyordu. Aslında bu bir yalan değildi.

'Sana yardım etmeye çalışıyorlar canım, zarar vermeye değil. Lütfen bu kadar korkmuş görünme. Bak,' dedi Evelyn sandalyesinin yanında duran kahverengi bir pakete uzanırken, 'bu senin için, kış için.

Kahverengi paketi elinden aldım ve sanki doğum günümümüş gibi hissettim. Herhangi bir paketi açmayalı uzun zaman olmuştu. Neredeyse tadını çıkarmak istiyordum ama Evelyn kâğıdı yırtıp açmam için beni cesaretlendirdi. İçinde renkli çizgili bir eşarp ve yün şapka.

'O zaman dene bakalım genç adam. Bak bakalım uyacak mı?'

Bir fırın kadar sıcak olmama rağmen öyle yaptım. Eşarp üzerime tam oturdu - nasıl oturmasın ki? Ama yün şapka biraz fazla Büyüktü ve ilk kez taktığımda gözlerimin üzerine düştü.

'Onu bana ver,' dedi Evelyn ve şapkanın önünü arkaya katlamasını izledim. 'İşte oldu. Bu iş görür. Ne düşünüyorsun?

Daha fazla takarsam sıcak çarpmasından ölebileceğimi.

Heyecanla başımı salladım, sonra ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve sarıldım. Geri çekildiğimde gözlerimin yaşlarla dolu olduğunu fark ettim.

'Ah şimdi, aptal çocuk, örgülerimi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Cephedeki çocuklarımız için bunlardan yüzlerce yaptım,' diye ekledi.

Sandalyeme geri dönmek için arkamı döndüm, dudaklarımda 'teşekkür ederim' kelimeleri dolaşıyordu ama onları bir arada tuttum.

Üzerimdekileri çıkarıp

Şapka ve atkıyı katladım ve saygıyla kahverengi kâğıtlarına geri koydum.

"Artık ikimizin de yataklarımıza girme vakti geldi," dedi, şöminenin üzerindeki saate bakarak.

Ateş. "Ama önce size bugün harika bir haber aldığımı söylemeliyim.

Saatin arkasında duran bir mektubu gösterdiğini gördüm. "Bu oğlum

Louis'den. İzin günümde beni ziyarete geliyor. Şimdi,

Buna ne dersin?"

Heyecanla başımı salladım, ama içimden bir parçanın, annesinin gözünde hiçbir yanlış yapamayan bu muhteşem Louis'i kışkandığını fark ettim. Ondan nefret edebileceğimi düşündüm.

'Gelip onunla tanışmanı istiyorum. Beni öğle yemeği için köye götürecek ve üç buçukta döneceğiz. Neden saat dörtte gelip merhaba demiyorsun?

Başımı salladım ve hissettiğim kadar asık suratlı görünmemeye çalıştım. Ona bir

Paketime dokunurken küçük bir el sallama ve kocaman bir gülümseme ile odasından ayrıldım. O gece yatağıma kıvrıldım, Evelyn'in sevgisi için gelen bu rakipten ve onun hakkında söylediklerinden dolayı huzursuz hissediyordum.

Landowski'lerin beni ziyaret ettirebileceği psikiyatrist bir adam.

O gece iyi uyuyamadım.

Pazar öğleden sonra, yüzümü bir kase suyla yıkadım.

hizmetçilerden biri tarafından her gün bana sağlanırdı. Burada, çatı katında, 'tesislerimiz' yoktu (ki bu da Elsa'nın

Antoinette'in şikâyet ettiği gibi, gece işlerini yapmak için aşağıya inmek zorunda kalıyorlardı). Saçlarımı taradım ve yünlü bir kazak giymemeye karar verdim, çünkü oğlu buradaysa Evelyn'in en çok ateşlerin kükremesi. Alt katta, kendimi mutfak kapısından dışarı attım ve

ön kapısına doğru normal yürüyüşüme başladım. Sonra bir ses beni olduğum yerde durdurdu. Sesi dinledim ve gözlerimi kapattım. Dudaklarımda gülümseme belirdi çünkü başka bir şey yapamıyorlardı. Müziği ben de biliyordum ve babam gibi bir usta değil ama uzun yıllar eğitim almış biri tarafından çalınıyordu.

Müzik durduğunda kendimi toparlayarak bir ayağımı diğerinin önüne attım ve Evelyn'in ön kapısına varıp kapıyı çaldım üzerine. Hemen on dokuz yaşında olduğunu bildiğim uzun boylu, zayıf bir adam tarafından açıldı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Sen son ziyaretimden bu yana ev halkına katılan genç kimsesiz olmalısın.

Beni içeri buyur etti ve gözlerim odanın içinde az önce çaldığı enstrümana baktım. Keman normalde oturduğum sandalyede duruyordu ve ona bakmaktan kendimi alamadım.

"Merhaba," dedi Evelyn. "Bu Louis, oğlum.

Başımı salladım ama yine de gözlerim sihirli bir şekilde bir ağaçtan bir tahta parçasına dönüşen o basit tahta parçasından ayrılamıyordu. Tanrı'nın yeryüzündeki en görkemli sesleri çıkarabilecek bir enstrüman. En azından bana göre.

"Oğlumu çalarken dinledin mi? Evelyn enstrümana nasıl baktığımı fark etmemişti.

Başımı salladım, her parçam ona uzanıp çenemin altına koymak, yayı kaldırmak ve notaları ondan çekmek istiyordu.

"Tutmak ister misin?

Bana erkek haliyle annesini hatırlatan Louis'e baktım. Aynı tatlı gülümsemeyle. Şiddetle başımı salladım. Onu bana uzattı ve ben de sanki altın tacı tutuyormuşum gibi saygıyla aldım. yapağı. Sonra, neredeyse otomatik olarak, enstrümanı çenemin altına koydum.

"Demek çalıyorsun," dedi Louis.

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Tekrar başımı salladım.

"O zaman seni dinleyelim," dedi, yaya uzandı ve bana uzattı. Onu çalarken dinlediğimde, enstrümanın mükemmel olduğunu biliyordum. Ama yine de yayı teller üzerinde vızıldatarak

hissettim. Babamla çaldığımızdan daha ağırdı, bir şekilde daha sağlandı ve o notaları çıkarıp çıkaramayacağımı merak ediyordum. En son elime bir keman almalı çok uzun zaman olmuştu. Gözlerimi kapatarak babamın bana her zaman öğrettiği şeyi yaptım ve telleri okşamaya başladım. Ben bile başlamadan önce ne çalacağımdan emin değildim ama Bach'ın Keman Partitası'ndan Allemande'ın güzel notaları içimden dökülmeye başladı. Ses sona erdiğinde şaşkınlığa uğradım ve sonra sessizlik oldu. Ve alkışlar.

"Bu beklediğim son şeydi," dediğini duydum Evelyn'in, yelpazesıyla kendini çırparken.

"Siz, mösyö. . ." Louis söze başladı, 'siz, şey, oldukça dikkat çekicisiniz. Sizin yaşıңызdaki bir çocuk için oldukça dikkat çekiciydi. Söyleyin bana, çalmayı nerede öğrendiniz?

Kemanı elimden bırakıp kâğıt parçamı bulmaya niyetim yoktu, bu yüzden benden başka bir şey çalmamı isteyeceğini umarak ona omuz silktim.

"Sana söyledim Louis, o konuşmuyor.

"Ses telleri konusundaki eksikliğini kemanla çıkardığı seslerle kapatıyor. Louis annesine gülümsedi, sonra bana döndü. 'Bu kadar genç biri için gerçekten olağanüstü birisin. Gel, bunu senden alayım ve oturup bir fincan çay içelim.

Louis bana yaklaşırken bir yanım kemanı göğsüme bastırmak, sonra da kuyruğunu kıştırıp kaçmak istiyordu.

'Endişelenme genç adam,' dedi Evelyn. 'Artık bu kadar güzel çalabildiğini biliyorum, seni bunu sık sık yapman için teşvik edeceğim. Mümkün. Keman kocamındı. O da çalardı.

Çok güzel. Keman burada, yatağımın altında benimle birlikte yaşıyor. Onu benim için yerine koyabilirsin," dedi Evelyn çantayı işaret ederken nazikçe, Yerde yatıyordu. Louis çay yaparken ben de kemanı şefkatle yuvasına koydum. Yapımcısının adı kemanın üzerinde yazılıydı.

Kutunun üst kısmının içinde. Daha önce hiç duymadığım bir şeydi ama önemli. Ses kalitesi babamınki kadar iyi olmayabilirdi ama iş görürdü. Herhangi bir keman olur. Evelyn benden bir keman koymamı istemedi.

Hepimiz ay içerken ve Louis'in annesiyle okuduğu ders hakkında konuşmasını dinlerken yanımda duruyordu.

'Belki bir gün yeni Renault otomobilini ben tasarlayacağım' dedi.

'Eğer yaparsan seninle gurur duymak bir yana, nasıl yapacağını biliyorsun.

Bunu çok isterim; Lyon'da o kadar uzakta yaşamaktansa yakınlarda yaşarsınız.

'çok uzun sürmeyecek - sadece on sekiz ay sonra

Mezun olduktan sonra tüm araba şirketlerine mektuplar yazacağım ve hangisinin bana ve yeteneklerime ihtiyaı olduğuna karar vereceğini göreceğim.

"Louis küçük bir çocukken bile arabalara takıntılıydı," diyor Evelyn bana açıkladı. "O günlerde yollarda o kadar çok yoktu, ama Louis modern olduğunu hayal ettiği bir şey izerdi.

ve biliyor musunuz, tasarım olarak şu anda otomobil şirketlerinin ürettiklerine çok yakınlar. Tabii ki böyle şeyler sadece zenginler için...'

'Ah, ama yakında olmayacaklar, *anne*. Bir gün her ailede bir tane olacak, ben de dahil.

"Hayal kurmakta yanlış bir şey yok, değil mi? Evelyn nazikçe cevap verdi. 'şimdi genç adam, bu işi bitirebilecek misin? yoksa Louis yarın için tenekeye mi koysun?

Daha fazlası için yerim olduğuna karar verdim ve tabaktan son dilimi aldım.

"Peki, tutkuyla bağlı olduğun şey nedir? Louis bana sordu. Kağıt parçamı çıkardım ve  kelime yazdım:

Yeme

k!

Kema

n.

Kitaplar

.

Parantez içinde *okumayı* da ekledim ve notu ona uzattım.

"Anlıyorum. Louis okuduktan sonra bana sıırttı. 'Bugün ilk ikisini işi başında gördüm. Bir kez konuştunuz mu?

Duraksamayı dşnyormuşum gibi görünmek istemediğim için doğruyu söylemeye karar verdim ve başımı salladım.

"Seni dilsiz yapacak ne olduğunu sorabilir miyim? Sadece omuz silktim ve başımı salladım.

"Şimdi, bunu sormak bize düşmez, değil mi? Evelyn araya girdi. "Hazır olduğunda bize söyleyecek, değil mi?"

Başımı salladım, sonra da üzüntüyle başımı salladım. Sesimi kullanamam bile, oyunculuk becerilerim çok iyi gidiyordu.

'Neden ateşi körüklemiyorsun Louis? Geceler gerçekten de bastırmaya başladı. Evelyn aniden ürperdi. "Ben kışı sevmiyorum, ya sen genç adam?"

Başımı sertçe salladım.

'Ama en azından Noel evlerimize ve kalplerimize ışık getirir ve dört gözle beklenecek bir şeydir. Noel'i seviyor musun?"

Ona baktım, sonra gözlerimi kapattım ve ateşin ısı ısı yandığı, kiliseden sonra aramızda en küçük hediyelerin dağıtıldığı bir günün anısı gözümün önüne geldi. Orada Akşam yemeğimiz için et ve yapılan bazı özel lezzetler vardı. Her ne kadar hafızamda bir kitaptaki resim gibi, sanki bana ait değilmiş gibi görünse de çok hoşuma gitmişti.

'Umarım kalkıp seni görmek için yol parasını karşılayabilirim *anne*. Elimden geldiğince para biriktireceğim,' dedi Louis.

'Yapacağını biliyorum, *chéri*. Elbette,' diye ekledi Evelyn, bana da hitap ederek, 'burada geçirdiğim yılın en yoğun zamanı. Mösyö Landowski arkadaşları için parti vermeyi seviyor, bu yüzden belki de tren ücretlerinin daha ucuz olabileceği Noel sonrasına bıraksak daha iyi olur.

'Belki, ama göreceğiz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama artık yola çıkmalıyım.

'Elbette,' diye onayladı Evelyn, gözlerindeki hüznü görebilmeme rağmen. "Yolculuk için sana biraz yiyecek hazırlayayım.

"*Anne*, olduğun yerde kal lütfen," dedi Louis, Evelyn'i işaret ederek. sandalyesinden kalkmaması gerektiğini söyledi. 'Yediğimiz öğle yemeği muazzamdı ve söz veriyorum açlıktan ölmekten beni eve götürecektir kadar pastayla tıka basa doydum. Fark etmiş olabileceğin gibi *annem* insanları doyurmayı seviyor,' dedi bana bir kenara çekilerek.

Ayağa kalktım çünkü anne ve oğul için hüznü bir ayrılık olduğu aşikâr olan bu duruma engel olmak istemedim. Evelyn'e sarıldım, sonra Louis'in elini sıktım.

'Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve *anneme* göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. şirket. Gıdaklayacak bir hatuna ihtiyacı var, değil mi?' Louis gülümsedi.

"Beni çok iyi tanıyorsun. Evelyn kıkırdadı. "Güle güle genç adam, yarın görüşürüz.

"Ve belki bir dahaki ziyaretimde seni çağırabileceğimiz bir ismin olur," dedi Louis ben kapıya doğru ilerlerken.

Louis'in söylediklerini düşünerek eve doğru yürüdüm. Bu, dilsiz kaldığımdan beri birçok kez düşündüğüm bir şeydi. Gerçek şuydu ki bir daha asla kimseye gerçek adımlı vermeyecektim. Bu da dilediğimi seçebileceğim anlamına geliyordu. Gerçek adımdan daha iyi olabileceğinden değil, ama düşünmek ilginçti kendime verdiğim isim. Sorun şuydu ki, bir kere Dünyanın en korkunç ismi bile olsa, o isim size aitti. Ve çoğu zaman insanların bildiği ilk şeydi.

Senin hakkında. Bu yüzden kendini her ne ise ondan kurtarmaya çalışmak görüldüğünden çok daha zordu. Son birkaç hafta boyunca kendi kendime birçok şey fısıldadım, çünkü şu gerçeği sevmiyordum İnsanlar bana nasıl hitap edeceklerini bilmekte zorlanıyorlardı. Bir ismim olsaydı onlara yardımcı olurdu ve bu ismi yazmak yeterince kolaydı. Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım doğru isim bir türlü ortaya çıkmıyordu.

Sağlıklı bir dilim baget kestikten ve ortasına reçel sürdükten sonra (Pazar akşamı aile kendi başının çaresine baktı), kendimi çatı katındaki odama çıkardım ve yatağa oturup küçük pencereden gecenin çöküşünü izledim. Sonra önceki paragrafıma birkaç satır eklemek için günlüğüme gittim.

*Çok uzun zamandır ilk defa keman çaldım.
bir süre. Yayı tekrar ellerimde hissetmek ve yaydan sesler
çıkartabilmek en harika deneyimdi.
enstrüman . . .*

Mükemmel ismi bulduğumu fark ettiğimde kalemim havada asılı kaldı.

"Sonunda heykel bitti. Mösyö Landowski rahatlamış bir şekilde tezgâhını yumrukladı. 'Ama şimdi çılgın Brezilyalı benden İsa'nın başının ve ellerinin ölçekli bir modelini yapmamı istiyor. Kafa neredeyse dört metre yüksekliğinde olacak, bu yüzden stüdyoya ancak sığabilecek. Parmaklar neredeyse kırıslara ulaşacak. Burada atölyede bulunan hepimiz, en gerçek anlamıyla, İsa'nın elinin üzerimizde olduğunu deneyimleyeceğiz,' diye şaka yaptı.

'Sonra, da Silva Costa'nın bana söylediğine göre, bunu bitirdiğimde, eserlerimi Rio de Janeiro'ya göndermek için sığır eti gibi parçalara ayıracak. Daha önce hiç böyle çalışmamıştım. Ama,' dedi "Belki de onun deliliğine güvenmeliyim," diye içini çekti.

'Belki de başka seçeneğin yoktur,' diye kabul etti Laurent.

"Faturaları ödüyor Brouilly, ama Efendimiz'in başı ve elleri başımdan gidene kadar başka komisyon kabul edemem. Atölye. Hiç yer olmazdı. Öyleyse başlıyoruz. Birkaç ay önce iki bayanın elleri için yaptığınız kalıpları bana getirin. Üzerinde çalışacak bir şeyim olmalı.

Laurent'ın alçıları almak için depoya gidişini izledim ve sızışma zamanının geldiğine karar verdim. Her ikisinin de gerginliğini hissedebiliyordum.

Erkekler. Atölyenin dışına çıktım ve taş bankın üzerine oturup güzel, berrak gökyüzüne baktım. Birden ürperdim, yünlü kazağımı ilk kez giydiğim için mutluydum. Ayaz olacaktı

Bu gece, ama kar yağacağını düşünmemiştim. Ve bilmeliydim. Gökyüzünde doğru yere bakmak için başımı çevirdim, biliyordum ki artık Kasım ayındaydık, bana yeni evime kadar rehberlik edenlerin Kuzey Kutbu'nda ortaya çıkacağı zaman yılın tam zamanıydı.

Hemisphere. Onları daha önce birkaç kez görmüştüm.

zayıf bir şekilde parıldıyordu ve genellikle bulutlar tarafından gizleniyordu, ama bu gece

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda her zaman yaptığım gibi sıçradım ve kim olduğunu anlamaya çalıştım. Laurent'ın tanıdık şekli belirdi ve ben gökyüzüne bakmaya devam ederken yanıma oturdu.

"Yıldızları sever misin?" diye sordu.

Ona gülümsedim ve başımı salladım.

"İşte Orion kuşağı. Laurent gece gökyüzünü işaret etti. "Ve çok yakında Yedi Kız Kardeş bir arada kümelenmişler. Ebeveynleri Atlas ve Pleione onları izliyor.

Yıldızlar arasındaki çizgileri çizerken parmaklarını takip ettim, ona bakmaya cesaret edemiyordum yoksa şaşkınlığımı görecekti.

"Babam astronomiyle ilgilenirdi ve şatomuzun en üst katındaki tavan arası odalardan birinde bir teleskop bulundururdu," dedi Laurent. açıkladı. 'Bazen açık gecelerde onu çatıya çıkarır ve bana yıldızları öğretirdi. Bir keresinde kayan bir yıldız görmüştüm ve o güne kadar gördüğüm en büyüğü şey olduğunu düşünmüştüm. Aşağı baktı ve yüzümü dikkatle inceledi. "Ailen var mı?

Onu duymamış gibi yaparak bakışlarımı yıldızlara diktim.

"Ah, pekala, gitmeliyim. Başımı okşadı. "İyi geceler.

Gidişini izledim ve bunun (en azından keman bölümünden sonra) gerçekten konuşmaya en çok yaklaştığım an olduğunu fark ettim. Tüm takımyıldızlarda adını verebileceği onca yıldız varken. . . Ünlü olduklarını biliyordum ama nedense hep *benim* sırrımmış gibi hissetmişim ve başkalarının da onları özel bulmasından hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Pleiades'in yedi kız kardeşini ara, oğlum. Onlar Her zaman orada bir yerde olacağım, seni izleyeceğim ve ben yapamadığımda seni koruyacağım.

Hepsinin hikayesini içten dışa biliyordum. Şu anda olduğumdan çok daha küçükken, babam bana onların antik mucizelerini anlatırken onu dinlerdim. Onların sadece Yunan yaratıkları olmadığını biliyordum. Mitolojide değil ama dünyadaki pek çok efsanede yer alan bu yedi kadın, zihnimde gerçektir: Beni izliyorlardı. Diğerleri ise Çocuklar meleklerin tüylü kanatlarını

Onlar, Maia, Alcyone, Asterope, Celaeno, Taygete, Electra ve Merope benim için birer anne gibiydiler. Yedi tanesine sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum çünkü belirli bir gecede biri o kadar parlamasa bile diğerleri parlıyordu. Her birinin farklı nitelikleri, farklı güçleri vardı. Bazen hepsini bir araya getirdiğinizde belki de Kutsal Anne gibi mükemmel bir kadına sahip olacağınızı düşünürdüm. Bugünlerde yetişkin olsam ya da olmak zorunda kalsam bile Kız kardeşlerin gerçek olması ve ihtiyacım olduğunda beni kurtarmaya gelmeleri yok olmadı, çünkü buna izin vermedim. Onlara baktım sonra banktan kalktı ve pencereden dışarı bakmak için tavan arasındaki odama kadar koştu. Ve evet . . . EVET! Buradan da görülebiliyorlardı.

O gece, belki de hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi gece uykusunu çektiğimi düşünüyorum, koruyucularımın orada olduğunu ve beni koruduklarını biliyordum.

Keman çalabildiğim söylentisi tüm eve yayılmıştı. 'Seni çalarken dinlemek istiyorlar,' dedi Evelyn. 'Ve bunu bu akşam yapacaksın.

Pazar günü.'

Kızgınlıktan çok korkudan kaynaklanan bir surat ifadesi takındım. Ev hizmetçisi olan Evelyn için çalmak bir şeydi, ama Landowski ailesi için çalmak başka bir şeydi, özellikle de Marcel bu kadar yetenekli bir piyanistken.

"Merak etme, bunu pratik yapmak için kullanabilirsin," dedi Evelyn. bana kemanı uzattı. 'Gün içinde herkes meşgulken gel. Prova yapmana gerek yok canım, ama belki yaparsan kendini daha iyi hissedersin. Birçok parçayı ezbere biliyor musun?

Başımı salladım.

'O zaman en az iki ya da üç tane seçmelisin,' diye öğüt verdi, Nedenini anlayamasam da. Sonraki birkaç gün boyunca, Evelyn yan tarafta çalışırken onun küçük evine geldim, meraklı kulaklara karşı tüm pencerelerin kapalı olduğundan emin oldu ve

tüm favori parçalarımı çaldım. Evelyn haklıydı: Paslanmışım ve parmaklarım çevikliğinin bir kısmını kaybetmişti, muhtemelen Buraya gelirken çektiklerimden dolayı. Uzun uzun düşündükten sonra üç parça seçtim. Birincisi, çünkü kulağa çok etkileyici geliyordu ama aslında çalması oldukça basitti. Bir sonraki parça zor bir teknik parça olduğu için, aileden herhangi birinin keman çalma konusunda beni yargılayacak kadar bilgi sahibi olması ihtimaline karşı beceri. Sonuncusu ise muhtemelen en sevdiğim keman müziği parçası olduğu ve onu çalmayı çok sevdiğim için.

'Gösteri' Pazar günü öğle yemeğinden önce yapılacaktı. Hizmetçiler bile gelip dinlemeleri için davet edilmişti. Landowskilerin kendimi özel hissetmemi sağlamaya çalışarak nazik davrandıklarından eminim ama bu bana bir şekilde sınanıyormuşum gibi hissettirdi, ki bu hiç hoşuma gitmemişti. Sebepleri ne olursa olsun, ki bunun nezaketten kaynaklandığına emindim, onlar için çalmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Bu gerçekten çok korkutucuydu çünkü daha önce sadece eski ev halkımın önünde çalmışım ve babamdan başka hiç kimsenin fikirler gerçekten önemliydi. Ama söz konusu olan ünlü bir heykeltıraş ve bazılarının ciddi müzik bilgisi olan yetenekli ailesiydi.

Bir gece önce iyi uyuyamadım, dönüp durdum ve sadece aşağıya, Evelyn'in küçük evine koşabilmeyi diledim, böylece keman ellerimin bir uzantısı olana kadar pratik yapabilirdim, babam da böyle olması gerektiğini söylemişti.

Pazar sabahını parmaklarım neredeyse Sonra Evelyn beni bulmaya geldi ve yukarı çıkıp üstümü değiştirmemi söyledi. Mutfakta bana 'yala ve tükür' dediği şeyi yaptı, yani saçlarımı ıslatıp geriye doğru taradı ve fanilasını yüzümde gezdirdi.

'İşte şimdi, hepsi tamam. Hazırsın. Bana gülümsedi, sonra beni kendine çekti. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu unutma. Sonra beni bıraktı ve gözlerinde yaşlar gördüm.

Beni salonda karşıladılar; aile, içinde büyük bir ateş yanan şöminenin etrafında toplanmıştı. Hepsinin elinde şarap kadehleri vardı ve ben de onların önünde durmam için içeri buyur edildim.

'Şimdi, evlat, gergin olmaya gerek yok, ha? Ne zaman hazır olursan o zaman çal,' dedi Mösyö Landowski.

Kemanı çenemin altına koydum ve rahat edene kadar hareket ettirdim. Sonra gözlerimi kapattım ve Papa'yı dinleyenlere sordum beni koruduğunu söylemişti - kendisi de dahil - etrafımda toplanmak için. Sonra yayımı kaldırdım ve çalmaya başladım.

Son parçayı bitirdiğimde, korkunç bir sessizlik olduğunu hissettim. Tüm güvenim ayak parmaklarımla arasında kaybolmuştu. Babam ne biliyordu? Hizmetçiyi ve mühendis oğlunu mu? Utancımın yanaklarımla kızarmaya başladığını hissettim ve kaçıp ağlamak istedim. Acı içinde bir süre duyma yetimi kaybetmiş olmalıyım ki sonunda kendime geldim ve alkışları duydum. Marcel bile heyecanlı ve etkilenmiş görünüyordu.

'Bravo, genç adam! Bravo,' dedi Mösyö Landowski. 'Keşke bize böyle çalmayı nerede öğrendiğini söyleyebilseydin. Ya da bize söyleyecek misin?' diye ekledi, yüzünde neredeyse çaresiz bir ifadeyle.

"Cidden, çok çok iyisiniz, özellikle de yaşıınıza göre," dedi Marcel, aynı anda hem iltifat edip hem de bana patronluk taslamayı başararak.

"Aferin," dedi Madam Landowski, omzumu sıvazladı ve bana küçük sıcak gülümsemelerinden birini verdi. "Şimdi," diye ekledi salondan gelen zil sesiyle, "öğle yemeği için içeri girmeliyiz.

Ordövrlerin üzerinde benim inanılmaz hünelerim hakkında çok konuşuldu, sonra aile ana yemek boyunca bana başımı sallayarak ya da elimi sallayarak cevap vermem gereken sorular sorarak eğlendi. başını. Bilinmeyen hayatıma sadece bir oyunmuş gibi davrandıkları için bir yanımda rahatsız olsa da, hiçbirinin kötü niyetli olmadığını biliyordum. Eğer sorularından birine cevap vermek istemiyorsam, sadece cevap vermemem gerekiyordu.

"Sana ders bulmalıyız genç adam," dedi Landowski. 'Konservatuarda bir arkadaşım var. Rachmaninoff iyi bir öğretmen tanıyor.

Marcel, "Baba, konservatuar çok daha yaşlı olana kadar öğrenci kabul etmez," diye araya girdi.

'Ah, ama bu herhangi bir öğrenci değil ve genç arkadaşımız olağanüstü bir yeteneğe sahip. Herhangi bir yaş, yeteneğin önünde engel değildir. Ne yapabileceğime bakacağım

Yaparım,' dedi Mösyö Landowski göz kırparak. Marcel'in suratını astığını gördüm.

Tatlıdan sonra herkes ayağa kalkmadan hemen önce bir karar verdim. Özellikle Mösyö Landowski'ye benim için yaptıklarından dolayı bir hediye vermeyi çok istiyordum. Bu yüzden bir kâğıt aldım ve birkaç kelime yazdım. Herkes masadan kalkarken, Mösyö Landowski'nin geçmesini engellemek için elimi uzattım. Sonra ellerim hafifçe titreyerek kağıdı ona uzattım. Dört kelimeyi okurken onu izledim.

"Vay, vay, vay," diye kıkırdadı, "önceki performansınızdan sonra, sanki olması gereken buymuş gibi. Bunun bir takma ad olduğunu mu varsayıyorum?

yeteneğiniz yüzünden

mi?' Başımı salladım.

'Çok iyi, o zaman aileyi bilgilendireceğim. Bu konuda bize güvendiğiniz için teşekkür ederim. Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

Koridora çıktım, sonra da çatı katındaki odama koştum. Aynanın önünde durdum ve kendimle yüzleştirdim. Sonra kelimeleri söylemek için ağzımı açtım.

"Benim adım Bo.

Görünüşe göre benim için bir keman öğretmeni bulunmuştu ve Noel'den sonra onun için çalmak üzere Paris'e gidecektim. Gerçek bir kemancı için çalacağım için mi yoksa Evelyn tarafından şehre götürüleceğim için mi daha heyecanlıydım karar veremiyordum.

"Paris," diye mırıldandım yorganımın altına uzanırken. Evelyn hizmetçilere bana daha kalın bir yün battaniye vermelerini emretmişti. Yatağa sokulmak, yorganın altında sıcak olmak, artık günümün en önemli anlarıydı. Ayrıca karnımda daha önce çok daha gençken hissettiğimi hatırladığım ve kalbimin korkuyla dolmadığı garip bir his vardı. Sanki küçük bir Kabarcıklar karnımdan göğsüme doğru yükseliyor, dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyordu. Bu duyguyu ifade eden kelime şuydu diye düşündüm,

Heyecan. Bu neredeyse hissetmeye cesaret edemediğim bir şeydi çünkü bu beni mutlu hissetmeye götürüyordu ve ben çok mutlu olmak istemiyordum

Çünkü eğer yaparsam, Landowskiler gibi korkunç bir şey olabilir.

Beni artık çatıları altında istemediklerine karar verirlerse, o zaman yalnız, beş parasız ve aç olmanın sefaletiyle tekrar yüzleşmek daha da zor olacaktı. Keman beni kurtarmıştı, beni daha da Mösyö Landowski'nin ertesi gün atölyede Laurent'a söylediği gibi 'ilgi çekici' ('ilgi çekici' kelimesine bakmak zorunda kalmıştım çünkü kelime dağarcığımda yoktu).

Yani kalmak istiyorsam, elimden geldiğince ilgi çekici olmaya devam etmeli ve aynı zamanda yararlı olmalıydım. yorucuydu. Noel için de planlar yapılmaya başlanmıştı ve hediyeler hakkında birçok gizli fısıltı vardı. Bu beni çok endişelendirmişti, Çünkü elbette kimseye bir şey alacak param yoktu ve nazik bir aile oldukları için bana hediye vereceklerinden korkuyordum. Gece ziyaretlerimden birinde Evelyn'e bu konuyu danışmıştım.

"*Hediyeler için nasıl para bulabilirim?*" diye okuduktan sonra bana baktı ve düşündüğünü görebiliyordum.

'Herkes küçük bir hediye alman için sana birkaç sent borç verebilirim, ama bunu kabul etmeyeceğini ve Landowskilerin paranın nereden geldiğini merak edebileceğini biliyorum.

' demişti gözlerini devirirken. Sanırım hırsızlık yaptığımdan şüphelenebileceklerini kastetmişti ki bu beni onlara sevdirmek için hiç de doğru bir şey olmazdı.

O bunları düşünürken bana kakaoyu koymamı söyledi ve ben de koydum. Kupasını yanına koyduğumda bir planı olduğunu görebiliyordum.

"Bütün zamanını atölyede taşları yontarak şekil vermeye çalışarak geçirdiğini biliyorsun değil mi?

Başımı salladım ama sonra kağıdımı aldım ve "*Ama bu konuda çok kötüyüm*" diye yazdım.

O.

"Peki, Monsieur gibi bir deha dışında kim iyi olabilir?

Landowski? Ancak şekil verme konusunda pratik yaptınız, bu yüzden belki de aşağıdaki gibi daha kolay bir malzeme biçimi denemelisiniz diye düşünüyordum

ve aileden her birine Noel hediyesi olarak küçük bir şey oyup oyamayacağınıza bakın. Bu Mösyö Landowski'yi memnun edecektir, çünkü aylarca izlediğiniz ve Öğrenmek sana faydalı bir hediye vermiş.

Büyük bir hevesle başımı salladım, çünkü Evelyn sık sık eğitimli olmadığını söylese de bazen en iyi fikirleri o bulabiliyordu.

Böylece gidip ahırdaki yığından kendime biraz odun buldum ve her sabah herkes kalkmadan önce sehpa ve alıştıma. Evelyn taş yerine tahta seçme konusunda da haklıydı. Flüt yerine teneke düdük çalmayı öğrenmek gibiydi. Ve ayrıca, başkalarının da bunu yaptığını görmüştüm. Eski evim.

Eski evim... Artık onu böyle düşünmeye başlamıştım.

Böylece, Noel'den önceki üç hafta içinde, ailenin her bir üyesine takdir edebilecekleri düşünceli bir şey oymayı başardım. En uzun süren Mösyö Landowski'ninki oldu, çünkü ona çok sevdiği *Cristo* heykelinin ahşap bir kopyasını oymak istiyordum. Aslında, diğer tüm oymaları bir araya getirmek için harcadığım zamanın çoğunu bunun için harcadım.

Son birkaç hafta içinde *Cristo*'nun mimarı, yapacağım şeyi göndermenin tek yolunun bu olduğunu söylediğinde zor zamanlar geçirmişti.

'İsa'nın paltosu' (onu ve iç organlarını destekleyecek olan beton) olarak adlandırılan şeyi parçalara ayırmaktı. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, Fransa'dan Rio'ya uzanan uzun yolculukta bir parçasının kırılma ihtimali daha az olacaktı. Mösyö Landowski çok endişeliydi.

Çünkü değerli Mesih'i ile birlikte gidip ona göz kulak olması gerektiğini düşünüyordu, ama oraya gidip dönmek çok uzun bir yolculuktu - Sun Yat-sen ve gözbebekleri hâlâ hayatta olmadığı için zaman ayıramayacağını hissediyordu.

onu tatmin edecek şekilde bitirdi.

Elbette, herkes için mükemmel bir çözüm düşünmüştüm: Laurent, *Cristo*'ya bakıcı olarak gitmeli. Bu sadece Mösyö Landowski'nin burada kalabileceği anlamına gelmez, aynı zamanda Laurent belki de Rio'daki aşkını görebilirdi... bu onu daha mutlu edebilir ve gecelerini Montparnasse sokaklarında geçirmesini engelleyebilirdi (Mösyö Landowski

sanatçı adayları, dilenciler ve hırsızlarla dolu olduğundan yakınlıkla geçirdi). Tam bunu önermek üzereydim ki, neyse ki Laurent aklını başına toplayıp kendisi önermeyi başardı. Mösyö

Landowski önce emin olamadı, çünkü Laurent'ın son zamanlarda pek güvenilir biri olmadığını söylemek doğruydu. Ama sonra Gerekirse *Cristo*'nun parçalarıyla birlikte ambarda uyuyacağına ve *Cristo* onun gözetimindeyken bir damla alkole bile dokunmayacağına defalarca yemin ettikten sonra herkes en iyisinin bu olduğuna karar verdi. Laurent'ın gözlerindeki beklenti dolu bakışları izlemek çok güzeldi ve bir gün benim de bu şansı yakalayabileceğimi umuyordum. Güzel meleğim Bel'i tekrar göreceğini düşündükçe içini aydınlatan bu aşk şeyini deneyimlemek.

Zevk ve acı, diye düşündüm kendiminkini dikkatlice sararken Evelyn'in hediyelerim için bana verdiği kahverengi kâğıtta *Cristo*'nun oyması vardı.

"Mükemmel değilsin ama en azından bir bütünsün. Kağıdı tam olarak simetrik olmayan yüzünün üzerine katlarken ona gülümsedim.

Tüm oymaları sarmayı bitirdikten sonra onları çekmeceme yerleştirdim. Sonra gecenin çöktüğünü görerek merdivenlerden indim ve salona geçerek köknar ağacına baktım.

Bugün Noel arifesi olduğu için daha önce getirilmiş olan ağaç.

Ailenin her üyesinin dallarına kurdeleyle asılmış çam kozalaklarını yerleştirmesini izlemiştim ve hepimiz Père Noël'in hediyelerle doldurması için ağacın altına bir çift ayakkabımızı koymuştuk. Mösyö Landowski bana bunun çok eski bir Fransız geleneği olduğunu ve büyüklerin de bunu yapmaktan hoşlandığını söylemişti. Sonra dalların uçlarına mumlar iliştiirdiler ve alacakaranlık çöktüğünde onları yaktılar. Bu çok güzeldi.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi, özellikle de şimdi karanlıkta. "Hâlâ ona mı bakıyorsun, evlat?

Az önce düşündüğüm kişinin sesi beni sıçrattı ve bana yeni takma adımla hitap etmeyi henüz öğrenmemiş olan Mösyö Landowski'yi görmek için döndüm.

"Noel arifesinde ağaca baktığımda aklıma hep Çaykovski'nin müziği gelir. *Fındıkkıran*'ın partiyonunu biliyor musunuz?

Elimle evet, biliyorum, ama iyi değil diye işaret ettim. Babam Çaykovski'yi pek sevmezdi, onun müziğini çok sevdiğinden yakınırdı. notalarını daha teknik bir düzeyde yazmak yerine, müziğini dinleyicilerini memnun etmek için yazmıştır.

"Bahse girerim Çaykovski'nin Paris'teyken, çıkardığı ses nedeniyle canlı piyano olarak da adlandırılan celesta adlı bir enstrümana sahip olduğunu bilmiyordunuz. Bu onun "Şeker Eriği Perisinin Dansı" adlı eserine ilham verdi ve besteleri için yenilenmiş bir enerjiyle Rusya'ya döndü.

Bunu bilmiyordum ve konuşmanın devam etmesini isteyerek hevesle başımı salladım.

"Uvertürü çalabilir misin?

Belki anlamında bir omuz silkme hareketi daha yaptım - çünkü elbette bir zamanlar çalabiliyordum ama pratik yapmam gerekecekti.

"Belki bu hatırlamana yardımcı olur. Seni bulmak ve bunu sana vermek için yukarı geliyordum. Ailenin önünde verirsem seni utandırabilirim diye düşündüm," diye ekledi.

Ağacın loş ışığında, arkasından bir keman kutusu çıkarıp bana uzattığını gördüm.

"Ailem bunu bana çocukken vermişti, ama korkarım hiç çalamadım.

çok yetenekli olduğunu gösterdi. Yine de onu sakladım, birinin yaptığı gibi

Birinin ailesinden gelen hediyelerle. Manevi değeri... bilirsiniz.

Biliyordum ve bir an için kaçarken arkamda bırakmak zorunda kaldığım her şeyin hüznü ile

Mösyö Landowski'nin bana teklif ettiği şeyin yaklaşan sevinci. 'İşte, senin gibi yetenekli bir çift elin olması gardırobumun üstünde oturuyor, toz topluyor.'

Ağzımı otomatik olarak açtım, onun cömertliğinden ve kendi kemanımla bana açılan olanaklardan o kadar etkilenmişim ki neredeyse konuşacaktım. Avuçlarımın içinde duran kemana baktım ve onu öptüm, sonra yanına gittim ve ona rahatsız edici bir sarılma. Birkaç saniye sonra beni omuzlarımdan tutarak geri çekti.

'Belki evlat, bir gün bana gerçekten güvenebilir ve dudaklarında asılı duran minnettarlık sözcüklerini söyleyebilirsin. Şimdilik, Merry Noel.

Ben de hevesle başımı salladım ve odadan çıkarken onu izledim. Üst katta, hizmetçilerin hâlâ mutfakta olduğunu biliyordum, petrol sıvısı gibi kokan bir likör içip bana pek de ilahi gibi gelmeyen şarkılar söyleyerek keman kutusunu koydum.

Yatağıma uzandım ve kalbim göğsümde hızla atarken onu açtım. İçinde benim gibi küçük bir insan ve ilk sahibi için yapılmış bir keman yatıyordu. Kullanması çok daha kolay olacaktı.

Evelyn'in bana nazikçe ödünç verdiği yetişkin versiyonu.

Çıkardığımda üzerindeki yaş belirtilerini görebiliyordum - ceviz parlaklığındaki tek tük çizikler ve telleri kaplayan toz.

Oturdum, saygıyla kutusundan çıkardım ve ağzıma götürüp üfledim, toz zerreciklerinin hapishanelerinden kurtulup yatak odamın etrafında dans etmelerini izledim. Yarın penceremi açıp onları serbest bırakacaktım. Sonra cebimden mendilimi çıkardım ve telleri sildim.

Yayı çıkardım, sonra

kemanı çenemin altına yerleştirdi. Daha fazla hissedemezdim

Eğer deneseydi rahat olurdu. Sonra yayı kaldırdım, gözlerimi kapattım ve çaldım.

İyi yapılmış bir kemanın yumuşak sesini duyduğumda kalbim göğsümden çıkıp toz zerreciklerine katılmak için dans etti. Evet, tellerin Yıllarca ihmal edildikten sonra biraz ayarlama gerekiyordu ama bu basitti. Mösyö Landowski'nin *Fındıkkıran* hakkındaki hikâyesinden esinlenerek Uvertür'ün ilk birkaç ölçüsünü çaldım. Ve sonra kıkırdadım Yüksek sesle, işler her zamankinden daha zor olduğunda evde sık sık çaldığım neşeli bir halk şarkısını çalarak odamın etrafında dans ettim. Duygularımdan dolayı nefes nefese kalmıştım, aniden bayıldığımı hissettim ve yatağıma uzanmak zorunda kaldım, başım sabitleşirken yanımdaki dolapta duran mataradan biraz su içtim.

Geçen yıl bu zamanlar bir daha asla Noel göremeyeceğime inanmıştım ama işte mutlu bir sonla karşılaşmıştım, tıpkı Clara'nın tüm gördüklerinin bir rüya olduğunu fark etmesi gibi. Ya da belki de yeni bir başlangıçtı.

Enstrümanıma son bir gösterişli yay darbesi attım, sonra onu yerine koydum ve ayak parmaklarımin uzanıp kasaya dokunabilmesi için alttaki çarşafların altına yerleştirdim.

Yastıklarına yerleşirken gülümsedim ve 'Ben Bo, ve ben mutlu sonla bitecek.'

Landowski evinde çok neşeli bir zaman geçirdikten sonra, Özellikle de Mösyö Landowski'nin birçok sanatçı dostunu davet ettiği yılbaşı partisinde gün sayıyordum Ta ki muhtemel keman hocamla yapacağım seçmelere kadar. Kimse adını anmak istememişti, benim de umurumda değildi, çünkü eğer Rachmaninoff'un gittiği konservatuarda çalışıyorsa, etkileyici olmaktan başka bir şey yapamazdı.

Mümkün olduğunca çok zamanımı alıştırma yaparak geçirdim, öyle ki hizmetçilerden o 'şey' üzerinde 'çıgılık atmamın' ikisinin de yastıklarının başlarının üzerinde olduğu anlamına geldiğini söyleyerek azar işitmişim, Her neyse, saat gece yarısını geçmişti!

Saatime bakıp haklı olduklarını anladığımda bolca özür dilemişim; zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Büyük gün geldiğinde Evelyn odama koşarak geldi ve bana gömleğimin ve yün kazağımın üzerine giymem için Marcel'in gri blazer ceketini verdi.

'Tamam, artık gitmeliyiz. Otobüs kendi tarifesine göre çalışıyor, durağa sabitlenmiş olana göre değil.

Yolun aşağısına doğru yürürken konuşmaya devam etti. köyündeydim, ama hayal kırıklığı içinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp bekleyen diğer yolcularla konuşmaya başladığında bile onunla birlikte değildim.

Otobüslerimizin güvenilmezliğinden ve Boulogne-Billancourt'un hem araba hem de uçak üretip bir otobüsü zamanında çalıştıramamasının ne kadar saçma olduğundan bahsediyordum. Farklı bir yerdeydim, notaları kafamda görüyordum, yıllar önce babamın bana 'müziği yaşamak' ve onun ruhunu hissetmek hakkında öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyordum. Babamın bana hakkında çok şey anlattığı Paris'e doğru yol alırken bile, onu görmek ve ruhunu hissetmek için başka bir zaman olacağını bilerek gözlerimi kapattım.

Ama Şu an için önemli olan tek Şey dizimin üzerinde duran keman ve onun çalacağı notalardı.

"Hadigen adam, devam et," diye azarladı Evelyn beni, çünkü kemanımı iki elimle dizlerimin üzerinde sıkıca tutmakta ısrar ediyordum.

O yüzden benimkini tutamadı. Geniş kaldırımlarda çok sayıda insan olduğunu fark ettim, bazı ağaçlar vardı ve ... evet! Bir bina. anında tanınabilirdi! Eyfel Kulesi. Evelyn durduğunda hl onu görebiliyordum.

"İŞte geldik, 14 Rue de Madrid. İçeri giriyoruz."

Sokağın neredeyse tamamını kaplayan büyük kumtaşı binaya baktım ve üç katlı yüksek binalar saydım.

Pencereler, üstlerinde daha küçük çatı katları varmış gibi görünüyordu. Pirinç bir levha buranın gerçekten de nl Conservatoire de Paris olduğunu ilan ediyordu.

İçeri gireceğimizi söylemesine rağmen, rujunu yenilemesini ve en güzel Şapkasının dışında kalan Őalarını toplamasını beklemek zorunda kaldım.

İçeride eski sanatçıların portreleriyle kaplı büyük bir bekleme odası vardı. besteciler. Cilalı ahşap zeminin ortasında bir Evelyn'in hemen konuşmaya gittiği yuvarlak resepsiyon masasındaki kadın. Dışarıdaki caddeye ve arkadaki büyük bir parka bakan pencerelerden içeri ışık giriyordu.

Resepsiyondaki sert görünümlü bayan

Sonunda başını salladı ve ikinci kattaki dördüncü odaya gitmemizi söyledi. Bize içine ayı koyabileceğiniz bir kafese benzeyen bir yeri işaret etti ve ben hemen yanındaki merdivenlere doğru yönelirken Evelyn beni kafese doğru çekti ve yan tarafındaki bir düğmeye bastı.

"Asansör varken iki kat merdiven çıkacağımı düŐünüyorsan, ıldırımıŐ olmalısın.

Ona 'asansörün' ne olduğunu sormak istedim ama sonra içine başka bir kutunun düştüğünü gördüm ve kelime anlam kazandı. Yine de, her ne kadar

heyecan verici görünüyordu, işimi Şansa bırakmıyordum. Merdivenleri işaret ettim ve ikiŐer ikiŐer çıkmaya başladım. Evelyn'den hiçbir iz yoktu. Zemin kattakiyle aynı olan başka bir kafesin yanına geldiğimde en kötüsünden Őphelendim ama sonra aniden bir vızıldı duyduym ve içindeki kutu yerden fırladı. Kutu

Kapı açıldı ve Evelyn, kafesin önünü geri çekti ve her şey gibi güvenli bir şekilde dışarı çıktı.

"Demek daha önce bunlardan birini hiç görmedin, ha?" diye sordu bana. Başımı salladım, hala mucizeye hayret ediyordum.

'Belki aşağı inerken bana katılırsın. Bu sana ne olursa olsun dört gözle bekleyeceğin bir şey verir. Şimdi dördüncü odayı bulmamız gerekiyor. Evelyn koridora doğru yöneldi.

Kapalı kapılar ardında çalınan farklı enstrümanların seslerini duyabiliyordum. Dört numaralı odanın önünde durduk ve Evelyn hızlıca kapıya vurdu. Cevap gelmedi. Birkaç saniye bekledikten sonra tekrar vurdu.

"Evde kimse yok. Omuz silkti, sonra kapı kolunu çevirdi. Elinden geldiğince yavaş ve sessiz bir şekilde kapıyı itti ve başının -ya da şapkasının mı demeliydim- etrafına bakabileceği kadar yer kalana kadar kapıyı itti.

'Hayır, orada kimse yok. Beklemek zorundayız, değil mi?'

Bekledik ve biliyorum ki insanlar bir şeyin hayatlarının en mutlu, en kötü ya da en uzun anı olduğunu söylerken abartırlar ama gerçekten de dördüncü odanın dışında, bana öğretmenlik yapacak kadar iyi olup olmadığımı söyleyecek kişiyi beklerken geçirdiğim süre ne kadar uzun olursa olsun, bana gerçekten de çok yavaş geldi. Daha da sinir bozucu olanı, asansörü buradan görebiliyordum ve yukarı doğru her vınlayıp yolcusunu bıraktığında, kaderimi belirleyecek kişinin o olduğunu hayal ediyordum. Ancak her seferinde ya diğer tarafa doğru yürüyorlar ya da yanımızdan geçip gidiyorlardı.

"Gerçekten mi?" dedi Evelyn, ayakta durmak canını acıttığı için ağırlığını bir bacağından diğerine verdiğini görebiliyordum, "bu öğretmen her kimse, tavırları düpedüz kaba.

Sonunda, tam ayrılmak üzere olduğunu ve belli ki bir yanlışlık olduğunu mırıldanırken, koridordaki bir kapı açıldı.

Sonra genç, zayıf, bembeyaz tenli ve siyah saçlı bir adam ortaya çıktı. Biraz sarhoş olduğuna karar verdiğim bir ifadeyle bize doğru yürüdü ve önümüzde durdu.

'Lütfen beni affedin, sizden önce bir öğrenciye ders verdim, sonra kısa bir süre dinlenmeye karar verdim. Korkarım uyuyakalmışım. Evelyn'e elini uzattı ve o da isteksizce elini bıraktı.

'Madam, *küçük bey*, lütfen beni affedin,' dedi. 'Burada uzun günler çalışıyorum ve uyku beni geceleri sık sık terk eden bir şey. Şimdi madam, değerli yükünüzü bana teslim ettiğinize göre, neden asansörle aşağı inip rahat bir koltuğun bulunduğu giriş holünde beklemiyorsunuz? Söyleyin.

Violetta, Ivan'dan sana bir demlik çay ya da kahve getirmesini ister, hangisi hoşuna giderse.

Rahatlamış görünüyordu ama beni oldukça tuhaf bir adam olduğunu düşündüğü biriyle bırakmaya biraz isteksizdi, ayakları kazandı ve başını salladı.

"İşini bitirdiğinde doğruca aşağı geleceksin, anladın mı Bo?

Başımı salladım.

"Dilsiz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye ekledi Mösyö Ivan'a.

"Evet, ama onun yerine konuşacak olan müzik, öyle değil mi?" dedi bana.

Başka bir yorum yapmadan kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti.

O akşam günlüğümü yazarken bile - ve hemen ardından bunun bir parçası olduğu gizli günlüğümü yazarken - Mösyö Ivan ile geçirdiğim zamana dair sadece belirsiz anılarım vardı. Önce bana 'parti parçalarım' dediği şeyleri çaldırıldığını, sonra da

Sonra kendi kemanını çıkardı ve bir dizi gam ve arpej çaldı. takip et. Bu gerçekten de çok hızlı olmuş gibiydi. Daha sonra beni etrafında sandalyeler olan küçük, ahşap bir masaya götürdü ve oturmamı söyledi.

Bir sandalye çekerken küfretti ve parmağına baktı. Sonra başka bir şey söyledi ve Rusça konuştuğunu fark ettim.

'Parmağımda kıymık var, bu gece evde çıkarmam gerekecek.

En küçük şeyler en büyük acılara neden olabilir, öyle değil mi?

Başımı salladım, çünkü yapsam da yapmasam da bir şey fark etmeyecekti. Bu adamı memnun etmek istiyordum, diğerlerinden daha çok.

Babam gittiğinden beri onu memnun etmek istiyordu.

"Konuşmazsan nasıl iletişim kuracağız?

Zaten hazırlıklı olduğum için cebimden kalemimle birlikte müsvedde kâğıdımı çıkardım.

"Adın Bo mu?

Evet, yazdım.

"Kaç yaşındasın?

On.

"Ailen nerede?

Annem öldü ve babamın nerede olduğunu bilmiyorum.

"Aslen nerelisin?

Ben de bilmiyorum.

"Size inanmıyorum *küçük bey*, zaten şüphelerim var ama beni pek tanımiyorsunuz ve biz göçmenler kişisel bilgilerimizi kolayca vermeyi sevmeyiz, değil mi?

Evet, diye yazdım, beni anladığını ve herkes gibi tuhaf bulmadığını düşünerek uygulandım.

"Keman çalmayı sana kim öğretti?

Babam.

"En son ne zaman ders aldın?

Geçmiş düşünmeye çalıştım ama emin olamadım, o yüzden yazdım:

Üç ya da dört yıl.

'Bu kadar genç ve bu kadar yetenekli biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu oldukça

Gerçekten olağanüstü. Müzikaliteniz doğal bir şekilde ortaya çıkıyor ve bu da teknik becerilerinizdeki kusurları gizliyor. Sinirlerinizin

"Konservatuarda eğitim alma şansının sizin için çok önemli olduğunu tahmin ediyorum.

Evet, yazdım.

"Hmmm ...

Elini çenesine götürüp aşağı yukarı ve iki yana hareket ettirirken onu izledim, buna değip değmeyeceğimi düşünüyordu. öğretmenlik.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bana dahi çocuklarıyla, en iyi kemanlara ve banliyö öğretmenlerine sahip olan ve saatlerce çalışmaya zorlanan çocuklarıyla gelen birçok ebeveyn var. Öyle olsalar bile Teknik olarak sizden çok daha parlak olsalar da, çoğu zaman ruhlarının çaldıkları müziğin içinde olmadığını hissediyorum. Başka bir deyişle, onlar maymunlar, sadece ebeveynlerinin egolarının bir uzantısı. Seninle, bu

durum kesinlikle böyle değil, çünkü sen bir yetimsin ve ebeveynlerin yok ve vasin de arkadaşlarını etkilemek için kendisine ait olmayan bir çocuğa pek de ihtiyacı olmayan bir adam.

kendisi çok etkileyici. Yani ... oyun tarzınızda kusurlar olsa bile ve - babanıza saygısızlık etmek istemem ama onun bir profesyonel olmadığını tahmin ediyorum?

Başımı salladım, Mösyö Ivan ne derse desin saygısızlık ettiğimi *hissediyordum*.

'Bu kadar üzgün görünmeyin, *küçük mösyö*, gerçekten. Sizi sevgiyle eğittiğini görebiliyorum. Ve karşılığında, kendisinininkinden çok daha büyük bir yetenek buldu ve onu beslemek istedi. Şu anda hangi okuldasınız?

Hiçbir okulda. Konuşamadığım için gidemiyorum.

'Beni ilgilendirmese de, bu hiç iyi değil. Konuşabildiğini biliyorum, sadece bana öyle söylendiği için değil.

Konuşmaya başladığımızdan beri içgüdüsel bir şekilde bana cevap vermeyi bıraktın. Bence etrafın iyi, nazik insanlarla çevrili ve geçmişte başına ne kadar kötü şey gelmiş olursa olsun

Sizi iletişim kurmaya cesaret edemeyecek kadar hasarlı bırakan geçmiş, umarım sizin iyiliğiniz için iletişim kuracağınız bir zaman olur. Ama önemli değil, bunu sadece Rusya'dan ayrıldığımdan beri çok acı çekmiş biri olarak söylüyorum. Sadece on beş yıl içinde o kadar çok acı, o kadar çok savaş

İnsanlık . . . Sen de ben de bunun sonucuyuz. Sana bir tavsiye, genç dostum: o kötü insanların kazanmasına izin verme, tamam mı?

Senden çok şey aldılar - geçmişini, aileni. Geleceğini de almalarına izin verme.

Utanç verici bir şekilde gözlerim yaşlarla doldu. Yavaşça başımı salladım ve sonra mendilime uzandım.

'Ah, seni ağlattım, özür dilerim. Sözlerimde çok özgür olabiliyorum. İyi haber şu ki, eğer okulunuz yoksa, sizi zaman çizelgeme yerleştirmek çok daha kolay olacak. Şimdi bir bakayım...'

Ceketinin cebinden ince bir günlük çıkarıp sayfalarını çevirmesini izledim, çok fazla değildi, çünkü daha Ocak ayındaydık.

'Haftada iki dersle başlayacağız. On bir ders yapabilirim.

Salı günü saat 2'de, Cuma günü saat 2'de. Nasıl gideceğimizi göreceğiz, ama senin hakkında iyi hislerim var. Gerçekten istiyorum.

Yani, ben

Seni bakıcına götüreceğim. Nazik bir kadına benziyor," dedi odadan çıkıp asansöre doğru yürürken.

Başımı salladım.

Sonra aklıma geldi ve aceleyle birkaç kelime yazdım.

Her ders için ne kadar?

"Mösyö Landowski ile konuşacağım, ama biz göçmenler birbirimize yardım etmeliyiz, değil mi?

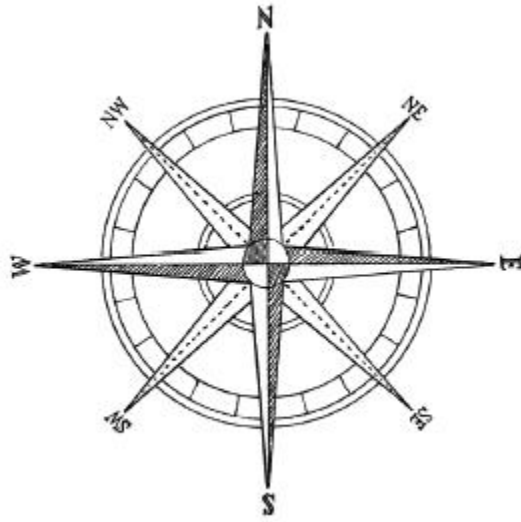
Sırtıma öyle sert bir tokat attı ki neredeyse kafesin içindeki kutunun içine düşüyordum. Kapıyı kapattı, bir düğmeye bastı ve Aşağı indik. Acaba kuşlar uçarken böyle mi hissediyorlar diye düşündüm ama bundan biraz şüpheliydim. Yine de eğleneliydi ve gelecekte bunu haftada iki kez yapmayı dört gözle bekliyordum. *Tabii* Mösyö Landowski ve Mösyö Ivan bir fiyatta anlaşabilirlerse.

'Madam, oğlunuz bir zaferdi! Onu bir gün Salı günü saat 11'de ve Cuma günü saat 2'de. Mösyö Landowski'ye söyle, onu telefonla arayacağım. detaylar. Eve iyi yolculuklar,' dedi. Sonra Mösyö Ivan göz kırparak ve gülümseyerek asansöre doğru yürüdü.

Kerry

In transit: Dublin to Nice

Haziran 2008

Eski, deri ciltli günlüğün sayfalarını kapattım ve baktım uçağın penceresinden baktım. Mektubu okuduktan sonra uyuma niyetim ortadan kalkmıştı, bu da bana şu anda kucağımda duran günlüğü işaret ediyordu. Babam olduğunu iddia eden adam - Atlas - şöyle yazmıştı derin bir pişmanlıkla.

Sana duyduğum sevgiyi ne dile getirebilirim ne de anlatmaya başlayabilirim.

Senin yakında geleceğini öğrendiğimden beri. Sen doğmadan önce acımasızca kaybettiğim anneni ve seni bulmak için ne kadar uğraştığımı da bu mektupta anlatamam.

Son birkaç haftanın duygusal ağırlığı üzerime çöktü ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. O anda, senin için Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda elimden alınmış gibi görünen kocam Jock'un bana sarılmasından başka bir şey değildi.

"Keşke burada olsaydın. Lüks deri koltuğun yan cebine yerleştirilmiş ipek peçetelerden biriyle gözlerimi sildim. "Ama bu beş yıldızlı muameleye bayılırdın, orası kesin.

Atlas'tan gelen mektup, günlüğünün gerçek mirasımın cevaplarını içereceğine söz vermişti ama kesinlikle muazzamdı. İlk bölümü okuduktan sonra, onun hikayesini ya da benim bu hikayeye nasıl dahil olduğumu anlamaya hiç de yakın değildim. 'Babam' her kimse, açıkça oldukça farklı bir hayat sürmüştü. Günlüğün giriş kısmı on yaşında bir çocuk tarafından yazılmış olmasına rağmen, ses olgunluk ve bilgelik, sanki genç çocuğun içinde yaşlı bir ruh yaşıyormuş gibi.

Başımı salladım, son birkaç haftanın gidişatına dikkat çektim kendini tekrarlıyordu. Ne zaman geçmişimle ilgili gerçeğe yaklaşıyor gibi olsam, başka gizemler ortaya çıkıyordu. Neden o çocuk Dilsiz gibi mi davranıyordu? Neden gerçek adını açıklayamayacağını düşünüyordu? Ve keşfedilmesine neden olan şey neydi? Paris'in ortasında bir çitin altında yetim mi kalacak? Eğer bir şey varsa, o da Atlas'ın günlüğü resmin tamamını anlamam için çok geç başlamış gibi görünüyordu.

Yine de, eğer birinin kapısına dayanacaksanız, Dünyanın Yeni Yedi Harikası'ndan biri olan *Kurtarıcı İsa'nın* arkasındaki ünlü heykeltıraşın kötü bir insan olmadığını düşündüm.

Atlas'ın sevgili evlatlık çocuklarının okumasına izin vermeden önce hayat hikâyesini bana, hiç tanımadığı biyolojik kızına emanet etmiş olmasını biraz tuhaf bularak iç geçirdim. Elbette ki 'Salt Baba'larını tanıyan ve çok seven onlardı. Onun sırlarını ilk keşfetmeyi hak eden onlar değil miydi?

İçinde bulunduğum durumun doğasını düşünürken midemdeki çırpınışları bastırmaya çalıştım. İşte buradaydım, bir grup Hiç tanımadığım bir adam için çelenk koymak üzere bir süperyat hac yolculuğuna çıktım. Evet, çok kısa bir süre önce ama bu sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi. Diğer kadınların evlat edinen babalarıyla genetik olarak akraba olduğumun farkında olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Bu durum Atlas'ın günlüğünü ilk benim okumamı emrettiği gerçeğiyle birleşince, kız kardeşleri küskün hissettirme potansiyeline sahipti.

Beni bulmaya çalışanın tam tersi değil de aile olduğu bilgisiyle kendimi rahatlatmaya çalıştım.

'Seni orada istiyorlar, Merry,' dedim kendi kendime.

Tabii ki en büyük teselli kaynağı

Titan'da bulunan kendi çocuklarım Jack ve Mary-Kate'e doğru uçuşumu biliyordum. Yolculukta onlara katılma kararımın onları ne kadar heyecanlandıracağını biliyordum.

Altı kız kardeş tam bir kaçık çıksa bile, en azından akrabalarım beni korumak ve yolculuk boyunca aklımı başımda tutmak için orada olacaklardı. Görünüşe göre gemi yolculuğu toplam altı gün sürecekti - üç gün

Titan'ı Nice'den Delos'a götürmek ve çelengi koymak için birkaç gün, geri dönmek için de üç gün. Ayrıca, eğer her şey çok fazla gelirse. Uluslararası bir havaalanına sahip olan yakındaki Mikonos adasında 'gemiyi terk etmek'.

Ön ve arka taraf arasında bir bölme oluşturmak için kabinin her iki yanından içeri çekilmiş olan panel kapılara vuruldu.

"Ah - merhaba?" dedim, düşüncelerimden sıyrılarak.

Panel kayarak açıldı ve Georg Hoffman'ın uzun boylu, bronzlaşmış figürü belirdi. Hâlâ koyu renk takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti.

Üç saatlik uçuş boyunca kravatını bile gevşetmemişti.

"İyi akşamlar, Merry. Ya da günaydın mı demeliydim ..." Gözleri bana uzatılan battaniye ve yastığa kaydı.

Kâhya, ikisi de komşu koltukta oturmuyordu. "Ah. Anladığım kadarıyla pek dinlenememişsiniz. 'Paketi açtınız mı? paketi açtın mı?'

Açtım Georg. Mektubu okudum ve tabii ki günlüğe başlamak zorunda kaldım. Bildiğine eminim, oldukça uzun.

Georg'un bıyıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Uzun zamandır yanımda taşıyorum, ama yemin ederim, sayfalarını bir kez bile çevirmedi. Okumak bana düşmezdi.

"Yani bana gerçekten Atlas'ın tarihi hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?

"Ah, hayır. Ben öyle bir şey söylemedim. Sadece günlüğü okumadığımı söyledim. Georg tereddüt etti. "Biliyorum. Atlas'ı -babanı- çok iyi *tanırdım*.

Tanışma ayrıcalığına sahip olduğum hem en cesur hem de en nazik adamdı.

"İnmemize ne kadar var?

"Pilot az önce bana birkaç dakika içinde Nice'e inmeye başlayacağımızı bildirdi. Daha sonra bizi doğrudan *Titan*'ın yanaştığı limana götürecek bir araç ayarladık.

Kamaranın penceresinden dışarı baktım. 'Hâlâ karanlık, Georg. Saat kaç?

Saatini kontrol etti ve kaşlarını kaldırdı. 'Fransa'da saat üç buçuğa yaklaşıyor. Özür dilerim, ne kadar

"Bu senin için bir kasırga olmalı.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Hala bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Yani, diğer kızlar bunu biliyorlar mı? öğrendiğim her şeye göre .. onun biyolojik kızı olduğumu biliyorlar mı?

Georg gözlerini indirdi. "Hayır. Atlas'ın sizi evlat edinmek istemesi ama bunu başaramaması nedeniyle sizden "kayıp kız kardeş" olarak bahsedildiğini sanıyorlar. İtiraf etmeliyim ki Öyle ki, kulağa garip gelse de, gerçek adından bile habersizler. Bildiğiniz gibi, kızları ona her zaman "Tuz Baba" diye hitap etmişlerdir.

"İsa, Meryem ve Yusuf, Georg. Kaşımı başparmağımla işaret parmağımın arasına aldım. "Gerçi onunla tanıştığımda Tiggy'nin anagramı çözmüş olduğunu hatırlıyorum. Ben de ona baktım. "Bu da En azından onlar!" Alaycı bir tavırla söyledim.

Georg başını salladı. 'Anlamalısın Merry, ben sadece bir çalışanım. Babanı neredeyse tüm hayatım boyunca tanımış ve onu sevgili bir dost olarak görmüş olsam da, ölümünde bile onun emirlerini yerine getirmek benim görevim.

"Yine de hakkımdaki her şeyi biliyor gibisin Georg. Beni nerede bulacağını biliyordun. Görünüşe göre Atlas'ın soyundan geldiğimi biliyorsun. Ve tüm bunların son birkaç hafta içinde ortaya çıktığını mı söylüyorsun?

"Ben ... evet. Georg rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

'Peki, Atlas'ın bir yıldır ölü olduğu gerçeği göz önüne alındığında, tüm bu bilgileri nereden aldınız? Sana kim söyledi yüzük hakkında ne düşünüyorsun?' Son birkaç haftanın yorgunluğu ve hayal kırıklığı dışarı taşmaya başlamıştı. "Peki ya Argideen Evi mi? Doğduğum yerin orası olduğunu nasıl keşfettiniz?

Georg cep mendilini çıkardı ve alnını kurulamaya başladı.

'Merry, bunlar harika sorular ve cevaplanacağına söz veriyorum. Ama benim tarafımdan değil.

Verdiği yanıt beni pek tatmin etmedi.

"Yani, buradaki kız kardeşler alınmasın ama bu garip adamın neden altı kızı evlat edinmeye ve onlara Yedi Kız Kardeş adını vermeye karar verdiğini hiç sorgulamadılar mı? Ve onların D'Aplièse soyadı "Pleiades "in bir anagramı mı?

Birçok kez. Onlarla tanıştığınızda göreceğiniz gibi, kızların her biri onları yetiştiren adam kadar zekidir. Adlarını en sevdiği yıldız kümesinden aldıkları ve soyadlarının da onun göklere olan sevgisinin bir yansıması olduğu sözüne inanmışlar. Aradaki bağlantının farkında değillerdi - Atlas'ın kızları oldukları için böyle adlandırılmışlardı.

Gözlerimi kapattım, kendi elime doğru yürüme ihtimali- *Titan*'da işlenmiş bir peri masalı giderek daha az çekici hale geliyordu.

"Günlüğün ne kadarını okudun?"

Uzak değil. Atlas sadece küçük bir çocuk. Heykeltıraş ve ailesi tarafından kabul edildi.

Georg başını salladı. "Anlıyorum. Öğrenecek çok şey var. Sana söz veriyorum,

Merry, okudukça resim daha da netleşecek. Onun kim olduğunu, senin kim olduğunu ... ve neden altı kızı evlat edindiğini anlayacaksın.

"İşte mesele de bu Georg. Bunu ilk benim okumam doğru mu bilmiyorum. Senin de söylediğin gibi, diğer altı kız Atlas tarafından büyütüldü. Onu sevdiler. Ben onu tanıımıyordum bile. Bence benden önce diğerlerinin buna erişimi olmalı.

"Anlıyorum, Merry. Bu senin için çok zor bir durum olmalı. Ama lütfen şunu bil ki, Atlas'ın dileği seni bulur bulmaz onun hikayesini öğrenmendi. Çünkü bu sizin de hikayeniz. Onun

Hayatı boyunca, sizi terk ettiğine inanmanızın suçluluğuyla yaşadı, ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Bu sadece

Nedense hep olduğu gibi olaylar çarpıştı. Tam da diğer kız kardeşlerin onun ölüm yıldönümü için çelenk koymayı planladıkları sırada sizi bulabileceğimizi tahmin edemezdim. Georg'un yüzündeki gülümseme geri geldi. "Yıldızların aynı hizaya geldiğini söyleyebiliriz.

'Siz öyle görebilirsiniz. Hizalanmaktan çok sekiyorlarmış gibi hissediyorum. Mektupta annemin

kaybolduğunu ve Atlas'ın onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmediğini söyledi. Yani Peder O'Brien'in kapısının önünde terk edilmem hakkında hiçbir şey bilmiyordur diye tahmin ediyorum.

Georg başını salladı. "Hayır. Bir kez daha günlüğü okumanızı tavsiye edebilirim. Diğer kız kardeşlerin neden terk edildiklerini anlamaları için

önce sizin kim olduğunuzu anlamaları gerekir.

"Savurgan Oğul Kissası'nı duydun mu Georg?" "Bu terime aşınayım ama itiraf etmeliyim ki-

"Luka İncili'nde İsa, babasından mirasını isteyen, sonra da lüks ve zevk düşkünü bir yaşam sürerek mirası pervasızca çarçur eden bir oğuldan bahseder. Parası bitince babasına döner ve özür diler, ama babası kızmak yerine onun dönüşüne çok sevinir ve onuruna bir ziyafet verir. Ama hikayenin en önemli kısmı ne biliyor musun Georg? Savurgan oğlun kardeşi onun dönüşüne hiç sevinmez. Çünkü o kardeş yıllar boyunca sadakatle babasının yanında kalmış ve bunun için hiçbir ödül almamıştır. "Müsrif kız olmak istemiyorum, ne demek istediğimi anladınız mı?

Georg benim kararlı duruşum karşısında telaşlanarak kaşlarını çattı. 'Merry, lütfen anla ki, kızlar seninle tanışacakları için daha heyecanlı olamazlar.

Eğer istediğin buysa, seni ailelerine kabul edeceklerdir. Babalarının kayıp kız kardeşini bulmayı ne kadar arzuladığını biliyorlar ve sizi temin ederim ki Atlas'ın ailesi size sevgiden başka bir şey göstermeyecektir.

Kızları. Sanırım Tiggy ve Star ile de karşılaştınız. İkisinden de aşk ve heyecandan başka bir şey hissettiniz mi?

Sol tarafıma uzandım ve krem rengi deri çantayı açtım. içinde su şişeleri olan bir bölme vardı. Bir tane aldım ve kırıp açtı. Tiggy'den, hayır. Şu anki durumumun büyük bir bu uçakta oturuyordum. Ama Star benden bilgi almak için Leydi Sabrina gibi bir şeymiş gibi davranıyordu. Mesele şu ki, Georg, bir evdeki anlaşmazlığın ne kadar acı olduğunu herkesten iyi bilirim. aile neden olabilir. Ya kız kardeşlerden bazıları "Tuz Baba "nın kan bağı olan bir kızı olduğunu öğrendiklerinde mutlu olurken diğerleri olmazlarsa? Ben de

Bir büyükanneyi paylaştığımın ortaya çıkmasına geri dönelim,

Nuala, İrlanda'dan kaçmama sebep olan adamla,

Bobby Noiro. Mary-Kate ile konuşmalarımdan anladığım kadarıyla

"Dünya çapında bir süper model olan Electra'nın her zaman çok nazik bir kişiliğe sahip olmadığı biliniyor. Suyumdan büyük bir yudum aldım.

'Seni temin ederim Merry, kız kardeşlerin her biri kendi kişisel keşif yolculuklarına tanıklık ettim. Her birinin muhteşem birer insan olarak olgunlaşmasını izlemek benim için büyük bir ayrıcalık oldu.

olmak. Hepsi ...' Georg'un sertçe yutkunduğunu, duygularıyla açıkça mücadele ettiğini gözlemledim. "Hepsi, çoğumuza çok geç ulaşan, hayatın çok kısa olduğunun farkına vardılar.

İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum. 'Atlas'ın ne kadar büyük ve bilge bir adam olduğunu söylediniz. Eğer genetik miras yoluyla bu bilgelikten herhangi bir şey aldıysam, belki de şimdi, onun yokluğunda birazını kullanmam gerekiyordur. Dediğin gibi Georg, Atlas'ın dileği beni bulur bulmaz hikâyesini okumamdı. Bunu yapacağım. Ama diğer kızlar için günlüğün altı kopyasını çıkarmanızı istiyorum. Böylece aynı anda babamız hakkında okuyun.'

Georg bana baktı ve bakışlarının ardında beyinde dönen çarkları fark ettim. Nedeni ne olursa olsun, Atlas'ın isteklerini harfiyen yerine getirmeye kararlıydı. Bana söylemediği şey neydi?

"Evet... evet, bu iyi bir fikir olabilir. Bu senin seçimin, Merry.'

"Yine de Güney Fransa'da sabahın dördünde bir fotokopi dükkânı bulmanın biraz zor olacağını tahmin ediyorum.

'Ah, korkmayın. *Titan*'da her türlü modern donanım mevcut. Kolaylık. Gemide bilgisayarların ve birkaç endüstriyel yazıcının bulunduğu özel bir ofis var. Bunun için minnettarım, çünkü günlükte ...' - Georg bir sonraki kelimeyi düşünmek için durakladı - '. . kişisel bilgiler içeriyor. Yanlış ellere geçmesi riskini göze alamazdım.

'Gemide koca bir ofis mi var? Aman Tanrım. Ben olsam bir süperyatın tüm amacının rahatlamak ve gündelik hayatın streslerinden uzaklaşın! "Günlük" diyorum, ama bir süperyatınız varsa, "günlük "ün ne olduğunu Tanrı bilir Her neyse. Söylesene Georg, Atlas bu kadar para biriktirmek için ne yaptı?

Georg omuz silkti ve kucağımda duran yıpranmış deri günlüğü işaret etti. "Cevaplar içinde yatıyor.

Panele bir kez daha vuruldu ve görevli aralıktan baktı.

'Böldüğüm için çok üzgünüm ama kaptan iniş için hazırlanmanızı istedi. Emniyet kemerlerinizi takabilir misiniz? Birkaç dakika içinde Nice'e inmiş olacağız.

"Evet, elbette, teþekkür ederim. Georg baþıyla onu onayladı. "Peki o zaman, belki de günlüğü geçici olarak bana teslim edersiniz, ben de *Titan*'a bindiğimizde altı kopya çıkarılmasını sağlarım. I
Günlüğü ona verdim ama mektubu sakladım. Bana büyük bir
Gülümse. 'Korkacak bir şey yok Merry. Sana söz veriyorum. "Teþekkür ederim Georg. Yere indiğimizde görüşürüz.

Bölmeden geri döndü ve ben bir kez daha penceremden dışarı baktım. Jet alçalırken, pencereden gelen ışığı izledim.
zar zor yükselen güneş masmavi Akdeniz'in dalgaları üzerinde dans ediyordu. Atlantik sularından biraz daha sıcak olmasını umuyordum. Batı Cork'taki Inchydoney Plajı. Koltuğumda arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.
Paris şehrindeki hedge bir gün beni yaratmaya devam edecekti.

The Titan

Ally *Titan*'daki tüm kamaraları süsleyen cilalı maun tavana baktı. Yirmi altı metrelik Contessa'larda iri yarı, terli adamlarla mümkün olan en yakın kamaralarda yatmaya alışkın olduğu için 'kamara' terimi onu eğlendiriyordu. Gemideki yatak odaları *Titan* daha çok Oslo'daki Grand Hotel'in Başkanlık Süiti'ne benziyordu. Gemi de tertemiz bir durumdaydı. Her ne kadar Tekne bir yıldan uzun bir süredir aile tarafından kullanılmıyordu, ancak hala babamın sadık personeli tarafından kullanılıyordu ve onlar teknenin bakımını yapmaya devam ediyorlardı. en yüksek standartlar. Ally bu ödemelerin babasının ölümünden önce kurduğu vakıf tarafından yapıldığını varsayıyordu. Pa Salt'ın dünyasındaki pek çok şey gibi, işler de öylece olup bitiyordu ve Ally neredeyse hiç onları sorguladı.

Bir güneş ışığı perdedeki bir çatlaktan içeri sızdı ve Ally'nin yüzüne düştü. Daha ne kadar zamanı olduğunu merak etti. Yatağın ucundaki karyoladan gelen Bear'ın ağlama sesleri günün başladığını işaret etmeden önce.

Dün gece yarım saat bile uyuyabilseydi şaşırırdı. Haziran ayında Akdeniz'in yumuşak kucağı çok az sallanmaya neden olsa da, teknesinin altındaki suyun hissine o kadar uyum sağlamıştı ki, teknesine çarpan her küçük dalgayı hissediyordu. tekne. Bu, zihninden geçen düşüncelerin kakofonisiyle birleştiğinde, dinlenmek için pek de mükemmel bir kombinasyon değildi. Kendini içinde bulunduğu durumun çıplak kemikleri doluydu

kız kardeşleri ve eşleriyle birlikte babalarına resmi olarak saygılarını sunmak için toplandılar. Ama Ally için çok daha fazlası vardı. uzlaşmak zorundaydı.

Ne de olsa babam öldükten kısa bir süre sonra Delos kıyılarında *Titan*'ı gören oydu. O kadar canlı hatırlıyordu ki Theo'nun güneş gemisi *Neptün*'ün güvertesinde heyecanla ona şunları söyledi

arkadaşının katamaranından bir Benetti süperyatı gördüğünü ve ismini tanıyabileceğini söyledi. Midesini bir korku kaplamıştı.

Theo'yu babamla tanıştırma düşüncesinin verdiği gerginlik. Ama, Zaten tamamen aşık olduğunu bildiğinden, kaçınılmaz olanı geciktirmenin pek bir anlamı olmadığını görmüştü. Ally, Kaptan Hans'ın ölçülü ses tonunu duymayı umarak *Titan*'a telsizle haber vermişti ama hiçbir cevap alamamıştı.

yanıt verdi. Aslında, yatın kaptanlığını yapan her kimse, Ally'den son sürat uzaklaşmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

Theo, "Görünüşe göre baban senden kaçıyor," demişti.

Georg ve anneleri kız kardeşlere, babalarının ölümü halinde kızlarını üzmemek için denizde özel bir cenaze töreni yapılmasını istediğini söylediklerinde, Ally sadece cenazeye rastlamıştı. Hatta babasının son arzusunu yerine getiremediği için suçluluk bile duymuştu. Ancak son olaylar göz önüne alındığında, kendisine aktarılan anlatıyı sorgulamaya başlamıştı.

O gün Delos açıklarında demirlemiş olan tek geminin *Titan* olmadığını hatırladı. Theo'nun arkadaşı telsizle varlığını rapor ettiğinde, ikinci bir "yüzen saray"ın yanında: Yıldırım İletişim'in sahibi kötü şöhretli Kreeg Eszu'nun teknesi *Olympus*. Daha da garibi, iş adamının o gün tüm dünyada manşetlere taşınan ölüm haberi idi. Cesedi kıyıya vurmuştu Görünürde bir intihardı. Ally aniden midesinin bulandığını hissetti. Neden bunu daha yakından incelememişti?

Pa Salt'ı Kreeg Eszu'ya bağlayan tek tuhaf şey bu değildi. Merry'nin küreye kazınmış olan ve kız kardeşler tarafından yeni keşfedilen koordinatları İrlanda'nın Batı Cork bölgesindeki Argideen Evi'ni gösteriyordu. Rahatsız edici bir şekilde, Ally az önce Jack'ten mülkün bir 'Eszu'ya ait olduğunu öğrendi. Buna rağmen

Görünüşe göre bina uzun zamandır terk edilmişti, kayıtlı son isim buydu.

Ally'nin geçtiğimiz yıl boyunca tuhaf bir tesadüf olarak görmezden geldiği şey, birdenbire gizemli olanın alanına girmeye başlamıştı. Kreeg'in oğlu Zed'in D'Aplièse kardeşlere karşı saplantıya varan bir aşk beslediği sır değildi. Bir kız kardeşlerini

Maia'yı yakışıklılığı ve yağlı cazibesiyle kollarının arasına alıp, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda terk etmek, Ally'nin dışlerini hâlâ kenetliyordu. Sık sık bunun sanki Zed'in Maia'yı

bilerek kız kardeşine zarar vermek için yola çıkmıştı. Ally, kız kardeşinin Maia'nın alaycı bir şekilde bahsettiği 'Sürüngen'in Electra'ya geçme şekli planlanmıştı. Şüphesiz Zed, Maia'nın kız kardeşleri arasında kendisine yapılan muameleden sonra onu sevgili olarak kabul edecek biri varsa, bunun Electra olacağını hesaplamıştı. Onun doğasındaki bir yırtıcı için, bir yaşam tarzının neden olduğu kırılmanlık

içki ve uyuşturucu görmezden gelinemeyecek kadar cazip gelmiş olmalı.

Bu da

Tiggy'ye de göz koyacağını hissediyordu. Herkesin doğasında var olan iyiliği görme eğilimi

Ruhani âleme doğru sürüklenmesi, geçmişte kendisinden faydalanılmasına izin vermişti. Ally, Tiggy'nin Zed'in girişimlerine kanmadığı ve bunun yerine Zed'i bulduğu için sonsuza dek minnettardı. Harika Charlie Kinnaird.

Ally babasının Eszu isminden hiç bahsetmediğinden emindi. Aslında, bir yıl önce aile evleri Atlantis'e döndüğünde Maia'ya sorduğu ilk şeylerden biri de bu olmuştu.

"Eminim bir bağlantı yoktur," diye ısrar etmişti Maia. 'Birbirlerini tanımıyorlardı bile, değil mi? Delos sadece çok güzel bir ada. birçok tekne oraya gidiyor. Ally, Maia'nın hızlı tepkisinin, içinde bulunduğu durumun kendine özgü korkunçluğunu inkâr etmekten başka bir şey olmadığından endişelenmeye başlamıştı. Ally, Maia'nın durumunu anlamadığı için kendini azarladı.

Olimpos'un varlığını sorgulamak. Günün sonunda, kız kardeşlerden herhangi biri babalarının evi ve yatı dışındaki hayatı hakkında ne biliyordu? Büyürken, arkadaşlarından ve iş ortaklarından çok azıyla karşılaşmışlardı. Bu kesinlikle babalarının Pa Salt ve Kreeg Eszu'nun daha önce tanışmış olma ihtimali.

Ally gözlerini kapadı, bir ya da iki saat uyumaya zorlayabileceğini umuyordu. Endişeli olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi, babasının derin, yatıştırıcı bir ses. Akli Atlantis'e, küçük bir kızken babasının hafta sonları Laser'iyle Cenevre Gölü'nün sularında süzülüşünü izlediği yere gitti. Şık teknenin gölü yarma şekli

Sakin günlerde göl, bunu yaparken cam gibi suda zar zor bir dalgalanma yaratmak, Pa'nın kendisini özetliyor gibiydi. O her zaman böyle bir Güç ve kudret abidesiydi ama yine de etrafındaki herkesin hayranlık duyduğu bir zarafet ve duruşla dünyadan sıyrılıyor gibiydi.

Bir sonbahar hafta sonunda, babam Ally'nin teknesini izlediğini görmüştü.

Kıydan özlemle bakmış ve Lazeri bahçeden çıkıntı yapan ahşap iskelenin yanına getirmişti.

'Merhaba, *küçük prensesim*. Burası dondurucu soğuk. Sanırım Maia misafir odasında kitap okuyor. Gidip sıcakta ona katılmak istemez misin?'

Hayır, baba. Seni tekne izlemeyi seviyorum.'

"Ah. Ally'ye karakteristik olarak sıcak bir gülümseme verdi, bu gülümseme o gün hangi sorunla karşılaşırsa karşılaşsın Ally'nin ruh halini iyileştirmekte asla başarısız olmadı. "Peki o zaman, belki de benim ikinci kaptanım olursun?"

"Annem bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.

"O zaman Claudia'nın bu akşamki yemeği hazırlamasına yardım etmekle meşgul olması iyi bir iş," dedi göz kırparak. Babam Ally'yi kaslı kollarıyla iskeleden kaldırdı ve bir tüy kadar hafif hissettirerek kucağına oturttu. 'Şimdi, tekne döndüğünde bir tarafa yattığını görmüşsünüzdür. Diğer yöne gitmem gerektiğinde, bu yelkenin altına eğilirken teknenin diğer tarafına geçmeliyim.

"Evet, baba! Ally coşkuyla cevap verdi.

"Mükemmel. Kendi turuncu can yeleğini çıkarmaya ve Ally'nin etrafına bağlamaya başladı. Doğal olarak onu tamamen sarmıştı ve kayışları olabildiğince sıkıca bağlarken babam kıkırdadı.

"Peki ya sen baba?"

'Benim için endişelenme ufaklık. Rüzgar hafif ve çok yavaş hareket edeceğiz. Şu küçük çukuru görüyor musun?

Tekne burada mı?" Beyaz gövdede sığ bir oyuğu işaret etti. "Sanırım Ally büyüklüğünde, sence de öyle değil mi?"

Ally başıyla onayladı ve teknenin ortasına yerleşmek için işaret aldı.

"Tek yapman gereken ileriye bakmak ve dengede durmana yardımcı olması için kollarını uzatmak. Bizi buraya, iskeleye geri getirecek büyük bir daire çizeceğiz, yani ben sadece sola doğru eğileceğim. Bu tarafa. Gördün mü? Ally başını salladı, küçük bedeninde büyük bir heyecan vardı. "Pekâlâ o zaman. Bacağını iskeleden kaldırdı ve Lazer sürüklenmeye başladı. Babam, Ally'nin gemiyi yönlendirmek için birincil yöntem olarak gözlemlediği büyük siyah kolu tuttu.

"Hareket etmiyoruz, baba! Ally biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde şöyle dedi.

"Her şey denizcinin kontrolünde değildir, Ally. Bir esinti beklemeliyiz. Sanki bir işaretmiş gibi, Ally bir dalgalanmanın Laser'i iskeleden uzaklaştırdığını hissetti.

Rüzgâr gür kumral saçlarının arasından geçmeye başladı ve kalbi hızlandı.

"Gidiyoruz! Babam bağırıyordu.

Ally suya bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanı, durgun gölde hareket eden Lazer'in onları çevreleyen havadan başka hiçbir şeyden güç almadığını hatırladı. Atlantis olan muhteşem peri masalı şatosuna baktı. Karla kaplı dağlar yükseliyordu.

soluk pembe evin arkasında dik bir şekilde uzanıyordu ve Ally böyle büyülü bir yerde yaşadığı için kendini şanslı hissediyordu.

"Şimdi dönüşü artıracam," dedi babam. 'Bu, teknenin bana doğru biraz daha yatacağı anlamına geliyor. Yardım etmek için kollarını uzatmayı unutma. Ally öyle yaptı. "Mükemmel, Ally, mükemmel! Ally aç ve yükseklikteki değişime sorunsuzca uyum sağlarken babasının yüzü gülüyordu.

Güneş cam gibi suyun yüzeyinde parılıyordu ve Ally gözlerini kapatmasına izin verdi. O gün ilk kez, ne zaman suya girse geri gelen bir özgürlük hissetmişti. Babası Lazer'i ustalıkla iskeleye doğru kaydırırken ve

Ally'nin güvenli bir şekilde indiğinden emin olduktan sonra kızının yüzündeki gülümseme ona her şeyi anlatmıştı.

'Demek *küçük prensesim*, siz de bunu hissediyorsunuz... Açık gölde olmak gibisi yok. Dünya üzerindeki en güzel yer düşünüyorum.'

"Bu yüzden mi buraya bu kadar sık geliyorsun?

Sıcak bir şekilde kıkırdadı. "Belki de bu bir tesadüf değildir, hayır. Nadiren öyle olur. Bakışları Ally'ninkilerden ayrılıp göle doğru yöneldi. Bazen babamın gözleri bulutlanıyor ve Ally sanki zihni onu başka bir yere götürüyormuş gibi hissediyordu. "Tesadüfler sadece keşfedilmeyi bekleyen bir bağlantı olduğu anlamına gelir. Baba tekrar Ally'ye baktı. Özür dilerim küçüğüm. Bunu bilmek beni çok mutlu ediyor. "Babanla aynı yelken sevgisine sahipsin.

"Sence biraz ders alabilir miyim? Ally cıvıldadı.

"Hmm. Sanırım bu ayarlanabilir. Tabii flüt dersinin yanına bunları da ekleyebilirsen. Ona bir kez daha göz kırptı.

'Elbette baba! Bir gün senin kadar iyi olacağımı düşünüyor musun?'

'Hayır, Ally. Bence daha iyi olacaksın. Şimdi içeri gir ve ısın. kalk. Ve anneme küçük gezimizden bahsetme!

Ally kendini can yeleğinden kurtararak, "Söylemem baba," diye cevap verdi.

İskeleden aşağı, Atlantis'in kuleli kabuğuna doğru koştu.

Ayı'nın gürleme sesi Ally'yi rüyasından uyandırdı. O Sonunda biraz dinlenebildiği için mutlu bir şekilde gözlerini ovuşturdu, yataktan kalktı ve karyolaya doğru yürüdü. Annesinin görüntüsü Bear'ın kollarını kaldırmasına ve küçük bir sevinç çılgılığı atmasına neden oldu.

Ally oğlunu yatağından kaldırarak, "Size de günaydın," dedi. Bugün aç mıyız efendim? Korkarım kahvaltı menüsü biraz seyrektir.' Ally kamarasının penceresinden dışarı bakarken, pijamasının düğmelerini tek eliyle ustalıkla açtı ve Bear mutlu bir şekilde emdi.

İçindeki suçluluk fırtınasına engel olamıyordu. Jack'i tekrar görmek inkar edilemeyecek kadar güzeldi. Onun görüntüsü Dün gece güneşlenme güvertesinde adım atması, ona karşı hislerinin sadece var olduğunu değil, aynı zamanda derin olduğunu doğrulamak için yeterliydi. Yine de burada, bir yıl önce Theo'yla çok mutlu olduğu noktaya doğru yelken açmak üzereydi. Keşke burada onunla birlikte olabilseydi, bu yolculuk çok daha kolay olurdu. Kendine pek düşkün değildi ama Ally kız kardeşler arasında sırlarını paylaşacak ya da güç alacak kimsesi olmayan tek kişinin kendisi olduğunun da farkındaydı. Kardeşlerini ve eşlerini *Titan*'da görmekten gerçekten mutlu olsa da, Theo'nun zalimce erken ölümünden sonra hâlâ çok taze olan yarasına tuz basmıştı.

Electra bile kendine bir insan hakları avukatı tutmuş, diye düşündü Ally, alayının kardeş sevgisinden kaynaklandığını bilerek.
Acılık.

Theo'nun yumuşak gözlerine ve onun dağınık kahverengi saçlarına sahip olan Bear'a baktı.

Ne karmaşa ama. Ally, oğlundan bahsetmeyerek Jack'le gelecekte bir ilişki kurma şansını büyük olasılıkla yok ettiğini düşündü. Bu
Dün gece onu Bear'la tanıştırdığında yüzündeki şaşkın ifade, bunun doğru bir şey olmadığını söylemesi için yeterliydi.

"Muhtemelen benim tam bir deli olduğumu düşünüyordur, Bear. Önce, gizlice ondan bilgi almak için kılık değiştirip Provence'a geldim.

Tam beni affetmişken günlerce mesaj atıyorum ve ona senden hiç bahsetmiyorum. Ve eğer benim muz olduğumu düşünüyorsa, annesinin bana ne yapacağını Tanrı bilir!

Ally saatini kontrol etti. Saat beşe yaklaşıyordu. Georg onu uçağa binmeye ikna etmeyi başardığı sürece Merry çok yakında uçağa binecekti. Jack'ten duyduğu son şey, 'kayıp kız kardeşin' bu yolculukta onlara katılmakla uzaktan yakından ilgilenmediğiydi. Gerçi ayrılırken yüzündeki ifadeye bakılırsa,

Georg onu tekmeleyerek ve çığlık atarak uçağa sürüklemiş olabilir. Onun panik içinde Dublin'e gittiğini görmek

dün öğleden sonra Ally'yi daha da tedirgin etmişti. Onu çok nadiren sinirli görmüştü.

Ally hayal kırıklığı içinde inledi. Bazen, birkaç gün önce mürettebatına yaptığını Georg'a da yapabilmeyi diliyordu.

Onları dışarı çıkarır ve kükreyerek sarhoş ederdi. Kariyerinde, aralarında bir bağ kurmanın bundan daha iyi bir yolu olmadığını keşfetmişti.

bol miktarda alkol içmekten ve birlikte hikayeler ve sırlar paylaşmaktan daha güvenlidir.

Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük, diye düşündü.

Bear memnun bir şekilde miyavladı ve Ally onu karyolasına geri yerleştirmeye gitti. Sonra en-suite banyoya geçti, duşu açtı ve zihinsel olarak kayıp kız kardeşiyle buluşmaya hazırlanmaya başladı. Onu fiziksel olarak görmenin ne kadar tuhaf olacağını düşündü, gözlerinin önünde duruyordu. Babasının her zaman sevdiği gizemli çocuk.

asla bulamadığını söylemişti. Altı kız kardeş onu bulmak için tüm dünyayı aramışlardı ve Ally, nerede olursa olsun babalarının kızlarının başardıklarıyla gurur duyduğunu umuyordu. Tabii ki Merry'nin en başta neden 'kayıp' olduğunun gizemi henüz çözülememişti. Evlat edinme sürecinde bir şeyler ters mi gitmişti? Babam neden o kıza bu kadar düşküdü?

Ally sıcak suyun ve duşun muhteşem basıncının tadını çıkarırken - ki bu onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu

Denizdeydiler - Merry'nin babamın hayatına ilk kez ne zaman girmiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Şimdi elli dokuz yaşındaydı. Babası geçen yıl seksen dokuz yaşında ölmüştü, yani onu evlat edinmeye çalıştığında otuz yaşlarında olmalıydı. Maia'yı bulduğunu düşünürsek

Altmışına yaklaştığında, Ally ne olduğunu merak etmeye başladı.

Merry'nin başına gelenler, babamın yirmi beş yıldan fazla bir süredir yeniden evlat edinme girişiminde bulunmasını engellemiştir.

Ancak Merry'nin yaşı, Ally'nin oğluna karşı hızla güçlü duygular geliştirmekte olduğu gerçeği konusunda kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı,

Jack. Durumun tuhaflığı karşısında küçük bir kıkırdamaya izin verdi.

Ben de ailemizin daha fazla garipleşemeyeceğini düşünmüştüm.

Bizi havaalanından Nice Limanı'na götüren araba da en az uçağın kendisi kadar abartılıydı. İtiraf etmeliyim ki, ben bile Yolculuk konusunda tereddütlüydüm ama kesinlikle lüksün tadını çıkarıyordum. Ben tüm camları sardım ve havadaki taze çam kokusunun tadını çıkarıyordum. Güneş daha yeni doğmuştu ama günün bunaltıcı olacağını şimdiden hissedebiliyordum.

Saat çok erken olduğu için limuzin doğrudan rıhtıma kadar gidebildi. Suyun her santimetrekaresi bir tekne tarafından işgal edilmişti. bir öncekinden daha gösterişliydi. Büyük bir ustalıkla ters çevrilmiş olan devasa gemileri birbirinden sadece birkaç santim ayırıyordu. hayal edilemeyecek kadar küçük boşluklar. Sıyrılan bir teknenin onarım maliyetini düşündükçe ürperiyordum. Tüm teknelerin kendi ekipleri var gibiydi.

üzerinde çalışıyor, cilalıyor, süpürüyor, masaları hazırlıyor kahvaltı . . . Bana her şey inanılmaz derecede klostrofobik geldi. Belki de buradaki üzüm bağlarının geniş ve açık alanlarına çok alışkın olduğum içindir.

Gibbston Vadisi ya da daha yakın zamanda Batı Cork'un inişli çıkışlı yeşil alanları.

'Biliyor musun Georg, bu kadar param olsaydı, buraya gelip sardalye gibi tıkkış tıkkış oturmak yerine, hiçliğin ortasında muazzam bir yer satın alırdım. Asla huzur ve sessizlik bulamazsın.

"Size katılmaya meyilliyim. Bana öyle geliyor ki bu limandaki çoğu insan tüm yazlarını demir atarak geçiriyor, nadiren

Deniz. Çoğunluk için bu yatlar statü sembolüdür, başka bir şey değil.

"Peki, *Titan* da öyle değil mi?

'Hayır. Bu konuda sana katılmıyorum. Atlas için *Titan* güvenli bir yerdi.

"Güvenlik mi? Ona baktım.

Bu doğru. Hayatın stresinden ve baskısından kaçmak istediğinde, gemisine binebileceğini biliyordu.

kızlarıyla birlikte yatına binecek ve dünyanın herhangi bir yerine yelken açacak.

'Kaçış' kelimesinin Georg'un dudaklarında nasıl asılı kaldığını fark ettim. Limuzin rıhtımın sonunda durdu.

'Peki, hangisi o zaman? Söylemeliyim ki, herhangi biri olur. Titiz değilim. Kapım şoför tarafından açıldı ve şoför bagajdan çantamı almaya başladı. Tanrıya şükür ki bir dünya turunun ortasında olmam gerekiyordu. Bu, valizimin çok iyi durumda olduğu anlamına geliyordu.

Donanımlıydı. Ne olduğunu anlamadan, lacivert polo tişörtlü başka bir adam çantayı şoförden aldı. 'Bu mu? En sondaki mi? Rıhtımdaki son yatı işaret ettim.

"Hayır, Merry. Georg cevap verdi. Çantamı alan genç adam *Titan* olduğunu tahmin ettiğim yatın yanından geçip gitti ve suya doğru çıkıntı yapan ahşap bir iskeleden aşağı taşıyordu. '*Titan* aslında körfezde demirlemiş durumda. Çok kısa bir yolculukla bizi oraya götürecektik. Georg rıhtımın ucundan diğerlerini banyo oyuncağı gibi gösteren bir tekneyi işaret etti.

"Tanrım! Kesinlikle muhteşem görüldüğünü inkâr edemezdim. En az dört kat saydım ve devasa radyo kulesi ile Bol miktarda uydu anteni onu çevredeki diğer tüm gemilerden açıkça ayırıyordu. "Yani, Jack ve Mary-Kate bana ne kadar büyük olduğunu söylemişlerdi ama ben ... vay be. Belki de söylediklerimi geri alacağım.

"Sardalye gibi tıkkış tıkkış olmamızla ilgili bir yorum. Georg bana gülümsedi.

"Günaydın efendim," dedi biraz önce valizimi alan genç adam. "Tek bavulunuz bu muydu?

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Georg.

"Çok iyi. Kaptan ihaleyi buraya kendisi getirdi. Genç adam bana baktı. 'Beni aşağıya kadar takip ederseniz

iskelenin sonunda, madam.'

Ben de öyle yaptım ve orada bizi bekleyen Yakışıklı, bronz tenli, tuzlu biberli saçları ve kaplumbağa kabuğu gözlükleri olan bir adamdı.

'Sabahın bu erken saati için çok iyi giyindiğinizi söylemeliyim,' dedim.

'İtiraf ediyorum, normalde Victor'u sizi alması için buraya gönderirdim ama siz inanılmaz derecede özel bir yolcusunuz. Seninle tanışmak benim için bir zevk.

şahsen size eşlik edeceğim. Benim adım Hans Gaia. Bana elini uzattı ve gemiye binmeme yardım etmeden önce benimkini sıktı.

"*Titan*'ın kaptanıyım.

"Çok teşekkür ederim Hans. Hayal kırıklığı yarattıysam özür dilerim. Kırk sekiz saattir uyumadım.'

"Sizi temin ederim, Bayan McDougal, siz bir hayal kırıklığından başka bir şey

Hayal kırıklığı. Sizi gemide ağırlamak büyük bir onur. Babanızı uzun yıllar boyunca tanıdım ve bana karşı çok iyiydi. Sonunda sizi okyanustaki evinde görmekten ne kadar mutlu olacağını biliyorum.

'Pekala. "Bu kadar erken kalktığınız için tekrar teşekkür ederim.

Günaydın Bay Hoffman. Tekrar hoş geldiniz. Georg'a başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim Hans.

"Peki o zaman, hepimiz hazırsak yata geri dönelim. Victor, halatı çıkar.' Güverte görevlisi halatı beton kazıktan çözdü ve bize katıldı. "Sadece birkaç dakika sürecek, Bayan McDougal.

"Başka uyanık kimse var mı?

Bildiğim kadarıyla hayır. Victor, etrafta birilerini fark ettin mi?

"Hayır, Kaptan.

İçimde bir rahatlama hissettim. Dürüst olmak gerekirse, Kaptan Hans'ın karşılaşması yeterince yoğunlu ve o sadece tekneyi yönlendiren adamdı.

Kesin olan bir şey vardı: Atlas her kimse

Çalıştırdığı herkeste şiddetli bir sadakat uyandırdığı açıktı. En kısa zamanda bir 'aile buluşması' ile yüzleşebileceğimden emin değildim.

gemiye ayak bastım. Tek istediğim birkaç saatliğine kafamı dinleyebileceğim bir yataktı.

"Gemiye bindiğimizde günlüğün altı kopyasının çıkarılmasını ayarlayacağım," diye teminat verdi Georg, kısa günlüğü gözden geçirirken.

durgun su boyunca mesafe.

"Teşekkürler Georg. Acelem yok. Dürüst olmak gerekirse sadece uyumak istiyorum.

Victor çantayı indirdikten ve Kaptan Hans gemiye binmeme yardım ettikten sonra, merdivenlerden arka güverteye, oradan da Georg'un bana devasa bir mantar panoya iştirilmiş yatak odası planını gösterdiği ana salona götürüldüm.

"Bakalım... Güverte iki, süit bir. Mükemmel. Çocuklarınızın hemen yanına yerleştirildiniz. Onlar hemen sağındaki iki kabinde olacaklar.

"Vay canına Georg, burada bir sürü isim var. . . Bütün kız kardeşler eşlerini getirdiler mi?

'Evet, haklısınız. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu yolculuk önemli bir duygusal ağırlığa sahipti ve kızlar topluca her birinin önemli bir başkasına sahip olmasının en iyisi olacağına karar verdiler.

"Tüm kız kardeşlerin bir *sevgilisi* var mı? Ben de elimi kaldırdım. Kaşlarımı kaldırdım, içimdeki aşırı korumacı anne hemen Jack'i düşündü. Jack'in bu geziye gelmesindeki temel motivasyonun kumral saçlı genç bir kadın olduğunu çok iyi biliyordum.

'İkinci kız kardeş Ally hariç hepsi. Ama küçük oğlu Bear ile birlikte burada. Çok yorgun olduğum gerçeği, bir Yüzümde kontrolsüz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "İyi misin, Merry?

"Evet, iyiyim. Gemide çok çocuk var mı?

Diğer ikisi. Valentina, Maia'nın ortağı Floriano'nun kızı, ve Star'ın ortağı Mouse'un oğlu Rory. Genç Rory'nin sağır olduğunu da belirtmeliyim, ancak inanılmaz derecede iyi dudak okuyabiliyor.

"Ne kadar yoğun bir tekne. Sanırım isim konusunda hepinizin bana anlayış göstermesi gerekecek.

"Herkesin anlayışlı olacağından bir an bile şüphem yok. Size odanızı göstereyim mi?

'Evet, teşekkür ederim, ben ...' Salon aniden biraz dönmeye başladı, ve tanıdık bir yüzme hissi çöktü. Uykusuzluğa ek olarak, en son tükettiğim şeyin bir ilaç olduğunu fark ettim.

Dün öğleden sonra Belfast'ta İrlanda kahvesi içtim. 'Biraz hava alabilir miyim, Georg? Başım dönüyor.

"Elbette, koluma gir.

Georg beni güneşlenme güvertesine çıkardı ve arka tarafta geniş bir oturma alanı oluşturan devasa minderlere oturttu.

'Sana biraz şişe su bulayım. Üzgünüm, saat erken olduğu için etrafta çok fazla personel yok. Bir dakika izin verir misiniz?

"Eminim olacağım. Georg hızlanan bir tempoyla ayrıldı. Nefesimi kontrol etmeye ve göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpan kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım. Gerçekten de korktuğum gibi tamamen bunalmış hissediyordum. Bu düşünce

Okyanusun ortasında bu yabancılarla, onların ortaklarıyla ve onlarla ilişkili olan herkesle mahsur kalmaktan bahsetmiyorum bile.

iletmekle görevlendirildiğim vahiylerin hepsi çok fazlaydı. Gözlerimi kapattığımda, derin nefes alış verişlerimden başka bir ses duydum - güvertede ilerleyen ayakların ritmi. Gözlerimi açtım.

Georg'un elinde bir şişe Evian ile bana doğru koşmasını bekliyordum ama onun yerine daha önce hiç tanımadığım bir adam karşımda duruyordu. Uzun boyluydu, dalgalanan kasları vardı ve bu kaslar dar koşu kıyafetinin içinde tam olarak sergileniyordu. Sıkıca kıvrılmış saçlarındaki aklara bakarak onu otuzlu yaşlarının sonunda tahmin edebiliirdim.

"Merhaba," dedi Amerikan aksanıyla. "Merhaba," diye uysalca cevap verdim.

'İyi misin? Biraz bitkin görünüyorsun.'

'Oh, evet, iyiyim. Georg bana biraz su getirmek için koştu. "Georg. . . o avukat, değil mi?'

Evet. Bilmiyor muydunuz?

Özür dilerim, kendimi tanıtmama izin verin. Ben Miles. Electra ile birlikteyim.'

"Mankenlik yapan bayan, değil mi?" "Doğru.

Sen Mary olmalısın.

"Öyleyim, evet. Ama çoğu insan bana Merry der.

"İşte, bundan bir yudum al. Miles bana bir şişe

Sıvı o kadar canlı bir maviydi ki kimyasal olabilirdi.

Bu Gatorade. Teknedeki stokların biraz fazla olabileceğini düşündüm.

Bu yüzden Amerika'dan bir sürü getirmeyi ihmal etmedim.

Soğuk, tatlı sıvıdan bir yudum aldım. Tadı görüldüğü kadar korkunç değildi.

"Teşekkür ederim.

"Sorun değil. Çok erken kalkıp egzersiz yapma eğilimindeyim. Gemideki spor salonundaki koşu bantlarından birini ziyaret edecektim ama burası çok büyük ve etrafta başka kimse yokken, gün doğumunu boşa harcamak utanç verici görünüyordu. Her güvertede birkaç tur attıktan sonra güne başlamaya hazır olacağım.

"Buna içilir," dedim, Gatorade'den bir yudum daha alarak. 'Üzgünüm, muhtemelen değerli kaynağınızı tüketiyorum.

'Hiç de değil. Oldukça iyi bir yirmi dört saat geçirmiş olmalısın.

"Öyle de denebilir Miles, evet.

'Electra'nın sizinle tanıştığı için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum.

Tıpkı

Açıkçası, diğer herkes gemide. Hey, sen küresel bir süper modelden daha çok talep görüyorsun. Bana geniş bir gülümseme verdi.

"Sana karşı dürüst olmam gerekirse Miles, endişelendiğim şey de bu.

"Anlayabiliyorum. Durumlarımızın gerçekten karşılaştırılabilir olmadığını biliyorum,

ama bunların hepsi benim için de yeni. Electra'yı sadece birkaç haftadır tanıyorum. Benim de gelmemi istemesine biraz şaşırdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, günlerdir çok gerginim.

'Ne iş yapıyorsun? Oyuncu musun? Ya da fotoğrafçı falan?

'Hayır hanımefendi, korkarım o kadar heyecan verici bir şey değil. Ben bir avukatım.

Süper modelle çıktığı gerçeğine dayanarak bir varsayımda bulunduğum için kendimi azarladım. Aslına bakarsanız, onda bir şeyler vardı.

Üzerimde inanılmaz derecede sakinleştirici bir etkisi olan miller.

Kafamın Gatorade yüzünden mi yoksa

Bana biraz sempati gösteren bu kibar, ayakları yere basan adamın varlığı.

"Electra'yla nasıl tanıştınız?

Miles okyanusa baktı. "Oh, biz, uh ... karşılıklı ilgi alanlarımız. Yollarımız Arizona'da bir çiftlikte kesişti. Bu arada, dün gece çocuklarınızla tanışmak gerçekten büyük bir zevkti, Merry. Jack ve Mary-

Kate akşam yemeğinde hayat ve ruh gibiydi. Orada olmalarına çok sevindim, sohbetin hiç bitmemesini sağlamak için harika bir iş çıkardılar. Biraz garip olabilirdi, biliyor musun? Bir sürü Yabancılar, kız kardeşler için çok duygusal bir zaman ...'

'Bu benim ikim olacak. Aşağıdan gelen insanların yapabildiği bir şey varsa, o da konuşmaktır.

Bu doğru! CeCe'nin kız arkadaşı - sanırım adı Chrissie - Avustralyalı. O da tamamen aynı.'

'Doğru, yani sen Amerikalısın, Chrissie Avustralyalı . . . Bilmem gereken başka egzotik bir yerden gelen var mı?

Bu sizin "egzotik" tanımınıza bağlı. Maia'nın ortağı Floriano ve kızı Valentina Brezilya'dan. Ama kız kardeşlerin hepsinin anlatacak inanılmaz bir hikayesi var. Babaları - *senin baban* - öldükten sonra keşfetmeleri için ipuçları bırakmış. Adam hepsinin doğum yerlerinin koordinatlarını bu heykele kazımış.

aile bahçelerinde - ona küre diyorlar. Dünyanın her köşesinden çocukları evlat edindiği ortaya çıktı...'

"Tanrım. Oldukça iyi bir yaşam sürdüğü kesin.

"Görünüşe bakılırsa siz de öyle. Jack ve Mary-Kate son birkaç haftadır bize yolculuğunuzdan bahsediyorlar. Merry, yaşadıklarını duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl başa çıktığını bilmiyorum. Dünyanın dört bir yanında seni takip eden kız kardeşler seni çok korkutmuş olmalı. Bence sen inanılmaz güçlü birisin.

Burada, bu yatta duran kişi. Çocukların da öyle. Dün gece seni öve öve bitiremediler.'

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Miles'in sakin samimiyetinde gözlerimi yaşartan bir şey vardı.

'Teşekkür ederim Miles. Bunu söylemen çok cömertçe.

'Ve Merry. . . Onları uzun zamandır tanımıyorum ama iyi insanlar. Karakter hakkında bir iki şey biliyorum. İnsan hakları alanında çalışıyorum, bu yüzden oldukça iyi bir insan olmayı öğrenmek zorunda kaldım.

İşim söz konusu olduğunda bu tarafa hakimim. Burada güvende olacağınıza söz veriyorum ve herkes sizi tanımak için gerçekten heyecan duyuyor.

"Umarım beklentileri karşılayabilirim. Bunalmışlık hissi geri döndü.

"Benim bakış açıma göre seni tüm hayatın boyunca tanıyorlar. En azından senin varlığından haberdarlar. Anlaşılan baban senden sık sık bahsediyormuş. Her zaman senin onun için kayıp olduğunu ve seni hiç bulamadığını söylerdi. Bu yüzden hepsi çok heyecanlanmış. Seni buraya getirmeyi başardılar ve onun ömür boyu dileğini yerine getirdiler.

"Miles, sen bir avukatsın, dolayısıyla özellikle sevilen birinin ölümünden sonra ailelerde var olan hassasiyetleri anlarsın.

"Kesinlikle anlıyorum, evet.

"Diğer kızlardan biraz daha yaşlı olduğumu zaten fark etmişsinizdir.

"Ben hiç fark etmezdim ama diğerlerinden duymuşumdur.

"Sen bir avukatsın Miles. Bu çok nazikçeydi. Her neyse, mesleğin gereği sır saklayabildiğini tahmin ediyorum.

Miles kıkırdadı ve başıyla beni onayladı. "Ah, evet. Benimle birlikte mezara gidecek birkaç sırrım var.

"Neyse ki buna gerek kalmayacak ama bir konuda görüşünüzü almak isterim.

Gözlerimin içine bakmak için bir an durdu. "Sağduyuma güvenebilirsiniz.

Elimi çantama attım ve Atlas'tan gelen mektubu çıkardım. "Bunu okur musun Miles?

"Elbette. Okumamı istediğinden emin misin?

"Georg'un dışında bir görüşe ihtiyacım var. Babamdan bana bir not. Onun oğlu olduğumu doğruluyor gibi... Kendin okuyabilirsin. Miles öyle yaptı ve ben de o okurken yüzünü inceledim. Kısa süre sonra gözleri yaşaran Miles oldu.

"Affedersiniz," dedi ve mektubu geri verdi. "Bu oldukça güçlü bir şeydi.

"Evet.

"Sormamın sakıncası yoksa, neden bu kadar endişelisiniz? Bunun onun biyolojik kızı olduğun anlamına gelmesi mi?

"Evet! Ve hayat hikâyesini diğerlerinden önce bana emanet etmiş olması.

Miles yanıtını formüle etmek için bir an bekledi. Bunu anlayabiliyorum. Herkes adına konuşamam ama bir de onların gözünden düşünün.

bakış açısı - siz temel bir sorunun cevabısınız. Onların Hayatları boyunca, gizemli babalarının neden dünyanın dört bir yanından bu kızları evlat edinmeyi kendine görev edindiğini merak ettiler. Eğer babaları

Çok daha gençken karısı ve kızı vardı, belki bu durumu açıklamak için bir yol olabilir?

Yastıklara yaslandım ve onun bakış açısını değerlendirdim. "Sanırım bu şekilde düşünmemiştim.

'Her neyse, Jack ve Mary-Kate ağır işi yaptılar.

Herkes onları o kadar çok seviyor ki artık neredeyse mobilyanın bir parçası oldular.

'Tahmin edebiliyorum. Teşekkür ederim Miles.'

'Merak etme. Önümüzdeki birkaç gün içinde işler biraz gerginleşirse ve konuşmak için dışarıdan bir bakış açısına ihtiyaç duyarsan, bana haber ver yeter.

Bir kez daha koşan ayakların sesini duydum ve Georg'un salondan elinde bir şişe suyla çıktığını görmek için döndüm.

'Özür dilerim, Merry. Mutfağa inmek zorunda kaldım. Anlaşılan Basel Üniversitesi'nden hukuk diploması almak, baş kamarotun kilerini aramaktan daha az karmaşık bir süreçmiş.

"Sorun değil Georg. Miles buradaki mavi karışımıyla beni kurtarmayı başardı. Gatorade'i havada tuttum.

'Konaklamanızın sonunda faturanıza küçük bir ücret ekleyeceğim, Madam,' diye cevap verdi Miles göz kırparak. 'Pekala, yerleşmenize izin vereceğim,

Merry. Electra kalkmadan önce koşmam gereken birkaç tur daha var ve ben kahve koşusuna çıkıyorum. Ayağa kalktı ve Georg'a başıyla selam verdi. 'Ve teklifimi unutma. Ben her zaman buradayım. Güverte üç, süit dört, sanırım. Miles

Güldü ve *Titan*'da turuna devam etmek için dönmeden önce ona el salladım.

"Özür dilerim Merry, kimsenin uyanık olduğunu fark etmedim.

'Önemli değil Georg. Onunla tanışmak güzeldi. Çok güven verici bir varlıktı.

"Evet. Hayatında pek çok şeyin üstesinden geldi. Onun Electra için mükemmel bir arkadaş olduğuna inanıyorum. Her neyse, kendini biraz daha iyi mi?"

'Evet, teşekkür ederim Georg. En azından yatak odama gidebilecek kadar iyiyim.

'Koluma gir. Sana alt katı göstereyim. Victor bavullarınızın sizi beklediğinden emin oldu.

Devasa geminin derinliklerine doğru ilerlerken Georg'a tutunmuştum. Sayıklama halimden mi, yoksa her koridorun aynı koyu kahverengiyle kaplı olmasından mı bilmiyorum.

Ahşap - her yüzeyi aynayı andıracak kadar cilalı - ama kendimi bir M. C. Escher tablosunda geziniyormuş gibi hissettim. Odama doğru giderken çok sayıda personelin yanından geçtik.

Önlerindeki yolculuğa hazırlanmak için uyanıyorlardı. Bazılarının üzerinde polo tişörtler, bazılarının üzerinde ise apoletlerle süslenmiş kısa kollu beyaz gömlekler vardı. Georg 'güverte mürettebatı' ve 'iç mürettebat' hakkında bir şeyler mırıldandı ama ben pek dikkat etmedim. Ancak tüm üniformaları birbirine bağlayan bir şey vardı: her gömleğin üzerinde *Titan* ve hemen altında, zengin altınla işlenmiş bir arillary küre görüntüsü vardı. Birkaç merdiven ve koridor sonra, Georg İkinci güverteadaki bir kapıyı işaret etti.

"Burası senin odan," diye fısıldadı. "Mary-Kate ve Jack hemen şurada, sağınızda. Kamaranın kapısını açtı.

"Bu harika, Georg. Şimdi, yatağa yığılmadan ve birkaç saatliğine yaşayanlar diyarından ayrılmadan önce kalkmam gereken bir şey var mı?

'Hiç de değil, Merry. Lütfen istediğin kadar dinlen. Elbette, kısa bir süre sonra Nice'den ayrılacağız ve seni uyarmalıyım ki motorlar biraz ... rahatsız edici olabilir,' dedi utangaç bir tavırla.

'Sorun değil Georg, sanırım her şeye rağmen uyuyabilecek kadar yorgunum. Sizin de biraz uyumak isteyeceğinizi tahmin ediyorum, ama eğer birinden çocuklarımı annelerinin gemiye bindiği konusunda uyarmasını rica ederseniz, bu harika olur.

'Sorun değil, günlüklerin hazırlanmasıyla birlikte bunu da halledeceğim. İyi geceler, Merry.'

"Günaydın desem daha doğru olur. Yorgun bir şekilde iç geçirdim, odaya girdim ve kapıyı arkamdan nazikçe kapattım. Kulübenin beş yıldızlı bir otele benzediğini görünce hiç şaşırmadım. Hatta yakın zamanda Londra'da Claridge's'de kaldığım süitten bile daha güzel olabilirdi. Bavulum yatağın yanına yerleştirilmişti ama açıp uygun bir gece kıyafeti bulmaya çalışacak enerjiyi kendimde bulamıyorum.

Bunun yerine ayakkabılarımı çıkardım, havluları (küçük filler şeklinde güzelce işlenmiş) yere ittim ve yatağa uzandım.
Yatak. Yorganı sıkıca üzerime çekerek gözlerimi kapattım ve uyudum.

Maia boş kahvaltı masasını incelerken gerindi ve esnedi. Saatini kontrol etti: sabah on buçuk.

Herkes saat on birde burada, güneşlenme güvertesinde buluşacaktı ama görünüşe bakılırsa tek başına yemek yiyecekti. Yaklaşık bir saat önce *Titan*'ın motorları gümbür gümbür çalışmaya başlamış, Delos'a ve Baba'ya yolculuk başlamıştı. Bununla birlikte, şarap miktarının Dün gece içilen içki, muhtemelen gürültünün biraz fazla içmiş olanları uyandırmaması için yeterliydi. Maia bir damlasına bile dokunmamıştı elbette. Neyse ki, herkes 'önümüzdeki birkaç gün boyunca kafasını rahat tutması' yönündeki parti görüşünü kolayca kabul etmişti.

Başlangıçta Maia'nın endişelendiği şey bir bardak Provençal rosé'nin verdiği rahatlık ona yardımcı olur. ama dün gecedен sonra bunu çok fazla özleyeceğini sanmıyordu. Aslında, yemekte herkesin ne kadar iyi kaynaştığını görünce kendini son derece mutlu hissetmişti. Maia içten içe aylardır bu yolculuktan korkuyordu, diğerlerinin çoğuyla birlikte.

Yolcular. O ve kız kardeşleri son bir yıl içinde muazzam bir ilerleme kaydetmiş, her biri Pa Salt'ın yol gösterici ışığı olmadan hayata uyum sağlamayı öğrenmişti. D'Aplièse'in en büyük kız kardeşi bu yolculuğun sadece kendisinin ve kardeşlerinin yaşadığı büyük kaybı hatırlatacağından korkuyordu. Dün rıhtıma varmak bile zor olmuştu, çünkü *Titan* her zaman ailenin yaz için yeniden bir araya gelmesinin sembolü olmuştu; gevşemek ve rahatlamak için güvenli bir yer. yetişmek. Ama suyunu yudumlarken Maia kendi kendine dün gecenin neredeyse eğlenceli geçtiğini itiraf etti.

Dürüst olmak gerekirse, geceyi böylesine keyifli kılan şey 'ortakların' varlığıydı. Oldukça eklektik bir kadro vardı

yolculuk için toplanmıştı, ki babam bunu kesinlikle onaylardı.

Çalışkan Dr. Charlie Kinnaird vardı.

ruhani kız kardeşi Tiggy'yi topraklama konusunda harika bir iş çıkardı.

Electra'nın

Miles, onu küresel bir süperstar olarak değil, savunmasız ama tutkulu bir kadın olarak gören sakin, akıllı bir adamdı. Chrissie

CeCe'den aldığı kadar iyi verebiliyordu (Maia o gürültülü çatı altında yaşamak zorunda olmadığı için memnun olsa da). Sosyal açıdan çekingen olan Mouse bile dün gece kendini göstermişti.

Belagat ve alçakgönüllülük abidesi. Büyüleyici oğlu ile birlikte,

Rory, bu ikili sessiz Yıldız'a gelişmesi için gereken güveni vermişti.

Sonra, tabii ki, Ally vardı. Maia onun nasıl

Sevgili Theo'nun kaybının ardından kız kardeşinin geçen yıl boyunca katlanmak zorunda kaldığı acıyı da ekledi. Kız kardeşinin gücüne ve direncine o kadar hayrandı ki, bu zorlukların üstesinden

En zor koşullar altında annelik . . . Kendisinin de bir zamanlar başaramadığı bir şey.

"Günaydın Maia," dedi Tiggy, güverteyi geçip karşısına bir koltuk çekerken.

"Günaydın, Tigs. Tiggy ellerini, güneş ışığında neredeyse parıltıyor gibi görünen gür kestane rengi saçlarında gezdirdi.

"Ne güzel bir gün," dedi.

Maia kız kardeşinin ne kadar iyi görüldüğünü düşündü. Tiggy her zaman

doğal bir zarafeti ve rahatlığı vardı, ama babamın bir yıl önceki ölümü onu herkesten daha fazla etkilemiş görünüyordu. Şimdi ise

Yanındaki sadık Charlie ve Highlands'i yaban kedileriyle yeniden doldurma hayalindeki iş, bir gülümseme kalıcı olarak

Tiggy'nin dudaklarına geri döndü.

"Görünüşe göre beklediğimden daha sessiz bir kahvaltı olacak, korkarım," diye iç geçirdi Maia.

Ben olsam o kadar emin olmazdım. Aşağıda kesin gürlemeler var Güverte. Charlie gemideki ofiste. Kan tahlili gibi bir şeyin raporunu inceliyor. Doktor olmadığımı seviniyorum.

Bir dakika dinlenmeye hakkınız varmış gibi görünüyor! İkiniz neredesiniz?'

Floriano az önce Valentina'yı bulmaya gitti. Sonunda mürettebat dün gece onun ve küçük Rory'nin paylaşması için yedek bir kamara hazırlamak zorunda kaldı.

Bu konuda ısrar ettiler. Rory Valentina'ya işaret dilini öğretmeye başladı ve karşılığında Valentina da ona Portekizce öğretiyor ...' Maia ve Tiggy ikisi de kıkırdadı. "Kardeş gibiler.

Tiggy kaşlarını kaldırdı ve güneşlenme güvertesinin hâlâ boş olup olmadığını kontrol etmek için döndü.

"Şimdi kardeşlerden bahsetmişken, Maia ... Tiggy Maia'nın karnına baktı, sonra ona kocaman bir sırıtış attı.

Maia nefes verdi, başını salladı ve küçük kız kardeşine gülümsedi.

'Normalde, bu durumda, senin bu şekilde davranmana gücenmem gerekirdi.

kilom hakkında yorum yapıyordum. Ama siz olduğunuz için sorma sebebinizin bu olmadığından şüpheleniyorum.

Tiggy heyecanla ciyaktı. "Biliyordum! Onlara söyledin mi?'

'Şşşt... Floriano'ya söyledim, evet. Ama Valentina'ya değil. Her zaman nasıl biliyorsun, Tiggy?'

Tiggy omuz silkti ve inanılmaz derecede memnun görünüyordu.

'Hayır, hadi ama. Çocukluğumuzdan beri bu konuda seni hep rahat bıraktım. Bana kedi Madeleine'in tam altı yavrusu olacağını söylediğin zamanı asla unutmuyacağım. Ve tabii ki o akşam altı tane miyavlayan bebek ortaya çıkmıştı. Ve hepimiz Ally'den Bear'ın doğumuyla ilgili hikayeyi dinledik. Yemin ediyorum

Sen ve Angelina olmasaydınız ikisi de burada olmazdı. Söyle bana, başkalarının göremediği neyi görüyorsun?

Tiggy *Titan*'ın arkasından okyanusa baktı, yatın devasa motoru dalgalı beyaz suda bir yol oluşturunuyordu. "Bu atalarımın kalma bir hediye," dedi. "Ben bir *bruja*'yım.

"Dur bakalım, sen cadı mısın? Maia sordu.

Tiggy güldü. 'Ah, evet, senin bir çevirmen olduğunu düşünmeliydim. Hayır, Maia. Ben cadı değilim. *Bruja* olmak ruhani bir soyun parçası olmak demektir.

Maia utangaç görünüyordu. "Üzgünüm Tiggy, yanlış bir şey söylemek istememiştim, beynim böyle çalışıyor.

'Özür dilemelisin! Şimdi anlatacaklarımı iyi dinle, yoksa süpürgeyle kafana vururum. Tiggy suyu işaret etti. 'Okyanusa baktığında maviyi ve dalgaları görebilirsin,

ve dalgalar. Ama bu hikayenin sadece bir kısmı. *Titan'ın* bir akıntı yarattığı su seviyesinin altını göremezsiniz. Deniz yaşamı için - balıklar, bitkiler - bu akıntı onların kontrolü dışında, anlamadıkları bir yerden gelen bir güçtür. Tiggy gözlerini kapattı, sanki

Tarif etmeye çalıştığı şeyi gözünde canlandırıyordu. 'Burası da öyle. Etrafımızda çoğu insanın sorgulamadığı ya da kavrayamadığı enerjiler ve güçler var. Ama bir kısmını görebiliyorum.' Tiggy gözlerini yeniden açtı ve Maia'ya baktı. 'Bu sihir ya da Her şeyi. Her şey bizim görmemiz için burada. Sadece ben nasıl bakacağımı biliyorum.

"İnanılmazsın, Tiggy. Asıl soru şu: Bir yeğenin mi yoksa bir yeğenin mi teyzesi olacağını görebiliyor musun?

Tiggy kız kardeşine bir kaşını kaldırdı. "Oda için güzel bir nötr renk öneririm," diye göz kırparak cevap verdi.

Üst kattaki salondan gülümseyen sarışın bir kamarot çıktı. Maia Tiggy'ye bir bakış fırlattı ve Tiggy de dudaklarını kıvrarak karşılık verdi. İki kardeş de daha önce kâhya ile tanışmamıştı. Aslında, daha fazla çoğu zaman, iç kadro her sezon değişirdi.

Titan, her yıl genç yatçılardan oluşan yeni bir ekiple karşımıza çıkıyor.

"Günaydın, Bayan D'Aplièse, ve ... Bayan D'Aplièse. İkinize de kahve getireyim mi? Ya da belki biraz meyve suyu?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Maia onun için üzüldü. Süperyatlarda çalıştığından, müşterilerin her zaman en rahat kişiler olmadığını tahmin ediyordu. Onu rahatlatmak için harekete geçti.

"Lütfen, ben Maia ve Tiggy, ve evet, teşekkür ederim. Bir latte lütfen," diye yanıtladı Maia.

"Ve benim için de, teşekkürler," diye ekledi Tiggy. "Yulaf sütlü lütfen!

"Çok güzel, hemen getiriyorum. Ve Şef, yulaf sütlü

"Saat 11'de herkes için kahvaltı yapmaya ne dersiniz?

'Kesinlikle, lütfen bir şeyler getirmeye başlamaktan çekinmeyin. Eminim pastırma ve kahve kokusu diğerlerini derinliklerden çekmeye yetecektir. Olmazsa da gidip onları toplarız." Maia söz verdi.

"Harika," diye yanıtladı kâhya içeri girmeden önce.

Maia derin bir nefes aldı. 'Biliyor musun, şimdi bu kadar zenginliği ve lüksü deneyimlemek bana biraz yabancı geliyor. Dürüst olmak gerekirse bundan biraz utanıyorum.

'Ne demek istediğini anlıyorum. Şahsen ben ormanlık bir vadinin ortasındaki branda kaplı bir kulübede çok daha rahatım,' diye onayladı Tiggy.

'Şey, ben bundan pek emin değilim. Brezilya sıcağı olmadan çok uzun süre hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Her halükarda, sanırım hepimiz elimizden geldiğince dünyaya geri vermeye devam etmeliyiz. Aslında her hafta Rio'daki bir *gecekondu* mahallesini ziyaret ederek çocuklara İngilizce ve İspanyolca dersleri vermeye başladım.

'Vay canına Maia, bu harika. Ne de olsa hayatının başladığı yer orası,' dedi Tiggy nazikçe.

Evet, öyle. Onların gelecek beklentilerini iyileştirmek için elimden gelen her türlü yardımı sunma konusunda çok tutkulu hissediyorum. Bence bu esrarengiz bir durum değil.

milyarder gelip onları kurtaracak, tıpkı bizde olduğu gibi. 'Hayır. Babam

kesinlikle hepimize bir can simidi sağladı. Ne kadar farklı

Her birimizi dünyanın dört bir yanından koparıp almasaydı hikayelerimiz nasıl olurdu? Tiggy başını salladı, sonra tekrar kız kardeşine baktı. "Onu çok özlüyorum Maia. Dayanağımı kaybetmiş gibi hissediyorum.

Hangi sorunla karşılaşırsam karşılaşıyım, beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. Sanırım senin için de aynı şey geçerli?

Evet. Sanırım hepimiz için.

"İronik olan şu ki, şu anda ona her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var ve o bize yardım etmek için burada değil.

Fiziksel olarak değil, hayır. Ama bir şekilde bizimle birlikte olduğunu düşünüyorum," diye yanıtladı Maia.

Tiggy kız kardeşine baktı. "Maia, *Bruja*'nın kendisine ruhani bir bilgelik mi sunacaksın?

'Ben olsam o kadar ileri gitmezdim ama bak ne yaptık?

Kayıp kız kardeş. O bize rehberlik etmeden bunu yapamazdık. "Geldiği için çok mutlu olurdu. Tiggy gülümsedi.

"Mutlu olurdu, evet.

"Sadece... Tiggy başını ellerinin arasına aldı. "Daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun, hayatlarımızı etkileyen farklı enerjileri hissedebilmekle ilgili?

"Evet...

"Lütfen deli olduğumu düşünme," dedi Tiggy yalvarırcasına. 'Söz veriyorum öyle düşünmüyorum, Tiggy. Hiç düşünmedim.'

'Tamam. Genelde biri ölmek üzereyken bunu hissederim. Bunu her zaman yapabildim. Tıpkı şu anda senin içinde büyüyen gibi yeni bir hayatı hissedebildiğim gibi. Maia kız kardeşine içtenlikle başını salladı. "Sonra, hayatımda tanıdığım insanlar vefat ettikten sonra, onlara her zaman veda edebildim. Yani, onların ruh, yaşam gücü ya da her ne derseniz deyin, onlar gitmeden önce. Bu benim için her zaman çok rahatlatıcı olmuştur. Ve sanırım onlar için de öyle.

"Anlıyorum.

"Ama Maia, babamla bunu hiç hissetmedim. Bizi terk etmek üzere olduğunu hissetmedim ve o zamandan beri de hissetmiyorum. Geçen yılı bu kadar zor bulmamın nedeni de bu. Ona veda edemedim.

"Tanrım. Çok üzgünüm Tiggy, bu inanılmaz derecede zor olmalı.

"Evet. O benim için her şeydi - hepimiz için - ve beni son bir kez görmeye gelmediğine inanamıyorum. Tiggy başını eğdi ve sık sık yaptığı gibi ellerini incelemeye başladı Fiziksel dünyanın ötesindeki meseleleri düşünüyordu.

Maia kız kardeşine ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Belki de bunun seni ne kadar üzeceğini bildiği içindir, Tiggy?

"Belki," diye yanıtladı. "Belki de beni Charlie'ye o göndermiştir ve *bu* da onun vedasıdır diye düşünmeye başlamıştım.

"Kulağa çok Pa gibi geliyor," diye önerdi Maia.

"Evet ama son birkaç haftadır yine huzursuz hissetmeye başladım.

"Charlie'yle her şey yolunda mı?

"Oh, kesinlikle. Demek istediğim, birdenbire Pa hakkında çok endişeli hissetmeye başladım. Bir yıl önce öldüğünü düşünürsek bu hiç de beklediğim bir şey değil.

"Hayır, tahmin edebiliyorum. Ama Tiggy, buraya ne yapmak için geldiğimizi düşünürsek, bence bu çok doğal. Eminim hepimiz benzer şeyler hissetmişizdir.

Tiggy bir an düşündü. 'Evet. Haklı olduğuna eminim. *Kusura* bakma Maia, sana ciddi ve sert davranmak istememiştim. Özellikle de dün gecedan sonra - ne kadar eğlenceli olduğu ortaya çıktı!

"Tanrım, biliyorum. Jack ve Mary-Kate çok tatlılar.

"Kesinlikle. Lafı açılmışken, Georg'un dün gece Merry ile dönüp dönmediğini biliyor muyuz?

"İçimden bir ses döndüğünü söylüyor, evet. Masada fazladan iki yer var. Dün gece on altı kişiydik ve bu sabah on sekiz kişiyiz.

"Tanrım. Sonunda herkesin kayıp kız kardeşe tanışacağına inanamıyorum. Bunca yıldan sonra o sadece bir hikayeydi. Ve bu sabah bizimle portakal suyunu yudumluyor olacak.'

Zavallı Merry. Çok şey yaşadı, Tiggy. Georg'un onu gemiye almayı başardığına inanamıyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca ona göz kulak olmak için elimizden gelenin fazlasını yapmalıyız.

Katılıyorum. Gerçekten çok güzel bir ruhu var Maia. Onunla Dublin'de kısa bir süre tanışmış olsam da, buraya çok iyi uyum sağlayacağını biliyorum.

İkili yeni yolcunun önemi üzerine düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Maia konuştu. "Dün Georg'un tekneden kaçtığını görmek oldukça komikti, değil mi? Daha önce terlediğini hiç görmemişti. Merry'nin bu yolculuğa çıkmasını gerçekten çok istiyordu. Yani, hepimizin öyle olduğunu biliyorum ama sanırım hepimiz hayır cevabını nasıl kabul edeceğimizi biliyoruz," diye düşündü Maia.

Tiggy yine uzaklara baktı. "Onu bırakmanın onun için bir seçenek olduğunu sanmıyorum Maia. Sırıttı. "Biliyor musun, içimde garip bir his var-

Tiggy'nin konuşması salondan gelen seslerle kesildi.

Valentina gururla Rory'ye, 'Babam *Ore Brasil*'in bu tekneden bile daha büyük bir tekne olduğunu söylüyor,' dedi.

'Wooow . . . *Titanik*'in ne olduğunu biliyor musun? Rory karşı çıktı. İkili güverteye çıktı, Floriano da onları izledi.

"Tamam, tamam, şu anda o gemi hakkında konuşmamız gerektiğini sanmıyorum, genç efendim. Floriano Maia'ya sıırıttı ve kaşlarını kaldırdı.

'*Bom dia*, Maia!'

'*Bom dia*, Valentina. *Apenas Inglês, por favor*. Bu yolculukta sadece İngilizce.

"Tamam...

"Teşekkür ederim Valentina," dedi Tiggy. 'Bazılarımız senin kadar zeki değil. Ya da senin kadar güzel!

'Lütfen Tiggy Teyze, bunun kafasının daha fazla büyümesine gerek yok ...' Floriano Valentina'yı kaldırıp gıdıklamaya başladı.

"Diğerlerinden bir iz var mı Floriano? Maia sordu.

Rory de araya girdi. 'Gidip herkesin kapısını çaldık, değil mi Valentina? Sonra teknenin etrafında bir yarış yaptık ve Ma ile Ally ve Bear'ı en önde bulduk. Hepsi geliyor. Kahvaltıda sosis mi yiyeceğiz?'

'Eminim Şef biraz sosis gönderecektir, Rory. İyi seçim. Kahvaltıda yemeyi en sevdiğin şey bu mu?" diye sordu Tiggy.

"Öyle olduklarını söyleyebilirim, değil mi ihtiyar? Salondan Mouse'un sesi yükseldi ve Star'ın elini tutarak dışarı çıktı.

'Günaydın, Yıldız! Günaydın baba!'

'Merhaba Rory. Herkese günaydın. Star masaya doğru küçük bir el salladı. Yukarı çıkarken Mary-Kate'e rastladım. O ve babasının Jack içeri girip annelerini görecek - ve onlar olmadan kahvaltıya başlayacaklar,' diye masadakilere bilgi verdi.

"Elbette. Gergin misin Yıldız?" diye sordu Maia.

"Evet. Doğruyu söylemek gerekirse, sabahtan beri karnım taklalar atıyor. Açıkçası, son konuştuğumuzda "karaktere bürünmüştüm" Orlando'nun aptal planını uygulamak. Her şey için çok kötü hissediyorum.'

'Cidden Star, endişelenme. Dublin'de Merry'yle tanıştığımda her şeyin affedildiği izlenimini vermişti,' diye onu rahatlattı Tiggy.

"Eminim öyledir," diye ekledi Maia, Star'ın elini tutarak. 'Bu büyük bir an.' Masanın etrafına bakındı. "Altı kız kardeş yedi olmak üzere.

Sadece altı saat uyumuş olmama rağmen derin ve onarıcı bir uykuydu. Gibbston Vadisi'nde, evimiz uçsuz bucaksız bir arazinin ortasında yer alıyordu.

üzüm bağları, geceler tamamen sessizdi. Bu huzurun tek dezavantajı, kendi yatağımda olmadığım zamanlarda çok kötü uyuduğum anlamına gelmesiydi. Otellerde, dışarıdaki koridordaki en ufak bir ayak sesinin bile beni kendime getirmeye yettiğini fark etmiştim. Ama gemide *Titan*, kolayca ağır bir uykuya dalmıştım. Aslında, ancak yataktan kalkıp kamaranın penceresine yaklaştığımda farkına varabildim Yolda olduğumuzu fark etmemiştim. Motorlar bile beni rahatsız etmemişti. Cam halkayı lombozdan çıkardım ve izin verdiği kadar -en az on santimetre- uzattım. Akdeniz'den gelen ılık ve tuzlu havayı içime çektim.

beni daha da canlandırdı. Jock öldükten sonra kendime bir macera sözü vermiştim ve kesinlikle bir macera yaşıyordum. Hayır, tam olarak Hayal ettiğim gibi bir dünya turu değildi ama işte gerçek mirasımı keşfetmek üzere bir süperyattaydım. Evet, bugünün ne getireceği belli olmazdı ama Miles'la yaptığım sohbet ve birkaç saatlik dinlenmenin de etkisiyle kendimi çok daha olumlu hissediyordum.

Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım ve biri Jack'ten, diğeri Mary-Kate'ten olmak üzere iki mesaj buldum. İkisi de uyandığımda haber vermemi istemişti. Cevap verdim ve duşa girdikten yarım saat sonra gelebileceklerini söyledim.

Yıkayıp şampuanlandıktan sonra bavulmdan temiz keten bir elbise çıkardım ve saç kurutma makinemi aldım. Aynada kendime bakıyorum, Georg'un geçen gün bana gösterdiği kara kalem çizimi düşündüm. Gece. Bunu inkâr etmek mümkün değildi, portredeki kadın ben olabilirdim. Öz annemin hikâyesinin ne olduğunu merak ettim. yıllar önce beni Peder O'Brien'ın kapısının önünde bırakması için onu motive etmişti. Nasıl bir durumla karşılaşabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Jack'e ya da MK'ye bunu yapmam için beni hiç yönlendirmedi. Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu.

Saç kurutma makinesini kapattıktan birkaç dakika sonra kapı tanıdık bir şekilde çalındı - çeyrek asırdan daha uzun bir süre önce oğlum kâbus gördüğünde ve Jock'la benim yatağıma girmek istediğinde yatak odamın kapısı da aynı şekilde çalınmıştı.

"İçeri gel, Jack," diye seslendim. Kapı açıldı ve dalgalı sarı saçları, delici mavi gözleri ve zahmetsizce neşeli yüzü göründü.

'Merhaba anne! İyi gemi *Titan*'a hoş geldin!" diye gülümsedi. "Anne! Gelebilmişsin! Seni görmek çok güzel!" Mary-Kate de onu takip etti. arkasında, bikini ve kaftanla süslenmişti.

Onları aynı anda kucakladım ve uzun bir süre ikisine de sarıldım. Başka bir yarımkürede, uçsuz bucaksız bir denizin ortasında yüzüyor olsak da o an yine evimdeydim.

Ben de seni gördüğüme sevindim, Mary-Kate. Tahmin bile edemezsin. Buyurun, gelin oturun.' İki koltuğu işaret ettim. sehpanın iki yanına yerleştirdim ve kendimi yatağın ucuna tünedim.

"Peki anne, fikrini ne değiştirdi? Ally bize Georg'un dün gece seni kaçırmak için tekneden aceleyle indiğini söyledi. Farz edelim ki seni bir çuvala koymadı, seni buraya getirmek için sana ne söyledi?

"Eski dostum Ambrose'du, gerçekten. Ona ne kadar güvendiğimi biliyorsun. Beni yaşayan herkesten daha uzun süredir tanıyor. Bana gelmem gerektiğini söyledi. Ben de dinledim.'

"Gemide ünlü biri gibisiniz. Hatta gemideki *gerçek* ünlü. Electra'dan haberin var mı anne? Şu anda gezegendeki en büyük yıldızlardan biri. Obama'dan hemen sonra Afrika için Konser'de bir konuşma yaptı ve-

"Evet, evet, Yeni Zelanda'da bununla ilgili bir şeyler okumuş olabilirim." Oğluma döndüm. "Peki genç Ally nasıl, Jack?"

"Oh, evet. O iyi.

Bakışlarını tuttum.

"Şey, evet, bir bebeği var.

"Daha önce Georg'dan bu konuda küçük bir fısıltı duymuştum," dedim. "Peki bu konuda ne hissediyorsun? Bunu söylememesi biraz garip. hiçbir şey."

"Bebek sorun değil. O sevimli küçük bir adam, adı Ayı."

Mary-Kate Jack'i kolundan dürtükledi. "O kesinlikle bekar anne. İkisini birlikte görmelisin. Çok sevimli!"

'Ah, hadi ama, MK. Bear'ın babasını daha bir yıl önce kaybetti. Tahmin etmem gerekirse, bana bebeğinden bahsetmedi çünkü duygularımı incitmek istemedi, hepsi bu. Atlatırım. Her neyse, buradaki asıl olay ben değilim anne! Gelip *ailyle tanışmaya* hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. 'Biliyor musun, aslında son zamanlarda öğrendiğim ve seninle konuşmak istediğim birkaç şey var. Özellikle de tüm bu büyük tanıtımlardan önce.

Korktuğumu anlayan Mary-Kate ayağa kalktı ve yatakta yanıma oturarak elini elime koydu. "Elbette anne.

El çantama doğru yürüdüm ve Atlas'ın mektubuyla birlikte kara kalem çizimini çıkardım.

'Lanet olsun anne. Bunu kabul etmek çok zor. Özellikle de son birkaç haftada yaşadıklarından sonra. Nasıl hissediyorsun?' Jack nazikçe sordu, kolu omzumdaydı.

'Başta hastaydım. Ama iyi bir uykudan sonra şimdi daha iyiyim. Ayrıca Miles adında bir adamla tanıştım. . .'

"Electra'nın erkek arkadaşı mı?"

"Evet, öyle. Ve çok güven vericiydi. Georg herkese vermek için bu günlüğün kopyalarını çıkarıyor, böylece hepsi aynı anda okuyabilecek.

"O zaman sen gerçekten bu Pa Salt'ın biyolojik kızı mısın? Mary-Kate sordu.

"Öyle görünüyor. Atlas benim babam. Ve senin büyükbaban. Havada bir sessizlik asılı kaldı.

'Evet, tabii ki! Gerçi siz ikiniz aslında, doğru düzgün, resmi olarak onunla akraba sayılırsınız,' dedi MK, kızımın kendisinin de evlatlık olduğu gerçeğine atıfta bulunarak. Ellerini uzun sarı saçlarında gezdirdi. "Bu delilik!

'Tanrım, Georg'un seni gemiye almak için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı anne. Sen ... biz Pa Salt'ın etinden ve kanındanız,' diye tökezledi Jack.

"Bütün bunlar doğrulandı mı?" diye sordu Mary-Kate.

"DNA testlerini mi kastediyorsun? Nerede olduğumuzu ve ne yapmak için burada olduğumuzu düşünürsek bunu organize etmek biraz zor olabilir.

'Şey, zaten buna pek gerek olduğunu sanmıyorum. Karakalem resimdeki kadın senin tükürüğün anne. Sanırım

"Ona ne olduğuna dair bir bilginiz yok mu? Jack sordu. "Hayır yok.

Günlüğün bazı cevaplar vereceğini umuyorum.

"Evet. Umarım bize Cork'taki Argideen Evi hakkında da biraz daha bilgi verir.

Mary-Kate tavanı işaret etti. 'Peki ya yukarıdaki herkes? Sence bunu nasıl karşılayacaklar?

"Bilmiyorum. Burada olmayı istemediğimi hatırlamak önemli. O kadınlar beni bulmak için dünyayı aradılar, kelimenin tam anlamıyla. Büyük kulübenin etrafına baktım, süslü avizesini ve ısmarlama ceviz yatak başlığını inceledim. *"Bunların* hiçbirini onlardan talep etmek gibi *bir* niyetim de yok.

Jack üzgün görünüyordu. "Dürüst olacağım anne. Sanırım Ally'ye onun gizli yeğeni olduğumu açıklamak, bana bir oğlu olduğunu söyleyememesini gölgede bırakabilir.

"Saçmalama Jack. Ally evlat edinildi. Norveçli bir müzisyenin kızı. Aralarında kesinlikle hiçbir kan bağı yok,' diye hatırlattı Mary-Kate ona kararlı bir şekilde. 'Her neyse, bu pek Paket servis burada. İyi misin anne? Sana destek olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?

"Bilirsiniz işte, diğer altısı beni denize atmaya karar verirse bir cankurtaran botu çalmak.

"Ne olursa olsun, bence bunun için çok az şans var. Oluyor,' dedi Mary-Kate, sırtıma güven verici bir el koyarak. 'Hepsi çok güzel. Bu arada planın nedir? Hemen gidip onlara söyleyecek misin?

"Sanırım yapmak zorundayım," diye iç geçirdim. 'Herhangi bir bilgiyi kendime saklamak adil görünmüyor. Herkese söylediğim gibi, bu Atlas benim için bir yabancı. Ama onlar için her şey.

"Biliyor musun anne, sen inanılmazsın. Yaşadığın ve hala *yaşamakta* olduğun her şeye rağmen başkalarını ilk sıraya koyuyorsun.

Teşekkür ederim, Mary-Kate. Ve hey, baban beni her zaman Eğer ona bir şey olursa fırtınalı bir macera yaşayacağıma söz verdim. Ve işte buradayız.' Üçümüz el ele tutuştuk, ve bir süre birlikte oturdular. 'Ve babam da böyle yapardı. Tanrı'nın yeşil dünyasındaki en özverili kişiydi. Tanrı biliyor ya, orada neler yaşadıklarını çok iyi biliyoruz.

Eğer ben - eğer *biz* - bu altı genç kadına en iyi şekilde yardım edebilirsek

"Hayatlarının en zor anını yaşayacaklar, o zaman biz de yaşayacağız. Jack ve Mary-Kate'in ellerini sıkıca kavradım. "İnsanlar etrafta dolanıyor mu?

'Hayır, aslında. Herkes geç kahvaltı için yukarıda oturuyor. Gelip seni görme fırsatımız olduktan sonra onlara katılacağımızı söyledik.

"Peki o zaman. Derin bir nefes aldım, dizlerimi tokatladım ve ayağa kalktım. "Gidip merhaba diyelim.

Jack ve Mary-Kate beni *Titan*'a doğru geri götürdüler. İki çocuğum etrafımda minyatür bir falanks oluştururken, kendimi rahatladım. Her ne olacaksa, onlar beni korumak için buradaydılar.

Yatın merkezi merdivenleri bizi harika salonlara, yemek alanlarına ve Georg'un ben jetteyken bana bahsettiği ofis alanına götürdü. Artık dinlenmişim ve yatın nasıl bir yer olduğunu gerçekten takdir edebiliyordum.

gemi aslında yüzen bir kaleydi.

En az üç kat çıktıktan sonra, *Titan*'ın tepesine ulaştık; burası hafif bir duvarla çevrili küçük bir salondan oluşuyordu. renkli cam. Bazı camlar geriye kaydırılmıştı ve parlak Fransız güneşinin içeri girmesine izin veriyordu.

'Hazır mısın anne? Hemen şurada,' dedi Jack, bana güven verici sırtışlarından birini vererek.

Seslerin kakofonisini duyduğumda kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. *Aslanlara yem olmak böyle bir şey olmalı, diye düşündüm.* düşündüm. Kalabalığın arasında Georg'un ölçülü ses tonunu duydum ve bu bana eşikten adım atmam için gereken güveni sağladı. Üçümüz kapıdan geçerken Mary-Kate elimi tuttu ve sıktı.

Masa tamamen doluydu ve beni bir yüzler denizi karşıladı.

Önce Jack konuştu. 'Herkes güneydın! Sizi annem Mary ile tanıştırmak istiyorum. Onu daha önce duymuş olabilirsiniz...'
Garip bir sessizlik oldu. Eminim sadece birkaç dakika olmuştur. ama benim için bu duraklama sonsuzluk gibi görünen bir süreye yayılmıştı. Kalabalık beni içine çekiyormuş, beni içine alıyormuş gibi hissettim, sanki varlığımın anlaşılması bir şekilde zordu. A
Kadınlardan birkaçı birbirlerine bakıp gülümsediler. Diğerleri ise gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını hafifçe aralamış bir şekilde bana bakıyorlardı.

bunalmışlardı. Her halükarda, kimse ne söyleyeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi görünüyordu, bu yüzden gerginliği ben bozдум.

Merhaba. Herkes bana Merry der, Mutlu Noeller'deki gibi. Sen de istersen bana böyle hitap edebilirsin. Sinirlerim yüzünden hemen Batı Cork aksanına geri döndüm.

Kucağındaki bebeği zıplatan kumral saçlı bir kadın ayağa kalkan ilk kişi oldu. Ayağa kalkma konusunda
hangi kız kardeş olduğunu tahmin ediyordu. Açık teni ve iri gözleri Büyüleyiciydi, narin kaşları ve yüksek elmacık kemikleri güzelliğini artırıyor. Jack'in neden büyülendiğini kesinlikle anlayabiliyordum.

"Merry. Merhaba. . . Ben ... biz, hepimiz ... gemide olmanızdan dolayı çok mutluyuz.

Teşekkür ederim. Beni buraya getirmek için bu kadar zahmete girmeniz çok hoş.

O anda, koyu kahverengi gözleri ve akan siyah saçları olan bir başka kadın alkışlamaya başladı. Neredeyse anında, tüm
Masa da alkışlarla ona katıldı. Çok geçmeden masa ayağa kalktı ve ben de bu coşkulu tepkiye gülmekten kendimi alamadım. Not ettim
Georg, başıyla bana bir selam verdi. Gözünde bir damla yaş var mıydı? Göz mü? Kesinlikle hayır. Kesinlikle, her yüz bir gülümsemeyle süslenmişti,

ve toplanan kitleden yayılan gerçek sıcaklık gerçekten oldukça yüreklendiriciydi.

Uzun boylu bir kadın bana doğru ilerledi. Altmışlı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Zarif, güçlü ve ince yüz hatlarına sahipti.

'Merhaba, Merry. Benim adım Marina. Kızlar -beni bağışla, onlara böyle sesleniyorum- beni "Anne" olarak tanırlar. Onlar büyürken onlara ben baktım. Bunun bizim için ne büyük bir ayrıcalık olduğunu anlatamam.

bize katıldınız. Pek çok insanı inanılmaz derecede mutlu ettin ve pek çok kalbi doldurdun, *chérie*.

"Fransız aksanınız mı var?

"Ah, çok hassas bir kulağınız var! Ben Fransızım ama belki İsviçre'de yaşadığımı biliyorsunuzdur.

"Elbette. Cenevre Gölü kıyısındaki harika eviniz hakkında her şeyi duydum.

'*Oui, chérie!* Gelip bizi ziyaret etmelisin! Bu hanımefendinin coşkusuna kıkırdamaktan kendimi alamadım.

'Hadi anne! Tanrı aşkına, onu korkutup kaçırma. Korkacak.

Böyle devam edersen denize atlar ve kıyıya yüzerim. Sözler, güzel abanoz tenli ve karışık, sıkıca kıvrılmış yeleli heykelsi bir kadından geliyordu. O kadar çarpıcı bir güzelliği vardı ki

Öyle ki ben de neredeyse söyleyecek söz bulamıyordum. 'Merhaba. Ben Electra. Sizinle tanışmak bir onurdur. Sarı-altın gözleri benimkilere baktı ve onun bir süper model olduğu belliydi.

'Ah, elbette. Sizi televizyonda görmüştüm! Hatta geçenlerde bir parfüm reklamında oynamıştınız?

Electra kıkırdadı ve başını salladı. "Muhtemelen. Yüz yüze tanışma fırsatı bulamadan yüzümün televizyonunuzda size bir şeyler satmaya çalışmasına üzüldüm.

'Şey, şahsen de ekranda olduğun kadar sevimli olduğunu doğrulayabilirim!

Çok tatlısın. Hey, bu benim kız kardeşim, CeCe.' Electra ela benekli badem gözlü, saçları çocuksu bir kırpıkla kazınmış, tıknaz bir kadını işaret etti.

"Selam Merry. Bence harika bir ismin olduğunu söyleyebilir miyim? "Oh, teşekkür ederim. Senin de öyle! CeCe, değil mi?"

"Doğru, Celaeno'nun kısaltması. Biraz daha az ağız dolusu. Bunun için babamı suçlayabilirsin.'

CeCe'nin arkasında bana Mary Kate'i hatırlatan salkım söğüt gibi bir sarışın vardı. Daha önce Claridge's'de tanışmıştık, tabii ki farklı bahanelerle. Onunla göz göze geldik.

"Merhaba Merry," dedi uysalca. 'I'

"Aman Tanrım! diye haykırdım. 'Bu biricik Leydi Sabrina Vaughan değil mi? Sizi burada görmek ne hoş. Vikont nasıl?' Zavallı kızın solgun yüzü hemen al bir renk aldı.

"Bunun için çok özür dilerim Merry. Aptal arkadaşım Orlando'nun aptalca bir fikriydi. Biraz eksantriktir. Her yönden.

'Oh, çok nazik davranıyor. Kesinlikle çok aptal. Onun kardeşi olmak gibi bir talihsizliğim var,' dedi kahvaltı masasından iyi konuşan bir İngiliz.

"Bu işe asla razı olmamalıyım. Sarışın kadın elini uzattı. "Eğer tekrar başlayabilirsek, ben Star'ım. Teknik olarak kısaltması-'

"Asterope," diye elini sıktım. 'Hepiniz Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'nin isimlerini almışsınız. Bu çok güzel.

'Evet, kesinlikle haklısın! Tanrım, normalde bunu açıklamak biraz zaman alır,' dedi Yıldız.

'Ah, şey, benimle şanslısınız. Tezimi Orion'un Merope'yi arayışı üzerine yaptım. Ve merak etmeyin Leydi Sabrina. Her şey affedildi. Gerçek Star'la tanışmak güzel.

Star'ın arkasında bir başka tanıdık yüz sıralanmıştı. "Tekrar merhaba Merry," dedi nazik Tiggy. "Seni görmek çok güzel. Bana yaklaştı ve sarıldık. Dublin'de tanıştığımızda, onun yumuşak Bu ailenin bana zarar vermek istemediğine beni ikna eden bir konuşma tarzı vardı.

'Merhaba, Tiggy. Seni tekrar görmek güzel,' diye cevap verdim.

Bakışlarımı tuttu ve gözlerimin derinliklerine baktı. 'Vay canına. Burada olduğuna inanamıyorum. Bunun babamız için anlamı çok büyük. Teşekkür ederim.'

Eğer diğerlerinden herhangi biri olsaydı, bu an Oldukça rahatsızdım ama Tiggy'nin sakinleştirici aurası galip geldi ve tıpkı daha önce olduğu gibi bir şekilde ona bağlandığımı hissettim. Bana bakış şekli

Ben - sanki ikimiz de bir şekilde diğerklerinin bilmediğı bir sırrı paylaşıyorduk.

"Sanırım geriye sadece biz kaldık," dedi Ally. 'Ben Ally, bu da ablam Maia. Birkaç kez telefonda konuşmuştuk.

"Merhaba Ally, Jack bana senden bahsetti. Yüzümün kızarmasını bekledim ve hemen kızardı. "Seninle tanışmak da çok güzel Maia.

"Daha fazla heyecanlanamazdık, Merry. Maia'nın sesi biraz çatallaştı. "Üzgünüm, bu bizim için büyük bir an.

"Sadece hayal edebiliyorum. Hepiniz çok zor bir dönemden geçiyor olmalısınız. Ama hepinizin burada bir arada olması çok güzel. Ben de Hala masada oturanlar da dahil olmak üzere herkes. 'Büyürken, ben Aslında bir sürü kardeşim vardı. Ama onları uzun yıllar görmedim.

"Sanırım açlıktan ölüyorsundur, Merry. Gel de biraz yemek ye!" diye bağırdı teni CeCe'ninkiyle aynı renkte, fındık kahverengisi bir kadın. 'Bu arada ben Chrissie. Sizinle tanışmak bir zevk!"

'Sizinle tanışmak da çok güzel. Gemide Antipodealı bir dostumuzun olması çok güzel!

Biliyorum, değil mi? Gerçi bu aksanla seni buralı gibi konuşturmayı hiç başaramadık ama...'

Mary-Kate ve Jack'in arasına oturdum. Masanın üzeri hamur işi tabaklarıyla doluydu ve metal kapaklar sosis, pastırma, yumurta ve taze hazırlanmış her türlü ikramın üzerine kaldırılmıştı. Bu sırada Kahvaltıda İskoçya'da devasa bir malikânenin varisi olan bir doktorla, Brezilyalı bir yazarla, bir evin restorasyonunu yapan iyi konuşan bir İngiliz beyefendiyle tanıştırıldım ve Chrissie'nin bir kazada bacağını kaybetmiş eski bir elit yüzücü olduğunu öğrendim.

Electra yanında oturan adamı işaret ederek, "Bu Miles, Merry," dedi.

"Aslında Georg bu sabah beni gemiye getirdiğinde tanışma şerefine nail olmuştuk.

Electra ona sert bir bakış fırlatarak, "Oh. Bundan hiç bahsetmemiştin Miles," dedi.

"Hiç sormadın ki. Electra'nın bakışlarına geniş bir gülümseme ve göz kırpmayla karşılık verdi. Silahsızlandırıcı etkisini fark ettim. 'Her neyse, sen

İyi uyuyabildin mi, Merry?

"Harika, teşekkür ederim. Uyuduğumda başım dönüyordu. Sonunda tabağımı toplamayı başardım. "Tanrım, söylememde sakınca yoksa, tüm ilginç karakterlerin bir araya toplandığı o eski Agatha Christie romanlarından biri gibi.

"Titan'da *Cinayet*," diye kıkırdadı iyi konuşan Fare.

Yıldız dudak büktü ve gözlerini devirdi. "Kesinlikle böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değilsin, Merry.

"Sadece Georg'un seni bize katılmaya ikna edebilmiş olmasına şaşırdım," dedi CeCe.

Masanın başında oturan adamın kendisine baktım. Gözleri bana sabitlenmiş, yanıtımı bekliyordu.

'Şey ... bana siz kızların beni bulmak için ne kadar çaba sarf ettiğinizi ve ne kadar korkunç bir dönemden geçtiğinizi anlattı. Çok ikna ediciydi,' diye teklif ettim.

'Evet, istediği zaman kesinlikle öyle olabiliyor. Ne de olsa o bir avukat. Değil mi Georg?' diye alay etti Electra.

'Bildiğin gibi, babanın isteklerini yerine getirmek için buradayım, hatta Bizimle olmasa da. Merry'nin kim olduğunu teyit ettiğimizde, babanın onu gemiye getirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağını biliyordum,' diye cevap verdi Georg soğukkanlılıkla.

CeCe tekrar bana döndü. 'Sana söylediği bir şey fikrini değiştirmiş olmalı, değil mi? Çünkü hepimiz senin gelmek istemediğini anlamıştık-'

"CeCe," diye araya girdi Ally.

'Hayır, yani, anlaşılabilir bir şekilde, gelmek istemedin. Kahretsin, ben *Kayıp kız kardeşleri* olduğumu iddia eden bir grup yabancı tarafından dünyanın dört bir yanında takip edilseydim kesinlikle çok hevesli olmazdım! CeCe'nin niyetinin bu olup olmadığından emin değildim ama dile getirilmemiş bir

Masanın üzerine bir gerginlik çökmüştü. "Ne değişti?" diye devam etti.

"Tek sorduğum bu. Tekrar Georg'a baktım. Masayı tarıyor, soru sorma sırası geldiğinde toplanan yüzleri gözlemliyordu. devam etti.

"Lütfen CeCe'yi affet, ağzından çıkanları filtreleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadı, değil mi Cee? Star kız kardeşine CeCe'nin duraksamasına neden olan ciddi bir bakış.

"Özür dilerim. Kaba mı davranıyorum? Muhtemelen öyleyim. Özür dilerim, Merry. Sadece...'

"Ne? Lütfen beni üzdüğün için endişelenme. Bana ne istersen sorabilirsin,' diye onu rahatlattım.

CeCe, "Sanırım Georg bizden bir şeyler saklıyor," diye atıldı.

Neredeyse komik bir şekilde, tüm masa dönüp başlarında oturan adama baktı.

"Rory! Gel bakalım, ihtiyar delikanlı. Sanırım beni köprüye bir göz atmaya götüreceğine söz vermiştin, değil mi? Mouse kibarca araya girdi. 'Sen de gelmek ister misin Valentina? Eminim çok nazik olursak Kaptan Hans dümene geçmemize izin verebilir. İkisi de Çocuklar hızla gelişen huzursuz ortamdan habersizdi ve masadan uzaklaştığı için çok mutlu olduğunu tahmin ettiğim Mouse'un arkasından sekip gittiler.

"Lütfen devam et, CeCe. "Bir şey saklamak" derken ne demek istiyorsun? Georg sonunda cevap verdi.

'Ne demek istediğimi sanıyorsun Georg? Bizim haberimiz olmadan babamın küreciğine koordinatları kazımışsın. Görünüşe göre yıllardır oradalarmış. Sonra, son birkaç haftadır ortalıkta görünmüyorsun, tam da hepimizi bu kürenin etrafında koştururken. Globe kayıp kız kardeşini bulmaya çalışıyor. Maia ve Ally'den de gizemli telefon görüşmelerinizi duyduk. Sonra dün, Dublin'e gidip zavallı Merry'yi, içinde olmak istemediğini açıkça belirttiği bir tekneye sürüklemek için *Titan*'dan adeta koşarak ayrıldın! Bunu şaşkın bir sessizlik izledi.

Georg'un yanıtını beklerken Mary-Kate güven verici bir elini dizime koydu.

"Aman Tanrım. Dürüstlüğün için teşekkürler, CeCe. Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz? Sizden bir şekilde bilgi sakladığımı mı?

"Lütfen Georg. Bizden her zaman bilgi saklıyorsun,' diye katıldı Electra. 'Babamın ölümü mesela. Özel cenaze töreni yapılana kadar bize söylemediğinden emin oldun. Sonra bir de küre, koordinatlar, babamdan gelen mektuplar. Her zaman bizden daha çok şey biliyorsun. Kızları. Biz bunu kabul ettik.

Daha sonra Marina - Anne - konuştu. "*Chérie*, lütfen. Georg'a kızma. Kendini evlatlarına bu kadar adanmış bir insan tanımadım. ve tek bir kişiye çok sadık. İnanın bana, her birinizi en az benim kadar sevmeye başladı.

Teşekkür ederim, Marina. Ama sorun değil. Hayal kırıklığını çok iyi anlıyorum,' diye iç geçirdi Georg.

"Georg, lütfen kendini hiçbir şekilde haklı çıkarmak zorunda hissetme," dedi Ally sakince. 'Bu hepimiz için çok duygusal bir dönem ve babamın bizden isteyeceği şekilde davranarak onu onurlandırmak için gerçekten elimizden geleni yapmalıyız. Özellikle de ailemizin de bize katıldığını düşünürsek.

Kayıp kız kardeş.' Bana eliyle işaret etti ve ben de ona en sempatik gülümsememi göstermeye çalıştım. Gerçek şu ki, midemdeki kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, Ally. Sinirli görünmek istemem. Sadece öyle, Bazen herkesin üç adım gerisindeymişiz gibi hissediyorum. Ve o *bizim* babamızdı, anlıyor musunuz?' CeCe söyledi.

'Anlıyorum, Cee. Belki bunu daha sonra tartışabiliriz? Ally cevap verdi.

'Evet, tabii ki. Herkesten özür dilerim. Tek demek istediğim Burada olman harika, Merry. Bir bakıma tüm hayatımız boyunca seninle büyüdük. Sen bir hikayeydin. Bir peri masalıydın. Ve işte buradasın.'

"Evet. Ve bunca zamandır kayıp olduğumu bile bilmiyordum! Umutsuzca ağır atmosferi hafifletmeye çalıştım.

CeCe devam etti: "Sanırım sadece en başta nasıl kaybolduğunu bilmek istiyordum. Belli ki kemiği olan bir köpekti. 'Bu Georg'un bizden bir şey sakladığını söylerken kastettiğim şey buydu. Bence senin nasıl kaybolduğunu çok iyi biliyor. Ve Belki Merry, dün gece sana söylemiştir. Bu yüzden gelmeye karar verdin. Ben sadece bize de söylemediği için üzgünüm. CeCe baktı gerçekten sönmüştü.

"CeCe! Ne yapıyorsun sen? Lütfen,' dedi Star kız kardeşine. "Çok üzgünüm, Merry.

"Tanrım," dedim sakince. 'Neden üzgün olduğunu gayet iyi anlayabiliyorum, CeCe. Ama Georg'un bana nasıl "kayıp kız kardeş" olduğumu kesinlikle söylemediğine emin olabilirsiniz. Ayrıca, en çok

"Emin olun, bunun cevabını ben de bilmiyorum. Yardım için Georg'a baktım.

"Kızlar," diye başladı, "babanız benim müşterimdi. Lütfen şunu bilin ki sizden hiçbir zaman *kişisel olarak* bilgi saklamadım ve saklamam da. Tekrar derin bir iç çekti. 'Bununla birlikte, zaman zaman babanız tarafından belirtilen katı talimatları takip etmekten sorumlu olduğum doğrudur.

ölümünden önce. Örneğin, hepinizin öz ailelerinizle ilgili gerçeği öğrenmek isteyip istemediğiniz konusunda seçim yapma hakkına sahip olmanız onun için çok önemliydi. Yani, doğru olsa da

Örneğin mirasınız hakkında bildiklerimi açıklamak bana düşmezdi. Annemin de dediği gibi, her birinizi çok seviyorum.

Zavallı Charlie Kinnaird'e baktım. Sanki yerin onu yutmasını istiyormuş gibi görünüyordu. Onun için üzüldüm. Artık İngilizlerin arasında değildi, onlar da kendilerini denize atmayı herhangi bir konuda gerçek duygularını ifade etmelerinin bir sonucu olarak herhangi bir yüzleşmeye maruz kalırlar. Bu beceriksizlik Floriano ya da Miles, sanki bir oyun izliyormuş gibi bu konuşmaya dalmışlardı.

Georg devam etti. "Sana bunu söylediğimde bana inanmalısın: Baban hayatında ne kadar sır sakladıysa seni korumak için sakladı.

"Korumak mı? Neyden korunmaya ihtiyacımız var?" diye sordu Star.

"Sorun yok Star," diye yatıştırdı Maia. "Sanırım Georg'un söylemeye çalıştığı şey, babamın o gittikten sonra hepimize göz kulak olduğundan emin olmak istemesi.

"Evet," diye devam etti Georg. 'Ama aynı zamanda dünyada geçirdiği süre boyunca. Onu bir baba olarak çok iyi tanımanıza rağmen Atlantis dışındaki yaşamı hakkında çok az şey bilmenizin nedenleri var. Annemin Georg'a bir bakış attığını fark ettim, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Ne diyorsun Georg?" diye sordu Maia.

Georg başını salladı, şu anda raylarda ilerleyen yük treni her neyse, onu durdurmak için çok geç olduğunu kabul ediyordu.

Frenler. 'Diyorum ki, hiç kimse Salt Baba'ya siz altı kızından daha yakın değildi. Onun nezaketini, sıcaklığını, ona olan tutkusunu gördünüz.

insanlığı ve yaşam sevgisi. Sizler de bunun ürünlerisiniz. "Devam edin," diye ısrar etti CeCe.

"Yine de çocukluğunuz sıra dışıydı. Çoğunuzun, babanızın dünyanın farklı köşelerinden altı kızı evlat edinmeye çalışmasının açıkçası tuhaf olduğunu belirttiğinizi biliyorum. Benzer şekilde, belki de mükemmel bir aday olmasına rağmen neden hiç eş almadığını merak ediyorsunuz - nazik, yakışıklı ve finansal olarak güvenli. Bunların nedenleri size hiçbir zaman tam olarak açıklanmadı. Güvenliğiniz için.

'Georg, anlamıyoruz. Lütfen bilmece gibi konuşmayı bırak,' dedi Ally kararlı bir şekilde.

'Hayatta her şeyin bir nedeni vardır kızlar. Ben sadece yetiştirilme tarzınızın ya da babanızın ölümünden sonra benim davranışlarımın olağandışı olduğunu düşünüyorsanız, bunun arkasında bir mantık olduğunu açıklamaya çalışıyorum.

Masanın etrafındaki hisler gerginlikten tedirginliğe dönüşmüştü. Georg'un nasıl bir yola girdiğini bilmiyordum ama çok yakında benim de bir rolüm olacağından şüpheleniyordum.

'Babanız ailesi için bir sığınak yarattı, sizin korunmanızı ve esenliğinizi sağlayabileceği bir sığınak. İşte bu yüzden Atlantis - hepinizin hayatın acımasız gerçeklerinden koparıldığı, evrenin cennet gibi bir köşesi. Orada size bakabiliyor, sizi besleyebiliyor ve bir çocuğun isteyebileceği tüm sevgiyi size sağlayabiliyordu. Beni, Marina'yı ve Claudia'yı da bu yüzden işe aldı. Pa Salt'ın dünyası siz çocukları için yaratıldı.

"Georg, burada ne söylemeye çalışıyorsan, çıkar ağızındaki baklayı," dedi Maia. "Özür dilerim. Bazı cevaplar istiyorsunuz. Belki de biz babanın adıyla başlamalısın. Pa Salt. Onun gözetiminde olduğunuz sürece hepiniz ona bu şekilde hitap ettiniz. Gerçekten de Atlantis'e gelen tüm ziyaretçiler ona bu şekilde hitap ediyordu. Aynı şey öğretmenleriniz, arkadaşlarınız için de geçerliydi ... etrafındaki herkes için o Pa Salt'tı.

'Evet. O sadece ... idi. Baba,' diye mırıldandı Tiggy.

"Öyleydi," diye devam etti Georg. "Böyle olmasını isterdi.

"Hepimiz ona bunu defalarca sorduk. Hatırlıyorum.' CeCe kaşlarını çatı. "Sadece güler ve derdi ki, "Adımı biliyorsun! Bu Pa Salt."

"Ne zaman resmi bir forma yazmamız gerekse, bize sadece "Bay D'Aplièse" diye yazdı,' diye hatırladı Star.

Evet, bu doğru. İşte bu yüzden bu deneyimi yaşamanızı istemiyorum. Bunun biraz tuhaf olduğunu hiç sorgulamamış olmanla ilgili herhangi bir ... zor duygu.

"Tanrım," diye inledi Electra. "Adını bile bilmiyorduk. Lanet olası hayatımızdaki en önemli kişi ve biz onun adını bile bilmiyorduk.

'Bir kez daha, bunun için kendini suçlamamalısın Electra. Bu onun tasarımıydı. Baban tamamen böyle olmasını istemişti,' diyerek Georg onu rahatlatmaya çalıştı. 'Bunu tam olarak tartışmak için hiçbir zaman yakıcı bir arzu hissetmemiş olman onun ve kurduğu dünyanın bir övgüsüdür.

"Georg, bizi korkutuyorsun. Babamın adı neydi?

Georg bana baktı ve sempatik bir şekilde başını salladı. Benim zamanım gelmiş gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve kendimi çelikleştirdim.

"Atlas," diye mırıldandım uysalca. "Sanırım adı Atlas'tı. Masa şimdi bana dönmüştü. Daha fazla bilgi için çaresiz oldukları her hallerinden belli olan kız kardeşlerin gözlerinin içine baktım.

'Floriano, Charlie, Miles, Chrissie . . bize biraz zaman ayırabilir misiniz? Maia bir süre sonra sordu.

'Tanrım, elbette. Kesinlikle. Sizi yalnız bırakalım. Tiggy, bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen,' Charlie şimşek gibi ayağa kalktı. Hızlandı ve salonun kapısından bir kırbaçtan daha çabuk geçti. "İyi misin anne? Jack bana sormak için eğildi.

"İyiyim, teşekkür ederim hayatım. Sen ve kız kardeşin izleri takip edebilirsiniz. Ben iyi olacağım.

"Emin misiniz? Bize ne zaman ihtiyacın olursa arka güvertede bekleriz.

Jack ve Mary-Kate ayağa kalkıp ayrıldılar. Sadece annem, Georg ve kız kardeşler kaldı.

"Affedersin Merry. Ne diyordun? Maia sordu. "Evet.

Baban. Adı Atlas'tı.

Kızlar bana şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktılar. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturan Tiggy dışında. Onunla göz teması kurdum ve o da bana destekleyici bir şekilde başını salladı.

"Anagramı çözene büyük ödül yok," dedi Ally. "Pa Salt ..." diye düşündü bir peçetenin üzerine bir şeyler karalarken. 'İçinde harfler var

Atlas. Artı yedek bir P.'

'P ne anlama geliyor? Öğrenmeye devam ettiğimiz üzere, babamın herhangi bir şeyi tesadüfen yapmış olması alışılmadık bir durum olurdu,' dedi Star.

"Sanırım bu soruya cevap verebilirim..." dedi Ma. 'P basitçe Pleiades'i temsil ediyor.

"Marina haklı," diye onayladı Georg.

"Sanırım bu oldukça büyük bir gizemi çözüyor - isimlerimiz," dedi Maia. "Atlas'ın kızları.

"Maia onun hep deniz koktuğunu söylediği için ona Pa Salt dendiğini hatırlıyorum. Bunu o mu uydurdu? Electra sordu.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye yanıtladı Maia. "Sadece doğru olduğunu kabul ettim. "Hepimiz öyle kabul ettik," diye başını salladı Ally. 'Ama Merry, bize daha fazlasını anlat. Nasıl yapıyorsun "Babamızın adını biliyor musun?" "Bana bir mektup yazdı. "Mektup mu?

Evet, doğru. Georg dün gece Dublin'e vardıktan sonra beni uçup size katılmaya ikna etti ve bana bir hediye verdi. bir paket aldım. O paketin içinde bir mektup ve bir günlük vardı. Herhangi bir ayrıntıyı atlamak ya da yanlış bir şey söylemek istemediğim için yavaş ve temkinli konuştum.

"Mektup babamdan mıydı? Yıldız sordu.

"Evet. Sanırım hepinizin ondan bir mektup aldığını söylemekte haklıyım? Genel bir baş sallama oldu. 'Ben de bir tane aldım. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu benim için çok sinir bozucu bir durum, özellikle de siz daha önce bu kadar tutkulu bir şekilde konuştuktan sonra, CeCe. Bazılarını not ettim

Kadınlar yere bakan kız kardeşlerine bir bakış fırlattılar.

Mektubu ve annemin karakalem çiziminin kopyasını almak için çantama uzandım. Onları masaya geri koyarken ellerimin ne kadar kötü titrediğini fark ettim.

'Lütfen Merry, gergin olmana gerek yok. Sadece neler olduğunu bilmek istiyoruz,' dedi Ally rahatlatıcı bir şekilde.

'Öncelikle size bir çizim göstermek istiyorum' diyerek masadakilerin incelemesi için resmi havaya kaldırdım.

"Aman Tanrım. Merry. . . Yüzünü bir yerden tanıdığımı biliyordum,' dedi Star. "Herkes bu resmin ne olduğunu biliyor mu?"

"Fransızcamı bağışlayın ama *lanet* olsun!" diye ekledi Electra. "Bu şey kendimi bildim bileli babamın ofisinde duruyor.

"Ve bu sensin! Karakalem çizim hep sendin!" diye haykırdı CeCe.

'Aslında hayır, bu çizim bana ait değil. Ama sana katılıyorum, benzerlik esrarengiz. Georg dün gece bana bunun annemin resmi olduğunu doğruladı. Gördüğümde biraz duygulandım, içimde ilkel bir tepki oluştu,' diye itiraf ettim.

"Babamın bunca yıldır çalışma odasında tuttuğu resim senin annen... Maia yavaşça kız kardeşlerine bakarak söyledi. Noktaları birleştirmeye başladıklarını hissediyordum.

'Geçen yıl bir ara babamın ofisinden kaybolduğunu fark ettim. Bu gizemi açıklıyor. Ally Georg'a döndü. 'I Merry'yi ararken yardımcı olması için onu çıkarıp kopyasını aldığınızı hayal edebiliyor musunuz?

Georg başını salladı.

"Orijinalinin hâlâ bir yerlerde olduğunu varsayıyorum?" diye sordu CeCe. Georg durakladı. "Orijinalinin nerede olduğunu biliyorum, evet.

Sopayı tekrar elime aldım. 'Doğrusu kızlar, buraya kendim için geldiğim kadar bu yolculuğu sizinle paylaşmak için de geldim. Gerçek mirasımı keşfetmek istiyorum ve bu babanla başlayan bir bilmece. I başımı salladım. "Georg bana, Salt Baba'nın hayatı konusunda senin de benim kadar az bilgiye sahip olduğunu açıkça belirtti.

"Bu kesinlikle doğru çıkıyor," diye mırıldandı Electra.

'O *senin* babandı. Seni o büyüttü ve sen de onu sevdin. İşte bu yüzden onun hakkında birlikte bir şeyler öğrenebileceğimizi umuyorum. Kitabı elime aldım

ve zarftan çıkardı. "Devam edip okuyabilir miyim?

Keskin bir baş hareketiyle onaylandı.

"Sevgili kızım..."

Mektubu yere bıraktım ve bakışlarımı masaya çevirdim. Tiggy bana doğru yürüdü ve beni kocaman bir kucakla sardı.

"Onu yakınımda hissettiğimi sandım," dedi. "Ama o sendin.

'Evlat edinme sürecinizde hiçbir sorun çıkmadı. Sen onun ...' Maia fısıldadı.

'Sen babamın etinden ve kanındansın, Merry. Bu inanılmaz,' diye ekledi Ally. 'Bunca zamandır *gerçek* bir kızı varmış,' dedi CeCe.

"Hayır, bu uygun bir kelime değil, CeCe. Georg konuştu Zorla, içindeki avukat dışarı sızıyordu. 'Her biriniz onun *gerçek* kızlarıydınız ve o sizi kendi soyundanmışsınız gibi severdi. Umarım hiçbiriniz buna karşı çıkmazsınız.

"Hayır, elbette hayır," diye yanıtladı Yıldız.

Kız kardeşler tüm bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken bir duraklama oldu.

Daha sonra Electra konuştu. 'Yani Pa Salt'ın soyu devam ediyor. Bu çılgınca. 'Bence çok güzel,' dedi Tiggy yatıştırıcı bir sesle. 'Ve gözlerin, Merry.

Şimdi görebiliyorum... babamın gözleri.

"Tanrım, haklısın, *chérie*," dedi annem şaşkınlıkla, çenesi düşerek.

'Sanırım sen kayıp kardeş oldun çünkü bir şey Annene ne oldu,' diye tahmin etti Yıldız. 'İkinizi de aynı anda kaybetmiş olmalı. Bu çok üzücü. Elini ağzına götürdü.

"Ama asla pes etmedi," dedi Georg. 'Tüm hayatını arayışa adadı. Aslında bu kadar sık uzakta olmasının nedeni de buydu.

"Babamın iş için sık sık uzakta olduğunu sanıyordum?" dedi CeCe.

'Baban yıllar önce emekli oldu. Bütün parasını çok gençti. Yıllar geçtikçe hisseleri ve çıkarları büyüdü ve bir servet biriktirdi.

"Tam olarak ne iş yapıyordu Georg? Ne zaman sorsak bize yatırımlar ve finansla ilgili belirsiz bir şeyler anlatırdı, ta ki biz sıkılıp konuyu kapatana kadar.

Georg bana döndü ve ben de işaretimi aldım.

"Atlas günlüğünü bana emanet etti ve mektupta, günlüğü incelememi tamamladıktan sonra içeriğini sizinle paylaşmam isteniyor. Ancak, talimatlara rağmen, Baba Salt'ın hikayesini kızlarından önce bilmeye hakkım olduğuna inanmıyorum'. Elimle

Georg. "Bu yüzden altı kopya istedim. Eğer arzu ederseniz, hepimiz aynı anda onun hikâyesini öğrenebiliriz.

Bir süre durakladıktan sonra Ally konuştu. "Teşekkür ederim, Merry. Çok cömertsin.

Electra üzüntüyle, "Keşke tüm bunları bize kendisinin anlatabileceğini hissetseydi," diye ekledi.

'Daha önce de belirttiğim gibi, hiçbir şey sebepsiz yere yapılmadı. Atlas tanıdığım en zeki adamdı. Sizin güvenliğinizi sağlamak için Merry'nin kökenini gizli tuttu,' diye iddia etti Georg.

'Georg, sürekli "koruma" ve "güvenlik"ten bahsedip duruyorsun ama ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Büyürken bir kez bile kendimi tehdit altında hissetmedim,' dedi Maia.

"O zaman planı işe yaradı.

'Ne planı? Cidden, şimdi bazı cevaplar istiyorum! Maia'nın sesini yükselten ilk kardeş olacağını tahmin etmemiştim.

"Georg," diye araya girdim hemen, "günlüğün kopyalarını çıkarabildin mi?

"Çıkardım Merry, aşağıda güvenle saklanıyorlar.

'Onları getirip dağıtma nezaketinde bulunur musunuz? Sanırım elimizde fiziksel bir şey olduğunda hepimiz kendimizi çok daha iyi hissedeceğiz," diye kararlı bir şekilde ekledim.

Avukat başını salladı ve annemin yanından geçerken, onun elini tuttu ve sıktı. İkisi de belli ki bu anı bekliyordu.

'Bu yolculuğun babamın anısını onurlandırmakla ilgili olması gerekiyordu.

Bunun yerine, sanki onu hiç tanımamışız gibi hissediyorum," diye mırıldandı Electra, gözlerini yere dikerek.

"Bu *dünyayı* bizim için o yarattı," dedi CeCe. 'Neden daha fazla sorgulamadık? Hiçbirimiz aptal değiliz, değil mi? Sesi çatallaştı ve hıçkırıklar başlarken sertçe nefes aldı. Yıldız ayağa kalktı ve kız kardeşine sarılmak için yanına gitti. "Üzgünüm çocuklar. Sadece yorgunum. Geçen yıl hepimiz çok çabuk büyümek zorunda kaldık. Babam olmadan yaşamayı öğrenmek, dünyayı dolaşmak, öz ailelerimizi bulmak.

kasırğa. Bu seyahatin hepimiz için bir veda etme ve yeni bir sayfa açma şansı olacağını düşünmüştüm. Ama tahmin edin ne oldu? Dahası da var! Çok yoruldum.

CeCe'nin konuşması diğerleri üzerinde kümülatif bir etki yarattı. Hepsi açıkça kız kardeşlerinin fikriyle empati kurdular. Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Kızlarım," diye başladı annem. 'Benim güzel, yetenekli, nazik kızlarım. Son zamanlarda hayatlarınız bu kadar dram dolu olduğu için üzgünüm. Hepiniz

Geçen yıl böylesine verimli bir keder yaşadım. Ama unutmayın, bunun yanında pek çok güzel şey de oldu.

Kız kardeşlerin ona nasıl baktığını fark ettim. Birdenbire karşımdaki yetişkin kadınlar yeniden çocuk oldular, tedirgin ve ebeveyn arayışı içinde rahatlık.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye devam etti. 'Bence hayatlarımız bir monitörde görüntülenen kalp atışları gibi. Bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlar. Peki bu size ne anlatıyor? *Hayatta* olduğunuzu, canlarım. Kız kardeşlerin bir ya da iki kez gülümsediğini fark ettim. 'Eğer her birinizin donuk ve

sıkıcı bir varlık, o zaman monitör yukarı ve aşağı gitmez. Bu düz olurdu! Peki bu ne anlama gelir? Hiç yaşamadığınız anlamına gelir! Bazı gülümsemeler kıkırdamaya dönüştü. 'Gördüğünüz gibi, hayatınızda bu heyecanın olması, günlerin geçip gitmesinden daha iyidir. otobüsler gibi, birbiri ardına, sonsuza dek ...'

Tiggy, "Babam, hayattaki en iyi anları yaşamak için en kötüsünü bilmen gerektiğini söylerdi," dedi.

"Bu doğru, tatlım. Yakında babanızın hayatın size sunabileceği en kötü anları yaşadığını öğreneceksiniz. Ama aynı zamanda en iyi anları da yaşadı ve bunların hepsi siz çocuklarına bağlıydı.

'Yani sen ve Georg babamın geçmişini biliyorsunuz, öyle mi anne? Bunu neden bizden sakladınız?" diye sordu Maia.

"*Hayır!* Yeter artık. Bu benimle ve Mösyö Georg'la ilgili değil. Hoffman. Sevgili baban ve onun senin izlemeni istediği yol hakkında.

"Üzgünüm anne. Maia korkmuştu.

"Her birinizle ne kadar gurur duyduğumu söylemek isterim. Hepiniz son on iki ayda yaşanan olayları büyük bir cesaretle ele aldınız, Babanızı çok mutlu edecek olan kararlılık ve bilgelik. Biliyorum ki bundan sonra da babanızın ve birazcık da olsa benim sizi yetiştirdiğim gibi hoşgörülü, cömert ve zeki kadınlar olmaya devam edeceksiniz.

Kız kardeşler üzerindeki etkisi önemliydi. Şimdiye kadar gözlemlediğim kadarıyla, onun, her şeyi kendi seçmiş bir kadın olduğuna bahse girerdim.

Otoritesini dikkatli bir şekilde ortaya koyduğu anlar.

Ally sessizliği bozdu. 'Merry, burada olduğun için gerçekten çok mutlu ve gururlu olduğumuzu söylerken hepimiz adına konuştuğumu biliyorum. Duygularımızın herhangi bir noktada bizi yenmesine izin verdiysek bizi affetmelisin.

"Sorun değil," diye onu temin ettim. 'Eğer dünyanın alt üst olması duygusunu anlayabilecek biri varsa, o da benim.

Georg salondan elinde üst üste yığılmış sayfalar ve en üstte de dövülmüş deri ciltli orijinal günlükle döndü. 'Altı kopya ve orijinali.' Tek tek tıpkıbasımları kız kardeşlerin önüne yerleştirdi ve günlüğü bana uzattı.

"Tanrım, bu çok büyük," dedi Yıldız. "Yüzlerce sayfa uzunluğunda olmalı. Kendi kopyasını masadan kaldırdı ve inceledi.

"Haksız da sayılmazsın. Bir kısmını okuduğumu söylemeliyim," dedim onlara. 'Ama çok fazla değil. O hala küçük bir çocuk. Söylemeliyim ki şu ana kadar oldukça iyi bir hikaye.

"Babama benziyor. Tiggy gülümsedi.

'Biraz da eğitici. Düşündüm de, Rio'yu "ziyaret edilecekler" listeme almalıyım.

"Pardon? Maia bana doğru eğilerek söyledi.

Özür dilerim, sadece sesli düşünüyordum. Günlük, babanızın *Kurtarıcı İsa'nın* heykelini yapan adamla tanışmasıyla başlıyor. Birinin yaptığı gibi. Maia'nın çenesi düşmeye başladı. "Pardon, bu önemli mi?" diye sordum.

ciddiyetle.

"Öyle de denebilir, evet," dedi Ally. "Asistanı Maia'nın büyük büyükbabasıydı.

Maia'nın yüz ifadesini yansıtmaya başladım. 'Şaka mı yapıyorsun? Laurent . Neydi o?

"Brouilly," diye kekelemeyi başardı Maia.

"Aman Tanrım. Bu inanılmaz. Çok özür dilerim Maia, spoiler vermek istememiştim.

"Hayır, hiç de değil. Bu ... vay canına. Yavaşça başını salladı. Masanın etrafında, kız kardeşlerin heyecanla birbirlerine baktıklarını fark ettim.

"Bu günlük böyle mi olacak? Electra sordu. 'Hepimiz babamın bizi neden evlat edinmeyi seçtiğini tam olarak öğrenecek miyiz? Georg?

"Okumalı ve öğrenmelisiniz," diye cevap verdi Georg metanetle.

Tiggy ellerini birbirine vurdu. 'Pekl, bunu nasıl yapacağız? Herkes birlikte okumak ister mi?" diye sordu.

İlk cevap veren Maia oldu. 'Oh, hayır. Sanırım bir ŗeyleri öğrenirken onları iŗlemek için biraz boŗluđa sahip olmak istiyorum. Diğer herkes nasıl hissediyor?

"Bence bu iyi bir fikir Maia," diye yanıtladı Ally. 'Grnŗe göre bu özel yolculukta jakuzide fazla zaman geiremeyeceğiz. Hepimiz kafamızı babamın hayat hikyesine gmmŗ olacağız. Masadakiler arasında bir anlaŗma gürültüsü koptu.

"Kitapları bitirmekte sizin kadar hızlı değilim," diye ekledi CeCe uysalca. "zellikle de okumaya alıŗmak için baskı altındaysam hızlıca bir ŗeyler. Disleksim harflerin karmakarıŗık olmasına neden oluyor. Yere baktı.

"Oh, zgnm, CeCe, elbette. Birlikte okumak ister misiniz? Kesinlikle yüksek sesle konuŗmaktan çekinmem,' dedi Star.

CeCe ona minnettar bir glmsemi verdi. 'Teŗekkrler, Star. Bu harika olur. Sakıncası olmadığından emin olduğun sürece?

"Saçmalama, tabii ki yok.

Ally ayağa kalktı. 'Anlaŗtık o zaman.  günümüz var. Bu bize her ŗeyi halletmek için yeterli zamanı verecektir,' dedi. onaylandı.

"Bir bakıma uygun, değil mi? Electra söyledi. "Ona veda etmeye geldiğimizde Pa'nın gerçekte kim olduğunu đrenmiŗ olacağız.

Maia ikinci güverteye doğru ilerlemeye başladı. Merry'den beri Brouilly'nin günlükte yer aldığından bahsettiğinde, zihni hızla çalışmaya başlamıştı. Babamın bağlantısı neydi? Kendisinininkini düşündü. kişisel keşif yolculuğuna bir yıl önce başladı. Biyolojik yapbozunun parçaları sağlam bir şekilde bir araya getirilmişti ve kendisine parlak koyu kahverengi saçlar ve lekesiz bal-kahverengi bir cilt hediye eden genetik mirasın tamamen farkındaydı. Ama şimdi Maia resmin eksik olduğunu fark etmeye başlamıştı. Babası neden onu kurtarmak için mi seçti? Ve kendisi onun aile geçmişi hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordu?

Maia, Floriano'yu okuma odasının köşesindeki deri koltukta, elinde bir kitapla keyif yaparken buldu. Bu görüntü Maia'nın midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Bu ona babasını hatırlattı.

Titan'daki zamanının çoğunu bu özel noktada geçiriyordu. Bu oda onun gemideki en sevdiği yerlerden biriydi - her duvarı kaplayan ısmarlama kitap raflarıyla büyük bir yüzen kütüphane, her biri Babamın en sevdiği kitaplarla ağzına kadar doluydu. Maia, bitmek bilmeyen, görkemli yazları roman seçerek ve altın ışınları altında bir gün geçirmek için güneşlenme terasına çekilerek hatırladı. Gözlerini kapadı ve kitapların tatlı, misk gibi kokusunu içine çekti. On yaşından beri hiç değişmemişti ve ilk kez okuma odasının içindekilerle ilgilenmeye başlamıştı. Zihnini geçmişe götürdü.

"Baba? Maia babasının derin düşüncelerini bölmek istemeyerek sordu Victor Hugo'nun *Sefiller*'ini düşünürken. Gözlerini kızına doğru kaldırdı.

"Maia, canım benim. Yolculuktan keyif alıyor musun?"

'Evet baba, teşekkür ederim. Ama kitabımı bitirdim. Raflarınızdan bir tane alabilir miyim?

Gözleri parladı. 'Elbette, *küçük prensesim*! Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Ayağa kalktı ve Maia'nın elini tutarak onu Rafların en büyüğüne doğru. "Kurguları burada saklıyorum. "Uydurma hikayeler mi?

"Ah, canım, uydurma hikâye falan yok. Hepsi bir zamanlar yaşanmış.

"Gerçekten mi?

"Sanırım öyle. *Les Misérables*'ın yıpranmış kopyasına baktı. Maia'ya sanki daha önce defalarca okunmuş gibi geldi.

'Eninde sonunda biri bunları yazar. Şimdi, ne diliyorsun?

Maia soruyu düşündü. "Sanırım bir aşk hikâyesi. Ama sıkıcı olmasın.

'Hmm, gerçekten akıllıca bir seçim. Ama bir kütüphaneci olarak yeteneğimi sınırıyorsunuz. Bir bakayım...' Rafları taradı, parmağını yıllar boyunca biriktirdiği kitap sıralarının üzerinde gezdirdi. Sonunda bir tanesinin üzerinde durdu. "Ah! Elbette. Kitabı raftan aldı ve kapağını incelerken gülümsedi. "*Operadaki Hayalet*, yazar Mösyö Gaston Leroux.

"Hayalet mi? Kulağa korkutucu geliyor baba.

"Söz veriyorum, bu bir romantizm hikâyesi. Eminim seveceksin. Hatta eğer yapmazsanız, beni yüzme havuzuna atmanıza izin veriyorum. Maia güldü ve Atlas kitabı babasına uzatmaya gitti. onu. 'Ah, hayır! Üzgünüm sevgilim, ama bu nüsha İngilizce. İzin verin Fransızca baskısı var mı bir bakayım.

"Sorun değil baba, İngilizce denemek istiyorum.

"Aman Tanrım. Gerçekten çok cesursun. Fransızca versiyonunu bulmamı istemediğine emin misin? Ne de olsa tatildesin, kendini ders çalışmaya zorlamana gerek yok.

"Çalışmak gibi hissetmiyorum.

Hoşuma gidiyor. "Pekâlâ, *küçük prensesim*.

Floriano'nun sesi Maia'nın hafızasına girdi. "Maia? İyi misin?" diye sordu, sandalyeden ona bakarak.

"Üzgünüm, evet. Orada kendi dünyamdaydım. Valentina nerede?"

"Annem onu ve genç Rory'yi yüzmeye götürdü. Gel ve benimle otur. Bana yukarıda olanları anlat. Elindeki bu büyük kâğıt yığını da ne?" dedi ve sayfaları ondan alıp eski meşe sehpanın üzerine koydu.

Kadın ona sabahki olayları anlattı.

'*Meu Deus*, Maia. Bu kabul edilmesi gereken büyük bir şey. Kendini nasıl hissediyorsun?

"İyi, sanırım. Merry tamamen harika biri ve bu kaosun ortasında nasıl bu kadar iyi başa çıkabildiğini gerçekten anlayamıyorum. Babamın kızı *olmalı*.

"Ve günlük. Laurent Brouilly'den bahsettiğini söylemişsiniz? Baban Salt onu tanıyor olabilir mi?

"Kesinlikle öyle görünüyor, evet.

"Peki o zaman, benimle ne konuşuyorsun? Neden kitap okumuyorsun? Floriano odanın ortasındaki zengin mavi kadife koltuklardan birini işaret etti.

"Kulağa tuhaf gelebilir ama biraz gerginim. Ya keşfedersem üzücü bir şey mi? Bilmiyorum Floriano, ya babamın bir tür uluslararası uyuşturucu kralı olduğu ortaya çıkarsa?

Floriano elini onun kucağına koydu. "Anlıyorum. Gerçi kaç uluslararası uyuşturucu kralının Shakespeare ve Proust'un eserlerine hayran olduğundan emin değilim. Odanın içinde göz gezdirdi.

Maia içini çekti. "Hayır, ama ne demek istediğimi anlıyorsun.

"Elbette. Size söyleyebileceğim tek şey, daha önce karanlığa doğru mumsuz yürüdüğünüz ve yolculuğunuzun sonunda bir ışık bulduğunuzdur. Gerçekten de D'Aplièse ailesinde hiçbir zaman sıkıcı bir an yaşanmaz.

"Haklısınız. Dört tavuğu, bir köpeği ve hasta büyükannesiyile sakın bir *fazenda*'da yaşayan birini bulmayı ister miydin?

Floriano güldü. 'Sevgili Maia, başka türlü olmasını istemezdim. Unutmayın ki Aires-Cabral'ların *evine* dönmeniz için sizi cesaretlendiren bendim. Ve şimdi bunu sana söyleyen de benim, O günlükte ne keşfederseniz keşfedin, babanızın Brezilya ile olan bağlantısının tüm koşullarını bilmenin huzurunu bulacaksınız. Okuyucularım, onlara hikayenin sadece yarısını sunsaydım ne düşünürlerdi?

söyledin mi?' Floriano elini Maia'nın karnına götürdü ve fısıldamak için eğildi. "Unutma, geleceğe umutla bakabilmek için geçmişe bakmak gerekir. Maia kendini hemen güvende hissetti, ortağının rahatlığı geçmişe dalmak için ihtiyaç duyduğu bağı sağlıyordu bir kez daha. 'Bu arada diğerlerine ne zaman söyleyeceğiz? Ally'yle konuştuğunuzu biliyorum, ama kız kardeşleriniz de bunu sorgulamaya başlayacaktır.

neden şarabı su ile değiştirdiniz?'

"Tanrım. Bunu yolculuk sırasında duyurmayı düşünmüştüm ama şimdi çok daha fazlası oluyor. Biraz daha beklesek sorun olur mu?'

'Tabii ki hayır, bir tanem. Senin yolundan gideceğim. Eğildi ve onu öptü. "Küçük *bebeğimizin* büyükbabasının kim olduğunu tam olarak öğreneceği için çok mutluyum.

"*Erkek mi?* Erkek olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?'

Kıkırdadı ve omuz silkti. Özür dilerim, yanlış söyledim. Yine de, ne diyebilirim ki, acısını paylaşacak küçük bir *garotoya* sahip olmak güzel olurdu.

Botafogo futbol takımını destekliyor.'

"Katılıyorum. Üzerimdeki baskının bir kısmını azaltacağı kesin.

"Oldukça. Şimdi, günlüğe başlarken odanın size kalmasını istersiniz sanırım?

Teşekkür ederim, Floriano.

"Önemli değil. Bana ihtiyacın olursa yakında olduğumu unutma.

Açık çift kapıdan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Maia boş odaya göz gezdirdikten sonra

elinde sayfalarla kanepeye uzandı. *Titan*'ın motorlarının alçak uğultusu dışında sessizlik, elindeki göreve odaklanmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

The Diary of Atlas

1929

*Boulogne-Billancourt,
Paris, France*

Mösyö Landowski konservatuardan döndüğümüzde beni ve Evelyn'i karşılamak için atölyeden çıkmaya özen gösterdi.

"Eee?" diye sordu, gerçek bir beklenti içindeymiş gibi görünen bir ifadeyle. 'Mösyö Ivan onu bir zafer olarak ilan etti ve Bo'ya özel ders vermek istiyor.

Haftada iki kez,' diye yanıtladı Evelyn.

Mösyö Landowski'nin yüzündeki ifade beni hazırlıksız yakalamıştı. Gözleri parladı ve kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne.

'Ah! Mükemmel! Tebrikler evlat. Çok iyi hak etti.' O Elimi sıktı ve kuvvetlice salladı. Benim de dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Başka bir insan mutluluğuma ilgi göstermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. "Bu iyi bir haber," diye devam etti Landowski. 'İzninizle, bu akşam yemekte sizin için kadeh kaldıracağım ve bunu aileme söyleyeceğim.

Cebimden kâğıt parçamı çıkardım, bir şeyler karaladım ve Mösyö Landowski'ye uzattım.

Para mı?

'Genç efendim. Bir *sanatçının* diğerine yardım *etmesi* bir ayrıcalıktır. Aldığım komisyonların karşılığını cömertçe aldığım için son derece şanslıyım. Size yardım etmekte tereddüt etmeyeceğim.'

Teşekkür ederim mösyö, diye karaladım, gözlerimden akan yaşlarla savaşıarak.

"Prix Blumenthal'den haberin var mı evlat?" Başımı salladım. 'Amerikalı hayırsever Florence Blumenthal - ve kocası George - tarafından genç bir sanatçı, heykeltıraş, yazar veya müzisyene verilen büyük bir para ödülüdür. Ben Fransa'daki jüri üyelerinden biriyim. Başkasının parasını dağıtmak konusunda kendimi hep biraz garip hissetmişimdir, bu yüzden bu konuda şahsen yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum.

fırsat. Ayrıca, bir gün kendinizi başkalarına yardım edecek bir konumda bulacağınızdan eminim. Bu ayrıcalığı kabul ettiğinizden emin olun.

Kesinlikle başımı salladım.

O akşam Landowskiler beni içtenlikle kutladılar - bütün akşamı ekşi bir beктаşi üzümü yemiş gibi görünen Marcel dışında.

Yatağımda uzanırken, bu özel evin bahçesinde yığılıp kaldığım için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. O kadar bitkin, yetersiz beslenmiş ve sersemlemiştim ki olduğum yere yığılıp kalmıştım.

sığınmak için en yakın çitin altına süründüm. Herhangi birine ait olabilirdi ve kaderim yerel polis tarafından belirlenebilirdi.

jandarma. Konuşmayı reddettiğim için yetimhaneye, ıslahevine ya da psikiyatrik bakıma mahkum edilebilirdim. Daha fazlası

Muhtemelen o gece Fransız yıldızlarının altında ölecektim.

Ama meleğim Bel, benim kurtarıcım olmuştu. Beni bulması sadece bir tesadüf müydü? Yıldızlı gecemi düşündüm.

koruyucular, Yedi Kız Kardeşler. Belki de onu bana onlar göndermişti, tıpkı imkansız yolculuğumda beni güvende tuttuklarına inandığım gibi.

Landowski Ailesi'nin, bu yolculukta bir romantizm bulduklarından hiç şüphem yok.

Çitin altındaki keman çalma yeteneği olan dilsiz çocuk. Muhtemelen benim kim olduğum hakkında hikayeler uyduruyorlar. Gerçek şu ki, teorisini ürettikleri kurgu ne olursa olsun, gerçek onların tahmin edebileceğinden çok daha yıkıcıdır.

hayal edin.

Landowski atölyesinin yolculuğumun son noktası olmadığını kendime hatırlatmaya devam etmeliyim. Dünyaya bir hayalle geldim. ve henüz tamamlanmadı.

Gözlerimi kapattım ve babamın onu son gördüğüm gün bana söylediklerini düşündüm: *Oğlum. Korkarım o an geldi*

kalmak ya da gitmek gibi bir seçeneğim olmadığında. Durumumuz sürdürülebilir değil. Yardım bulmaya çalışmalıyım.

Kalbim sıkıştı ve acil bir endişeye kapıldım. 'Lütfen baba. Gidemezsin. Sensiz ne yaparız?'

"Sen güçlüsün çocuğum. Belki bedeninde değil ama zihninde. Ben yokken seni güvende tutacak olan da bu. Kendimi onun kollarına attım, varlığının sıcaklığı beni sarıyordu.

"Ne kadar sürecek? Gittikçe artan hıçkırıkların arasında başardım.

"Bilmiyorum. Aylarca.

"Sensiz hayatta kalamayız.

İşte burada yanıyorsun. Eğer gitmezsem, hiçbirimizin bir geleceği olacağını sanmıyorum. Sevgili annenin hayatı üzerine söz veriyorum ki senin için geri dönecek. . . Benim için dua et, beni bekle. Uysalca başımı salladım.

"Laozi'nin sözlerini hatırla. "Eğer yönünü değiştirmezsen, sonunda gideceğin yere varabilirsin."

Bu pozisyon değişikliğinin beynimi bu özel anıdan kurtarabileceğini umarak yüzüstü yuvarlandım. Göğsümde bir bıçak saplanması hissettim,

ve boynumdaki poşeti henüz çıkarmadığımı fark ettim. Aylar sonra ilk kez, bu kadar uzun süre varlığını unutmuş muydu?

İpi boynuma geçirirken kendime içeriye bakma izni verdim. Oda karanlıktı ama parlak ay ışıkları parlıyordu.

penceremden. Işık, içerideki eşyanın sivri uçlarını yakaladı ve duvarlarda dans eden sarımsı beyaz parçalara hayret ettim. Bu kadar inanılmaz bir şeyin

güzellik çok fazla acı ve ıstıraba neden olabilir. Kıskançlık insana korkunç şeyler yaptırabilir.

Bir sonraki adımımın ne olacağını düşündüm. Babamı bir kez daha görebilme umuduyla kutup çöllerini ve sıradağları aşmıştım. Hâlâ hayatta olabileceğine inanıyor muydum? Ben bile

İhtimallerin zayıf olduğunu hissettiğimi itiraf ettim, bu kadar yol kat ettikten sonra arayışımı nasıl askıya alabilirdim?

Gerçek şu ki, Landowski'lerin evinde barınak, güvenlik ve şimdi de Mösyö Ivan'ın ders vaadiyle çok daha fazlasını bulmuştum. Yatak örtülerimi geriye attım, yatağımı

ayaklarını ahşap zemine bastı ve pencereye doğru yürüdü. Pencere Ayın sütümsü ışığı aşağıdaki avluyu aydınlattı ve ben gezegenimizin üzerinde asılı duran pırıl pırıl gök küreye baktım.

"Orada mısın baba?"

Pencerenin mandalını dikkatlice açtım ve serin gece havasının beni sarmasına izin verdim. Soğuktan gelmiştim ve hala tazeliğini tenimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Dışarıda her şey durgundu ve ben geceyi içime çektim. Berrak gökyüzüne bakarken, koruyucularımı aradım. Yeterince eminim ki

Onlar Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'ydi. Onların varlığı kesindi, belki de bu yüzden onlarda bu kadar rahatlık buldum.

Hayatımda ne değişirse değişsin, hangi kayıplara katlanmak zorunda kalırsam kalayım, yıldızlar hep orada olacak, bana bakacaktı.

Sonsuzluk için yaratılış. Kışın her zaman olduğu gibi bu gece de en çok parlayan kişinin Maia olduğunu fark ettim.

"Maia," diye fısıldadım, "ne yapmalıyım?"

Yıldızlarla konuştuğumda bir gün gerçekten cevap verebilecekleri konusunda hep çocukça bir umut taşırdım. Pencereyi kapattıktan sonra yatağa dönmek için arkamı döndüğümde ayağım bir şeye sürtündü ve neredeyse takılıp düşüyordum. Yatağın altına kadar kaydırmayı başaramadığım keman çantamı görmek için aşağıya baktım. Konservatuarda Mösyö Ivan için çalma düşüncesi bende öyle bir heyecan yaratmıştı ki

İçimdeki heyecan ve neşe baş döndürücü bir etki yarattı ve tekrar battaniyemin altına girdim.

Deri keseyi bacaklarımın arasına yerleştirdikten sonra yatağımı sıkıca üzerime çektim. Kısa hayatımda, bir insanın yaşaması gerekenden çok daha fazla travmaya maruz kalmıştım. Çünkü Yıllar sonra ilk kez kendimi güvende hissettiğim bir yerde, etrafımda benim iyiliğimi düşünen insanlarla çevrili buldum. Bir süre Landowski atölyesinde kalmak çok mu yanlış olurdu? Eğer babam gerçekten hayattaysa, onu aramayı ertelersem beni azarlar mıydı? Daha çok, oğlunun başardığı şeyle biraz gurur duyardı. Eski hayatımın dehşetinden kaçmak için tehlikeli sınırları aşmıştım, ünlü bir heykeltıraşla arkadaş oldu ve en imkansız olanı da saygın Paris Konservatuvarı'nda öğrenciydim. Babamın sesi kafamın içine girdi: *Eğer yönünü değiştirmezsen, gittiğin yere varabilirsin.*

Evet. Evet. Şimdi yolculuğuma devam edersem, bana rehberlik edecek en belirsiz bilgilerle, en çok korktuğum kader olabilirdi benim gerçeğim olacaktı. Yiyecek çalmaya ve yağmur suyu içmeye geri dönmek zorunda kalacaktım, yol boyunca barınak bulmaya çalışmaktan bahsetmiyorum bile. Bunun babamın oğlu için isteyeceği bir hayat olduğundan şüpheliydim.

Karar verilmişti. Bana izin verdikleri sürece Landowski ailesinin yanında kalacaktım. Sonra da beni buraya getiren görevi tamamlayacaktım: babamı arayacaktım.

"Doğum günün ne zaman evlat? Evelyn ona konservatuardan gelen bir yığın formu uzatırken Mösyö Landowski sordu. 'Bu evraklar bilmediğim pek çok bilgi gerektiriyor. Doğum tarihiniz, kemanla ilgili deneyimleriniz hakkında bir açıklama . . ve bazı

tartışabilir, esas olarak adınız.' Kıkırdadı ve elini salladı

Kafa. "Young Bo. Bir soyadına ihtiyacın olacak, biliyorsun. Zaten bir tane var mı?"

Tereddüt ettim.

"Konservatuvara kayıt olabilmen için benimle paylaşmak isteyeceğin bir soyadı?"

Bir an düşündüm ve kâğıdımı çıkardım. En sevdiğim kelimelerden bazılarını karalamaya başladım: yıldızlar, aurora, serendipity, Pleiades ... Ah, evet... ilginç bir şey yaratmak için doğru sayıda sessiz harf ve sesli harf vardı. Biraz daha karaladım, Mösyö Landowski formları incelerken harfleri yeniden düzenliyordu. Kağıt parçalarını ona uzattım.

Adım Bo D'Aplièse.

Bir kaşını kaldırdı. 'Bravo, genç adam. Konservatuarda size iyi hizmet edecek bir ismi başarıyla icat ettiniz. Önceki deneyimlerine gelince... bunları yazmaktan daha iyi kim olabilir ki? kendin. Bana kağıtları uzattı. *L'expérience antérieure de l'élève*'in altına yazdım:

Teknik eğitimim ya da profesyonel deneyimim yoktu.

Mösyö Landowski çabalarımına baktı ve şöyle dedi: 'Tanrım, sen Gençsin, sevgili oğlum! Bir *sanatçının* öğrenebileceği en önemli şeylerden biri kendini satmaktır! Yüzümdeki şaşkınlığı fark etti. 'Bunu kibirle karıştırmayın. İnsan mütevazı kalabilir ama aynı zamanda kişinin kendi değerini bilmesidir. Belki de ilk ne zaman çalmaya başladığınızdan bahsedebilirsiniz. Formları bana geri verdi. Bir süre düşündüm.
ve kalemi kağıda geçirdim:

*Ellerim boynu kavrayacak kadar büyük olduğu sürece keman çaldım. Babamı çalarken izledim ve yayının teller üzerinde dans edişine hayran kaldım. Tutkusunu benimle paylaşacak kadar nazikti. İlk başta babamı nota nota taklit ederek kulaktan çalmayı öğrendim. Bu hala benim en sevdiğim yöntem, çünkü diğerleri bunu büyülü buluyor. Ancak babam bana görerek çalmayı öğretmek için cömert bir zaman ayırdı.
okudum ve 'doğal harmonikleri' sanki konuşulan bir dilmiş gibi anlamaya başladım. Babam bana sık sık oyun oynamanın hafızayı ve dikkati geliştirdiğini söylerler.
süresinin yanı sıra zihinsel işlev ve genel sağlık. Bunlardan faydalanıp faydalanmadığımdan emin değilim, ancak oynadığımda zamanın durduğunu ve bu dünyada olmayan bir yere seyahat ettiğimi biliyorum.
gezegen; evrenin kanatlarında dans ediyorum.*

Kağıtları Landowski'ye geri verdim. 'Belki de sen bir Şair de,' dedi. 'Söyle bana, baban kimdi? Şimdi nerede? Başımı salladım.

'Şey, genç adam, şimdi her neredeyse, bu evrende ya da Bundan sonra, eminim ki başarınızla gurur duyacaktır. Sakıncası yoksa ben de öyle.

Mösyö Landowski'nin gözleriyle karşılaştım.

"Young Bo, ben bir heykeltıraşım. Benim işim başka bir bireyin özünü sonsuza dek taşa ölümsüzleştirmek. Müşteri, heykelin bir şeyler *hissetmeleri* gerekir. Bu bakımdan, bir bireyin yüzeyinin altında yatanları bilmekte ustayımdır. Ve siz, genç mösyö, büyük acılar yaşamışsınız.

Gözlerimi yere indirdim, iç çektim ve başımı salladım.

'Elbette bu yüzden sizi burada ailemle birlikte ağırlamaktan mutluluk duyuyorum.

Umarım bu, insanlığa olan inancınızı yeniden kazanmanıza bir nebze olsun yardımcı olur.

Atölyenin penceresinden dışarı baktı. 'Hatırlamak zor bazen, özellikle de üzüntüyü deneyimlediğinizde ki bunu sende hissedebiliyorum. . ama bu hayatta iyi insanlar kötülerden çok daha fazladır.

Kalemi kağıda koydum. *Sen iyi bir insansın.*

Deniyorum. Yine de Brouilly *Cristo*'mu Rio'ya kusursuz bir şekilde teslim edemezse öldürücü bir öfkeye kapılmak zorunda kalabilirim.

Küçük bir kahkaha attım.

"Bu bir kahkaha mıydı, sevgili oğlum?! Tanrım, bugün ayrıcalıklıyım. Landowski, Mösyö Ivan'ın kaydım için istediği formları doldurmaya geri döndü.

Birden kendimi Mösyö Landowski'ye ne kadar minnettar olduğumu göstermek için bir şeyler vermek zorunda hissettim. Onun özverisi alışkın olduğum bir şeydi ve onu görmek Gününün değerli anlarını benim için bir şeyler yapmaya ayırması beni harekete geçmeye zorladı. Midemde oluşan gergin enerji topuna rağmen kendimi çelikleştirdim ve ağzımı açtım.

"Teşekkür ederim, mösyö," dedim uysalca.

Landowski'nin gözleri büyüdü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. 'Pekâlâ. Güzel. Benim için bir zevk.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve gözlerimi kullanarak ona yalvardım.

'Merak etme evlat. Sözlü minnettarlığınız aramızda kalacak. Şimdi, Evelyn'e bu belgeleri

Konservatuar. Mösyö Ivan gelecek hafta başlamanızı önerdi. Bunu göz önünde bulundurarak, belki de gardırobunuzu yenilememiz gerektiğini düşünüyorum.

14 Ocak 1929

Bugün Evelyn beni Paris'e götürdü. Sol Yaka'da 7. bölgede Le Bon Marché adında devasa bir binaya gittik. Daha önce gördüğüm hiçbir mağazaya benzemiyordu.

Tek bir çatı altında yiyecek, mobilya ve giyecek satın alınabiliyor. Evelyn bana buna 'departman' denildiğini söyledi.

mağaza'. Mösyö Landowski ve ailesine, bana bir çift yeni kahverengi ayakkabı ve kendime ait bir blazer ceketin yanı sıra bir dizi şort, gömlek ve gömlek satın aldıkları için teşekkür borçluyum.

iç çamaşırları. Daha önce hiç bir terzinin hizmetini deneyimlememiştim; terzi, vücuda tam oturması için giysileri ölçen bir beyefendidir. Evelyn ona ceketle biraz yer bırakması talimatını verdi, çünkü oldukça büyüyeceğimi tahmin ediyordu.

çabucak. Mösyö'nün işini bitirmesini beklerken, Evelyn en alt kattaki Grande Épicerie'den bana nazıkçe bir éclair au chocolat aldı, burası kilometrelerce uzanan geniş bir yemek salonu. Sonra Seine Nehri'nin kıyısında yürüdük. Kendimi Mösyö Seurat'nın ünlü tablosunda gibi hissettim. Giysileri topladıktan sonra Eve döndüğümde, yarın derslerim başlayacağı için Mösyö Ivan'a gam çalışmak üzere odama koştum.

'Bo D'Aplièse! *Girin*, lütfen.' Mösyö Ivan'ın ince çerçevesi beni küçük sınıfına çağırdı. Konservatuarın dış cephesi çok görkemli olsa da, eğitim alanları öyle değildi. Sesi emmesi için soyulan duvar kâğıtlarına kırmızı keçeler yapıştırılmıştı, ve havada asılı duran belirgin bir bayat kokusu vardı. Bundan rahatsız olacak değildim. 'Size iltifat edebilir miyim? Son görüşmemizden bu yana öğrendiğim güzel bir soyadı. Oldukça eşsiz. Mösyö Ivan cılız çenesini sıvazladı.

Başımı öne eğdim.

'Ah, evet! Konuşmayan çocuk. Gevezelikle vakit kaybetmeyeceğim, *küçük mösyö*. Hadi başlayalım.'

Keman çantamı açmaya gittim.

'*Hayır!* Enstrümanın odaya alışmasına izin vermeliyiz. Ocak ayında Paris sokaklarından yeni geldi ve ısınması gerekiyor. Bu arada, lütfen beni takip edin. Mösyö Ivan sol elini kaldırdı ve parmaklarını uzattı.

"*Un, deux*, squeeze! Hemen bir yumruk oluşturdu ve ben de onu takip ettim. "Bunu iki elimizle beş kez yapmalıyız.

Sonra Mösyö Ivan ellerimi masasının üzerine koymamı istedi. Sonra her parmağımı mümkün olduğunca kaldırmamı ve bir-iki kez sayarak yerinde tutmamı istedi. Belli ki Mösyö Ivan şaşkınlığımı hissetmişti, çünkü bu konu babamla olan seanslarımda hiç yer almamıştı.

'*Küçük mösyö*, bir koşucunun parmaklarını uzatacağını düşünmüyor musunuz?

piste çıkmadan önce? Çalmaya hazır olmayı enstrümana borçluyuz.

Başımı salladım ve ancak birkaç dakika süren parmak ve bilek hazırlığından sonra kemanımı kutusundan çıkarmama izin verildi.

"Şimdi beni takip edin lütfen," diye talimat verdi Mösyö Ivan. Ben de onu taklit ettim.

Gamlara ve arpejlere geçmeden önce triller ve etütler. 'Çok iyi, küçük Bo. İlk buluşmamızdan bu yana kendini geliştirdiğini fark ettim.

Pratik mi yapıyorsun?' Bir kez daha başımı salladım.

"Çok umut verici. Bu karakteristik özellik sayesinde ortalama bir oyuncunun mükemmelliğe yükselmesi için. Bu nedenle, eğitmeniniz olarak size *vibrato* kontrolü gibi üst düzey yay tekniklerini öğreteceğim, farklı yay atakları ve armonik seriler. Tekniğinizdeki sorunları düzeltmeye çalışacağım ve sizi müzikal yorumun sınırlarını zorlamaya teşvik edeceğim. Bu size kabul edilebilir geliyor mu?

Kulağa kabul edilebilir den de öte geliyordu. Gerçekten de, Tanrı'nın kendisi bana cennete giden kapıyı göstermeyi teklif etmiş gibi görünüyordu.

Dersin geri kalanı çok yorucuydu. Mösyö Ivan parmaklarımın yerleşimi, duruşum ya da müzikalitem hakkında yorum yapmak için beni durdurduğunda birkaç notadan fazlasını çalmayı asla başaramadım. Bu bir

bir uyarı kasırgasına dönüştü ve ben de neden bu kadar hiç keman almamıştım. Tam ağlamaya başlayacakken, Mösyö Ivan ilk seansımızın bittiğini ilan etti.

"Sanırım zamanımız doldu, Mösyö Bo.

Çenemi eyerden kaldırdım ve kemanla yayın dizlerimin yanında sallanmasına izin verdim.

'Yorucu, değil mi? Endişelenmeyin, bu normal. Daha önce hiç doğru düzgün bir ders almadınız. Seanslarımızın çoğu benzer şekilde zor olacak, bedeniniz ve zihniniz için. Ama her seferinde daha da kolaylaşacak, sana söz veriyorum. Cuma günü görüşürüz. Bu arada, lütfen omuzlarınızı gevşetme alıştırmaları yapın. Seni her durdurduğumda omuzlarının daha da gerildiğini fark ettim. Bu bizim için iyi değil.'

Nasıl? Ben yazdım.

'Güzel bir soru. Zihninizde "kutsal bir alana" gitmeye çalışmalısınız. Belki de hayatınızda kendinizi huzur içinde hissettiğiniz bir anı gözünüzde canlandırın. Önümüzdeki birkaç gün boyunca göreviniz bu. Cuma günü görüşürüz.

Teşekkür ederim, *küçük mösyö*.

Kemanımı çantama yerleştirmeyi bitirdim ve Mösyö Ivan'ın odasından çıktım. Çoğu insan, sessiz bir çocuğun üzgün ya da sevinçliydi ama Evelyn bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. "Zor bir ders miydi canım?"

Ayakkabılarıma baktım.

'Mösyö Ivan'ın özel ders vermeye alışık olmadığını unutmamalısın. Böyle genç öğrenciler. Konservatuar, günün her saatini ders çalışarak geçiren lisans öğrencilerinin yeridir. Resepsiyonda sizi beklerken, sizin iki katınız yaşındaki öğrencilerin içeri girip çıktığını gördüm. Size onlardan farklı davrandığından şüpheliyim. Yukarı baktım Evelyn ve gülümsedi. 'Sen okuldaki en genç öğrenci olmalısın. Konservatuara on yıl fark attın, *Chéri*. Başarınız olağanüstü ötesi.'

Takip eden haftalar boyunca harıl harıl çalıştım. Akşamlarım Evelyn'i kulübesinde ziyaret etmekle geçiyordu; gam çalışıyordum, ona duruşumu gösteriyordum ve Holst'un *Gezegenler*'inden 'Venüs'ü çalışıyordum. Zavallı kadın, bu parçayı yüz kere dinlemiş olmalı ama her gece alkışlıyor ve çok beğendiğini söylüyordu Geçen seferkinden bile daha fazla. Konservatuarda olmadığım günlerde, atölyede Mösyö Soprano ile vakit geçirirdim. Landowski. Mösyö Brouilly Rio de Janeiro'ya doğru yola çıkmıştı ve onun yokluğunda ben fiili asistan olmuştum. aletler, kahve demlemek ve Mösyö Landowski'nin komisyonları üzerinde çalışırken sevinçle haykırmasını ya da ıstırapla ağlamasını dinlemek. Ödül olarak, kişisel kütüphanesinden kitap ödünç almama izin verildi. Bu onuru bana, bir akşam yemeğinden sonra kitap raflarından birine özlemle bakarken yakaladığında bahşetmişti. Akşam. Sonuç olarak, Flaubert, Proust ve Maupassant gibilerini yuttum. Bir hafta içinde üçüncü kitabımı da iade ettiğimde, Mösyö Landowski gözlerini kocaman açmıştı.

'Tanrım, evlat, koleksiyonumu karıştırma hızına bakılırsa, bütün Bibliothèque de la Sorbonne.' Ona geniş bir gülümseme verdim. 'Biliyor musun, itiraf etmeliyim ki edebiyata bu kadar tutkuyla bağlı çok fazla genç tanımiyorum. Yaşınızın ötesinde bir bilgeliğiniz var. Gençlik pınarını keşfetmiş kırk yaşında biri olmadığınızdan emin misiniz?

Konservatuarda Mösyö Ivan ile derslerim hızla devam etti ve her seansta onun tavırlarına daha da alıştım.

'Omuzlarınızı gevşetin, *küçük mösyö*! Kutsal alanınıza gidin! Bu, kuşkusuz, kendimi mücadele ederken bulduğum bir şeydi. 'Sana her not verdiğimde daha da gerginleşıyorsun. Bunlar ders, küçük Bo ve sen de öğrenmek için burada olan bir öğrencisin!

Mösyö Ivan'ın aynı anda sesini yükseltip kollarını savurarak benden istediğı şeyde bir ironi vardı. Eğer ben konuşma seçeneğim olsaydı, sanırım hayal kırıklığı içinde bağıırırdım. Ama bunun yerine dişlerimi sıktım ve oynamaya devam ettim. Öfkeli olmama rağmen öğretmenime kesinlikle kızmadım. Agresif ya da kötü niyetli değildi. Sadece zanaatına tutkuyla bağlıydı ve kendimi geliştirmemi istiyordu. Benim kızgınlığım ise mükemmele ulaşma arzumdaki kaynaktaydı. Mösyö Ivan'ın bana öğrettiğı her şeyi uygularken her gece ter içinde kalıyordum. Sıkı çalışmam sayesinde, eleştirilerinin yavaş yavaş sona ereceğini varsayıyordum.

Birkaç hafta sonra, Mösyö Ivan sözümü kesmeden bütün bir soloyu çalmama izin verdi.

'Güzel, Bo. *Legato*'n geliyor. Bu bir ilerleme. Başımı öne eğdim.

'Şimdi, bunu kendi başına yapabileceğine inanmadığım için Sizi mutlu eden şeylerin bir listesini yapacağız. Sonra, ben size not verdiğimde sinirlendiğinizde, bu şeyleri düşünebileceksiniz ve gerginliğiniz ortadan kalkacak. Lütfen oturun.' Masada kendi sandalyesinin yanındaki tabureyi işaret etti. 'Görünüşe göre genç adam, dünyanın yükü senin üzerinde.

Omuzlar.' Mösyö Ivan'ın bir şekilde gerçek adımı öğrenip öğrenmediğini merak ederek donakaldım. Dünyanın aynı bölgesinden olduğumuzu çoktan tespit etmişti. Kimi tanıyordu ki? Sonuçlarını düşündükçe midem bulanıyordu. "Bu hiç iyi değil, Bo. Büyük bir kemancı böyle bir ağırlıkla performans sergileyemez.

Aşağı. Omuzlarınız enstrümanla birlikte hareket edebilmeli. Bu yüzden birlikte bu ağırlığı kaldırmaya çalışacağız.

Seçtiği benzetmenin sadece bir tesadüf olduğunu fark ettim. Kalbim biraz daha yavaş atmaya başladı. Yanına oturdum ve kâğıdımı çıkardım.

"Öyleyse, mutlu listemize başlayalım. Kalemim havada asılı kaldı ve Mösyö Ivan kıkırdadı. 'Tamam, başlayacağım,' dedi. 'Beni mutlu eden şey

Mutlu musun? Ah, evet . . .' *İyi votka*, diye yazdı. "Pekala. Sıra sende. Kalemim havada asılı kalmaya devam etti. "Arkadaşlarınız var mı, *küçük bey?*

Landowskiler, diye yazdım.

"Evet, evet, Landowski ailesi dışında.

Okula gitmiyorum, bu yüzden diğer çocukları görmüyorum.

"Hmm. İyi bir noktaya değindiniz. Genç bir çocukken beni neyin mutlu ettiğini düşündüğümde, aklıma okul arkadaşlarım geliyor. Biz Moskova sokaklarını saatlerce kasıp kavuracaktı. Mösyö Ivan kollarını kolsuz kazağının üzerinde kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kartopu fırlattığımı ve iglolar. Ama şu anda böyle bir fırsatınız yok' dedim.

Keman, kitaplar, yazdım.

'Ah evet, bunlar gerçekten de harika şeyler. Ancak izole edicidirler. Sizden "kutsal bir alana" gitmenizi istediğimde, hiçbirini bunu sağlayamaz.

Tecrübeye ihtiyacın var, genç adam. Bakalım bir şeyler yapabilir miyiz? Benzer yaştaki diğer çocuklarla birlikte vakit geçirmenizi sağlayabilirim. Eski bir öğrencim Apprentis d'Auteuil'e katılıyor. Haftada birkaç kez yetimhaneye gidip çocuklara oyun oynuyorum. Yapacağım.

onunla iletişime geçin ve eğlence etkinliklerine katılıp katılamayacağınızı sorun

Öğle yemeğinde ya da belki akşam Paris'e geldiğinizde. Gözlerimdeki dehşet ifadesini fark etti. 'Bu kadar korkmuş görünmeyin, *küçük mösyö!* Neden korkuyorsunuz? Hapishaneye kapatılacağınızdan mı?

"Yetimhaneye kendiniz mi geldiniz? Başımı kuvvetle salladım ve Mösyö Ivan güldü. 'Bunun için endişelenmene gerek yok, genç adam. Mösyö Ivan

Landowski ve ben sık sık konuşuruz ve evindeki varlığınıza ne kadar değer verdiğini biliyorum. Bir anlaşmamız var mı? Kendimi tuttum ve başımı salladım. "Bah. Bilen biri olarak söylüyorum. Hayat insanlarla ilgilidir ve yalnızlıktan daha kötü bir ceza yoktur. Ben sadece sizin çıkarlarınız doğrultusunda hareket ediyorum. Baktım yere baktı, ama Mösyö Ivan devam etti. 'Buna ek olarak, bunlar

Gençlerin kendileri ebeveynsizdir ve hayatın zorluklarını olması gerekenden çok önce öğrenmişlerdir, tıpkı kendin. Onlarla vakit geçirmenin sana iyi geleceğine inanıyorum. Cevap vermedim. Mösyö Ivan bir iç çekti. Pekala. Eğer evet derseniz, söz veriyorum, bir yıl boyunca sizi eleştirmekten kaçınacağım. ve dilediğinizi çalabilirsiniz. Bu nadir bir Fırsat. Beni lisans öğrencilerimle böyle bir anlaşma yaparken yakalayamazsınız, biliyorsunuz. Bir anlaşma yapabilir miyiz?" Talebini reddetmenin gerçekten bir seçenek olmadığını hissederek elimi kaldırdım ve onunkini sıktım. "Mükemmel. Mösyö Landowski'ye telefon edip iznini alacağım, sonra da eski öğrencimi arayacağım. *Mersi, küçük mösyö*. Salı günü görüşürüz.

"Tanrım, benim küçük *chéri*'m. Hiçbir şey olmasa bile, bu ziyaretler Mösyö ve Madam'a olan minnettarlığınızı artırmaktan başka bir işe yaramayacak. Landowski.'

Evelyn, Apprentis d'Auteuil yetimhanesi hakkında yaptığı değerlendirmede haksız sayılmazdı. Çürüyen pencereleri ve harap tuğlalarıyla gerçekten gotik bir görünüme sahipti. Büyük demir kapılarda Madam Gagnon adında uzun boylu, cılız bir kadın tarafından karşılandık, bizi içeri aldı ve beton ön avluya götürdü.

'Bu sadece genç Mösyö Baudin'in kemaniyla yaptığı katkıdan dolayı bir iyilik. Gerçekten, bunu yapacak vaktimiz yok.

Fazladan bir çocuğa göz kulak ol. Madam, Büyük Savaş'tan sonra ne kadar dolu olduğumuzun farkında mısınız? Bir santim bile boş yerim yok.

'Madam Gagnon, Mösyö Landowski ve Mösyö Ivan'ın Bo'nun biraz daha fazla zaman geçirmesine izin verdiğiniz için size son derece minnettar olduklarını biliyorum. diğer çocuklarla vakit geçirir.

"Bunun çocuğa ne yararı olacak bilmiyorum. O yapamaz Bu yüzden oyun alanımı karıştırarak ne kazanacağını anlayamıyorum.

"Madam Gagnon, Mösyö Landowski bana yetimhanenin bakımına katkıda bulunmak istediğini belirtti.

'Eğer bu onun ruhunu temizleyecekse, öyle olsun, madam. Bağışları sayesinde kapıları açık tutabildiğimiz ve çocukları besleyebildiğimiz vicdan azabı çeken pek çok Parisli var. Eğer Mösyö Landowski gerçekten bir fark yaratmak istiyorsa, bu çocuklardan bazılarına sevgi dolu bir yuva sağlamayı uygun görebilir. Evelyn'i gördüm. Kollarını kıpırdattı ve bana doğru eliyle işaret etti. Madam Gagnon kaşlarını kaldırdı. 'Pekala, çocukların temiz havaya çıkma vakti geldi.

Hava. Sadece bir saatliğine burada olacaklar.

Dönüşünüzde acele edin, Madam Evelyn. Dinlendikten sonra çocuğu kapıdan çıkaracağım ve artık benim sorumluluğumda olmayacak.

"Anlıyorum Madam Gagnon," diye yanıtladı Evelyn.

Cıvı kadın topuklarının üzerinde döndü ve içeri girdi.

Yetimhane. Büyük ahşap kapılar arkasından kapandığında, gümbürtü ön avluda yankılandı.

"Aman Tanrım! Yargılamakta acele etmeyeceğim, küçük Bo, çünkü zor bir işi var, ama bu kadının damarlarında lav aktığını hissediyorum. Yine de, baktığı çocukların farklı bir hikaye olduğunu kanıtlayacağından eminim.

Unutma, sadece bir saatliğine gideceğim. Eğlenmeye çalış, *chéri*. Bunu almamı ister misiniz?' Evelyn keman çantamı aldı,

Mösyö Ivan'la olan dersimden sonra hâlâ elimde tutuyordum. İçgüdüsel olarak ona tutundum. O benim en değerli varlığımı ve Evelyn'in bile onu benden alabileceği düşüncesiyle mücadele ettim. 'Pekala, Bo. İstersen yanında tutabilirsin.

Apprentis d'Auteuil'in kapıları bir kez daha açıldı ve çocuklar ön avluya akın etmeye başladı.

'Tanrım. Bu kışlık paltoların bazılarında İsviçre peynirinden daha fazla delik var,' dedi Evelyn nefesinin altında. 'İyi şanslar, küçük Bo. Yakında görüşürüz. Bununla birlikte demir kapılardan çıktı. Eski kölelerin ne hissetmiş olabileceklerini hep merak etmişimdir.

Romalıların kaynayan Kolezyum'una çıkıp aslanlarla yüzleşmeyi bekledim. Birdenbire bildiğimi hissettim.

Yaş çeşitliliği beni şok etti. Bazı sakinlerin çocuk olduğu bile söylenemezken, diğerlerinin iki ya da üç yaşından büyük olmadığı, küçük ellerinin daha yaşlı sakinler tarafından sıkıldığı anlaşılıyordu. Ön avlu hızla doldu ve yanımdan geçenler tarafından şüpheyle bakıldım. Bazı çocuklar ellerinde

Ceplerinden tebeşir çıkardılar ve yere kareler çizmeye başladılar.

Diğerlerinin elinde ise birbirlerine attıkları eski lastik toplar vardı. Bu hareketlilik devam ederken, ne yapacağımı bilemeden öylece durdum ve etrafıma bakındım.

Doğrusu, daha önce hiç okula gitmediğim için, bu tür etkinliklere alışık değildim.

Diğer çocuklarla sosyalleşmek. Elbette bir kişi dışında: en iyi arkadaşım olan çocuk, çocukken sevdiğim çocuk

Kardeşim ve ... kaçığım çocuk. Hayatımın en kötü gününde karların içine kaçmamın sebebi oydu. Onu bir daha görmemin sonuçlarını düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Beni öldürmeye yemin etmişti ve o korkunç sabah gözlerindeki ölümcül bakışa bakılırsa, ondan şüphe etmem için hiçbir neden yoktu.

"Kimsin sen? Köşeli yüzlü ve yıpranmış yün şapkalı bir çocuk önümde durdu.

Cebimdeki kâğıda uzandım ve yazmaya başladım.

'Ne yapıyorsun? Sana bir soru sordu,' dedi kalın, kara kaşları olan başka bir çocuk.

Benim adım Bo, konuşamıyorum. Merhaba. Kağıdı önümde tuttum.

İki çocuk da gözlerini kısarak baktı. Birden burada tanıştığım herkesin okuma becerisine sahip olduğunu varsayarak kibirlendiğimi fark ettim.

"Ne yazıyor Maurice?" diye sordu şapkalı çocuk.

"Konuşamadığını söylüyor.

'Peki, o zaman onun ne anlamı var? Senin amacın ne? Genç adamın sorusunun yurttaşım Dostoyevski'nin felsefesiyle ilgili olmadığını bir şekilde sezmişim. "Ailen neden öldü?

Ben burada sadece bir ziyaretçiyim, diye karaladım.

"Anlamıyorum. Neden bu çöplüğü ziyaret etmek istiyorsun?

Arkadaş edinmek istiyorum, diye umutla yazdım. İki çocuk da kahkahayı bastı.

'Arkadaş mı? Sen sirke aitsin. Peki bu ne, sirk çocuğu mu?'

Maurice olarak bilinen kişi keman çantamı kaptı. İçimi bir panik dalgası kapladı. Toplayabildiğim kadar enerjiyle başımı salladım ve ellerimi dua etmek için birleştirdim, sessizce Bana geri vermesi için yalvardım.

"Bir keman, değil mi? Bunu neden buraya getirdin? Sen kim olduğunu sanıyorsun, şu pezevenk Baudin mi?'

Evet, öyle Jondrette. Kıyafetlerine baksana. Kendini küçük süslü bir mösyö sanıyor, değil mi?

Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Buraya gülmek için geliyorsun.

Biz, hiçbir şeyi olmayanlar? Başımı sallamaya devam ettim ve

Çaresizliğimi görmeleri umuduyla dizlerimin üzerine çöktüm. "Burada dua etmenin sana bir faydası olmaz. Elimizde ne varmış bir bakalım. Bunun içinde o zaman.'

Jondrette çantanın klipslerini açmaya başladı. Varlığımın her zerresi Bağırarak, ona sözlü olarak saldırmak ya da kemanımı geri kazanmak için mantığımı kullanmak istedim. Ama dikkatleri üzerime çekemeyeceğimi biliyordum.

"Ver şunu, seni zayıf herif. Maurice kemanı Jondrette'in elinden aldı ve klipsleri çekiştirmeye başlayarak onları kasadan ayırmaya çalıştı. Zalim başarılı oldu ve metal tokaları yere fırlattı. Sonra Jondrette ağgözlülükle kapağı kaldırdı ve kirli elleriyle değerli kargomu içinden çıkardı.

'Şuna bakar mısınız? Baudin'inkinden bile daha güzel olduğunu söyleyebilirim.

Sen ne dersin, Jondrette? Satmayı deneyelim mi?'

'Böyle bir şey için bize ödeme yapacak ve çalıntı mal satmaya çalıştığımız için bizi hemen jandarmaya ihbar etmeyecek kimi tanıyorsun?

Evet. Haklısın. Bana öyle geliyor ki bu iyi bir *Mösyö Fancy*'ye biraz ders verme fırsatı. Jondrette kemanımı başının üzerine kaldırdı. Gözlerimi kapadım ve hazırlandım. Tahtanın betona çarpmasını bekliyordum. Şaşırtıcı bir şekilde ses gelmedi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, seni küçük korkunç kurbağa? Gözlerimi açtığımda sarı saçlı bir kızın Jondrette'in kolunu tuttuğunu gördüm.

'Hey! Bırak beni!' diye bağırdı. Kız tutuşunu sıkılaştırmış gibi görünüyordu. "Ah!

'Bu aleti geri vereceksin, Jondrette, yoksa Madam Gagnon'a depoya girenin siz ikiniz olduğunu söyleyeceğim ve bisküvileri çaldı.'

'Bunun için hiçbir kanıtın yok, seni tellal!'

'Yatağının altındaki kırıntıların yeterli olabileceğine dair bir his var içimde,

Maurice.' Kız, Madam Gagnon'un bulunduğu kapıyı işaret etti Bir yandan sigara içiyor, bir yandan da çocukların en küçüğünü izliyordu. "Şimdi yanına gidip söylesem, hemen kontrol etmeye kalkışır, sen de biliyorsun.

Maurice ve Jondrette birbirlerine baktılar.

'Neden bu küçük solucanı savunuyorsunuz? Giydiği kıyafetleri görmediniz mi? Parası var. Buraya bizimle alay etmeye gelmiş.

'Bu dünyadaki herkes senin peşinde değil, Maurice. Şimdi, Jondrette, kemanı geri ver.'

Jondrette tereddüt etti ve kız gözlerini devirdi. 'Peki, istediğin gibi olsun. Başını binaya doğru çevirdi ve sesini yükseltti. "Madam ...

"Tamam, tamam. Jondrette onu susturdu. "İşte. Kolunu kızın elinden çekip aldı ve kemanı bana uzattı. "Seni savunmak için hep kızlara mı ihtiyacın var?" diye tısladı.

"Bu kadar yeter. Koşun sizi küçük aptal çocuklar,' dedi kurtarıcım.

Maurice ve Jondrette isteksizce uzaklaşmaya başladılar, ama Jondrette kırık çantama iyi bir tekme atmadan önce değil.

Ön avluda savruldu. Kız onu almak için yürüdü ve bana geri getirdi. Yerde oturmuş, kemanımı hasta bir köpek yavrusu gibi kucaklıyordum.

Onlar için üzgünüm. Ben olsam üzerime alınmazdım, herkese kötü davranıyorlar. Dur, yardım edeyim. Ben çocuklara yalvarırken yere düşen kâğıt parçalarını toplamaya başladı. En üstteki kağıda bir göz attı. "Konuşamıyor musun? Başımı salladım.

"Tanrım. Ben de neden haykırmadığımı merak ediyordum. Adın ne senin?' Kağıtları hızlıca karıştırdım ve

uygun sayfa. "Bo?" Başımı salladım. Kız kıkırdadı. Bu ses o kadar hoşuma gitmişti ki kalbimin o anda durabileceğini düşündüm. "Adını sevdim, Bo. Bu yüzden mi keman taşıyorsun?

Omuz silktim ve farkına varmadan dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Cebimden kalemimi çıkardım ve yazmaya başladım.

İsminiz nedir?

"Ah, evet, pardon. Benim adım Elle. Seninle tanıştığıma sevindim, Bo.'

20 Mart 1929

Mösyö Ivan, Apprentis d'Auteuil yetimhanesindeki eğlence faaliyetlerine katılmam için ısrar etti, böylece biraz eğlenebilirim. Diğer çocuklarla olumlu deneyimler. Eğer arkadaş edinebilirim, dünyanın yükünün üzerimden kalkacağına inanıyor. ve daha iyi bir kemancı olacağım. Mösyö Ivan'ın isteklerine saygı duyuyorum ve son birkaç haftadır

Salı günleri öğle tatillerine ve Cuma günleri akşam dinlenmelerine katıldım. Bu deneyim için minnettarım ve bu cömert kurum tarafından kabul edildiğim için ne kadar şanslı olduğumu öğrendim.

Landowski ailesi. Yetimhanedeki çocukların çoğu ebeveynlerini Birinci Dünya Savaşı'nda kaybetti. Doğrusu, durumum nedeniyle başkalarıyla tanışmak benim için biraz zor. Topları çağıramıyorum ya da oyun sırasında şarkı söyleyemiyorum.

'seksek' deniyor. Yine de, virtüöz bir kemancı olma arayışında kararlıyım ve devam edeceğim. Bir tane var.

Apprentis d'Auteuil'de tanıştığım ve birlikte vakit geçirmekten keyif aldığım bir kişi. Adı Elle.

konuşmadığım için. Benim müziğimle çok daha fazla ilgileniyor ve birkaç kez bana kemanımı onun için çalıp çalmayacağımı sordu. İtiraf etmeliyim ki bunu yapmak için henüz yeterli cesareti toplayamadım, diğer çocukların ne yapacağından korktuğumdan değil.

(tecrübelerime dayanarak, bu meşru bir endişe olsa da). Doğrusu, onu hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar korkardım ki kaygıyla sakatlandığım herhangi bir şekilde. Altın sarısı saçları ve mavi gözleri bana bir meleği hatırlatıyor ve bir meleği üzme düşüncesi hayal bile edilemeyecek kadar üzücü.

Kalemimi sayfadan çektim. Landowski ailesinin içindekileri okumaya çalışması ihtimaline karşı, duygularımı *resmi* günlüğüme kaydetmenin uygun olacağını düşünmedim. Kendi günlüğüme geçeceğim. Bunların da bir parçası olduğu gizli sayfalar. Apprentis d'Auteuil yetimhanesinin dehşeti, Elle Leopine ile haftada iki saat geçirmek için katlanmaya değer.

Onu tanıdığım kısa süre içinde hem viyola hem de flüt çaldığını ve kendi kendini yetiştirdiğini keşfettim. Bu enstrümanlar Elle'in anne ve babasına aitti.

Onlarla bir bağı var. İkisini de savaşta kaybetmiştir. Elle'in babası siperlerde ölmüş, annesi ise 1918'deki grip salgını sırasında hayatını kaybetmiştir. Elle henüz on üç yaşındadır ve bu nedenle

İkisinin de anısı. Belki de geldiğim en üzücü şey

Elle hakkında öğrendiğimiz tek şey, annesi öldüğünde henüz birkaç haftalık olan bir erkek kardeşi olduğuydu. Yetimhane onun hemen evlat edinilmesini sağlayabilmişti çünkü çatışmalarda çok şey kaybetmiş ailelerin yeni doğan bebeklerine büyük talep vardı. Ama Elle o kadar şanslı değildi. Uzun süredir Apprentis d'Auteuil'de ikamet ediyordu.

On bir yıl.

Onunla birlikteyken başka hiçbir şey düşünmediğimi fark ediyorum. O anlarda geçmişimi ya da yaşadığım acı ve trajediyi düşünmüyorum. O bu yönüyle müzik gibi, beni ayaklarımın altındaki fiziksel zeminin ötesinde bir yere taşıyabiliyor. Tanrım! Kim olduğumu sanıyorum, Lord Byron?

Doğrusu, onun şiirlerini hazmetmekte her zaman biraz zorlanmışımdır. Ama şimdi, dizelerinin benimle yankılandığını görüyorum

tüm kalbimle. Elle'le tanıştığımdan beri, utanarak söylüyorum ki, artık başka pek az şeyi önemsiyorum. Mösyö Landowski'den ödünç aldığım kitaplar gibi Evelyn'e yaptığım gece ziyaretleri de ikinci planda kalıyor. Mösyö Ivan'la keman derslerim bile artık hayatımda tesadüfi bir yere sahip.

Aklımda. İki haftada bir Paris'e yaptığım seyahatler artık konservatuarda çalma heyecanıyla değil, yeni arkadaşımınla vakit geçirme düşüncesiyle besleniyor.

'Aşk'ın etkilerinin ve bir zihne neler yapabileceğinin farkındayım. Okuduğum literatürden, en sağlam beyinlerin bile tüm akıl ve mantık duygusunu kaybedebileceğini anlıyorum. Ve yine de, bunu bilmeme rağmen, kendimi umursamaz buluyorum.

Elle bana yetimhanedeki kütüphanede bulunan her kitabı iki kez okuduğunu söyledi ve ben de ona Mösyö Landowski'nin koleksiyonundan romanlar getirmeyi kendime görev edindim. Eğer bu bir kanıt değilse

ne olduğundan emin değilim. Kitaplar benim değil ki ödünç vereyim. Landowski neyin peşinde olduğumu öğrenirse neler hissedebilir? Ama kendimi durduramıyorum; Elle'i memnun etme dürtüm, eylemlerimin yaratabileceği her türlü tepkinin önüne geçiyor. Bir kitabı bitirdiğinde

birlikte tartışıyoruz ('tartışmak' terimini özgürce kullanıyorum - o konuşuyor, ben yazıyorum). Yine de, dikkat çekici bir şekilde, çoğu zaman kalemim kağıda dokunmadan ne söylemek istediğimi biliyor.

Yarın Salı ve umuyorum ki Elle

The Phantom of the Opera'yı bitirdim. Aklıma geldikçe yüzüm kızarıyor, çünkü bu film yetenekli bir müzisyenin bir kadının gönlünü kazanmaya çalışmasını anlatıyor.

ulaşılamayacak kadar güzel bir kadın. Ben de önemli bir avantaja sahip olduğumu düşünmek istiyorum, çünkü yüzüm hayalet gibi şekilsiz değil. Yine de, Elle'i müzik yeteneğimle etkilemek istiyorsam, önce onun için çalmam gerektiğini kabul etmeliyim.

Günlüğümü topladım ve yatağa girdim. Ben oynamıştım.

O akşam Evelyn için özellikle zorlayıcı bir dizi arpej çalmıştım ve çok geçmeden Elle'in düşüncelerinin yardımıyla gözlerimin kapandığını fark ettim.

tatlı bir yüz. Önüme döndüm ve bir kez daha göğsümde bir bıçak saplandığını hissettim. Boynumdaki keseyi çıkarmayı unutmak giderek daha sık karşılaşılan bir durum haline geliyordu. Günler geçtikçe kim olduğumu ve neden burada olduğumu unutmak daha da kolaylaşıyordu.

Cuma akşamları Apprentis d'Auteuil'e girmeme ve diğer öğrencilerle birlikte birinci kattaki ortak salona gitmeme izin veriliyordu.

Çocuklar. Elle ve ben pencere kenarındaki koltuğa oturur ve Jean-de-La-Fontaine Sokağı'na bakardık.

"Christine'in Raoul ile gerçekten mutlu olabileceğine inanamıyorum! Elle, Gaston Leroux'nun romanı hakkında şunları söyledi. 'Müzik onun tutkusu ve bunu sadece Fantom gerçekten anlayabilir. Raoul sıkıcı biri. O sadece

sadece ... yakışıklı ve zengin ...'

Hayalet bir katil! Yanıt olarak yazdım. Elle güldü.

"Yeterince doğru, Bo!

Sen kimi seçerdin?

Bana baktı, mavi gözleri bir şekilde benimkilerin ötesine ve ruhuma bakıyordu.

"Hmm. Zengin, sıkıcı adam mı, yoksa ilginç katil mi,' diye düşündü. 'Belki kulağa delice geliyor ama sanırım Hayalet'le şansımı denemek zorundayım. Sanırım, eğer bana sırtını dönerse, kısa ve tutkulu bir hayat yaşamak uzun ve sıkıcı bir hayat yaşamaktan daha iyidir.

Çok akıllısın.

Hayır, bence sen bizi karıştırıyorsun, Bo. Sen bilge birisin. Konuşmuyorsun ama tek bir yazılı cümleyle aktarabiliyorsun. "Söylememin saatler alacağı şeyleri.

Bu bir gerekliliktir.

"Öyle mi? Gülümsedi ve pencereden dışarı baktı. "Bazen konuşmak istiyor gibi görünüyorsun. Midem daraldı. Çok fazla kelime dudaklarımda asılı kaldı. 'Her neyse, neden benim için oynamıyorsun, Bo? Söz veriyorum, Maurice ve Jondrette artık seni rahatsız etmeye cesaret edemeyecekler.

Henüz benim için oynamadın.

'Ben sadece kitaplardan ve pratik yaparak çalmayı öğrenmiş bir amatörüm. Gerçekte, herhangi bir çalgıya sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum.

ne olursa olsun yetenek! Sizin için çalmaktan utanırdım. Öte yandan siz, Mösyö Ivan'ın öğrencisisiniz!'

Henüz mükemmel değilim, diye yazdım.

'Hiç kimse mükemmel olamaz. Ama Paris Konservatuvarı'nda ders alıyorsunuz. Bizim yaşımızda oraya kabul edilen başka birini tanımıyorum. Bir gün oraya gitmek benim de hayalim, ama ...' - etrafını işaret etti - 'ücretleri nasıl karşılayabilirim ki? Elle gözlerini aşağıya doğru çevirdi ve o anda kalbimin ikiye ayrılacağını düşündüm.

Bir gün gideceksin.

Teşekkür ederim. Ama bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Bırakın kış bahçesinin kapısından geçmeyi, buradan çıkmama izin verileceği günü bile hayal edemiyorum. Elle'in gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı.

Varlığımın her zerresi ağzımı açıp ona basmakalıp sözler söylemek, *her şeyin* mümkün olduğunun canlı kanıtı olduğuma dair onu ikna etmek istiyordu.

mümkün. Yine de direnmemin şart olduğunu biliyordum.

Aklıma bir fikir geldi.

Kemanımı kırıldığı yerde sabitleyen telleri hızla çözdüm. ve enstrümanı çeneme doğru kaldırdım. Yayımı aldım, gözlerimi kapattım ve Beethoven'ın 9 numaralı sonatına başladım. Elle için oynarken.

performansımın yükseldiğini hissettim, her notanın önemi yükseldi. Parçayı bitirmek için yayı kemandan uzaklaştırdım ve onun tepkisini ölçmek için gözlerimi açmaya cesaret ettim.

Bana bakıyordu, kendi gözleri de genişti ve artık ağlamaklı değildi. 'Bo . . . Bu inanılmazdı. Yetenekli olduğumu biliyordum.

Mösyö Ivan'ın sizi işe alması için, ama öyle bile olsa ...'

Başımı öne eğdim. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve performansımın istediğim etkiyi yarattığını bilmek kalbimi coşturdu. Birdenbire dinleyicilerimin Elle'den çok daha fazla olduğunu fark ettim. Yavaşça içime doğru dönüp

Ortak salona girdiğimde bana doğru bakan bir sürü şaşkın yüz gördüm. Odanın arka tarafında Madam Gagnon'un kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki onu yerden kaldıracabileceklerini düşündüm. Benim için Şaşkınlıkla ellerini yavaşça kaldırdı ve alkışlamaya başladı. Salonun geri kalanı da aynı şeyi yapmaya başladı ve kısa bir süre sonra ben de coşkulu alkışların hedefi oldum. Maurice ve Jondrette bile alkışlıyorlardı, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Elle Bunalmaya başladığımı hissedince elimi tuttu ve hayatımın en mükemmel anını yaşadım.

Alkışlar kesildi ve Madam Gagnon bana iltifat etmeye karar verdi. "Bravo. Yaşınıza rağmen Mösyö Baudin'e taş çıkartabileceğinizi hissediyorum.

"Gördün mü," diye fısıldadı Elle, "iyi olmalısın. Beni yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim, Bo.

Kan hemen yüzüme hücum etti ve kemanımı paketleyerek utancımı sınırlamaya çalıştım. *Seni ne zaman çalarken dinleyebilirim?* Telleri çantama yerleştirdikten sonra yazdım.

'Bundan sonra senin için çalmak istediğimi mi sanıyorsun?! Yeni doğmuş bir bebeğin Shakespeare'e şiir okumaya kalkışması gibi olurdu.

Bu beni mutlu ederdi.

Elle gülümseyen yüzünü ellerinin arasına aldı. 'Ah! Pekâlâ. Hafta sonu pratik yapacağım ve önümüzdeki Salı günü geldiğinizde hazır olacağım. En azından bana nasıl yapmam gerektiği konusunda bazı ipuçları verebilirsin. daha iyi olabilir.'

Evelyn beni Boulogne-Billancourt'a geri götürmek için geldiğinde, Madam Gagnon beni kapıya bıraktı ve olanları aktardı.

oldu.

"O büyük bir yetenek ve buraya hoş geldi.

Eve dönerken otobüste Evelyn neşeli halimi fark etti.

'Çocuklar için oynadığına inanamıyorum! Bu harika bir haber, Bo. Mösyö Landowski'nin kendine olan güveninin arttığını duyunca ne kadar mutlu olacağını biliyorum.

Elbette Evelyn'in bilmediği şey, benim çocuklar için oynamadığımdı. Sadece tek bir kız, ki o da hızla hayatımın yönünü değiştiriyor.

Salı günü Apprentis d'Auteuil'e döndüğümde Elle beni yakaladı ve onu takip etmemi söyledi. Ön avluyu geçtik, Madam Gagnon kapıyı açtı ve geçmemize izin verdi.

'Ortak salonda tek başıma gösteri yapmama izin verdi. Geçen gün senin yaptığın gibi kitlelere bir gösteri sunamayacak kadar utangacım.

Koridorlarda hızla ilerledik, Elle beni öyle bir güçle sürüklüyordu ki Ona yetişmek için koşmam gerekiyordu. Oraya vardığımızda, deri koltuk minderinin altındaki metale kadar aşındığı eski sandalyelerden birine oturdum. Elle paketini açtı ve hızla flütünü monte etti.

"Debussy - '*Prélude à l'après-midi d'un faune*' çalmaya karar verdim. Lütfen yeteneğimi çok sert bir şekilde eleştirmeyin. Unutmayın, hiç profesyonel eğitim almadım. Dünyanın en güzel insanının bana özel bir konser ısmarlamak üzere olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. "Şimdi başlayacağım. Flütü ağzına götürdü ve derin bir nefes aldı.

Müzikal açıdan ne kadar yetkin olduğu belliydi. Büyüleyici olan şey ise Elle'nin kendi kendine kitaplardan oynamayı öğrenmiş olmasıydı. I Böyle bir şeyi yapabilecek kapasiteye sahip olduğuma inanmıyorum. Onun enstrüman çalmaya başlama nedeni benimkinden çok daha asildi. Çalışıyordu çünkü bu, kaybettiği ebeveynlerine bir övgü, artık burada olmasalar da onlarla bağlantı kurmanın bir yoluydu.

Gözlerimi kapattım. Bir zamanlar görkemli olan bu eski binanın rezonansı, notaların havada hoş bir şekilde mırıldanmasını sağladı. Yine de, içimdeki müzisyeni Elle'in çaldığı parçanın teknik özelliklerini değerlendirmeye zorladım.

istediği gibi çalışıyordu. Nefes alışının düzensiz olduğunu ve Debussy'nin eserini aceleyle okuduğunu fark ettim. Kalemimi çıkardım.

Sakin ol. Notumu havaya kaldırdım.

Gözlerini kaldırdı ve mesajımı okudu, sonra flütü ağzından çıkardı.

Bir kez daha karaladım. *Unutmayın, ben sadece on bir yaşında bir çocuğum!*

Memnuniyetle güldü ve başıyla beni onayladı. Tekrar nefes aldı ve parçaya baştan başladı. Bu kez notalar kesik kesik değildi ve birden Mösyö Ivan'ın tarif ettiği 'kutsal alana' seyahat etmenin faydasını anladım.

Bitirdiğinde alkışlamak için ayağa kalktım.

Kes şunu. Bu daha iyiydi, ama haklısın, ilk seferinde korkunç.' Başımı salladım. 'Nazik olmana gerek yok. Senin için oynayacağım için çok heyecanlıydım Bo. Geçen sefer gittiğinden beri düşünebildiğim tek şey seni ne kadar etkilemek istediğimdi.

Etkiledin de! Fikirlerimin Elle için bu kadar önemli olması beni gizliden gizliye heyecanlandırmıştı.

'Şimdi viyolamı çalacağım. Flütte olduğumdan daha az oturmuş hissediyorum kendimi.

Elle enstrümanı çenesine kadar kaldırdı ve Strauss'un *Don Kişot'unu* çalmaya başladı. Değerlendirmesinde haklıydı - flütte daha güçlüydü ama viyolada da umut vaat ediyordu. Bitirdiğinde, alkışlarımın eskisi kadar coşkulu olduğundan emin oldum.

Kendi kendini yetiştirdiğine inanamıyorum.

Teşekkür ederim. Bazen ben de inanamıyorum. Sanırım saatlerce süren yalnızlığın sonucu bu. Ama her neyse, lütfen bana ne düşündüğünü söyle, Bo. Kendimi nasıl geliştirebilirim?

İkisi de benim enstrümanım değil, ama genel ipuçları vermeye çalışacağım! Çalgıcılığım sırasında öğrendiğim temel püf noktalarının bir listesini yazmaya devam ettim.

Mösyö Ivan ile çalışma.

'Tanrım, teşekkür ederim, Bo. Her şeyi uygulamaya koyacağımdan emin olabilirsin. Listeyi inceledi. 'Buraya *pratik yay yerleştirme* yazmışsınız. Ne demek istediğini bana gösterebilir misin?

Elle'e doğru ilerledim ve yayını aldım. Sonra onun arkasında durdum ve sağ elini tuttum. Yavaşça önüne uzattım ve onu

Avuç içi ikimize bakacak şekilde. Sonra, yayı getirdim ve parmaklarının dibine hizaladım. "Böyle mi? Elle sordu. Başımla onayladım.

Başparmağını tuttum ve hafif bir sertlikle tahtaya bastırduğundan emin oldum. Sonra orta parmağını tam karşısına, eklem yeri yaya degecek şekilde yerleştirdim. Elbette, viyolanın kendisi bir çocuk müzisyen için olması gerekenden çok daha büyüktü, çünkü Elle'in annesine aitti, bu yüzden yaptığım ayarlamalar ona iki kat yabancı gelebilirdi.

"Tanrım, bu kadar yanlış anladığımı fark etmemiştim. Elle'nin yüzüne döndüm ve parmaklarını Mösyö Ivan tarafından bana öğretilen pozisyona getirmeye devam ettim. Bunu yaparken Elle ile göz göze geldim. Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu, sanki bir şey yapmamı istiyordu ama ne olduğunu söylemiyordu. Bakışlarına tuhaf bir şekilde karşılık vermiş olmalıyım ki kıkırdadı. Sonra eğildi ve beni öptü. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdi ve dünyam sonsuza dek değişti.

"Görüyorum ki müzik dersimiz bitmiş.

Açık kapı aralığında gizlenen Madam Gagnon'un figürünü görmek için arkamı döndüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Elle hemen viyolasını çantasına yerleştirmeye gitti ve flütünü aldı. Kapıya doğru koştu.

"Bunları yatakhaneye koyacağım, Madam Gagnon.

Madam Gagnon cevap olarak tek kaşını kaldırdı ama Elle'in geçmesine ve koşarak uzaklaşmasına izin verdi. Ortak salonda ikimiz kalmıştık ve Madam Gagnon bana öyle bir bakış atıyordu ki ata bindim. Birdenbire muazzam bir duyguya kapıldım.

Utanç. Elle'in diğer çocukların gözlerinden uzakta benimle oynaması için özel izin verilmişti ve Madam Gagnon'un hoşgörüsünü kötüye kullanıyormuşum gibi görünmüş olmalıydı. Aceleyle kalemimi aldım ve bir özür yazısı karalamaya başladım.

Madam Gagnon bir sandalyeyi işaret ederek, "Yazma, otur," dedi.

Bana artık yetimhanede istenmediğimi söyleyeceğinden emindim, bu da elbette Elle'yi artık göremeyeceğim anlamına geliyordu. Saniyeler içinde dünyamın karardığını hissettim. çözüleceğini ve umudumun umutsuzluğa dönüşeceğini düşündüm. Oturdum ve Madam Gagnon beni şaşırtarak salonun kapısını kapattı.

ve karşıma oturdu. Gözlerimdeki dehşet ifadesini görmüş olmalı, çünkü inanılmaz bir şekilde bir şeyler söyledi
Rahatlatıcı.

"Sizden oldukça etkilenmiş, genç mösyö. Umarım genç kadınların kalplerinin ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsunuzdur. Ona karşı çok hassas olmalısınız. Başımı salladım. 'Söylemeye gerek yok, eğer bir daha böyle bir şey görürsem, sopamla sizi pataklamaktan çekinmem. Beni iyi anladınız mı?'

Evet, Madam Gagnon.

Güzel. Şimdi, sizinle konuşmam gereken bir konu var. Son yirmi yıldır burada, Apprentis d'Auteuil'de çalışıyorum ve kapılarından yüzlerce çocuğun geçtiğini gördüm. Koşuşlarıma mümkün olduğunca çabuk yeni evler bulmaya çalışmak her zaman önceliğim olmuştur, ancak asla kendi refahları pahasına değil. Madam Gagnon durakladı ve derin bir nefes aldı. 'Savaşın sonra çok zor bir durumla karşı karşıya kaldık.

zor bir dönemdi, hiçbir kaynak yoktu ve çok sayıda çocuk vardı. Herkese ilaç, yatak, giysi ve diğer tüm ihtiyaçları sağlamak bir yana, bu kadar çok kişiyi doyurmanın mümkün olacağından bile emin değildim.

bir çocuk yetiştirmek için gerekenler. Çok zor bir durumdu. Bu da bazı zor kararlar almak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Elle ve erkek kardeşi annelerinin ölümünden kısa bir süre sonra

Grip. Bir ay önce, yurtdışından gelen varlıklı bir çift, çocuk sahibi olamadıkları için yetimhaneye yeni doğan bebek gelip gelmediğini kendilerine bildirmemi istedi. Onlara haber vereceğimi söyledim ve Normalde bir çocuğun doğrudan sevgi dolu bir eve taşınmasını sağlamaktan çok mutlu olurdum. Ama bu bebeğin büyük bir kardeşi vardı. Normal şartlar altında bu bebeğin

Aile ikisini de almayı kabul etmediği sürece evlat edinme. Bana kalırsa, çocuklar ebeveynlerini zaten kaybetmişse, bir arada kalmaları zorunludur. Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, yetimhanenin geleceğinden endişe ediyordum ve bunu söylemekten utanıyorum pratikliğinin ahlakın önüne geçmesine izin verdiğim için. Kısacası, Elle'nin küçük kardeşinin ondan ayrılmasına izin vermemeliydim. Burada, yetimhanede geçirdiği her yıl

aileler, suçluluk duygum arttı. Şüphesiz size de söylediği gibi, enstrümanlarını ailesiyle bir bağ hissetmek için mi çalışıyor?

Başımı salladım. 'Belki de bu sesin beni ne kadar üzdüğünü tahmin edebilirsiniz, çünkü onun geçmişiyle olan gerçek bağı, yani küçük kardeşini elinden almaktan tek başıma sorumluyum.

Elle'in kardeşini kim aldı?

Madam Gagnon gözlerini yere indirdi. 'Eminim benim gibi işgüzar birisinin bu kadar çok şey sakladığından şüphe etmezsiniz. Kapılarımızdan geçen her gencin kusursuz kayıtlarını tutuyoruz. Ancak bu olayda, bebeği alan çift tamamen anonim kalmak istedi, böylece çocuğun kendilerinden olmadığı asla anlaşılamadı. Daha önce de söylediğim gibi.

inanılmaz bir baskı. Buna ek olarak, aile yetimhaneye önemli bir bağışta bulundu. Ne demişler, armut piş ağzıma düş. Ama sonuç olarak, Elle sadece kardeşinden ayrılmakla kalmaz, bir daha onu bulma umudu da yoktur. onu.'

Zengin çiftin milliyeti neydi? Yazdım, umarım

En azından bu konuşmadan bahsedilirse Elle'e söyleyecek bir şeyim olacaktı.

"Gerçekten hatırlayamıyorum. Her neyse, şimdi size biraz bilgi verdim, bir ricam var. Burada bulunduğum uzun yıllar boyunca genç Elle Leopine'den daha nazik, daha bilge bir ruh tanımadım.

Neden kimse Elle'i evlat edinmek istemiyor?

"Pek çok kişi yaklaştı ama hep vazgeçti. Nedenini tahmin edecek olursam...' - Madam Gagnon başını salladı - 'Elle'in ailesi, Leopinler, Doğu Avrupa'daki korkunç pogromlardan kaçarak Paris'e göç etmişler. Pogromun ne olduğunu biliyor musun?' Üzüntüyle başımı salladım. Babam sık sık ırksal adaletsizliğin çılgınlığından ve ahlaksızlığından bahsederdi. "Hmm. Farkında mısın bilmiyorum genç adam ama Almanya'da, Yahudi nüfusun güvenliğini tehdit edebilecek, büyüyen bir hareketin fısıltıları var. Fransızlar, son on yılda yaşanan dehşetten sonra Alman devletinin gücünün farkındalar. Potansiyel ebeveynlerin, Yahudi nüfusun güvenliğini tehdit etmek istememesi mümkün. Herhangi bir çatışma olması durumunda evlerine herhangi bir sorun getirmeyecektir.

Elle Yahudi olduğu için mi evlat edinilmedi?

"Bu bir spekülasyon ama bence mümkün, evet.

Kardeşin mi?

'Dediğim gibi, bebek yeni bir ülkeye götürüldü ve yeni bir isimle kaydedildi. Her neyse, o sırada dünyanın akli başka yerdeydi. Bu önemli bir faktör değildi. Her halükarda, sebep ne olursa olsun, Elle hala burada ve ben büyük bir suçluluk hissediyorum. Sen Onu birkaç haftadır tanıyorum ama belli ki aranızda bir akrabalık bağı var. Genç kızın hayatını canlandıran her şey benim üzerimdeki yükü hafifletiyor, bu yüzden size minnettarım. Ona gülümsemeye çalıştım, ama sanırım biraz manik çıktı, çünkü Madam Gagnon'un bana bu şekilde açılması. "İsteğime gelelim. Madam Evelyn'le konuşmalarına göre, Paris Konservatuari'nda Mösyö Ivan tarafından eğitiliyorsunuz. Elle'in hayali konservatuara gitmek. Enstrümanlarını fiziksel olarak kaldırılabildiğinden beri onları alıyor ve kütüphane bağışlarıyla temin edebildiğim kitaplar aracılığıyla kendi kendine öğretiyor. Benim hiçbir müzik yeteneğim yok, anlıyorsunuzdur, ama yıllar boyunca Elle'in yeteneğinin yükselmeye başladığını fark ettim. Ondan sık sık Mösyö Baudin'in ziyaretleri sırasında çalmasını rica ettim, ancak eleştiri korkusunu gerekçe göstererek hep reddetti. Bu büyük bir başarı. onu sizin için çalmaya ikna etmeyi başardım.'

Onu dinlemek bir zevkti.

"Anlayan biri olarak söyle bana, gelecek vaat ediyor mu?

Sonsuz vaat.

Madam Gagnon'un yüzünden belli belirsiz bir rahatlama geçti.

"Müzik kulağımın, beni bu kadar rahatsız edecek kadar akortsuz olmamasına sevindim.

iyi bir müzisyenlik duyduğumda bunu anlayamıyorum. Konservatuar eğitimi için yeterince iyi olduğuna inanıyor musunuz?

Hiç şüphesiz.

"Eminim tahmin edebileceğiniz gibi, Elle'in konservatuara lisans öğrencisi olarak gitme şansı, yüksek ücretlerden başka bir nedenle zayıf. Tam bursla ihtiyacı var ve ben

Bunları bulmak mavi elmasları bulmaktan daha zordur. Madam Gagnon'un seçtiği benzetme karşısında midem bulandı. 'Belki de Senden ne isteyeceğimi biliyorsun, Bo. Acaba Mösyö Ivan'ı Elle'den ders almaya ikna edebilir misin?'

Gerildim. Bunu nasıl yapacaktım ki? Kim ödeyecekti? Ya Elle başarısız olduğumu öğrenirse? *Mösyö Ivan sadece keman öğretiyor*, diye yazdım.

"Elle'in yeteneklerini geliştirecek uygun kişileri tanıyacağından eminim.

Para mı?

"Elbette. Yıllar boyunca çok tutumlu davrandığım bir tasarruf hesabım var. Emekliliğim için azımsanmayacak bir miktar biriktirdim, ancak birikimlerimi, sorumlusu olduğum bir yanlışın düzeltilmesine yardımcı olmaktan daha iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşünemiyorum.

Madam Gagnon hareketsizdi ve gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

göz göze geldik. Dik duruşunun ve çelik gibi çerçevesinin ardında, cevabımdan dolayı biraz gergin olduğunu hissettim. Belli ki bana söylediklerinden dolayı duyduğu pişmanlık gerçektir ve yıllar sonra suçluluğuna bir tür cevap olduğuma inanıyordu.

Deneyebilirim Madam Gagnon.

Güzel! Çok memnun oldum. Size verdiğim gizli görevden Elle'i haberdar etmeyeceğimi söylememe gerek yok. Olumlu bir sonuç elde edene kadar bu konu ikimizin arasında kalacak.

Teşekkür ederim.

Rahatladığı her halinden belliydi. 'Çabalarınızın karşılığını almanızı sağlayacağım, genç mösyö. Belki bundan sonraki ziyaretlerinizde, etrafınızdaki gürültülü kalabalık yerine burada ya da çalışma odalarından birinde Elle ile yalnız kalmanıza izin verilebilir. Gözlerim parladı. 'Sadece müzisyenliğini geliştirmek amacıyla, anlıyorsun. Seni bir şahin gibi izlemeye devam edeceğim'. Benim için Madam Gagnon şaşkınlıkla gülümsedi. 'Teşekkür ederim, Bo. Sen iyi bir insansın.

"Bugün neyiniz var, *küçük bey*? Mösyö Ivan cılız kollarını havaya kaldırdı. 'Son birkaç haftadır kendinizi geliştirdiniz. Önemli ölçüde. Omuzlarınız çok daha gevşek. Bu çok iyi! Akranlarınızla biraz zaman geçirmenin sana iyi geleceğini biliyordum. faydalı.' Mösyö Ivan'a gelişmenin *akranlardan* ziyade *akranlar* sayesinde olduğunu söylemek için durmadım. 'Ama bugün, siz Buzdan bir heykel gibi! Çok gergin ve endişe dolu. Söyle bana, neyin var?'

Mösyö Ivan ruhsal durumumla ilgili değerlendirmesinde yanılmamıştı. Bir kaç seanstan sonra Tüm talimatlarına titizlikle uydum, esprilerine gülümsedim ve bazı orkestraların sunduğu ücret hakkında söylenirken başımı salladım, Bugün ona Elle'i sormak için kendimi hazırladığım gündü. Kalemî kâğıda koydum.

Apprentis d'Auteuil'de rekreasyona katılma öneriniz için teşekkür ederim. Hayatımı daha iyi bir hale getirdi.

Mösyö Ivan kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkti. "Bana teşekkür etmene gerek yok, genç Bo. İşaret parmağıyla şakağına vurdu. 'Hangi yaşta olurlarsa olsunlar öğrencilerimden en iyi verimi nasıl alacağımı bilmediğim asla söylenmesin. Yine de bu benim soruma cevap vermiyor. Neden bu kadar

Bugün gergin misiniz? Landowski'lerin evinde her şey yolunda mı?

Evet, teşekkür ederim. Mösyö Landowski ve ailesinin keyfi yerinde. Size sormak istediğim kişisel bir soru var.

Kendimi hazırlayacağım. Utanma, genç adam. Bizler göçmeniz, unutma. Birbirimiz için buradayız.' Mösyö Ivan oturdu sandalyesine geri yaslandı ve kollarını kavuşturdu. 'Bu soru, anatomik bir soru olabilir mi? Sormaktan utanıyorsunuz Mösyö Landowski mi, Madam Evelyn mi? Korkma, hatırlıyorum

Genç bir adamdım ve erkek vücudunun bazı değişiklikler yaşadığını öğrendiğimde şaşırmıştım-'

Çılgınca kollarımı salladım ve başımı salladım. Bu Mösyö Ivan ile yapmak istediğim bir konuşma *değildi*, ya da Kim olursa olsun. Aceleyle bir şeyler karaladım.

Yetimhanedeki bir çocuk ve onun müzik yeteneği hakkında.

"Oh . . . Anlıyorum. Baudin'le temasa geçip çocuğu dinlemesini sağlayacağım. O zaman konservatuara kabul edilme şansını nasıl artırabileceği konusunda ona doğrudan bir eleştiride bulunabilecek. Tamam mı? Gördünüz mü!

Bazen sorunlar kolayca çözülebilir. Bu kadar gergin olmaya gerek yoktu. Şimdi, Çaykovski'nin üzerinden tekrar geçeceğiz.'

Ben zaten *O'nu* yazıyordum.

'Özür dilerim, cinsiyetinizi tahmin etmemeliydim. Sadece zamanınızın çoğunu misket oynayarak ve diğer küçük çocuklarla entrikalar çevirerek geçireceğinizi düşünmüştüm. Her iki durumda da Baudin'e onu dinletip bir değerlendirme yapmasını sağlayacağım.

Bu görevin kolay olmayacağını hissetmiştim. *Okulda ders alma olasılığı hakkında bilgi almak istedim.*

Konservatuar, benim gibi.

Mösyö Ivan uzun bir duraksama yaşadı.

bilgi. Sonra bana şaşkınlıkla baktı ve gülmeye başladı. "Oh, hayır!

Belli ki seni Apprentis d'Auteuil'e göndermekle hata etmişim. Şimdi kapımızdan geçen her çocuğu buraya göndermeye çalışacaksın.

Mösyö Ivan kıkırdamaya devam etti, sonra ellerini dizlerine vurdu.

'Zaten bildiğinizi tahmin ettiğim gibi, bu mümkün olmayacaktır. Konservatuar, lisans eğitimi ve ötesi içindir. Biz bebekler için bir müzik okulu değiliz. Birçok özel öğretmen var ve zamanlarını bebeklerin çığlıklarını dinlemeye ayırırlar. ve çocuklar tarafından üretilen korna sesleri. Eminim küçük arkadaşınıza ders vermek isteyen birinin bilgilerini bulabilirim. Tamam mı? Şimdi.

Tchaikovsky.'

Uzun yıllar boyunca kendi kendini yetiştirmiş. Onu çalarken dinledim ve son derece yetenekli. Sadece konservatuar eğitiminden faydalanabileceğine inanıyorum.

"Oh, şimdi anlıyorum. Bu her şeyi değiştirir. Mösyö Ivan elini ağzına götürdü ve bağırır gibi yaptı. 'Genç peygamber

sadece konservatuar eğitiminin arkadaşına yardımcı olacağına karar verdi! Programları temizleyin ve öğretmenleri hazırlayın! *Küçük* izcimiz bize bir sonraki büyük dehayı buldu!' Gözlerimi aşağıya doğru çevirdim. 'Young Bo, ben

Niyetinizin iyi olduğundan ve sadece arkadaşınıza yardım etmeye çalıştığınızdan şüphe duymuyorum, ancak siz sadece bir çocuksunuz, özel bir anlaşmayla buradasınız çünkü Mösyö Landowski'nin Mösyö Rachmaninoff. Bu bağlantı olmasaydı, ne yazık ki sizi görmeyi asla kabul etmezdim. Doğrusu, sizi nezaketen dinlemeyi bekliyordum, başka bir şey değil. Sadece senin yüzünden eşsiz bir yeteneğin var. Sizin yaşıntıdaki bir çocuk için son derece sıra dışı bir olgunluğa sahipsiniz. Konservatuar çocuklara eğitim vermez, bu da hikayenin sonu. Şimdi, lütfen, Çaykovski.'

Kendi kendini yetiştirmiş olması da eşsiz bir özellik. Onun zihinsel gücünü hayal bile edemiyorum. Mösyö Ivan kağıdı elimden çekip aldı ve yere fırlattı.

"Yeter! Tchaikovsky, evlat!"

Titreyerek kemanıma uzandım ve çenemi seleye yerleştirdim. Yayı elime aldım ve çalmaya başladım. Ne olduğunu anlamadan gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı ve nefes alışım düzensizleşti, bu da bir sürü hataya yol açtı. Mösyö Ivan başını ellerinin arasına aldı.

'Dur, Bo, dur. Özür dilerim. Tepkime hiç gerek yoktu. Özür dilerim.

Onun basmakalıp sözleri işe yaramadı; sel kapıları açılmıştı ve ben onları kapatamıyordum. Böyle hıçkırığa hıçkırığa ağlamayalı çok uzun zaman olduğunu fark ettim. Yolculuğum sırasında vücudumun ağlamak için harekete geçtiği karanlık geceler olmuştu ama gözyaşlarımı gerçekten üretemeyecek kadar susuz kalmıştım. Mösyö Ivan masasının çekmecelerini karıştırdı ve bir mendil çıkardı.

'Bu temiz,' dedi ve bana uzattı. 'Bir kez daha genç adam, sana bağırılamalıydım. Sen sadece yardım etmeye çalışıyordun. Birisi. Ve bu asla cesaret kırılmaması gereken bir şeydir. Omuzuma rahatlatıcı bir el koydu.

İşe yaramadı. Ağladım ve ağladım. Bana bağırılmış olması, aylardır beklenen bir salıverme için katalizör görevi gördü. Babam, annem ve o çocuk için ağladım.

Kardeşim olarak gördüğüm ama şimdi ölmemi isteyen kişi. Kaçmaya zorlanmamış olsaydım yaşayabileceğim pek çok hayat için ağladım. I Mösyö Landowski'nin cömertliğini ve Mösyö Ivan'ın bana ders verme isteğini düşündükçe ağladım. Yorgunluktan, kederden, umutsuzluktan, minnettarlıktan ama belki de en önemlisi aşk için ağladım. Ağladım, çünkü Elle'ye bir daha

Hak ettiğı fırsatı. Bağırışlarım on beş dakika kadar sürmüş olmalı, bu süre zarfında Mösyö Ivan metanetle elini omzumdan çekmedi ve tekrar tekrar, 'İşte, işte,' dedi. Zavallı adam. Böyle dramatik bir olay için pazarlık yapacağından şüpheliydim.

Bana sesini yükseltirken tepki gösterdi. Lisans öğrencileriyle böyle bir sorunla karşılaşması pek olası değildi.

Sonunda vücudumdaki kuyu kurudu ve derin, uzun nefesler almak zorunda kaldım.

"Tanrım. Her ne kadar hatalı olsam da, bunun beklediğimden daha aşırı bir tepki olduğunu söylemeliyim. Şimdi iyi misin? Burnumu koluma silerek başımı salladım. "Memnun oldum.

Söylemeye gerek yok, sanırım dersin geri kalanını bugüne bırakmamız en iyisi olacak.

Özür dilerim, Mösyö Ivan, diye yazdım.

'Özür dilemenize gerek yok, *küçük mösyö*. Bana öyle geliyor ki, işin içinde çok daha başka şeyler var. Dostça bir kulak yardımcı olur mu? Ya da dostça bakan bir çift göz mü demeliydim? Unutmayın, biz göçmeniz ve birbirimize bağırırsak bile aramızda ebedi bir bağ var.

Yazmaya başladım ama sonra yine durdum. Belki de Gözyaşlarımın salgıladığı iç kimyasallar, ama birdenbire içimi bir sükûnet denizinin kapladığını hissettim. Eğer konuşursam, en kötü ne olabilirdi ki? Belki de ölümümle sonuçlanırdı. O zaman en azından öteki dünyada annemin ve belki de babamın yanına giderdim. Her şey o kadar anlamsız, o kadar güzel görünüyordu ki. İçimdeki yükten kurtulma arzusu beni kendimden geçirdi. Ben de düşünülemez olanı yaptım. Ağzımı açtım.

"Eğer dinlerseniz, size hikâyemi anlatacağım, mösyö," dedim ana dilimde.

Mösyö Ivan iki kez baktı. "Vay canına..."

'Kısa bir hayat yaşadım ama hikayem uzun. Kalan on dakika içinde her şeyi anlatabileceğimi sanmıyorum.

'Hayır, hayır, elbette anlatamazsın. Programımı temizleyeyim. Bu Önemli. Peki ya Madam Evelyn? Resepsiyona, resitale hazırlanmak için bugünkü dersi uzattığımıza dair bir mesaj bırakacağım. Ayağa fırladı, bunu yaparken neredeyse tahta sandalyesine takılıyordu.

"Teşekkür ederim, Mösyö Ivan. Onu bir kez olsun ters köşeye yatırmak hoşuma gitmedi desem yalan olur.

Sesimi kullanmak, rehabilitasyon sırasında aylardır dinlenen bir kası esnetmek gibiydi. Taze ve garip hissettiriyordu, sanki bana ait değilmiş gibi. Elbette, hala konuşma yeteneğine sahip olduğumu kendime hatırlatmak için onu orada burada kullanmıştım, ve birkaç hafta önce Mösyö Landowski'ye teşekkür etmek için. Ama Mösyö Ivan'a az önce söylediğim cümle, bir yıldan uzun bir süredir kurduğum en büyük cümleydi. "Adım ... Bo," dedim. 'Benim adım Bo. Ben Bo'yum. Bo. Sesim hatırladığımdan daha derindi ama kırılmaya yakın değildi. Ne garip bir duyguydu.

Mösyö Ivan tökezleyerek odaya geri döndü. "Pekâlâ, hazırız. Sandalyesine geri oturdu ve bana işaret etti.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve ona gerçeği anlattım. Hikaye bir saatin en iyi kısmını aldı, bu süre zarfında Mösyö Ivan sessizce oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, açıkladığım bilginin şok edici doğası tarafından tamamen emilmişti. Ben Sonunda, Bel tarafından Mösyö Landowski'nin çitinin altında bulunmamla sonuçlandı ve bunu şaşkın bir sessizlik dönemi izledi.

"Lordum ... Lordum ... Lordum ... Mösyö Ivan başını sallayarak ve tırnaklarını yiyerek bu nakaratı tekrarlamaya devam etti. cevabını bulmaya çalıştı. 'Genç Bo . . . Ya da Bo *değil*, ikimizin de farkında olduğu gibi, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ayağa kalktı ve beni yakaladı, bana öyle sıkı sarıldı ki, nefesim kesildi. Akciğerler. Ama biliyordum! Göçmenler. Biz güçlüyüz, Bo. Herkesin bilebileceğinden daha güçlüyüz.

"Mösyö Ivan, eğer biri öğrenecek olursa...

Lütfen, *küçük mösyö*. Bizi birbirimize bağlayan şey doğum yerimizdir. Unutmayın, geldiğiniz toprakları ve yaşadığınız travmayı anlıyorum. Mezarlarım üzerine yemin ederim ki Ailem, az önce benimle konuştuklarınızdan tek bir kelime bile etmeyeceğim.

Teşekkür ederim, mösyö.

"Ailenin seninle gurur duyacağına inandığımı söylemek beni duygulandırdı, Bo. Baban... babanın hâlâ seni sevdiğine gerçekten inanıyor musun?

yaşar mı?"

"Bilmiyorum.

"Peki bahsettiğiniz eşya hala sizde mi? Belki de hikâyemin Mösyö Ivan'dan saklamam gereken tek kısmı buydu. Öğrendiğim gibi, açgözlülük zihinlere bulaşabilir ve mantıklı olanları çıldırtabilir. Tereddüt ettiğimi hissetti. 'Lütfen, bu konuda hiçbir çıkarım yok, bundan emin olabilirsiniz. Size sadece onu ne pahasına olursa olsun korumanız gerektiğini söylemek istiyorum. Maddi değerinden dolayı değil. Anlıyorum, ama bir gün hayatınızı kurtarmak için bir pazarlık kozu olarak kullanılabileceği için.

"Kurtaracağım. Anlıyorum.

Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi lütfen bana Elle'den biraz daha bahset. Başına gelenlerden sonra, hayatında böyle bir arkadaşın olmasının önemini anlıyorum.

Ona Elle'nin hikâyesini anlattım. 'O çok özel bir insan Mösyö Ivan, içinde bulunduğu koşullara rağmen bu kadar pozitif ve cesur kalabiliyor. Sanırım biraz yerçekimi gibi, herkesi kendine doğru çekiyor.

Mösyö Ivan kıkırdadı. "Ah, Bo. Şimdi anlıyorum. Belki de *herkesi* kendine doğru çekmiyordur, sadece sizi çekiyordur diye düşünüyorum. Tanrı yardımcınız olsun.

"Genç adam, sanki zaten yeterince sorunun yokmuş gibi bir de aşık oldun!

"On bir yaşında bir çocuğun aşık olması mümkün mü bilmiyorum.

"Saçmalamayın, *küçük bey*! Tabii ki öyle! *Aşk* umursamaz çok gençsin. Seni avucunun içine aldı ve şimdi sen onun kölesisin.

"Özür dilerim.

"Üzgün müsün? Lütfen, üzgün olmana gerek yok! Bu kutlanacak bir şey. Gerçekten, eğer daha büyük olsaydın, sana bir votka doldururdum ve

"Gece boyunca tutkunuz hakkında konuşabiliriz. "Onu görecek misiniz, Mösyö Ivan?

'Eğer benimle paylaştıklarının kız arkadaşını kış bahçesinin kapısından içeri sokmak için özenle hazırlanmış bir oyun olduğunu anlarsam, üzerine cehennem ateşi yağdırırım. . .' Kocaman bir sırtışa geçmeden önce bakışlarımı tuttu. Şaka yapıyorum, *küçük mösyö*. Tabii ki

Onu gör. Mösyö Toussaint flüt, Mösyö Moulin ise viyola öğretiyor. Seçmelere katılacak. Ancak söylemeye gerek yok ki, *eğer* ders vermeyi ayarlarsak, *profesörler* ücretsiz çalışmayacaklar.

"Yetimhanedeki hayırsever bir kişi tarafından karşılanıyor.

"Pekâlâ. Detayları ayarlayacağım ve bir sonraki ziyaretinizde size haber vereceğim. O kapıdan geri döndüğünüzde derslerimizde dilsiz olmaya devam edeceğinizi mi varsaymalıyım?

Düşünmek için durakladım. 'Hayır, Mösyö Ivan. Bizi birbirimize bağlayan şey doğum yerimizdir.

'Güveniniz için teşekkür ederim, *küçük mösyö*. Sizi temin ederim ki bana güvendiğiniz için pişman olmayacaksınız. Başımı salladım ve kapının koluna uzandım. "Bir şey daha var. Bana gerçek adınız dışında her şeyi söylediniz. Onu benimle paylaşır mısınız?"

Paylaştım.

"Peki. Şimdi bir anlamı var.'

"Ne?

"Neden, çalarken dünyanın yükü omuzlarındadır.

Sonuçta Elle'in seçmeleri formaliteden ibaretti. Mösyö Ivan bunu ayarlarken kesinlikle böyle ima etmişti.

"Küçük Bo, kız arkadaşının kabul edilmesini garantilemek için küçük bir beyaz yalan söylemek zorunda kaldım.

"O benim kız arkadaşım değil, Mösyö Ivan.

Elbette öyle. Her neyse, söylemeye gerek yok, diğer *profesörler* konservatuarın bir kreşe dönüşmesinden hiç memnun olmazdı.

"Yalan neydi?" diye sordum endişeyle.

'Sadece genç arkadaşınızın Mösyö Sullivan'a bağlı olduğu.

Rachmaninoff ve kendisi de kızının filizlenmekte olan müzik yeteneklerinin geliştirilmesini çok istiyor.

"Mösyö Sergei Rachmaninoff mu?"

"Kesinlikle. Tam bir deha, değil mi?"

"Ama Mösyö Ivan, anlamıyorum. Elle yetimhanede yaşıyor!"

'Genç Bo, bunu nezaketle nasıl söyleyebilirim? Mösyö Rachmaninoff, gerçekten nazik ve yetenekli bir adam olmasına rağmen, birçoğu Paris'te ikamet etmiş olan kadın öğrencileriyle ünlüdür. Bu nedenle, Genç Elle'in, onun bir kadınla olan ilişkisinin ürünü olduğu ve suçluluk duygusunun onu bu şekilde davranmaya zorladığı düşünülebilir.

"Mösyö Ivan, Elle'in böylesine saçma bir yüz ifadesini sürdürebileceğinden emin değilim," diye karşı çıktım.

'Yüzünüzü gizlemenize gerek yok, *küçük mösyö*. Toussaint ve Moulin'e genç kızın soyunu bilmediğini ve Mösyö Rachmaninoff'un bunu öğrenirse çok öfkeleneneceğini söyledim. Sessizliklerini garanti edebilirim; "Büyük Rus "u üzmemek istemezler.

"Mösyö Ivan. . .'

'Bo, sanırım ikinizin de aynı anda ders almasını istiyorsun?

Şüphesiz programların yeniden düzenlenmesi gerekecek ve Mösyö Rachmaninoff ile ilgili ayrıntılar bunun gerçekleşmesini sağlayacaktır telaşsız.'

Mösyö Ivan'ın planını, dolambaçlı bir yoldan Elle'e fazladan bir koruma katmanı sağlaması koşuluyla desteklemeyi gönülsüzce kabul etmiştim. Toussaint ve Moulin, Elle'e karşı Rachmaninoff'un kızı hakkındaki eleştirilerinde çok sertti. Yine de itiraf etmeliyim ki, iyi bestecinin itibarını zedelediğim için kendimi oldukça kötü hissettim.

Böylece Elle ve ben birlikte Paris Konservatuvarı'nın en genç öğrencileri olduk. Son haftalarda Evelyn, Paris'e gidip gelirken otobüse refakatsiz binmeme izin verdi,

Eve her döndüğümde onu kontrol etmem şartıyla. Bu endişe

son on sekiz ay boyunca yaşadıklarım göz önüne alındığında biraz gereksizdi, ama böyle birinin olması harika hissettirdi. sağlığım için endişeleniyordum.

İki haftada bir aldığımız derslerden sonra, Apprentis d'Auteuil'e dönmeden önce, Elle ve ben Jean-Jaurès Bulvarı'ndaki küçük bir dükkândan dondurma almaya ve ardından Seine Nehri kıyısında yürüyüşe çıkmaya başladık. Bu, Madam Gagnon'un bize tanıdığı bir ayrıcalıktı, kendisi de bir şekilde bu ayrıcalığa sahip olduğum için çok heyecanlıydı.

konservatuar eğitimi almasını sağlamayı başardı. Aslında, haftalar geçtikçe sınırları biraz daha zorlamaya başladık, daha geç saatlere kadar dışarıda kalmaya cesaret ettik. Bazen kitaplar ve kalemler suya iner. Elle yüksek sesle okuyor, ben de çiziyorum. Çok iyi olduğumu iddia etmiyorum ama manzaralarım yavaş yavaş gelişiyor.

Birkaç gün önce Elle başını omzuma yasladı ve *Notre-Dame'ın Kamburu'nu* anlattı. Yeşil at kestanesi ağacını yakalama girişimimi durdurdum ve önce sarı saçlarına, sonra da akan nehre baktım. Mayıs güneşi suyun dalgaları üzerinde dans ediyordu.

'Aşk bir ağaç gibidir: kendi kendine büyür, köklerini derinlerimize salar. ve harap olmuş bir kalbin üzerinde gelişmeye devam ediyor. Açıklanamaz gerçek şu ki, ne kadar körse o kadar inatçıdır. Hiçbir zaman tamamen mantıksız olduğu zamandan daha güçlü değildir ...' Elle okudu. "Sence bu doğru mu Bo? İnsanlar aşktan kör olabilir mi?

Bana baktı. Başımı salladım ve kalemimi aldım.

Aksine, aşkın sonunda insanın gözlerinin gerçekten açılmasını sağladığını düşünüyorum.

Bakışlarını tuttum. Elle bana bir öpücük vermek için başını kaldırdı. Öncekinden daha uzundu ve sıcak dudakları nazikçe

Benimkini. Uzaklaştığında kendimi hafif ve uçar gibi hissettim ve karnım hoş bir karıncalanma hissiyle doldu. Elimde olmadan bir kahkaha attım. Bu Elle'yi de güldürdü. Kendimi cesaretlenmiş hissederek onu

ve benim elimde tuttum. O zamandan beri ne zaman birbirimizi görsek elimi bırakmadım.

Beni güvende hissettiriyor. Önceleri, bu durumun

Sıcak binalar, masada yemek ve bankada para.

Ama Elle bana bu şeyler olmadan da mutlu yaşayabileceğimi öğretti, yeter ki birlikte olduğun biri olsun. . .

Uzun bir iç tartışma ve kendi kendime düşünme sürecinden sonra, evet, Elle Leopine'e tamamen, umutsuzca ve koşulsuzca aşık olduğum sonucuna vardım.

Umarım son birkaç aydır yazılı nesir üretme yeteneğim azalmamıştır. Doğrusu, aylar önce Mösyö Landowski ile konuşma adımı attığımdan beri, nazik ev sahibimin hatırı için bir günlük kaleme alma ihtiyacı hissetmedim ve eğer bir şekilde bunu okuyorsanız, meraklı gözleri yatıştırmak için tasarlanmış tatsız ekleri ortadan kaldırdığımı fark edeceksiniz. Çünkü Landowski ailesine tamamen güvenmeye başladım. Bu nazik insanlar beni beslemeye ve başımı sokacak bir çatı sağlamaya devam ediyor.

Sanırım en içten düşüncelerimi kağıda dökmeyi tedavi edici buldum. Elbette çoğu insan bunları bir arkadaşına ya da aile üyesine sözlü olarak ifade edebiliyor ama ben bu sürece başladığımda böyle bir lüksüm yoktu. Şimdi, Mösyö Ivan'a sahibim.

konuştum ve sırlarımı saklama konusunda sözünün eri oldu. Sonbahar döneminin başında benimle paylaşmak istediği bazı düşünceleri vardı.

'Bo, yaz tatili boyunca gösterdiğin ilerleme üzerine düşünmek için biraz zaman ayırdım. Yaşadığınız hayatı çoğu kişi kıskanırdı: Paris Konservatuvarı'nda öğrenim görmek, dünyaca ünlü bir heykeltıraşla birlikte çalışma fırsatı ...

"Koridorun sonundaki mavi gözlü sarışın kızdan ilgi görüyorsun.

Kızardım. "Evet. Kendimi çok minnettar hissediyorum, Mösyö Ivan.

'Ve yine de ... şu ana kadar omuzlarınızı *gerçekten* gevşetme becerisini ortaya çıkarmada başarısız olduk.

"Ne demek istiyorsunuz?

"Bir virtüöz olma yeteneğine sahip olduğunuza ikna oldum.

Müzisyen. Gerçekten de, kemandaki yeteneğiniz birçok müzisyenden çok daha üstün.

oynayarak hayatımı
kazanıyorum. Teşekkür
ederim, mösyö.

"Ama omuzlar doğru değil. Bunun kolayca çözebileceğimiz bir sorun olduğunu sanmıyorum.

"Oh. Mösyö Ivan'ın dürüst değerlendirmesi beni bir bıçak gibi kesti.

"Moralini bozma, genç Bo. Elbette tercih ettiğin enstrümanda sana ders vermeye devam edeceğim. Ama repertuarına bir tane daha eklememiz konusunda ısrar ediyorum. Ayağa kalktı ve masasının üzerinde duran büyük bir çantaya doğru yürüdü. "Yaz boyunca boyun epey uzadı, bu da bize çok yardımcı olacak. Çantaya göz attım. "Çello hakkında ne düşünüyorsun, Bo?

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir fikrim yoktu ve bunu söyledim. "Çok güzel bir enstrüman. Yumuşak, gür sesli, aşkın ... Sakin ve ciddi alt perdeden en üst perdede tutku patlamalarına kadar geniş bir ton çeşitliliğine sahip. Bana biraz sizi hatırlatıyor. Hayatınız boyunca büyük acılar yaşadınız ve Acı çekiyorum. Yine de sende bir kahraman havası var. Her şeye rağmen kaderinizde büyüklük olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Viyolonselde mi?" diye sordum içtenlikle.

Mösyö Ivan kıkırdadı. 'Belki çelloda, evet. Belki başka bir yerde. Söylemek istediğim, çellonun bölünmüş bir kişiliğe sahip olduğu. Bir yandan melankolik de olsa sağlam bir bas enstrüman rolünü oynarken, diğer yandan Kahraman bir tenorun tutkusu. Sanırım sana uyacak.'

'Hiç bu kadar büyük bir enstrüman çalmadım. Ama tabii ki önereceğiniz her şeyi denemeye hazırım, Mösyö Ivan.

"Güzel. Elbette planımın en iyi yanı, çellonun bacakların arasında rahatça durması. Çello çalmak için Kemanın gerektirdiği şekilde o ağır omuzlarınızı. Bu benim ikinci enstrümanım, bu yüzden sana kendim öğreteceğim.

Böylece salı günleri keman, cuma günleri de çello çalmaya başladım. Başlangıçta bacaklarımın arasına bu kadar büyük bir nesne yerleştirmek ve yayımı mide hizamda tutmak bana yabancı gelmişti. Ama daha sonra

Kendimi tüm kalbimle bu işe verdim ve ilerlememden memnun kaldım. Of

Elbette bir çelloya sahip olmadığım için evde pratik yapamıyorum. Aksine, bu durum zihnimi keskinleştirdi ve konservatuardaki eğitimimden en iyi şekilde yararlanma arzumu körükledi.

Sanırım bir kez daha kalemimi elime alma ihtiyacı hissettim çünkü bu gece Noel Arifesi ve babam bana bunun bir önceki yılı düşünmek ve geçen zamanı zihnimizde işaretlemek için bir zaman olduğunu vurgulardı. Bu nedenle Bel hakkında çok düşündüm... ama belki de Monsieur kadar değil

Brouilly, Brezilya'dan döndüğünden beri enkaz halinde. Söylemeye gerek yok, Laurent gibi ben de atölyede yardımcı olmaya devam ediyorum. fiziksel olarak mevcut, zihninde başka bir yerde. Birkaç gün önce atölyenin dışındaki bankta 'Morning Mood'u çalıştığımı duydu ve gözleri yaşararak bana yaklaştı.

"Böyle çalmayı nereden öğrendin? Bakışlarına karşılık verdim. 'Kemanı sana kim verdi? Landowski mi? Başımı salladım. "Anlıyorum," dedi sessizce,

"Her sanatçı gibi siz de zanaatınız aracılığıyla konuşuyorsunuz. Gerçekten de bir yeteneğiniz var. Bunun kıymetini bilin, olur mu? Gülümseyip bir kez daha başımı salladım ve Mösyö Brouilly elini omzuma koydu. Bana küçük bir el sallayarak veda etti ve sonra kendi düşüncelerine dalmak üzere uzaklaştı.

İş dışındaki tüm zamanını geçirdiği yer olan Montparnasse barlarında sefalet.

Dün gece penceremin dışından gelen garip bir feryat sesiyle uyandım. Saatimi kontrol ettim. Saat ikiyi geçiyordu.

Père Noël'in özellikle erken bir mola vermediği sürece

Landowski'nin atölyesinden gelen bu ses tamamen daha gerçek birine aitti. Kalçalarımın arasındaki deri keseyi çıkardım ve boynuma astım.

Sonra pencereyi araladım ve aşağıdaki avluya baktım. Mösyö Brouilly'nin figürünü ve yanında birkaç şişe gördüm. Hemen şu sonuca vardım ki uyumak boşuna bir çaba olacaktı ve babam bana Noel'de arkadaşlarına yardım etmek için fırsatlar aramam gerektiğini öğretmişti.

dostum. İşaretimi aldım ve en sıcak tutan paltoma uzandım. Sonra yavaşça yatak odamın kapısını açtım, aşağıya indim ve evden çıktım. Hıçkırık seslerini avluya kadar takip ettim ve orada Mösyö Brouilly'yi başını ellerinin arasına almış halde buldum. Ne kadar iyi bir

İşe bakın ki, ön taraftaki ailelerden biri yerine evin arka tarafındaki benim pencereimin altında ağlamayı seçmişti.

Yaklaşırken, beni fark etmesi ve sersemlik içinde beni Geçmiş Noel'in Hayaleti sanmaması için ayak seslerimi kasten daha yüksek çıkardım. Bu istediğim etkiyi yarattı ve Brouilly dönerek bir şişeyi devirdi. İçgüdüsel olarak parmağımı dudaklarıma götürdüm ve 'uyku' taklidi yapmak için yanağımı ellerimin üzerine koydum.

"Bo. Özür dilerim," diye burnunu çekti. "Seni uyandırdım mı? Başımı salladım. "Ah canım. Utanıyorum. Burada çocuk olan sensin, ben değil. Yanına oturmaya gittim. Bana baktı, biraz şaşkındı. 'Sizi temin ederim, ben

Şimdi sessiz ol. Lütfen yatağınıza dönün. Önce ayı, sonra da Mösyö Brouilly'nin kalbini işaret ettim. "Mösyö Landowski beni burada tutarak çok nazik davrandı, oysa şu anda erimiş çikolata kadar yararlı olduğum açık. Brouilly aniden kıkırdadı. 'Hatta amacımın Brezilya'ya gitmek olduğunu çok iyi bildiği halde beni Brezilya'ya göndermeyi bile kabul etti.

Cristo'nun güvenli teslimatının ötesinde. O büyük bir adam. Kendimi işaret ettim. 'Çok doğru. İkimize de muazzam bir insanlık gösterdi. Bana baktı. 'Ben yokken çok büyümüşsün. Dolgunlaştın da. Sadece fiziksel olarak da değil. Bu

Gelişmeye başladığını görmek sevindirici. Bel çok mutlu olurdu. Keşke ona söyleyebilseydim. Kaşlarını kaldırdım ve omuz silktim. 'Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Doğrusu, hâlâ kendim çözmeye çalışıyorum. Rio'da birlikteydik. Ama ikimiz de Paris'e dönmem gerektiğini biliyorduk. Mösyö Landowski ile olan fırsatımın kaçmasına izin veremezdim.

kaybolup gitti. Benimle gelmesi ve o zavallı küçük sümüklü böcek Gustavo'yu terk etmesi için ona yalvardım. Beni seçeceğini düşünmüştüm, Bo. Ama seçmedi. Ve işte bu kadar. Nedenini asla anlayamayabilirim. Brouilly hıçkırı hıçkırı ağladı ve ben de elimi omzuna koydum. "Anladığım kadarıyla ben yokken hayatında özel bir arkadaş edinmişsin, doğru mu? Sempatik bir şekilde başımı salladım. 'Hayatınızı hayal edebiliyor musunuz?

şimdi onsuz?' Bu kez başımı salladım. "Belki o zaman genç adam, başıma gelen kaderi biraz olsun anlayabilirsin. Brouilly tekrar hıçkırdı. 'Bel'in nezaketini herkesten daha iyi biliyorsun. Ne de olsa o olmasaydı burada olamazdın.

Bu kesinlikle doğrudu. Dürüst olmak gerekirse, Mösyö Brouilly'nin Paris'e dönmüş olmasına biraz şaşmıştım. Gördüğüm kadarıyla

Bel ve Laurent'ı atölyede gördüğümde birbirlerini sevdiklerinden hiç şüphem yoktu. Bahse girecek olsaydım, her şeyimi ikisinin dünyanın uzak bir köşesine, sadece birbirleriyle mutlu olacakları bir yere kaçmalarına yatırırdım. Elbette, hayatta daha önce de öğrendiğim gibi, bazen aşk iki insanı bir arada tutmaya yetmiyor.

"Biliyor musun, bana veda etmeye bile gelmedi. Belki de bu ihtimali çok sarsıcı bulabilirdi. Sonunda hizmetçisini bununla gönderdi. Brouilly elini cebine attı ve

Beyaz ve pürüzsüz bir şey çıkardı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, Bo?" Gözlerimi kıstım, ama ay ışığında Laurent'ın elindeki şeyi tanıdım.

"*Cristo*'nun kendisinden bir kiremit. Bu bir gelenek haline geldi işçiler arasında ölümsüz aşk mesajlarını tersine yazmalarını ve sonsuza kadar heykele mühürlemelerini sağlayın. İşte.

Karoyu bana uzattı ve ben de gözüme tuttum. Sadece yazıyı seçebildim:

*30 Ekim 1929 Izabela
Aires-Cabral Laurent
Brouilly*

'Bana bunu verme kararı hakkında çok düşündüm. kiremit. Bunu yaparken, aşkımızı sonsuza dek bağlamayı değil, karşılıksız olarak bana geri vermeyi seçti. Sonuç olarak, onu elimde tutmak istemiyorum. Lütfen. Al onu.' Onu zorla eline geri vermeye çalıştım, ama Laurent kabul etmedi. "Belki de siz Anlıyorum, Bo. *Cristo*'ya gösterilen ilgi tahmin ettiğim kadar hoş karşılanırsa, bu küçük karonun bir gün çok değerli olacağını düşünüyorum. Bu bir hediye. Belki satarsın.' Laurent ayağa kalktı, Bunu yaparken hafifçe duvara doğru tökezledi. 'Ya da belki sonsuza dek saklarsın. Sevdiğin kişiyi asla kaybetmemen gerektiğinin bir hatırlatıcısı olarak. Yoksa benim gibi olursun! Ben de ayağa kalktım. 'Kayıp aşk bir

Lanet olsun, Bo. Acıtıyor. Sadece zihinde değil. İnsanın içini sızlatacak bir yeteneği var. Umarım senin için asla hissettiklerimi deneyimleyin. Uzanıp içinde sıvı kalıntısı olan şişeyi aldı ve dramatik bir şekilde

içti, sonra aya baktı. "Tuhaf, sence de öyle değil mi? Şaşkınlıkla ona baktım. "Dünyanın öbür ucunda ama şimdi o da aynı şeye bakıyor olacak. Gözlerini kapadı ve bir süre öylece durdu. "Peki o zaman, iyi geceler küçük Bo. Dört gözle bekliyorum

Atölyede seninle birlikte çalışmak. Size de mutlu Noeller.

Laurent Brouilly bu sözlerle birlikte sendeleyerek gecenin karanlığında uzaklaştı.

Yatak odama döndüm ve sabuntaşını korumaya devam ettiğim eşyanın yanına, kesenin içine yerleştirdim, yatağa tırmandım ve bir kez daha kalçalarımın arasına yerleştirdim. Brouilly'nin çektiği acı derin ve içgüdüsel. Sessiz bir dua gönderdim

Ona göz kulak olacak yedi kız kardeş ve tabii ki Bel de.

Noel günü büyüleyiciydi. Mumlar ve kâğıt süslerle çok güzel bir şekilde dekore edilmiş olan büyük çam ağacının altında benim için bir hediye olduğunu görünce çok şaşırdım.

Madam Landowski, "Père Noël, Mösyö Brouilly'nin yokluğunda Mösyö Landowski'ye bu kadar yardımcı olmanızdan çok etkilendi ve sizi ödüllendirmek istedi," diye gülümsedi.

Paket tanınabilir bir şekle sahipti. Kahverengi ambalaj kağıdını özenle çıkardım ve ardından büyük deri çantayı açtım. Altında. İçinde şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem enstrümanlardan biri vardı. Çellonun üst kısmı kaygan ladin, arka ve yan kısımları ise parlak akçaağaçtan yapılmıştı. O kadar iyi cilalanmıştı ki içinde kendi yüzümü görebiliyordum ve çantadan tamamen çıkardığımda burun deliklerime hoş bir vanilya ve badem kokusu yayıldı.

Mösyö Landowski elini omzuma koydu. 'Alman zanaatkâr G. A. Pfretzschnier tarafından yapıldı, bu yüzden herhangi bir kaza yaşanmazsa size bir ömür boyu yetecektir. Mösyö Ivan büyüyeceğinizi tahmin ediyor Bu yüzden yetişkin bedeninin uygun olacağını düşündüm. Bunu kendim de sordum. Madam Landowski ona bir bakış fırlattı. "Père Noël'in kendi adına benden bunu sormamı istediğini söylemek istiyorum.

İçgüdüsel olarak kollarımı ona doladım.

Ancak bu cömert hediye günün en güzel yanı olmaktan çok uzaktı. Aile, Mösyö Landowski'nin Mösyö Ivan ile düzenli olarak yaptığı konuşmalardan Elle hakkında her şeyi biliyordu. Sonuç olarak, nazik davranmışlardı.

Onu Noel yemeğine davet etmemi önerecek kadar. Her ne kadar Başlangıçta tedirgin olduğum bu tören çok neşeli geçti ve benim için çok şey ifade eden insanlarla dolu masaya bakarken ruhum uçtu. Elle, elbette, kendini muhteşem bir şekilde akladı, Landowskiler'i cazibesi ve kolay doğasıyla büyülüyordu.

Yemekten sonra odaya melankolik bir keyifsizlik havası çöktü.

Landowski ailesi teker teker yemek masasından kalkıp oturma odasındaki kanepelerden birine kaydı.

kitap, bulmaca ya da kırk göz kırpmak için. Elle ve ben tabakları toplamaya yardım ettikten sonra paltolarımızı giydik ve onu bankın yanına götürdüm. atölyenin dışında.

Elini elime aldım ve kendimi çelikleştirdim. Son birkaç haftadır bu anı planlıyordum. Noel günüydü, Elle buradaydı ve ne yapmak istediğimi biliyordum. Doğru zaman gelmişti. Güç almak için parlayan koruyucularıma baktım ve sonunda uzun zamandır söylemeyi arzuladığım sözler ağzımdan çıktı.

"Seni seviyorum, Elle.

Elimi sıkıca kavradı ve gözleri büyüdü. "Bana bunu rüyamda görmediğimi söyle, Bo?

"Hayır, görmedin," diye cevap verdim.

Yüzü aydınlandı. "Yaptığımı düşünmemiştim! Bir kahkaha patlattı, sonra kollarını bana doladı. "Merhaba, Bo!

"Merhaba, Elle. Kendimi coşkulu hissettim. "Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum! Heyecandan neredeyse çığlık atacaktı. 'Oh Bo, benimle konuşmanı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki. Konuşabileceğini biliyordum! Ama söyle bana, neden bu kadar zamanını aldı?

Yedi Kız Kardeş'in parıldadığı berrak Paris gökyüzüne baktım. "Sana neden sessizlik yemini ettiğimi açıklamadan önce, söyle bana... Pleiades yıldız kümesini biliyor musun, Elle?

Başını salladı, hala gerçekten sohbet ettiğimize inanamıyordu. 'Hayır. İtiraf etmeliyim ki bilmiyorum.

'İlk sohbetimiz için daha iyi bir konu düşünemiyorum. Uzun zamandır onların hikâyesini bir başkasıyla paylaşamamıştım.

Başını omzuma yasladı. "O zaman anlat bana, Bo.

'Gökyüzündeki en parlak yıldızı görüyor musun? Kilise kulesinin hemen üzerindeki?

"Evet! Ne kadar güzel.

Onun adı Maia. Şimdi, eğer yakından bakarsan, onu çevreleyen başka parlak yıldızlar da göreceksin, ağaran bir hilal şeklinde Ay.'

"Görebiliyorum...

'Bunlar Yedi Kız Kardeş'in diğer altısı - en üstten, Alcyone, Asterope, Taygete, Celaeno, Electra ... ve Merope, kayıp kız kardeş.

'Kayıp kız kardeş mi? Ona neden böyle diyorlar? Onu görebiliyorum. 'Biliyorum, bunun her zaman ilginç olduğunu düşünmüşümdür. Ben sadece

Bir keresinde kaybolduğunu ve bulunduğunu varsayalım. Onun yıldızını umutlu olarak düşünmeyi seviyorum. Şimdi, Merope'nin solunda. parlak yıldız mı? Küçük olan Pleione ve büyük olan ... Atlas. Derin bir nefes aldım. "Onlar Yedi Kız Kardeş'in ebeveynleri.

"Onlardan sanki gerçek insanlarmış gibi bahsediyorsun, Bo.

'Biz kimiz ki onların öyle olmadığını söyleyelim? Efsaneye göre Babaları dünyanın yükünü omuzlarında taşımaya mahkûm edilirken, kız kardeşler acımasız Orion tarafından takip ediliyordu. Bu yüzden, her şeye gücü yeten Zeus, Atlas'ı rahatlatmak için kızları yıldızlara dönüştürdü.

Elle gökyüzüne bakarken gözleri parlıyordu. "Ne kadar güzel.

'Ben de öyle düşünüyorum. Elbette bu kadar romantik olmayan başka yorumlar da var. Ama inanmayı seçtiğim hikaye bu. I Elle'e baktı. 'Hayatımın büyük bir bölümünü yalnız geçirdim ama asla tepemdeki yıldızlar olmadan. Benim için onlar koruyucularımdır. Ayaklarıma baktım. "Bunu bana babam söylerdi.

"Baban mı? Nerede o, Bo?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Onu yıllardır görmedim. Onu bulmak için yola çıktım, ama ... itiraf etmesi zor olsa da, hayatta olduğuna inanmıyorum.

"Peki ya annen?"

"Öldü.

"Çok üzgünüm, Bo.

Kolumu ona dolamaya cesaret ettim. "Tüm hayatın boyunca katlandığın bir durum bu.

"İşte bu yüzden çok sempati duyuyorum. Elini yanağıma koydu. "İçtenlikle söylüyorum, çok üzgünüm.

Beklenmedik bir şekilde boğazıma bir yumru oturdu. "Teşekkür ederim, Elle.

'Peki söyle bana... neden bugün benimle konuşmayı seçtin? Ağzını her an açabilirdin, sevgilim!

Sorusunu düşünmek için durakladım. "Ne de olsa bugün Noel - bize sadece bir kez yaşadığımızı ve bir anımızı bile boşa harcamamamız gerektiğini hatırlatan bir zaman.

'Bu son derece tatlı ama tamamen saçmalık. Lütfen, burada benimle birliktesin ve yalnızsınız. Bana gerçeği söyle.

Bir kez daha yıldızlara baktım. Sessiz, metanetli heybetleri bana Elle'e gerçeği açıklamam için gereken güveni verdi. "Ben Çünkü yanlış bir şey söylersem başımın belaya girmesinden korkuyorum.

"Bela mı?" diye tekrarladı, yüzünde endişe belirmişti.

"Evet ama seninle birlikteyken korkmuyorum Elle. Cesur hissediyorum.

Bu nedenle sessiz kalmam için hiçbir neden yok.

"Ah Bo. Sessizliğin seni koruduğu şey nedir?

Birinden kaçıyorum, Elle. Beni öldürmeye yemin etmiş biri. Şu anda beni koruyan tek şey bulunduğum yer, takipçim tarafından bilinmeyen. Eğer konuşursam, o zaman daha yüksek bir

Nerede olduğuma dair bilginin yayılma ihtimali var ve bu, alabileceğime emin olduğum bir risk değil.

'*Mon Dieu*, Bo. Sana zarar vermek isteyen kim?'

Durakladım. "Başka bir çocuk.

Bir çocuk mu? Bo, söylemeliydin. Onunla tanışmayı çok isterdim. Küçük oğlanların her şeyden çok korktukları tek şey, kendilerinden büyük, akıllı bir kızdır. Maurice ve Jondrette'i nasıl kontrol ettiğimi gördün.

Elle'in nezaketi kalbimin göğsümde kabarmasına neden oldu. 'Koruma teklifin için teşekkür ederim, Elle. Ama saygı duyuyorum, küçük çocuklar Maurice ve Jondrette'in gerçek bir önemi yok. Koştuğum çocuk

Benim korkunç bir şey yaptığıma inanıyor ve bu da onu çok tehlikeli yapıyor.

"Bir çocuk ne kadar tehlikeli olabilir ki?

"Meydana gelen bir ölümden beni sorumlu tutuyor. "Bir ölüm mü? Elle nefesini bastırmaya çalışarak, "Bir ölüm mü?" dedi.

"Evet. Elle ve ben göz göze geldik ve konuşmada rahatsız edici bir duraklama oldu.

'Ölümden sen mi ölümden sorumlu muydun?

"Hayır, değildim. Ama o gerçeğe asla inanmayacak. Bu yüzden ondan kaçmak zorunda kaldım. Korkarım bunu sonsuza dek yapmakla lanetlendim.

"Çocuk şimdi nerede? Fransa'da mı?

"Olabileceğine inanmıyorum, hayır. Hala birkaç ülke uzakta olduğunu umuyorum.

'Ülkeler mi, Bo? Ülkeleri mi geçtin?'

Ciddiyetle başımı salladım. "Ondan *kaçıyordum*, babama *doğru*. Doğduğu ülke olan İsviçre'ye doğru yola çıkmıştı. beni ve çocuğun ailesini kurtarmaya çalışıyorlardı. Bir yıl önce Landowskilerin çitlerinin altında baygın halde bulunduğumda oraya gitmeye çalışıyordum.

"Bo... henüz anlamadığım çok şey var ama bu çocuk, her kimse, senin nerede olduğunu nasıl bilebilir?

"Meseleleri karmaşıklaştıran bir şey var. Derin bir nefes aldım ve boynumdaki deri keseyi çıkardım.

'Bu eşya tüm bu ıstırabın nedeni bu. Gölgede gizlenen meraklı gözler olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım, ve nesneyi içinden çıkardı. Gecenin karanlığında bile, çizme cilası ve yapıştırıcı ile kaplanmış olmasına rağmen, bir şekilde en yakın ışık kaynağını çekme yeteneğine sahipti ve gözlerimizin önünde parıldadı.

"Bo ... Elle şok içinde konuştu.

Daha net görebilmesi için onu havaya kaldırdım. "Bu bir elmas.

'Olamaz, çok büyük. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü.

"Sizi temin ederim, bu elmas gerçek. Diğer çocuk bunu annesinden çaldığıma ve onu öldürdüğüme inanıyor. Elle elini ağzına götürdü.

'Lütfen bana güvenin, bunun gerçeklerden daha uzak olamayacağını söylüyorum. Ama inanıyorum ki elmasın bende olduğunu bildiği sürece

Taş, onu benden geri almak ve hayatıma son vermek için her şeyi yapacaktır. O zeki biri...'

"Senin kadar zeki mi?

Elle'in nazik sözleri karşısında bir kez daha gülümsemeyi başardım. "Belki de. Şimdi neden konuşmadığımı anlıyor musun, Elle? Ve neden konuşabileceğimi ya da sana anlattıklarımın hiçbirini başkalarına açıklamaman gerektiğini

Akşam mı?' Elması deri kesesine geri koydum ve boynuma astım.

"Bana hikâyeni anlatmalısın, Bo - her parçasını.

Başımı iki yana salladım. "Hikâye uzun ve üzücü.

Elle dik oturdu ve açık sözlü bir tavır takındı. "Bana bak. Ben senin Elle'nim ve seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Bu gece bana söyleyeceğin her şeyi ölene kadar sır olarak saklayacağıma söz veriyorum. Pleiades'in Yedi Kızkardeşi'nin altında sana yemin ederim.

Doğrusu, her ayrıntıyı onunla paylaşmayı arzuluyordum. Ama bu benim

Onu sonuçlardan haberdar etmek görevimdi. 'Elle,' diye başladım, 'sen hayatıma girdiğinden beri kendimi yeniden *canlı* hissediyorum. Mösyö Landowski'nin sert kahvesinin kokusundan, battaniyelerin sıcaklığından ve akan Seine nehrinin sesinden zevk alabiliyorum. Hepsi seninle tanıştığım için.

'Ben de aynı şekilde hissediyorum,' diye şefkatle cevap verdi.

'Sana hikayemi anlatarak senin hayatını da tehlikeye atabileceğimi anlamalısın. Eğer sana bir şey olursa, ben asla kendimi affediyorum.' Gözlerimi ondan kaçırdım. "Gerçekten de, var olmanın başka bir anlamını göremiyordum.

Elle yüzümü tekrar ona doğru çevirdi. 'Şey,' dedi, 'ben de sensiz yaşamak istemezdim. Ama belki de *hepinizi* kabul ettiğimi anlayabilirsin, Bo.

O mavi gözleri nasıl inkâr edebilirdim ki? "Pekâlâ. Sana hayatımın hikayesini anlatacağım,' diye cevap verdim.

Ona her şeyi anlattım, bir demiryolunda doğduğum andan 1918'den günümüze kadar. Ona babamdan, sert kışlardan, yıldızlara bakmaktan ve kemanlardan, bölünmüş ailelerden ve açlıktan bahsettim.

göbekleri. Ona 'Bo'nun icadından ve gerçek ismimden bahsettim ve bunu asla kullanmaması gerektiğini söyledim.

Ben ona hikâyemi anlatırken Elle şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Bitirdiğimde ağladığını fark ettim. "Neden ağlıyorsun, Elle?"

"Çünkü sen çok iyi bir insansın ve evren sana çok kötü davrandı.

'Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Ama şimdi birbirimize sahibiz.

Her zaman...'

"Ve sonsuza dek," diye yanıtladı Elle.

Yedi Kız Kardeş'in bakışları altında birbirimize sarıldık. O anda çocuk değil, zamanından önce dünyayı yormuş iki yaşlı ruh gibiydik.

"Şimdi değişen bir şey var mı? Ben sordum.

'Ah, evet,' dedi Elle. Yüreğim burkuldu. 'Sana olan sevgim daha da arttı ve seni güvende tutma arzum daha da güçlendi.

'Bu iyi bir haber,' diye cevap verdim. 'Dürüst olmak gerekirse, artık uygunsuz anlarda ciyaklayan sesimden rahatsız olabileceğini düşünmüştüm.

Kıkırdadı. 'Bence çok tatlı. Merak etme, yetimhanedeki diğer çocukların da ses telleri oturmadan önce bu evreden geçtiklerini gördüm. Gececektir.

"Çok rahatladım. "Bo .

. .

"Evet, Elle?"

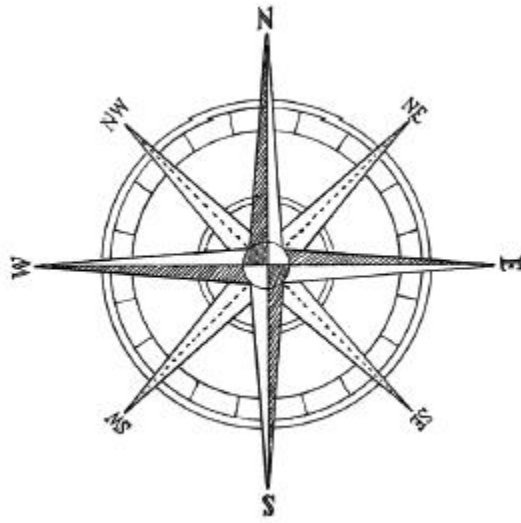
"Atladığın bir ayrıntı var. Seni öldürmeye yemin eden çocuğun adı ne?"

Yıldızlara baktım, dünyanın öbür ucunda onun da kaçınılmaz olarak aynı şeyi yaptığını biliyordum.

'Kreeg Eszu.'

The Titan

Haziran 2008

Bear'ın ıgılları Ally'yi Őimdiki zamana geri sűrűkledi ve gűnlűgűn ađır sayfalarını titreyerek kamarasındaki Őifonyerin űzerine koydu.

"İŐte, iŐte, tatlım. Ally, Bear'ı birkaç dakika űncesine kadar mutlu bir Őekilde uyuduđu karyolasından kaldırdı. *Titan*'ın motorlarının muazzam gűrűltűsű az űnce kesilmiŐti ve ironik bir Őekilde onu uyandıran da ses tonundaki deđiŐiklik gibi gűrűnűyordu. "Kaptan Hans gece için demir atacak bir yer bulmuŐ olmalı, Ayı, hepsi bu.

Tekrar yatađa oturdu ve otomatik pilotta çalıŐmaya baŐladı, çocuđunu dizinde zıplattı. Ally gűzlerini kırpıŐtırdı ve son birkaç saattir gűnlűđe o kadar dalmıŐ olduđunu fark etti ki Őgleden sonra akŐama dűnműŐtű. Yatađının baŐucundaki ıŐıđı yaktı ve zihni dűnerken Ayı'yı gűđsűne dayadı. O Diđerlerinin de benzer Őekilde Pa'nın Kreeg Eszu'yu tanıdıđının somut bir Őekilde ortaya çıkmasıyla *sarsıldıklarını* hayal etti. ondan kaçıyor gibi gűrűnűyordu. Ally űzellikle Maia'yı dűŐűndű, onun için gerçeđi kabul etmek űzellikle zor olmalıydı. Floriano yakında olduđu için minnettardı.

Ama Ally için daha fazlası vardı. Babamın takma adı Bo ve onun aŐkı Elle. . . Ally bu isimleri biliyordu. Bűyűkannesi ve bűyűkbabası Pip ve Karine Halvorsen'in yakın arkadaŐlarıydılar ve

Grieg, Solveig ve Jeg'in el yazmalarında sık sık Ally'nin mirasını űđrendiđi birincil belge. Bo baŐından beri babaydı. Fazla konuŐmadıđını ama Leipzig'deki en yetenekli műzisyen olduđunu hatırlayınca Ally'nin gűzlerinde yaŐlar oluŐtu.

Konservatuar. Umutsuzca daha fazlasını hatırlamaya çalıŐtı. bűyűkannesi ve bűyűkbabasının arkadaŐları hakkında bilgi, ama gerçeđin űtesinde

Norveç'e kaçtılar - űnkű Elle ve Karine Yahudi'ydi - orada

hatırlayabildiği çok az şey vardı. Çifte ne olmuştu? İskoçya'ya seyahat ettiklerine dair bir şeyler hatırlıyor muydu? Düşünceleri kapısının çalınmasıyla bölündü.

"İçeri gel," dedi otomatik olarak.

Kapı açıldı ve Jack'in uzun boylu, yakışıklı figürü odaya girdi. "Selam Ally, ben ... Onun Ayı'yı beslediğini fark etti. "Tüh, çok özür dilerim, sonra gelebilirim. Bunu yapmak istememiştim.

Ally'nin yanakları kızardı. "Hayır, özür dilerim Jack, kendi işimdeydim. Dünya. Sorun yok, lütfen içeri gelin. Birazdan işi bitecek." "Tamam. Jack şifonyerin yanındaki deri koltuğa oturdu.

"Sadece gelip seni kontrol etmek istedim. İyi misin?" "Evet, teşekkür ederim Jack. Ally ona zayıf bir gülümseme verdi.

"Yemek yedin mi? Ya da en azından biraz su veya bir fincan çay içtin mi?

Ally bir an düşündü. "Biliyor musun, aslında yemedim.

"Bu neden bembeyaz olduğunu açıklayabilir. O öğleden sonra günlükten öğrendiklerinin tüm sonuçlarını açıklayacak enerjisi yoktu.

"Dur, su ısıtıcısını açayım. Bu arada sen de buna başlayabilirsin. Odanın buzdolabından aldığı açılmamış bir şişe Evian'ı ona uzatmaya çalıştı.

"Teşekkürler. Sakıncası yoksa ...? Ally şişeye başıyla işaret etti.

"Ah, özür dilerim, elbette. Jack şişenin kapağını açtı ve Ally suyu boştaki eline aldı. Derin bir yudum aldı.

"Bu daha iyi. Bu arada herkes yukarıda ne yapıyor?" diye sordu tavana bakarak.

'Dürüst olmak gerekirse, tam bir hayalet kasaba. Herkes oturmuş kitap okuyor. Bu öğleden sonra annemi bile görmedim. O da senin gibi kendini kaptırmış olmalı. Hepimiz "yedek parça" olarak etrafta dolanıp garip sohbetler yapıyoruz, herhangi bir şey sormaya utanıyoruz.

bir şey için personel!"

"Jack, saçmalama. Siz yedek parça falan değilsiniz. Aslında, az önce okuduklarıma göre, kız kardeşlerimi desteklemede hepinizin çok önemli rolleri olacak.

"Ve tabii ki sen. Jack çayı hazırlarken ona gülümsedi ve Ally'nin kalbi genç bir kızinki gibi çırpındı.

"Çok tatlısın Jack, teşekkür ederim. Ama dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim. Bu benim. Ayı'ya baktı.

"Uzman değilim ama bebekler hakkında hatırladığım kadarıyla pek iyi sohbet edemezler. Ally güldü. 'Gördüğünüz gibi, sizin orada bir tür lider olduğunuzu düşünüyorum. 'Ben de Diğer kızlar rehberlik için sana bakıyor. Ama hepsinin kabin kapılarını kapattıklarında sızlanıp mızızlanabilecekleri partnerleri var. Senin böyle bir lüksün yok, sadece bu küçük çocuk sana yol gösteriyor. Kısacası şunu söylemek istiyorum...' - kollarını iki yana açtı - 'Senin için buradayım.

Ally içtenlikle, "Çok nazıksın Jack, teşekkür ederim," diye cevap verdi. Çayı şifonyerin üzerine koydu ve sütü buzdolabına geri koydu. "Jack ...

"Evet, Ally?

"Sadece şunu söylemek istedim ... Bear ağzında bir şeyler geveledi ve başını kaldırıp Ally'ye baktı. "Özür dilerim, bana bir dakika izin ver.

"Tabii, acele etme. Ally, Ayı'yı göğsünden çıkardı. Jack'in gözlerini kaçırdığını fark etti ve bunun çok tatlı olduğunu düşündü. Oğlunu yatağa yatırdı ve o da memnuniyetle kıkırdadı. "Ne diyordun?

Ally kızardı. "Ah, yok bir şey. Jack başını salladı ve yere baktı. Ally kendini azarladı ve hızlı bir şekilde

Konu. "Sana günlükteki en büyük ifşayı söylemedim bile. Şifonyerden sayfaları almaya gitti. "Neydi o?

İrlanda'daki evin adı neydi? Batı Cork'ta, annenizin koordinatlarının bulunduğu yer...'

"Argideen Evi mi? Jack cevap verdi.

"Evet. Eszu ismine kadar izini sürdüğünü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum.

"Babam onu tanıyordu. Görünüşe göre oldukça iyi.

"İlginç. Bunun anlamı nedir?"

'Henüz tüm cevaplara sahip değilim, ama oraya yaklaşıyorum. Düşündüm de, gerçekten Maia'ya gitmeliyim. Bu bilgi en çok onu etkiledi.

"Nedenini sorabilir miyim?

"Üzgünüm, Jack. Bu benim anlatacağım bir hikaye değil.

"Elbette. Bak ne diyeceğim, sen kardeşini görmeye giderken ben de ufaklığa göz kulak olayım mı?"

"Bunu benim için yapar mısın?" "Tabii, sorun değil."

Teşekkür ederim, Jack. Burada kalmak istemiyorsan onu başka bir yere götürmekten çekinme. Eğer sıkılırsan annem de gelebilir. Çayını aldı ve kapıya yöneldi.

'Tamam. Hadi Boz Ayı, seni yukarı çıkaralım mı? Sen önden git, Ally. Sonra görüşürüz.'

Maia kendini fiziksel olarak hasta hissetti. Yalaka, yağlı Zed Eszu'nun - Kreeg'in oğlu- korkunç anıları zihnini doldurdu ve bir Bir nesil önce babasının kaçmak zorunda kalması onu ağlamak istemesine neden olmuştu. Zed aile geçmişlerini biliyor muydu? Biliyor olmalıydı.

Bitti. Belki de bu, neden D'Aplièse kardeşleri hedef almış gibi görüldüğünü açıklıyordu. Electra'yla birlikte olduklarının farkındaydı, Tiggy de ona Zed'in İskoç Dağlık Bölgesi'ne gelişiyle ilgili her şeyi anlatmıştı. Zed'in kızların hayatındaki varlığı Pa'ya çok acı vermiş olmalıydı ve bu katlanılması çok zor bir şeydi.

"Piç kurusu! Maia günlüğün sayfalarını yere fırlatarak bağırdı. "Maia? Star söyledi. O ve CeCe evin kapısında belirmişlerdi.

Maia başını ellerinin arasına alıp hıçkırmaya başladığında okuma odasındaydı. İki kız kardeşi koşup kollarını ona doladı. 'Çok üzgünüm, Maia. Senin için ne kadar kötü.

'Ne olursa olsun, sana katılıyorum Maia. Ne aşağılık bir pislik,' diye ekledi CeCe.

Biliyordu, değil mi? Kreeg ve babamı biliyordu. Bu yüzden bir türlü kurtulamadığımız bir eşek arısı gibi hayatımızın etrafında vızıldayıp duruyor. Kendimi kullanılmış hissediyorum. Onun *bebeğini* doğurdum!' Maia çığlık attı.

'Biliyorum tatlım, biliyorum. Bu senin hatan değildi.' Her ne kadar Maia sadece Ally'ye söylemişti, diğer kız kardeşleri dokuz ay boyunca 'glandüler ateş' bahanesiyle Atlantis'teki Pavyon'a taşındığı için her zaman şüphelenmişlerdi. "Okur okumaz geldik."

"Teşekkür ederim, Yıldız. Maia burnunu çekti. "Ah canım. Her şey çok *duygusal*, değil mi? Babamı bu kadar çaresiz ve yalnız düşünmekten nefret ediyorum.

'En azından şimdi Elle'i buldu. Elle onun hayatını değiştirdi. El yazısı bile daha kıvrak görünüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? CeCe söyledi.

Maia yarı hıçkırıldı, yarı kıkırdadı. 'Garip bir şekilde anlıyorum, evet. Landowski ailesinin ona karşı ne kadar nazik olduğunu okumak beni mutlu ediyor.

'Tanrım, elbette. Bunu tam olarak düşünmemiştim. Babamın atölyede geçirdiği zamanı ve Laurent Brouilly ile olan ilişkilerini okumak senin için yeterince tuhaf olmalı,' dedi Star usulca.

'Evet, Bel'in mektuplarında okuduğum o sessiz küçük çocuktı. Buna inanamamıştım.

"Bu, babamın mektubunda sana bıraktığı sabuntaşını nasıl aldığını da açıklıyor," diye devam etti Star.

"Açıklıyor, evet.

Ally odaya girdi ve kız kardeşlerine yaklaştı. Maia'nın elini tuttu ve sıktı. "Ah sevgilim. Hepimiz senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa.

"Biliyorum. Özür dilerim, kendimi toparlayacağım. Maia gözyaşlarını kolunun arkasına sildi. "Zed tam bir baş belası, yeni ne var? Ally cebinden bir mendil çıkardı. Maia minnetle aldı ve gözlerini sildi. "Demek babam Kreeg'i tanıyordu.

CeCe sert bir ifadeyle, "Bence "tanıyordu" demek biraz hafif kalır," diye ekledi.

'Neden bu konuda hiçbir şey *söylemedi*? Zed Eszu adında bir çocukla tanıştığımdan ilk bahsettiğimde kalp krizi geçirmiş olmalı,' diye sızlandı Maia.

'Bilmiyorum tatlım. Belki de aralarındaki sorunları çözmüşlerdir? Ne de olsa hikâyenin sadece bir kısmını biliyoruz,' diye ekledi Yıldız, kız kardeşinin saçlarını okşayarak.

"İçimden bir ses bunun olmadığını söylüyor, Star," diye cevap verdi Maia. 'Hepimiz babamın öldüğü gün Kreeg'in intihar ettiğini biliyoruz. Ve Ally, sen de o gün *Titan*'ın yanında *Olympus*'u gördüğünü söylemiştin?

"Ben görmedim ama Theo'nun arkadaşı telsizden bahsetti," diye doğruladı Ally. İçini çekti ve ellerini

Saç. 'Aslında, sanırım herkesi bir konuda bilgilendirmemin zamanı geldi.

"Ne demek istiyorsun, Ally? CeCe sertçe sordu.

"Merry'nin koordinatlarının Batı Cork'taki Argideen Evi'ne çıktığını hatırlıyor musun?" Kız kardeşleri bir an düşündükten sonra başlarını salladılar. 'Ev uzun süredir terk edilmiş olsa da, Eszu'ya ait.

Aile. Jack bunu bizim adımıza araştırırken öğrendi.

Kadınlar bu bağlantının anlamını kavramaya çalışırken bir sessizlik oldu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Star sonunda.

'Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum. Ama bir şey çok açık. Zed ile,

Argideen Evi ve Pa'nın öldüğü gün Olimpos'un varlığı ... Pa ve Kreeg arasındaki ilişki

her şeyi anlamak. "Anlaştık,"

diye burnunu çekti Maia.

'Ben diğerlerini toplayıp günlüğün neresine kadar okuduklarını kontrol edeceğim. Sonra da birkaç şişe pembe şarap eşliğinde bu bağlantıyı tartışabiliriz.

"İyi fikir, Ally," diye başını salladı Star. 'Hikâyede hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Babamın nereden geldiği, Kreeg'in neden annesini öldürdüğüne inandığı... elmas...'

Ally, Star'ın omzuna bir el koyarak, "Sadece okudukça her şeyin daha da netleşmesini umabiliriz," dedi.

Georg Hoffman viskiyi elinde döndürdü ve bardağındaki buzun şingirtısına odaklandı. Üst kattaki gökyüzü salonundan Akdeniz'in karşı kıyısında, batan güneşin altında parlak bir altın rengine bürünen İtalyan kıyı şeridine baktı. Napoli'yi ve onun ötesinde, vatandaşları zaman içinde donmuş antik Pompeii kentini seçebiliyordu binlerce yıl boyunca. Bunun bu yolculuk için uygun bir metafor olduğunu düşündü - geçmişte yaşanan olaylar bir şekilde bugünü şekillendirmeye devam ediyordu.

Georg son on iki ayı düşündü. D'Aplièse kardeşler için ne büyük bir kasırga olmuştu. İstisnasız her biri geçmişleriyle ilgili gerçekleri büyük bir olgunluk ve bilgelikle ele almıştı.

Boş odaya dönerek, "Çok gurur duyardınız," dedi.

Özellikle son birkaç hafta uykusuz geçmişti. 'Durum' hakkında sürekli güncellemeler içeren telefonlar alması son derece üzücüydü. Elinden geldiğince bununla başa çıkmaya çalışsa da, Georg bir kez daha müvekkilinin isteklerini yerine getirmekle yükümlü olan içindeki avukat ile insani duyguları arasında kalmıştı.

Bu aileyi kendi ailesi gibi seven bir varlık. Gökyüzü salonunun kapısına bir tıkırtı geldi. Georg döndüğünde annesinin başını kapıdan uzattığını gördü.

'Sadece seni kontrol etmek istedim, *chéri*. Başa çıkabiliyor musun?'

diye sordu. "Evet - teşekkür ederim. Lütfen içeri gel, Marina. Bana katılır mısın?

İçki?'

Kapıyı usulca arkasından kapattı. "Biliyor musun Georg, bu vesileyle sanırım içeceğim. Sürahiye uzandı ve eski dostuna bir bardak doldurdu.

"Bu onunkiydi. Bir Macallan 1926. Aslına bakarsan, bu kadehin

"Bu sürahiye son dokunan el onun eliydi. İçkiyi ona uzattı.

Teşekkür ederim. Evet, İskoçya'da geçirdiği zamanın ardından yerel içkilere karşı büyük bir zevk geliştirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Marina narin bir yudum aldı ve ılık, yumuşak sıvının boğazından aşağıya ve midesine doğru yol aldığını hissetti. "Sence kızlar günlükteki o noktaya henüz ulaşmadılar mı?"

"Emin değilim. Tüm bunları nasıl karşılayacaklarını düşünüyorsun Marina?" "Tahmin etmek zor. Bazıları onun bazı unsurlarını diğerlerine göre daha kolay hazmedilebilir. Ancak bir kez olsun hepimizin tam bir uyum içinde olmasından dolayı mutluyum."

"Evet."

"Son haberleri sorabilir miyim? Marina araştıran gözlerle Georg'a baktı."

"Bu sabah size söylediklerimin ötesinde bir şey yok. İşler hızla kötüye gidiyor. Fazla zaman kalmadı."

Marina istavroz çıkardı. "Ne olursa olsun, kendini suçlamamalısın Georg. Sen onurlu bir şekilde hareket ettin. Elini onun elinin üzerine koydu."

"Teşekkür ederim, Marina. Bunu senden duymak çok anlamlı. Yıllar boyunca birlikte çok şey yaşadık. Bu işi *doğru* yapmak için ona borçlu olduğumu hissediyorum."

"Yapacağını biliyorum Georg, neyi seçersen seç. Korkarım bu pek sık söylenmiyor ama Atlas da seninle son derece gurur duyardı. Ve tabii ki kız kardeşinle de. Sormadığım için üzgünüm ama... tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

"Böyle durumlarda herkesin yapacağı gibi o da zorlanıyor. "Sadece hayal edebiliyorum. Marina okyanusa doğru baktı. "O her zaman bu sahil şeridini çok severdi. Georg cevap vermedi ve Marina başını kaldırıp arkadaşına baktığında onun gözlerinde yaşlar gördü."

"Oh *chéri*, lütfen ağlama. Bu kalbimi kırıyor. "Ona her şeyimi borçluyum, Marina. Her şeyimi."

"Ben de... Hep sormak istemişimdir... Atlas ikinizi Cenevre Gölü kıyısında bulduğunda, sizi yetkililere ihbar edip etmeyeceğini hiç merak ettiniz mi?"

Georg sürahiyi kaldırdı ve kadehini doldurdu. "Elbette. Biz sadece korkmuş bir çift çocuktuk. Ama kendisi kaçmıştı zulüm." Viskisini yavaşça yudumladı. "Atlas bize karşı çok nazikti."

"Ona borcunu iyi ödedin Georg. Hayatını onun hizmetine verdin.

'En azından bunu yapabilirdim, Marina. O olmasaydı, bir hayatım olmazdı.

Marina da kadehini boşaltmıştı ve Georg yeniden doldurdu. "Teşekkür ederim. Kız kardeşin ne kadar ömrü kaldığını tahmin ediyor?"

Georg omuz silkti. "Sadece birkaç gün.

'Bu kararını etkileyecek mi Georg? Hakkında-'

"Belki. Sözünü kesti. "İtiraf etmeliyim ki Merry'yi bulmak ve tam zamanında *Titan*'a getirip yelken açmasını sağlamak benim hareket tarzı.'

'Bu çok uygun görünüyor. Belki de yukarıdan gelen bir işarettir. "Dünyasının çoğu her zaman olduğu gibi.

Kapı bir kez daha çalındı ve Merry göründü. "Merhaba, ikinize de. Nasılsınız bakalım?"

'Merry! Evet, teşekkür ederim,' diye cevap verdi annem. "Daha da önemlisi, sen nasılsın, tatlım?"

"Harika, teşekkürler. Günlük büyüleyici bir okuma. Atlas'ın kelimelerle arası oldukça iyiydi, değil mi? O kadar genç bir çocuk için inanılmaz derecede

"Güzel konuşurdu.

"Dil konusunda her zaman yetenekliydi. Annem gülümsedi.

"Ben sadece şu Kreeg Eszu denen adam hakkında bir şeyler sormak istiyordum. Şimdiye kadar kendisinden sadece kısa bir şekilde bahsedildi, ancak Jack bana Argideen House'un ailesine ait olduğunu söyledi. Bana biraz daha anlatabilir misin?

Bu nasıl oldu?"

Annem başını kaldırıp viskisini bir dikişte bitiren Georg'a baktı. Ah, evet. Sanırım bu konuyu çok merak ediyorsunuzdur.

bağlantı. Merry, annesinin Georg'a sert bir şekilde baktığını fark etti.

"Ama doğruyu söylemek gerekirse, Merry, bilmiyoruz.

"Ah. Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım bunu sana şimdi söylemem, günlüğün tüm içeriğini okuyup hayal kırıklığına uğramandan daha iyi olur.

"Doğru. Bu biraz can sıkıcı olmaktan da öte. 'Belki bir gün

öğreniriz. Ya da belki de sadece

Tesadüf, Merry,' diye yalan söyledi Georg.

Merry burnunu kırıştırdı ve sertçe dudak bükte. 'Ah, evet, sen Kesinlikle haklısın. Fazla düşündüğüme eminim. Ne de olsa çok popüler bir İrlanda ismi. Elbette binlerce Murphy, O'Brien ve Eszus var," diye karşılık verdi. Merry ellerini kalçalarına koyup kaşlarını kaldırarak Georg'a baktı ve Georg'un cep mendilini çıkarıp kaşlarını silmesine neden oldu. 'Şimdi, mümkünse Dublin'e bir telefon edip Ambrose'u her konuda bilgilendirmek istiyorum. Çok zorlanıyorum Onu son gördüğümünden bu yana yirmi dört saatten az zaman geçtiğine inanamıyorum. O zamandan beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Aynı fikirdeyim, evet," diye yanıtladı Georg. 'Bir uydu var ofisteki telefon. Çalışanların çoğu bunun nasıl çalıştığını biliyor. Marina, Merry'ye eşlik eder misin?'

Tabii ki hayır. Sen de gel, *chérie*. Daha sonra, akşam yemeğinden önce arka güvertede bir kadeh şarabın tadını çıkarabilir miyiz?

Bayanlar gökyüzü salonunu terk etti ve Georg bir kez daha yalnız kaldı. Derin bir iç çekti. Atlas'ın kızına yalan söylemiş olması üzücüydü. Belki de tüm gerçeği söylemeliydi.

Bu, taşıdığını hissettiği muazzam yükü kesinlikle hafifletecekti. Ama tabii ki işvereni bunu istemezdi. Georg'un cebi titredi ve telaşla telefonunu almaya çalıştı. *Bilinmeyen Numara* görünmesine rağmen, hattın diğer ucunda kimin olduğunu çok iyi biliyordu.

Derin bir nefes alarak aramayı kabul etti.

"Pleione," dedi Georg.

"Orion," diye cevap geldi.

Bunlar her iki tarafın da konuşmanın güvenli olduğunu bilmesi için gereken kelimelerdi.

Georg akşam güncellemesi için kendini hazırladı.

Ally sıcak kamarasında bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Akşam yemeği huzursuz geçmişti; kız kardeşlerin her biri ayrı ayrı daha önce okuduklarının ağırlığını hissetmişlerdi. Floriano ve Chrissie sessizlikleri doldurmak için iyi bir iş çıkarmışlardı ve Rory ve Valentina gelişen dostluklarıyla masadakileri eğlendirdiler.

Bununla birlikte, atmosfer fark edilir derecede gergindi.

Bu şartlar altında pek de sürpriz sayılmazdı. Ally yemek yerken Jack'le birkaç kez göz göze gelmişti ama Jack herhangi bir gariplik olmaması için gözlerini kaçırmıştı. Kulübedeki 'Ayı durumu'ndan daha önce bahsetmiş olmayı diliyordu ama çok gergindi. Kendini aptal gibi hissediyordu. Bu konu konuşulmadıkça Jack'e daha da yabancı geliyordu.

Ally'nin telefonu çaldı ve yeni bir sesli mesaj aldığını gördü.

Denizde telefon çekmiyordu ama belli ki Hans onları yerel bir direğin erişebileceği bir yere demirlemişti. Mesaj servisini aradı.

Merhaba, Ally. Ben Celia. . .' Theo'nun annesinin sesi kaydı. 'Umarım iyisindir, sevgilim ve küçük Ayı! İkinizi Londra'da tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Buraya gelmek gibi bir planınız varsa bana haber verin. Eğer yoksa, termallerimi toplayıp Norveç'e gideceğim! Dinle, harika babanın şerefine gemi yolculuğuna çıktığını biliyorum. Bu yüzden seni düşündüğümü bildirmek için aradım canım. Eminim Theo da her neredeyse sana gülümsüyordur. Sana kucak dolusu sevgilerimi yolluyorum, hayatım. Hoşça kal.'

Ally telefonu kapattı ve içini yeni bir suçluluk dalgası kapladı. Celia Falys-Kings'in sesi gerçek bir şefkatle doluydu. Evet, Jack'e karşı bir şeyler hissediyordu ama Jack'in onu sevdiğini düşününce ürperdi. Bear'ın babasının anısına saygısızlık etmek.

"Özür dilerim Theo," diye fısıldadı.

Kız kardeşleri ona tezahürat yapıyor olsa da Ally Başkaları ne düşünebilirdi - Jack'le birlikte olsalardı kardeşi Thom'un düşüncesi ne olurdu? Eşinizin ölümünün üzerinden bir yıl geçmeden yeni bir erkek arkadaş edinmek pek de iyi bir görüntü sayılmazdı. İçinde Buna ek olarak, yapmak istediği son şey, yeni evlatlık kız kardeşinin kendi oğluna karşı uygunsuz bir şekilde şefkatli davranması olmadan, tüm bu deneyimi yeterince gerçeküstü bulmuş olması gereken Merry'yi üzmekti.

"Ah Tanrım. Ally iç çekti.

"Ally? Uyanık mısın?" diye fısıldadı kabin kapısının dışından bir ses. Parmak uçlarında ilerledi ve yavaşça açtı. Tiggy *Titan* bornozuyla orada duruyordu. "Merhaba! Üzgünüm, kapıyı çalıp Ayı'yı uyandırma riskini almak istemedim.

'Oh, merak etme. O sayım için dışarıda. İçeri girmek ister misin?

"Teşekkür ederim. Tiggy'nin odalara zarif, zarif bir ruh gibi süzülme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Bu, Ally'nin her zaman hayranlık duyduğu hafif, ruhani bir nitelikti. "Yemekte biraz dalgın olduğum için bir şeyi kontrol etmek istedim. Yarın öğle yemeğine kadar günlüğün yüz sayfasını daha okuma konusunda anlaştık mı?

Evet, doğru. Sonra yeniden toplanıp tartışacağız.

"Harika, kulağa bir plan gibi geliyor. Teşekkürler, Ally. Tiggy kapıya doğru döndü ama Bear'ın karyolasının yanında durakladı. Uyuyan yeğenine baktı. 'Küçük Ayı. Sadece birkaç ay önce Granada'da bir mağarada hepimizi şaşırtmaya karar verdiğine inanmak zor. Özellikle de annene!" diye fısıldadı.

Ally bu anı karşısında gülümsedi. "Biliyor musun, o gece Angelina'yı izledikten sonra Charlie'nin asla eskisi gibi olacağını sanmıyorum. Beş yıllık tıp fakültesi bir *bruja* ve onun

"Bear'ın ne zaman aniden ortaya çıkmaya karar verdiğini biliyordu.

"O kadar da üzülmemeli. Günün sonunda bir *bruja*'nın yapabileceği çok şey var. Eminim sonrasında sana yazdığı ağrı kesiciler için minnettardın! Tiggy kız kardeşine göz kırptı. Sonra tekrar Ayı'ya baktı.

"Bu arada mektuba bakmamı söyledi.

"Pardon?

"Mektuba bakmanı istiyor. Tiggy Ally'ye geniş bir gülümseme verdi.

"Kim? Ayı mı? Ne demek istiyorsun? I . . .'

Emin değilim. Umarım bu yardımcı olur. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Ally.' Tiggy kız kardeşini kucakladı ve kapıya yöneldi.

Kapı kapandığında Ally'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Tiggy sadece tek bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Bavuluna doğru yürüdü.

ve astarın içindeki fermuarlı cebi açtı. İçinden, elindeki tek mektubu çıkardı. Theo'nun mektubuydu elbette.

her yere yanında taşırdı. Bu, Ally'nin etrafta paylaştığı bir bilgi değildi ve başka hiç kimse bunu görmemişti. Biraz titreyerek zarfı yavaşça açtı ve gözleri her zaman olduğu gibi Theo'nun sondan bir önceki paragrafına kaydı.

Ve eğer bir ihtimal bunu okuyabilirsen, yıldızlara bak ve bil ki sana tepeden bakıyorum. Ve muhtemelen çocukluk alışkanlıklarını dinlerken babanla bira içiyor olacağım.

Müttefikim Alcyone, bana nasıl bir neşe getirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok.

MUTLU ol! Bu senin hediyen.

Theo xxx

Theo ve babasının bir içkiyi paylaşırken ve gülümserkenki görüntüsü Ally'ye muazzam bir mutluluk verdi. Babasının ona ne kadar Babası onu onaylardı ve başka bir hayatta karşılaşabilmeyi çok isterdi. Tiggy ne demişti?

Mektubu okumanı istiyor.

Ally sayfadaki tek büyük harfle yazılmış kelimeye baktı ve gözleri bir mıknaş gibi ona doğru çekildi.

MUTLU OL!

Ally'nin boğazına bir yumru oturdu. Kabinin penceresine doğru yürüdü ve yıldızlara bakabilmek için dizlerini büktü. 'Teşekkür ederim, Theo. Babana benden bir kucak ver.' Mektubu yerleştirdi güvenli bir şekilde bavulunun fermuarına geri koydu ve yatağa tırmandı. Ally uyumaya çalışmanın boşuna olacağını hemen anlamıştı, çünkü

Zihni Oslo'daki Grand Plaza'dan daha kalabalıktı. Telefonunu bir kez daha eline aldı ve Jack'e bir mesaj gönderdi.

Daha önce Bear'a baktığın için teşekkürler. İyi uykular! x

Neredeyse anında bir yanıt aldı:

Memnun oldum Al! Sen de x

Şifonyerin üzerindeki günlüğün sayfalarına baktı. İçinde cevaplar vardı. Kız kardeşlerin sabah yüz sayfa daha okuyacakları konusunda anlaşmışlardı, ancak birkaç santim ötede vahiyler olduğunu bildiği için okumaya devam etmeye karar verdi.

The Diary of Atlas

1936-40

Leipzig, Germany

Sıradan okuyucular, kendilerini bu kitapların içinde bulurlarsa sayfalarını okuyanlar, altı yılı aşkın bir süre boyunca neden hiç günlük kaydı olmadığını ve küçük bir çocuğun nasıl olup da *citoyen de Paris* şimdi yeni bir Avrupa şehrinde yetişkinliğin zirvesinde. Hikaye çalkantılı bir hikaye. Doğrusu, geçtiğimiz altı yıl boyunca günlüğüm için sık sık sayfalar yazdım. Muhtemelen içeriği de Bazı edebi zevklere göre duygusal olsa da, Fransa'da geçirdiğim süre boyunca yaşadığım mutluluğun bir kaydı olarak duruyordu. Sayfaların çoğunun Landowski'lerin evinde kaldığını bildirmek benim için talihsiz bir görevdir.

Ağzımı açıp konuşmak gibi vahim bir hatamın sonucu olarak ortaya çıkan koşullar nedeniyle plansız ve zamansız bir çıkış.

Her ne kadar yazarken yıl 1936 ve ben on sekiz yaşında olsam da, eksik bir hikaye sunmamın gevşeklik olacağını takdir ediyorum. Açıklamama izin verin. 1930'dan 1933'e kadar Paris'teki hayat benim için önceki iki yılda olduğu gibi hemen hemen aynı şekilde devam etti: I Mösyö Landowski ve Mösyö Brouilly'ye atölyede yardım ettim ve Elle gibi konservatuarda Mösyö Ivan ile derslerime katıldım. İkimiz de büyüdükçe, bakıcılarımız - Elle'in durumunda Madam Gagnon ve benim durumumda Evelyn - tarafından daha fazla özgürlükle ödüllendirildik. Neşeli sabahlar geçirdik.

Paris kafelerinde kahve içiyor, akşamları sokaklarda dolaşıyor ve her seferinde yeni bir mimari detay buluyorduk.

büyü ve mucize sağlar. O Noel günü konuşma kararım Elle ile olan ilişkimin gerçekten de gelişeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Piknik öğle yemeklerimizde *ona* kitap okumak ve onun fikirlerini almak benim için büyük bir ayrıcalıktı. hızla gelişen hayatımın her alanında. İronik bir şekilde, aynı karar benim felaketime yol açacaktı.

1933 yılının başlarında bir sabah, biz atölyedeyken Mösyö Landowski bir duyuru yaptı: 'Beyler! Size vereceğim bazı haberler var. Önemsiz bir şey değil, bu yüzden dikkatle dinleyin. Birlikte çıktığımız yolculuk sona eriyor.

"Mösyö Landowski? Brouilly yüzündeki renk solmuş bir ifadeyle konuştu. Ne de olsa kariyerine Paris'te devam etmek için Rio'dan ayrılmaya karar vermişti.

"Bu sabah itibariyle Roma'daki Fransız Akademisi'nde Direktörlük görevi teklif edildi. Brouilly cevap vermedi. Buldum. Mösyö Landowski bana barınak ve yiyecek sağladığı ve tabii ki okul masraflarımı cömertçe karşıladığı için ben de aynı şekilde endişeliydim. Kış bahçesinde. "Mösyö Brouilly, söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Özür dilerim, mösyö. Tebrik ederim. Güzel bir ev yapmışlar. seçim. Brouilly'nin övgülerine geniş (yapay da olsa) bir sırtış ve tek başıma bir alkışla katıldım.

"Teşekkür ederim, beyler. Hayal edin. Ben! Bir ofisim var! Ve bir maaş!"

Brouilly gerçek bir üzüntüyle, 'Dünya sizin yeteneğinizi özleyecek, mösyö,' dedi.

'Saçmalama, Brouilly. Yine de heykel yapacağım. Her zaman heykel yapacağım! Bu pozisyonu kabul etmemin ana nedeni ... şey, ben Sanırım bunun genç arkadaşımızın hatası olduğunu söyleyebilirsiniz. Landowski bana eliyle işaret etti ve şaşkınlığımı fark etti. 'Demek istediğim şu ki, Bo'nun son birkaç yıldaki gelişimini görmekten hem sanatsal hem de kişisel anlamda büyük bir zevk aldım.

Mösyö Ivan onun virtüöz bir çellist olma yolunda ilerlediğini söylüyor. Bütün bunlar, ilk kez çaldığımızda ayakta zor duran bir çocuktan tanıştım. Doğrusu, öğretmenin Bo'yu biraz kıskandım! Her ne kadar maddi katkıda bulunmuş olsam da, keşke sanatsal yeteneklerinizi besleyen kişi ben olabilseydim. Bu nedenle, umuyorum ki Fransız

Akademi sayesinde kendi alanımdaki diğer gençlerin yeteneklerini geliştirebileceğim.

Yapay gülümsemem gerçek bir gülümsemeye dönüşmüştü.

'Bu çok güzel bir düşünce, mösyö,' dedi Brouilly asık suratla.

'Ah Brouilly! Bu kadar üzgün görünme dostum! Landowski asistanına doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. 'Gerçekten de seni yönsüz bırakacağımı mı düşündün? Kabul etmeden önce meslektaşımız Monsieur ile bazı düzenlemeler yaptım.

Güzel Sanatlar Okulu'nda Blanchet. Ben bir hafta sonra Roma'ya gittiğimde, sen de orada kıdemsiz öğretmen olarak göreve başlayacaksın.

"Gerçekten mi, Mösyö?" Brouilly'nin gözleri büyüdü.

"Evet. Blanchet benim mektubumu kabul etmekten çok mutlu oldu. tavsiye ederim. Burası iyi bir kurum ve siz de değerli bir varlık olacaksınız. Size en azından benden çok daha fazla ödeme yapacakları kesin. Kendi kariyeriniz üzerinde çalışırken düzenli gelirin tadını çıkarın.

'Teşekkür ederim, Mösyö Landowski, teşekkür ederim. Benim için yaptıklarınızı asla unutmayacağım. Brouilly öğretmenin elini kuvvetle sıktı.

"Bunu hak ettim. Ne de olsa *Cristo*'yu tamamlayamazdım. sensiz . . .' Brouilly'nin elini sıktıktan sonra Landowski elini tuttu. sabit tutup inceledikten sonra ona göz kırptı. "Çalışmaların sonsuza dek yaşayacak. Sonra bana döndü. 'Genç Bo! Hayatınız büyük ölçüde değişmeden devam edecek. Buradaki evi satmak gibi bir planım yok ve

Elbette yaz tatili ve Noel için de geri döneceğiz. Personelin çoğu yeni pozisyonlar almak zorunda kalacak . . . ama Evelyn kalacak. Bu sizin için uygun mu?' Başımı salladım. "Güzel! O zaman ben de değişimi bir şişe şampanya ile kutlamanın bir gelenek olduğuna inanıyoruz. . . '

Yedi gün içinde Landowski ailesi eşyalarını topladı ve Roma'daki yeni yaşamlarına doğru yola çıkmaya hazırdı. Elle olmasaydı, onların bu yakın ayrılışı karşısında çok daha fazla duygulanacağıma inanıyorum. O yanımda olduğu sürece kendimi yenilmez hissediyordum.

Mösyö Landowski'nin söz verdiği gibi, artık evin bakımından tek başına sorumlu olan Evelyn ile daha fazla zaman geçirmem dışında hayatımda pek bir değişiklik olmadı. Evelyn ile mektuplaşıyordum.

Mösyö Landowski ile sık sık mektuplaşırdık. Bana Fransız Akademisi'nin kapısından geçen genç *sanatçıların* hikayelerini anlatır ve aile hakkında güncel bilgiler verirdi:

Marcel piyano çalmak için harıl harıl çalışıyor. Bildiğiniz gibi, Önümüzdeki iki yıl içinde konservatuara gitmeyi umuyor. Bence iyi bir şansı var. Hiç şüphem yok ki varlığı, hayallerine ulaşması için gereken motivasyonu sağladı!

İtiraf etmeliyim ki, tüm evin bana ait olması ve kütüphaneye tamamen serbest erişimim olması hiç de tatsız değildi. . . ve mutfağa. Hatta kısa bir süre için

Evelyn ile konuşmalar. Sonunda ona ağzımı açtığımda ağladı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, Elle'in sarhoş edici iksiriyle büyülenmiş, rüya gibi bir durumda yaşıyordum, müzik ve tam bir güvenlik gibi hissetmeye başlamıştım.

Ne kadar da safmışım.

Sonun başlangıcı 1935 sonbaharında başladı.

Elle ve ben Jean-de-la-Fontaine Sokağı'ndaki bir kafede oturuyorduk. Elle on sekiz yaşından büyük olduğu için Apprentis d'Auteuil'den ayrılmış ve Madam'ın bir arkadaşının çatı katında karanlık, pis bir odada kalmaya başlamıştı.

Gagnon's. Ev sahibi Madam Dupont için temizlik yaparak çok az bir ücret alıyordu ama konservatuardaki iki haftalık derslerine devam edebileceği anlamına geldiği için bunu kabul etmişti. Metal sandalyemde arkama yaslandım ve oturmuş bana bakan Elle'e baktım.

boş boş kahvesine bakıyordu. Belli ki canını sıkan bir şeyler vardı.

"Her şey yolunda mı aşkım? diye sordum.

"Evet, iyi... Sadece son dersimizde Mösyö Toussaint bana bağırdı.

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Bildiğin gibi konservatuarda bu alışılmadık bir şey değil.

Elle omuz silkti. Biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse Toussaint benden hiç hoşlanmadı. Kendini acemi bir genç kıza ders vermekten üstün görüyor. Elbette haklı. Ama bu son

Birkaç haftadır, benim deşifremi geliştirmeye çalıştığı için, zehri özellikle zehirli oldu.

'Bunun için endişelenmeyin. Eminim sadece *doğru yolu* öğrenmediğin için hayal kırıklığına uğramıştır. Ben de Mösyö Ivan ile benzer bir deneyim yaşadım,' diyerek onu yatıştırdım.

"Haklısınız. Yine de patlaması sırasında garip bir şey söyledi.

"Neydi o? Ben sordum.

"Eğer "Büyük Rus "un çocuğu olmazsam, beni bütün gece uyumayıp ders çalışmaya zorlayacağını söyledi. Kanım biraz dondu. "Ona "Büyük Rus" yorumuyla neyi kastettiğini sordum ve gülererek, sınıfında sadece liyakatle bulunduğumu düşünmediğimi söyledi. Ona baskı yapmaya devam ettim ve çocuklara ders verecek zamanı olmadığını söyleyerek öfkeleni.

Rachmaninoff tahtından inmeli ve bunu kendisi yapmalı. "Ah," diye kekeledim.

Elle kaşlarını çatı. "Anlamadığımı söyledim, o da güldü ve kızının işe yaramaz olduğunu söylemek için "Büyük Rus "a mektup yazacağını söyledi. Sonra Mösyö Ivan çıkageldi ve Toussaint ile koridorda konuşmak istediğini söyledi. Dışarı çıktılar, bir süre konuştular, sonra geri döndü ve beni kovdu. Elle bana baktı şaşkınlıkla. "Rachmaninoff'a yaptığı göndermeyle ne demek istedi sence?

İngiliz kahvaltı çayından yavaşça bir yudum aldım. "Bu duruma biraz ışık tutabilirim.

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun, Bo?" İçimi çektim ve

Mösyö Ivan'ın uydurduğu kurguyu açıkladım. Ben bunu yaptıktan sonra Elle anlaşılır bir şekilde üzgün görünüyordu. 'Yani ... Sadece yeteneğe dayalı olsaydı konservatuara giremez miydin?

Hiç de öyle değil. Mösyö Ivan sizin

Rachmaninoff'un kızı, böylece seçmelere kabul edileceksin. Gerisi, sizi temin ederim, müzikal yeteneğiniz sayesinde oldu.

"Herkes benim Rachmaninoff'un terk edilmiş kızı olduğumu mu düşünüyor?

Toussaint ve Moulin'in var. Lütfen, endişelenmemeye çalış. Yapacağım. Bir sonraki dersimizde Mösyö Ivan ile konuşun ve ondan

durum.'

Mösyö Ivan ile hiç konuşma fırsatım olmadı. Birkaç gece sonra, Landowski'lerin evinde uyurken bir gürültüyle uyandım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yorganı üzerimden attım. Yeni güvenli hayatıma rağmen, en azından bilinçaltı düzeyde, duyularımın yüksek alarmda kaldığını öğrendiğime sevindim. Benim eski Donmuş çorak topraklardaki varlığım, babamın deyiimiyle her zaman 'tek gözüm açık uyumamı' sağlamıştı.

Masamın üzerindeki saat sabah ikiyi biraz geçtiğini gösteriyordu. Artık tamamen uyanmıştım, evin derinliklerinden ikinci bir ses duydum - bir kapı açılıyordu.

Yalnız değildim. Pencereden dışarı baktığımda Evelyn'in kulübesinde hiç ışık görmediğim için, sabahın bu saatinde ana eve girmeye karar vermiş olabileceği düşüncesiyle kendimi teselli etmenin bir anlamı yoktu. Gece. Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde yatak odamın kapısına doğru ilerledim.

ve kolu hassas bir şekilde çevirdi. Neyse ki açıldı.

Sessizce. Dikkatle dinlediğimde, aşağıdaki ahşap döşeme tahtalarında gıcırdayan ayak seslerini duydum. İçgüdüsel olarak keseyi aradım. boynuma dolandı.

O muydu? Beni bir şekilde bulmuş muydu?

Bu korktuğum andı.

Vücudumda dolaşan dehşete rağmen, davetsiz misafir karşısında taktiksel bir avantajım olduğunu biliyordum. Landowski'lerin evini iyi tanıyordum ve çatırtılara ve gıcırtilara bakarak davetsiz misafirin tanımadığını varsaymak zorundaydım. Saklanmayı düşündüm ama bunun pek işe yaramayacağını biliyordum - gecenin bir yarısıydı ve beni bulana kadar aramaya devam edebilirlerdi. Ben de koşmayı düşündüm - sadece kapıya doğru koşmayı ve gecenin içine doğru koşmayı. Eğer

Bu gece aramıza koyabileceğim birkaç millik mesafenin beni korumak için yeterli olacağından şüpheliydim. Ne yazık ki, saldırgan bir eylemin gerekli olduğu sonucuna vardım.

Yavaşça merdivenlerin tepesine doğru yürüdüm ve aşağıdaki ayak seslerini dinledim. Davetsiz misafir sanki bir şey arıyormuş gibi metodik bir şekilde evi arıyor gibiydi. Ya da daha büyük ihtimalle, biri - ben. Sonunda, ayak sesleri evin doğu kanadına doğru ilerledi - misafir odası ve kütüphane - ve ben

şansımı denedim. Hafif ayaklığımı koruyarak merdivenlerden zemin kata indim ve ters yöne doğru ilerledim. Doğruca atölyeye ve Mösyö Landowski'nin keskillerine yöneldim.

Aletlerin en keskin olanını alarak koridora geri döndüm, ay ışığına yakalanmamak için duvarlara yakın durdum.

Tekrar merdivene ulaştığımda durup dinledim. Sessizlik vardı.

Neredeydiler acaba? Koridora doğru bir adım daha attım ve büyük bir güç ayaklarımı yerden kesip beni havaya savurdu. Davetsiz misafir kollarımı birbirine kenetlemek için beni arkamdan yakalamıştı.

Saldırgana elimden geldiğince sert bir tekme attım, dizlerimi hedefliyordum. Ardından gelen feryat hedefimi vurduğumu gösteriyordu. İkimiz de yere yuvarlanırken davetsiz misafir büküldü ve tutuşunu bıraktı. Boğuşma sırasında keskiyi düşürdüm ve onu bulmak için umutsuzca etrafta koşuşturdu. O birkaç saniye içinde saldırgan ayağa fırladı ve koridordan oturma odasına doğru fırladı. Neyse ki, elim

Keskiyi kavradım ve peşlerinden koridorda tökezleyerek ilerledim.

"Göster kendini! İçimdeki öfkeyi kontrol edemeyerek bağırdım. Ses. Salon hareketsizdi ve ay ışığında sadece mobilya şekillerini seçebiliyordum.

'Sen asla bir korkak olmadın, Kreeg. Birbirimizi görelim. Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. 'Biliyorsun, seninle dövüşmek istemiyorum. Hiç de istemedim. Bu keskiyi sadece kendimi senden koruyabilmek için taşıyorum. Anlamadığınız şeyler var... size anlatmak istediğim şeyler. Lütfen dışarı çıkın, her şeyi açıklayacağım. Hala bir şey yok. "Onu ben öldürmedim, Kreeg. Bana inanmalısın. Gözlerimde yaşlar oluşmaya başladı. 'Benim böyle bir şey yapabileceğimi nasıl düşünebildin? Biz arkadaşlık. Biz kardeşlik. Gözlerimdeki yaşları sildim ve dikkatimi toplamaya çalıştım. 'O gün kaçtım çünkü beni öldüreceğini biliyordum. Ben sadece küçük bir çocuktum Kreeg, tıpkı senin gibi.

Artık genç adamlarız ve bu işi böyle halletmeliyiz. Onu saklandığı yerden çıkaracağını umduğum son bir açıklama yaptım. 'Elmas bende. Tahmin ettiğiniz gibi onu asla satmam. Onu size şimdi verebilirim. Boynumda taşıdığım deri bir kesede asılı duruyor. Sadece kendinizi gösterin ve biz işlemi yapalım. Sonra sen

Eğer tercihiniz buysa, gidebilirsiniz ve birbirimizi bir daha asla görmememiz gerekir.

Odanın köşesindeki gardırobun arkasından bir gıcırtı geldi. Değerli taştan söz edilmesinin

Onu saklandığı yerden çıkarmaya yetecek kadar.

"Elmas mı dediniz? Demek o kesede sakladığın şey bu.

Sesi tanıyordum. Ama bu Kreeg'in sesi değildi. Bir figür ortaya çıktı ve karanlığın içinde bir yüz gördüm.

"Mösyö Toussaint?

"Görünüşe göre konuşamayan bir çocuğa göre çok güzel konuşuyorsunuz.

"Burada ne yapıyorsunuz? Ne istiyorsunuz?"

"Dolandırılmaktan hoşlanmıyorum, evlat. Paris Konservatuvarı dünyanın en büyük müzik kurumudur, çocuk yuvası değil. Senin de çok iyi bildiğin gibi, o küçük Rus sıçanı Ivan bizi senin kız arkadaşı Rachmaninoff'un aşk çocuğuydu. Ona yazmakla tehdit ettiğimde Ivan itiraf etti ve yalan söylediğini söyledi. Bana doğru bir adım attı. "Ona seni sordum. Senin Paul Landowski'nin vesayeti altında olduğunu söyledi. Roma'da bir pozisyon aldığını biliyorum. Ben de beni dolandırmanın kefareti olarak gelip Landowski'nin vazolarından birkaç tane alayım dedim. Ama şimdi biliyorum ki çok daha değerli." Bir adım daha attı.

"Anlamıyorsun.

'Aslında bu odada değerli iki şey var evlat. Biri boynunda asılı olduğunu bildiğim elmas... ve sen.' Tereddüt ettim.

"Ben mi?

"Az önce bana açıkladığınız durum göz önüne alındığında, bahsettiğiniz bu "Kreeg" in nerede olduğunuzu bilmek için oldukça istekli olması mantıklıdır. Eminim ki bunun için cömertçe ödeme yapacaktır.

Senin hakkında bilgi.'

'Benden biraz daha yaşlı, Toussaint. Hiç parası yok. Ve eğer elması benden çaldığını öğrenirse, seni de öldürür.

Toussaint homurdandı. 'Yapılabilecek anlaşmalar var, evlat. Belki de senin hayatına şimdi son verip elması genç Bay Kreeg'e iade edersem, ödülü paylaşmanın bir yolunu bulabiliriz...' Toussaint sözlerini geveledi. Sarhoş olduğu belliydi.

"Mösyö, lütfen. Siz bir flütçüsünüz. Katil değilsiniz! Yalvardım. 'Evlat, elimde o elmas varken, istediğim her şey olabilirim. olmak istiyorum. Şimdi, buraya gel!'"

Toussaint üzerime atladı ama ben onun manevrasını önceden sezmiştim ve kanepeye atladım. Boy avantajımla sırtına atladım. Ama öğretmen şaşırtıcı derecede güçlüydü ve Böylece ikimiz de yere çakıldık. Tüm ağırlığını üzerime çektim ve sonuç olarak fena halde sarsıldım. Fırsatı değerlendiren Toussaint arkasını döndü ve keseyi boynumdan kopardı. Ellerini boynuma dolamadan önce onu yana fırlattı.

Yaşam gücü yavaş yavaş bedenimi terk etmeye başladığında garip bir şekilde huzurlu hissettiğimi hatırlıyorum. Ani bir panik yoktu... ta ki Elle'in bir görüntüsü kafama girene kadar ve hemen bir şey yapma dürtüsüyle dolana kadar

Dövüş. İçimdeki tüm gücü toplayarak keskiyi elime aldım ve Toussaint'ın koluna sapladım.

"Ahh!" diye bağırdı, ellerini boynumdan çekerek. Fırsatımı değerlendirdim ve keseyi geri alıp cebime soktum.

Birden oda ışıkla doldu ve yüksek sesli bir çığlık kapı aralığından geldi. Dönüp baktığımda Evelyn'in kapıda durduğunu gördüm, bir eli elektrik düğmesinde, diğer eli de ağzının üzerindeydi. Toussaint, hâlâ kolunu tutuyordu, ayağa kalktı ve kendini kamburlaştırarak yüzünü gizlemeye çalıştı. Sonra Evelyn'in yanından hızla geçip ön kapıdan dışarı fırladı.

Bo! Neler oluyor? Aman Tanrım, yerdeki kan mı?' Başımı salladım. "Sen iyi misin? Ağır nefesler alarak bir kez daha başımı salladım. Evelyn yanımda diz çökmüş, telaşla herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyordu. "Benimle konuşacaksın. Kimdi o adam? Neden buradaydı?" Şaşkınlıkla ona baktım. Bo, lütfen. Söyle bana. her şeyi.'

Toparlayabildiğim kadar aciliyetle durumu açıkladım. '*Mon Dieu*, Bo.

Bu elmas sende mi?' Cebimi yokladım.

"Güzel. Ama artık burada güvende değilsin. O geri dönebilir ve kiminle döneceğini bilmiyorum. Gitme vakti geldi.

"Gitmek mi? Nereye?"

"Mösyö Brouilly'nin Montparnasse'daki dairesi. Sizi yanına alacak ve ben bir çözüm bulana kadar orada güvende olacaksınız.

Toussaint'in Elle'e gitmesinden endişeleniyorum. Onun öğretmeni. Onun nerede yaşadığını biliyor olabilir.

Evelyn gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bence endişelenmekte haklısın. Önce ona gitmelisin.

"Ama Evelyn, sen ne olacaksın? Ya Toussaint buraya geri gelirse?

'Bırak gelsin. Benimle bir şey yapmak istediğini sanmıyorum. Yarın Louis'i çağıracağım, o da gelip burada kalacak. Şimdi Acele edin. Koşarsan Rue Riquet'deki Elle'e bir saatten kısa sürede varabilirsin. Yukarı çık ve birkaç giysi hazırla - sadece gerekli olanları. Ben Mösyö Brouilly'nin adresini yazacağım. Korkuyla üst kata çıktım ve deri çantama birkaç gömlek ve iç çamaşırı tıktırdım.

Evelyn'den Brouilly'nin adresini aldım ve uzun bir kucaklaşmadan sonra gecenin karanlığına doğru koştum.

Elle'in Rue Riquet'deki pansiyonuna ter içinde ve yedi millik yolculuğumun ardından nefes nefese vardım. Penceresi Evin tam tepesindeydin ve bu kadar ilerisini planlayamadığım için kendime lanet ettim. Bahçeden küçük çakıl taşları toplamak zorunda kaldım.

ve onları tavan arasına fırlattı. Riskli bir işti.

ama başka seçeneğim yoktu. Bir iki dakika sonra sonuç verdi ve Elle'in uykulu yüzü ortaya çıktı.

"Bo?" diye seslendi bana. Aşağı gelmesini işaret ettim.

Başıyla onayladı.

Birkaç dakika sonra ön kapı sessizce açıldı ve Elle beyaz geceliğiyle önümde durdu. Bana sarıldı. "Neler oluyor, Bo?

"Güvende olduğumuzda her şeyi açıklayacağım... ama şimdi benimle gelmen gerekiyor.

Yüzü düştü. "O mu?" diye sordu, gözlerinde korkuyla.

"Tam olarak değil. Ama birkaç parça giysi alıp aşağı gelmeni istiyorum. Mösyö Brouilly'nin dairesine gidiyoruz.

Başka bir açıklamaya gerek yoktu. Birkaç dakika içinde Elle dönmüştü ve biz de sessizce arka sokaklardan Montparnasse'a doğru ilerledik.

Neyse ki Laurent'ın adresini bulmak nispeten kolay bir işti, çünkü penceresi pembe

Brezilya'nın ulusal çiçeği olduğunu bildiğim orkideler. Birkaç tane

Kapının zili çaldı ve gözleri yaşlı Brouilly, kapısına gelenin ben olduğumu anladıktan sonra bizi içeri buyur etti. Nezaketle sert bir kahve demledi ve ben de gecenin olaylarını hem ona hem de Elle'e aktardım.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Brouilly sürekli aynı şeyi söylüyordu.

"Sen bir muammasın, Bo.

Sessiz çocuk. Bak şimdi nasıl konuşuyor. Aman Tanrım!

Elle elimi tuttu ve onun varlığı gerçekten ifade edebileceğimden çok daha fazla rahatlık sağladı. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

'Keşke konuşmasaydım, Elle. Kreeg olduğunu düşündüm. Odada bile olmayan birini ikna etmeye çalışıyordum ...'

'Tabii ki öyle düşündün. Ben de aynısını yapardım.

Brouilly'nin sıkışık dairesine bakmak için durakladım. Loş bir lamba, yarı bitmiş projeler ve yarı pişmiş fikirlerden oluşan koleksiyonunu aydınlatmaya yarıyordu. Heykeller, tuvaler ve aletler kelimenin tam anlamıyla

yer. Kaos ruhsal durumuma yardımcı olmadı ve başımı ellerimin arasına aldım. 'Keşke uyanmamış olsaydım! Toussaint vazolarını alır ve yoluna giderdi. Muhtemelen benim de hiç haberim olmazdı.

Brouilly melankolik bir tavırla, "Keşke Bel senin konuşmanı duyabilseydi," dedi.

Ona baktım. Az önce anlattıklarımın sonra bile akli başka yerdeydi. 'Başka bir temasınız oldu mu, Mösyö Brouilly?' diye sordum.

Eski atölye ortağımın yüzünde perili bir ifade vardı. "Hayır.

Sonunda Brouilly birkaç battaniye getirdi. Elle'in küçük kanepede uyuması için ısrar ettim ve yere bir yastık koydum. Elle elini yere bıraktı ve yorgunluk beni ele geçirip uykuya dalmadan önce onu tuttum.

Ertesi sabah erkenden kapı çaldı ve Brouilly kapıyı Evelyn'e açtı.

"Canlarım, sizi görmek ne güzel. Koşarak yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. 'Merhaba, Elle. Güvende olmana sevindim. Jandarmayla temasa geçtim.'

"Jandarma mı?" dedim dehşete kapılarak.

Evet, Bo. Dün gece işverenimin evine zorla girildiğini unutma, Elle'in sarhoş öğretmeninin küçük meselesinden bahsetmiyorum bile

seni öldürmeye çalışıyor. Toussaint'in yakalanması ve icabına bakılması gerekiyor. Ne de olsa, gözü dönmüş bir delinin savunmasız gençlere ders vermek üzere Paris Konservatuvarı'na dönmesine izin veremeyiz.

'Ama Evelyn, jandarma benimle konuşmak isteyecektir! Elmas hakkında soruları olacak. Anlamıyorsun, yapamam-'

"Anlıyorum Bo, hem de çok iyi anlıyorum. Elimi tuttu. 'O küçük çocuk kapımı ilk kez çaldığından beri hep anladım. Hayatınız boyunca bir insanın yaşaması gerekenden çok daha fazla terörle karşılaştınız.

Benim gibi basit bir kadının anlayışına göre. Evet, jandarma sizinle acil olarak konuşmak isteyecektir,

Neyse ki nerede olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok. Bana göz kırptı.

Sonra Elle konuştu. 'Polis Toussaint'i yakaladığında, hikayeyi çarpıtacak ve onlara Bo'nun patlamasını anlatacak. Bana üzüntüyle baktı. "Dün gece bir kadını öldürmekten bahsettiğini hatırlıyor musun?

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. 'Hayır! Asla yapamayacağımı söyledim.

bir kadını öldürdün!'

Elle sırtıma rahatlatıcı bir el koydu. 'Toussaint'in böyle söyleyeceğinden şüpheliyim. Ve unutma Bo, onu bir keskiyle bıçakladın. Brouilly'nin gözlerinin açıldığını gördüm.

"Sadece nefsi müdafaa için," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunu biliyorum. Ama elinizde belge yok ve bu nedenle Toussaint avantajlı olacak.

Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum. 'Tekrar koşmam gerekecek. Hepinizin bildiği gibi, bu konuda oldukça tecrübeliyim. Her şeyden önce, babamı arama işini bitirmem gerekiyor. Eğer bir yerdeyse, İsviçre'de olacaktır. Sınıra doğru gideceğim. Elle, ben-'

"Bana eşlik edecek," diye sözümü kesti.

Başımı sertçe salladım. 'Hayır, anlamıyorsun. Bana bağlanmanın neleri gerektirdiğine tanık oldun. Benimle gelmene izin veremem.

Elle elimi tuttu. 'Bo, seninle tanışana kadar varlığım üzücü ve monotondur. Sen her şeyi değiştirdin. Eğer sen gidiyorsan, ben de gidiyorum. Bana sarıldı. Evelyn elini göğsüne bastırdı ve Brouilly'nin gözyaşlarını dindirmek için başını geriye attığını gördüm.

"Lütfen," diye yalvardım. "Güvende olmanı istiyorum.

Laurent tersledi. "Tanrı aşkına Bo, onu dinleyecek misin?" Ellerini hüsranla havaya kaldırdı. "Sevginin her şey demek olduğunu anlamıyor musun? Bilen biri olarak söylüyorum. Bu genç kadın üzerinde yürüdüğü zemine tapıyor ve belli ki sen de karşılık veriyorsun. Benim yaptığım hataları yapma, Bo. Hayat kısa. Aşk için yaşa, başka bir şey için değil.

Elle'in gözlerinin içine baktım ve konunun daha fazla düşünmeye gerek olmadığını anladım. "Pekâlâ. Bu akşam gece çöktüğünde sınıra doğru yola çıkacağız.

"Sınırlar şöyle, sınırlar böyle! Evelyn haykırdı. "Tanrı aşkına Bo, Evelyn'in böyle bir kadere boyun eğmene izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Anlamıyorum.

İçini çekti. 'Paris'e geldiğiniz günden beri, Mösyö Landowski sizin bir şeylerden kaçtığınızı ve korktuğunuz için konuşmamayı tercih ettiğinizi biliyordu. Bir Sonuç olarak, bir aşamada Paris'ten ayrılmanız gerekebileceğini bilecek kadar kurnazdı. Size yardım etmeye karar verdi ve buna göre planlar yaptı. Evelyn bana bir krem hediye etti.

Zarf. "Bu sabah itibariyle, Bo, saygıdeğer Prix Blumenthal'in sahibi olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Çenem düştü.

"O da ne Evelyn? Elle sordu.

"Hatırlıyor musun, Bo? Bana baktı ve ben de işaretimi aldım.

'Amerikalı hayırsever Florence tarafından verilen bir ödül.

Blumenthal'ın genç bir sanatçı ya da müzisyene. Mösyö Landowski Yargıç. Ama Evelyn, anlamıyorum. Nasıl oldu da ödülü kazanmaya geldim?'

"Mösyö Landowski 1930 yılında, ölümünden kısa bir süre önce Florence ile bir anlaşma yaptı. Görünüşe göre, Bayan Florence hikayenizden çok etkilenmiş ve burada, Paris'te bir tehlikeyle karşı karşıya kalmanız halinde, ödülün size verileceği ve sonraki fonların güvenliğinizi sağlamak için kullanılacağı konusunda anlaşmaya varılmış.

İnançsızlık içindeydim.

'Tebrikler Bo,' dedi Elle sıcak bir sesle.

"Özür dilerim," diye gülümsedi Evelyn. "Ödülün paylaşılacağından bahsetmeliydim.

"Özür dilerim mi? Elle sordu.

'Siz aynı zamanda Prix Blumenthal ödülünün de sahibisiniz. Mösyö Landowski bir felaket durumunda ikinize de bakılacağını garanti etti.

"Aman Tanrım," dedi Elle şok olmuş bir halde. Elini tuttum, her şeye rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi.

'Tabii ki, ikiniz de bu anlaşmanın bir şartı olduğunu bilmekten memnun olacaksınız.

Ödül, enstrümantal çalışmalarınıza devam etmeniz gerektiği. Sonuçta bu ödülü müzisyenliğiniz için aldınız.

"Bu nasıl olacak, Evelyn? Ben sordum.

'Enstrüman eğitime devam edebilmen için gerekli düzenlemeler yapılacak.

Conservatoire de Paris'ten başka bir Avrupa konservatuarına. Neyse ki Mösyö Landowski'nin bağlantıları eksik değil ve ondan yolculuğunuzla ilgili talimatlar konusunda haber bekliyorum.

"Şu gülünç bıyıklı adam çok zeki," diye kekeledi Brouilly.

'Öyle, Laurent. Ona bu sabah telgraf çektim. Bir plan üzerinde çalışıyor ve kararını daha sonra bana bildirecek.

Söyleyecek söz bulamıyordum. "Evelyn, ne diyeceğimi bilmiyorum...

Kıkırdadı. 'Bu hep senin sorunun değil miydi, genç efendi?

Bo?' Ona tekrar sarıldım.

'Teşekkür ederim, Evelyn. Her şey için teşekkür ederim.

Kulağıma fısıldadı. 'Onu yakınında tut, Bo. O yıldızlardan gelen bir hediye. Uzaklaştığımda, kahverengi gözlerinin parlıyordu. "Şimdi!" Evelyn ellerini birbirine vurarak kendine geldi kendisi. Eve dönmeli ve Mösyö Landowski'den gelecek telgrafi beklemeliyim. Geri döndüğümde, enstrümanlarınızı getireceğim. Elle, acaba Madam Dupont için bir not yazabilir misin?

Teyzen olduğumu ve bazı eşyalarını almak için iznim olduğunu teyit et.

"İyi fikir. Elle, Brouilly'nin masasından bir kâğıt parçası almaya gitti ve bir şeyler karalamaya başladı.

'Bu arada, Paris'ten ayrılmadan önce yapmak istediğiniz herhangi bir son düzenleme varsa, şimdi tam zamanı. Hoşça kalın,

mes ch ris.' Evelyn bu sözlerle arkasını döndü ve daireyi terk etti.

Kasırğa sakinleşmeye başladıĒında kalan        bir süre sessizce durduk. Sonunda Elle'e döndüm. 'Artık gitmeliyiz.

mektup yazın. Birinin açıklama yapmadan hayatınızdan çıkıp gitmesinden daha incitici çok az Şey vardır. Mösyö Ivan'a yazacaĒım.'

Elle başını salladı. 'Ve sanırım ben de Madam Gagnon'a.'

Mösyö Ivan'a yazdıĒım mektubu kısa ama içten tutmak istedim.

Sevgili Mösyö Ivan,

Umarım Evelyn sizinle temasa geçmiştir ve bu mektup size saĒ salım ulaŐmıŐtır. Salı günkü derse katılamayacaĒım için  zg n m. Size yazmak istedim.

Her Şeyi. Sadece genç bir müzisyenin isteyebileceĒinden daha iyi bir  Ēretmen olmakla kalmadınız, çok daha büyük bir Şey oldunuz - Şimdiye kadar sahip olduĒuma inandıĒım ilk gerçek arkadaş.

Umarım bir gün tekrar karŐılaŐırız. Aksi takdirde, Paris senfoni orkestralarının gelecekteki tüm kayıtlarını dikkatle dinleyeceĒim ve yayınızın teller üzerindeki belirgin süzülüşünü algılayıp algılayamayacaĒıma bakacaĒım. Belki siz de aynısını yaparsınız ve bu Şekilde birbirimizi daima kalbimizde tutarız.

Maalesef meydana gelen olaylardan sizi hiçbir Şekilde sorumlu tutmadıĒımı bilmenizi isterim. Siz olmadan ve Mösyö Rachmaninoff'un yardımları olmasaydı, Elle'e okul harcı vermenin mümkün olamayacaĒını biliyorum. İkimize de bir Şans verdiĒiniz için size sonsuza dek minnettarım.

Son olarak, lütfen belli bir flüt  Ēretmenine karşı dikkatli olun.

Ona güvenilmez. Size bu bilgiyi vermek istedim,

Çünkü biz göçmenler birbirimize yardım etmeliyiz, deĒil mi?

Bo D'Apli se

Evelyn daha sonra enstr manlarımızla birlikte bir taksiyle geri döndü. Akşam. Onları boŐaltmasına yardım etmeye gittim ama beni durdurmak için elini uzattı.

'İçeride kal, Bo. Kimin izliyor olabileceğini asla bilemezsin. O ve Brouilly arabayı hızla boşalttılar ve Evelyn el sallayarak uzaklaştı. 'Uzun süre kalmayacağım. Mösyö Landowski'den talimat aldım. Fransız Akademisi'nde Parisli bir heykeltıraş olan bir meslektaşı var. Adı Pavel Rosenblum. Zamanlama tesadüfi. Kızı Karine, Leipzig'deki ilk dönemine başlamak üzere.

Konservatuvarı. Birkaç telefon görüşmesi yapabildi ve ikiniz de lisans öğrencisi olarak kabul edildiniz.

"Leipzig mi? Almanya'da mı? Elle endişeyle sordu. Kolumu ona doladım.

"Haklısınız, evet. Açıkçası, lisans öğrencileri olarak muhtemelen yaşlarınızı biraz ayarlamamız gerekecektir. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum - ikiniz de olduğunuzdan daha yaşlı görünüyorsunuz.

'Ne zaman ayrılacağız, Evelyn? Ve Almanya'ya nasıl seyahat edeceğiz? diye sordum.

"Oğlum Louis'in Peugeot fabrikasında çalıştığını hatırlıyor musun? Başımın onayladım. 'Şansa bakın ki, yarın sabah Lüksemburg'daki bir müşterisine yeni bir otomobil teslim edecek. Seni sınırdan geçirecek ve o andan itibaren trenlerle Leipzig'e gitmen güvenli olacak. Belgelere gelince, Bo, Marcel'in bazı belgelerini ödünç alacaksın ve Elle, Nadine'inkileri kullanacaksın. İkiniz de genç olduğunuz için yakın bir inceleme beklemiyorum. Almanya'ya vardığınızda bunları postayla geri göndermelisiniz.

Böyle bir nezaket düşüncesi beni boğdu. "Nerede yaşayacağımızı biliyor musun, Evelyn?

'Bana verilen bilgiye göre, şu bölgede bir lojmanınız varmış. Johannisgasse, Mösyö Rosenblum aracılığıyla ayarlandı. Karine'nin kaldığı yer. Çok fazla ayrıntıya sahip değilim - tüm bunlar sadece bir günde organize edildi - ama görünüşe göre yeterince güzel.

Kafamda kalan pratik soruları gözden geçirdim. "Peki ya para?

"Canlarım, sizler Prix Blumenthal'in alıcılarısınız. Sizi temin ederim ki, bu maddi ödül sizi ayakta tutmaya yetecektir.

Üç yıllık lisans eğitiminiz boyunca. Okul harçları ödenecek ve banka hesapları açılacak... Prix her şeyi halledecek. İçinde

Bu arada, tren biletleri ve yemek için biraz para getirdim. Kadın Bana kahverengi bir zarf uzattı. "İçinde kalacağın yerin adresini de bulacaksın.

Evelyn'in nazik gözlerine baktım. 'Evelyn, asla yapamayacağım ...' Sesim hafifçe çatallaştı. Bunun onu son görüşüm olabileceğini fark etmiştim ve kalbim parçalanıyordu. Tek kelime etmeden beni sıkıca kavradı ve ben de yüzümü paltosuna gömdüm.

'Küçük yoldaşım olduğun için teşekkür ederim, Bo. Unutma, her şeye rağmen dünyada iyi insanlar kötülerden daha fazladır. Seni çok seviyorum. Benden uzaklaştı ve elini cebinde. "Size Mösyö Landowski'den bir telgraf getirdim. Telgrafı ondan aldım ve kendi cebime koydum, hıçkırıklarımı tutmak için elimden geleni yapıyordum. Evelyn nefes aldı ve kendini topladı. Elle! Ben çok Paris'ten ayrılışınız bu kadar dramla dolu olduğu için üzgünüm. Onu kucakladı. "Ona göz kulak olursun, değil mi?

"Her zaman," diye yanıtladı Elle.

"Güzel. Şimdi, Louis sabah tam altıda burada olacak. Hiç mektubun var mı?"

"Evet. Burnumu çektim ve ona Mösyö Ivan'a yazdığım notu, Elle'e de Madam Gagnon'a yazdığı mektubu uzattım.

'İçiniz rahat olsun, onları sağ salim teslim edeceğim. Her şey yoluna girdiğinde, umarım tekrar görüşürüz. Size en kısa zamanda yazmaya çalışacağım.

Leipzig, jandarmanın ne kadar yoğun bir şekilde

Dün geceki olayları takip edin. Kendinize iyi bakın. Ve güvenle seyahat edin. Bu kez Evelyn'in sesi titredi ve aceleyle Brouilly'nin ön kapısından çıktı.

"Biliyor musunuz, Madam Evelyn'e birkaç kelimedenden fazla bir şey söylediğimi sanmıyorum," dedi Brouilly. 'Hayatında ona sahip olduğun için şanslısın,' dedi bana.

'Biliyorum,' diye cevap verdim.

Uykusuz bir gecenin ardından saat altıya doğru dışarıda bir motorun gürültüsünü duyduk. Brouilly, gözleri kan çanağına dönmüş olmasına rağmen, enstrümanlarımızı yeni Peugeot marka arabaya yüklememize yardım etti.

'Günaydın, Bo! Bu uzun yolculukta böyle iyi bir arkadaşına sahip olmak ne büyük bir zevk. Eski tanıdığım Louis bana sırtıttı ve sinirlerim yatıştı.

İçeri adım atmadan önce Brouilly elini omzuma koydu.
'Bel senin kurtarılmaya değer olduğunu biliyordu. Lütfen onu aklından çıkarma. Sen de benim aklımda olacaksın.

Elini sıktım ve arabaya bindim. Kısa süre sonra Paris'ten çıkıp geleceğe doğru yol alıyorduk. Ben rahatlamaya çalışırken Biraz uyuyayım derken, dış uyluğumda keskin bir his hissettim. Mösyö Landowski'den gelen ve önceki akşam açmayı unuttuğum telgrafın hâlâ bende olduğunu hatırladım:

'Eğer yönünü değıştirmezsens, gittiğın yere varabilirsin' - Laozi.

İyi şanslar, evlat.

Umarım geçen yıl Paris'ten ayrılmamıza neden olan koşullar hakkında yeterli bir genel bakış sunabilmişimdir. Leipzig'e yolculuk yeterince kolaydı ve Evelyn ile Mösyö Landowski sözlerinde durdular. Prix, eğitim ve konaklama masraflarımızı karşılıyor ve bu süre zarfında yaşamamız için bir ödenek sağlıyor.

Eğitim de öyle. Ne yazık ki Paris'ten ayrıldığımdan beri iki arkadaşım da doğrudan temasım olmadı. Ancak, ilk yalnız gecemde Leipzig Konservatuvarı'ndaki performansımdan sonra soyunma odama isimsiz olarak büyük bir gül demeti ve *Roma'dan selamlar* yazan bir kart gönderildi.

Almanya'daki yeni hayatımız çok farklı bir deneyim oldu. Elle ve ben Johannisgasse'de ayrı lojmanlarda kalıyoruz, ikimizin arasında da geçtiğimiz yıl boyunca uğrak yerimiz haline gelen bir kahve dükkanı var. Benden farklı olarak, Elle'in bir oda arkadaşı var.

Buradaki tüm kadınlar için standart bir uygulama. İster tesadüfen, ister tasarım gereği olsun, bu kişi Karine Rosenblum'dan başkası değil ve ikili en sıkı dostlar haline geldiler. Bayan Rosenblum akla gelebilecek her açıdan Elle'in tam zıttıdır - bu yüzden doğal olarak çok iyi anlaşılıyorlar.

Karine gerçek bir bohem, Elle'in geleneksel etek, gömlek ve kazağına tamamen zıt olarak çoğu gün pantolon ve Fransız ressam ceketi giymeyi tercih ediyor. Bana panter postunu anımsatan siyah, kadifemsi saçları ve ışıltılı koyu renk gözleri var.

en soluk teniyle dengeleniyor. Birçok akşamı ailesinin hikayeleriyle eğlenerek geçirdik - özellikle de görünüşe göre bir Rus opera sanatçısı olan annesiyle! Ailelerden bahsetmişken, Mösyö Landowski'den ya da başka bir şeyden bahsetmedim.

önemli. Bu sadece cevaplayamayacağım sorulara yol açacaktı. Kendimi olabildiğince sessiz tutmaya çalışıyorum ve Elle'nin ikimiz için de konuşuyor.

Elle söz konusu olduğunda, gerçeklerden sapmaya pek gerek yoktur. Karine'e yetim olduğunu ama Paris'te bir müzik öğretmeni olduğunu, onun yeteneğini fark ettiğini ve onu bir müzik okuluna gönderdiğini söylemiştir.

burs. Kendi geçmişimle ilgili olarak, eğer soran olursa Paris'te küçük bir sanatçı aileden geldiğimi söylemem yeterli. Bunun genellikle yeterli olduğunu gördüm. İronik bir şekilde, sessiz kalmanın aslında konuşmaktan çok daha fazla soruya davetiye çıkardığını yaşam ilerledikçe öğrendim.

Konservatuvardaki eğitim olağanüstü. Konservatuvarda Haftada iki öğleden sonra yerine tam günümü müzik çalışmalarına ayırmanın sınırı yok. Hızlı bir karar vardı Konservatuvardan sadece viyolonsele odaklanmam gerektiği söylendi, çünkü çalışanlar daha büyük enstrümanlarda daha yetenekli olduğumu düşünüyorlardı. Yine de kemanımı tıpkı Paris'te yaptığım gibi yatağımın altında güvenle saklıyor ve zihnimi rahatlatmak için sık sık çalışıyorum. Aslında bu, enstrümana duyduğum çocuksu neşeyi yeniden keşfetmemi sağladı. Elle'in dediği gibi, artık 'bir tane iş için, bir tane de zevk için' var.

Burada, Leipzig'de, enstrümanın tüm yelpazesini Konservatuar hayatı - orkestralarda çalmak, konserler vermek, besteler yapmak . . . Büyük ölçüde rüya gibi bir durumda yaşıyorum. İşte bu Çünkü etrafımızdaki gerçeklik benim düşündüğümünden çok daha korkutucu.

1933 yılının Mart ayında Adolf Hitler'in Nazi Partisi Almanya. Ne yazık ki, küçük bıyıklı adamın utanç verici ideolojileri hakkında çok az şey biliyordum. Elle doğal olarak büyüyen hareketle daha yakından ilgileniyordu, ancak bu sadece Fransız gazetelerindeki az sayıdaki makaleler aracılığıyla oluyordu. O zamanlar Kendisi de Yahudi olan Karine bizi Nazizmin gerçek siyasi kötülüğü hakkında bilgilendirdi. Bize Hitler'in iktidara geldiğinde yaptığı ilk şeylerden birinin, kabinenin yasa çıkarmasına olanak tanıyan bir karar almak olduğu söylendi

parlamentonun onayı olmadan. Aslında bu, Hitler'e diktatörce kontrol altına almış ve totalitarizm Almanya'yı etkisi altına almaya başlamıştı. Naziler diğer tüm siyasi partileri feshetmiş, işçi sendikalarını lağvetmiş ve

Rejime karşı çıkan herkes. Hatta düşmanlarını yerleştirdikleri ve insan olarak tanımlanabilecek her türlü kapasitenin ötesinde işkenceye maruz bıraktıkları kamplara dair karanlık söylentiler bile var.

Hitler, Elle'nin halkına duyduğu nefreti gizlemedi. Görünüşe göre, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'ndaki yenilgisinden onları sorumlu tutuyor - bu benim midemi bulandıran aşağılık bir düşünce. Bir adamın bağnaz deliliğinin sonucu olarak, antisemitizm artık resmiyet kazandı hükümet politikası. Görünüşe göre ülkenin çoğunluğu Hitler'in Almanya'yı yeniden küresel bir süper güç haline getireceğine inanarak bunu kabul etmeye istekli.

Bu nedenle, burada Leipzig'de yaşadığımız koşullar gergin, Bunun başlıca nedeni, şehrin belediye başkanı Carl Friedrich Goerdeler'in Hitler'in değer yargılarının sadık bir karşıtı olması. Hiçbirimiz şu anda nasıl hayatta kaldığından tam olarak emin değiliz - belki de yardımcısı, bir

Haake adında ufak tefek bir adam, işgüzar ve itaatkâr bir parti üyesi. Ben yazarken, Goerdeler Münih'te Hitler'in Leipzig'de Yahudi karşıtı söylemlerini kullanması için kendisine baskı yapıldığından hiç şüphem yok. Goerdeler bizi korumak için iktidarda olduğu sürece, Leipzig vatandaşları kendilerini nispeten güvende hissediyor. Ama doğrusu bunun ne kadar sürebileceğini bilmiyorum.

Elle'nin yüzüne kazınan endişeyi görmek her gün yüreğimi parçalıyor. Burada SS subaylarının sokaklarda dolaştığını görmek alışılmadık bir durum değil,

ve Hitler Gençliği - Nazi partisinin endoktrinasyon yoluyla geleceğini sağlamlaştırma yolu - sık sık sokaklarda geçit töreni yapıyor. Yakında ırksal nefreti bir nefret olarak kabul eden bir vatandaş nesline sahip olacağız.

Normal.

Elle ve benim Leipzig Konservatuvarı'ndaki lisans yıllarımızı tamamlamayacağımız ihtimali giderek artıyor. Paris'e - ya da belki Fransa'da başka bir yere - dönmeyi tartıştık ama Almanya savaşmak isterse bunun Elle'nin ülkesine de ulaşacağından endişe ediyorum.

Bu akşam, Elle ve ben Karine ile durumu görüşmek üzere kahve içmeye gideceğiz, erkek arkadaşı da Norveçli Jens Halvorsen (arkadaşları arasında 'Pip' olarak biliniyor). Bana kalırsa bu şehirdeki durumla ilgili olarak fazlasıyla rahat. Nazilerin okuldaki öğrencilere dokunmayacağına dair bir inancı var.

Her Şeye rağmen Hitler'in bir müzik ve kültür destekçisi olduğunu iddia ediyor. Karine onun s k net çağrılarına giderek daha fazla sinirlenmektedir.

O yaptı.

Kreeg Eszu.

O delici yeşil gözleri nerede görsem tanırım.

Beni nasıl buldu? Beni Paris'e kadar takip etmeyi başardı mı ve orada biri konuştu mu? Toussaint, belki? Zihnim hızla çalışıyor ve düşüncelerimi düzene sokabilmek için günlüğüme dönüyorum.

Pip ve Karine'le planladığımız gibi kafede buluştuk ve sohbet hızla Leipzig'deki siyasi duruma döndü.

Karine Pip'e, "Elle ve Bo da endiŞeli," diye tekrarladı. "Elle de Yahudi, öyle görünmese bile. Ne kadar Şanslı," diye mırıldandı.

Elle sessizce, "Bavyera'da olanların burada da yaŞanmaya baŞlamasının an meselesi olduğunu düŞünüyoruz," dedi.

Pip sinirlendi. "Belediye BaŞkanı Münih'teyken ne yapabileceğini bekleyip görmeliyiz. Ama en kötüsü olsa bile, okulumuzdaki öğrencilere dokunmayacaklarından eminim. Karine başını salladı ve içini çekti. Pip dikkatini bana çevirdi. "Nasılsın, Bo?" diye sordu.

"Yeterince iyiyim," dedim.

"Noel'i nerede geçireceksin?"

Düşünmek için durakladım. 'I . . . '

Pip'e cevap veremeden, iki SS subayının kendine özgü gri üniformaları içinde, bellerindeki deri kılıflarda kılıflı tabancalarıyla kafeye girdiklerini gördüm. İki subayı gördüğümde

İki adamdan daha genç olanın yüzünü gördüğümde, fiziksel olarak yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

On yıl daha yaşlı olmasına rağmen, Kreeg hala güçlü çene hattına sahipti

Zeytin tonlarındaki teninde keskin elmacık kemiklerinin üzerinde duran

lazer gibi gözleri vardı. Bakışlarıma karşılık verdi. Mümkün olduğunca

sakin bir şekilde gözlerimi indirdim.

ve yüzümü başka yöne çevirdim. Özü ve iş arkadaşı benim masamdan sadece birkaç adım ötedeki bir masada oturuyorlardı. Beni öldürmeye yemin etmiş olan adam dokunma mesafesindeydi.

"Henüz planlarımızdan emin değiliz," diye kekeledim Pip'e. bir yanıt bekliyordum. Kurnazca Elle'ye döndüm ve ona fısıldadım. 'O burada. Kreeg.'

Gözleri irileşti.

"Hareket etme. Birkaç dakika bekleyeceğiz ve sonra sakince kafeden çıkacağız.

Elimi sıkıca kavradı.

Kreeg'i görmek yeterince şok ediciydi ama onu SS'lerin gri üniforması içinde görmek midemi bulandırdı. Çocukken karda iglolar inşa etmiş, donmuş ağaçlara tırmanmış ve uzun, karanlık Sibiryak akşamlarını geçirmek için birbirimize hikayeler anlatmıştık. Ve şimdi o Nazi Partisi. Ayaklarıma baktım. Ayağa fırlayıp kaçmak istesem de bunun nafiye olacağını biliyordum. Bir dakika bile dayanamazdım.

"Arayı kapatmak çok güzeldi ama Bo ve benim gerçekten eve gitmemiz gerekiyor - bitirmemiz gereken bazı makaleler var, değil mi Bo? Elle açıklandı. Başımı salladım. 'Sonra görüşürüz, Karine. Hoşça kal, Pip.'

'Hoşça kalın o zaman,' diye cevap verdi. Karine'nin yüzünde sempatik bir ifade vardı.

memurların huzurunda.

Elimi tutmaya devam eden Elle sakince ayağa kalktı ve kararlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bir süre önce Kreeg ile göz temasını kesmiş olmama rağmen, bakışlarının beni odanın diğer ucuna kadar takip ettiğini hissettim. Her adımda, vücuduma bir kurşun yeme beklentim artıyordu.

ama ateş etmedi. Çıkışa ulaştığımızda, dönüp ona bir kez daha bakma isteğime karşı koyamadım. Şaşırtıcı bir şekilde sırtı bana dönüktü ve masasına yeni gelen kahvesini yudumluyordu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde lojmanıma döndük, ancak dikkat çekmemek için sabit bir tempoda ilerlemeye devam ettik.

"O olduğuna emin misin, Bo? Elle nefes nefese kaldı.

"Neredeyse eminim. Çok uzun yıllar oldu ama gözleri aynı. Lordum, Lordum!' Bıkkınlığım her geçen gün artıyordu. her saniye.

"Lütfen soğukkanlılığını korumaya çalış aşkım. Seni buraya kadar takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "O olmalı... Başka bir şey düşünemiyorum. Açıklama. Ama kafeden ayrıldığımızda, gidişimizi izlemedi. Bize arkasını dönmüştü.

Elle başını salladı, rahatlamıştı. "Güzel. Belki de sizi tanımamıştır. Ama Bo, ikiniz de Russunuz. Kreeg nasıl olur da SS üyesi olabilir?"

"Babası Prusyalıydı. Hatırlıyor musun? Sana Cronus Eszu hakkında her şeyi anlatmıştım.

"Elbette," diye yanıtladı, geçmişini hatırlayarak.

Evim dediğim harap olmuş kireçtaşı terasa geri döndük ve aceleyle üçüncü kata çıkan dar merdivenleri tırmandık. Ne zaman ki Odama ulaştığımda kapıyı kilitledim ve ince perdeleri kapattığımdan emin oldum. Neyse ki, pansiyonu işleten kadın, Frau Schneider, yaşlı bir Bohemyalı ve bir kadına kaşını bile kaldırmıyor. 'Bir şey duymadığım ve saat 9'a kadar dışarıda oldukları sürece' binaya girebilirler.

Gıcırdayan yatağa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. 'Leipzig'i terk etmemiz gerektiğine dair işaretler arıyorsak, sanırım büyük bir işaret aldık. En kısa zamanda kaçmak için gerekli hazırlıkları yapmalıyız.

mümkün.' Ellerimi saçlarımin arasında gezdirdim. Nefesim kısa ve keskindi, aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyordum. "Ben ... Ben

hissediyorum ...' Dünya bulanıklaştı ve görüş alanım daralmaya başladı.

Elle yatakta bana katıldı. 'Sorun yok, aşkım. Bir şeyin yok. Rahatlatıcı bir kolla beni sardı. 'Sakin ol. Güvendesin ve ben buradayım. Bir şok geçirdin ama iyileşeceksin.

"Gitmeliyiz, Elle. Benim için gelecek. Bizim için gelecek.

"Katılıyorum, aşkım. Ama bir dakika beni dinler misin? Kendimi topladım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim. Şimdi, bana anlattıklarına göre, Kreeg Eszu'nun hayattaki tek bir görevi var - seninkini sona erdirmek. Öyle mi?"

"Bu sorunun cevabını biliyorsun.

'O halde, eğer sizi kafede tanımış olsaydı, sonuçları ne olursa olsun harekete geçmekten geri durmazdı. Aynı fikirde misiniz?

Kabul etmeden önce bir an duraksadım. "Sanırım, evet.

"Bu nedenle, sizin kim olduğunuzu fark etmemiş olması mantıklı. Bu temelde, sizin için acil bir tehlike olmadığını varsayabiliriz. Mantiğımı anlıyor musunuz?" diye sordu. Tereddüt ettim. "Tıpkı Leipzig'den bana yönelik acil bir tehlike olmadığı gibi.

siyasi durum. Kimse evlerimize girmiyor ve bizi ayırıyor - henüz. Bu, işlerin hızla değişmeyeceği anlamına gelmiyor, ancak şimdilik, şu anda güvendesiniz ve birliktesiniz. Bu yüzden lütfen sevgilim, sakın ol. Başka hiçbir şey için değilse bile benim için.

Nefes alışımı yavaşlattım ve Elle'in gözlerinin içine baktım. "Özür dilerim.

'Lütfen aşkım, özür dilemene gerek yok. Sadece iyi olduğunu ve benim burada olduğumu bilmeni istiyorum. Parmaklarını gezdirdi her zaman yatıştırıcı bir etkisi olan saçlarımı okşadı.

Birkaç dakika sonra yataktan kalktım. 'Harekete geçme zamanı. Çıkış planlarımızı oluşturmaya başlayacağım. Bavulumu yatağımdan çıkardım.

Odanın köşesindeki gardıropta. 'Yarın Deutsche Bank'a gitmeli ve çekebildiğin kadar para çekmelisin. Sonra da en son trene binip şehirden ayrılacağız.

'Nereye kaçmamızı öneriyorsun, Bo? Fransa'ya mı? Büyük olasılıkla seni tutuklamak isteyen jandarmaya mı?

Evelyn ya da Landowskilerle konuşamayız. Kelime Boulogne-Billancourt'ta gizemli kayboluşunuzdan sonra geri döndüğünüz duyulacak ve polis sizi bulacaktı.

"Haklısınız. Fransa'ya gitmeyeceğiz, çok büyük bir risk teşkil ediyor. İsviçre'ye gideceğiz. Vakit geldi. Babama ne olduğunu öğrenmeliyim.

Elle içini çekti. 'Kaç yıldır babama ulaşmaktan bahsediyorsun? İsviçre mi, Bo? Onun hayatta olduğuna inanan bir parçan var mı?'

Şaşırmıştım. 'Hayır, tabii ki yok. Ama ne öneriyorsun? Burada, Almanya'da mı kalalım? Kreeg'in beni öldürebileceğini kabul mü edeyim? Ya da Hitler'in sana aynısını yapabileceğini? Hayal kırıklığı içinde bavulumu tekmeledim ve hemen kendimi suçlu hissettim. Elle yardım etmeye çalışıyordu ama ben bir panik kasırgasına kapılmıştım.

'Beni dinle,' diye yalvardı. 'Hitler konusunda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ama belki Kreeg için yapabileceğimiz bir şey vardır.

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Peki bu nedir, Elle?

'Bunu yıllar boyunca düşündüm. Neden elması geri vermiyorsun?" diye sordu.

Kendimi tutamadım ama bir kahkaha attım. "Ah Elle. Biliyorsun Sibirya'da elması ona vermeye çalıştım. Ama beni dinlemedi. Sadece bana saldırdı.

Elle başını salladı. 'Biliyorum, ama o zamandan beri çok şey değişti. Siz çocuktunuz. Ve bana anlattığınız durum göz önüne alındığında, Kreeg'in başka ne düşünmesi gerektiğini bilmiyorum. Durakladı, açıkça Bir sonraki sözlerinin akıllıca olup olmadığını düşündü. "Ne de olsa annesinin cesedinin başında dikiliyordun.

Hatırladıkça ürperiyordum. Uzun yıllar boyunca bunu zihnimden silmeye çalışmıştım. "Neden bana hatırlatmak zorundasın?

'Çünkü aşkım, bir katil olmadığını hatırlamalısın. Bazen unutuyorsun diye endişeleniyorum. Sen masumsun ve yaratıcından korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok.

Yaratıcım, hayır. Kardeşim Kreeg ... bu farklı bir hikaye. "Kreeg, annesini senin öldürdüğüne inanıyor. elmas. İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Durumun gerçekliğini kabul etmesi gerekiyor.

'Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun, Elle? Sokakta ona doğru yürüyüp omzuna dokunup kucaklayayım mı? Ona elması fırlatmamı ve "Darılmak yok kardeşim" mi dememi istersin?

"Nasıl hissettiğini anlıyorum Bo, ama bana karşı agresif olmana gerek yok. Çok üzgün görünüyordu.

'Üzgünüm aşkım ama neden burada olduğumuzu unuttuğundan endişeleniyorum. Kreeg beni avlamaya ve intikamını almaya yemin etti.

ya da bu süreçte ölür. Onu tanıyorum Elle. Belki de gezegenimizdeki herkesten daha iyi. Sözünü tutacaktır.'

Biliyorum. Ama unutmamamız gereken birkaç şey var. Birincisi, senin takma adını bilmiyor. Sen Bo D'Aplièse'sin.

İkincisi, yaşlanmışsın. Kreeg'i tanıdığını biliyorum.

ama bu onun için o kadar kolay olmayacaktır. Üçüncü olarak, Kreeg hangi enstrümanı çaldığınızı biliyor?

"Keman. Farkına vardım. "Ah . . .

Aynen öyle. Kesinlikle bir öğrenci hakkında araştırma yapmayacaktır. Bo D'Aplièse adında çello çalan biri. Eğer etrafı kokluyorsa,

Belki de ilk etapta burada olduğunuza dair umudunu kaybetmeye başlamıştır.

"Sanırım bu mümkün, evet," diye kabul ettim.

'O zaman belki de yıldızlar sana bir fırsat vermiştir. Kreeg sizin korktuğunuz sürpriz unsuruna sahip değil. Eğer yapabilirsek Elması ona geri vermek için bir plan hazırlayın, belki de annesinin ölümüyle ilgili tüm gerçekleri açıklayan bir mektupla birlikte, o zaman belki de peşini bırakacaktır.

Başımı üzüntüyle salladım. 'Gerçeğe rağmen bu asla yeterli olmayacak Elle. O benim hayatımı istiyor.

Avuçladığı elini yanağıma koydu. 'Denemeye değmez mi aşkım? Sen ve ben gerçek bir barış içinde yaşayabiliriz.

"Korkuyorum, Elle. Ondan korkuyorum.

"Biliyorum. Ama Elle'in burada seninle. Ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı, bunu yaparken yüksek sesle düşünüyordu.

'Öncelikle, şu an için içeride kalmanız şart, bu yüzden Kreeg'in nerede konuşlandığını ve günlük rutininin ne olduğunu öğrenebilirim. Bu kulağa makul bir başlangıç gibi geliyor mu?

İçimi çektim. 'Evet,' diye kabul ettim. "Güzel! O halde başlayalım.

"Elle. . .'

"Evet, aşkım?

"Sana dikkatli olman için yalvarıyorum. Sadece Kreeg'in bu gece beni tanımadığını varsayıyoruz. O kurnaz bir operatör ve çok tehlikeli. Eğer sana bir şey olursa, kendimi kendi isteğimle Eszu'ya teslim ederim.

"Biliyorum. Bu yüzden öyle ya da böyle buna bir son vermeye çalışacağız'. Elle beni öptü. 'Hoşça kal, aşkım. Uygun olduğumda bilgi ile geri döneceğim.

Bu sözlerle birlikte yatak odamın kapısını açtı ve lojmanımdan ayrıldı.

Ve şimdi burada, Elle'e bir şey olacak ya da Kreeg kafede benim olduğumu bilecek korkusuyla donmuş bir şekilde oturuyorum. Arada sırada perdemi hafifçe çekip aşağıdaki sokağa bakıyorum, yarı SS üniforması giymiş bir adamın bana bakmasını bekliyordum. Önümde uzun bir gece olduğunu tahmin ediyorum.

Elle ertesi sabah saat onda döndü, solgun ve sarsılmış görünüyordu. Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyordu, ben de onu oturttum ve zemin kattaki küçük mutfaktan bir fincan tatlı çay getirdim. Çayını yudumlar ken, y   ne biraz renk gelene kadar onu kuca ımda tuttum.

'Korkunçtu, Bo. Çok korkunçtu.

Nihayet kendini iyi hissetti inde Elle,  ehrin en b   k konser salonu olan Gewandhaus'ta tanık olduğu korkunç sahneyi anlattı. Dı arıdaki meydanda b   k Felix'in bir heykeli bulunuyordu.

Mendelssohn - orijinal Leipzig'in Yahudi kurucusu

Konservatuar. Bu sabah, Hitler Gençliği  yeleri heykeli yıkmı  ve bir moloz yığını haline getirmişlerdi.

"Y  zleri   keliydi ve dişleri gıcırđıyordu, Bo.   ke ve nefretten g  zleri d  nm   kuduz hayvanlar gibiydiler. Sinirlerime h  kim olup m  mk n olduğunca az duygu g  stererek yanlarından geçip gitmek zorundaydım. Elle anıyı engellemek için g  zlerini kapattı.

'Goerdeler çok   kelenecek,' dedim. 'D  nyaya bu kadar çok şey vermiş bir adamdan nasıl nefret edilebilir ki?

'Bunu organize edenin onun zehirli yardımcısı Haake olduğuna dair her  eyine bahse girerim. Goerdeler M  nih'teyken g  z korkutucu bir hamle yapması mantıklı olacaktır. Şimdi, eminim ki

dışarı. O zaman Leipzig
kaybolacak. "Elle, çok
  zg n m.

Bir mendil çıkardı ve g  zlerini sildi. Dahası da var.

Kreeg'i g  rd m, enkazın yanında durmuş bağırarak talimatlar veriyordu.

Çocuklar. Sanırım Hitler Gençliği tugayını denetliyor. Onun masum çocuklar üzerindeki etkisini d    nd     rperiyordum. 'Onunla konu abilmeliyim.

Sonuç olarak hareketlerini nispeten daha kolay öğrenebilirim. Sadece tugayın programını öğrenmem gerekiyor. O zaman Kreeg'in her an nerede olacağını bileceğim.

"Sanırım bu sabahın iyi bir yanı varsa o da bu.

Elle gözlerini yere dikti. "Ben öyle demezdim, Bo.

Kendimi azarladım. 'Bu söylediğin aptalca bir şeydi. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim aşkım, yemin ederim. Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu arada, devam etmen gereken bir dersin yok mu?

Hayır. Müdür Davisson konservatuarı kapattı. Öğrenciler için çok tehlikeli olduğunu düşündüğü için Karine ile Wasserstraße'de buluşacağım. Ayağa kalktı.

'Elle, bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Karine gözle görülür şekilde Yahudi. Eğer bugün sokaklarda Yahudi karşıtlığı yüksekse, o zaman senin güvenliğinden endişe ederim.

'Bo, arkadaşımıza karşı bir görevimiz olduğunu unutmamalıyız. Biz ikisi de Pip'in durumun ciddiyetini anlamadığını biliyor. O daha çok değerlendirdiği parçayı bitirmekle ilgileniyor.

Başımı salladım. "Orkestrada çello çalmam gerekiyordu... Bu düşünceyi kafamdan attım. 'Her neyse, bugün dışarı tek başına çıkmaya izin veremem. Sana eşlik etmek istiyorum.

Elle bunu düşündü. 'İtiraf ediyorum, eğer yapsaydın kendimi daha iyi hissedirdim. Kreeg ve onun Hitler Gençliği tugayı, kilisenin yanında bir kitap yakma töreni düzenliyor. Mendelssohn'un heykelinin enkazı. Öğrencilerden Yahudi besteciler tarafından yazılmış notaları cehenneme atmalarını talep ediyorlar. . .' Elle anlaşılabilir bir şekilde tıkanmıştı. Ayağa kalktım ve onu kucağıma aldım.

Kollarını. Sonunda 'Büyük ceketini giy,' diye talimat verdi. 'Şapkanı da. İşimizi şansa bırakmayalım.

Wasserstraße'deki kafenin kuytu bir köşesinde oturup Pip ve Karine'nin gelmesini bekledik. Bize katıldıklarında Karine şoktaydı ve belli ki ağlıyordu. Yine de Elle'in en iyi arkadaşı masadakilere hitap ederken tahmin edilebileceği gibi dirençliydi.

'Şimdi bunlar olduğuna göre, bizi koruyacak kimse yok. Haake'nin Yahudi karşıtı olduğunu hepimiz biliyoruz. Baksanıza, bizi nasıl Almanya'nın geri kalanından bu korkunç yasaları. Ne kadar zaman önce

Leipzig'de Yahudi doktorların çalışmasını ve Aryanların onlara danışmasını engellemek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Pip ellerini havaya kaldırarak sükunet çağrısı yaptı. 'Paniğe kapılmamalıyız, Goerdeler dönene kadar beklemeliyiz. Gazeteler birkaç gün içinde döneceğini söylüyor. Ticaret Odası'nın bir işi için Münih'ten Finlandiya'ya gitti. Eminim bunu duyduğunda hemen Leipzig'e geri dönecektir,' dedi.

'Ama şehirdeki hava o kadar nefret dolu ki! Elle ağızından kaçırdı. 'Konservatuarda kaç Yahudi'nin okuduğunu herkes biliyor. Peki ya Daha da ileri gidip diğer şehirlerdeki sinagoglara yaptıkları gibi her yeri yerle bir etmeye mi karar verecekler?

'Konservatuar bir müzik tapınağıdır, siyasi ya da dini güç değil. Lütfen hepimiz sakın olmaya çalışalım,' diye tekrarladı Pip.

"Bunları söylemek senin için çok kolay," dedi Karine alttan alta. "Sen Yahudi değilsin ve onlardan biri gibi görünüyorsun.

Pip'in dalgalı kızıl-sarı saçlarını ve açık mavi gözlerini inceledi. "Bu benim için farklıydı. Heykel yıkıldıktan hemen sonra konservatuara giderken bir grup gencin yanından geçtim ve "Jüdische Hündin!" diye bağırdılar. Bu anıyı hatırlayınca gözlerini devirdi. Hepimiz bunun 'Yahudi kaltak' anlamına geldiğini biliyorduk. "Ve dahası," Karine 'Ailemle bile konuşamıyorum. Babamın yeni heykel sergisine hazırlanmak için Amerika'dalar.

Pip birden sanki kanı derisinin altında kaynıyormuş gibi göründü. Karine'nin elini tuttu. "Aşkım, seni güvende tutacağım, Bunu yapmak için seni Norveç'e geri götürmem gerekse bile. Hiçbir zararı olmayacak.

sana geleceğim. Kadının elini avucunun içine aldı ve parlak siyah saçlarından bir tutamı kadının endişeli yüzünden uzaklaştırdı.

"Söz veriyor musun? Karine yürek burkan bir içtenlikle sordu. Pip onun alnına Gefkatle bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum.

Elle ve ben, Pip'in ilk kez durumun ciddiyetini kabul etmiş gibi görünmesinden memnunduk.

Sonraki birkaç gün boyunca lojmanımda kaldım ve Elle ile hocalarıma kış gribine yakalandığımı bildiren bir not gönderdim. Her akşam beni ziyarete geldi ve Eszu'nun hareketleri hakkında beni bilgilendirdi. Üçüncü gece bazı yeni bilgilerle geri döndü.

'Bugün bazı SS subaylarını şehrin merkezine kadar takip ettim. NSDAP binasına yakın bir otelde kaldıklarını öğrendim,' dedi, sesinde biraz heyecan vardı.

"NSDAP binası nedir?

'Bir tür idari karargah. Eyalet polisi orada bulunuyor.

Çürük tahta masama yaslandım. "Kreeg'in orada olduğunu mu düşünüyorsun?

"Neredeyse kesinlikle, evet. Yine de ... Başka tarafa baktı.

"Ne oldu Elle?

"Bir rotasyon sistemi olduğunu keşfettim. Kreeg ülkeyi dolaşarak farklı Hitler Gençliği tugaylarını ziyaret ediyor ve yerel endoktrinasyon tekniklerinin en iyi şekilde uygulandığından emin oluyor. Yakında Leipzig'den ayrılacak.

İnanamayarak kıkırdadım. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Onlardan biriyle konuştum.

Ruh halim hızla değişti. "NE?! Elle, aklından ne geçiyordu? Bu planı sadece kendini tehlikeye atmaman şartıyla kabul ettim!

Ellerimi tuttu. 'Kendimi korumak için onların davasına destek vermekten daha iyi bir yol var mı? Konservatuarın sütun dizisinde sigara içen taze yüzlü çocuklardan birine yanaştım. Ona üniformasının içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü ve geçen gün heykeli yıkarken ne kadar harika bir iş çıkardığını söyledim.

Elle'nin ellerini bıraktım ve şakaklarıma masaj yapmaya başladım. "Ah Elle.

Devam edin.'

"Askere işinin ne olduğunu sordum ve bana genç tugayın eğitiminden sorumlu olduğunu söyledi.

Üsteğmen Eszu . . yarın ayrılıyor.'

Öfkem dışa vurdu. 'Ateşle oynuyorsun, Elle. Ya senin Yahudi olduğunu bilseydi?!'

Elle gözlerini devirdi. 'Tanrı aşkına, bana bakar mısın? Sarı saçlarım ve mavi gözlerim, onların dünyasına daha uygun olamazdı.

Almanya için Aryan vizyonu, değil mi? Ve göz kapaklarını biraz kırpmanın neler yapabileceği şaşırtıcı...'

İçimi çektim. 'Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Sanırım önümüzdeki yirmi dört saat boyunca ortalıkta görünmezsem Kreeg Leipzig'den ayrılacak ve ben de tekrar korunacağım için mutlu olmalıyım. Öte yandan, planınızı hayata geçirmemiz mümkün olmayacak.

Genç subay bana Teğmen Eszu'nun altı ay içinde geri döneceğini ve standartların değişmediğinden emin olacağını söyledi. Kaymış. Bu bize elması ona nasıl geri vereceğimiz ve senin güvenliğini nasıl sağlayacağımız konusunda daha somut bir fikir bulmamız için zaman kazandıracak.

Küçük yatak odamın etrafında volta atmaya başladım. 'Evet. Ama bu Kendimizi burada bulduğumuz konumu değiştir, Elle. Naziler Kreeg gibi toparlanıp gitmiyorlar. Burası senin için hâlâ güvenli değil.

Elle yanıtını formüle etmek için bir an bekledi. Pip'in tahmin ettiği gibi, Goerdeler geri döndü. Daha bu öğleden sonra, Nazileri yeniden inşa edeceğine söz verdi.

Mendelssohn heykeli. Haake'nin onu görevden alma planı başarısız oldu. Sanırım dışarıda işler daha istikrarlı. Goerdeler görevde olduğu sürece yakın bir tehdit yok.

Volta atmayı bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Gerçekten kalmamızı mı öneriyorsun, Elle?

Yavaşça başını salladı. "Karine'ye karşı bir görevim var. Pip şu an için hiçbir yere gitmiyor ve bizim desteğimize ihtiyacı var. Unutma Bo, babası olmasaydı zaten burada olamazdık. Onu korumak için kalmalıyız.

Elle'in söylediklerine itiraz edemezdim. Eğer Karine kalıyorsa, belli ki biz de kalıyorduk. 'Anlıyorum,' diye cevap verdim.

"Teşekkür ederim, Bo. Yanağıma kondurulan bir öpücükle ödüllendirildim. "Noel tatiline sadece birkaç gün kaldığının farkında mısın? Pip ve Karine küçük bir otelde bir hafta geçirmeyi ve karı koca olarak giriş yapmayı planlıyorlar. Pansiyonumu işleten Frau Fischer aynı zamanda Berlin'deki ailesini ziyaret ediyor. Elle biraz kızardı. 'Düşündüm ki, ... eğer istersen, belki gelip bir hafta boyunca benimle kalabilirsin.

Kalbim hafifçe çarptı. Elle ve ben yedi yıldır 'birlikte' olmamıza rağmen, hiçbir zaman ilişki. Beni bağışlayın, bu konuda yazarken biraz utanıyorum. Yetişme yıllarımız masumiyet üzerine kurulmuştur. Ancak,

Şimdi yirmi ve on sekiz yaşlarındayken, çocukluğumuzda var olmayan bazı dürtüler olduğu açıktı. Birbirimize çok yaklaşmıştık. Birkaç kez onları şımarttık, ancak her zaman bir şey tarafından - genellikle başka bir kiracı - kesintiye uğratıldık. Biz de Belki bir otel rezervasyonu yaptırmayı düşündüm ama bunun Mösyö Landowski'ye ve Prix Blumenthal'e saygısızlık olacağını düşündüm. "Hayat kısa Bo," dedi Elle bana göz kırparak ve kapıma doğru ilerleyerek.

Noel tatili geldi ve konservatuar boşaldı, öğrenciler ve personel kutlamalar için evlerine döndü. Lojmanlar neredeyse bomboştu ve ben de Elle'in yatak odasına götürmek üzere küçük bir bavul dolusu eşya hazırladım.

O gece ilk kez seviştik. İkimiz de inanılmaz derecede utangaçtık ve bu deneyim kısa ve beceriksizce oldu.

Daha sonra, onu kollarımın arasına aldığımda, romantik bir anı zorlamak için tuhaf bir girişimde bulunarak birbirimize baktık - çünkü sanırım ikimiz de romanlarda okuduğumuz şey buydu. Gerçekte, ... eylem ...

ve ardından gelen göz teması kahkahalara boğulmamıza neden oldu. Sonra, kahkahalar öpüşmeye dönüştü, bu da daha fazla bir şeye dönüştü ve ... şey, ben

İkinci denemenin çok daha başarılı olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Elle'nin alçakgönüllülüğünü ve kendi utancımı korumak için burada herhangi bir ayrıntı yazmaktan çekiniyorum, ancak oldukça dikkat çekiciydi.

Haftayı birbirimize fiziksel yakınlık sanatını öğreterek ve mutlu bir şekilde bedenin günahlarında boğulmakla geçirdik. Biz yanlış bir başlangıçtan sonra, aşık iki insan için en doğal süreç olduğunu keşfetti. Bedenlerimiz bize zevk vermek üzere tasarlanmıştır, öyleyse neden onları inkar edelim?

Yeni dönem geldi ve Goerdeler'in şehre geri dönmesiyle, tıpkı Elle'nin tahmin ettiği gibi siyasi sıcaklık düştü. I

Çalışmalarına geri döndüm ve hayat büyük ölçüde daha önce olduğu gibi devam etti

Kreeg Eszu'nun gelişi (ve gidişi). Pip harıl harıl çalışıyordu.

Karine'nin Leipzig'den ayrılmaktan başka çaresi kalmadan önce seslendirilebilmesi umuduyla bestesi üzerinde çalışıyordu. Ara sıra partiyonun yeni unsurları için provalar düzenlerdi ve ben de çellomun arkasından esere gerçekten hayran kalırdım. Diğer alanlarda eksiklikleri olsa da Pip Halvorsen son derece yetenekli bir besteci.

"İyi mi, Bo? Senin fikrine güveniyorum.

"Bence bir zafer olacak," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunu söylemeniz çok nazikçe. Piyanonun kapağını kapattı ve bana doğru eğildi. 'Biliyor musun, okulda sana "Bo" dendiğine dair bir söylenti var çünkü çello yayını hiç yanından ayırmıyorsun. Bunda doğruluk payı var mı?

Endişemi gizleyerek kendimden emin bir şekilde kıkırdadım. 'Saçmalık, korkarım. Tabii ki en başta bu yüzden bir yay aldım! İçimden, yayımın düzgünlüğü için kendimi tebrik ettim. yalanı.

'Ah, elbette. Adım Bo...' 'Doğuştan yay,' diye cevap verdim.

Pip ahşap panelli prova odasının çevresine bakındı. 'Biliyorsun, Goerdeler Mart ayında yeniden seçime girecek. Bunu bugün açıkladı.

Ayağa kalktım ve çellomu paketlemeye başladım. "Şey, bu "güphesiz iyi haber. Pip'in tepkimi görmek için beni dikkatle izlediğinin farkındaydım.

"Evet," diye devam etti. "Umuyorum ki, bütün bu Konservatuar ve Leipzig'in çoğunluğu onun arkasında, onun yeniden seçim burayı istenmeyen ziyaretçilerden temizleyecek. Önemli diğerlerimizin iyiliği için.

Çantamı kapattıktan sonra ona döndüm. 'Bunun iddialı bir tahmin olduğuna inanıyorum, Pip. Goerdeler daha Mendelssohn'un heykelini yeniden inşa ettirmeyi başardı.'

Omuz silkti. Kabul edildi. Ama halk sözünü söyledikten ve o göreve geri döndükten sonra, Reich'ın başka seçeneği kalmayacaktır. onu desteklemek mi?'

Ben o kadar emin değilim. Hepimiz Haake'nin yeniden seçilmesine karşı açıkça propaganda yaptığını biliyoruz. Heykelin yıkılması onun Yahudiler konusundaki tutumunu tamamen ortaya çıkardı.

Pip derin bir iç çekti. Belli ki ona beklediği yanıtları vermiyordum. Biliyorum. Ben de sürekli olarak Bunun gerçek olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Elbette üçüncü yılımdayım. Leipzig'de geçireceğim süreyi burada tamamlama ihtimalim çok yüksek. Ama Karine, Elle ve sizin için tabii ki son yılınız başlamadan ayrılmanız gerekebilir.

"Güvenlik garantisi için ödenecek küçük bir bedel, Pip.

Durakladı ve sonra başını salladı. "Çok doğru, evet.

Goerdeler'in yeniden seçilmesi öncesinde önümüzdeki birkaç hafta boyunca,

Elle, Karine ve diğer birçok konservatuar öğrencisi onun için oy topladı. Oyların sayıldığı gece, Belediye Binası'nın dışındaki kalabalığa katıldık ve oylarımızı duyduğumuzda coşkuyla alkışladık. aday yeniden seçilmişti. Uzun zamandır ilk kez gerçek bir zafer kazanmış gibi hissetmiştik.

Goerdeler'in tüm çabalarına rağmen heykel yeniden inşa edilemedi. Bu başarısızlık üzerine 31 Mart 1937'de yeniden seçilmeyi resmen kabul etmeyerek görevinden istifa etti.

El yazımın kalitesi için özür dilemeliyim, okuyucu şüphesiz son yazımdan bu yana önemli ölçüde kötüleştiğini gözlemleyecektir. Ne yazık ki sağ kolumdan bir sakatlık geçirdim ve onu masanın üzerine kaldırmak acı veriyor. Ne zaman yeni bir dirseğimden omzuma doğru bir acı sarsıntısı geçiyor, ve boynumda kreşendos. Bu, insan vücudunun birbirine bağlı sinirlerden oluşan karmaşık bir kütle olduğunu hatırlatıyor ve ağrımın birçok yerde hissedilmesini sağlamak için yeterince hasar vermiş gibi görünüyorum. Şu anda Elle'nin eşarbından yaptığı geçici bir askı takıyorum ve günde birkaç kez girip çıkmama yardım ediyor. Ayrıca yüzüm şu anda kış gecelerinde ısınmak için içtiğimiz *glühwein* renginde.

Şu anda eski püskü bir feribotun kamarasında olduğumu ve Elle ile birlikte ikimizin de daha önce hiç görmediği yeni bir ülkeye gittiğimizi belirtmeliyim. Tüm olanlara rağmen, taze ve yeşil bir ülke vaadi beni heyecanlandırıyor. Feribotta yanımızda Pip ve Karine var; sanırım Elle ve ben hayatlarımızı onlara borçluyuz. Pip, Elle ve benim Norveç'teki aile evinde kendisine ve Karine'e katılmamıza izin vermeyi özveriyle kabul etti. İki gün sürecektir bu yolculuk. Günlüğüme yazma fırsatını memnuniyetle karşılıyorum ve Leipzig'den ayrılmamıza neden olan olayları anlatacağım.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca uyanık kalmıştık - özellikle de Elle, Kreeg'in Leipzig'de yeniden ortaya çıkması için gözünü dört açmıştı. Hitler Gençliği tugayı. Eszu'dan hiçbir iz olmamasına rağmen,

Elle de ben de Mayıs ayı geldiğinde gitme zamanının geldiğini hissetmiştik. Dönem sonuna kadar beklemeye karar vermiştik, böylece ikinci yıl sınavlarımıza girebilecek ve sonra da temelli toplanacaktık. Goerdeler gittiğine göre, Nasyonal Sosyalistler Yahudi nüfusa karşı istedikleri yaptırımı uygulamakta serbesttiler. Kalmak çok tehlikeliydi. Elle sonunda Karine'yi Pip'le ya da Pip'siz Almanya'dan ayrılmaya ikna etmişti ama Pip durumun ciddiyetini kabul etmişti ve Karine'yi dönem sonunda kendisiyle birlikte Norveç'e dönmeye davet etmişti.

Elle ve ben Amerika Birleşik Devletleri'nin daha mantıklı olacağını düşündük.

keşfedebileceğimiz bir yer. Sadece karşıya geçmemize yetecek kadar paramız vardı ve ben de belli belirsiz bir strateji geliştirmiştım. Blumenthal ailesine hayatımı kurtardıkları için teşekkür etmek ve iş bulmak için.

Hepimiz için planlar yapılırken, Leipzig'de geçirdiğim zamanın sonunun Pip'in orkestrasında çalmak olması bana çok uygun geldi. değerlendirildi. Hafif bir yaz akşamıydı ve yüzlerce öğrenci üçüncü sınıf bestecilerinin orkestrasyonlarını dinlemek için Gewandhaus'un dışında toplanmıştı. Dışarıdaki meydan Herr Mendelssohn'un bariz yokluğuna rağmen konservatuar gerçekten de cennet gibi görünüyordu. Öğrenciler (birçoğu performans için frak giymişti) etrafta dolaşıyor, şaraplarını yudumluyor, müzik hakkında tartışıyor ve birbirleriyle gülüşüyorlardı. Süslü ışıklar dingin bir sarı parıltı sağlıyordu ve eğer biri paraşütle aşağıya inmişse Şehre musallat olan gerginlik, kesinlikle burayı yeryüzündeki en keyifli atmosferlerden biri olarak bulurlardı.

Sanırım ömrümün sonuna kadar konservatuarı bu şekilde hatırlamayı tercih edeceğim: hem müzikal hem de kişisel olarak muazzam bir gelişim göstermemi teşvik eden, yaratıcı ifadenin halcyon feneri.

'Çok yakışıklı görünüyorsun, Bo. Kuyruklar sana gerçekten çok yakışıyor,' dedi Elle, kolunu benimkine dolayarak.

'Teşekkür ederim, aşkım. Ama kuyruklar her erkeğe yakışır. Bizim işimiz çok kolay.

Diğer yandan siz ve kadın akranlarınız analiz ediliyor ve yaptığınız moda seçimlerinden dolayı yargılanıyorsunuz. Bu çok aptalca, gerçekten...' 'Bir iltifat gelecek mi, yoksa endişelenmeli miyim? Elle şaka yaptı.

'Özür dilerim, tabii ki. Her zaman ıslık ıslık görüdüğünü biliyorsun. Ama bu gece, istisnai olarak öyle. Abartı değildi. Elle'in üzerinde

Straplez lacivert balo elbisesi, gövdesini sıkıca sardıktan sonra kalçalarının altında bir fırfır halinde yayılıyordu.

"Teşekkür ederim, Bo. Kadın modası konusunda haklısın. Zavallı Karine'nin bütün gece sinsi yorumlar alacağını tahmin ediyorum! Arkadaşımız doğal olarak elbise giymemeye karar vermiş ve bunun yerine siyah bir takım elbise tercih etmişti.

Topluluk.

'Bence mükemmel görünüyor,' dedim.

'Ben de öyle. O çok kendisi. Senin ve benim asla ustalaşamayacağımız bir şey.

Kıkırdadım. "Haklı olabilirsin. Dinleyin, yerlerinize oturmalısınız. Bu gece biletli değil ve kaçırmak istemezsiniz.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar. Pip'in kariyerini mahvetmemeye çalış..." Elle, Karine'i almak için yürüdü, sonra da kendi yoluna gitti.

Gewandhaus'un içinde.

Pip açıkça gergindi ve bu sebepsiz değildi. Eserinin etrafında büyük bir heyecan vardı ve bu etkinliğe katılım daha yüksekti her zamankinden daha fazla. Dinleyicileri yerlerini almak üzere içeri girerken, o da fuayede endişeyle volta atıyordu.

"Endişelenme dostum," diye onu rahatlattım. 'Bu akşam güzel eserinizin hakkını verdiğimizden emin olacağız.

'Teşekkür ederim, Bo. Çellonla çok değerli bir katkı sağlıyorsun.

Elimi omzuna koydum. "Yerime oturmalıyım. İyi şanslar, Pip.' Sahnede yerimi aldıktan sonra, Pip'in sahneye çıkışını izledim.

Müdür Walther Davisson, diğer beş besteciyle birlikte vitrini paylaşıyordu. Großer Saal'ın ön sıralarında yerlerini aldılar, her biri sinirden bir öncekinden daha solgun görünüyordu. Ardından Müdür Davisson sahneye çıktı ve büyük alkış aldı. O da tıpkı Goerdeler gibi, sakinliği ve soğukkanlılığıyla yığit bir figür haline gelmişti.

ve bu çalkantılı zamanlarda mantık. Konservatuardaki hepimiz onun bizim şampiyonumuz ve koruyucumuz olduğunu hissettik.

"Hepinize teşekkür ederim, teşekkür ederim. Elini kaldırdı ve alkışlar kesildi. 'Gewandhaus'a ve dönem sonu performanslarına hoş geldiniz. Eminim hepiniz çağdaşlarınızın sıkı çalışmalarının ve özverilerinin sonuçlarını duymak için heyecanlısınız, bu nedenle gevezeliğimi kısa tutacağım. Bu gece burada toplanan herkesi takdir etmek istiyorum.

İnanılmaz bir direnç ve kararlılık yılı. Çoğunuz hayali atınıza binme tavsiyeme aşına olacaksınız

Etrafınızda olup bitenlerin dikkatinizi dağıtmaması için gözlerinizi kırıştırın. Bu gece sadece altı ayın kutlaması değil.

genç bestecileri değil, geçen yıl boyunca elde ettiğiniz tüm başarıları dinleyeceksiniz. Sizin besteciniz olmaktan olağanüstü gurur duyuyorum. Müdür. Lütfen kendinizi alkışlayın. Gewandhaus bunu yerine getirdi ve salon alkışlar ve tezahüratlarla doldu. 'Önümüzdeki yıllarda, insanlar size rahatlık, mutluluk ve kaçış için. Hepiniz bunları yerine getirebilecek donanıma sahipsiniz. Bunu yapmaya bakın. Cemaat onun sözleri üzerinde düşünürken salonda bir sessizlik oldu. "Şimdi sizlere gecenin ilk bestecisi Petra Weber'i takdim edeceğim. Petra'nın eseri, "The Umudun Yükselişi ..."

Davisson konuşmasına devam ederken Pip'e baktım. Gözleri Gewandhaus'un içinde geziniyordu. Ne yazık ki en son sırada yer alıyordu ve eserinin seslendirilmesi için yaklaşık doksan dakika beklemesi gerekecekti. Bu beklenti Pip için acı verici olmalıydı. Onu.

Sonunda, beş başarılı performanstan sonra, sahneye çıkma sırası ona geldi. Sırası geldiğinde bacaklarının biraz titrediğini fark ettim. Kısa bir selam verdi, sonra piyanonun başına oturdu. Şef batonunu kaldırdı ve başladık.

Pip'in endişelenmesine gerek yoktu. Işıklar söndü ve seyirciler coşkulu bir yere taşındı. Pip'in bestesinin hassas armonileri ve kabaran kreşendosu hiç şaşmadı. Her nasılsa, eser duygu yüklü, nabız gibi atan ve

tüm konservatuarın esnekliği. Bunun bir parçası olmak büyük bir zevkti. Son notalar çalındığında - arpta kalıcı bir damlama - kısa bir sessizlik oldu ve ardından coşkulu alkışlar geldi. Seyirciler Pip için ayağa kalktı ve bu kez selamlaması güven doluydu.

Sonrasında Gewandhaus fuayesinde neşeli kutlamalar vardı. Pip'in hem meslektaşları hem de profesörleri tarafından sırtının sıvazlanmasını ve tebrik edilmesini izlerken biraz duygulandım. Orada Hatta kendisiyle röportaj yapmak isteyen bir gazeteci bile. Son birkaç aydır harıl harıl çalıştığı inkar edilemezdi,

ve ödülleri toplamayı hak etti. Karine'nin kalabalığın arasından onu kucaklamak için mücadele ettiğini gördüm. "Benim Grieg'im," dedi. "*Chéri*, parlak kariyerin daha yeni başladı. Ona katılmamak mümkün değildi. değerlendirme.

Şampanya konservatuar tarafından sağlandı ve bu yıl tekne gerçekten de dışarı itilmiş gibi görünüyordu. Fizz

su gibi akıyordu ve çoğunluk ağır bir şekilde şımartılıyordu. Onları suçlayamazdık - onlar sadece günü yakalıyor ve anı kutluyorlardı. Bana flüt üstüne flüt teklif edildi ama her fırsatta geri çevirdim.

Uzun yıllar boyunca yavaş yavaş gardımı indirdim, konuşmak için ağzımı açtım ve hatta başkalarına hikayemi anlattım - paylaşmayı hiç beklemediğim bir şey. Ama alkol dudakları gevşetiyor ve Bu yüzden, birçoklarının "duyu" olarak gördüğü şeylerden kaçınmayı en iyisi olarak gördüm.

en tatlı nektar. Akşamın erken saatlerinde azınlıkta olduğum anlaşıldı ve bu nedenle lojmanlarıma dönme kararı aldım - mutlu ama ayık.

Kararımı Elle'e bildirmeye gittim. 'Sanırım Karine ile biraz daha dışarıda kalacağım,' dedi.

'Nasıl istersen, aşkım. Sabah kahve içmek için buluşalım mı?'

"Mükemmel," diye cevap verdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Elle'in oda arkadaşına döndüm. "Gyi geceler, Karine. Lütfen Pip'e bu gece onun müziğini çalmanın ne büyük bir zevk olduğunu bir kez daha söyle.

'Yapacağım, Bo, teşekkür ederim! İyi geceler.

Gewandhaus'tan ayrıldığımda saat gece yarısına yaklaşıyordu ve tramvaylar çalışmıyordu, bu yüzden eve doğru yirmi dakikalık bir yürüyüşe başladım. Gündüz vakti çok keyifli bir yürüyüştü ama artık güneş batmıştı ve gece havası serindi. Ceketimin yakasını yukarı çektim.

boynumda. Gewandhaus'a giden yol

Johannissgasse uzun ve boştu, devasa köknar ağaçlarıyla kaplıydı ve elli metre kadar aralıklarla yanan gaz lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Yolun her iki yanında, özellikle Leipzig sakinleri tarafından egzersiz yapmak ya da köpek gezdirmek için kullanılan devasa açık alanlar uzanıyordu. Geceleri ürkütücü bir derin bir uçurumun üzerinde yüzen bir köprüde yürüyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Saatin geç olması nedeniyle görünürde başka kimse yoktu.

On dakikadır yürüyordum ki arkamda bir dalın kırıldığını duydum. Bir tilki ya da belki de bir tarladan diğerine geçerek yol boyunca ilerleyen bir geyik görmeyi umarak arkamı döndüm. Ama sürpriz bir şekilde, görünürde hiçbir şey yoktu. Durakladım, sessizce hareket belirtisi için alanı tarıyordum. Hiçbir şey görmedim. yoluma devam ettim. Yirmi metre daha yürüdükten sonra, yolun diğer tarafından gelen ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirdim. Ağaçlar. Bir kez daha etrafımda döndüm.

"Alo?" diye bağırdım. "Orada biri mi var? Beni bir kez daha sessizlik karşıladı.

Artık huzursuz hissederek adımlarımı hızlandırdım. Yeterince eminim, daha önce duyduğum ayak sesleri daha gürültülü hale geldi, birey artık herhangi bir incelikle hareket edemiyordu. Bir plan oluşturdum ve şunu biliyordum ki

Saldırı en iyi savunma biçimidir, diyerek topuklarımın üzerinde döndüm ve ağaçlara ve ayak seslerine doğru koştum.

'Neden beni takip ediyorsun? Neden kendini göstermiyorsun? Korkak olma, bana söyleyecek bir şeyin varsa duymak istiyorum! Pusuda bekleyen birini yakalamayı umarak ağaçların arasına girip çıktım. Hiçbir şey bulamayınca, etrafımın karanlıkla çevrili olduğu alana doğru devam ettim. Ölümüne hareketsiz durdum ve ayak seslerini dinledim. tekrar. Bir süre sonra sesleri tekrar duydum, tarlanın vıcık vıcık toprağı gizemli kişiyi ele veriyordu. Ayak sesleri

Karanlığın derinliklerine doğru çekildi ve benden uzaklaştı. Beni takip eden her kimse, karanlığın

Yüzleşmenin ardından yola geri döndüm ve yolculuğumun geri kalanında koşmaya başladım.

Ön kapıya yaklaştığımda nefes nefese kalmıştım ve biraz da sarsılmıştım. Elimi cebime attım ve anahtarlarımı karıştırdım, sonunda onları arkamda yere düşürdüm. Onları almak için döndüğümde, caddenin köşesindeki bir binanın arkasından karanlık bir figürün fırladığını gördüm.

Leipzig'e mi dönmüştü? Kim olduğumu biliyor muydu?

Seçeneklerimi değerlendirdim, ki bunlar sınırlıydı. Eğer gizemli figür Kreeg ise, onunla tekrar yüzleşmek için koşmak aptallık olurdu. Büyük olasılıkla silahını taşıyordu ve beni vurup öldürecekti. İlk aklıma gelen Elle'i korumak oldu ama eğer

Gewandhaus'a giden uzun yoldan geri dönecek olsaydım

Eszu'yu ona doğru yönlendirerek aşkımı ve arkadaşlarımızı tehlikeye attım. Elimdeki tek seçeneği kullanmak zorunda olduğum açıktı ve lojmanıma devam ettim. Anahtarı kapıya soktum ve hızla odama çıktım. Yatak odasının kapısını arkamdan kilitledim ve ışığı açmadım. Sonra pencereye doğru ilerledim. aşağıdaki caddeyi gözlemliyor, gölgeli figürün izlerini arıyordu. Her şey sessiz görünüyordu.

Yine de önlem almanın mantıklı olacağını düşündüm. Yatağımın başucundaki çekmecedен çıkımı aldım. Sonra penceredeki görüş noktama döndüm ve bu sefer perdeleri kapattım. bakabileceğim tek bir cam parçası bile yoktu. Bulduğum yerden Elle'in kaldığı yerin köşesini seçebiliyordum. En azından ben Karine ile eve sağ salım döndüklerini görebilecekti.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Bir sandalye çektim ve başımın arkasına bir yastık koydum. En azından Önümüzdeki birkaç saat bana Kreeg'den kaçmak için bir plan yapma fırsatı verecekti, eğer gerçekten oysa. Dikkatli bir şekilde oturup aşağıdaki boş sokağı izledim. Zaman geçti ve beni takip ettiğinden emin olduğum figürden hiçbir iz yoktu. Ya da ... o kadar emin miydim? Belki de zihnim bana oyun oynuyordu. Son zamanlarda büyük bir stres altındaydım ve hayal gücümün benimle birlikte kaçıyor olması mümkündü.

Oda, lojmanın en üst katında olduğu için Sıcaktı ve demir radyatörlerin tıslaması ve tıkırtısı rahatlatıcıydı. Gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Kendimi canlandırmak için gözümü açtım.

yatak odasının penceresini araladım ve soğuk gece havası içeri doldu. Planım kısa bir süre için işe yaradı ama sonunda bedenim uykunun kaçınılmazlığına boyun eğdi.

Boğulurcasına uyandım. Gözlerim açıldı ama önümde hiçbir şey göremiyordum. İçgüdüsel olarak ayağa kalktım ve körlemesine ileriye doğru birkaç adım attım. Ayağım bir masa ayağına temas etti ve yere yuvarlandım. Düşüşün acısına rağmen, görüşüm

anında daha netti. Sırt üstü döndüğümde, odamın siyah, keskin bir dumanla dolduğunu dehşetle fark ettim.

İçime bir panik dalgası yayıldı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Dumanı ciğerlerime çektim ve tekrar boğulmaya başladım. Yere düştüm, kalbim güm güm atıyordu. Yerde süründüm, odanın köşelerini kullanarak yatak odasının kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Ona ulaştığımda, dehşet içinde dumanın koridordan içeri dolduğunu fark ettim. Belli ki alt kata inmek için elimde bir savaş vardı. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Kapının kolunu tutarak kendimi yukarı çektim ve bunu yaparken nefesimi tuttum. Elim sürgü kilidini aradı ve bulduğumda dokunmak için kavruluyordu. Dişlerimi sıktım ve elimden geldiğince büyük bir güçle sürgüyü söktüm ve rahatladım.

Kendimi korumak için kapının arkasına geçtim ve kapıyı kırarak açtım. Büyük turuncu alevler odanın içinde dev gibi parlıyordu. kızgın bir yılanın dili. Yüreğim daralarak kaçmanın imkânsız olduğunu anladım.

Kapıyı tekrar kapattım. Yangının onu kül etmesi an meselesiydi ve ben alevlerin mi yoksa dumanın mı kurbanı olacağımı merak ediyordum. Tekrar yere yığıldım ve kendimi karnımın üzerine yerleştirdim.

"Özür dilerim," diye bağırdım, kim olduğumdan tam olarak emin olmasam da konuştuğu için. Belki Elle, onu Leipzig'de büyük bir tehlike karşısında yalnız bıraktığım için. Belki de bulacağıma dair kendime söz vermeme rağmen bulamadığım babama. Belki Landowskilere, Evelyn'e, Mösyö Ivan'a ve hiçbir şeyim yokken bana inanan herkese. Belki Kreeg Eszu'ya bile.

Bu kadar acıya ve kalp kırıklığına yol açan yanlış anlaşılma.

Şimdi bana bunun bedelini ödetiyordu.

Kıtalar aşmış, soğuktan ve açlıktan kurtulmuştum. Her şeye rağmen, hayatımı değerli kılan birini bulmuştum.

. . .ve her şey böyle sona erecekti. Belirsiz bir şekilde, bir duman bulutu içinde.

Sırt üstü döndüm ve gözlerimi kapattım. Küçük bir çocukken babam beni uyutmak için tiyatrocu Konstantin Stanislavski tarafından icat edilen bir gevşeme tekniği kullanırdı. I

Sesini hatırladı: *Kas kontrolörü şu anda küçük ayak parmağınızda. Vücudun en küçük noktasından başlamak zorunda.*

. . .ve onu kapatıyor. Sonra bir sonraki parmağa gidiyor ve

. . .ve şimdi ayağınızın tabanında. Tanrım, bütün gün boyunca vücudunuzun ağırlığını taşıyan bu kas ne kadar da gergin. Ancak kas kontrolörü için bu bir sorun değildir. Onu kolayca kapatır. bir ışığı söndürüyor. Şimdi ayak bileğine doğru ilerliyor.

Babam, o anda hayali ya da değil, beni uyutmak için konuştu. Daha büyük olasılıkla, içime çektiğim dumandı. Sonrasında olanlara gelince, benim varsayımım rüya gördüğümdür.

Üzerimdeki yıldızları gördüm.

Sonunda benim için burada oldukları için mutlu olduğumu hatırlıyorum.

Yedi Kız Kardeş takımyıldızı gözlerimin önünde parıldadı ve ışıldadı - yol gösterici ışıklarım, sabitlerim. Sonra, yıldızlar kendilerini benim bilmediğim yedi kadın yüzüne dönüştürmeye başladılar. tanıdım. Her biri çok fazla sıcaklık ve sevgi yayıyor gibiydi. O anda kendimi huzurlu hissettim. Hazırdım.

Sonra bir ses duydum.

'Şimdi olmaz Atlas. Yapacak daha çok iş var.

Yedi yüz gözden kayboldu ve yıldızlar bir kez daha kendilerini tek bir figür halinde yeniden düzenlediler. Uzun saçları ve arkasından sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen dökümlü bir elbisesi vardı. Sonra yıldızların kendileri soldu ve figür bana teknik renklerle gösterildi. Elbisesi zengin bir kırmızıydı ve beyaz ve mavi çiçeklerden oluşan çelenklerle süslenmişti. Parıldayan sarı bir yeleden oluşan saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafına zarif bir şekilde dizilmişti. Kocaman, mavi opalesan gözleri parıldıyor ve ışıldıyor gibi görünüyordu ve kendimi büyülenmiş buldum. Benimle tekrar konuştu.

'Dünyayı omuzlarında taşıyan çocuk. Onu bir süre daha taşımalsın. Diğerleri size güveniyor. Bir Avrupa aksanı fark ettim, Yine de benimle kendi ana dilimde konuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum nefes nefese. "Sen kimsin?"

'Senin kaderin henüz tamamlanmadı. Henüz bu kapıdan geçmene gerek yok.

"Ne kapısı? Sen neden bahsediyorsun?"

Kadın gülümsedi. "Bana bir pencereden bakıyorsun, Atlas. Kapılardan çok daha tercih edilebilir olduklarını düşünüyorum, çünkü insan ayrılmadan önce önündeki yolu görebiliyor.

Mesajını anlamıştım. 'Pencere Ama ben üç kat yukarıdayım, düşersem hayatta kalamam!

'Burada da hayatta kalamazsın. İnanç sıçraması yap.

Kadın gözden kaybolmaya başladı, üzerimde dalgalanan ve titreşen siyah duman tarafından tüketildi.

Artık tamamen uyanıktım, yüzüstü döndüm ve pencereye doğru süründüm. Yerde ilerlerken elim uzun, ince bir nesneye değdi. Aşağı baktığımda çello yayımı gördüm. Onu yakaladım. Açık aralıktan dışarı çekilen dumanın arasından pencerenin arkasındaki ışığı seçebiliyordum. Dumanı bu şekilde akmaya teşvik eden şey buydu. zorla.

Perdeyi kullanarak ayakta durmayı başardım ve ağır pencere kanadını yukarı kaldırdım. Etrafımı saran duman örtüsü beni bir kez daha, daha şiddetli bir şekilde sarmadan önce kısa bir soluklanma oldu her zamankinden daha fazla. Yere baktım, Frau Schneider'i ve yangından kaçan diğerlerini seçebiliyordum.

Pencereden beni fark ettiler.

'Yaşıyor! Aman Tanrım! Frau Schneider feryat etti. 'Orada bekle, genç adam! İtfaiyeye haber verildi, seni kurtaracağız!

Arkamdan korkunç bir patlama sesi geldi. Arkamı döndüğümde kapının ve onunla birlikte çerçevenin de alevlere teslim olduğunu gördüm. Pencereyi bu kadar geniş açma kararım alevleri daha da kızdırmıştı ve kavurucu turuncu alevler

mağaraya giren bir ahtapot gibi odaya girdi. Ateş acıkmıştı. Beni istiyordu. Artık gerçekten başka seçeneğim yoktu. Yapacağım son şey Odadan yakındaki masanın üzerinde olduğunu seçebildiğim günlüğümü aldım. Sonra pencere pervazına tırmandım.

"Sakin cüret etme! Orada kal! Frau Schneider bana bağırdı.

Düşüşün elli fitten fazla olduğunu tahmin ediyordum. Yayımı ve günlüğümü pantolonumun kemerine yerleştirdim. Sonra, çekingen bir tavırla eşiği tuttum ve kendimi yavaşça aşağıya bıraktım, böylece bacaklarım

pencereden sarkıyordu. Düşüşümü azaltabileceğim her santim çok önemliydi. Zihinsel olarak kendimi olacılara hazırladım.

"Çiçeklik, çiçeklik! Frau Schneider bağırdı. "Daha bu akşam suladım! Sol kolumla pervazı bıraktım ve aşağıya bakabilmek için serbestçe sallandım. Karanlık olmasına rağmen, beyaz ve mavi çiçekler iniş ışıkları gibi davranıyordu. Eğer biraz ilerleyebilirsem Kendimi hafifçe yumuşak çamura bıraktığımda bir şansım olduğunu tahmin ettim.

Yatak odamın içinden yüksek bir gıcirtı geldi ve ben de Ya şimdi ya da asla. Kolumla pervaza tutundum, momentumu kullanarak vücudumu önce sağa, sonra sola salladım ve bıraktım.

İnişim, kusurlu olmasına rağmen, her şey düşünülduğünde oldukça iyiydi. Ayaklarım umduğum gibi çiçek tarhına çarptı ve çarpmanın etkisiyle dizlerimi büküp yuvarlandım. Düşüşün gerçek gücünü ancak sağ kolum çiçeklerin yanındaki taş kaldırıma çarptığında hissettim,

Hemen ardından da yüzüm.

"Argh! Acı içinde haykırdım.

"Oğlum, oğlum! Frau Schneider üzerimde belirerek ağladı. 'Neren yaralı? Bacaklarını hissedebiliyor musun? Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?

"Evet," diye cevap verdim. "Yaralanan kolum. Sağlam kolumla kolumu sıvadım ve oldukça çirkin bir manzarayla karşılaştım. Belli ki dirseğim yerinden çıkmıştı ve bunun etkisi göz yaşartıcıydı.

'Onu binadan uzaklaştırmalıyız. Bana yardım edin! Frau Schneider'e hemen lojmanlardan birkaç çocuk daha katıldı ve beni evden uzaklaştırmak için kollarımdan tuttular.

"Hayır!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Çocuklar beni kaldırdılar ve Sağ kolum mide bulandırıcı bir çırtırtı çıkardı. Bunu dirseğimden başlayan ama bir şekilde tüm vücudumu dolaşmayı başaran sıcak bir acı dalgası izledi. Çığlık attım ama çocuklar

Beni alevlerden uzaklaştırmakta kararlıydılar. Bıraktıklarında, acının şok dalgaları devam ederken kendimi bir topun içine soktum.

'Nefes al, genç adam. Cesaret,' dedi Frau Schneider, bir kez daha yanımdaydı ve saçlarımı okşuyordu. "Hayatta kalmayı başardın.

"Herkes dışarı çıktı mı?" diye sormayı başardım sonunda.

'Hepsi sayıldı. Neyse ki içerde çok fazla kişi yoktu. Lojmanlar, çoğu bu geceki gösteriden sonra hala şehir merkezinde... ancak diğer evler için konuşamam.

"Diğer evler mi? Ben söyledim.

"Korkarım öyle, genç adam. Gerçekten başladı. Çok üzgünüm. Ben olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı. Peşinde oldukları kişi bendim.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştım. "Anlamıyorum, Frau Schneider.

'Ben Yahudi'yim. İşimi elimden almak ve burada istenmediğimi göstermek için binayı ateşe verdiler. Ne yazık ki bu gece başarılı oldular.

Kafamın içinde çarklar dönmeye başladı. "Üzgünüm, Bayan Schneider. 'Özür dilemeye kesinlikle gerek yok. Siz de öyle olabiliydiniz.

Bu gece öldürülseydi, sorumlusu ben olurdum. Başını öne eğdi.

"Hayır, Frau Schneider," diye cevap verdim. "Kesinlikle olmazdınız. Midemin çukurunda bir kaya oluştu. "Diğer" dediniz evleri". Yani SS'ler Yahudilerin yaşadığı diğer binaları da mı ziyaret etti?

"Korkarım öyle, evet. Sendeleyerek ayağa kalktım, kolumdan aşağıya doğru yeni bir acı şimşegi çaktı. İrkildim ve sertçe nefes aldım. "Dikkatli ol! Bir doktor çağıracağım," diye ısrar etti Frau Schneider.

Kafeye doğru koştum ve Elle'in sağlam lojmanları göründü. Üzerime çöken rahatlama, acıya karşı morfinden daha etkili bir panzehirdi. 'Doktora gerek yok, Frau Schneider. İyi olacağım, teşekkür ederim. Sadece Elle'yi bulmam gerekiyor.

Frau Schneider başını salladı. "Onu hiç görmedim. Belki etrafa sorarsanız, o zaman ...' Elini ağzına götürdü ve ağlamaya başladı, aniden gecenin olaylarının üstesinden gelmişti.

Sağlam kolumu kaldırdım ve omzuna koydum. 'Bu hiç adil değil, Frau Schneider. Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm.

"Teşekkür ederim," diye burnunu çekti. 'Ama neden beni hedef almaya karar verdiklerini merak ediyorum. Şehirdeki diğerlerinin aksine benim dinimin reklamı pek yapılmıyor.

İçimden bir suçluluk duygusu geçti. Bu gece hedefin Frau Schneider olmadığını biliyordum. Hedef bendim.

"Bo! Frau Schneider'in omzunun üzerinden, Karine'in eşlik ettiği Elle'nin bana doğru koştuğunu gördüm. Onu kucaklamaya gittiğimde, kolumdan bir acı dalgası daha geçti ve kendimi tutamadım.

Yüzünü buruşturdu. "Aşkım... ne oldu böyle? İyi misin?" 'Oh Bo,' diye ekledi Karine.

İçten içe yanan binayı işaret ettim. 'Atlamak zorundaydım. Yahudi evlerini ateşe veriyorlar. Ama Elle. . . o yaptı. O biliyor. Mümkünse bu gece gitmeliyiz.'

"Ne demek o? Karine sordu.

Elle arkadaşına döndü. 'Şehirde gördüğümüz şu kötü SS subayını kastediyor. Öyle değil mi Bo?'

"Evet," diye cevap verdim, Elle'in beyninin daha iyi çalışmasına şükrederek

benimkinden daha fazla. Çok agresif bir havası var. Pansiyonumu işleten Frau Schneider Yahudi, bu yüzden bu geceki meşaleler için listede biz de vardık. Pip nerede?

Karine, "Hâlâ şehirde, başarısının tadını çıkarıyor," dedi. "Herkes gelebildi mi?

Görünüşe göre öyle. Ama artık hiçbirimiz burada güvende değiliz. Hemen ayrılmak için plan yapmalıyız. Sol kolumu Elle'ye doladım ve o da

başını göğsüme gömdü. Siren sesleri yaklaşmaya başladığında, çello yayımı bacağıma dayayarak tekrar binaya baktım.

Hayatımın akışı kendini tekrar etmişti ve her şeyimi kaybetmiştim. Ama bu kez yanımda Elle vardı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Karine.

"Mümkün olduğunca uzağa. Umarım Amerika'ya.

'Seni özleyeceğiz, Karine,' diye hıçkırdı Elle. "Benim için bir kız kardeş gibiydin.

"Ve sen de bana, Elle. Karine dudağını ısırıldı. 'Ya hep birlikte kalabilmemizin bir yolu olsaydı? İlgilenir miydin?

Elle ve ben birbirimize baktık. "Elbette, Karine," diye cevap verdi. 'Bizimle gelmekten memnuniyet duyarsınız. Belki sen de Amerika yolculuğumuzda bize katılır mısın?

"Aslında bana eşlik edebileceğinizi düşünüyordum. Bildiğiniz gibi Pip beni Norveç'e götürmeyi teklif etti. Eminim, bu gece olanları göz önüne alırsak, bu teklifi sana da yapmaya çok istekli olacaktır. Sen ne dersin?

"Evet. Oh, evet! Elle, ben daha bilgiyi özümsemeye fırsat bulamadan cevap verdi. Bana döndü. "Bo, bu mükemmel bir plan.

Hâlâ GaÇkınılık içindeydim, baÇımı salladım. 'Pip kabul ederse, tabii ki geliriz. Teşekkür ederim, Karine. Bu teklifin bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

"Her şey ayarlandı. Dönemin bitmesine sadece birkaç gün kaldı, o zaman Bergen'e geçebiliriz.

"Hayır," dedim sertçe. 'Elle ve benim yarın akşam gideceğimizi söylediğimde ciddiydim. Bu bizim için son derece önemli.

"Elle'in güvenliği için Leipzig'i derhal terk etmeliyiz. Kaldığım yere dikkatle baktım.

"Anlıyorum," diye kabul etti Karine. 'İlk iş Pip'le konuşacağım. Tek derdi işinin yapılmasıydı ve bunu da başardı.

bu gece hedef. Umarım akşama kadar hepimiz Leipzig'den ayrılmış oluruz.

"Bu arada Bo, kalacak bir yere ihtiyacın var," dedi Elle. 'Eminim Frau Fischer bu şartlar altında geceyi bizim katta geçirmene itiraz etmez. Senin için de uygun mu Karine?

"Elbette olur.

Neyse ki varlığıma izin verildi. Elle ve Karine'nin odasındaki tahta sandalyeyi aldım ve pencerenin yanına yerleştirdim.

daha önce olanları telafi etmek için. Keşke daha dikkatli olsaydım, tüm bunlar önlenebilirdi. Elle'nin koruması benim sorumluluğumdayken, bu ikinci fırsatta tereddüt etmeyeceğime emindim. Güneş doğmadan hemen önce bekledim.

Sabah beşte, sonunda biraz dinlenmek için yere çekilmeden önce, Kreeg'in gündüz vakti bir şey yapmayacağından emindim. Saat yedide, Karine'nin Pip'le konuşmak için ayrıldığını duydum.

Birkaç saat sonra geri döndü ve bize ailenin bizi evlerinde ağırlayacaklarını ve Pip'in şu anda Müdür Davisson'un evinden aceleyle bir telefon görüşmesi yapmakta olduğunu söyledi. en azından Bergen'deki akrabalarına biraz uyarıda bulunmak için.

Günün geri kalanı toparlanma telaşıyla geçti. Elle'nin eşyalarını tasnif etmesine yardım ettim, aynı şeyi yapmak zorunda olmadığım için garip bir şekilde rahatlardım,

Benimkinin artık kül yığını olduğu düşünülürse. Sadece dün gece Gewandhaus'ta bıraktığım çellom hayatta kalmıştı.

toplamak; operasyon çok fazla risk taşıyordu. Bir parça
Enstrümanlarıma sessizce veda ederken boğazımda bir düğüm oluştu.
At

En azından elmas güvendeydi, her zamanki gibi boynumda sabitlenmişti.
Kesenin içindeki tanıdık şeklini hissetmek için kolumu eğdiğimde,
dirseğimden bir acı dalgası geçti. Bir çılgılık attım.

'Oh Bo. Bir doktora görünmelisin,' dedi Elle. "Al. Eşarplarından birini
aldı ve derme çatma bir askı olarak boynuma doladı. Yanağıma nazik bir
öpücük kondurdu ve morarmış yüzümü okşadı. 'Benim zavallı aşkım. Çok
geçmeden pancar rengine döneceksin.

"Ve bir hafta kadar sonra da hardal," diye ekledim.

"Söylemeyi unuttum," diye araya girdi Karine. 'Pip'in annesi Astrid bir
hemşire. Koluna o bakabilir.

"Al bakalım, Bo. Elle gülümsemeyi başardı. "Her şey yoluna girmeye
başladı bile.

Son altı ay boyunca yaşanan her şeye rağmen, Leipzig'den ayrılmak
zorunda bırakıldığım için hala biraz kalbim kırıktı. Elle ve ben
geldiğimizde, nihayet hayatlarımızı birlikte - müzisyenler olarak -
geçmişin yükünden kurtulmuş bir şekilde yaşayabileceğimizi hayal
etmeye cesaret ettim. Ancak, her zaman olacağını düşündüğüm gibi
Sadece bana değil, Elle'e de zarar vermek için şimdiki zamanla
komplo kurarak beni yakaladı.

Bencilce, Norveç'in Kreeg'den yeterince uzak olması için dua ediyorum.

*Bergen Harbour, Norway,
New Year's Eve 1938*

Lütfen sevgili okuyucu, uzun süreli yokluğumu bağışla. Şu anda yazarken, on sekiz aydan fazla bir sürenin geçtiğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Son giriş. Kronikleştirmedeki eksikliğimi tek başına bir faktör açıklıyor - kolum. Leipzig'deki 'düşüşümün' hem kolumda hem de bacaklarımda çıkık dirsek ve bileşik kırık. Görünüşe göre, Leipzig'den Bergen'e iki gün süren yolculukta metanetle birkaç sayfa kaleme almış olmam da duruma yardımcı olmamış.

Norveç'e vardığımızda, nazik ve harikulade Astrid Halvorsen, bir doktordan acil bakım almamı sağladı.

Haukeland Hastanesi. Kolum altı hafta boyunca alçıda kaldı ve iyileşmenin bir yıl veya daha uzun sürebileceği söylendi. Her geçen gün biraz daha iyileşiyor gibi görünsem de yazı yazmakta zorlanmaya devam ediyorum. Birçok kez dirseğimi kaldırıp kalemi kağıda koymaya çalıştım ve ardından acı nedeniyle vazgeçtim. Bununla birlikte, bir zamanlar kolumda yakıcı bir sıcaklık olan şeyin şimdi sadece donuk bir ağrı olduğunu bildirmekten memnuniyet duyuyorum ve bu nedenle yazılarıma devam edebiliyorum.

Günlük. Ne büyük bir lüks!

Olayları ayrıntılı olarak hatırlamaya çalışacağım, çünkü hala bunu okuyorsanız, hikayeme ilgi duyduğunuza inanıyorum.

Astrid vapurun iskelesinden aşağı indikten sonra dirseğime baktı ve neredeyse kesinlikle bir ameliyata ihtiyacım olacağına karar verdi. Haklı olduğu kanıtlandı ve doktorların direnişine rağmen

Halvorsen ailesi gibi, tüm hastane masraflarının tarafımdan karşılanması konusunda ısrar etmişim. Bu da Mösyö Landowski'nin Prix Blumenthal tarafından sağlanan fonların sonunu getirdi.

Neyse ki Halvorsen'ler bize karşı çok cömert davrandılar. O ilk günlerde bize bir çatı, yiyecek ve müzik ve kahkahalarla dolu sayısız mutlu akşam sağladılar. Pip ve ailesi bana ve Elle'e ailedenmişiz gibi davrandılar (ve tabii Karine'ye de).

Pip'in babası Horst, Bergen Filarmoni'de çalan bir çellist. Bu yüzden çok fazla

Norveç'te bulunduğum süre boyunca ondan sempati duydum, çünkü artık yay kolumu düzgün bir şekilde kaldıramıyorum. Çok sert. Bu nedenle yemek sonrası geleneksel hale gelen

Piyanoda Pip, obuada Karine, flüt veya viyolada Elle (parçaya bağlı olarak) ve viyolonselde Horst'un yer aldığı performanslar yukarıda bahsedilen çello. Eski enstrümanıma özlemle bakarken hüznün dalgalar gibi göğsümün içine çökerdi.

Norveç'teki o ilk birkaç ay, Almanya'dan çalkantılı bir şekilde ayrılmanızın ardından tam da ihtiyacımız olan şeydi. Burada Elle ve ben kendimizi güvende hissettik. Norveç belki de gezegendeki en güzel ülke. Burada geçirdiğim kısa süre içinde puslu dağlara hayran kaldım ve sonsuzluğa sürüklenen su yollarına hayretle baktım. En sevdiğim eğlencelerden biri de yerel park Bergens'e doğru yürüyüş yapmak.

Fjellstrekninger, ülkenin sahip olduğu doğal güzelliklerden bazılarını yakalamaya çalışmak için bir eskiz defteri ve bir dizi kalemle. Buradaki havanın bile belli bir saflığı var. İnsan neredeyse sarhoş olabilir, keskin, taze soğuktan sarhoş olmuş.

Beni ve Elle'yi ne kadar rahat hissettirirlerse hissettirsinler, Halvorsen'lere sonsuza kadar güvenemeyeceğimizin tamamen farkındaydım. Gerçek şu ki biz aile değil, mülteciydik. Paris'te Mösyö Landowski'nin beni finanse etmesine izin vermişim ve Leipzig'de Prix Blumenthal hiçbir şey istemememizi sağladı. Ben

kendim ve Elle için yol parasını ödemeye başlamaya karar verdim.

Bergen Limanı'ndaki gezintilerim sırasında

Scholz ve Scholz. Horst ile yaptığım konuşmalardan, yaşlı sahibinin Alman olduğunu ve oğlunun kısa süre önce Norveç'i terk ederek Anavatan'a gittiğini biliyordum.

Nazi hareketi, yaşı adam için büyük bir üzüntü kaynağıydı. Bu şartlar altında, sakat koluma rağmen beni asistan olarak almak isteyebileceğine bahse girdim. Sonuçta, benim Yıldızlar hakkındaki bilgim eşsizdir.

Bahsimin doğru çıktığını söylemekten memnuniyet duyuyorum ve o zamandan beri Bay Scholz için çalışıyorum. Kendisi nazik ve yaşı bir adamdır.

Karısı tampon-nikel pişirmenin karanlık sanatlarında uzmandır. Aslında burada çok az şey yapıyorum. Kesinlikle kendim herhangi bir çizelge hazırlama sorumluluğunu taşımıyorum, sadece Bay Scholz'un çalışmalarını destekliyorum. Bu

Maaşım oldukça azdı, ama o kadar sevimli bir varlık olduğumu kanıtladım ki, yaşam durumumu keşfettikten sonra, o ve karısı

Daha önce oğulları tarafından kullanılan, dükkanın üstündeki küçük daireyi bana teklif etti. Bu fırsatı kaçırmadım ve 'eşimin' bana katılıp katılamayacağını sordum. Elle'in de bana katılacağı sözünü vererek hemen kabul ettiler.

Bayan Scholz'a temizlikte yardım ederdi.

Elle bağılangıçta Karine'in kıskanç olabileceğinden endişelenmiştii. Pip'le evlenme niyetlerini açıkladıktan birkaç ay sonra Bergen'e vardıklarında Karine, Halvorsen'lerin evinden taşınmak için yanıp tutuşuyordu.

'Kendi alanlarına ihtiyaçları var,' diye iç geçirdi Elle.

"Eminim çok yakında sahip olacaklar," diye cevap verdim. 'Pip seçmeleri geçerse, Bergen Filarmoni'de Horst'a katılacak. Yakında kendilerine ait bir ev alacak kadar paraları olacak.

"Haklı olduğuna eminim. Elimi tuttu. "Sence bir gün biz de ...? Elle tereddüt etti. Arkadaşlarımızın nişanlandıkları duyurulduğundan beri, evlilik yolculuğunda henüz onlara katılamadığımız için içimizde dile getirilmeyen bir üzüntü vardı.

Ellerini tuttum. 'Aşkım, hayatımızda kesin olan tek şey sonsuza kadar birlikte olacağımız. Parayı denkleştirir denkleştirmez evleneceğiz ve kalıcı olarak güvende olacağımız bir yer bulacağız. Söz veriyorum.

İşte böyle, Elle ve ben on sekiz aydır 'karı koca' olarak yaşıyoruz. Tek kelimeyle, mutluluk vericiydi. Günümüzü Akşamları küçük dairemizde odun sobasının etrafında toplanır, suyun karşısındaki tepeye tırmanan küçük evlere bakarız. Geceleri pencereler sıcak bir sarı renkte parlıyor.

Eriyen tereyağı. Sadece ikimiz dünyanın geri kalanından uzakta kozalandığımız için, nelerden kaçtığımızı unutmak çok kolay.

Arkadaşlarımız gibi ben de şimdiki zamanda yaşamak için elimden geleni yapıyorum. Pip ve

Karine bir yıl önce, 1937 Noel arifesinde evlenmiş, Karine Pip'in Lutheran inancına 'dönmüştü'. Bu formaliteyi Elle'le konuşmuş ve şöyle demişti:

'Birkaç damla su ve üzerime bir haç

Alnım beni kalbimde bir Hristiyan yapmıyor'. Bununla birlikte, yeni soyadı ve belgeleri bir koruma tamponu sağlar

Nazi tehdidi bir gün Norveç kıyılarına ulaşırsa, ki bu hâlâ bir olasılık.

Pip seçmelerde başarılı oldu ve şimdi Bergen Filarmoni'de babasının yanında yer alıyor. Onun başarısı karşısında duyduğum kıskançlık duygusu, onun benim kurtarıcım olduğu gerçeği tarafından bastırıldı - konumunu hak ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Filarmoniye olan bağlılığının yanı sıra Pip, ilk konçertosu üzerinde hararetle çalışmaya devam ediyor ve sonuçları paylaşmayı reddediyor tamamlanana kadar kimseyle görüşmeyecek. Bittiğinde eşine ithaf edeceğini söylüyor. Arkadaşımdan bir bağyapıt yaratacağından hiç Güphem yok.

1938 baharında Pip ve Karine, Bergen konser salonuna bir taş atımı uzaklıkta, Teatergaten'de bir ev kiralamak için yeterli parayı bir araya getirmeyi başardılar. Karine, benim

Oturma odası için bir piyano seçti ve ben de bütçesine uygun en iyi enstrümanın temin edilmesi için büyük çaba sarf ettim.

Benim ve Elle'nin yeni eve taşınma hediyesi daha mütevazıydı - çifte yeni piyano için el yapımı bir tabure hediye ettik,

Ben oydum ve Elle döşedi. Dünyanın en pahalı parçası olmasa da büyük bir sevgiyle yapılmıştı.

Kısa bir süre sonra Karine bir bebek beklediğini açıkladı ve Kasım ayında küçük Felix Halvorsen dünyaya geldi. Biz

Pip ve Karine'nin bebeğiyle tanıştığında, Elle'in gözlerindeki özlem dolu bakışı fark ettim. Elini tuttum.

"Bir gün," diye söz verdim ve onu alnından hafifçe öptüm.

İkimiz de Kreeg ve Nazilerden gelen güvenliğin sonsuza dek süreceğine inanacak kadar saf değiliz. Yaşadığımız onca şey göz önüne alındığında nasıl olabilir? Biz sadece felaketin Norveç'e ulaşmasını bekliyoruz.

savaş şeklinde ya da ölmemi isteyen bir adam şeklinde. Belki ikisi de.

Gazeteler özellikle acımasız bir okuma yapıyor. Avrupa'daki gerilim gün geçtikçe tırmanıyor. Mart ayında Almanya Avusturya'yı ilhak etti. Eylül ayında çatışmanın önlenebileceğine dair kısa süreli bir umut ışığı belirmişti. İngiltere, Fransa, Almanya ve İtalya Hitler'in başka toprak talebinde bulunmayacağına dair verdiği söz karşılığında Çekoslovakya'nın Sudetenland bölgesini Almanya'ya bırakan Münih Anlaşması'nı imzaladı. Ancak şimdi, sadece üç ay sonra, anlaşmaya gerçekten inanan çok az kişi var tutacak.

Bugünü yaşama felsefemizle Pip, Karine, Elle ve ben, Norveç'in muhteşem batı kıyılarına bizi götürecek olan *Hurtigruten* gemisinde yerimizi aldık.

1939. Bu benim kendi önerimdi, çünkü yolculuk bizi Geirangerfjord'un kenarında asılı duran Seven Sisters şelalesi de dahil olmak üzere pek çok nefes kesici simge yapının yanından geçirecek.

Hurtigruten gemisindeyken tanık olduklarımın güzelliğini yazıya dökmek mümkün değil. Hiç kimse *Hurtigruten*'in dingin ve durgun ihtişamını gerçekten yakalayabilecek kapasiteye sahip değildir.

Ne şelale ne de ardından gelen ışık gösterisinin ezici zarafeti. Yine de, kendimi günlüğüme dönmek zorunda hissediyorum okuyucuya şu anda yaşadığım mucizeyi biraz olsun hissettirmek.

Saat on bir sularında *Hurtigruten* Geirangerfjord'un nehir kıvrımını döndü ve Seven Sisters şelalesi görüldü. Midemin bir bebek gibi çırpındığını söylemekten utanmıyorum.

Gemi gittikçe yaklaşırken, şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü manzaralardan biriyle yüz yüze gelene kadar beklenti içindeydim.

Fiyorttan kayalık çıkıntıya tırmanan yedi opak beyaz buz patikası, sonsuza kadar parçalanan ve ayrılan cılız dallarla süslenmişti. Ben hiç böyle bir şey görmedim. Bu

Donmuş akıntılar bana kız kardeşlerin kozmik rüzgârlarda savrulan ruhani bukleleri gibi görüldü. Elle elimi tuttu, çok etkilendiğimi hissediyordum.

Karine Pip'e, "Gerçekten nefes kesici, *chéri*," dedi ve onu kucakladıktan sonra gruba döndü. 'Neden şelaleye şelale diyorlar? Yedi Kız Kardeş mi?

Elle bana gülümseyerek, "Buna Bo cevap verebilir," diye karşılık verdi.

"Ah, tabii ki," dedim. 'Bu özel durumda, efsane yedi akarsuyun - ya da "Kız Kardeşler" in - dağdan aşağıya doğru şakacı bir şekilde dans ettiklerini ve şuradaki şelaleyle "flört" ettiklerini söylüyor. Fiyortun karşı tarafındaki tek akarsuyu işaret ettim. "Talip" olarak bilinir. Söylemeliyim ki, benim favorim değil

Yedi Kız Kardeş'le ilgili bir efsane, ama onların hemen her kültürde ve zaman diliminde ortaya çıkışları beni büyülüyor.

Pip içten bir ilgiyle, "Lütfen Bo, devam et," diye sordu.

'Farklı kültürler farklı şeylere inanır. Ama binlerce yıldır, ünlü yıldız kümesinde ölümsüzleştirilmişlerdir.

dünyanın dört bir yanında hayranlık ve merak uyandırmıştır. Kızkardeşlerin hikayeleri ağızdan ağıza, şiirle, sanatla, müzikle aktarılmıştır,

mimarlık ... dünyamızın her yönüne yerleşmiş durumdadır.

"Biliyor musun, Bo D'Aplièse," dedi Pip, "üç yıl içinde Seni tanıdığımdan beri en çok bu kadar konuştuğunu duymuştum! Haksız değildi ve yorumu hepimizin kahkahalara boğulmasına neden oldu.

Tromsø'dan yukarıya geçiş o kadar dalgalı oldu ki Karine kamarasına gitmeye karar verdi ve Elle de onu aşağıya indirmeye gönüllü oldu. Kamarot buranın Kuzey Işıklarını görebileceğimiz en iyi nokta olduğunu söylemişti, bu yüzden Pip bir süre daha kaldı.

"Daha önce Yedi Kızkardeş hakkında çok tutkulu bir şekilde konuşmuştun. Söylesene, yıldızlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Babam bir öğretmendi.

"Gerçekten mi? Ne öğretmeni?"

Pip'e istediği bilgiyi verirken kendimi yeterince güvende hissediyordum. "Müzik ve klasikler. İkincisi felsefe, antropoloji, sanat, tarih ... artı astroloji ve mitolojiyi kapsar. O özellikle Son ikisi arasındaki ilişki beni büyüledi. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim. "Doğal olarak bu hayranlığı bana da geçti.

"Bu Paris'te mi oldu? Pip sordu.

"Evet, doğru. Paris'te. Zengin müzteriler için özel öğretmenlik yapıyordu. Son cümle yalan değildi.

Pip kıkırdadı. "Bu senin zekânı açıklıyor, Bo. Benimkinden çok daha fazla olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Başımı salladım. 'Dostum, seni kıskanan benim! Geri çekilin ve hayatınıza bir bakın. Sen Bergen'in bir üyesisin. Filarmoni orkestrası! *Hero Konçertosu* hayal edemeyeceğiniz kadar başarılı olacak ve çok güzel bir aileniz var,' diye dürüstçe cevap verdim. "Bebek Felix'in bugün seni özleyeceğine hiç şüphe yok.

Pip *Hurtigruten*'in parmaklıklarına yaslandı. 'Eminim *bestemor*'u ve *bestefar*'ıyla yeterince mutludur. Nazik sözlerin için teşekkür ederim, Bo. Gerçi ikimiz de biliyoruz ki, o lanet olası kolun olmasaydı, orkestra çukurunda birbirimize bakıyor olacaktık.

Gülümsedim. "Belki başka bir hayatta.

Pip özlemle siyah suya baktı. "Karine'yi çok seviyorum, Bo. Kendimi gelmiş geçmiş en şanslı adam gibi hissediyorum. O elini cebine attı ve küçük bir süs eşyasına benzeyen bir şey çıkardı. "Konservatuara gitmek için Leipzig'e taşınmadan önce babam bana bunu vermişti.

"Nedir bu? diye sordum.

"Bu, dostum, şanslı bir kurbağa ... ya da babam bana öyle söylüyor. Derler ki Edvard Grieg, kendisine şans getirsin diye evinin dört bir yanında bu kurbağalardan bulundurmuş. Görünüşe göre bu büyükannem Anna'ya aitmiş. İşte.' Bana uzattı. "Bu senin.

"Tanrım, Pip, bunu asla alamam. Bu bir aile yadigârı.

"Bo, bana evrendeki tüm şans getirdi, bu yüzden başkalarının da faydalanabilmesi için bunu aktarmam adil görünüyor. Bir an için düşündü. "Senin ve Elle'nin korkusuzca yaşayabilmenizi diliyorum.

Derinden etkilendim. "Pip, ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim.'

"Benim için zevkti. Biliyor musun, gerçekten Karine'e gitmeliyim. Onu deniz tutmuş. Burada mı kalacaksın?" diye sordu.

"Bütün gece, eğer ışıkları görmek için bu gerekiyorsa. Pip omzuma dostça bir el koydu ve içeri girdi.

Gözlerim, üzerimde kristal berraklığında duran gökyüzüne takılıp kalmıştı. Orada ne kadar durduğumdan emin değilim. Belki de saatlerce, yıldızların ıġığında yıkanarak ve ıġıltılı koruyucularımla sohbet ederek.

Bir süre sonra Pleiades gözden kayboldu. Gözlerimi kırıştırdım, Gözlerimi yeniden açtığımda, üzerimdeki gökyüzü, dans eden ve gökyüzünde titreşen parıldayan, yanardöner bir pelerinle kaplıydı. Saf parlaklığın, ıġıltının ... ışıkların parlak parlaklığının altında huşu içinde durdum . . . Evrenimizin uçsuz bucaksız kozmik güzelliğine tanıklık etmek ne büyük bir ayrıcalıktı.

insan yapımı bir sanat ya da mimari eseri.

Birkaç dakika sonra, Aurora Borealis gizemli ve ani bir şekilde gelmişti. Yardım edemedim ama kırıldım

coşkulu kahkahalara boğuldum. Hatta ellerimi havaya kaldırıp "TEŞEKKÜRLER!" diye bağırdım ve güvertedeki birkaç yıldız gözlemcisi arkadaşımı şok ettim.

Kısa bir süre sonra, Kuzey'in sakin suları üzerinde şafak söktü. Cape. Çok geçmeden Bergen'e doğru geri dönecektik. Sonunda Elle'yi uyandırmak ve ona gördüklerimi anlatmak için tekneye geri döndüm. Kamaramıza doğru giderken yemek odasına girdim ve Pip ile Karine'nin kahvaltı için oturduklarını gördüm. Koşarak yanlarına gittim.

'Dostum, onları gördüm! Mucizeyi gördüm! Ve onun görkemi Yüce bir güce inanmayan en hararetli kişileri bile ikna etmeye yeter. Renkler . . . yeşil, sarı, mavi . . . tüm gökyüzü ıslıl ıslıldı! I . . .' Kendimi toparlayamadan kelimeler boğazımda düğümlendi. Kollarımı Pip'e uzattım ve ona sarıldım; bu sarılmanın onu Çağırıtacağına eminim. "Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim."

Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissederek aşağı indim ve Elle'in huzur içinde uyuduğu kamarama girdim.

Gökyüzünün benim için dans ettiği o geceyi asla unutmayacağım.

Inverness, Scotland, April 1940

Hurtigruten'den o sayfaları tekrar okurken, Aurora Borealis'in ışıkları ve şelale sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Artık aramızda olmayan sevgili dostlarımız hakkında okudukça gözlerim doluyor. Özür dilerim, sadık okuyucu, lafı fazla uzattım.

Bir yılı aşkın bir süredir bu günlüğe yazmadığım için özür dilememe gerek yok. 1939'da *Hurtigruten*'le yaptığımız yolculuğun ardından ve dirseğimin giderek iyileşmesiyle yeniden canlanmış ve ağzına kadar anılarla dolu sayfalar kaleme almıştım. Ancak üzülerek belirtmeliyim ki tarih tekerrür etti ve Elle ile ben bir kez daha kaçmak zorunda kaldığımız için o sayfalar Bergen'deki harita yapımcısının dükkanının üzerinde kaldı.

Alman savaş makinesi 9 Nisan 1940'ta Norveç'e saldırdı. Ülke tamamen gafil avlanmıştı, donanması Manş Denizi'nde abluka sağlamak için İngiltere'ye yardım etmekle meşguldü. Sonunda Bergen için yapılan savaş kısa ve acımasız oldu ve şehir kısa sürede tamamen işgal edildi. Askerler sokaklarda devriye geziyor ve devasa gamalı haçlar Belediye binasına asıldı. Elbette yeni rejim, Pip'in *Kahraman Konçertosu*'nun prömiyeri de dahil olmak üzere tüm Norveç kültürel etkinliklerini iptal etti.

Göğalden önceki haftalarda Karine endiğeden aklını kaçırmıyordu. Pip'e onunla birlikte Avrupa'yı terk etmesi için yalvardı, ama kocası kalmakta kararlıydı. Birkaç kez gözyaşları içinde evimize geldi.

"Yeni soyadımın ve Lüteriyan vaftizinin beni koruyacağını sanıyor. Onu seviyorum ama çok saf. Askerler bir tane alacak

Bana bak ve gerçeği gör. Tek gereken küçük bir araştırma ve sonra ...'

Karine başını ellerinin arasına aldı, sonra da

Elle. 'Sen de korkmalısın. Sarı saçlarınız ve mavi gözleriniz sizi ancak bir yere kadar koruyabilir. Avrupa'da hiçbir insanımız güvende değil.

"Biliyorum Karine," diye cevap verdi Elle. "Planlar yapıyoruz.

'Kocamın söylediklerine rağmen bunu yapmakta haklısınız. Bu *Onların* titizliğini hafife almak imkansız. Kökümüzü kazımak için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklar. Küçük Felix'te de Yahudi kanı var tabii. Ya onu da alırlarsa?'

Elle arkadaşını kucakladı. "Sevgili Karine. Yaşadığın endişeyi hayal bile edemiyorum. Ama kocanız oğlunuzu korumak için hayatını ortaya koyabilir. Pip'in oğlunu korumak için her şeyi yapacağından eminim. onu güvende tut.'

Karine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. "Buna inanmak istiyorum Elle, gerçekten. Başını iki yana salladı. 'Ama tek düşündüğü *Hero Konçertosu*. Benim

Aileleri Amerika'da onlara katılmamız için bize yalvardı. Para bile gönderdiler. Ama Pip reddediyor. Yeni bir ülkede sadece bir besteci adayı olacağını söylüyor. Ama burada o *büyük Jens Halvorsen*!'

"Onun kendi egosunu senin güvenliğinin önüne koyacağına gerçekten inanıyor musun? Elle sordu.

'İstemiyorum. Norveç'in güvenli olduğu konusunda ısrar ediyor çünkü Büyük Savaş'ta tarafsız kaldı. Ama biz bu insanları tanıyoruz, Elle. Asla durmayacaklar. Bu kıyılara varacaklarından eminim. Ve geldiklerinde, hazır olmalıyız.'

Öyleydik. Nazilerin geldiği gece, Elle ve ben tüm Halvorsen klanıyla birlikte Froskehuset'in tepelerine sığındık. Tam da bu an için yaptığım hazırlıkların bir parçası olarak, Bergen Limanı'nda çalışan yerel bir balıkçı olan Karl Olsen ile anlaşmıştım. Karl bizi güvenli Büyük Britanya'ya götürmeyi kabul etmişti. İyi bir adamdı - dost canlısı ve güvenilir - ve her gün Scholz ve Scholz'a girerken onunla konuşurdum. Ancak şunu belirtmeliyim ki Karl

Saf bir fedakârlıkla hareket etmiyordu - ona on sekiz aydır ücretsiz harita sağlıyordum.

İşgalin ilk sabahı erkenden kalktım ve Karl'la limanda, güne başlarken karşılaştım. Yirmi dört saat içinde bizi İskoçya'ya götürmek için hazır ve nazır olacağına yemin etti.

Elle'e rapor verdim. "Pip ve Karine'e söylemeliyiz," diye yalvardı.

Tereddüt ettim. 'Karine, evet. Ama Pip ve ailesi... planımızı ne kadar çok kişi bilirse, ortaya çıkma olasılığımız o kadar artar.

Kendini tuttu. "Bo, onlara bize eşlik etmeleri için bir şans vermeliyiz.

"Kesinlikle teklif etmeliyiz. Ama Pip'in ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Yapmak istediğimiz son Çey bir olay yaratmak. Önce Karine'yle konuşup tepkisini ölçeceğine söz verir misin?

O akşam, Norveç'teki son akşamımızda Halvorsen'lerle buluştuk. Elle Karine ile konuşurken ben de Astrid ve Horst ile sohbet ettim. Elle yakında ayrılacağımız haberini verirken yüzlerini inceledim. İki en iyi arkadaşın yürek burkan vedalarını izlemek kalbimi kırdı.

"Karine ne dedi?" diye sordum, ön kapıdan çıkıp geçici olarak işgal ettiğimiz küçük av kulübesine doğru yürürken.

"Beni her zaman burada bekleyeceğini ve İskoçya'ya vardığımızda ona yazmam gerektiğini söyledi.

"Bizimle gelmeyi hiç düşünmedi mi?

Elle bağıını salladı. "Pip'in bunu düşünmeyeceğini ve onun yanından ayrılmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Elle'in elini tuttum. ikisi de sessizce Pip'in onu mahkûm ettiği kaderi düğündüler.

Ertesi sabah saat tam beşte Elle ve ben Karl'la limanda buluştuk. Trol teknesine bindik ve İskoçya'nın Inverness kentine doğru dalgalı ama olaysız bir yolculuğa katlandık. Günün büyük bir bölümünü aldı, bu süre zarfında karşılaşmamamız için dua ettim.

herhangi bir askeri gemi yoktu. Ancak Pleiades bize gülümsedi ve Britanya'ya geçişimiz merhametli bir şekilde açıktı. İkimiz de eski hayatımıza zihinsel olarak veda ederken Elle'yi kendime sımsıkı sarmıştım. Artık

trajik bir şekilde alışık olduğumuz bir şeydi, ancak

daha kolay. Özellikle Elle'in kalbinin ne kadar ağır olduğunu biliyordum.
Karine

onun için çok şey ifade ediyordu ve arkadaşımızı tehlikede bıraktığımızı hiç şüphe yoktu. Ama onu ve küçük Felix'i fiziksel olarak kaçırmak dışında yapabileceğimiz çok az şey vardı.

'Unutma Karl, bizi تنها bir yere bırakman gerekiyor. Herhangi bir evrak işimiz yok.

Endişemi elinin tersiyle itti. "Sorun değil, Bo. Boş bir plaj buluruz. Hatırladığım kadarıyla, burada hiç boş yer yok. Kıyıya yürümek zorunda kalacaksın. Elle ve ben birbirimize baktık ve kaşlarımızı kaldırdık.

Karl biraz keşif yaptıktan sonra uygun bir yer buldu ve trol teknesini cesaret edebildiği kadar kıyıya yaklaştırdı.

"Yapabileceğim en iyi şey bu. Omuz silkti. "İçeri girmen gerekecek. Başımı salladım, sonra isteksizce teknenin kenarından atlayarak uyluklarıma kadar gelen dondurucu suya girdim.

"Tanrım," dedim bıkkınlıkla. 'En iyisi seni benim taşımam Elle. Çantamızı al.' Tek deri çantayı eline aldı.

kapmayı başardığımız eşyaları içeriyordu ve Karl onu kollarıma indirmeme yardım etti.

"Eğer şansın varsa, lütfen Karine'e sağ salim vardığımızı söyle! Elle ona seslendi. "Ona yazacağım!

Karl başparmağıyla onayladı. "İkinize de iyi şanslar. Çizelgeler için minnettarım, Bo.'

'Her şey için teşekkürler Karl. Sen de inmeyeceğine emin misin?

Güldü. "Bergen benim evim. Geri dönmek ve onu istenmeyen ziyaretçilerden kurtarmaya yardım etmek istiyorum. Sizi temin ederim, Norveç halkı başaracaktır. Bununla birlikte motoru çalıştırdı ve dönüş yoluna koyuldu.

yolculuk.

Yavaşça okyanustan çıktım ve bembeyaz kumlardan oluşan sahile indim, Elle'yi nazikçe tekrar ayağa kaldırdım.

'Teşekkür ederim aşkım,' dedi minnetle.

Gün gri ve rüzgârlıydı, bu da bu engebeli kıyı şeridinde uygundu. Etrafımızı inceledim. Eğer Norveç pitoresk ve Sakin, İskoçya hakkındaki ilk izlenimim pürüzlü ve ham olduğu yönündeydi, ancak her ikisi de eşit derecede güzeldi. Kayalık çıkıntılar, çimenli tepeler

ve üzerimizdeki uğursuz gökyüzü oldukça iyi bir ilk izlenim bıraktı. Bir kum tepesinden yukarı çıktık ve ıssız bir yola girdik.

"Inverness'e yürümemizin çok uzun süreceğini sanmıyorum," diye bahse girdim. "Okyanustan görebildiğim kadarıyla, buradan en fazla birkaç mil uzakta.

Bir saatten kısa bir sürede büyük sahil kasabasına ulaşmıştık. kendisini 'Highlands'in merkezi' olarak tanımlıyordu. Böyle bir yerden ne bekliyordum bilmiyorum ama neredeyse terk edilmiş gibiydi. Bir yanımda bunun İngiliz askerlerinin zorunlu askerlik uygulamasından kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Neville Chamberlain'in Almanya'ya savaş ilan ettiği gün yürürlüğe girmişti. Bunun gibi küçük kasabalarda bu kararlar yıkıma uğrayan aileleri düşündükçe ürperiyordum. Nüfus neredeyse yarı yarıya azalmış olmalı.

Kasaba merkezine yaklaştığımızda, kırmızı Ness Nehri'nin kıyısında heybetli bir görünüm sergileyen kumtaşı kale. Buranın Macbeth'in Kralı öldürdüğü yer olduğunu hatırladım. Shakespeare'in oyunundaki Duncan'ı hatırladım ve tüylerimin diken diken olmasını engelleyemedim.

Neyse ki Arnavut kaldırımlı ana caddeye vardığımızda pantolonum kurumuştu ama aynı şeyi ayakkabılarım için söyleyemeyeceğim. Ayaklarım donmuştu ve bir an önce içeri girmek için yanıp tutuşuyordum. Neyse ki çok geçmeden güçlü esintide üzerimizde sallanan eski ve hırpalanmış bir tabelayı fark ettik. Şöyle yazıyordu:

Sheep Heid Inn, yatak ve pansiyon

"Sen ne düşünüyorsun? Elle'e sordum.

Başıyla onayladı. "Hadi içeri girelim.

Köhne teraslı binanın kapısını açtık ve içeri girdik. Karanlık ve sıkışık, sadece loş bir elektrik ışığı vardı.

resepsiyon masasını aydınlatıyordu. Çekinerek zili çaldım ve yan odadaki bardan gözlüklü ve kambur yaşlı bir beyefendi çıktı.

"Evet?" diye sordu.

"Merhaba efendim, ben ve eşim için boş bir odanız var mı?

Bana şüpheyle baktı. "Ne kadar süre için?" diye mırıldandı kalın aksanıyla.

"En azından önümüzdeki birkaç gece. Belki daha uzun.

Adam bir kaşını kaldırdı. "Inversneckie'de ne işin var?" "Pardon, nerede?

Bana gözlerini devirdi. "Inverness. Bu şehirde ne işin var? Sesin buralı gibi gelmiyor.'

'Etkileyici bir kulağınız var. Doğuştan Fransızız ama hasta İskoç büyükannemizi ziyaret etmek için buradayız.

"Oh, evet, peki nerede yaşıyor?" diye sordu.

"Munlochy," diye yanıtladım, hemencecik. Yolda yürürken kasabanın tabelasını görmüş ve kulağa hoş gelen bu ismi zihnime not etmiştim. Bu, ev sahibini tatmin etmiş görünüyordu.

"İki kişilik bir oda. Çok dikkatli olamazsınız. Bay Chamberlain hepimizi yabancı biri var mı diye gözlüyor, görüyorsunuz.

"Çok haklısınız efendim.

Dışarıdaki hava gibi kirli ve nemli olan odamıza götürüldük. Yatak korkunç derecede inceydi ve bir an dinlenmek için uzanmaya cesaret ettiğimde sırtım

yayların saldırısına uğradık. Neyse ki, düşük kalite odanın cüzi fiyatına yansımıştı ama yine de küçük birikimlerimizde bir çentik açmıştı.

Elle yatakta bana katılırken, 'Lehçemizi tartışmalıyız aşkım,' dedim. 'Az önce öğrendiğimiz gibi, İngiliz kulağına göre ikimiz de yumuşak aksanlıyız. İstedikimiz son şey dikkat çekmek. Birinin bizi casus olmakla suçladığını düşünsenize!

Yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Haklısınız. Ama ne yapabiliriz ki?

"Eğer burada uzun süre kalacaksak yapacağımız ilk şeyin isimlerimizi değiştirmek olmasını öneririm. Eğer ben Bo isem, belki de artık ...olabilirim. Beynimde İngilizce bir karşılık aradım. "Bob!

Elle kaşlarını çattı. "Sana gönül rahatlığıyla Bob diyemem. Robert'a ne dersin?

Bunu düşündüm. "Pekâlâ. Robert olsun. Belki sen de Elle olursun. . . anor? "*Sense and Sensibility* "deki Elinor Dashwood gibi.

Kaşları küçük bir gülümsemeye dönüştü. Jane Austen'a gönderme yapmanın onu memnun edeceğini düşündüm. 'Tamam, o zaman biz Robert ve Eleanor'uz.

Peki ya soyadımız? D'Aplièse en hafif tabirle alışılmadık bir isim.

"Katılıyorum. İstenmeyen herhangi bir dikkati riske atamayız, özellikle de

zorunlu askerlik. Gencim ve yerel halk neden cephede olmadığımı sormaya başlayabilir. Hayal kırıklığı içinde iç çektim, bilinmeyenin ağırlığı ruhumu ezmeye başlamıştı.

'Bo, savaşmak istesen bile buna izin verilmez.

Hala bir çello yayını kaldırmakta zorlanıyorsun. Bir tüfeği kaldırmak ' diye hatırlattı Elle. "Herhangi bir doktor bunu hemen doğrulayacaktır.

İronik bir kıkırdama çıkardım. "Ah, evet. Ne kadar da uygun.

Elle sırt üstü yattı ve gözlerini tavana dikti. 'Eğer insanlar geçmişimiz hakkında sorular sorar ve İngiltere'de ne yaptığımızı öğrenmek isterlerse, onlara Yahudi olduğumuzu söylemenin mantıklı olduğunu düşünüyorum.

Nazi işgali tehdidi nedeniyle Fransa'dan kaçan mülteciler. En azından aksanlarımızı açıklayacaktır. Yarımız için bu sadece gerçek.

"Haklısın. Düşünceli bir şekilde şakaklarımı ovuşturdum. "Sadece ülkenin sakın bir köşesinde saklı kalmaya ihtiyacımız var.

"Ve tabii ki varlığımızı finanse edebileceğimiz," diye ekledi Elle.

"Yaylalara ne dersiniz? Daha da kuzeye gidebiliriz. Bergen'de sahip olduğumuz durumu değiştirmek için bir neden göremiyorum. bir çift olarak çalıştık. Belki de bir mülkte çalışmaya başlayabiliriz? Savaş yüzünden personel sıkıntısı çekeceklerdir.

Elle doğrulup kirli pencereden dışarı, kasvetli sokağa baktı. 'Bergen Limanı manzaralı küçük dairemizi özleyorum. Orada seninle sonsuza kadar kalabilirdim.

'Ben de öyle. Ama burada zorunluluktan bulunduğumuzu unutmamalıyız. Bu ülkede Alman işgaline karşı güvende olduğumuza inanıyorum. Britanya'nın ordusu güçlü ve halkı dirençlidir. Elini tuttum ve

sertçe sıktı. "Söz veriyorum aşkım, mutlu sona ulaşacağız.

Elle öğleden sonrayı Karine'e mektup yazarak geçirdi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek keşfe çıktım. Havaya rağmen Inverness'in ilginç bir çekiciliği vardı. Burayı, güneşli bir havada hayal etmeye çalıştım.

Barış zamanı yazı, Highland turistleri ile doluydu, bu da takdirime yardımcı oldu. Dağlık bölgeyi ikiye bölen Ness Nehri'nin kıyısında dolaştım.

Kasaba, Kuzey Denizi ile canavarların yaşadığı ünlü göl arasında bir bağlantı görevi görmektedir. Otele geri dönerken, her biri *en iyi İskoç* yemeklerini servis ettiğini iddia eden sayısız küçük kafenin önünden geçtim.

Şehirde kahvaltı. Menülerden birkaçına bakmaya cesaret ettim ve çoğunda sağlıklı bir siyah puding ikram edildiğini gördüm. kurumuş kandan yapıldığını anlıyor. İngilizlerin garip zevkleri var.

Elle ve ben mektubu Norveç'e gönderdikten sonra akşam için Sheep Heid Inn'in barına yerleştik. Yatak odamızın aksine bar, güneş battığı için nispeten daha rahattı.

ortam. Eski ahşap bir bankın üzerine tünemiş, ızgarada pırıl pırıl yanan harlı ateşe bakıyorduk. Dışarıda hava kararmaya başladığında, barmen düşman hava saldırısı ihtimaline karşı karartma perdelerini asmaya başladı. Ona yardım etmek için ayağa kalktım.

"Sağ ol dostum," dedi gülümseyerek. "Sana bir viski getireyim mi?"

Tereddüt ettim. Okuyucu benim alkol konusundaki çekingenliğimi bilir. Ancak o günün erken saatlerinde Kuzey Denizi'ne girmiştim ve soğuğun etkisinden hala tam olarak kurtulamamıştım. Bu vesileyle, içkinin meşhur ısıtıcı özellikleri nedeniyle bir istisna yapmaya karar verdim.

Kehribar rengi sıvı sertti ama inkar edilemeyecek kadar lezzetliydi. Bir tadı vardı.

Elle ve ben o akşam farklı maltlardan birkaç kadeh içtik. Dost canlısı Barmen Hamish, iki 'Fransız' mülteciyi damıtmanın incelikleri ve neden şaraptan çok daha üstün olduğu konusunda eğitmekten açıkça keyif alıyordu. Viskiden ne kadar keyif aldığımı konusunda endişeliydim. Bir süre daha kendimi şımartmamayı aklıma not ettim.

Sonraki birkaç gün bu yeni ülkedeki yaşama uyum sağlamakla geçti. Gözlemlerime göre insanları, gardlarını düşürdüklerinde, arkadaş canlısı, misafirperver ve canlıydı. Ancak yemekler atlanması zor bir engel olduğunu kanıtladı. İngiliz diyeti neredeyse tamamen et, sos ve patatesten oluşuyor gibiydi. Nasıl bu kadar çok ünlü sporcuya sahip olduklarından tam olarak emin değildim.

Inverness'teki beşinci gecemizde, The Drovers Inn adında yerel bir tavernaya - ya da İngilizlerin deyimiyle 'pub'a - akşam yemeğine gittik. Inverness'te böyle pek çok pub vardı ve benim eğitimsiz gözüme göre

hepsi büyük ölçüde benzer görünüyordu. Ancak, yerel halk farklı düşünmekte ve favorilerini kararlılıkla savunmaktadır. 'The Drovers' Hamish tarafından tavsiye edilmişti. Çok büyük olmasa da, neredeyse her duvardan sarkan at piriçleri ve tartanlarla karakter doluydu. Barın arkasında, üzerinde müdavimlere ait isimlerin kazılı olduğu kalaylı tankardlardan oluşan bir koleksiyon vardı. Doğal olarak aralarında bir 'Hamish' görebildim.

Menüye göz atarken nihayet haggis'in reklamını görmek beni heyecanlandırdı. Hamish bana bunun ulusal yemek olduğunu söylemişti ama ona tam olarak ne *olduğunu* sorduğumda gülmüş ve sormaya cesaret etmeden önce tatmam için beni teşvik etmişti. Uzun boylu, iri yarı ev sahibi siparişimizi almak için yanımıza geldi.

"Haggis'i denemek istiyorum, lütfen," dedim kendimden emin bir şekilde. körlemesine girecek kadar cesur olmadığımı karar verdim. "Ama bunun gerçekte ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Küçük bir koyunun karaciğeri, kalbi ve ciğerleri," diye yanıtladı ev sahibi.

Hafifçe irkildim. 'Aman Tanrım. Nasıl sunuluyor? ' diye sordum, tüm bunları bir tabakta görmeyi midemin kaldırıp kaldırmayacağını gerçekten merak ediyordum.

"Endişelenme, hepsi küçük adamın midesine sarılı!" dedi neşeyle.

Bu bana pek güven vermedi. "Yanında başka bir şey var mı? diye sordum.

"Neeps ve tatties," diye cevap geldi.

"Neeps ve tatties? Anladığımdan pek emin değilim ..."

"Şalgam ve patates," dedi bardan gelen derin ve zengin bir ses. Yaklaşık elli yaşlarında bir adam arkasını döndü ve Elle'e gülümsedi ve ben köşedeki masamızda oturuyorduk. Saçları ağarmış olsa da koyu renk gözleri ve keskin çene hattı onu yakışıklı kılıyordu.

"Çok teşekkür ederim efendim. Bardaki adama başımla işaret ettim. "Bunu sipariş etmek istiyorum, lütfen.

"Peki ya şuradaki kısırağınız için?" diye sordu ev sahibi. "Neyim için?"

"Bayan arkadaşınız," dedi bardaki adam, şimdi açıkça gülüyordu. Aksanında kırılmış bir İngilizce vardı ve şişe yeşili bir tüvit giymişti.

takım elbise.

"Çorba alayım lütfen," dedi Elle ev sahibine.

"Nasıl isterseniz. Başını salladı ve siparişimizle birlikte mutfağa doğru süzüldü.

Bardaki İngiliz masamıza doğru ilerledi ve belirgin bir topallaması olduğunu fark ettim. Köpüklü bira bardağını yere bırakarak bir tabure çekti. 'İskoçlar sadece yan komşumuz

İngilizler, ama ben bile bazen o kalın aksanları anlamakta zorlanıyorum! Elini uzattı. "Archie Vaughan. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.

"Oh, merhaba," dedim. "Benim adım Robert, bu da Eleanor.

'Tanıştığımıza memnun oldum,' diye ekledi.

Archie bize geniş bir gülümseme verdi. "Büyüledim, eminim. Özür dilerim, ben

Muhtemelen çok kaba davranıyorsun. Bir içki için size katılmamın sakıncası var mı?

Sakinliğini koruyan ve sırtışına karşılık veren Elle'ye baktım. "Elbette olmaz," diye cevap verdi, porto ve limon bardağını kaldırarak.

"Harika! Archie haykırdı. "Şimdi söyleyin bana, bu en İngiliz isimleriyle, bu alışılmadık aksanları nereden öğrendiniz? Bir kadeh aldı Birasından bir yudum aldı.

'Biz Fransızız. Kısa bir süre önce, yaklaşan savaştan kaçınmak için buraya kaçtık.

istila.' Elle senaryoya sadık kalarak durakladı. 'Halkımız her yerde tehdit altında,' diye ekledi.

"Kim, Fransızlar mı? Adam homurdandı, komik bir şekilde şaşkın görünüyordu. Elle başını salladı ve Archie kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. 'Oh, Tanrım. Anlıyorum. Buraya hoş geldiniz. Endişelenmeyin, Hun'u kaçarken yakaladığımıza eminim. Bacaklarını masanın altında yeniden düzenledi ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Sizi özellikle Inverness'e getiren nedir?

"İş bulmaya çalışıyoruz," diye dürüstçe cevap verdim.

Kıkırdadı. "Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama yanlış bölgedesiniz. Her kim size kuzeye gelmenizi tavsiye ettiyse İskoçya bir tokadı hak ediyor. Muhtemelen fark etmişsinizdir, göz alabildiğine dağlar ve göller var.

"Bu bölgeden misiniz? Elle sordu.

"Hayır, kesinlikle değilim. Yine de çok aşınayım. Çocukluğumdan beri hafta sonları çekim yapmak için buraya gelirim. Burası

Ŗu anda neden burada olduğumu. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden bir haftalık iznim var, bu yüzden biraz yayla havası almaya geldim.

"Nerede görev yapıyorsunuz? diye sordum.

Bir an durakladı, cevabını dikkatle seçti. 'İngiltere'nin güneyi. Kent, olduğu gibi. Sizin için pek bir Ŗey ifade etmeyecektir!

"Charles Dickens'ın evi," diye belirttim.

Archie gerçekten ŖaşırmıŖ görünüyordu. 'Yüce Tanrım, Fransız olduğuna emin misin?! İngiliz edebiyatı bilginizi takdir ediyorum. O Arkasına yaslandı ve kollarını kavuŖturdu. "Unutmayın ki Bayan Vita Sackville-

West de bizim ormandan!' Elle ve ben boŖ gözlerle ona baktık. Evet, tamam. Bu seferki biraz

gerin.' Gözlerini bana dikmeden önce bir yudum daha bira aldı. "SavaŖ alanından uzak durmayı nasıl baŖardığını sorabilir miyim, Robert?

Sorduğu soru karŖısında biraz gergin hissettim ama cevabımdan emindim. "Kolumdaki bir sakatlık yüzünden savaŖamıyorum. Yol masraflarımızı karŖılayacak bir Ŗeyler arıyoruz.

Archie kaŖlarını kaldırdı. "Ah, sakat bir arkadaŖ. Duyduğuma zldm. Bu, eski dostum. Bacağımanın sakat olduğunu fark etmiŖsindir, bu yüzden ben de dvŖemiyorum. Bacağına bir tokat attı. 'Suçlu Boche'ler ama bu yeni bir sakatlık değil. Bunu Büyük SavaŖ'ta kaptım. Ŗimdi bir masanın arkasındayım.

'Bunu duyduğuma ben de üzüldüm,' diye cevap verdim.

Bana sempati ile baktı. 'Genç bir adamın savaŖamamasının nasıl bir Ŗey olduğunu bilirim. Benim de bir oğlum var, belki biraz daha genç Senden daha iyi, Robert. Adı Teddy. Ayakları düz.' BaŖımı salladım. 'çok talihsiz bir iŖ. Bütün bu olanlardan dolayı pek de zgn değil. Archie gözlerini devirdi.

"Zamanını nasıl geçiriyor? Elle sordu. "O da senin gibi masa baŖında mı?

Archie sıkıntılı bir gülümsemeyle karŖılık verdi. "Hayır. Teddy yirmi bir yaŖında ve benim devasa maliknemin varisi. Kulaklarım diken diken oldu. "Bütün çabalarıma rağmen onu motive edemiyorum. Sonuç olarak, etrafta dolanıp duruyor ve çoğu zaman ilekeŖ karım Flora tarafından temizlenmek zorunda kalan kavgalara karıŖıyor.

Fırsatımı değerlendirdim. "Bir kır evi mi? Sizin için iŖleri yürütecek bir sürü alıŖanınız olmalı.

Archie kıkırdadı. 'Korkarım High Weald için o günler geride kalmış olabilir. Büyük Savaş'tan bu yana işler biraz ...sıkıştı.

Sahip olduğumuz personel de ya cephede ya da mühimmat

fabrikalarında çalışıyor. İç çekti. 'Flora neredeyse

Her şeyi. Bu hiç adil değil. Ama ne yazık ki, çok az seçeneğimiz var.

Şu an.' Archie neredeyse boşalmış bira bardağına baktı. Elle elini bacağıma koyarak devam etmem için beni teşvik etti.

'Bu onun için çok zor görünüyor. Belki de boşluğu biz doldurabiliriz? Ben teklif ettim.

Archie birden utanarak başını kaldırdı. 'Doğru, elbette. Kusura bakmayın, biraz yavaş öğrenebiliyorum. Aradığınızı söylemiştiniz.

iş.' Reddini formüle etmeye çalışırken gözleri barın içinde gezindi. "Son derece iyi adamlara benziyorsunuz, ama benim gibi

Vaughan ailesinin mali durumunun şu anda biraz zor olduğundan

bahsetmiştim. Evim, High Weald, yavaş yavaş çöküyor ve neredeyse

Kazandığım her kuruş buranın yıkılmaması için harcanıyor. Gözlerini

ovuşturdu. 'Burası nesillerdir aileme ait ve burayı yüzüstü bırakan

Vaughan olmak istemiyorum. Kısacası, size ödeme konusunda pek bir şey teklif edemem.

Archie'nin terslemesine boyun eğmiştim ama Elle pes etmeyecekti.

'Küçük bir gelire oldukça alışmışız Bay Vaughan. Paris'te sadece küçük bir dairemiz vardı.

"Aslında *Lord* Vaughan, eğer bu konuda katı olacaksak," dedi göz kırparak. "Pekâlâ o zaman. Söylesene, Paris'te ne iş yapıyordun?

"Özür dilerim, Lord Vaughan. Archie gülerek konuyu geçiştirdi. Elle bana baktı. "Robert ve ben bir yetimhanede birlikte çalıştık," diye yalan söyledi. "Robert bakıcı ve bahçıvandı, ben de çocuklara yemek yapıyordum.

ve biraz da temizlik yapıyorduk. Doğal olarak, yetimhane fonları sınırlıydı ve bu yüzden bize fazla ödeme yapılmıyordu. Elle'in kurgusundaki pürüzsüzlük hayret vericiydi.

"Büyük bir yer miydi? Lord Vaughan kaşlarını kaldırarak sordu.

Elle şiddetle başını salladı. 'Evet, muazzam. Buranın adı Apprentis d'Auteuil, eğer bakmak isterseniz. Ve size garanti ediyoruz, genç Üstat Teddy ne tür bir karmaşa yaratırsa yaratsın, yüz çocuğun neden olduğu kaosla kıyaslanamaz bile!

Archie kaşlarını kaldırdı ve kalan birasını bardağına doldurdu. 'Hayır, bundan sonra pek bir zorluk çıkacağını sanmıyorum. Flora'nın çok minnettar olacağını inkâr edemem, özellikle de ben hava üssünde bağlıyken. Bir an için düşündü. "Dinleyin, Size fazla ödeme yapamasam da, High Weald'ın arazisinde şu anda hepsi boş olan bir dizi kır evi var. Başınızın üzerinde bir çatı ve vurabileceğiniz tüm av hayvanları yeterli olur mu?

Elle ışıldadı. "Ah efendim, size sonsuza dek minnettar kalırız!

Ben de onun coşkusuna katıldım. "Gerçekten Lord Vaughan, size minnettar oluruz.

"Peki o zaman" - kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı - "gemiye hoş geldiniz! İkimizin de elini sıcak bir şekilde sıktı. 'Ne kadar şanslı bir bu toplantının ne kadar önemli olduğu ortaya çıktı. Olayın yarısını bile bilmiyordu. 'Ama artık lojmanıma dönmeliyim. Birkaç saat içinde yataklı vagona olacağım. Ona şaşkınlıkla baktım. "Ah, pardon. Bir gecelik Tren. Glasgow'dan Londra'ya gidiyor. Bu arada, şu anda nerede kalıyorsun? Bilet ayarlayacağım. Gelecek hafta başlayabilir misin?

Elle ve ben birbirimize baktık. "Elbette, minnettar oluruz," diye cevap verdim. "Sheep Heid Inn'deyiz.

"Mükemmel. Ellerini birbirine vurdu. "Biletleri oraya gönderteceğim.

Elle, "Parasını seve seve öderiz," diye söze başladı.

Archie elini kaldırdı. "Saçmalama, artık benim yanımda çalışıyorsun ve işler Caledonian Demiryolu'nda bir geceyi finanse edemeyecek kadar kötüleşmedi. Birasından arta kalanları mideye indirdi. "Affedersiniz, soyadınızı anlayamadım galiba? Bize şaşkınlıkla baktı. "Robert ve Eleanor...

"Tanıt," diye cevap verdim, olabildiğince hızlı ve yumuşak bir şekilde.

"Mükemmel. Biletleri Bay ve Bayan Tanit'e göndereceğim. Archie Vaughan başını sallayıp gülümseyerek uzun, mavi paltosunu kapının yanındaki kancadan aldı ve meyhaneden çıktı.

Elle ve ben birbirimize döndük ve gülmeye başladık. "Görüyorsun ya sevgilim," dedim. "Her şeye rağmen neden evrene güvendiğimi anlıyor musun?!

Ellerimi tuttu. "Kesinlikle anlamaya başlıyorum. Ne büyük şans!

"Gerçekten de öyle. Gökyüzüne baktım ve küçük bir omuz silktilim. 'Ya da belki de şanstın daha güçlü bir şey. Biz kimiz ki söyleyelim? Bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık, ikimiz de muhtemelen bu kadar çabuk yeni bir fırsat yakaladığımız için biraz şaşkındık. Sonunda Elle kaşlarını çatı.

'Peki ya ona verdiği soyadı? Aklından ne geçiyordu?' Okuyucu, bir anlık panikle Archie'ye

Vaughan gerçek adımla - Sibiry'a'nın çorak topraklarında bir yerlerde doğum belgemde yazılı olan adımla: Tanit.

Ellerimi saçlarımla arasında gezdirdim. 'Biliyorum, aptalca davrandım. Ama bir saniye bile tereddüt etmek istemedim, özellikle de aksanlarımızla ilgili onca sorudan sonra. Sadece aklımdan geçen buydu.

Elle gözlerini devirdi ama gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Yani biz Bay ve Bayan Tanit olacağız.

'Sanırım Kreeg Britanya'ya ulaşabilirse,' diye düşündüm, "Bekleyeceği son şey gerçek soyadımı kullanmam olurdu...

Akşam yemeğinde, taşradaki yeni yaşamımızın bize sağlayabileceği tüm olasılıkları tartıştık. Küçük bir ev hayal ettik.

bize söz verilen yazlık ve İngiliz kırsalının yemyeşil çevresi. O anda, Kreeg'in tehlikesi ve

Alman istilasası çok uzakta gibiydi.

Ana caddeden aşağıya, kaldığımız yere doğru yürüdük, bunun üzerine ev sahibi bize 'Bo ve Elle'ye hitaben yazılmış bir mektup sundu - ki neyse ki bu isimler bizim giriş yaparken kullandığımız isimlerdi. Elle'in Yüzü aydınlandı ve aceleyle üst kattaki odamıza çıktı.

"Bu Karine olmalı!" dedi heyecanla. 'Bu akşam olanları ona anlatmak için sabırsızlanıyorum. Çok komik olduğunu düşünecek. Zarfın ön yüzünü inceledi ve kaşlarını çatı. "Tuhaf, bu Karine'nin el yazısına benzemiyor.

'Aç ve öğren,' diye onu cesaretlendirdim.

Elle zarfı yırttıktan sonra iki parça kâğıt çıkardı. "Burada Horst'tan bir şey var," dedi şaşkınlıkla.

"Horst mu? Her şey yolunda mı?

Elle içindekileri okurken yüzünü inceledim. "Anlamıyorum.

'Yüksek sesle oku,' diye önerdim.
"Sevgili Bo, sevgili Elle. ." diye başladı.

*Umarım bu zarf size ulaşır. Adresinizi Karine'ye gönderdiğiniz son mektuptan öğrendim. Bunun için özür dilerim.
ama yakında neden başka seçeneğim olmadığını öğreneceksiniz.
Ben*

İskoçya'da güvende olmanıza sevindim ve umarım bu anlamsız çatışmanın dehşeti sizi oraya kadar takip etmez. Keşke size böyle üzücü koşullar altında yazıyor olmasaydım. Ama sevgili oğlumun isteği üzerine bu mektubu size göndermek benim görevim.

Size yalvarıyorum, onun hakkında kötü düşünmeyin. O kötü bir insan değildi. Sadece bir hata yaptı ve hayal edilebilecek en yüksek bedeli ödedi. Oğluma ve Karine'ye bu kadar iyi arkadaş olduğunuz için teşekkür ederim. Bilin ki ikisi de sizi çok sevdi.

*Lütfen birbirinize değer verin, birbirinizi sevin ve birbirinizi dinleyin.
Arkadaşın,
Horst Halvorsen*

Elle mektubu yere bıraktı ve endişeyle bana baktı.
Midemin çukurunda bir batma hissi vardı. "Diğer mektubu okumama izin ver. Elle'ye doğru yürüdüm ve mektubu nazikçe elinden aldım.
Eller.

*Sevgili Bo, sevgili Elle,
Bu mektup size ulaştığında (eğer ulaşırsa), ben gitmiş olacağım.
Bu sabah, hayatımın aşkı Karine Eliana Rosenblum'un
işgalcilerimiz tarafından vurularak öldürüldüğünü size bildirmek
benim için üzücü bir görev.*

*Suçtu, ekmek ve süt almak için kasabaya gitmeye cesaret
etmesiydi.*

*İkinizin de bildiği gibi, Norveç'ten ayrılmak Karine'nin isteğiydi. I
Bencilce onun uyarılarını dikkate almadım ve bunun için hiçbir
mazeret sunamam. Karım benden daha nazik, daha zeki ve daha
İYİYDİ ve onu dinlemeliydim.*

Kalbim kırıldı ve asla düzeltilemez.

Elle, özellikle senden özür dilemeliyim. Sen Karine'nin en iyi arkadaşıydın ve onunla belki de benimkinden bile daha derin bir bağ paylaşıyordun. Bu benim hatam, başka kimsenin değil. bir daha asla karşılaşmayacağız.

Dostlarım, kendimi Rabbimizin merhametine bırakıyorum, ama affedilmeyi beklemiyorum. Bu mektubu yazmak benim son dan bir önceki dünyevi eylemim olacak. Sonra babamın av tüfeğini alıp ve hayatıma evin üstündeki ormanda son vereceğim. İçiniz rahat olsun, Felix sevgi dolu ailemin yanında güvende, biliyorum ki onlar da kendi oğullarına olduğu gibi benim oğluma da sevgi göstereceklerdir.

Tek istediğim müzikal yeteneğimle övülmektir. Bu yüzden lütfen dostlarım, beni hatırlamayın - bu benim ebedi cezam olsun. Kül ve toprağa gömülmeme izin verin.

Ama sevgili Karine'i unutmayın. Karanlıkla örtülü bir dünyada o bir ışıktı ve sonsuza dek parlamalıydı.

*Seninkiler,
Jens 'Pip' Halvorsen*

Ne Elle ne de ben konuşabildik. Sadece sessizce oturduk, Ta ki Elle'in vücudu titremeye ve gözyaşları gelmeye başlayana kadar. Sonunda rahatlayıp kucağımda uyuyakalana kadar saatlerce ona sarıldım.

Kollarımızda, öğrendiklerimizin duygusal bedelini ödemekten bitkin düşmüştük.

Sonunda sabah ışığı geldi ve 'Bay ve Bayan Tanit' için Caledonian yataklı vagon biletleri de geldi, bu da resepsiyonda epey bir karışıklığa neden oldu, çünkü

"D'Aplièse". Neyse ki işletme sahibi, 'Tanit'in hasta büyükannemin adı olduğu bahanesi kabul etti.

Hata.

O akşam Aberdeen'den Glasgow'a giden bir trene bindik ve saat on birden hemen önce yataklı vagona bindik. Metal bir ranza, küçük bir lavabo ve açılır kapanır bir masadan oluşan küçük kabinimize yerleştikten sonra, alt şiltede Elle'e katıldım ve elini sıkıttım.

'Hayatımızı onun onuruna göre yaşayacağız. Onların onuruna,' diye teminat verdim. Tekerlekler pistte dönmeye başladığında, 'Mutluluğumuz onların anısına olacak,' dedim.

Elle'in ne kadar kırılgan göründüğünü görünce üzüldüm. 'Küçük Felix'i düşünmeden edemiyorum,' diye burnunu çekti. Ona ne olacak? İnsanın aynı anda hem anne hem de babasını kaybetmesi ... şey, sadece ne kadar acı verici olduğunu.' Gözlerimin içine baktı. "Onun için geri dönmek gibi bir görevimiz yok mu?"

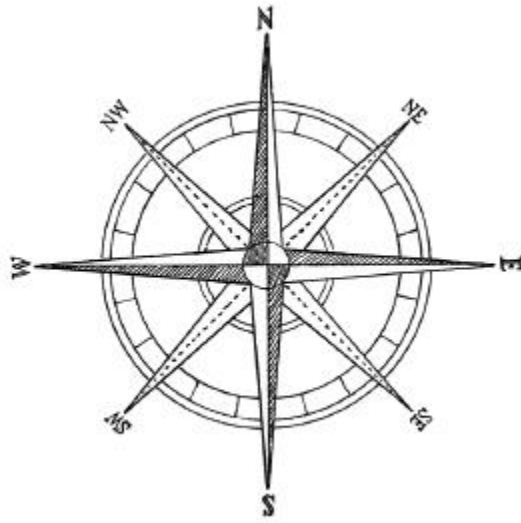
Elle'nin sorusunu düşündüm. Kalbimi yokladığımda, bu sorunun Gerçek şu ki, evet, bir görevimiz vardı. Ama şu anda Bergen'e geri dönemezdik. Bu intihar olurdu. Felix, Horst ve Astrid'in yanında güvende olacak. Ne kadar iyi insanlar olduklarını biliyoruz. Ve Karine, onunla hiçbir bağlantısı olmadığını bilerek huzur içinde yatabilir. dini miras artık yapılabilir. Bulunduğu yerde iyi korunuyor.

Elle bir elini ağzına götürdü. 'Her ikisine de kendimi çok borçlu hissediyorum. Onlar olmasaydı, kim bilir nerede olurduk? Ve Artık iyiliklerinin karşılığını ödemek için çok geç.

Tren hızla ilerlerken Elle'in sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. gece boyunca. Sonunda trenin yumuşak ritmi ve rayların takırtısı beni uyuttu ve yeni bir hayat için İskoçya'dan ayrıldık.

The Titan

Haziran 2008

Her şeyi hesaba katarsak, geçen hafta iyi bir uyku çekmeyi başarmıştım. Gece. Belki de bunu Ambrose ile yaptığım kısa sohbete borçluydum. Yemeğe gidiyordu ama onun kısık ve neşeli ses tonunu duymak beni rahatlatmıştı. Bu sabah erkenden arayacağıma söz vermiştim. güncellemeler. Esnedim ve şafak lombozdan içeri süzülürken hoş bir turuncu parıltıyla yıkanan kamarama baktım.

Kaptan Hans yeni bir seyir günü için motorları çalıştırırken geminin karnında tanıdık bir gümbürtü vardı. Ben *Titan'ın* zengin lüksünden ve ailemin yaptığı gibi dalgalı Kuzey Denizi'ni bir trol teknesiyle geçmediğimden kesinlikle memnundum. Yaşadıkları onca şeyi düşününce gözlerimi ovuşturdum. Artık onların hikayesine duygusal olarak derinden bağlı olduğuma şüphe yoktu ve Atlas için çelenk koymaya geldiğimizde, tahmin ettiğim gibi diğer kızları gibi gözyaşı dökerdi.

Hepsi de babalarından içten bir sevgiyle bahsettiler. Aksine Beklenmedik bir şekilde, biyolojik bağma rağmen onun şefkatini hiç göremediğim için kendimi biraz kıskanç buldum.

Alarmım çaldı - buna ihtiyacım olduğundan değil - ve yatağında doğruldum. Sonra genç ve dost canlısı bir mürettebat tarafından yatağımın yanına yerleştirilmiş olan uydu telefonuna uzandım ve Ambrose'un numarasını tuşladım, birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Akdeniz'in Denizkızı'na bağlı olduğumu varsayabilir miyim?"

"Günaydın Ambrose," diye kıkırdadım. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Muhteşem, teşekkür ederim, hayatım. Eski bir öğrencim tarafından Drury Buildings'de akşam yemeğine davet edildim. Dedikleri gibi "iyi eğlenceliydi" ..." Kendini durdurdu, bu Ambrose için cömert bir davranıştı, çünkü saatlerce devam edebilirdi. 'Ama benden bu kadar! Bana her şeyi anlatman için ısrar ediyorum!'

Yastığıma yaslandım. 'Beni buraya uçmaya ikna ettiğin için sana gerçekten teşekkür etmeliyim, Ambrose. İçimde bir his var. hayatımı değiştir.'

"Biliyorsun canım, ben de biliyorum. Şimdi gel, sakıncası yoksa bana biraz bilgi ver.

"Pekala, sıkı dur... Ona şu ana kadar öğrendiklerimi anlattım.

Ambrose şaşkına dönmüştü. 'Tanrım, Merry. Klişeyi mazur gör ama ne inişli çıkışlı bir dönem.

"Bu işin yarısı bile değil," diye devam ettim. "Günlükte, Atlas düşmana dönüşen bir çocukluk arkadaşı tarafından dünyanın dört bir yanında takip ediliyor. Belki adını duymuşsunuzdur. Kendisi bir yıl önce intihar eden iletişim kralı Kreeg Eszu'dur.

Ambrose ismi düşünürken hatta bir duraklama oldu.

'Ah evet. Ne kadar tuhaf! *Aklıma* gelmişken, sanırım onun şirketi benim internetim. Berbat.'

Gülmekten kendimi alamadım. 'Eminim *Titan*'daki herkes bunu duymaktan memnun olur. Kreeg ve oğlu Zed *personae non gratae*.'

"Şaşılacak bir şey yok," diye yanıtladı Ambrose. 'Hatırladığım kadarıyla bu adamın her türlü işte parmağı vardı, değil mi? Geniş bant, cep telefonu şebekeleri

Sanırım birkaç televizyon kanalında kontrol hissesi bile vardı.

Ayaklarımı yataktan çıkardım ve ayağa kalktım. 'Görünüşe göre öyle, evet. Kreeg'in ölümünden sonra işleri Zed devraldı.

Ambrose dudak büktü. 'Eğer herhangi bir aşamada ona rastlarsan, lütfen sinyalimi güçlendirmesi için onu Dublin'e gönder.

Başımı salladım. "Göndereceğimden emin olabilirsin, Ambrose.

"Teşekkür ederim. Burnunu çekti. "Şimdi, Batı Cork'ta Peder O'Brien'in kapısına nasıl geldiğinizi öğrenmeye yaklaştınız mı?

Lumbozdan yükselen güneşe bakarken içimi çektim. "Henüz değil. Yine de bahsetmediğim gizemli bir şey var. "Mükemmel," diye mırıldandı Ambrose. 'Gizemli şeylere bayılırım. Anlat bakalım.

'Jack'in Argideen Evi'ni biraz araştırdığını hatırlarsın. Son kayıtlı sahibinin şu Kreeg Eszu denen adamdan başkası olmadığı ortaya çıktı.

"Hmm ... Ambrose düşündü. 'Ne kadar ilginç bir tesadüf. Eğer gerçekten de bir tesadüfse ...' Sesi kesildi.

"Oldukça. Ellili yıllardan itibaren eve ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Ambrose?

İçini çekti, kendine kızdığı belliydi. "İtiraf etmeliyim ki bilmiyorum. Batı Cork'a yaptığım ziyaretlerde Argideen Evi'yle pek ilgim olmadı. Günlüğün size cevaplar vereceğinden emin misiniz?

Bay Hoffman'a göre öyle değil. Yine de ona tam olarak inandığımdan emin değilim. Bize her şeyi anlatmadığına yemin edebilirim. gerçek.'

Ambrose kıkırdadı. "Genel olarak konuşursak, avukatlar bunu yapmaz. Bu konuda biraz araştırma yapmaktan çok memnun olurum, eğer bu Yardımcı olur mu? Batı Cork'ta hâlâ bir sürü tanıdığım var. Buranın ne kadar küçük olduğunu biliyorsun. Mutlaka hatırlayan birileri vardır. O zaman hakkında *bir şeyler*.'

"Teşekkür ederim Ambrose, eğer yaparsan inanılmaz minnettar olurum. Nezaketine gülümsedim.

"Lafı bile olmaz, Merry. Bildiğin gibi, dedektif olma fikri her zaman hoşuma gitmiştir.

'Poirot tir tir titrerdi,' diye takıldım.

"Gerçekten de öyle. Emin ol, ben de üzerime düşeni yapacağım ve Argideen Evi'nin eski sakinleri hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım.

'Teşekkür ederim, Ambrose. Yarın sabah çelenk koyma töreninden önce seni ararım.

"Çok iyi! Açık denizlerin ve gerçek mirasınızın devam eden macerasının tadını çıkarın. Güle güle, Merry.'

"Güle güle, Ambrose. Uydu telefonunu bıraktım, gerindim ve duşa doğru yöneldim.

Ally lattesini yudumladı ve limandaki seyir güvertesinden Akdeniz'e baktı. Deniz bu sabah değirmen gölü gibiydi ve mükemmel yelken koşullarına imreniyordu. *Titan*'dan birkaç saatliğine ayrılıp Laser'ını bir tura çıkarabilmeyi ne kadar da isterdi. Bu Kafasını boşaltmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Büyükannesiyle büyükbabasının uğradığı korkunç kaderi yeniden yaşıamak zor olmuştı. Pip'in Norveç'te kalma kararını hâlâ kabullenmekte zorlanıyordu. Keşke onun

Büyükanne babasını ve Elle'i dinlemiş olsaydı, her şey ne kadar farklı olabilirdi. Onlarla birlikte İskoçya'ya gidebilir, yepyeni bir hayata başlayabilirdi.

Ally başını salladı. Sevgi bağının bir insanı sağduyusuna rağmen yapmaya zorlayabileceği şeyler inanılmazdı.

Hikâyeyi yeni bir bakış açısıyla okumak, biyolojik babası Felix Halvorsen'e karşı daha da büyük bir sempati duymasını sağlamıştı. Tüm o korkunç olayın gerçek kurbanı oydu. Onun bu hale gelmesinde şaşılacak bir şey var mıydı? Ally bir şey hissetti Aniden kardeşine mesaj atma isteği duydu Thom ve cebinden telefonunu çıkardı. Sinyal olup olmadığını kontrol etti ama *Titan* hareket ediyordu ve şimdi bir direğin menzili dışındaydı.

"Ally?" Sıçradı ve elindeki kahvenin yarısını beyaz keten gömleğine dökmeyi başardı. "Kahretsin, çok üzgünüm. Jack güverteden koşarak ona doğru geldi.

"Jack... bu senin hatan değil. Düşüncelerimde kaybolmuştum, hepsi bu. "Öyle mi?" Sırtına nazik bir kol koydu ve Ally'nin omurgası karıncalandı.

"İyi misin?

Ally başını salladı. "Evet. Teşekkür ederim, Jack.

Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Şimdi bana gerçek cevabı verecek misin?"

Kadın ona boyun eğmiş bir gülümseme verdi. "Pekâlâ. Günlüğün o son bölümü benim için özellikle zordu.

Jack içini çekti ve *Titan*'ın korkuluklarına yaslandı. "Üzgünüm, Al. Bu özellikle senin için çok zor olmalı.

"Hepimiz için zor," diye yanıtladı Ally. "Annenin neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum.

"Ah, o sert yaşlı bir kuş.

"Jack! Ally onun bu çirkin yorumuna kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

O da kıkırdadı. "Hey, bunu rahatlıkla itiraf edebilir! Jack anlatmaya kararlı olduğu konuya devam etti. "Ama Bear ve diğer şeyler yüzünden seni gerçekten anlıyorum Ally. Bu arada, küçük adam bu sabah nerede?"

"Şu anda annemle birlikte.

"Ne kadar şanslı. Çocuklarla arası çok iyi, değil mi?"

"Kesinlikle. Ally kollarını kavuşturup yere baktı, yapmak istediği iltifatı nasıl ifade edeceğinden emin değildi. "Dün sen de onunla o kadar kötü değildin. Doğuştan yeteneklisin. Başını salladı.

"Ah, teşekkürler. Her zaman baba olmayı hayal etmişimdir. Kendi kendine küfretti.

"O değil. Ben onun babasıyım. Ya da hiçbir zaman babası olamayacağım. Başını salladı ve korkuluklara tutundu.

"Sorun yok. Ally şefkatli bir kıkırdama çıkardı.

Jack derin bir nefes aldı. "Bu konuda berbatım, Ally. Ama bunu gerçekten söylemek istedim. Theo'yu çok düşüneceğini tahmin ediyorum.

Her şeye ek olarak. Onu çok özleyiyor olmalısınız. Zaten yaşadığın her şeyin üstüne bir de bu ekleniyor.

Jack'in içten sözleri ve düşünceliliği Ally'yi derinden etkiledi. "Bunu söylediğin için gerçekten minnettarım Jack. Teşekkür ederim.

"Ciddiyim," diye devam etti Jack. "Seninle gerçekten gurur duyardı. Ve tabii ki Bear'la da.

Ally boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı. "Teşekkür ederim.

İkisi de denize bakarak bir süre sessizlik içinde durdular. Sonra Ally yavaşça elini uzattı. "Hazır garip konuşmalar yapıyorken, sana bir özür borçluyum.

Jack onun elini tuttu ama gerçekten şaşkın görünüyordu. "Ne için Ally?
"Fransa'da tanıştığımızda sana Bear'dan bahsetmediğim için.
Geldiğinde onu görmek çok garip olmalı.

"Ah. Omuz silktili ve geçiştirmeye çalıştı. "Lafı bile olmaz. Bu kesinlikle beni ilgilendirmez.

Ally devam etti. "Teşekkür ederim. Ama Jack ... bu gerçekten seni ilgilendiriyor ve sana söylemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçekten çok üzgünüm.

Başını iki yana salladı. "Aptal olma. "Benim işim" olduğunu nereden çıkardın?

Ally kendini çelikleştirdi. "Aman Tanrım. Jack . . . Sana söylemedim çünkü söylemek istemedim..."

Elini daha sıkı kavradı. "Neyi istemedim, Ally?" "Seni kendimden uzaklaştırmak istemedim," diye itiraf etti Ally.

Kısa bir sessizlik oldu. Jack'in yanıt olarak yapabildiği tek şey 'Oh,' oldu.

Ally devam etti. "Sadece, doğru ya da yanlış, yeni bir bebeğim olduğu gerçeğinin seni rahatsız edebileceğini düşünmüştüm. Onun ölen sevgilimin çocuğu olduğundan bahsetmiyorum bile. Ally başını ellerinin arasına aldı.

"Dürüst olmak gerekirse, Jack, bunu sen yazamazdın.

Jack gergin bir kahkaha attı. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, beni "ciddi bir şey" olarak görmediğin için ondan bana bahsetmediğini sanıyordum.

"Ciddi bir şey" mi?

"Evet, bilirsin işte. Jack'in gözleri güvertede gezindi. "Potansiyel erkek arkadaş malzemesi, sanırım.

"Sebep bu değil, hayır. Ally sıırıttı. "Az önce gerçekten "potansiyel erkek arkadaş malzemesi" ifadesini mi kullandın?

Bu kez başını ellerinin arasına alan Jack oldu. "Tanrım. Özür dilerim.

Ally onun sırtını ovdu. Sorun yok! Ama biz bunu yaparken Bu konuşma hakkında gerçekten ne düşündüğünüzü sorabilir miyim? Dürüst olmaktan çekinmeyin.

Jack'in gözleri kocaman açılmıştı. "Bear'ı mı kastediyorsun?" diye sordu. Ally başıyla onayladı. "Şey ... Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bence o harika! Yani, o harika! Her şey ... harika.

Ally onun bu çıkışına gülmekten kendini alamadı. Jack de ona katıldı. "Bunun için özür dilerim. Hiçbir zaman çok açık sözlü olamadım. Ama ciddiym, Ally. I

Oğlunuzun başına gelenlerin çok özel olduğunu düşünüyorum. Bence Theo'nun yaşamaya devam etmesi çok güzel. Her neyse. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

"Kendimi daha fazla d ğ mlemeden bu meseleyi halledelim. Bir an için birbirlerine baktılar, ta ki Ally eğilip onu nazikçe  pene kadar.

"Vay canına," dedi Jack. "Bu garip konuşmayı haftalar önce yapmalıydık! Ally'yi kollarının arasına çekti. Onu bu kez tutkuyla öptü ve kollarında yumuşadığını hissetti.

"Teşekkür ederim Jack," dedi

Ally. "Ne için?

"Burada olduğun için.

Saat on bire doğru, altı D'Aplièse kardeşten beşi ana salondaki geniş ve rahat kanepelerde toplanmıştı. Çoğu kahvaltı masasından meyve suları ve taze pişmiş kruvasanlar getirmişti, uzun bir okuma gecesinden sonra daha yeni yüzeye çıkmışlardı.

"Günlüğü elimden bırakamadım," dedi Tiggy.

"Ben de öyle," diye kabul etti Maia. 'Gerçekten ilginç bulduğum kısmı biliyor musun? Babam ateşin içindeyken. Kırmızı elbiseli kadın ona göründü ...'

"Evet, biraz duman solumanın beyne yapabilecekleri inanılmaz, değil mi? Electra alay etti ve ağzına bir hamur işi tıktırdı.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım Electra. Tiggy ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve küçük kız kardeşi onu yuvarladığında alınmamaya çalıştı gözler.

"Sanırım herkes asıl noktayı kaçırıyor. CeCe kaşlarını çattı. 'O piç Kreeg kelimenin tam anlamıyla babamı diri diri yakmaya çalıştı. Sizi bilmem ama ben öyle bir öfke duyuyorum ki...'

"Biliyorum, CeCe," diye teselli etti Star. 'Garip olan şey başarısız olması. Kreeg babamı öldürmeyi asla başaramadı. İkisi de yaşlı birer adam olarak öldüler. Yani Kreeg kovalamacayı bıraktı mı, yoksa uzlaştılar mı? Her iki kardeş de gerçeğin ne olabileceğini merak ederken oda sessizliğe gömüldü.

Sessizlik Ally'nin salona girmesiyle bozuldu, onu Jack izledi.

"Herkese günaydın," dedi.

"Evet, günaydın hanımlar. Jack garip bir manevrayla Ally'den uzaklaştı, belli ki onun yanında durup durmaması gerektiğinden emin değildi.

Ally ellerini birbirine kenetledi. "Konuşulanlara bakılırsa herkes babamın günlüğünden haberdar sanırım? Genel bir onaylama vardı. "Merry nerede?

"Uyanıktı," diye yanıtladı Star. 'Sanırım bir şeyler düşünmek için jakuziye gitti. Sen iyi misin Ally?" diye sordu kararsızca. "Büyükannen ve büyükbaban hakkında okudukların korkunçtu.

Ally gülümsemeye zorladı ve başını salladı. "Ben iyiyim. Tamamen farkında olmadığım bir şey değil.

Maia aniden, "Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

D'Aplièse'in en büyük kız kardeşi odanın köşesinde duran ve BBC Haber kanalını yayınlayan televizyonu işaret ediyordu. Televizyonun sesi kapalı olmasına rağmen, odanın tamamı Zed Eszu ile neredeyse yüz yüze gelmişti.

'Kahretsin, o hayvanın ekranda ne işi var? Üzgünüm, Maia. Biri şunu kapatsın! Electra aceleyle söyledi.

"Hayır! Maia kararlı bir şekilde cevap verdi. 'Duymak istiyorum. Hadi sesini açalım. CeCe uzaktan kumandayı kaptı ve ses düğmesine bastı.

'. . ve *gelecek* haftamızın bir parçası olarak, fiber tabanlı internetin büyümesine yönelik planları hakkında konuşmak üzere Lightning Communications CEO'su Zed Eszu'ya katılıyoruz. Programımıza hoş geldiniz.

Sayın Eszu.'

"Çok teşekkür ederim," diye cevap verdi, alamet-i farikası olan Gülümseyin. Zed o berbat parlak takım elbiselerinden birini giymişti ama kravat takmamayı tercih etmişti. Aslında gömleğinin düğmeleri o kadar açıktı ki

Böylece izleyici onun büyük göğüs kaslarını bir an için görebiliyordu. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve kelimenin tam anlamıyla yağlılık yayıyordu.

Electra, "Tanrım, şuna bir baksana," diye bağırdı. "Bunun her saniyesine bayılacak.

"Şşşt," dedi Maia, dikkatle ekrana bakıyordu.

"Öncelikle," diye devam etti sunucu, "on yıllar boyunca Lightning'i yöneten babanız Kreeg'in ölümü nedeniyle en içten taziyelerimizi sunuyoruz.

"Evet, neredeyse otuz yıl," diye yanıtladı Zed.

Sunucu ona içten bir baş selamı verdi. 'Bu süre zarfında, dünyanın dört bir yanındaki evlerde internet altyapısının güncellenmesine yardımcı olarak çok şey başardı. Bu da doğal olarak onu çok zengin bir adam yaptı.

Zed, Maia'nın tüylerini diken diken eden yapay bir kahkaha attı. "Para babam için önemli değildi. Ellerini iki yana açtı geniş bir şekilde. 'O sadece insanlara yardım etmeyi  nemserdi. Onun gerçek tutkusu buydu.

"Bu saçmalık da ne? Electra tısladı.

"    t, lütfen," diye yalvardı Maia.

'Babam insanlığı severdi. Hepimizin daha iyi hayatlar yaşamasını, birbirimize daha iyi bağlanmamızı ve ...' - Zed doğrudan kameranın namlusuna baktı - '. . gerçekten önemli olan insanlarla bağlantımızı asla kaybetmememizi isterdi.

Röportajı yapan kişi kollarını kavu turdu ve Zed'in yorumlarını düşündü. "Sizce onu yönlendiren şey bu muydu?

Zed sandalyesinde arkasına yaslandı ve hastalıklı tatlı bir sırıtma daha yaptı.

'Biliyorsun, birisinin öylece yeryüzünden kaybolabileceği fikrinden ho lanmıyordu. Herkes bağlantıda kalmayı hak ediyor. I

Sanırım iletişim ve internet konusunda onu büyüleyen şey de buydu.

'Bu ilham verici bir hikaye. Siz kendiniz bir süredir

Babanızın  l m  üzerine şirkete müdür olarak atandınız. Bir gün şirketin başına geçmeniz her zaman planlanmış mıydı?

Kesinlikle. Babam titiz bir planlamacıydı. Her şey her zaman inanılmaz derecede iyi d   n lm   t . Ağırba lı bir şekilde başını salladı, yüzü tamamen endi eliydi.

Tiggy araya girdi. "Beni  rpertiyor. Neden doğrudan bizimle konu uyormu  gibi hissediyorum?

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye cevap verdi Ally nefesinin altından.

Sunucu devam etti. "*Gelecek* haftamızın bir parçası olarak, Lightning için yaptığınız genişleme planlarından ve internet hızımızın nasıl artabileceğinden bahsetmek için buradasınız!

"Kesinlikle doğru, teşekkür ederim. Parmaklarını birbirine vurarak zeki i adamı rolünü oynadı. Elbette bunların hepsi gösteriş içindi. Bu büyük bir gösteriydi ve D'Apli e kardeşler bunu biliyordu. "Bugün Lightning Communications'ın modası geçmiş uydu ağımızı en son teknolojiyle değiştirmeyi planladığını duyurabilirim.

Kıtalarımızı uzaydaki herhangi bir şeyin yapabileceğinden daha güvenilir bir şekilde birbirine bağlayacak olan fiber optik kablolar.

Sunucunun kafası karışmış görünüyordu. "Kablolar mı? Bu uydulardan daha geri bir adım değil mi?

"Harika bir soru. Sorduğunuz için teşekkürler. Adam sırtıttı.

"Bleurgh," diye mırıldandı CeCe.

'Kablolarım bant genişliği ve veri taşıma açısından önemli ölçüde gelişmiş performans sunacak. Bunun sizin için biraz zor olabileceğini biliyorum.

bazı izleyicilerinizin anlaması için. Küstahça gülümsedi. 'Bu kablolar şeffaf cam borulardan geçen ışık darbeleri aracılığıyla bilgi aktararak çalışır. Sihir gibi,' diye kıkırdadı. "Beni bir sihirbaz olarak düşünün.

"Çok yumruklanabilir bir suratı olan bir sihirbaz," diye araya girdi Jack.

Sunucu sorularına devam etti. "Bu kablolar başımızın üzerinde telefon hatları gibi asılı mı duracak?

"Tanrım, bugün gerçekten mükemmel sorularla dolusun. Zed'in samimi görünme çabaları giderek sinir bozucu olmaya başlamıştı. 'Aslında bu kablolar okyanuslarımızın altına yerleştirilecek. Bir hayal edin... deniz yatağının kendisi teknolojiyle dolup taşacak!

"Kulağa çok iddialı geliyor, Sayın Eszu. Doğal olarak, çevresel kaygılara da değinmeliyim. Bu işi çevreye zarar vermeden yapabilecek misiniz? Deniz yaşamını rahatsız etmek mi?"

Zed kaşlarını çattı ve bir an için gardını düşürdü. 'Bu yeni insan ırkı için küresel telekomünikasyonun temelini oluşturacaktır. Eğer birkaç balık yolunuza çıkarsa, eminim ki İnsanların kabul etmeye istekli olacağı bir

fedakarlık." "Herkes aynı fikirde olmayabilir-

Zed sunucunun sözünü kesti. 'Her şey risk ve ödül meselesi. Kazanmak için yol boyunca kayıplar vereceğimizi kabul etmeliyiz. Kendini kontrol etti ve mide bulandırıcı bir sırıtma daha yaptı.

"Elbette, açık olmak gerekirse, Şimşek olarak Nemo ve küçük balık dostlarının zarar görmemesi için elimizden geleni yapacağız.

"Eminim birçok izleyici bunu duyunca rahatlayacaktır," dedi sunucu, şimdi biraz telaşlanmıştı. "Ben de soracaktım-

Zed bir kez daha araya girdi. 'Gördüğünüz gibi babam ölmedi, aslında ölmedi. Bu proje sayesinde yaşamaya devam ediyor. Ve eğer her şey plana uygun giderse, sonsuza kadar yaşayacak. Herkes Eszu ismini hatırlayacak.

"Bu güzel bir düşünce. Ama tekrar yola koyulacak olursak, bu kesinlikle muazzam bir görev, değil mi?"

"Bu doğru. Zed mütevazı bir omuz silkti. 'Ama ben çok heyecanlıyım Yıldırım İletişim'in projenin tamamlanmasını sağlamak üzere Berners Bank ile ortaklık kuracağını duyuruyoruz. Genç Eszu halinden çok memnun görünüyor."

Sunucu, "Berners tarafından mı finanse edileceksiniz?" diye sordu.

"Kaba bir terim seçtiniz ama evet. David Rutter, CEO, bir kişisel arkadaşım. O harika bir adam. Benim gelecek vizyonumu paylaşıyor."

"David Rutter ... CeCe fısıldadı. "Bu ismi daha önce nerede duymuştum?"

Sunucu, "Bay Rutter'ın telefon numarası kesinlikle telefon rehberinde bulunması gereken kullanışlı bir numara," diye espri yaptı.

Zed tertemiz alınmış kaşlarını kaldırdı. "Ben de aynı fikirdeyim, evet."

"Bu muazzam projeye nereden başlayacaksınız?"

'Avustralya'yı Yeni Zelanda'ya bağlayarak başlayacağız. Bu bizim küçük Antipodean test çalışmamız," diye güldü. "Tasman Denizi'nin altını kazmaya başlamak için küçük bir "hendek kazıcı" ordusu göndermek üzereyiz."

Sunucu Zed'e başıyla onay verdi. 'Peki, ilerlemenizi ilgiyle takip edeceğiz, Bay Eszu. "Tasman Denizine döneceğinize söz vermelisiniz. ve projenin ilerleyişi hakkında bizi bilgilendirin."

"Benim için bir zevktir, teşekkür ederim. Parladı beyazlatılmış dişler. 'Ama gitmeden önce söylemeliyim ki Yıldırım'da her şeyi sonuna kadar markalaştırmayı severiz. Belki bu projenin adını bilmek istersiniz?"

Sunucu bir kez daha şaşırdı. "Elbette," dedi dişlerini sıkarak.

'Bu proje insanlığın ağır yükünü kaldıracağı için, projeyi "Atlas" olarak adlandırmamız mantıklı olur. "Atlas".

Electra uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu kapattı. Salon sessizliğe büründü. "Pekala hanımlar. Bu yolculuğa çıktığımızı bildiğinden eminim. Eminim babam ve Kreeg'in geçmişi hakkında her şeyi biliyordur. Kadın televizyonu işaret etti. 'O ucube bir tepki istiyor. Ama biz bunu ona vermeyeceğiz. Tamam mı?'

CeCe ayağa kalktı. 'Bu son bir intikam parçası gibi. Tüm dünya bu kablo olayını öğrenecek. Ve bunu yapmak için babamın adını kullanıyor.

"Pardon, o adam tam olarak kimdi? Jack Ally'ye fısıldadı. "Kreeg Eszu'nun oğlu," diye cevap verdi.

'Tanrım. Üzerindeki saç yağının kokusunu buradan alabiliyorum.

Durakladı,

atmosferin değiştiğini hissetti. "Dinleyin, ben bir kahve almaya gidiyorum, sanırım siz kızlar biraz takviye yapabilirsiniz.

"Sakıncası yoksa roze olsun Jack," dedi Star.

"Hemen geliyorum," diye yanıtladı ve salonun kapısına yöneldi.

"Tanrım. Kendimi hasta hissediyorum. O sadece ...' Maia'nın sesi boğazına bir yumru oturmasıyla kesildi.

Electra kız kardeşinin elini tutarak, 'Biliyorum tatlım,' diye cevap verdi. 'Ama sakın olalım ve birlikte kalalım. Babamın ne yapacağını düşün. O ne yapardı?

durup bir şeyler düşünmek. Her zaman söylediği şey neydi? Satranç hakkında?

"Taşları akıllıca kaybet," diye fısıldadı Yıldız.

"İşte bu. Sanırım savaşlarınızı seçmeniz gerektiğini söylemek istedi. Ve bu şu anda pek bir şey yapamayacağımız bir savaş,' dedi Electra. devam etti. 'Zamanlamanın tesadüf olmadığını biliyoruz. Babamı onurlandırmak için yaptığımız geziyi mahvetmeye çalışıyor. Bu yüzden ona izin vermeyeceğiz.

Ally arka güverteye çıktı, başı dönüyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının korkunç ölümlerini yeniden yaşamak zorunda kalmasından, Zed Eszu'nun her şeye gücü yeten ve şeytani bir varlık gibi ortaya çıkmasına

Titan'ın televizyonlarındaki tanrı. Tabii ki Jack'i de unutmamak gerekir. Daha önceki öpüşmelerini düşününce kalbi küt küt atmaya başladı. O Umutsuzca, garip gerginliğin artık geride kaldığını ve bir şansları olabileceğini umuyordu. Yatın arka tarafına doğru ilerledi, Ma'nın izini bulup onu 'Ayı görevinden' kurtarabileceğini düşünüyordu.

Ally kış tarafa yaklaşırken Georg Hoffman'ı gördü. Bir elini saçlarında gezdiriyor, diğer eliyle de

uydu telefonu. Avukat bir aşağı bir yukarı volta atıyor, elini kolunu sallıyordu.

kafasını şiddetle salladı. Sonra Georg telefonu bırakıp dizlerinin üzerine çöktü ve tik ağacı döşemeye vurmaya başlayınca Ally şaşkınlıkla ona baktı.

Hemen ona doğru koştu. "Georg! İyi misin?

Georg yerinden sıçradı ve ayağa fırladı. "Ally, beni affet.

Yalnız olduğumu sanıyordum.'

"Sorun ne? Kiminle konuşuyordun?

"Ah," diye kekeledi. "Sadece kız kardeşimdi. Bana bazı zor haberler veriyordu.

"Georg, çok üzgünüm. Zor haberlerden anlayan biri varsa o da benim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?

Yüzü kıpkırmızı oldu. 'Oh, hayır. Yine de teşekkür ederim. Ben gerçekten

Ne kadar özür dilesem azdır. Deyim yerindeyse, çok nadiren soğukkanlılığımı kaybederim. "Endişelenme Georg," diye onu teselli etti Ally. 'Bu stresli bir durum

hepimiz için zaman. Paylaşmanın yardımcı olmayacağından emin misin?

Büyük bir iç geçirdi. 'Önemli değil, gerçekten. Claudia sadece Şu anda çözemediğim bazı kişisel meseleler hakkında beni bilgilendiriyor. Bu benim işim, Ally, sorunları çözerim. Ve benim için çok önemli birine yardım edemeyecek kadar güçsüz olmam beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ally kaşlarını çatı. 'Affedersin Georg, Claudia mı dedin? *Bizim* Claudia, Atlantis'ten? Telefonda kız kardeşinle konuştuğunu sanıyordum.

Georg'un ağzı kocaman açıldı. Özür dilerim. Evet, bir hata yaptım. Hata. Şey, hayır,' diye kendini düzeltti, 'yapmadım. Kız kardeşimin adı da Claudia. İki Claudias, aha!"

"Bir hata mı yaptın Georg? Yoksa bir kez olsun filtrelenmemiş gerçeği mi söyledin?

Georg Hoffman başını ellerinin arasına aldı. "Günlüğün neresindesin?

"Babam High Weald'da yaşıyor.

Zihinsel olarak bir şeyleri kontrol etmek için bir an durdu. "Evet, Ally. Claudia benim küçük kız kardeşim. Babanızla karşılaşmamızın koşulları günlüğünün sayfalarında ayrıntılı olarak anlatılıyor. Sana anlatmasına izin vereceğim.

kendi sözleriyle.'

Ally'nin söyleyecek sözü kalmamıştı. 'Georg . . . Ben ... bu neden bir sır olarak saklansın ki?

Georg omuz silkti, ipliği iyice çözülmüştü. 'Baban en iyi yaptığı şeyi yapıyordu - bizi koruyordu, hepsi bu. Okuyun, göreceksiniz.

Ally bugünün daha fazla kaotik olamayacağını düşündü. Manik bir Georg görmek son derece rahatsız ediciydi. *Bu* biraz *Oz Büyücüsü*'nde perdenin arkasındaki küçük adamı görmeye benziyordu, illüzyonu sürdürmek için karmaşık makineleri çılgınca çalıştırıyordu. Birdenbire Ally'nin içinde

durumu kontrol altına almak için güçlü bir dürtü. 'Şimdi söyle bana Georg, Claudia'nın sana verdiği haber neydi? Kelimenin tam anlamıyla öfkeyle yere vurmana neden olan haber?

Georg ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten, Ally, alakası yok-" Ally tersledi ve Georg'u keten ceketinin yakalarından yakaladı.

'Georg Hoffman, hayatında ilk kez bana *tam olarak* neler olduğunu anlatacaksın. Claudia'nın ne olduğunu bilmek istiyorum.

ve bunun seni neden bu kadar kızdırdığını bilmek istiyorum. O zaman geçen ay boyunca neden bu kadar çok gizli telefon görüşmesi yaptığını ve bunların neden Claudia Atlantis'ten ayrılır ayrılmaz başladığını bilmek istiyorum. Unutma Georg, sen benim için çalışıyorsun.

Kardeşlerim. Ve cevap istiyoruz. Bu pazarlığa açık değil.

Georg'un omuzları çöktü ve Ally onun kızaran gözlerinin içine baktı.

'Tamam, Ally. İstediğin şeyi yapacağım. Ama lütfen beni suçlama. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı söylediğimde bana inanın. Georg sessizce hıçkırmaya başladı.

'Bundan şüphem yok, Georg. Ama biz gerçeğe hazırız. Onu serbest bıraktı ve bir kez daha gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktı.

"Evet, öylesin," dedi ısrarla.

The Diary of Atlas

1944-51

High Weald, Kent, England

Şahsen, Elle ve benim yaşadığımız bu mükemmel malikane dururken Vaughan'ların neden eski, harap malikanelerinde yaşamak istedikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Odun sobası, geniş açık kirişleri ve 'İngiltere'nin Bahçesi'nin inişli çıkışlı yeşil alanlarına bakan bir manzarası var. Buraya bayılıyorum.

İş anlamında, Elle ve ben günlük faaliyetlerimizde tatmin bulduk. Elle minnettar ağızlar için yemek pişiriyor ve ben de High Weald'ın sahip olduğu güzel araziyle ilgileniyorum. Hatta zaman zaman, Elle'nin benim bahçemde yetiştirdiğim ürünleri kullanmasıyla işbirliği yapmayı bile başarıyoruz.

sebze tarlası. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de tutkularımızı senfoni orkestralarında ifade edemediğimiz için zihinlerimizin huzursuz ve tedirgin olacağını düşünmüştüm - ama şimdi yaşadığımız sessiz, sağlıklı hayat, söylemeye cesaret edebilir miyim ... tercih edilebilir mi? Hayatımda hiç bu kadar daha güvenli ya da daha huzurlu. Manzara çizimlerim kesinlikle gelişti, hatta Elle bir ya da iki tanesini oturma odasının duvarlarına asmama izin verdi.

Akşamları ateşin önünde toplanıp kitap okuyoruz.

Kitaplar. Ara sıra Müttefiklerin Mihver güçlerini uzakta tuttuğuna dair içimizi rahatlatmak için radyoyu açıyoruz ama dürüst olmak gerekirse savaş, içinde bulunduğumuz pastoral cennetten milyonlarca kilometre uzakta görünüyor.

Var. Çatışmalar ilerledikçe Archie Vaughan Ashford hava üssünde daha fazla zaman geçirmek zorunda kalmıştır, ancak son derece neşelidir. Eşi Flora da gerçek bir keyif kaynağı. Saatlerce çalışıp

bahçelerde benimle birlikte. ieklere olan tutkusunun ruhunu yatıştırma ve onu başka bir dünyaya götürme yeteneğine sahip olduğu açık. I Bunu onda fark ettim, çünkü müzik de benim için aynı şeyi yapıyor.

Flora bana karşı özellikle sabırlı, çünkü çok çabuk fark etti ki bir bahçıvan olmadığımın farkındayım. Her gün ondan yeni bir şey öğrendim ve doğal dünyanın gerçek güzelliğini takdir etmeye başladım. Narin, karmaşık ve görkemiyle uyumlu. Uzun ğleden sonraları uzun ömürlü bitkilerle ilgilenirken ve çalıları budarken Flora bana, dramatik açıdan neredeyse benimkine rakip olduğunu söylemem gereken hikayesini anlattı. Onun ve Archie'nin sonunda birbirlerini buldular.

"Uzun yıllarımı aşkı inkr etmeye çalışarak geçirdim, Bay Tanit," diye itiraf etti bana. "Ama aşkın, herhangi bir insanın kontrol edebileceğinden çok daha güçlü bir kuvvet olduğunu fark ettim.

Gülümsedim. "Bu konuda haklısınız, Leydi Vaughan.

"Haklı olduğumu biliyorum. Flora beyaz gl fidanından kahverengileşen bir tomurcuk kopardı. "şimdi söyleyin bana Bay Tanit, Eleanor'la nasıl tanıştınız?

İnatçı bir otu ayıklarken cevabımı bir süre düşündüm. "Paris'te yetim olarak tanıştık, Leydi Vaughan.

Ellerini kalçalarına koydu. 'Aman Tanrım! İkinizin de ebeveynsiz olduğunu fark etmemiştim. Durakladı. "Biliyorsun, Teddy ... Flora kendini durdurdu ve başını salladı. "Her neyse, ikiniz de çok "ok uygun olduğunu söylemeliyim. Narin beyaz bir yaprağı inceledi. "Büyüdükçe aşkın yıldızlarda yazılı olduğunu daha çok düşünmeye başlıyorum.

Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırdım. "Evet, Leydi Vaughan. Bundan eminim.

Yüzünü buruşturdu. 'Lütfen Bay Tanit, size kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Bana Flora diyebilirsiniz.

'zgnm, Flora. Lütfen bana Bo de. Bob deyin.

Robert.' Kıkırdadı. "Tamam, Bo-Bob-Robert, olur.

Başımı salladım ve bir sonraki otla devam ettim. 'özür dilerim. Fransızca yerine İngilizce düşünmek bazen kafa karışıklığına yol açıyor,' diye açıkladım.

'Sorun değil. İkinizin de neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ama birbirinize sahip olduğunuz için çok mutluyum. Birbirinize bakışınız

gerçekten çok büyüdü. Ne zaman evlendiniz?'

Önümdeki çamura odaklanabildiğim için mutluydum. "Ah, birkaç yıl önceydi.

Fransa'da. Pahalı bir ilişki değildi.

Flora melankolik bir şekilde içini çekti. "Bence bu daha iyi. Günün sonunda iki kişi söz konusu, başka kimse değil.

Archie ve Flora'nın bir kızları var, büyüleyici ve zeki Louise. Tatlı ve sevecen bir kadındır ve savaşa yardım etmek için High Weald'da bulunan ve arazide ürün yetiştiren 'Arazi Kızları' ekibini yönetmektedir. Liderliği ilham verici ve koğuş arkadaşları ona bayılıyor.

Kısa bir süre önce Louise'in Rupert Forbes ile nişanlanmasını kutladık - nazik, kitap kurdu bir adam olan Rupert, miyopluğu nedeniyle ön saflara katılamamıştı. Bununla birlikte, Rupert'in muazzam zekası ve kendinden emin tavrı, İngiliz ordusu tarafından kapılmasını sağladı.

Güvenlik Servisi - özellikle Archie'nin son derece gurur duyduğu bir şey.

Çift, çiftlik müdürü ayrıldığından beri boş olan High Weald'ın karşısındaki Home Farm'a taşındı

askere alınmasının ardından. Bahçede benimle sohbet etmek için durduklarında her zaman bir zevk, akşam yemeğinde bize katıldıklarında ise bir ayrıcalık duyuyorum ki bunu birkaç kez yaptılar.

Ailenin ısınamadığımız tek üyesi Vaughan'ların oğlu Teddy. Kısa süre önce tam olarak emin olmadığım nedenlerden dolayı Oxford

Üniversitesi'nden ayrılması istendi ve o zamandan beri

İç Güvenlik'te şansını denedi (Teddy emir alamadığı için başarısız olmaya mahkumdu). Ayrıca kısa bir süre için

High Weald'daki çiftliği yönetti, ancak kısa süren yöneticiliği sırasında dikkatsizliği nedeniyle yıllık verim neredeyse yüzde kırk oranında düştü.

Archie çaresizlikten ona Hava Bakanlığı'nda sadece birkaç hafta sürecek idari bir iş buldu.

Elle ve ben sık sık sabahın erken saatlerinde kulübemizin önünden geçen spor arabasının kükremesini duyacağız.

Akşamları şehir dışında, şüphesiz çeşitli

Hepsi de onun varlığı karşısında açıklanamaz bir şekilde baygınlık geçiren farklı kadınlar. Tanrı bilir onda ne buluyorlar. Şahsen, o bana

Pahalı ayakkabısındaki bir parça kir. Ama genç adamın egosu beni pek rahatsız etmiyor. Teddy Vaughan, Kreeg Eszu'nun vahşî Rottweiler'ının yanında zavallı bir bücür kalır.

Bununla birlikte, kısa bir süre önce, bücür topuklarıma biraz fazla agresif bir şekilde dokundu. İşlediği suçun niteliği Elle'ye bazı müstehcen yorumlarda bulunmaktı ve bu da Elle'nin çok üzülmesine neden oldu. Teddy bana istediği gibi hitap edebilir ve hiçbir sonuçla karşılaşmaz, ancak *ona* yönelik herhangi bir tehditkâr davranış affedilemez.

"Onunla şimdi konuşmak istiyorum! Elle bana onun müstehcen ağzından bahsettikten sonra öfkeden kudurmuştum. Ayağa kalktım, ceketimi aldım ve kulübenin kapısına yöneldim.

'Bo, hayır!' (Özel hayatımızda hâlâ 'Bo ve Elle'yiz.) Kolumu tuttu ve yalvarırcasına bana baktı. 'Burada sahip olduğumuz şeyi riske atamayız. Bu

sadece çok mükemmel. Aslında hiçbir şey *yapmadı*.'

"Umurumda değil. Söylediği şey seni rahatsız etti ve ben buna katlanmayacağım.

Elle elimden tuttu ve beni oturma odasının ortasındaki eskimiş pembe kanepeye geri götürdü. 'Buradaki yerimizi unutmamalısın.

Biz sadece personeliz. Vaughan'lardan herhangi biriyle saygıdan başka bir şeyle konuşmak bize düşmez.

Öfkeliydim ama isteksizce kabul ettim. "Eğer seninle bir şey yapmaya kalkarsa, o zaman ... Cümleye devam etmek istemedim.

"Evet. Elle başını salladı.

"Onun ahlaksızlığı hakkında söylentiler var, biliyorsunuz. Ben de duymuştum.

Kara Kızları'ndan birkaçı bunun hakkında konuşuyor. Görünüşe göre içlerinden biri onun çocuğuna hamileymiş!

Elle içini çekti ve kanepeye yaslandı. 'Tessie Smith, evet. Söylentiler doğru. Kendini göstermeye başladı. Daha da kötüsü Fransa'da savaşı bir nişanlısı var.

Başımı salladım. "Yüce Tanrım. Soyluların hak sahibi olduklarını düşündükleri şeyler beni şaşırtmaktan asla geri kalmıyor.

"Yemeklerini gizlice yediriyorum," diye devam etti Elle. "Şu anda iki kişilik yiyor ve aldıkları tayırlar kesinlikle acınacak durumda.

Elle'nin nezaketi öfkemi yatıştırdı ve onu kollarıma aldım.

Son birkaç aydır, Teddy Vaughan'ın ilerlemeleri giderek daha az belirsiz hale geldi. Elle bana Teddy'nin

tuhaf sözler ve gezinen eller. Daha geçen gün, Flora mutfaktayken kolunu Elle'in sırtına koyacak kadar cüretkâr davranmıştı. O sınır tanımayan bir adam.

İki gece önce, geç saatlere kadar sebze tarlasında çalışıyordum, Ürünlerin etrafına kafesler yerleştiriyoorduk, çünkü geceleri aç tavşanların baskınlarına maruz kalıyorduk. Ben de o sırada High Weald'ın uzun çakıllı yolundan gelen bir arabanın tanıdık gürültüsünü duyduğumda biraz tavuk teli. Bu Teddy'ydi, şüphesiz barda geçirdiği bir günden dönüyordu. Bu sefer Teddy ana eve doğru yolculuğuna devam etmek yerine arabayı bizim evin önünde durdurdu. yazlık. Kapıdan sendeleyerek çıktığını ve aracın arkasında kaybolduğunu gördüm. Bir şeylerin ters gittiğinin farkına vararak el fenerimi bıraktım ve

kulübemize doğru koşmaya başladım. Vardığımda kapı açıktı ve Teddy Vaughan kanepemizde Elle'in üzerindeydi.

"Hadi ama, kocanın bilmesine gerek yok," diye mırıldandı.

"Lütfen, bırak beni! Elle ağladı.

Öfkeden gözlerim kör olmuştu, Teddy'yi yakaladım ve fırlattım. Elle arkama saklandı.

"İçeri girdi ve üzerime atladı!" diye hıçkırdı.

Teddy tökezleyerek yerden kalktı ve bana doğru hamle yaptı, Bir yumruk atmaya çalıştı ama ben yoldan çekilince bir kilometre farkla ıskaladı.

"Evimizi terk edin! diye bağırdım. "Hemen!

'Ne demek istiyorsun, senin evin mi? Burası benim evim. Hepsi benim evim,' diye bozuk bir cevap verdi.

'Kesinlikle değil, seni aşağılık küçük adam. Bu ev ailene ait.'

'Evet, ama bu günlerden birinde ölecekler ve o zaman benim için çalışacaksın. Elle'ye baktı. "Ve sonra istediğim her şeye sahip olacağım.

'Senin için asla çalışmayacağız. Şimdi çık dışarı. Sarhoşsun sen.

"Evet, sarhoşum. Bana doğru tökezledi. "Sarhoş olabilirim ama en azından dürüstüm. Parmağını göğsüme sapladı.

Midem bulandı ve kalbim korkuyla doldu. "Ne demek istiyorsun?

"Sen Fransız değilsin. Oxford'da Fransız bir oda arkadaşım vardı. Sesi sana hiç benzemiyordu. Sen küçük bir yalancısın, Tanit.' Geriye doğru tökezledi ve kollarını havaya kaldırdı. 'Belki de casussundur! Seni Savaş Bakanlığı'na ihbar etmeliyim.

Yerimde durdum. 'Peki High Weald'da casusluk yaptığımı düşündüğün şey tam olarak nedir? Patates mi?'

'Babam çok önemli bir adam. Belki hava üssünde neler yaptığını bilmek istersin? Hmm?' İşaret parmağını yüzüme doğru tuttu. 'Polisi buraya getirmek için tek bir telefon yeterli.

Bu hoşuna gitmezdi, değil mi Tanit? Etrafı araştırmak, her türlü rahatsız edici soruyu sormak. Belki seni hapse atarlar. Ama merak etme. Karına çok iyi bakacağım...' Elle'e şehvet dolu bir sırıtış attı. Teddy'yi yakasından tutup ayağa kaldırdım ve kapıya doğru sürükledim. 'Hey! Gerroff me! Sen sadece bir hiçbir işe yaramayan bir hizmetçi. Olacağın tek şey bu...' Elle'ye dönmeden önce kapıyı suratına kapattım.

"Sen iyi misin?

"Evet. Kitap okuyordum. Birden içeri daldı ve ... Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum...' diye hıçkırdı.

"Seni korumak için her zaman burada olacağım, Elle. Onu sıkıca kavradım. "Sık sık yerel bara gittiğini biliyorum ama onu hiç böyle görmemiştim.

sarhoştı. Adam tamamen kontrolden çıkmıştı. Elle titremeye başladı. 'Gel ve otur aşkım. Sana tatlı bir çay yapayım. Onu kanepeye götürdüm ve rahat mutfağımıza geçtim. Küçük bakır kazanı doldurdum ve ocağın üzerine yerleştirdim. Etrafa bakınırken mutlu yazlık, kalbim ağırlaştı. Tek bir sonuç olduğunu biliyordum.

"Sanırım Teddy'nin neden bu kadar sarhoş olduğunu biliyorum. Elle burnunu çekti. 'Görünüşe göre Leydi Vaughan onu Tessie Smith hakkında konuşmak için oturtmuş. Kara Kızları'nın dedikodusu bu.

İçimi çektim. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor, evet. Kanepede ona katıldım. "Yarın sabah ilk iş Flora'ya bildirimizi teslim etmemiz gerekecek.

Elle başını öne eğdi. "Hayır...

Kolumu ona doladım. "Biliyorum, aşkım. Ama tartışacak bir şey yok. Artık burada güvende değiliz. Teddy'ye sahip olamayız

ve onun Savaş Bakanlığı'nı araması riskini göze alamam. Başka seçeneğimiz yok,' dedim ciddiyle.

Elle bana baktı. "Gerçekten Teddy'nin arayacağını düşünüyor musun?

Üzgün bir omuz silktim. "Kim bilebilir ki? Sarhoş olduğunu biliyorum. Ama risk almaya degeceğini sanmıyorum.

"Ama Bo, burada çok mutluyduk! Elle yas tuttu. 'Hayatımızı yeniden altüst etmeyi göze alabileceğimden emin değilim. Bu çok fazla.

Ayağa kalktım ve ılık çalan çaydanlığın yanına gittim. 'Keşke sonsuza kadar kalabilseydik. Ama birlikte kalmak istiyorsak taşınmalıyız Elle. Kaynayan suyu bir fincana boşalttım ve çay yapraklarını süzgeçle demledim.

'Her şeyi yeniden yapabilir misin, Bo? Yeniden başlayabilir misin? Burada inşa ettiğimiz her şeyi çöpe atabilir misin?

Ona sıcak içeceği uzattım ve oturdum. "Elle, ben çocukken "ev "in barınak, güvenlik ve masada yemek anlamına geldiğini sanırdım. Yedek elini tuttum. 'Sen bana bunun fiziksel bir şey olmadığını gösterdin.

bir yer değil, sevdiklerimiz tarafından yaratılan bir duygudur. Seninle olduğum sürece evimdeyim.

Bir süre el ele oturduk ve bir kez daha acı çekmeye zorlandığımız kaybı düşündük.

Sonunda Elle konuştu. "Bu sefer nereye gideceğiz?

Başımı ellerimin arasına aldım. Teddy'nin saldırısının yarattığı adrenalinin etkisi geçmişti ve kendimi tamamen bitkin hissediyordum. "Londra'ya ne dersin? diye sordum. "Orada iş sıkıntısı çekmezsin.

"Ne, mühimmat fabrikasında mı? Elle şaşırdı.

Başımı salladım. 'Hayır, aşkım. Archie Fransa'yı kurtarmak için bir operasyonun her an başlayabileceğini söylüyor. Normandiya'da muazzam bir sahil çıkarmasından bahsediyor. Londra'nın güvende olacağına inanıyorum.

Elle çayını yudumladı, nihayet yüzüne biraz renk gelmişti. 'Savaşın sona ermesinin ne anlama geldiğini biliyorsun. Ben zulümden kurtulmuş olabilirim ama Kreeg Eszu istediği yere seyahat etmekte özgür olacak. Eğer nerede olduğumuzu öğrenirse-'

"Biliyorum," diye araya girdim. 'Tekrar taşınmak için bir neden daha.

Ertesi sabah Flora Vaughan'ı High Weald'ın etkileyici mutfağında beklerken Elle de eşyalarımızı topladı.

Yazlık. Evin ihtişamı, yakında ayrılacak olmamızın acısını daha da arttırıyordu.

"Günaydın Bay Tanit! Flora gülümsedi, görünüşe göre varlığımla gerçekten neşelenmişti. "Sizi burada, mutfakta nadiren görüyorum. Endişeli görünüyordu. "Bayan Tanit rahatsız mı?

Hayır, o iyi. Teşekkür ederim, Leydi Vaughan.

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Size kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum, Flora sizin için Bay T.

"Teşekkür ederim, Leydi Vaughan," diye bilerek cevap verdim, bu da yüzünün düşmesine neden oldu. 'Bugün burada, Bayan Tanit ve benim High Weald'dan derhal ayrılmaya karar verdiğimizizin talihsiz haberini vermek için bulunuyorum. Biz ikisi de bu akşam gitmiş olacak.'

Flora şaşkın görünüyordu. 'Lütfen, Bay Tanit, anlamıyorum. Sebebinin sorabilir miyim?'

Tereddüt ettim. Teddy'nin davranışlarını bilmeyi hak ediyordu ama Tessie olayından sonra muhtemelen daha fazla dayanamayacağı konusunda temkinliydim. "Nedenini söylemeyeceğim, Leydi Vaughan, Ben de cevap verdim. 'Ama gerçekten, tüm kalbimizle, bizim için yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istiyoruz. Hayatımızın en mutlu yıllarından bazılarının burada, High Weald'da geçtiğini söylemek abartılı olmaz.

Flora sadece başını salladı. 'İstifanızı bir neden olmadan kabul etmeyeceğim, Bay Tanit. En azından bunu borçlu olduğumu düşünüyorum.

Argümanını kabul ettim. "En iyisi bu, hanımefendi. Durakladım. "Bayan Tanit artık High Weald'da kendini rahat hissetmiyor.

Flora yavaşça gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Teddy," diye cevap verdi. "Dediğim gibi, Leydi Vaughan, nedenini açıklamayacağım.

Flora şakaklarına masaj yaptı. 'Gerçekten çok üzgünüm Bay Tanit. Çocuk kontrolden çıktı.' Mutfak penceresinden dışarıya baktı. Birlikte saatlerce sebze yetiştirmiştik. "Dünyayı düzene sokan sohbetlerimizi özleyeceğim. Yüzünü bana döndü. "Bahçıvanlık hünelerinden bahsetmiyorum bile.

'Bunların hepsini sizden öğrendim, Leydi Flora.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. 'Eleanor'un buraya gelmesini beklemiyorum, ama lütfen ona en içten teşekkürlerimi iletin ve

çok özleyeceğim.' Flora düşünceli görünüyordu. 'Biliyor musun, High Weald'ın sensiz nasıl bir yer olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum.

"Bunu söylemen çok nazikçe," diye dürüstçe cevap

verdim. "Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu.

Küçük bir omuz silktim. "Londra'ya gitmeyi planlıyoruz. İş bulmak için en iyi şansımız orası.

'Para için iyi olacak mısın? Sana iyi bakıldığından emin olmak istiyorum, çünkü o aşağılık oğlum sana kendini çok kötü hissettirdi. rahatsız edici.'

"Oğlun olduğunu hiç söylemedim-

"Gerek yok, Bay Tanit. Birden Flora'nın gözleri parladı. 'Burada biraz bekler misiniz? Sana vermek istediğim bir şey var. Kabul etmeme fırsat kalmadan Flora çoktan kapıdan çıkmıştı ve ana merdivenden yukarı koşuyordu. Döndüğünde elinde küçük mavi bir kutu vardı. 'Bu benden size bir hediye. Kaba olmak istemem ama değeri çok büyük. Eğer bunu satarsan, yeni bir başlangıç için ihtiyacın olan tüm parayı sağlayabilirsin.

Şok olmuşum. "Oh, Flora, ben asla-

"Daha ne olduğunu bile görmedin! Kutuyu özenle açtı. İçinde küçük bir oniks panter vardı. 'Şimdi, çok fazla görünmeyebilir ama bu panter Fabergé adlı bir şirket tarafından üretiliyor. İnanılmaz derecede prestijlidirler.

Flora, Fabergé Evi'ne ne kadar aşina olduğumu bilmiyordu. Babam bana sık sık zarif parçalarından bahsederdi.

'Lütfen Flora, o eşyanın değerinin ne olduğunu biliyorum ve onu almam kesinlikle söz konusu değil. Teşekkür ederim. . . ama hayır.

Flora kararlılığını korudu. Bay Tanit. Bana bu panteri veren adam - babam- artık bu dünyada yaşamıyor. Sanırım bunun bir parçası Bana bırakmasının nedeni, onu kendi işimi daha iyi yapmak için kullanabilmemdi.

koşullar, eğer ihtiyacım olursa.' Gözleri bir an için donuklaştı. "Babamın ölümünden beri Archie hayatıma yeniden girdi ve şimdi burada, High Weald'da rahat ve mutlu bir şekilde yaşıyorum. Bir çekmecede sakladığım ve asla bakmadığım bu parçaya ihtiyacım yok. Babamın bunu sizin almanızı isteyeceğine yürekten inanıyorum. Onu elime sıkıştırdı. "Bir iyi adamdan diğerine.

"Flora, bu bir aile yadigârı.

Kadın sinsice gülümsedi. 'Şey, bu bir aile yadigârı ... ama muhtemelen en geleneksel şekilde değil, Bay Tanit. Sizi temin ederim ki, ondan ayrıldığım için çok mutluyum. Başka bir şey yoksa, lütfen High Weald'da geçirdiğiniz zamanın bir hatırası olarak saklayın.

Tartışmaya gerek yoktu. Flora panteri almamı istedi. "Pekâlâ. Onu yanımda tutacağım. Her şey için teşekkürler.' Aksine Beklenmedik bir şekilde beni kocaman bir kucakla sardı ve ben de ona karşılık verdim.

"Teşekkür ederim, Bay Tanit. Mutfaktan çıkmak için döndüm. "Bu gece High Weald'dan ayrılmanız konusunda kesinlikle ısrar ediyorsunuz, değil mi?

"Evet. Teddy'yi tekrar görme fikri aklımın ucundan bile geçmiyordu. "Bu gece olmak zorunda.

"Kalacak yer konusunda ne yapacaksın? Londra pahalı bir şehir.

Uzun bir nefes verdim. "Tam olarak emin değilim ama bir şeyler bulacağız," diye onu temin ettim.

Flora bir an düşündü. 'Belki de bunu yapmak zorunda değilsiniz. Size arkadaşım Beatrix Potter'dan bahsetmiştim, değil mi Bay T?

"Elbette," diye cevap verdim. Çocuk yazarının hikâyelerini dinlemeyi çok seviyordum ve geçen Noel'de öldüğünde Flora'nın ne kadar üzüldüğünü hatırladım.

"Bana kitap dükkanını miras bıraktığından bahsetmiş miydin? Beynimi zorladım. "Bahsettiğinizi sanmıyorum, hayır.

'Kensington'da çok güzel bir yerde,' dedi heyecanla. "Bunu Louise ve Rupert'e düğün hediyesi olarak vermeyi düşünüyorum ama o zamana kadar istediğim gibi kullanabilirim. Bundan bahsediyorum çünkü burada küçük bir dükkanın üstündeki daire. Lütfen yerleşene kadar burayı kullanmaktan çekinmeyin.

Söyleyecek söz bulamıyordum. "Flora, emin misin?

Geniş geniş sırttı. "Kesinlikle eminim. Dur, sana adresi yazayım.' Mutfak çekmecesini açtı ve bir kağıt çıkardı. kalem ve kağıt. "Dairenin pek iyi durumda olduğunu sanmıyorum ama umarım oturulabilir durumdadır. Bana adresi verdi:

*Arthur Morston Kitapları
190 Kensington Kilise Caddesi*

Londra W8 4DS

"Flora . . teşekkür ederim,' diye cevap verdim, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak.

"En azından bunu yapabilirim Bay T. Size anahtarları getireyim.

Mutfaktan çıktım ve kulübemize doğru yürümeye başladım. Yolun yarısına geldiğimde, ana binaya bakmak için döndüm.

Ev. Taş işçiliğinin bir kısmı dökülüyor ve birkaç penceresi çürüyor olsa da, hâlâ görkemli görünüyordu. Uzun yıllar boyunca, değişimler, savaşlar ve Vaughan'ların farklı nesilleri boyunca *ayakta kalmıştı*. Yine de kımıldamadan ve huşu içinde duruyordu.

Bu yönüyle ilham vericiydi.

Sonra başımı başka yöne çevirdim ve yeni bir geleceğe doğru yürüdüm.

Elle ve ben iki valizimizle Kensington Church Street'teki Arthur Morston Books'a vardık ve anahtarı kilide soktum. Kapıyı itip açtığımda bir zil sesi duydum ve bir ışık aradım.

Anahtar. Bir tanesini bulup çalıştırdığımda, Elle ve ben oldukça muhteşem bir manzarayla karşılaştım. Devasa meşe raflar Duvarlar ağzına kadar her türden yayınla doluydu. Sanki birileri binlerce sayfa arasında belirli bir pasajı arıyormuş gibi düzensiz bir şekilde dizilmiş, dağ gibi kitaplarla kaplı birkaç dükkân masasından bahsetmiyorum bile.

"Bu harika!" dedi Elle.

Dükkânın içinde dolaştık, hafif kitap kokusunu içimize çekerek vanilya gizemli bir şekilde eski kitaplardan sızıyor gibiydi.

Sonunda, kasanın arkasında bir kapı bulduk ve bu kapı biraz sıkıcı bir daire. Aşağıdaki dükkânın antika ihtişamının aksine, soyulmuş yeşil duvar kâğıtları ve son derece ince bir halısı vardı.

Yine de, şu an için kesinlikle işe yarayacaktır. Sonra Çantalarımızı boşalttıktan sonra aşağıya indik ve şekerçi dükkanındaki çocuklar gibi Arthur Morston'un eserlerini açlıkla inceledik. raflar.

Kitaplar, geride bırakmak zorunda kaldığımız pastoral yaşamı aklımızdan çıkarmamıza kesinlikle yardımcı oluyordu. "Burada bizi yıllarca eğlendirmeye yetecek kadar kitap var, Elle! Güldüm.

"Biliyorum. Bence bir kitapçının üstünde yaşamak oldukça büyülü.

Dükkân katını geçip ona doğru gittim. 'Biliyor musun, bence Londra bizim için iyi olacak. Konserleri tekrar izleyebileceğiz, tiyatroya gidebileceğiz.

tiyatro . . tıpkı çocukken Paris'te Seine Nehri boyunca yaptığımız gibi Thames Nehri kıyısında gezintiye çıkabiliriz.

Okuduğu şiir kitabını rafa geri koydu ve bir iç çekti. "Haklısın. Bunu olumlu bir hareket olarak görmeye çalışacağım, ama ..." - duraksadı - "Gerçekten High Weald'da kalacağımızı düşünmüştüm

Sonsuza dek. Eninde sonunda evleneceğimizi, birlikte çocuk sahibi olacağımızı düşünüyordum ... ve şimdi bunlardan herhangi birinin gerçekleşip gerçekleşemeyeceğini merak ediyorum.

Alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Anlıyorum. Lütfen başka bir şey istemediğimi bilin. Bir gün, güvende olduğumuzda, evleneceğiz.

Elle burnunu çekti. "Bunun sadece bir kağıt parçası olduğunu biliyorum.

"Ama önemli bir kâğıt," dedim saçlarını okşayarak. "Ve sonra, bu iş bittiğinde, söz veriyorum bin çocuğumuz olacak.

"Bin mi?! Kıkırdamayı başardı.

"Oh, en azından," diye devam ettim. "Yuva kurduktan sonra bizi meşgul edecek bir şeylere ihtiyacımız olacak.

"Neden bir tanesiyle başlayıp nasıl gideceğimize bakmıyoruz?

'Nasıl istersen, Elle. Ama sadece bir taneyle başlayacaksak, kız mı erkek mi istiyorsun? diye sordum.

Bir an düşündü. "Bebeğin yüzde ellisi sen olduğun sürece onu koşulsuz seveceğim. Başını omzuma yasladı.

Elle ve ben sonraki birkaç günü dükkânı dolduran binlerce kitabı sıralayarak ve kategorize ederek geçirdik. Bu kesinlikle zihnimizi meşgul etti ve bir kez daha bir rutine girdik.

'Acaba Flora bu kitaplardan herhangi birini onun için satmamıza izin verir mi? Tüm bu harika stokun raflarda tozlanmaya bırakılması çok anlamsız,' dedi Elle. "Aldığımız para doğrudan High Weald'a geri dönebilir. Aniden heveslenmiş görünüyor. 'Flora izin verirse yeni kitaplar bile sipariş edebiliriz.

Louise ve Rupert geliyor tabii ki.

Bir an için düşündüm. 'Bence kesinlikle araştırmaya değer,' diye cevap verdim.

Flora'ya yazdık ama on günden fazla bir süre cevap alamadık.

Kapıdan bir mektup girdiğinde, Arthur Morston Kitapları

bozulmamış durumdaydı ve ticarete hazırdı. Ne yazık ki mektubun üzücü içeriği Flora'nın gecikmesinin ardındaki nedeni açıklıyordu.

Sayın Bay ve Bayan Tanit,

Siz ayrıldıktan bir gece sonra kocamın RAF'ta on dört kişiyle birlikte öldüğünü üzümlere bildirmek zorundayım.

Ashford'da uyuduğu çadıra doğrudan bir bomba isabet etti. Bu nedenle Teddy, doğuştan hakkı olduğu üzere High Weald'ı ve babasına ait tüm mal varlığını derhal miras olarak aldı.

Arthur Morston Books'un benim mülküm olarak kalacağından ve Teddy'nin onu benden alamayacağından emin olabilirsiniz.

Dükkânı hâlâ kızıma ve kocasına vermek niyetindeyim.

Yazın düğün var ama bu arada kitapları satmanıza ve binayı yeniden doldurmanıza izin vermekten mutluluk duyarım.

Belki de bu işte başarılı olursanız, Rupert ve Louise sizi yönetici olarak tutmak isteyebilirler... tabii ki bu onların kararı.

Ne yazık ki, Teddy bir eş almayı planladığı için artık High Weald üzerinden benimle iletişime geçilemeyecek.

Dower House'a. Kesin ayrıntıları emin olduğumda göndereceğim.

Mektubu göndermeyi istemeniz çok nazik bir düşünce.

High Weald'a geri döner, ancak fazla fonların sizin tarafınızdan tutulmasını rica ediyorum.

Saygılarımla,

Flora V.

'Kendi annesini evden kovdu! Bu ne cüret! Elle öfkeleni.

Bu haber ikimizi de sarsmıştı. 'Zavallı Flora. Hayatının aşkı yok oluyor ve serseri oğlu her şeyi alıyor. Ne kadar korkunç bir haksızlık.

"Sence biz miyiz, Bo? Elle sordu. "Biz lanetli miyiz? Görünüşe göre gittiğimiz her yerde insanların umutsuzluğunun izini bırakıyoruz.

O akşamı Archie Vaughan'ın hikayelerini ve hayatlarımızı iyi yönde etkilediği tüm yolları paylaşarak geçirdik.

Üç gün içinde Arthur Morston Books'u ticarete açtık. Çok geçmeden bunun inanılmaz derecede verimli bir iş olduğunu keşfettik; Londra Blitz'in karanlık günlerinden sonra hikayeler ve kaçış için çaresiz kalan yerel halkla birlikte.

Başarılı bir ticaret yılının ardından, 8 Mayıs 1945'te BBC Avrupa'da zafer ilan etti ve ülke Almanya'nın kayıtsız şartsız teslim olmasının resmen kabul edilmesini kutladı. Avrupa'daki savaş Kıta bitmişti. Elle ve ben sokakta İngiliz halkıyla dans ettik. Sonra, Haziran ayının başında Arthur Morston Books'un posta kutusuna 'Bay Tanit'e' hitaben yazılmış krem rengi parşömen bir zarf geldi. Dükkânın arka tarafındaki küçük masama götürdüm ve açtım.

Sevgili Bay Tanit,

Bu mektubun hedeflenen kişiye ulaşması en içten dileğimdir.

Benim adım Eric Kohler ve İstanbul'da bir firmada avukatım. Cenevre, İsviçre. Büyükanneniz Agatha Tanit'in birkaç yıl önce - 1929 yılında - doksan bir yaşında vefat ettiğini size bildirmek benim için üzücü bir görev. Oldukça zor bir durumdayım. Ailenize ne kadar bağlı olduğunuzun farkında olmadığım için yazdıklarım sizi şok ederse özür dilerim.

Agatha'nın mirasının varisi olan babanız Lapetus Tanit de ne yazık ki vefat etti. Kendisi 1923 kışında Gürcistan'ın Güney Osetya bölgesinde bulundu. Ölüm sebebinin acı hava koşullarına maruz kalmak olduğu düşünülmüştür.

Cesedi, Rus kraliyet ailesindeki konumu nedeniyle onu bulan askerler tarafından tanındı ve çok yavaş bir şekilde Haber Avrupa'dan büyükannene kadar ulaştı.

Agatha oğlunun öldüğünü öğrendiğinde, tek torunu olan seni bulmak için büyük çaba sarf etti. para ve zaman harcadı. Sonunda

Sibirya'da olduğunuzu tespit etti, ancak temsilcileri geldiğinde siz gitmiştiniz.

On yılı aşkın bir süredir kıtada 'Tanit' ismini ve yaklaşık olarak sizin yaşlarınızda olan bir adamı aradım. Aslında, itiraf etmeliyim ki bu mektubun versiyonlarını yazdım.

Birkaç kez, ama önceki alıcılarla başarılı olamadım. Son zamanlarda, rahmetli büyükanneniz adına yaptığım aylık araştırmalar sırasında, Londra'daki bu kitapçının müdürü olarak kayıtlı isminizi gördüm.

Bay Tanit, gerçekten de Agatha'nın torunu ve mirasının varisi olduğunuzu umuyorum. Ancak, bunu sağlamak için Cenevre'ye gidip benimle yüz yüze görüşmenizi ve size sonucu belirleyecek bazı sorular sorabilmemi rica ediyorum. Seyahat masraflarınız elbette karşılanacaktır.

Uygunluğunuzla ilgili olarak bana yazın, seyahatinizi düzenlemekten memnuniyet duyarım.

Saygılarımla,

E. Kohler

Mektubu masanın üzerine bıraktım ve hiç beklenmedik bir anda gözlerim doldu. Sanki bir şekilde babamın eli sayfadan uzanıyordu.

"Bo? Ne oldu? Elle sıkıntımı görünce sordu. Mektubu ona uzattım.

İçindekileri dikkatle inceledi. 'Ah Bo... Ben de ne diyeceğimi bilemiyorum. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bana sıkıca sarıldı. "Baban için çok üzgünüm.

Başımı salladım. "Aptalca davranıyorum. Açıkçası biliyordum, Elle. Ama bunu kâğıt üzerinde görmek her şeyi yüzey.' Derin bir iç çektim. "Bunca yıl merak ettikten sonra, artık sadece Georgia'ya kadar gidebildiğini biliyorum.

Elle nazikçe sırtımı okşadı. "Bu, Paris'e ulaşma başarısını daha da dikkate değer kılıyor. Peki ya büyükannen Agatha... Onun hakkında bir şey biliyor muydun?

Başımı salladım. "Hayır. 1923'teki o korkunç günde babam beni terk ettiğinde, yardım için İsviçre'ye gideceğini söylemişti. Ayağa kalktım.

kalktı, dükkânın girişine gitti ve *açık* olan tabelayı *kapalıya* çevirdi. 'Nereden yardım bulmaya çalıştığını hiç bilemedim. Belli ki annesine ulaşmaya çalışıyordu. Burnumu çektim.

Elle kaşlarını çatı. "Şimdi anlamadığım bir şey var. Eğer Lapetus'un bu kadar varlıklı bir annesi varsa, nasıl oldu da kendini Sibiry'a'da böyle bir sıkıntının içinde buldu?

Omuz silktim. 'Sana kim olduğunu söyledim. Mektupta da okuduğunuz gibi, sık sık Romanovlarla birlikte görülüyordu. Devrimden sonra, güvenliğimizi sağlamak için dikkat çekmemek bir zorunluluktur.

Elle, müşteriler için dükkâna yerleştirdiğimiz geniş kanatlı sandalyelerden birine oturdu. "Bu avukatın izinizi sürdüğüne inanamıyorum.

Ben de aynı fikirdeydim. 'Flora, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bazı resmi belgeleri birilerine göndermiş olmalı. Keşfime yol açan olaylar zincirini düşünürken çenemi okşadım. 'Bu

Archie Vaughan'a yıllar önce gerçek soyadımı vermem ironik bir şans eseri olmuş gibi görünüyor. Yine de

Bay Kohler tarafından bu kadar kolay bulunmuş olmamız beni endişelendiriyor. Sizin de bildiğiniz gibi

Savaş bittiğine göre Kreeg istediği yerde özgürce dolaşabilir,' dedi.

Elle bana, 'Eğer hayatta kaldıysa,' diye hatırlattı. "Pek çoğu kurtulamadı.

Başımı salladım. "O kadar şanslı olabileceğimden şüpheliyim.

Elle bana sempatik bir gülümseme verdi. "Bay Kohler ile görüşecek misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. 'Çocukken karlara doğru yola çıktığımda hedefim İsviçre'ydi. Sonunda bu yolculuğa son verme zamanı geldi.

"Ne zaman gideceksiniz?

"Bay Kohler'ın yapabileceği en kısa sürede. Gözlerimi İsviçre'ye diktim. Arthur Morston Kitapları'nın raflarında. 'Agatha'nın mirasında ne kadar para olduğunu bilmiyorum, ama önemli bir miktarla neler yapabileceğimizi hayal edin? Sonunda bize güvenlik sağlayabilir. Bir an için hayal kurmaya cesaret ettim. 'Hiçliğin ortasında küçük bir ev alabiliriz. Elle, yeterli para ve biraz da zekâyla ...'

"Kendimizi Kreeg'den sonsuza dek koruyabiliriz.

Araştırmalarım sonucunda Kohler & Schweikart hukuk bürosunun yasal olduğunu öğrendim ve bir hafta sonra Fransa'ya giden feribota bindim.

Üç gün süren tren yolculuğunun ardından Eric Kohler ile Cenevre'nin Rue du Rhône caddesindeki büyük binasında buluştum. Heybetli resepsiyon Her şeyden önce bir su özelliği vardı ve ben avukatı beklerken yirmi dakika boyunca zarif bir şekilde şırıldamasını izledim.

Sonunda ceviz ağacından yapılmış büyük bir kapı açıldı ve sarı saçlı, tertemiz giyimli bir adam görüldü.

"Bay Robert Tanit? Başımı salladım ve o da elimi sıktı. "Eric Kohler. Lütfen beni takip edin.' Beni ceviz kapıdan geçirerek bir ofise götürdü. etkileyici derecede yüksek bir tavana sahipti. Çalışma masası, büyüleyici ve durgun Cenevre Gölü'nün panoramik manzarasını sunan devasa Palladyan pencerelerin önünde yer alıyordu. "Oturun. Masasının diğer tarafındaki yeşil deri koltuğu işaret etti.

"Teşekkür ederim.

Eric bana baktı, sanırım Agatha'ya benzeyip benzemediğime karar vermeye çalışıyordu. "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. Hiç bu kadar keyifli bir tren yolculuğu yaptığımı hatırlamıyorum. Gerçekten çok güzel bir ülkeniz var.

Eric gülümsedi. 'Ben de öyle düşünmek istiyorum. Küçük ama mükemmel biçimli.' O

pencereden dışarıyı işaret etmek için döndü. "Büyük bir gölle birlikte. Sevecen tavrı beni rahatlatmıştı. 'Yine de itiraf etmeliyim ki Bay Tanit, neden *benim* ülkem dediğinize şaşırdım. Orası sizin de ülkeniz, değil mi?

"Ah. Bir an düşündüm. 'Sanırım babamın ülkesi olması açısından öyle. Ama ben burada doğmadım ve hiçbir zaman ziyaret etti.'

Eric başıyla onayladı. "Rusya'da doğdunuz, doğru mu?

Avukatın tam olarak ne bildiğinden emin olamadığım için tereddüt ettim.

"Evet.

"Hmm. Eric sandalyesinde arkasına yaslandı. 'Konuşacak çok şeyimiz var. Ama devam etmeden önce kimliğinizi teyit etmem gerekiyor. Belgeleriniz yanınızda mı?'

Tereddüt ettim. "İngiliz kimlik kartım ve pasaportum var.

"Mükemmel! Bay Kohler ellerini birbirine vurdu.

"Ama Bay Kohler, dürüst olmak gerekirse, her ikisi de benim için eski işverenim Archie Vaughan tarafından temin edildi. Kendisinin yüksek bağlantıları vardı.

İngiliz ordusunda yetişti ve bu yüzden ben ve ortağım için bu belgeleri cömertçe temin edebildi. Bay Kohler gözlerini kıstı.

"Söylemeye çalıştığım şey, doğum yerim ve yaşımla gibi bilgilerin kendi kayıtlarınızla uyuşmayabileceği.

Eric ellerini birbirine kenetledi ve masasının üzerine doğru eğildi.

"Neden orijinal belgeleriniz olmadığını sorabilir miyim, Bay Tanit?

'Eğer doğum belgem varsa bile Sibiryaya karlarının altında gömülüdür. Küçük bir çocukken Rusya'dan kaçtım. Başka seçeneğim yoktu, Bay Kohler. Hayatımdan endişe ediyordum. Babam uzun zaman önce gitmişti ve ben-'

"Kaçmak zorundaydın. Eric başıyla onaylayarak sözümü kesti. Avukatın yüzünde bilmiş bir gülümsemenin belirmesini izledim. Kreeg Eszu'nun hayatıma son verme görevinden bir şekilde haberdar mıydı? "Bunun böyle olabileceğini düşünmüştüm Bay Tanit," diye devam etti. "Büyükkanneniz beni buna hazırladı.

Sinir ve merak karışımı bir duyguyla dikkatlice ilerledim. "Üzgünüm Bay Kohler, anladığımdan emin değilim.

'Burada sır yoktur, Bay Tanit. Ben her şeyi biliyorum. Kendimi çelikleştirdim. 'Babanız Lapetus Tanit, devrimden önce Çar Nicholas II'nin kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Doğru mu?' Yavaşça başımı salladım. 'Çareviç ve kız kardeşlerine Klasik ve Müzik dersleri verdi. Olarak Sonuç olarak, Bolşevikler tarafından iyi tanınıyordu.

Kraliyet ailesiyle ilişkili. Ekim Devrimi'nin ardından çar devrilip öldürüldüğünde babanız can güvenliğinden endişe ederek kaçtı. Sonra size geri dönmeyince, siz de hayatınızdan endişe ederek onu takip ettiniz. Eric biraz kendini beğenmiş görünüyordu. "Yakın mıyım?

Söylediği hiçbir şey doğru değildi. Sadece Kreeg ve elmasla ilgili önemli bir detayı atlamıştı. Ben de ona hak verdim. "Evet, Bay Kohler. Söylediğiniz her şeyde haklısınız.

Sandalyesinden kalktı ve yavaş adımlarla önümde yürümeye başladı. Sanki Poirot bir vakayı açıklıyormuş gibi pencereden bakıyordu.

"Bahsettiğim nedenlerden dolayı, kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunuz için Kızıl Ordu'nun bir üyesinin her an ortaya çıkıp boğazınızı kesebileceğinden umutsuzca korkarak hayatınız boyunca kaçtınız. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Korku içinde Avrupa'yı dolaştınız, mesleklerinizi ve sanırım isimlerinizi de değiştirdiniz.

Açıklaması gerçekten de yeterince yakındı. "Çok zekisiniz Bay Kohler," dedim.

"Hikayeyi bir araya getirmek için uzun zamanım oldu. Tekrar yerine oturdu ve çekmeceye uzandı. 'Şimdi elimizde Her şey açıkken, doğum adınızı teyit etmenizi isteyerek başlamak istiyorum, çünkü ikimiz de bunun "Robert" olmadığını biliyoruz. Sessiz kaldım. "Hatırladığınızı varsayıyorum?" dedi, bir şekilde sempatik bir şekilde.

"Evet," diye kekeledim. "Ben sadece ... farklı bir hayat yaşadım.

Anlıyorum. Sizi temin etmek istediğim bir şey var, Bay Tanit, Sovyet zulmüne karşı oldukça güvendesiniz. Kralcıların peşine düşmeleri on yıl önce sona erdi ve bir öğretmenin çocuğu onların ilgisini çekmeyecektir. Güvendesiniz, söz veriyorum.

Bunu bilmek güven verici. Teşekkür ederim, Bay Kohler,' diye cevap verdim. 'Bu nedenle, tüm bu koşuşturmaya ve isimlere gerek kalmayacak-

Değişiyor. Doğuştan İsviçre vatandaşısınız ve buraya yerleşmeyi tercih ederseniz, hoş karşılanacaksınız. Şimdi, lütfen, ilk adınız?

"Atlas," diye mırıldandım.

"İyi bir başlangıç!" dedi Eric neşeyle.

Yıllar boyunca özgün ismimi kullanmaktan kaçınmak için elimden geleni yaptım. Dikkatli okuyucu, elbette, hatırlayabilir Bu günlüğümde kullanmaktan çekindim. Ama Kreeg her şeye rağmen beni bulmuştu.

"Daha önce de söylediğim gibi, Bay Tanit," diye devam etti Eric, "büyükanneniz beni iyi hazırlamıştı. Bana oğlunun müzik çalışmaları onu Rusya'ya götürdükten sonra Çar tarafından işe alındığını söyledi. Tüm bunlar için ona teşekkür etmelisiniz, bana değil.

"Keşke yapabilseydim," diye dürüstçe cevap verdim. 'İsviçre vatandaşı olduğumu ve burada kalabileceğimi söylemişsiniz. Ama ben pasaport ya da doğum belgesi olmadan. Bu nasıl olabilir?'

Eric elini salladı. 'Eğer Agatha Tanit'in torunu olduğunuzu kanıtlayabilirsem, ki birazdan bunu yapmayı planlıyorum, o zaman vatandaşlık nispeten basittir. Eric kravatını düzeltti. 'Vatandaşlık Çok iyi düşünülmüş olan şirketimin desteğiyle belgelerinizi kolaylıkla işleme koydurabilirsiniz. Tabii ki bu biraz zaman alacaktır.

Tamamen gerçek bir vatandaşlık fikri beni şaşırtmıştı. "Tanrım.

Eric masanın bir başka çekmecesine uzandı ve bir dosya çıkardı. 'Bu koltuğa oturan diğer Bay Tanit'lerin hepsi kimliklerini kanıtlayabildiler ama konuşmamızın bu kısmında zorlanmaya başladılar. Agatha, soyunuzla ilgili resmi bir kanıtınız olmayabileceğini dūřūnerek, yalnızca gerçek torununun cevabını bilebileceğine inandığı bir dizi soru tasarladı.

"Ne kadar ilginç," dedim, biraz sonra olacıklardan tedirgin olarak. "Ya soruları yanıtlayamazsam?"

Eric omuz silkti. "Bu durumda Bay Tanit, korkarım Agatha'nın isteği ūzerine yollarımızı ayırmak zorunda kalacağız.

Yutkundum. "Anlıyorum.

'Sadece ū soru var, Bay Tanit. Devam edebilir miyim?"

Koltuęumun en ucuna kadar ilerledim. "Lūtfen," diye cevap verdim nefes nefese.

"ok iyi. Eric boęazını temizledi. "İlk sorum řu: Açık yıldız kūmesi Hyades ile birlikte Pleiades ne oluřturur? gūksel varlık?"

Hiç tereddūt etmeden cevap verdim. "Ekliptięin Altın Kapısı.

Eric'in yūzūnde geniř bir gūlūmseme belirdi. "Doęru. Ne kadar heyecan verici, Bay Tanit. Daha ūnce hiç ikinci soruya gelmemiřtim. Eęildi. "Cevabı nasıl bildięinizi sorabilir miyim?"

"Babam astronomiye hayrandı. Gece gūkyūzū hakkında bildięim her řeyi bana o ūęretti.

Eric kıkırdadı. Tıpkı annesinin ona bildiği her řeyi ūęrettięi gibi. Her neyse, ikinci sorum řu: Lapetus Tanit'in kemanını kim yaptı?"

"Giuseppe Guarneri del Gesū, Bay Kohler.

Geniř geniř sırttı. "ok doęru, Bay Tanit. Bu bir hediyeydi. Agatha, Rusya'ya gitmeden ūnce ona verilmiř. Bunu biliyor muydunuz?" Bařımı salladım. Yine de haklısınız. řimdi ūūncū ve son soruma gelelim... Lapetus Tanit'in *neden* Guarneri kemanınız var mıydı?"

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Ah canım, Bay Kohler. Korkarım bir sorunumuz var. Babam Guarneri'nin kemanlarının daha derin tınlamasını tercih ettiğini sūylerdi.

"Hmm," diye yanıtladı Bay Kohler, cevabımı kabul edip etmeyeceğinden emin olamayarak. "Lapetus Guarneri'nin kemanlarını tercih ederdi..."

Alay ettim. "Stradivari'ninkinden ziyade. Her zaman Stradivari'nin "boyundan büyük işlere kalkıştığını" söylerdi. Gerçeğe rağmen Büyükanne'nin kimlik sınavında neredeyse kesinlikle başarısız olmuşum, bu anı dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Bay Kohler bana baktı, sonra elindeki kâğıt parçasını çevirdi ve bir tanesini işaret etti Özellikle bir cümle. Güzel, süslü bir el yazısıyla *Stradivari'nin çizimleri için çok büyük olduğu* yazıyordu.

Çenemin neredeyse yere düşmek üzere olduğunu fark eden Eric konuştu. "Öyle görünüyor ki büyükanne'nizin sorularının çok iyi seçilmiş olduğunu söyledi. Ve ben, on beş yıl önce, umutsuzca strateji. "Hayır, Bay Kohler," dedi. "Oğlumun Stradivari'nin boyundan büyük işlere kalkıştığından sık sık bahsetmemiş olması düşünülemez. Tek konuştuğu buydu!"

"Ama . . . Agatha benimle hiç tanışmadı bile," dedim, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Hayır ama oğlunu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan son derece zeki bir kadındı.

"Onunla tanışmadığım için çok üzgünüm.

Oldukça. Her neyse, Bay Tanit. Tebrik ederim. Seninle resmen tanıştığıma sevindim Atlas. Elini uzattı ve bir kez daha tokalaştık. 'Peki, size aile geçmişinizden bahsetmeme izin verin. Neler biliyorsunuz?

"Çok az şey," diye dürüstçe cevap verdim. 'Annem ve babam Rus kraliyet ailesinin üyeleriymiş. Annem ben doğarken ölmüş ama babam bana annemle ilgili her şeyi anlatmıştı. Babamın İsviçre kökenli olduğunu da biliyordum, ama bunun dışında Fazla bir şey bilmiyorum.

'Bu durumda, soyunuzun aristokrat olduğunu size bildirmekten memnuniyet duyarım. Tanit ailesinin kökleri Kutsal Roma İmparatorluğu'na dayanır. Habsburg Hanedanı'nı duydunuz mu?' Elimi salladım

baş. "Avrupa tarihinin en önde gelen hanedanlarından biri haline gelen bu hanedan Kuzey İsviçre kökenliydi. Aile İspanya, Hırvatistan, Macaristan kralları çıkardı. . . Devam edebilirim.

Gözlerim kocaman oldu. "Bay Kohler... benim bir Habsburg olduğumu mu söylüyorsunuz?

Avukat güldü. "Hayır, değilsiniz. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ancak, 1198 yılına kadar Tanitlerin eve yardım ettiğine dair tarihi kayıtlar var. Sizin soyunuzdan gelenler aileye ve Habsburglar'ın astrolojik avantajlarına göre asılı olup olmadıkları. Senin yıldızlarına çok güveniyorlardı. ve bu nedenle onları asaletle ve büyük miktarda parayla ödüllendirdi. Ve sen, Atlas, soyun sonusun. Son Tanit. Sana vermek için ...' - kağıtlarını karıştırdı- 'yaklaşık beş milyon İsviçre Frangı tutarında bir servetim var. Tabii ki evraklarınız tamamlandıktan sonra.

Yüz ifadem komik görünmüş olmalı. "Beş ... milyon mu? Fısıldadım.

Eric başını salladı. "Gerçekten de öyle. Belki şimdi sizinle neden iletişime geçmek istediğimi anlayabilirsiniz. Sadece çok fazla hak sahibi değilsiniz

para, ama sen İsviçreli bir kültür hanedanının kalan son üyesisin!

Söyleyecek söz bulamıyordum. Para, Elle ve benim hayalini kurduğumuz her şeyi sağlayabilirdi. Bu düşünce beni boğdu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

'Bir şey söylemene gerek yok Atlas. Bu süreci başlatacağım. sizi resmen İsviçre vatandaşı olarak kaydediyor. Belirttiğim gibi, savaştan sonra uzun bir kuyruk var ve bu yıllar sürebilir. ay.'

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Başım dönüyordu. Elle ve ben buraya yerleşebilecek ve bir aile kurabilecektik. Ona bu haberi vermek için sabırsızlanıyordum. 'Bu gece nerede kalacağımı sorabilir miyim, Bay Kohler?

Agatha'nın evinde mi kalacağım?'

"Ah. Önümüzdeki birkaç gece için sizin için bir otel ayarladım. Adresi burada. Bana bir kart uzattı. Agatha büyük bir miras bıraktı. Yaşlılığında ona bakan çifte kasaba evi. Babanız Rusya'ya gittikten sonra, gerçekten de geriye kalan tek ailesi onlardı. Ancak ...' Eric parmağını kaldırdı.

Bir şey. Masasının üzerindeki dosyaya döndü ve bir kez daha karıştırmaya başladı. "Agatha ölmeden yaklaşık bir yıl önce, göl kıyısındaki تنها bir yarımada büyük bir arsa satın aldı. Aradığı kâğıt parçasını buldu ve taradı. 'Artık o da size ait. İşte konumunun bir haritası. Lütfen ziyaret etmekten çekinmeyin

eğer istersen.' Kağıdı ondan aldım. "Dışarı çok güzel. Eric devasa pencerelerden dışarı bakmak için döndü. "Bu öğleden sonra gidebilirsin.

'Bunu yapabilirim,' diye cevap verdim ayağa kalkarken, bacaklarım jöle gibiydi. "Dışarıdan bir taksi çağırabilir miyim?

Eric homurdandı. 'Orada zorlanabilirsin. Yarımada sadece tekneyle ulaşılabilir! Ancak, yakındaki rıhtımdan makul bir ücret karşılığında su taşıtı kiralayabilirsiniz. Şoföre haritanızı gösterin, sizi nereye götüreceğini bilecektir.

'Tekneler özel olarak kiralanabiliyor mu? Aslında harita konusunda çok becerikliyimdir.

'Evet, sanırım öyle, eğer onları kimlik bilgilerinize ikna edebilirsiniz. Oh, bir de bu var!' Dosyadan krem rengi küçük bir zarf çıkardı.

"Büyükannden sana bir mektup. Biliyor musun,' diye kıkırdadı, 'bunun teslim edileceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bak! Şakağını işaret etti. "Saçlarım ağarmış! Büyükannele tanıştığım da genç bir adamdım. Mektubu vermek için ayağa kalktı.

ve bana veda etti. 'Sizinle otel aracılığıyla irtibata geçeceğim.

Cenevre'deyken imzalamanız gereken pek çok belge olacak.

Hoşça kal Atlas. Yarın görüşürüz, sanırım. "Teşekkür ederim, Bay Kohler.

Kırk dakika içinde Cenevre Gölü'nü biraz cılız bir Shepherd Runabout ile geçiyordum. Gemime rağmen Gölü çevreleyen uçsuz bucaksız dağlar beni büyülemişti. Gözlerimi kapattım ve tenimdeki serin esintinin tadını çıkardım. Düşüncelerimden ve temiz havadan başka hiçbir şeyin bana eşlik etmediği suda olmayı seviyordum.

Rue du Rhône yakınlarındaki rıhtımdan Runabout'a binerek yaptığım yolculuk yirmi dakikanın büyük bir kısmını aldı. Agatha'nın yarımadasının gerçekten ıssız olduğu hissine kapıldı. Sonunda haritada gösterilen kara parçası görüldü. Önümdeki özel burna baktım, arkasında dik bir şekilde yükselen heybetli bir arazi hilali vardı. Runabout'un motorlarını durdurdum ve geminin süzülmesine izin verdim.

yavaşça kıyı şeridine doğru ilerliyordu. Mükemmel bir sessizlik çökmüştü ve ben masalsi manzaranın görkemine hayranlık duyuyordum. cam gibi su. Gövde kısa süre sonra yumuşak zeminle temas etti ve ben de elimde teknenin halatıyla dışarı fırladım. Teknenin pruvasını Runabout'u kumun üzerine çıkardım ve büyük bir kayanın üzerine bağladım. Derin bir nefes alarak Agatha'nın mektubunu cebimden çıkardım.

Sevgili Atlas,

Sevgili torunum, eğer bunu okuyorsan, Bay Kohler sözünü tuttu ve senin yerini başarıyla tespit etti - ne yazık ki benim yapamadığım bir şey.

Bu satırları yazarken, bu dünyada bana ayrılan sürenin sonuna yaklaştığımı biliyorum, ama eğer gözünüzden bir damla yaş akıyorsa, lütfen akıtmayın, çünkü yakında sevgili oğlumla, yani babanızla birlikte olacağım.

Babanızın işi nedeniyle aramıza giren mesafeye rağmen bana düzenli olarak yazardı. Bu sayede, büyüme ve gelişiminizi güncel olarak takip edebildim. O konuştu

Senden gururla bahsediyordu Atlas, sık sık yaşının ötesinde bilge olduğunu, insanoğlunun başarabileceğine inandığından çok daha fazlasını başardığını söylüyordu. Bir Tanit için bundan hiç şüphem yok.

Bu bağlamda, Lapetus bana kemana olan yeteneğinizden ve yıldızlara olan hayranlığınızdan bahsetti - aile geçmişimiz göz önüne alındığında bu size doğal gelecektir. Belki de Bay Kohler bunların bir kısmını sizinle paylaştı. Paylaşmadıysa, mutlaka kendisine sorun. Hikaye büyüleyici ve burada yazmaya enerjim yetmeyecek kadar uzun.

Keşke tanışabilseydik, birlikte anılarımızı yad edebilseydik ve aziz Cenevre Gölü'nün üzerindeki sessiz gökyüzüne bakabilseydik. Lafı açılmışken, artık göl kıyısında gözlerden uzak bir arazinin sahibi olduğunuzu öğrendiğinize hiç şüphe yok. Kendisi.

Bunu senin için aldım, torunum. Onu ben seçtim. dikkatlice inceleyin. Sadece suyla erişilebildiğini ve başkalarının meraklı gözlerinden uzakta saklı olduğunu fark edeceksiniz.

Dünyada kendine ait bir köşeye, Atlas'a - huzur ve güven dolu bir yere - ihtiyacın olabileceğini hissettim. Umarım bu topraklar size bunu sağlayabilir ve gelecek nesil Tanitlerin yaşayacağı bir yuva görevi görebilir.

Belki de yanılıyordumdur ve böyle bir hediyeye ihtiyacınız yoktur. Bu nedenle, araziyi satmak isterseniz, bunu benim tam onayım ile yapabilirsiniz.

Artık yorulmaya başladım, ne yazık ki daha fazla yazamayacağım. Mirasınızı akılcıca harcayın, ancak hayatın son derece kısa olduğunu unutmayın. Bu parayı torunlarımın ve onların üreteceği gelecek nesillerin yaşamlarını iyileştirmek için kullanmanız en içten dileğimdir.

Bir gün sizinle bir sonraki hayatta buluşmayı dört gözle bekliyorum. O zamana kadar, beni bulmak istersen Atlas, yıldızlara bak.

*Sevgilerimle,
Büyükannen, Agatha*

Mektup güçlüydü ve gözlerim bir kez daha yanıyordu. Gökyüzüne baktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Çılgınca bir an için, arkamda bir dalın kırıldığını duyduğumda evren bana doğrudan cevap veriyor gibi göründü. Döndüm ama çıplak bir yarımada ile karşılaştım. "Merhaba?" diye seslendim.

Acaba bir hayvan mı diye düşünerek ağaçlara doğru ilerledim.

Yaklaşırken telaşlı ayak sesleri duydum. "Tekrar söylüyorum, merhaba!

Ormanlık alana girdiğimde, birkaç brandaya ve yakınlarda duran bir kova suyla çabucak söndürülmüş bir ateşin kalıntılarına rastladım.

Ayak sesleri çalılıklara doğru hızla ilerliyordu ve ben de sesin peşinden koşmaya başladım. 'Lütfen, dur. Bu arazinin sahibi benim. I Zarar vermek istemedim!' Kısa bir koşudan sonra, ayak seslerini bir kez daha dinlemek için durdum. Sadece kuş sesleri duyunca ellerimi kalçalarımaya koydum ve yabani topraklara baktım.

Birden sol elimin arkasından keskin, yakıcı bir ağrı girdi. bükülen bacak. "Argh! diye bağırdım ve yere düştüm. Başımı kaldırdığımda elinde büyük bir tahta sopa tutan genç bir çocuk gördüm. Sopyayı tekrar başının üzerine kaldırdı, bu sefer yüzüme bir darbe indirecekti ve ben de kendimi korumak için bir kolumu uzattım.

"Kes şunu!" diye bir ses geldi arkamdaki ağaçlardan. Küçük bir kız ortaya çıktı. Çocuktan daha gençti. "Yapma, lütfen.

"Ne istiyorsun?!" diye bağırdı çocuk bana, sopası hâlâ başının üzerindeydi.

İkilinin Almanca konuştuğunu fark ettim ve ben de aynı şekilde cevap verdim. "Burası benim toprağım. Yakında öyle olacak. Ama lütfen, size zarar vermek istemedim. Burada olduğunuzu bilmiyordum.

Çocuk bana dönmeden önce kıza bir bakış attı. "Alman mısın?" diye sordu. "Daha önce Fransızca konuşuyordun.

Basitlik olsun diye 'İsviçreliyim de ondan' diye cevap verdim. "Neden Almanca konuşabiliyorsun?" diye sordu çocuk.

"Eskiden orada yaşıyordum. Leipzig'de, savaştan önce.

"Claudia, buraya gel. Küçük kız çocuğa doğru ilerledi ve arkasında durdu. Sopasını indirdi. "Burada olduğumuz için üzgünüm.

topraklarınızda. Eşyalarımızı toplayıp gideceğiz.'

"Anlamıyorum. Bana neden vurdunuz?" diye sordum yavaşça ayağa kalkarak. 'Burada kamp kurabilirsiniz. Ama yabancılara zarar vermemelisiniz!

"Gördün mü, sana söylemiştim!" diye tısladı kız çocuğa. 'Kardeşim için üzgünüm. Ona bize zarar vermeyeceğini söylemiştim.

"Özür dilerim," dedi çocuk. "Şimdi gidiyoruz.

İlk defa çocukların giydiği kıyafetlerin yırtık ve inanılmaz derecede kirli olduğunu fark ettim. Ayrıca korkunç derecede büyüklerdi - yetişkinler için üretilmiş olmalarının ve çocukların kendilerinin rahatsız edici derecede sıska. 'Dediğim gibi, burada kamp yapmaktan daha fazlasını yapabilirsiniz. Yaptığınız şey bu mu? Kamp mı?' diye sordum.

"Evet, sadece kamp yapıyorum," diye yanıtladı çocuk.

'Çok uzun zamandır buradaymışsınız gibi görünüyor,' dedim. 'Öyleydik. Ama şimdi taşınacağız.

"Dağlara doğru mu? Bir tekne görmedim. Tırmanmayı denemek sizin için güvenli mi? Çok zor görünüyor.

"Hallederiz," diye cevap verdi çocuk.

"Lütfen efendim," dedi kız, "bizi gördüğünüzü kimseye söylemeyin. Bizim için tekrar gelmelerini istemiyorum.

"Claudia!" diye azarladı çocuk onu.

'Her şey yolunda,' diye yatıştırdım. "Claudia? İsminiz bu mu?" Kız Uysalca başını salladı. "Çok güzel bir isim. Çocuğa döndüm. "Peki senin adının ne olduğunu sorabilir miyim, genç adam?" Başını salladı, ben de

omuz silkti. "Pekâlâ. Benim adım Atlas. "Onların bizim için tekrar gelmelerini" istemediğinizi söylerken ne demek istediğinizi sorabilir miyim? "Onlar" kim?

Claudia, "Kötü adamlar," diye cevap verdi.

"Kötü adamlar mı? Tekrar ettim. "Askerleri mi kastediyorsun? Claudia başıyla onayladı. Anlamaya başlamıştım. 'Sen de mi Almanya mı?

"Evet," dedi çocuk.

Ona büyük bir sempatiyle baktım. "Onların kamplarından birinden mi kaçtın? Çocuk başıyla onayladı. Çocukla tanışmak için diz çöktüm.

çocukların göz hizasında. 'Sizi temin ederim, ben onlardan biri değilim, söz veriyorum. Ben bir arkadaşım. Çocuk içini çekti ve bana başıyla onay verdi. "Kaç yaşındasın sen?"

"On bir yaşındayım," diye cevap verdi. "Kız kardeşim yedi yaşında.

'Burada tek başına olmak için çok gençsin - bilen biri olarak söylüyorum. Ne zamandır yalnızsın?'

Omuz silkti. "Emin değilim. Sanırım yaklaşık elli gecedir. Ve biz yalnız değiliz. Kolunu kız kardeşine doladı ve meydan okurcasına baktı. "Birbirimize sahibiz.

"Elbette," dedim. "Ve bu harika. Bu iki masum ruhun muhtemelen benimkinin ötesinde dehşetler yaşadığını biliyordum. Anlamaya ve kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Buraya nasıl geldiğinizi sorabilir miyim?"

Çocuk gözlerini yere dikti. Kız kardeşi çok tatlı bir şekilde onun elini tuttu. "Annemiz muhafızlardan birinin dikkatini dağıttı ve biz de bir çit parçasının altına tırmandık. Biz ...' Çocuk devam etmeye çalıştı ama çok tıkanmıştı. Onun yerine Claudia konuştu.

"Gitmek istemedik ama annem gitmek zorunda olduğumuzu söyledi," diye mırıldandı usulca. "Babama yaptıklarından sonra.

Çocuklar için kalbim parçalandı. Dünyadaki kısa zamanlarında insanlığın en kötüsünü yaşamışlardı. Onların acısını anlayabilecek biri varsa o da bendim. 'Uzun zamandır burada olduğunuz için bunu bilmeyeceksiniz ama size bazı haberlerim var. Savaş sona erdi. Sizin kaçtığınız gibi kamplar özgürleştiriliyor. Sana yardım edebilirim. Annenizi bulun,' dedim onlara nazikçe.

Çocuk başını salladı. 'Hayır, efendim, yapamazsınız. O bizim için canını verdi. Çitin altından tırmanırken silah seslerini duyduk. Sonra kaçtık. Annem güvenli olduğu için İsviçre'ye gitmemizi söyledi. Ben de

Claudia'yı aldım ve elimden geleni yaptım,' diye hıçkırdı.

Çok yavaş bir şekilde elimi omzuna koydum. 'Sana nasıl olduğunu anlatamam

Üzgünüm. Ben de ailemi çocukken kaybettim. Ama unutmayın' - göğsüme vurdum - 'burada her zaman canlılar'. Çocuk gözlerimin içine baktı. 'Kız kardeşini güvende tuttun. Annen, her neredeyse, seninle gurur duyuyor. Aklıma bir fikir geldi. "Çok acıkmış olmalısın. Pantolonumun cebine uzandım ve bir Tren yolculuğundan kalan bir paket yer fıstığı. "İşte. 'Al.

Çocuk çantayı minnetle aldı ve içindekileri kız kardeşiyle paylaşmaya başladı. "Bu yarımada nasıl geldiniz?" diye sordum.

"Gölün diğer tarafından bir tekne çaldık ve buraya sürüklendik," diye açıkladı lokmalar arasında. "Teknemizle dışarı tırmandık. ve sabah tekne sürüklenip gitmişti.' Gözlerim büyüdü. 'Yani karaya mı oturdunuz? Ne kadar korkunç.

Çocuk omuz silkti. "Sık sık tekneler geçerdı ama bizi kampa geri götürürler diye onlara işaret vermeye cesaret edemezdik.

Çocukların başına gelen talihsizlik fırtınası karşısında gözlerimi ovuşturdum. "Elbette. Yemek için ne yaptınız?

Çocuk son fıstığı da döktü ve aslan payını kız kardeşine verdi. "Balık tutabiliyorum ama çok fazla yakalayamıyorum. Bir sürü çilek denedik. Bir bitki bizi çok hasta etti.

Çifti olabildiğince çabuk medeniyete götürmem gerektiğini biliyordum.

Doktorların bakımına ve uyumak için sıcak yataklara ihtiyaçları vardı.

"Daha yeni tanıştığımızı biliyorum," diye başladım çekingen bir tavırla, "ama benimle teknemle gelir misiniz? Ben şehre geri dönüyorum. Yardım edebilecek insanlar tanıyorum.

Çocuk dondu kaldı. 'Sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?

Sorusunu düşündüm. "Sormakta çok haklısınız... ama size tatmin edici bir yanıt veremiyorum. Hayal kırıklığı içinde kaşlarımı çatmıştım. "Yanımda gazete yok, dolayısıyla Avrupa'da savaşın bittiğini kanıtlayamam. Yine de size bunları gösterebilirim. İngiliz pasaportumu ve kimlik kartımı çıkarıp çocuğa uzattım.

"İngiliz mi?" Bir adım geri çekildi. "İsviçreli olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum. "Ah. İçimden kendime küfrettim. Evet. İyi gözlem. Belli ki Çok zekice.' Ona gergin bir sırıtış attım. 'Babam İsviçreliydi. Aslında buraya büyükannemin mirasını almak için geldim.' Bir ampul yandı kafamın içinde. "Ondan bir mektup aldım. Fransızca okuyabiliyor musun?" "Biraz," diye cevap verdi çocuk, gözleri kısılmıştı.

Agatha'nın mektubunu ona uzattım. "Lütfen oku. Yere bağdaş kurup oturdum. Herhangi bir kelimeyle ilgili yardıma ihtiyacınız olursa, sormanız yeterli. I

Gülümsedi. Çocuk on metre kadar geri çekildi ve benim karşıma, kız kardeşinin yanına oturdu. Mektubu yavaşça gözden geçirdi ve beş dakika kadar sonra ayağa kalktı.

"Pekâlâ," dedi çocuk. "Biz de seninle geleceğiz.

Claudia'nın küçük yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?" diye sordu ağabeyine. O da başıyla onayladı.

Rahat bir nefes aldım. "Bu harika bir haber! Ayağa fırladım. "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Eşyalarınızı tekneye koyalım mı?

"Hayır," dedi çocuk. "Her şeyi geride bırakabiliriz. Kız kardeşinin elini tuttu.

"Çok iyi anlıyorum," diye cevap verdim. "Artık tanıştığımıza göre, adınızı öğrenebilir miyim?

Çocuk başını kaldırıp bana baktı. "Benim adım Georg.

Bay Kohler beni tekrar gördüğüne biraz şaşırmıştı.

öğleden sonra . . özellikle de yetersiz beslenmiş ve bitkin düşmüş iki çocukla birlikte ofisine girdiğimde.

"Neler oluyor?" diye sordu, neredeyse masasındaki çay bardağını devirecekti.

Durumu elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde açıkladım. Okuyucu, bu

Paranın yapabilecekleri inanılmaz. O öğleden sonra, Bay Kohler bir doktor, bir sosyal hizmet görevlisi ve doyurucu yemeklere sınırsız erişim ayarlayabildi - hepsi Agatha Tanit tarafından ödendi (benzersiz koşullar göz önüne alındığında ve büyükannemin onaylayacağından emin olduğu için mirastan hemen bazı fonları serbest bırakmaktan mutluydu).

"Onlara ne olacak Bay Kohler? diye sordum.

Avukat şaşkındı ve ben de onu suçlayamazdım. 'Tam olarak kim olduklarını teyit eder etmez, Almanya'da sahip olabilecekleri aile üyelerinin yanına dönüp dönemeyeceklerine bakacağız.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bunun olası olduğuna inanıyor musunuz?

Eric başını ellerinin arasına aldı. 'Hayır. Eğer bu kanıtlanırsa İsviçre hükümeti muhtemelen bu çocukların bakımını finanse edecek ve onları bir çocuk yurduna yerleştirecektir.

evlat edinen ebeveynler. Çocuk mülteciler olarak vatandaşlığa giden yollarının kolay olacağını umuyorum.

Bay Kohler'in karşısındaki deri koltuğa oturdum. "Bir yetimhane mi dediniz? Eric başıyla onayladı. Zihnimi Apprentis'e geri götürdüm d'Auteuil. Georg ve Claudia'yı zaten katlandıkları onca şeyden sonra böyle bir hayata mahkûm etmek çok acımasızca görünüyordu.

Kaçmışlardı

Boulogne-Billancourt'u hatırladım. Landowski'nin sözleri neydi?

Bir gün kendinizi başkalarına yardım edecek bir konumda bulacağınızdan eminim. Bu ayrıcalığı kabul ettiğinizden emin olun.

Ne yapmak istediğimi biliyordum.

Eric'e, 'Çocukların parasını ben ödemek istiyorum,' dedim. "Özür dilerim?"

'Georg ve Claudia Agatha'nın topraklarına - benim topraklarıma - sığındılar ve onlara iyi davranıldığını görmek istiyorum. Bunu yapmamın tek nedeni

Bugün karşınızda durmamın sebebi yabancıların iyiliğidir. Hayatım boyunca çok fazla özveride bulunamadım ve şimdi koşullarım değişmiş gibi görünüyor.

Bay Kohler teklifimi değerlendirirken sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu çok asil bir düşünce Atlas, ama bunun Georg ve Claudia'nın bir çocuk yurduna yerleştirilmesini engelleyeceğini sanmıyorum.

Tabii onları Londra'ya geri götürmeyi planlamıyorsanız?

Bu fikri düşünürken yüksek tavana baktım. Bu Kreeg'in hâlâ kaçak olabileceği düşünülüşünde, çifti eve götürmek güvenli değildi. 'Şu anda bu mümkün değil,' diye cevap verdim. 'Ama Bay Kohler, bu çocukların bir yurda yerleştirilmemesini çok istiyorum. Ebeveynlerini kaybettiler ve dünyaları karardı.

tersine döndü. Rahatlık ve güvenliğe ihtiyaçları var.

Bir yetimhanenin bir kalbi doldurduğu belirsizlik. Gerçekten hiçbir şey düşünemiyor musun?"

Eric parmaklarını masasına vurdu. 'Sanırım ... şey, hiçbir şey için söz veremem. Ama büyükannenize eskiden bakan çift, eğer geçim masrafları için fon sağlayabilirseniz, onları barındırmaya uygun olabilir.

"Gerçekten mi?" diye sordum, biraz şaşırmıştım.

Eric başını salladı. "Agatha'ya şehirdeki evini onlara miras bıraktığı için çok minnettarlar. Birden kıkırdadı. 'Aslında onları bu hediye kabul etmeye ikna etmek için epey çaba sarf etmem gerekti. Bu öğleden sonra bir telefon görüşmesi yapacağım.

Eric'in elini sıkmak için ayağa kalktım. 'Teşekkür ederim, Bay Kohler! Telefon görüşmenizin sonucunu beklerken onlarla tanışmayı çok isterim.

İsimleri neydi?

'Hoffmanlar.'

Timeo ve Joelle Hoffman, Cenevre'de kaldığım süre boyunca birkaç kez karşılaştığım altmışlı yaşlarında tatlı ve mütevazı bir çiftti.

Agatha'dan ve onun nezaketinden sevgiyle bahsederlerdi.

Eric Kohler sonunda beni bulabildiği için gerçekten çok heyecanlıydı.

Avukatın öngörüsü doğru çıktı ve çift Georg ile Claudia'yı etkileyici ve tertemiz döşenmiş şehir evinde ağırlamaktan büyük memnuniyet duydu.

"Bu bizim için bir onurdur Bay Tanit! Joelle heyecanlandı. "Doğruyu söylemek gerekirse, büyükannenizi kaybettiğimizden beri kendimizi biraz yönsüz hissediyoruz.

Timeo başını salladı. 'Bu kocaman yerde dört boş yatak odasıyla dolaşmamızın bir anlamı yok. Etrafta dolaşacak bir sürü yer var. En azından zavallı küçük piçler için yapabileceğimiz bu. neler yaşadıklarını.'

Çiftin sorgusuz sualsiz cömertliği beni çok etkiledi. "Sizin hiç çocuğunuz var mı? diye sordum.

Çift biraz üzgün görünüyordu. "Hayır," diye yanıtladı Joelle. "Biz kutsanmadık. Birden endişeli göründü. 'Ama dürüst olmak gerekirse, Bay Tanit, biz çok deneyimli bakıcılarız ve asla-'

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Çok iyi anlıyorum Joelle. Georg ve Claudia'yı evinize almak istemenize ne kadar sevindiğimi anlatamam. Yiyecek, giyecek, eğitim gibi her türlü masrafın Bay Kohler'a fatura edileceğine dair bana söz verin. Söz veriyorum. Size derhal geri ödeme yapması için ona yetki verin. Ellerini sıkmaya gittim ama Joelle beni kucakladı.

Timeo usulca güldü. 'Özür dilerim, Bay Tanit. Eşim sadece Agatha'nın sizin burada, evinin salonunda bulunmanızdan ne kadar mutlu olacağını ifade ediyor.

Joelle yüzüme bakmak için geri çekildi. "Yaşamak için İsviçre'ye dönmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu. "Yuva kurmak için çok güzel bir yer!

Ona sıcak bir gülümseme verdim. 'Belki, Joelle. Ancak bu seçeneği değerlendirmeden önce İngiltere'de halletmem gereken birkaç mesele var. I

kapıya yöneldi. "Lütfen Bay Kohler'ı gelişmelerden haberdar edin. çocukların gelişimi. Nasıl geçindiklerini duymak beni çok mutlu edecektir.

İsviçre'de geçirdiğim zamanın geri kalanı evrak imzalamak, banka müdürleriyle görüşmek ve Eric Kohler ile işleri halletmekle geçti. Agatha için çalışmayı resmen bırakacak ve benim için çalışmaya başlayacaktı. Pasaportunuzu ve diğer tüm belgelerinizi Arthur'a göndereceğim.

Morston Books, Bay Tanit. Lütfen taşınırsanız bana haber verdiğinizden emin olun. Bir on beş yıl daha peşinizden koşmak zorunda kalmak istemiyorum. Kocaman ceviz kapıyı kapatıp ofisinden çıkarken kıkırdadı ve başını salladı.

Vatandaşlık alma süreci Eric'in tahmin ettiği kadar yavaş ilerledi. Aylık mektuplarına alışmıştım, başvurumun hangi sinir bozucu aşamada durdurulduğunu detaylandırıyordu, genellikle imzalanması ve tarih atılması gereken çok sayıda yeni belgeyle birlikte gönderildi.

İdari işlerin yanı sıra

Yarımadalı çocukların hayatlarındaki iyileşmeyi duymak rahatlatıcıydı. Her ikisi de Bay Kohler tarafından tavsiye edilen yerel bir bağımsız okula gitmeye başlamıştı ve özellikle Georg akademik açıdan önemli umutlar vaat ediyordu.

Ne mutlu ki, Elle'i geleceğimizin İsviçre'de olduğuna ikna etmek için zaman harcamama gerek kalmadı. "Resmi evraklarımı alır almaz, ona söz vermişti, 'sadece ikimiz için güvenli bir sığınak inşa etmeye başlayacağız. Hayal edin! Kendi gözlerden uzak cennetimiz.

Bu düşünce onu çok mutlu etmişti. "Ah Bo. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor! Vatandaşlığını aldıktan sonra evlenmek . . açıkça, resmen. O gün bir an önce gelmeli.

Yuva kurmayı ne kadar çok arzuladığını biliyordum. İsviçre vatandaşlığı sürecinin hızlı olmasını diledim ama bu arada ona bir söz vermek istedim. Bay Kohler'in izniyle Agatha'nın mirasından bir miktar para çektim ve Londra'da Bond Caddesi'ndeki bir kuyumcuya gittim.

Çok sayıda yüzüğe göz atmama rağmen hiçbirini beni etkilemedi. Daha önce hiç bu kadar önemli miktarda para harcamamıştım ve fiyatına rağmen sıradan bir mücevherle değiştirmeye çekiniyordum. Yüzüğün bir anlam taşımasını istiyordum. Bir saat boyunca kalın camın ardından gözlerimi kısarak baktıktan sonra, özel bir yüzük olup olmadığını sordum.

parça yapılabileceğini söyledi.

Kuyumcu, "Doğru fiyat karşılığında her şey mümkün, efendim," diye cevap verdi.

Merkezdeki taşın, aşkta gücün nihai sembolü olan bir elmas olması gerektiğini biliyordum. Ayar için ise yedi tane istedim.

Yüzüğe parlayan bir yıldız görünümü vermek için tek tek noktalar eklenecekti.

"Çok iyi, efendim. Kuyumcu sırttı. 'Ayar oldukça büyük olacağından, belki de noktalar için ikinci bir taş seçmek istersiniz? Safir olabilir mi?'

Bir an düşündüm, adamın daha fazla para koparmaya çalıştığının bilincindeydim, ancak parçanın

eşsiz. "Umudu temsil eden bir mücevher var mı?" diye sordum.

Kuyumcu başıyla onayladı. 'Evet efendim. Zümrütler. Geleneksel olarak romantizm, yeniden doğuş ... ve doğurganlık anlamına gelir,' diye ekledi.

kaş.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Mükemmel!

Hazırlanması birkaç ay sürdü ama sonunda kitapçıya elden teslim edildi. Kutuyu açıp içine baktığımda söyleyecek söz bulamadım.

O gece Elle'yi akşam yemeği için şehrin Albert Binaları'na götürdüm. Mavi gözlerini her zamankinden daha da canlı gösteren deniz mavisi bir elbise giymişti. Mum ışığında bir şişe Côtes du Rhône'u paylaşırken ona Cenevre Gölü kıyısında bizim için planladığım gelecekte bahsettim. Yemek salonunun geri kalanı eriyip gitti ve ben geceyi onun aurasında kaybolmuş bir şekilde geçirdim.

'Sanırım bizim zamanımız geliyor, Elle. Sonunda geçmişini geride bırakabiliriz.

Paris'te bir çocukken beni hayrete düşüren gülümsemesinin aynısını bana da gösterdi. 'Buna gerçekten inanıyor musun, Bo? Neredeyse rüya görmekten korkuyorum.

Onun elini tuttum. "Mutlu sona ulaşacağız. Yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm ve boşta kalan elimi ceketimin cebine soktum. Derin bir nefes aldım ve onun ışıldayan gözlerine baktım. 'Elle Leopine. Kaderimizde hayatımızı birlikte geçirmek var. Ama sana karım diyebileceğim güne kadar, lütfen bu yüzüğü bir nişan olarak kabul et. "Benim için olduğun her şeyin sembolü. Kutuyu çıkardım ve önünde açtım. Elleriyle ağzını kapattı.

"Oh Bo...

Yüzüğü dikkatlice sol dördüncü parmağına geçirdim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledi. 'Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Son derece güzel.

"Yedi Kız Kardeşim için yedi puan - beni evrenin merkezindeki elmasa götüren yol gösterici ışıklarım ... siz.

Rupert ve Louise Forbes evlendiğinde, Flora söz verdiği gibi Arthur Morston Books'un sahibi oldu. Ne mutlu ki, çift benden ve Elle'den mağaza müdürü olarak kalmamızı istedi. Kurmayı başardığımız işten memnundular ve Home Farm'ın yenilenmesiyle meşguldüler. Buna ek olarak, Rupert'in İngiliz Güvenlik Servisi'ndeki rolü görünüşe göre daha zorlu hale gelmişti. Edebiyata tutkuyla bağlı olmasına rağmen, ülkesi her şeyden önce geliyordu.

1947'de sakin bir Ocak sabahı ayaklarımı masama uzatıp *Financial Times*'ı açtım. Yakında büyük miktarlarda sermayeden sorumlu olacağım için para piyasalarını takip etmek için elimden geleni yapıyordum - her ne kadar çoğu benim için kafa karıştırıcı olsa da. Gazete 1946 yılının değerlendirmesini yapıyordu. İhtiyacı olan ülkelere kaldıraçlı krediler sağlamak üzere kurulan beş uluslararası kuruluştan oluşan Dünya Bankası Grubu'nun oluşumunu müjdeledi. İlk yılında Fransa'nın savaş sonrası kalkınması için 250 milyon doları onaylamıştı. yeniden yapılandırma. Makalenin sondan bir önceki paragrafını okuduğumda gözlerim büyüdü.

Örgütün ilk başkanı Eugene Meyer, çoğu kişi tarafından *Washington Post*'un Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yayıncısı. Bay Meyer, para kaybeden gazeteyi ayakta tutmak için, kalitesini artırmak amacıyla ve bağımsız gazetecilik ruhuyla kendi parasından milyonlarca dolar harcıyor. Bu bakımdan, Bay Meyer'in neden Washington Post gazetesi için mükemmel bir aday olduğu tahmin edilebilir. WBG başkanı. Meyer hayırsever bir aileden gelmektedir. Kız kardeşi Florence Meyer Blumenthal, kurduğu hayırseverlik kuruluşu Franco-

Halen genç yaratıcılara Prix Blumenthal veren Amerikan 'Blumenthal Vakfı'.

Ayağa fırladım ve Elle'e makaleyi göstermek için üst kata koştum. Şaşkın bir kahkaha attı. "Aman Tanrım! Ben hiç duymadım Florence'in adını uzun zamandır duymamıştım.

'Ben de,' diye cevap verdim. 'Garip, değil mi? Ona çok şey borçluyuz. Keşke bizim için yaptığı her şey için ona teşekkür etme fırsatımız olsaydı. Elle'in el örgüsü bir örtü ile neşelendirmeye çalıştığı yıpranmış kanepemize oturdum.

"Biliyorum, Bo. Ama Florence bize Prix Blumenthal verilmeden çok önce öldü.

'Sanırım bu kalbimi daha da acıtıyor,' diye cevap verdim.

Elle kanepede bana katıldı. "Peki ya Eugene Meyer? sordu. "Ona mektup yazabilir ve kız kardeşinin hayatlarımızda yarattığı farkı anlatabiliriz.

İçimi çektim. "İçimden bir ses Dünya Bankası Grubu Başkanı'nın yazışmalarımızı almayacağını söylüyor.

Elle başını salladı ve bir süre düşündü. 'Tamam o zaman. Gidip onu görelim.

"Ne?

'Neden olmasın? Artık savaş tamamen sona erdi, kaybedecek neyimiz var ki? Ayrıca' - gülümsedi - 'Her zaman Birleşik Devletler'e gitmek istemişimdir. Devletler.'

Güldüm. Kaçmak zorunda kalmadan yeni bir ülkeye özgürce seyahat etme fikri benim için hala yeni bir kavramdı. 'Bu güzel bir düşünce, Elle. Ama Eugene Meyer'in bizimle buluşmayı kabul edeceğinden şüpheliyim.

Elle bacağıma bir şaplak attı. 'Senin yükseklerde uçan İsviçreli avukatın bunun için değil mi? Ona Eugene'in Amerika'daki ofisine mektup yazdıramaz mısın?

'Oh, ben ...' Alt kattaki dükkanın zili çaldı, bir müşterinin geldiğini gösteriyordu.

"Bunu bir düşün! Elle kıkırdarak ayağa kalktı ve kapıdan çıktı.

Bay Kohler'in Eugene'den cevap alması bir haftadan kısa sürdü. Meyer'in özel sekreteri. Eric'e işverenin

Merhum kız kardeşine çok düşkündü ve kısa bir görüşmeye açıktı. Söylemeye gerek yok, Bay Meyer inanılmaz derecede meşguldü. Ancak bir hafta sonra New York'ta olacaktı. O zaman gelebilir miydik?

Eric'e teşekkür ettim ve telefon ahizesini yerine koydum.

"Ya bir hafta ya da hiç," dedim sabırsızlıkla bekleyen Elle'e.

'Sana Bay Kohler'ın bir sonuç vereceğini söylemiştim! Bavulları toplayacağım!" diye heyecanla bağırdı.

"Dur bakalım," diye güldüm. 'Öylece kalkıp gidebileceğimize emin misin?

Dükkâna kim bakacak?

Elle gözlerini devirdi. "Bo, on yıldır neredeyse bir gün bile tatil yapmadık. Louise'e telefon edeceğim. Sana söz veriyorum, hiçbir sorun çıkmayacak. Koşarak yanıma geldi, gömleğimi tuttu ve burnuma hafifçe bir öpücük kondurdu.

'Tatile gidiyoruz! Gerçek bir tatil!'

İki gün sonra kendimizi Atlantik'i geçerken bulduk.

Queen Mary. İkinci sınıf odalarımız çok iyi olmasına rağmen

Geminin salonları gibi rahattı, dışarıda saatlerce vakit geçirdim.

seyir güvertesi. Açık okyanusun boşluğunda beni rahatlatan bir şey vardı. Düşüncelerimi düzene sokan bir etkisi vardı. Bu, müşterilerle geçirdiğim bir günün ardından kitap raflarını yeniden düzenlememe benziyordu ama kendi zihnimde.

Elle gemide olduğu için çok mutluydu. İster kahvaltıda servis edilen taze kahve olsun, isterse gemiye gelen caz şarkıcısı olsun, yolculuğun her yönünden aldığı keyfi görmek kalbimi kabarttı.

akşamları sahne aldı. Dört günlük yolculuğun ardından bir Çarşamba günü erken saatlerde Manhattan'daki Winter Quay Hotel'e yerleştik.

Sabah. Elle ve ben kırmızı şapkalı ve ceketli genç bir adam tarafından 'asansörle' odamıza çıkarıldık. Bize gururla odamızı gösterdi.

Yirminci kattan ufuk çizgisi manzarası şaşırtıcıydı. Ben

Baş döndürücü bir etkisi olduğunu söylemekten utanmıyorum ve yatağa oturmak zorunda kaldım. Çantalarımızı getirdikten sonra

Kırmızı şapkalı bize geniş bir gülümseme verdi ve kapının yanında

beklenti içinde durdu. Bay Kohler beni Amerika'ya özgü 'bahşiş'

geleneğine hazırlamıştı ve elimde birkaç dolar olmasını sağlamıştı.

Cebimden bir tane çıkardım ve adama uzattım. O da şapkasını eğdi.

'Teşekkür ederim efendim. İyi tatiller.

"Dünyanın tepesindeymişiz gibi hissediyorum! Elle yüzünü cama dayayıp manzarayı seyre daldı.

Ben de. Ama midemin henüz bunu kabul ettiğinden emin değilim. Şimdi lobiye gidip Bay Meyer'i aramalıyım. Unutma, bu akşam ayrılıyor.'

'Pekala, aşkım. Ben bavulumuzu açayım.

Hafif steril beyaz lobiye geri döndüm ve resepsiyonun yanındaki ahşap telefon kulübelerinden birine yöneldim. I

elimi cebime attım ve Bay Kohler tarafından bana verilen numarayı çıkardım. Sonra makineye bir çeyreklik attım ve aradım.

"Alo?" diye sert Amerikan aksanlı bir adam sertçe cevap verdi.

'Bay Meyer? Ben Bo D'Aplièse.'

Adım onu yumuşatmış gibiydi. "Bo! Sen kız kardeşimi tanıyan adamsın, değil mi?

"Evet," diye cevap verdim, kendimi düzeltmeden önce. "Şey, hayır, aslında. Durum size açıklandı mı bilmiyorum ama kız kardeşinizin Prix Blumenthal'ini alanlardan biri de bendim.

Nefesini güçlü bir şekilde verdi ve sigarasını üflediğini tahmin ettim. 'Bu harika, harika. Dinleyin, ikimize de zaman kazandırmak için, kız kardeşimin vasiyetinden önceki kazananlar için daha fazla fon yok. Umarım benim

insanlar bunu avukatınıza söylemiş.'

Şok olmuşum. 'Tanrım, yanlış anladınız Bay Meyer. Ben sadece size teşekkür etmek istemiştim.

Homurdandı. "Teşekkür mü? Ben senin için hiçbir şey yapmadım, dostum.

'Hayır, ama kız kardeşin yaptı, hem de hiç bilmediği bir şekilde. Ona anlatmak için yüz yüze görüşmeyi umuyordum.

İç çekti. "Üzülerek söylüyorum ki on yıldan fazla geç kaldın, evlat.

"Biliyorum. Kaybınız için çok üzgünüm. Buraya kesinlikle para için gelmedim. Sadece kız kardeşinin bilmeden hayatımı ne kadar değiştirdiğini söylemek istedim.

Eugene gülmeden önce bir duraklama oldu. 'Peki, buna ne dersin? İngilizlerin gerçekten bu kadar kibar olduğunu kim bilebilirdi ki?!

"Aslında ben İngiliz değilim.

"Şuna bak, birbirimizi tanımaya başladık bile! O nefes almak için durakladı. 'Ee, buluşmak ister misin? Bu öğleden sonra üzerinde çalıştığım bir hikaye için otelimden ayrılmak üzereyim.

'Bu harika olur,' diye onayladım.

"Harika olur. 132 Batı ve 138. Cadde'ye gidiyorum. Yarım saat sonra orada buluşalım.

Rakamlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Nereye yakın?

"Harlem'de, evlat. Dinle, bir taksi şoförüne tekrarla. Kiliseye yakın bir lokanta var. Seni oraya bıraksın.'

Tamam. Karım ve ben sizi birazdan göreceğiz.

Yüksek sesle öksürdü. "Dur bakalım. Karın mı? Bir eşten bahsetmemiştin.'

Özür diledim. Özür dilerim, daha açık olmalıydım. Ayrıca Prix Blumenthal ile ödüllendirildi. Benim kadar o da size teşekkür etmek isterdi.

Meyer dudak büktü. 'Yani, sana kalmış dostum, ama bugün o sokaklarda işler biraz tehlikeli olabilir. Onu yalnız bırakmak daha güvenli olur.

Arkada. Her iki durumda da, lokantada görüşürüz.' Bay Meyer telefonu kapattı.

Sersemlemiş bir halde odaya döndüm ve Elle'ye Eugene ile konuşma. Başlangıçta morali bozulsa da, o öğleden sonra Empire State Binası'na çıkma sözü onu neşelendirdi.

"Sokakların tehlikeli olabileceğini söylerken ne demek istiyor sence? Elle sordu.

'Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Ama gitmem gerek. İsteyeceğim son şey onu kaçırmak olur. Elle'e bir öpücük verdim ve aceleyle aşağı indim.

Kapıcı bana parlak sarı bir taksi çağırdı ve şoförden beni 132 West ve 138. Cadde'ye götürmesini istedim.

Yüzüme doğru döndü. "Emin misiniz bayım?" diye sordu. "Bana söylenen bu," diye onayladım.

Şoför omuz silkti. "Sen nasıl istersen.

Harlem'e doğru ilerlerken, Midtown'ın devasa, ışıltılı gökdelenlerinin gözden kaybolmaya başladığını fark ettim.

"Seni şehrin bu kısmına getiren şeyin ne olduğunu sorabilir miyim dostum?" diye sordu şoför.

'Burada biriyle buluşacağım,' diye cevap verdim.

'Hah. Sanırım buralardan değilsin. New York'a ilk gelişiniz mi?'

"Doğru, evet.

Kıkırdadı. 'Ben de öyle düşünmüştüm. Şehir dışından Harlem'e gelmek isteyen pek fazla insanla karşılaşmazsınız.

"Nedenmiş o?

"Demek istediğim, turistlerin çoğu Özgürlük Anıtı'nı, Central Park'ı ve Met'i görmek istiyor. *Gerçek* Amerika'yı görmek istemiyorlar.

Girdiğimiz mahalle en hafif tabirle bakımsız bir halde görünüyordu. Pırıl pırıl cam ve neon ışıkları

Manhattan şehir merkezindeki pencerelerin yerini tahtalar aldı, Paslanan tabelalar ve taşan çöp kutuları. Taksi Lenox Avenue adlı bir caddede ilerliyordu ve yanından geçtiğimiz yüzler artık ağırlıklı olarak siyahtı. Kalbim sokakta oturan çocuklara gitti.

Bazıları açıkçası kimseyi barındırmaya uygun görünmeyen metruk evlerin basamakları.

Sonunda araba, üzerinde "Gotik Kilise" yazan heybetli bir kiliseye yaklaştı.

Dışarıdaki tabelada *Abyssinian Baptist* yazıyordu. Birisi yakınlarda bir mikrofonla küçük bir sahne kuruyordu ve birkaç

Polisler kollarını heybetli bir şekilde kavuşturmuş, etrafta vızır vızır dolaşıyorlardı. 'İşte geldik. 132 Batı ve 138. Cadde, dostum,' dedi şoför.

"Teşekkür ederim. Sokağın etrafına baktım. 'Bana orada

"Yakınlarda bir lokanta var mı?

"Ah, Double R'ı kastediyor olmalısınız." Arkasını döndü ve başımın arkasını işaret etti. "Hemen şurada.

"Harika. Sana ne kadar borcum var?

"Üç dolar yirmi sent. Cebimi karıştırdım.

'Bugün dışarıda dikkatli olun bayım. İşlerin biraz kızılabileceğini duydum.

'Oh, şey, olacağım. Tekrar teşekkürler. Şoförün ya da Eugene Meyer'in ne demek istediğinden tam olarak emin olmadan paramı ödeyip taksiden ayrıldım.

Lenox Caddesi'nden Double R'ye doğru yürürken cadde giderek kalabalıklaşıyor, ellerinde pankarta benzeyen dövizler taşıyan bazı insanlar küçük gruplar halinde toplanmaya başlıyordu.

Lokantanın eski elektrik tabelası komik bir şekilde vızıldayıp titriyordu ve kapı çerçevesi çarpık ve çürüktü. Küçük bir itiş kakışla İçeri girmeyi başardım ve içeriinin dışarıdan daha da perişan olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Havada yoğun bir sigara dumanı vardı ve elimi önümde sallamak zorunda kaldım.

yüzümü temizlemek için. Birkaç metre ötede ince çizgili takım elbiseli, kırmızı askılı ve yün kravatlı, iyi giyimli bir adam oturuyordu. Müessesedeki tek beyaz yüze sahip kişi olarak dikkatimi çekti.

"Bay Meyer?" diye sordum ona yaklaşılarak.

Yuvarlak gözlüklerinin ardından bana baktı. "Bo D'Aplièse, değil mi?

'Evet, efendim,' diye cevap verdim.

Elimi sıkıca kavrayıp sallayarak, "Ne isim ama!" diye bağırdı. "Otur bakalım. Görünüşe bakılırsa fazla vaktimiz yok.

"Üzgünüm Bay Meyer, ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım.

Kahvesinden bir yudum aldı. 'Lütfen bana Eugene deyin. Bay Meyer benim babamdı. Ayrıca, kulağa *Bay Belediye Başkanı* gibi geliyor... ve o da birazdan gelecek.

"Pekala, Eugene. Gerçekten kafam oldukça karışmıştı. "Yani belediye başkanı buraya mı geliyor? Lokantaya mı?"

Eugene gerçekten şaşkın görünüyordu. 'Kusura bakma evlat ama kız kardeşim parasını aptallara mı verdi? Hayır, Belediye Başkanı O'Dwyer önümüzdeki on beş dakika içinde sahnede olacak. Eugene kiliseyi işaret etti. 'O konuşurken orada olmalıyım. *Post*'un işi için New York'tayım. Bu hikayeyle kişisel olarak ilgileniyorum.

Yüzümü ona döndüm. "Cehaletimi bağışla Eugene, ama bu ne hikayesi?

'Harlem'de gettolaştırılan siyah vatandaşlar. Oradaki konutların durumunu gördünüz mü? Berbat bir yer. Korkunç bir aşırı kalabalık var, ve bu polislerden bahsetmiyorum bile. bu insanların karşı karşıya olduğu vahşet. Polisler kendi insanlarına hayvan gibi davranıyor.

İkiyle ikiyi bir araya getirdim. "Yani bugün burada bir protesto mu var?

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Tamamdır. Belediye Başkanı O'Dwyer konuşacak. Bence o iyi bir adam. Adamın yaptığı Topluma verdiği sözler var ve biz de *Post* olarak bu sözlerle sadık kaldığından emin olmak istiyoruz.

"Bu hikayeyle neden kişisel olarak ilgilendiğinizi sorabilir miyim? diye sordum.

Eugene içini çekti ve başını salladı. 'Evet. Ben Yahudi'yim. Nazilerin Avrupa'da halkıma neler yaptığını gördüm. Bizim de Afrikalı Amerikalılara aynı şeyi yapmayacağımızdan emin olmak istiyorum.

"Elbette," diye kekeleyim, durum hakkında açıkça cahil olduğum için utandım.

Eugene tutkuyla konuştu. 'Cesur Amerika'yı başka bir kıtada günü kurtarmak için uçururken, kendi vatandaşlarımıza nasıl davrandığımızı bir an bile düşünmedik. Bu bir rezalet.' Elini ovuşturdu yüzünü. 'Her neyse, O'Dwyer gelene kadar vaktin var. Bana hikayeni anlat. Cebinden bir puro çıkardı, ucunu kırttı ve yaktı.

Kendimi çileden çıkmış hissederek, Eugene'e kız kardeşinin benim ve tabii ki Elle'in hayatına yaptığı katkının değerini anlatmak için elimden geleni yaptım. Hakkını yemeyelim, Bay Meyer beni dikkatle dinledi ve ben anlattıkça nefes nefese kaldı

Başıma gelen her şeyi.

"Biliyor musun evlat," dedi ben hikâyemi bitirdikten sonra, "sanırım Flo ölmeden önce senden bahsetmişti. Konuşmayan küçük çocuk.

"Bu doğru.

'Bir de şu haline bak, oturmuş kanarya gibi ötüyorsun! Bu bir mucize!"

"Ben sadece kız kardeşinizin gerçekten de benim hayatım. Ve karımın.

Omzuma sert bir tokat attı. 'Anladım. Dinle, buraya kadar gelip bana şahsen söylediğin için gerçekten minnettarım. Floransa gurur duyardı, eminim. Purosundan büyük bir nefes çekti. "Biliyorsun, George'la evlendikten sonra kızlık soyadını korudu. Florence Meyer-Blumenthal'dı. Keşke ödülün adı Prix Meyer-Blumenthal olsaydı. Omuz silkti. Birden dışarıdan coşkulu bir tezahürat duyuldu ve lokantadaki birkaç kişi gitmek için ayağa kalktı. 'Bu benim işaretim, evlat. Gitmem gerekiyor. Ama eğer Washington'a gelersen sekreterimi ara. Kahve içerken sohbet edebiliriz. Bana daha fazla hikâyeye anlatabilirsin. Eugene elini cebine attı ve masanın üzerine iki çeyreklik koydu. "Belki senin hakkında bir makale yazabiliriz?

'Oh, emin değilim-'

"Evet, haklısın," diye araya girdi. 'Bu hikâyeye zaten kimse inanmazdı. Kapıdan çıkmadan önce bana bir gülümseme ve göz kırpması verdi.

Kırmızı deri kabinde tek başıma otururken, bir şekilde Eugene Meyer'le tekrar karşılaşacağımdan şüphe ediyordum. Görüşmem, özlediğim duygusal katarsisi sağlamamıştı. Kız kardeşi gibi onun da önemli bir ahlaki bilince sahip olduğu ve protestonun zihninin ön saflarında yer aldığı açıktı.

Sokaktan bir kükreme daha geldi. Kargaşayı araştırmak için ayağa kalktım. Lokantadan çıktığımda, Eugene'le birlikte geçirdiğim yirmi dakika içinde kalabalığın on kat arttığını görünce şok oldum. Kendimi protestocuların arasında buldum; birçoğu ellerinde *EŞİT HAKLAR* ve *HERKES İÇİN BARINMA* gibi sloganların yazılı olduğu pankartlar taşıyordu. Sahne yönünden

Mikrofondan yansıtılan boğuk bir İrlanda aksanı duydum ve Belediye Başkanı O'Dwyer'ı bir an görebilmek için kalabalığın arasından sıyrılmaya başladım.

'Harlem! Burada olmak bir onurdur!' diye bağırdı Belediye Başkanı ve Kalabalık, O'Dwyer'ın varlığından etkilenerek tezahüratlarla karşılık verdi. O'Dwyer konut reformları ve okullara daha iyi finansman sağlanmasına ilişkin konuşmasını yaparken, protestocular hep birlikte öne doğru itişmeye başladı.

Kendim de gittikçe daha da sıkışıyordum. Belediye Başkanı konuşmasını bitirdikten sonra büyük bir alkış aldı ve mikrofonun başına polis memuru, kalabalığı dağıtmak için konuşmaya başladı. Neredeyse Bir anda atmosfer değişti. Havada yoğun bir gerilim vardı ve protestonun etrafını sarmış olan çok sayıda üniformalı polisin farkına vardım. Mavi keplerini indirmiş ve tahta coplarını sallayarak tehditkâr görünüyorlardı.

Ön tarafa yakın bir kadının "KATİLLER!" diye bağırdığını duydum. sahnedeki memur. Sonra kalabalığa doğru döndü. 'Bu polisler Robert Bandy'ye saldırdı - silahsızken ve sadece Bir kadının hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Lanet olası domuzlar!'

Kalabalığı bir öfke dalgası sardı ve mikrofon öfkeli çığlıklarla boğuldu. Protestocu kitle

gittikçe daha şiddetli bir şekilde dalgalanıyordu. Bir çıkış yolu aramak için sahneye doğru döndüğümde, bakışlarım coplu bir polisten kendini koruyan genç bir adama takıldı. Elinde ne olduğunu bilmiyordum. Böyle bir tepkiye neden olacak bir şey yapmamıştı ama polis memuru öfkelenmiş görünüyor ve copu başının üzerine kaldırarak bir darbe indirdi. Adamın

Kartvizit neredeyse hiçbir koruma sağlamadı ve devam eden dayaktan başını korumaya çalışırken kirli sokakta yere yığıldı. Çevredeki diğer insanlar olaya tanık oldu ve paniklemeye başladı.

Hızla dağılmaya başladılar ve kısa süre sonra kalabalık İzdiham. Yakındaki bir sokaktan atlı polisler görüldü.

Atlar protestoculara doğru ilerlemeye başladı ve sadece saniyeler içinde tam bir izdiham yaşandı. Kalabalıktan kendimi kurtarmaya çalışırken kalbim hızla çarpmaya başladı, bazıları artık memurlarla açıkça çatışyordu. Copların gümbürtüsü insan bedenleri mide bulandırıcıydı.

Başımı öne eğdim ve toplanan kalabalığın arasından sıyrılmak için elimden geleni yaptım. Bunu yaparken önümdeki çift tökezledi. Birkaç adım daha attıktan sonra, o kargaşada yere düşen bir kişiye takıldıklarını fark ettim. Benim için

Şok oldum, o kişi küçük beyaz bir kadındı.

"Yürüyebiliyor musun?" diye bağırdım.

"Bileğim," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak.

Kadının acı çektiği belliydi. "Elimi tut," dedim, onu sıkıca kavradım ve ayağa kaldırdım. Kolumu ona doladım ve kalabalığın içinde mücadele ederek yolumuza devam ettik.

"Şoförüm ... Lenox'ta, sokağın sonunda beni bekliyor," diye soluk soluğa konuştu. Yüzünde sadece belli belirsiz bir Amerikan Aksan.

"O zaman sizi buradan hemen çıkaralım; işler daha da çirkinleşecek gibi görünüyor," diye cevap verdim.

Protestocular toplanıp polise karşı koymaya başladıkça etrafımızda şiddetli çatışmalar patlak veriyordu. Kavşağa yaklaştığımızda, kadın etkileyici görünümlü bir Chrysler arabasını işaret etti.

"İşte Archer!" diye bağırdı kargaşanın arasından. Gideceğimiz yeri görünce onu kollarıma aldım ve araca doğru koşarak arka kapıyı açtım.

"Tanrı'ya şükür güvendesiniz, Bayan Cecily!" diye bağırdı şoför, motoru çalıştırarak. "Hadi gidelim buradan!"

Kadının arka koltukta güvenli bir şekilde oturduğundan emin oldum. "Kendinize iyi bakın hanımefendi," dedim. Kapıyı kapatmadan önce, coplu iki polisin arabaya doğru ilerlediğini fark ettim. Kendimi çelikleştirdim ve kaçıma hazırlandım.

"Archer, bekle!" diye bağırdı kadın. "*Hemen* bin!" diye bağırdı, beni sıkıca arabanın içine, onun yanına çekti. 'Git, Archer! Hadi, hadi, hadi! Şoför motoru çalıştırdı ve araba hızla uzaklaştı. Arkamızda bıraktığımız kabus sahnesinden uzaklaşırken, üçümüz de rahat bir nefes aldı.

"Yardımanız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. ." diye cüret etti kadın. "Önemli değil," diye cevap verdim. "O zaman sizinkiler için teşekkür etmeliyim. I Koltuğumda arkama yaslandım ve paniğin vücudumdan yavaşça dağılmasına izin verdim.

"Sizi bir yere götürebilir miyiz?" diye sordu kadın. "Nerede yaşıyorsunuz?

Bir yabancıyı zorlamak istemediğim için omuz silktilim. "Beni en yakın metro durağına götürün yeter.

"110. Cadde istasyonuna geliyoruz," diye araya girdi şoför.

"Bu bana uyar," diye cevap verdim. Şoför arabayı kenara çekti.

"En azından isminizi alabilir miyim? Cecily söyledi.

Bir an tereddüt ettim, sonra elimi cebime attım ve Arthur Morston Books'tan aldığım kartı uzattım. Ona başımı salladım, arabadan indim ve kapıyı arkamdan kapattım.

O öğleden sonra Empire State Binası'na yapacağım gezi, sabah yaşadığım travmanın etkisinden kurtulmam için ertelendi. "Orada olmadığın için çok mutluyum, Elle. Seni koruyabileceğimden emin değildim.

"Ah Bo. Buna inanamıyorum. Bunun bir tatil olması gerekiyordu ve sen doğrudan tehlikenin içine girmeyi başardın. Nazikçe saçlarımı okşadı. 'Ama Eugene Meyer'in hayal kırıklığını unutmaya çalışalım ve

Protesto dramasını unutun ve uzakta geçireceğimiz haftanın tadını çıkarın. Burada sizinle olmak çok özel.

Elle ve ben sonraki beş günü 'Büyük Elma'yı keşfederek geçirdik. Enerji ile titreşen muhteşem bir şehirdi ve

Sakinleri, şehrin merkezinde oldukları izlenimine kapıldılar.

Evren. New York hayatımda gördüğüm en yüksek binalara, en büyük alışveriş merkezlerine ve en büyük yemek tabaklarına sahipti. Yıllar süren İngiliz karnesinden sonra, yemek yiyenlere sunulan sığır burgerlerinin ve patates kızartmalarının büyüklüğü karşısında gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Sanırım şehirle ilgili en çok sevdiğim şey vatandaşlarından yayılan pozitiflikti. Kısa bir süre önce Büyük Buhran'ın ekonomik gerilemesini ve ikinci Dünya Savaşı'na katılmayı atlatmışlardı.

küresel çatışma. Yine de tanıştığımız hemen herkes neşeli bir özgüvenle dolup taşıyordu ve bunu deneyimlemek çok keyifliydi.

Elle ve ben *Queen Mary*'ye binip eve dönmeden bir gün önce oteldeki odamızın telefonu çaldı.

Elle cevap verdi. 'Alo? . . . Evet, az önce geldi.' Omuz silkti ve ahizeyi bana uzattı.

"Bay Tanit?" dedi belli belirsiz tanıdık bir İngiliz sesi.

"Konuşuyorum," diye cevap verdim.

'Oh, harika! Sonunda izinizi bulabildiğim için çok heyecanlıyım. Manhattan'daki hemen hemen her otele telefon ettim!

"Özür dilerim ama kim arıyor? diye sordum.

Hattın diğer ucundan bir kıkırdama geldi. "Çok özür dilerim Bay Tanit. Ben Cecily Huntley-Morgan. Ben sizin şu aptal kadını.

Geçen gün Harlem'deki sivil haklar protestosunda kurtarıldı.

"Oh, merhaba," diye cevap verdim, biraz şaşırılmış bir şekilde. "Nasılsınız?

'Bileğim biraz ezildi, ama sizi bulduğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum! Kartınızda Londra'daki kitapçınızın adresi vardı ama beni kurtardığınız için size şahsen teşekkür etmek istedim. Bu yüzden

"Bay Tanit'in kalıp kalmadığını sormak için otelleri arıyorlar.

Gülme sırası bendeydi. 'Bu çok tatlı bir düşünce Cecily, ama ben herkesin yapacağını yaptım. İyi olmana sevindim.

"Bu doğru değil Bay Tanit. İnsanlar üzerime çullanıyordu. Ancak siz, ihtiyacı olan bir insan gördünüz ve yardım etmek için durdunuz. I

Size borçluyum ve size öğle yemeği ısmarlamak isterim.

Cecily'nin sıcak sesi beni rahatlattı ama ona rahatsızlık vermek istemedim. 'Buna gerçekten gerek yok, teşekkür ederim. Yine de duyarlılığınızı gerçekten takdir ediyorum.

'Üzgünüm, hayır cevabını kabul etmiyorum. Bu öğleden sonra Waldorf'ta ne yapacaksınız?

'I . . . '

"Biraz önce konuştuğum karınız mıydı?" "Evet.

"Mükemmel! Üç kişilik bir masa ayarlayacağım ve saat 13.00'te görüşürüz.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan Cecily telefonu kapattı. Telefon. Elle'ye geçen hafta kucaklayıp arabaya bindirdiğim kadınla konuştuğumu teyit ettim. Elle, şehirde geçirdiğimiz zamanı kucaklama ruhuyla, davet karşısında heyecanlandı. 'Neden gitmeyelim ki? Prestijli bir otelde yerel biriyle öğle yemeği? Ne kadar büyüleyici!'

Onun mantığına karşı çıkmak zordu, bu yüzden Elle ve ben Bavulumuza koymaya cesaret edebildiğimiz en iyi kıyafetlerimizi giydik ve öğleden sonra saat birde Waldorf otelinin ince merkezi kulesinin önündeydik. Biz

içeride yemek odasına doğru ilerledik - muhtemelen Arthur'dan daha değerli olan ışıltılı bir avizenin bulunduğu yankılı bir alan Morston Books'un tüm stoğu. Cecily'nin sarı dalgalı saçları onu yemek yiyenlerin arasından ayırıyordu ve onu hemen tanıdım. Elle'nin elinden tuttum ve onu masaya götürdüm.

"Cecily? diye sordum.

'Bay Tanit! Merhaba! Ayağa kalktı ve Elle'ye bakmadan önce elimi sıkıca sıkı. Siz de Bayan Tanit olmalısınız? Sanırım size borçluyum. kocam benim hayatım.'

Gülüp geçtim. "O kadar dramatik olur muydum bilmiyorum.

'Dramatik olduğuma inanmıyorum. İnsanlar korktuğunda, Cecily ciddi bir ses tonuyla, "Akılları başlarından gidiyor," dedi. "Bakın!" diye devam etti ve elini çantasına attı. Kartvizitimi çıkardı ve bize gösterdi. "Arkasına "nazik adam" bile yazdım! Güldü. 'Bunu sonsuza dek yanımda taşıyacağım, bir hatıra olarak İyi şanslar.' Bana göz kırptı. "Her neyse, lütfen oturun. O

iki boş kırmızı kadife sandalyeyi işaret etti. 'Şimdi, biraz şampanya sipariş edelim! Garson ...'

Cecily Huntley-Morgan ile öğle yemeğimiz çok keyifli geçti. Bize hayatıyla ilgili her şeyi anlattı: bozulan nişanını, bir yıl önce Vaftiz annesi Kiki Preston ile Kenya ve Bill adında bir sığır çiftçisiyle yaptığı evlilik.

'Geçen günkü protesto gösterisinde siz de vardınız, Bay Tanit. Bu nedenle

Bu ülkenin büyük bir kısmına musallat olan aşağılık ırkçı önyargıya sempati duyuyorum. Çarşamba günü burada bulunmamın Kazara. "Bu bilgiyi sizden saklamama gerek yok. O bir aldı Veuve Clicquot'nun yudumunu hepimize ısmarlamak için ısrar etti. "Kenya'da yaşarken, Njala adında genç bir Masai prensesi bizim topraklarımızda bir kız çocuğu doğurdu. Onu terk etti, ben de yanıma aldım. I

Bebeğe Stella adını verdim. New York'a döneceğimi bildiğim için bir hizmetçi tutmak zorunda kaldım - Lankenua. Ailemin bildiği kadarıyla bebeğin annesi o, her ne kadar tüm niyet ve amaçlar için ben olsam da.

"Bu inanılmaz derecede zor olmalı," diye sempati duydu Elle.

Cecily omuz silkti. 'Bu gerekli. Toplumun kabaran onaylamama hissi hissedilebilirdi. Tabii ki bunu hiç zorlanmadan halledebilirim.

Ama öte yandan Stella, genç bir siyah kız olarak zaten pek çok zorlukla karşı karşıya. İşlerin bu şekilde olması onun için daha iyi.

"İnanılmaz bir şey yaptın Cecily. Ona içten bir gülümseme verdim. 'Sen olmasaydın kim bilir küçük Stella'ya ne olurdu. Ona gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim.

"Daha önce de söylediğiniz gibi, Bay Tanit, ben sadece herkesin yapacağını yaptım.

"Ve bana cevap verdiğiniz gibi ... Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,' diye karşılık verdim.

Cecily kıkırdadı ve şampanya kadehini kaldırdı. "Peki o zaman. Nezaketin şerefine.

Elle ve ben Cecily ile İngiltere'deki hayatımız, Vaughan'lar için önce High Weald'da sonra da Arthur Morston Books'ta çalışmamız hakkında konuştuk.

Cecily, Elle'in Fransız aksanını sordu ve ikimizin de Nazi işgali tehdidi nedeniyle Paris'ten kaçtığımızı tekrarladık.

Elle Cecily'ye, 'Ama son zamanlarda şansımız yaver gitti,' dedi. 'Robert'a İsviçre'de Cenevre Gölü kıyısında bir arazi miras kaldı. Mümkün olan en kısa zamanda oraya taşınmayı umuyoruz.

"Ne kadar harika! Cecily cevap verdi. 'Doğa çok önemli, değil mi? Sanırım gölün dingin huzuru tam bize göre olacak. Yaşadıklarınız.'

Elmalı turtadan oluşan leziz bir pudingin ardından ayrılık vakti gelmişti.

'Yemek için çok teşekkür ederim Cecily. Çok nazıksın,' dedim elini sıkarak.

"Aptal olmayın Bay Tanit. İngiltere'ye dönmeden önce izinizi bulmayı başardığım için çok mutluyum. Yine de, eğer sakıncası yoksa, kartvizitinizi saklayacağım. Ne de olsa insan koruyucu meleğine ne zaman ihtiyaç duyacağından asla emin olamaz.

England, 1949

New York'taki çatışmaya katılmam bir süre için başıma gelen son kötü şans oldu. 1949 yılının başında, Bay Kohler İsviçre vatandaşlığı alma sürecimin son aşamaya g e l d i ğ i n i bildirdi. Ayrıca kitapçı da rekor satışlar yaptığını bildiriyordu. Bunca yıldan sonra omuzlarımın birkaç santim düşmeye başladığını hissettim.

Kendimi daha rahat nefes alırken buldum. Daha iyi uyuyordum.

Belki de bu rahat halimin altında tamamen başka bir şey yatıyordu: Kreeg Eszu'nun yokluğu. Onu hiç görmemiştim. Leipzig'deki o korkunç geceden beri. Okuyucu, onun öldüğüne inanmak için kendime izin verdim - pek çok arkadaşı gibi savaşta öldürüldü. Askerler.

Ve sonra onu gördüm.

Londra'da soğuk bir gündü. Rupert ve Louise Forbes ve bizi ziyaret etmek için kitapçıya gelmişlerdi. Her zaman olduğu gibi ikisini de görmek büyük bir zevkti. Flora'nın iyi olduğunu duymak beni çok mutlu etti, Teddy ve yeni Amerikalı eşinin High Weald'ı yerle bir etti.

Çift yeni bebeklerini de yanlarında getirmişti; Laurence adında, Elle'in usulüne uygun olarak üzerine titrediği ve sevdiği, hareketli ve kabarcıklı bir oğlan çocuğu. Çocuk uyuduktan sonra, Elle gururla Rupert'a ve Louise yeni stoğu getirdi ve ben de masama dönüp

hesaplar. Zihinsel olarak bir hesaplamayı sorgularken kendimi buldum büyük vitrinden dışarı ve Kensington Kilise Sokağı'na bakıyordu. O anda, pardösülü ve fötr şapkalı uzun boylu bir figür sigara içerek görüş alanıma girdi. Genç bir kadın yanından geçerken onu izlemeye devam ettim, sonra da bir sigara için onu uyarmak üzere döndüm.

yorum yapmış olmalı. Figür başını geriye attı ve içtenlikle güldü, o zaman yüzünü gördüm. Damarlarımdaki kan dondu.

"Elle! diye bağırdım.

Dükkânın diğer üç sakini, pencereden dışarıyı işaret ettiğimi görmek için etraflarında döndüler. Elle parmağımı takip etti ve hemen ışık düğmesine koştı.

"Sorun nedir, sevgili dostum? Rupert sordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama yere, pencere seviyesinin altına düştüm. "Yüce Tanrım, neler oluyor?

"Bay Tanit, sizi bir şey mi korkuttu? Louise oldukça endişeli görünerek sordu. Başımı bir kez daha pencere hizasından yukarı kaldırdım ve Kreeg'in Arthur Morston'a doğru caddeden geçtiğini gördüm
Kitaplar.

"Elle, buraya gel, hemen! Dükkânı koşarak geçti ve biz ikimiz daireye açılan arka kapıdan geçerek kapıyı kapattık. dükkanın zili çaldı. Elle koşarak merdivenleri çıkmaya çalıştı ama saldırganın ayak seslerini duymasından korkarak onu yakaladım. Elle'nin gözleri korku doluydu ve elini sıkıca kavradım. Sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm ve kulağımı hafifçe kapıya dayadım.

"Günaydın," dedi Rupert. "Arthur Morston Books'a hoş geldiniz. "Ç o k teşekkür ederim," diye cevap verdi Eszu derin, boğuk sesiyle.

"Ne kadar güzel bir dükkânınız var.

"Bunu söylemeniz çok nazikçe. Acaba bulmanıza yardımcı olabileceğim özel bir kitap var mı?

"Sahibi siz misiniz?"

"Pardon?"

"Bu kitapçının sahibi olup olmadığınızı sordum," diye tekrarladı Kreeg soğuk bir şekilde.

'Evet. Ben Rupert Forbes. Karım ve ben buranın ortak sahibiyiz. "Louise Forbes," dedi kadın. "Memnun oldum.

"Gus. Gus Zeeker. Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Forbes. Elle'e baktım, anagram kullanımına kaşlarımı çatarak.

"Burada bir aksan mı seziyorum, Bay Zeeker? Rupert sordu.

"Nerelisiniz?

"Oh, bu cevaplamaşı zor bir soru, Bay Forbes. Kendimi bir dünya vatandaşı olarak görmeyi seviyorum.

'Bu çok etkileyici. Ama dünya vatandaşları bile *bir yerlerde* doğmak zorunda, değil mi eski dostum? Rupert şöyle cevap verdi
Gülmek.

Eszu da kıkırdayarak ona karşılık verdi. 'Şimdi, Bay Forbes, siz bir zeki bir adam. Gerçekten bir bireyi sadece doğum yerine göre mi tanımlarsınız?

Elbette hayır. Ben sadece sohbet ediyordum. Görüyorsunuz, bir aksanı tanımlayabildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Sizininki oldukça sıra dışı,
Hepsi bu.

Eşzu'nun cevabından önce hissedilir bir duraksama oldu. "Dediğim gibi, ben bir dünya vatandaşıyım.

"Evet ama acaba bir dünya vatandaşı savaş sırasında hangi tarafta savaşmayı seçti? Rupert'in cesaretinden çok etkilenmişim.
soru.

Kreeg bir kez daha güldü. "Artık hepimiz arkadaş değil miyiz, Bay Forbes? Taş gibi bir sessizlik daha oldu. "Affedersiniz, bana belirli bir kitabı bulmamda yardımcı olabile c e ğ i n i z i söylemiştiniz.

"Evet," dedi Rupert sertçe. "Edebilir miyiz?

"Çok yardımcı olursunuz. Aslında daha geçen gün buradaydım. Ama başka biriyle konuştum. Uzun boylu, siyah saçlı ve kahverengi gözlüydü. Kim olabilir?"

Elle'nin elini sıkıca kavradım.

"Hmm," dediğini duydum Rupert'ın. 'Karşılaştığın kişinin Arthur Morston Books olduğundan emin misin? Bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama bölgede buna benzer birkaç dükkân var. Burada o t a r z d a çalışan kimse yok. Rupert'ın beni koruduğuna inanamıyordum.

"Evet, bu dükkân olduğundan eminim," dedi Eszu yavaşça. "İçeride sarışın genç bir kız da vardı. Çok güzeldi.

"Bağışlayın beni Bay Zeeker," dedi Rupert. "İçeri girdiğinizde sanki ilk kez giriyormuşsunuz gibi dükkânımız için iltifat ettiniz. Sizin tarifinize uyan personelimiz olmadığını söylemiştik, bu yüzden tekrar sormak zorundayım - ziyaret ettiğiniz kişinin Arthur Morston Books olduğundan emin misiniz?"

Eski ahşap döşeme tahtalarının, Özü'nün yavaş ve bilinçli adımları altında gıcırdamasını dinledim.

"Ne kadar güzel bir bebek," dedi. "Sanırım sizin bebeğiniz?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı Louise.

"Aile çok önemli, değil mi Bayan Forbes? Eszu devam etti. "Elbette öyle, Bay Zeeker.

Kreeg'in belirgin bir şekilde iç çektiğini duydum. "Şu küçük çocuğa bakın. Ne kadar uysal ve çaresiz. Sanırım her şey için size güveniyor, değil mi Bayan Forbes?"

'Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim, evet. Adı Laurence.'

Laurence mı? İsim seçiminiz konusunda size iltifat etmeme izin verin, Bayan Forbes. Kökeni Fransızca. "Parlak, parlayan" anlamına geliyor. Tüm bebekler günahsız doğduğu için, daha uygun bir isim seçemezsiniz diye düşünüyorum.

Louise kararlı bir şekilde, "Bunu bilmiyordum," diye cevap verdi. "Ne kadar etkileyici. 'Genelde isimler öyledir. Kendimize verdiğimiz isim.

Ben her zaman

Bizim için bu kadar kişisel olan bir şeyin neredeyse sadece başkaları tarafından kullanılmasını çok eğlenceli buldum.

Rupert araya girdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ihtiyar, ama karımla ben de tam öğle yemeği için dükkânı kapatmak üzereydik. Aradığınız kitap neydi?"

'Elbette, Bay Forbes. Geçen gün buraya eski bir atlas için
g e l m i ş t i m .

Gözlerimi kapattım. Elbette bu isim Rupert ya da Louise için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında, Kreeg'in benim Rupert olduğumu bildiğinden şüpheleniyordum.

ve bu gösteri benim yararım içindi.

Rupert, "Dediğim gibi, Arthur Morston Books'a gittiğinizi sanmıyorum ama coğrafya bölümümüz hemen şurada," dedi. "Aradığınız belli bir atlas türü var mıydı?"

"Bu oldukça eşsiz, Bay Forbes. Ama gördüğümde anlayacağım.

,

"Pekala. Göz atmak için biraz zamana ihtiyacınız var gibi görünüyor, bu yüzden sakıncası yoksa daha sonra dönmeniz gerçekten en iyisi olacaktır.

Kreeg kararlı bir şekilde cevap verdi, 'Burada olduğuna eminim, Bay Forbes. Göz atmaya gerek yok.

"Dinle, ne demek istediğinden gerçekten emin değilim ...

Diyalog bebek Laurence'ın miyavlamaya başlamasıyla kesildi.

"Zavallı çocuk. Onu kollarınıza alın, Bayan Forbes. Onunla geçirdiğiniz her anın tadını çıkarın. Onunla aranızdaki bağdan daha kutsal bir şey yoktur.

bir anne ve çocuğu arasında.' Elle bana baktı ve ben de gözlerimi yere diktim. "Bayan Forbes, bu küçük bebeğin siz olmadan ne yapacağını sorabilir miyim? Kreeg söyledi.

"Ne demek istiyorsunuz? Louise soruyu şaşkınlıkla karşıladı.

"Daha açık konuşmama izin verin: Sizin ve kocanızın başına kötü bir kader gelseydi, küçük Laurence'a ne olurdu?

Rupert sesini yükseltti. "Sakin ol, ihtiyar. Dükkânımda söylenecek ne kadar aşağılık bir şey!

"Sadece kelimeler, Bay Forbes. Her şeye rağmen, bunun bir cevaplama zor bir soru. Çünkü gerçekte çocuğunuza ne olacağını bilmiyorsunuz.

Laurence şimdi ağlıyordu. Rupert kesin bir tavırla, "Dinle, gitmeni istiyorum," dedi. "Karımı üzüyorsun.

Kreeg devam etti. 'Bir anne bir çocuk için her şeydir. O bir bakıcı, bir arkadaş, bir dayanak noktasıdır. Bu çapa olmadan, bir çocuk sürüklenebilir ve nereye varacakları belli olmaz.

"Neden bahsettiğinizi gerçekten anlamıyorum, Bay Zeeker. Şimdi bu dükkânı terk edin,' diye bir kez daha talep etti Rupert.

'Şimdi sizi sizden çaldığımı, çocuğunuzu annesizliğe mahkum ettiğimi düşünün Bayan Forbes. Laurence'ın burada olduğunu düşünmüyor musunuz?

benden intikam almaya hakkı var mı?'

"Çocuğumu tehdit mi ediyorsun? Rupert şimdi sesinde boğuk bir saldırganlıkla sordu.

"Ben mi? Ben asla böyle bir şey yapmam, Bay Forbes. Bu benim doğamda yok. Ama sizin yanınızda çalışan uzun boylu, kahverengi gözlü adam . . . Onun hakkında o kadar emin olmazdım.

"Tanrı aşkına dostum, bu kadar yeter. Rupert, Kreeg'i dışarı itmek için dükkânı geçerken döşeme tahtalarının art arda gıcırdadığını duydum. Louise'den bir çığlık geldi.

"İndirin onu!" diye bağırdı. Kapının kolunu kavradım. Kreeg'le yüzleşmek istedim. Rupert'a zarar vermesine izin verme şansım yoktu.

"Tanit'lerin nerede olduğunu söyler söylemez kocanızın gitmesine izin vermekten mutluluk duyarım, Bayan Forbes," diye homurdandı Eszu.

"Tanitler de kim?! Louise bağırdı. Kocasına yönelik tehdide rağmen sadakatini sürdürmesi kalbimi parçalıyordu.

Kreeg belli ki Rupert'ın yere düşmesine izin verdiğinden bir gümbürtü ve bir soluk sesi duyuldu. 'Ailen için çalıştıklarını biliyorum,' diye devam etti.

"Geçen gün kardeşinizle çok ilginç bir içki içtik. İçki diyorum, zavallı neredeyse tüm içkiyi içti.

viski şişesi. Bana malikânenizden ayrıldıklarını ve şimdi bu kitapçıyı işlettiklerini söyledi.

"O ismi bilmiyoruz," diye tökezledi Rupert, hâlâ nefesi kesiliyordu. "Gördüğünüz gibi Teddy sarhoşun teki. Söylediği tek bir kelimeye bile güvenemezsiniz. Size yalan söylemek için hiçbir nedenimiz yok.

"Öyle değil mi? Kreeg sordu. 'Tanit size her ne söylediyse, doğru değil. Çalışanlarınız arasında bir katil var Bayan Forbes. Sanırım o yapmadı Bundan bahsetti, değil mi? İnanın bana, aileniz için oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmaktan büyük memnuniyet duyarım.

"Polisi arıyorum," dedi Rupert, dükkânın a r k a s ı n a doğru koşup telefon ahizesini kaldırdığını duyduğumda. 'En iyisi Dışarı. Bunun yakınında bulunmak istemezsiniz.

geldikleri zaman. Muhtemelen kim olduğunun farkında değilsiniz.

az önce saldırdınız. Belki de sarhoş kayınbiraderim kitapçının bir hobi olduğunu söylemeyi ihmal etmiştir. Ben İngiliz hükümeti için çalışıyorum.

"Zavallısınız, Bay Forbes. Pekala, size iyi günler dileyeceğim. Ancak gitmeden önce, konuşmamızın başında savaştan söz etmiştiniz. Söyler misiniz, arkadaşınızı öldüren asker ile onu korumak için çalışanlar arasında bir ayırım yapar mısınız?

"Çık dışarı! Çık dışarı!" diye bağırdı Louise, Laurence'ın çığlıkları daha da yükselirken.

"Nasıl isterseniz. Kapı açılırken dükkânın ziline çaldığını duydum. "Bu arada, onun adı Robert değil." Kapı çarpıldı.

Rupert arkasına saklandığımız kapıyı açarken Louise, 'Şşş, bebeğim, her şey yolunda,' diye yatıştırdı.

'Lanet olsun, çocuklar. Bütün bunlar da neydi böyle?!' Louise dükkânı kilitlemeye ve kapıyı kapatmaya giderken Elle ve ben ışıktaki gözlerimizi kırptırdık.

Körler.

"Teşekkür ederim, Rupert. Bizi ele vermediğin için teşekkür ederim. Elini sıktım.

'Sorun değil, ihtiyar. Miyop olabilirim ama belayı gördüğümde anlarım. Yine de, o herif neredeyse boynumu kırdıktan sonra, bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorum.

Rupert ve Louise'e durumun ana hatlarını anlattım - Kreeg annesinin ölümünden benim sorumlu olduğuma inanıyordu ve intikam yemini etmişti.

"Ah, Bay Tanit," dedi Louise. 'Ne kadar korkunç. Çok üzıldüm. Ne korkunç bir durum.

"Öyle, Louise. Yaptığın şey için sana ne kadar teşekkür etsek azdır. Bizim hayatımızı kurtarmak için kendi hayatınızı riske attınız. . .' Ben Cesaretleri karşısında boğuldular. "Bunu asla unutmayacağım. Lütfen ailenizi asla isteyerek tehlikeye atmayacağımı bilin. Biz Belki de savaşta ölmüştür diye düşündüm. "Ama öyle bir şans yok," diye ekledi Elle üzüntüyle.

"Peki, planımız nedir? Rupert sordu. "Burada olduğunu biliyor. Burada kalamazsınız, burası güvenli değil.

"İsviçre'ye mi gitmeliyiz? Elle sordu. "Unutmayın, Bay Kohler vatandaşlığınızın her an onaylanmasını bekliyor.

"Peki sonra ne olacak? diye sordum. 'Evet, İsviçre vatandaşı olacağım ama kendi adıma kayıtlı ve kendi adıma yaşayacağım. Bizi burada buldu ve bizi orada takip edecek.' Başımı ellerimin arasına aldım. "Yardım edemem ama ağın kapandığını hissediyorum.

"Avrupa hayatına ne kadar bağlısınız? Rupert sordu.

"Korkarım Amerika'nın işe yarayacağını sanmıyorum. Bunu defalarca düşündüm ama bu kadar gelişmiş iletişim ve işgüzar kayıtlar varken, Kreeg'in yerimizi tespit etmekte hiç zorlanmayacağından endişeleniyorum.

Rupert gözlerini kıstı ve başını salladı. "Aslında Amerika'dan bahsetmiyordum. Şaşkınlıkla ona baktım. "Eski bir okul arkadaşım vardı. Karısını zatürreden kaybeden bir dostum. Zavallı adam burada olmaya dayanamıyordu. Hayatındaki her şey ona kaybını hatırlatıyordu. O da bir tekneye binip dünyanın sonuna gitmiş.

"Dünyanın sonuna mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Rupert. 'Ama öyle de olabilir. Avustralya'dan bahsediyorum.

"Avustralya mı? Elle söyledi.

Rupert ellerini arkasına koydu ve etrafta adım atmaya başladı Dükkanında. "Görünüşe göre harika bir ülke. Muhteşem bir hava, muhteşem bir yaban hayatı... kilometrelerce uzanan ıssız, ıssız yerlerden bahsetmiyorum bile.

outback. Sanırım insan isterse tamamen ortadan kaybolabilir. Yeniden başlayabilir. Majestelerinin Güvenlik Servisi'nin bir üyesi olarak benim düşüncem kesinlikle bu.

Elle bana baktı. 'Ülke hakkında hiçbir şey bilmiyorum,' dedi. 'Ama bir şeyler yapmak zorundayız. Rupert'in dediği gibi, burada kalamayız. "Ve eğer bu şeytan seni kovalamaya karar verirse," diye ekledi Louise, "sen seni çok uzun bir yol boyunca kovalamasını sağlayabilirsin. Kadın zayıfça gülümsedi.

'Eğer geri gelirse, onu da yönlendirebiliriz,' diye ekledi Rupert. 'Seni ele vermiş gibi yaparız. Belki Amerika'ya kaçtığını söyleriz. Onu gerçekten korkuturuz.

"Bu çok nazik bir davranış olurdu," diye itiraf ettim. 'Ama bu adam ... güvenli değil. Onun yanında çok dikkatli olmalısın.

'Anlaşıldı, eski dostum. MI5 için çalıştığımı unutmuş gibisin. Kitap gibi görünüşüme rağmen, karanlık karakterlerle uğraşmaya oldukça alışkınım. Bu arada, onu hemen inceleteceğim. Belki de bir şey vardır. Hükümet onu tutuklayabilir, hatta sınır dışı edebilir. Beni boğmaya çalıştığı için onu birkaç günlüğüne hapse attırabilirim. "Zeeker" kelimesinin yazılışını seninle kontrol etmek isterim. . . '

Bu bir takma isim. Gerçek soyadı Eszu. Kreeg Eszu. Onun hakkında fazla bir şey öğrenebileceğinizi sanmıyorum. Sanırım o da benim gibi bu dünyada çok hafif adımlarla yürümüş.

'Yine de elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, eski dostum. O zamana kadar, karar verildi mi? Avustralya'ya bir gezi mi?

Elle ve ben birbirimize baktık ve birbirimizin gözlerindeki acıyı fark ettik. Sanki mutlu bir beraberliğe çok yaklaşmıştık.

Sadece halının bir kez daha acımasızca altımızdan çekilmesi için. "Çok uzakta," dedim sonunda.

"Bağışla beni Robert, ama asıl mesele de bu değil mi? Rupert nazikçe cevap verdi.

"Elimizde hiçbir şey olmazdı," diye mırıldandı Elle. "Her şeye yeniden başlamak zorunda kalırdık. Rupert, 'Dur bakalım,' diye akıl yürüttü. 'Kimse bunun bir daha

kalıcı bir çözüm olması gerekmez. Bunu bir izin gibi düşünün. Siz bir süreliğine yurtdışına çıkın - belki birkaç ay, belki biraz daha uzun - ben de bu süre sonunda ne yapabileceğime bakayım. Bu kulağa bir plan gibi geliyor mu?

Elle'nin elini tuttum. "Evet," dedim sessizce.

Rupert elini omzuma koydu. 'Tamam. Seni Tilbury'ye götürmemiz gerekiyor. Şansımız yaver giderse önümüzdeki kırk sekiz saat içinde bir gemi kalkacak.

Elle, 'Çok naziksin Rupert, gerçekten öyle,' dedi. 'Lütfen, en azından bunu yapabiliriz,' dedi.

Louise, 'Annem hâlâ ikinizden de büyük bir sevgiyle bahsediyor,' diye ekledi. 'Ve siz de evi yöneterek harika bir iş çıkardınız.

Bizim için kitapçı.

"Onu çok özleyeceğiz," dedi Elle dürüstçe.

Rupert, 'Bu arada, bu denizaşırı yolculuk hiç de ucuz olmayacak,' dedi. "Para durumunuz nasıl?

"İyiyiz, teşekkür ederim. Dükkânın arka tarafını işaret ettim. "Bize ödediğiniz maaş çok cömert.

"Çok iyi, ihtiyar. Bu durumda size birkaç şey almanızı ve sizi Essex'e götürmemizi öneririm. Burada arabam var, sizi götürebilirim.

Louise, "Ben burada Laurence'la dükkânda kalacağım," dedi.

"Hayır, kalmamalısın! Ben de dedim ki. 'Bu adamın kundakçılık geçmişi var. Senin güvenliğinden endişe ederim.

Kundaklama mı dediniz? Beatrix'in başına bu kaderin gelmesine izin veremeyiz.

kitapçı. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve

ince gözetim. On adım yaklaşırsa yakalanacak.

Louise göz kırparak, "Bazen oldukça işe yarıyorsun, Rupes," dedi.

'Elimden geleni yapıyorum. Şimdi siz yukarı çıkıp kendinize çeki düzen verirken ben de üfleyiciyi çalıştırayım.

Elle ve ben aceleyle daireye çıktık ve artık ne yazık ki alıştığımız rutini gerçekleştirmeye başladık. Bavullar yatakların altından çıkarıldı ve sadece temel ihtiyaçlar içine atıldı. Sessizce ve robotik bir şekilde hareket ettik, ikimiz de böyle bir şeyin büyüklüğünü düşündük çok hızlı bir şekilde verilmiş bir karardı.

'Eminim Rupert banka hesaplarının transferi ve bunun gibi konularda yardımcı olacaktır,' dedim. 'Belli ki çok iyi bağlı.'

"İsviçre'deki işlerinize ne olacak? Elle sordu. "Bay Kohler sizden y e r y ü z ü n d e n kaybolmamanızı özellikle istemedi mi?

"İstedi. Yolculuk sırasında bir şeyler düşünmem gerekecek. Bunun bile haftalar alacağını tahmin ediyorum.

"Evet. I . . .' Elle cümlesini tamamlayamadı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Ah, aşkım. Bavula doldurmakta olduğum gömlekleri bıraktım ve onu kollarıma aldım. "Çok üzgünüm. Bunların hiçbirisi adil değil. Özellikle de senin için. Hayatına çok büyük bir yük ekledim. Bastırılmış gözyaşları derin, dolu dolu hıçkırıklara dönüşürken göğsüme sokuldu. 'Beni affet, Elle. Hayatını çok zorlaştırdım.'

Sorun o değil, Bo. Sadece bittiğini düşünmüştüm. Bana hep evrene güvenmemi söyledin. Kreeg'in öldüğünü sanıyordum. Hayal kurmaya cesaret ettim.

Böylece hayatımıza gerçekten birlikte *başlayabileceğiz*. Evlilik, çocuklar. Yani bu benim hatam.'

Ona sıkıca sarıldım. 'Lütfen, Elle. Bunu asla söyleme. Bu korkunç, berbat karmaşanın zerresi bile senin suçun değil. Bu benim taşımam gereken bir yük ve sen benim gücüm oldun ve benimle kaldın. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Şimdi gözlerim gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

'Kes şunu, Bo. Asla bu şekilde konuşma. Hayat bir armağandır, koşullar ne olursa olsun. Sonunda,' dedi, 'Avustralya.

"Avustralya," diye cevap verdim.

Kollarımdan çekildi ve ellerini birbirine çırptı, pozitif kalmaya çalışıyor. 'Yeni bir macera. Oradaki havadan kesinlikle şikayetçi olmayacağım. Ama duyduğuma göre örümcekler hakkında korkunç şeyler.'

'Merak etme Elle, seni koruyacağım. Ne de olsa örümcekler ısırabilir ama bir binayı yakamazlar,' dedim yorgun bir sırıtışla.

"Çok haklısın," diye iç geçirdi. 'Şansımız varsa, Kreeg bizi gezegenin diğer tarafına kadar takip edemeyecek. Belki de İsviçre'de kaybettiğimiz güvenlik için üzölmek yerine, bu durum için heyecanlanmalıyım.

"Altında" kazanacağımız güvenlik. Ve nerede olduğumuzun bir önemi yok, sevgili Bo. Birlikte olduğumuz sürece evimizdeyiz. Gözlerimi Elle'in yüzüğüne diktim ve bir süre ona baktım. "Sorun ne?" diye sordu.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Elini tutmaya gittim. "Birlikte olduğumuz sürece evimizdeyiz," diye tekrarladım. "Seninle evli olmadan çok uzun zaman geçirdim, Elle Leopine.

İfadem onu hazırlıksız yakalamıştı. 'Tamamen katılıyorum aşkım,' diye cevap verdi.

"Bir fikrim var," dedim, gözümde bir parıltıyla.

Elle bana heyecan ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Bir fikir mi?

'Bir gemi kaptanı denizdeyken iki kişiyi yasal olarak evlendirebilir ve törenin gerçekliğini onaylamak için bir sertifika verebilir. Elle, Avustralya yolculuğunda evlenebiliriz. Dizlerimin üzerine çöktüm.

'Elle Leopine. Sen benim hayatımın tartışmasız, benzersiz, şüphe götürmez aşkınsın. Benimle evlenir misin?'

Onu şaşırtmayı başarmıştım, eğer doğru anladıysam, iyi bir teklifin sırrı budur. "Oh Bo," dedi, yüzünü kapatarak.

elleriyle ağzını kapattı. "Evet. Tabii ki!

İkimiz de Arthur Morston Books'un üst katındaki dairede durmuş, birlikte gülüyorduk. Birkaç dakika için dünyanın geri kalanı eriyip gitmişti.

Essex'teki Tilbury Limanı'na olan yolculuk hızlı ve olaysız geçti. Rupert sözünde durdu ve Kreeg'in uzaktan izleme ihtimaline karşı aynı model arabası olan bir arkadaşını Arthur Morston Books'un önüne çekip kuzeye doğru sürmesini sağladı. Sonra Elle ve ben Rupert'in aracına bindirildik ve bir kez daha yeni bir hayat arayışına çıktık.

"Yarın kalkacak bir buharlı gemi var, eski dostum," dedi Rupert. onaylandı. "Mısır'da Port Said'e yaşıyor, sonra Adelaide'e gidiyor. Ayaklarınız Avustralya topraklarına değdiğinde, bu Kreeg denen herifi cinayete teşebbüsten kelepçeleyeceğimi söyleyebilirim. Merak etmeyin. Rupert'in neşeli, İngiliz sertliği beni neşelendirdi ama ona inanmadım. Ne de olsa yılanlar kaygandır. 'Hemen şurada bir otel var. yeterince iyi olduğunu duyduğum limanın köşesinde. Sizi oraya bırakırım. Yolculuk biletlerinizi de ayarlayabilirler. İhtiyacınız olan RMS *Orient*.

"Teşekkür ederim, Rupert.

'Endişelenme, ihtiyar. Yerleştiğini hissettiğinde, kitapçı aracılığıyla bana yaz. Sana durum hakkında bilgi verebilirim. Ş a n s ı n ı yaver giderse, çok yakında Avrupa'ya dönebilecek ve İsviçre'de devasa şatonu inşa edebileceksin! Voyager Oteli'nin önünde durduktan sonra Rupert'in elini sıktım ve arabanın kapısını açtım.

"İyi şanslar, Bay ve Bayan T. Unutmayın, o alçaktan en ufak bir iz görürseniz, ben onu yakalamaya çalışırken biz de izinizi kaybettiririz. tutuklandı.'

Rupert'a el sallayarak yoluna devam ettik ve otele girdik. Lobide tozlu bir piyano ve solmaya yüz tutmuş birkaç saksı bitkisiyle solmuş bir ihtişam havası vardı. Belki bir zamanlar büyüktü ama artık belli ki savaş sırasında ihmal edilmişti.

"İyi akşamlar efendim," dedi gözlüklü resepsiyon görevlisi.

"Merhaba. Bir oda istiyorum, lütfen.

"Çok iyi. İkiniz de ne kadar kalacaksınız?

Sadece bir gece için. Ve bu gece için

Sabah kalkacak vapur için bilet konusunda bize yardımcı olur musunuz?

"Zahmet etmeyin efendim, bunu sizin için kesinlikle organize edebiliriz. Bazı detayları alabilir miyim?"

Özür dilerim, bir hata yaptığımı şimdi fark ettim. Aslında *iki tane* istiyorum.

odalar,' diye araya girdim. Elle başını kaldırıp bana baktı. "İki oda mı?"

'Evet, lütfen. Gördüğünüz gibi' - masanın üzerinden eğildim - 'nişanım ve ben yarın evleniyoruz.

'Tebrik ederim. İki oda olsun o zaman,' dedi gülümseyerek. 'Yarın o gemiye bineceğin için seni kıskanıyorum. Yeni bir başlangıç, değil mi?"

Resepsiyonist onun ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu. "Öyle sayılır, evet," diye onayladım.

"Harika. Son birkaç yıldan sonra hepimizin bunlardan birine ihtiyacı varmış gibi hissediyorum, Bay ..."

Tanit. Bu da Bayan Leopine.'

Teşekkür ederim. Biletleri sizin adınıza düzenleyeceğim efendim. Hangi sınıfa rezervasyon yaptırmak istersiniz?"

"Oh. Bunu hiç düşünmemiştim bile. "İkinci" dedim.

"Çok iyi. Onları odanıza göndereceğim, efendim. Yarın sabah çıkışta ödeme yapabilirsiniz. Vapur saat 10'da kalkıyor.

Tam olarak sabah. En az yarım saat önce gemide olmak isteyeceksiniz.

Bavullarımızı masaya bıraktık, oda anahtarlarımızı aldık ve üst kata çıktık.

"Neler oluyor Bo? Elle fısıldadı. "Neden bize ayrı odalar ayırttın?"

'Cevaplaması kolay bir soru. Damadın düğünden önceki gece gelini görmemesi gerekiyor!

Elle kıkırdadı. "Ne kadar romantik. Gerçi Avustralya'ya yerleşene kadar elimizdeki her kuruşa ihtiyacımız olacak. Parayı biriktirmeliydin.'

'Oh, saçmalık. Geleneklerin en azından birkaçının tadını çıkaramayacak mıyız? Ayrıca,' diye ekledim, 'bir elbise alacak kadar param var. Bence bu öğleden sonra alışverişe çıkmalıyız.

"Bo, bu çok tatlı ama tamamen gereksiz.

"Tam tersine, Elle! Ben de cevap verdim. 'Bu kesinlikle gerekli. Sindirella'nın bir elbisesi olacak ve baloya gidecek!

Anlaşıldığı üzere, günün geri kalanı biraz büyülü geçti. Elle ve ben soğuk Ocak öğleden sonrasını el ele, kış güneşinde göz kırparak ve 'u ısıtmak için kağıt bardaklarda İngiliz kahvaltı çayını yudumlayarak geçirdik. Hatta bizi okyanusun ötesine taşıyacak olan gemiyi incelemeye bile gittik. Bacaklarımızı suyun kenarından sarkıtarak, görkemli RMS *Orient*'e baktık. heybetli. Beş yüz ayak uzunluğunda ve en az yüz ayak yüksekliğinde olmalıydı. Geminin şık, siyah bir gövdesi ve düzinelerce dairesel pencereyle süslenmiş iki parlak beyaz güvertesi vardı.

'Tanrım. Orada yaşayamaz mıyız? Elle sordu. "Denizde her zaman güvende oluruz.

Bir an için bunu düşündüm. "Biliyor musun, haklısın. Olurduk. Ne güzel bir fikir. Belki de tüm zamanımı Agatha'nın parasını dergilerde okuduğun o devasa yatlardan birine mi yatıracaksın?

"Sadece üç yüzme havuzu varsa, Bo. Güldü ve kış ortası güneşinin yüzüne vuruş şekli Hayatımda gördüğüm en güzel görüntüler. Birden ilham geldiğini hissettim.

"Orada bekle! Ayağa fırlayarak söyledim.

"Bo, ne yapıyorsun sen?! Elle ağladı.

"Sakin kıpırdama! Koşarak yolun karşısına geçtim ve küçük Bir sanat dükkânının önünden geçtik. İçeri girip birkaç küçük kâğıt ve biraz kara kalem aldıktan sonra koşarak Elle'in yanına döndüm.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu.

"Seni çizmek istiyorum.

"Beni çizmek mi? Elle kıkırdayarak sordu.

"Evet. Mösyö Landowski bir keresinde atölyesinde bana anı yakalamakla ilgili bir şey söylemişti. O sadece ne yapmak istediğini biliyordu. *heykelini gördü*. Sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum. "Güzelliğini yakalamak için ilham aldım.

"Bunca yıldan sonra hâlâ beni pohpohlama yeteneğine sahip olmana sevindim.

'Hiç portre çizmeye cesaret edemedim, sadece manzara çizdim. Umarım önümde gördüğüm şeyin hakkını verebilirim ...'

Karakalemle çalışmaya başladım ve Elle'in kocaman gözlerini, narin burnunu ve dolgun dudaklarını resmetmek için elimden geleni yaptım. zarif kalp şeklinde bir yüz. On beş dakika içinde çizimimi tamamlamıştım. Önce yaptığım şeye, sonra da Elle'ye baktım ve çabalarımдан memnun kaldım. Şimdiye kadar yakalamaya çalıştığım herhangi bir tarla, nehir ya da ağaçtan kesinlikle daha iyiydi.

"Göster bana," dedi. Kağıdı o n a uzattım ve bana bakmadan önce inceledi. "Bayıldım. Teşekkür e d e r i m .

'Mükemmel olmaktan uzak olduğunu biliyorum. Ama bana her zaman bu anı hatırlatacak.

"Peki neden bu anın sana hatırlatılmasını istiyorsun, Bo?

Gözlerimi kapattım. Tuzlu okyanus havayı kokluyor ve duyularımı canlandırıyordu. 'Çünkü aşkım, her şeye rağmen, beni heyecanlandıran bir şey var.

yeni bir gelecek beklentisi. Ve yarın, hayatımın aşkıyla evleneceğim.

Beni yanağımdan hafifçe öptü. "Bu resmi sonsuza kadar saklayacağım.

Sonunda ayağa kalktık, yoldan geçen birine yerel moda mağazalarını sorduk ve bize küçük, şirin bir mağazanın yolunu gösterdiler.

Terzi.

"İçeri gir, Elle. Elbiseye kesinlikle bakmamalıyım - bu tüm kuralları çiğnemek olur. İstedğin kadar kalabilirsin. Onun kapıdan geçişini izledim ve ön camda kendimi gördüm. Bugünlerde görünüşümün nispeten genç yaşımı yalanladığına şüphe yoktu. Saçlarım hızla beyazlıyordu ve alnımdaki kırışıklıklar gün geçtikçe daha da derinleşiyordu. Artık sadece Kreeg ile a r a m a okyanuslar koymanın süreci biraz yavaşlatabileceğini umuyordum.

Dükkânın zili çalana ve Elle elinde açık mavi bir kâğıt torba ve yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle dışarı çıkana kadar yirmi dakika kadar itaatkâr bir şekilde durdum.

'Teşekkür ederim, Bo. Umarım beğenirsin.

Otele döndüğümüzde nişanlıma benimkinin bir üst katındaki odasına kadar eşlik ettim.

"Seni burada bırakmak zorundayım. Omuz silktim. 'Demek istediğim, evleneceğimiz ana kadar seni görmemem gerekiyor, ama ben

gemiye bindiğinden emin olmak istiyorum. Sizinle sabah dokuz buçukta *Orient* iskelesinin tepesinde buluşacağım.

"Dokuz buçuk o zaman," diye onayladı Elle.

Sarı saçlarından bir tutamı yüzünden kaldırdım. 'Günah içinde yaşadığın son gecen...'

"Ha! Hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum. Güldü. "Hepsi senin suçun.

Ellerimi havaya kaldırdım. 'Seni lekeli bir hayata zorladığımı itiraf ediyorum. Beni affedebilecek misin?' Avuçlarımı dua eder gibi birleştirdim.

'Nihayet yarın iyi olacağına göre, affedilmenin kartlarda olduğuna inanıyorum. Ama bu gerçekten günah içinde yaşadığımız son gece olduğuna göre, belki de ... kendimizi şımartmalıyız?' dedi, gömleğimin üst düğmesini şakacı bir şekilde gevşeterek.

"Anlıyorum," diye kaşlarımı kaldırdım. 'Evlendikten sonra her şeyin *farklı* olabileceğinden mi endişeleniyorsun?

'Kesinlikle. Bunun yarısı kadar bile heyecan verici hissetmeyeceğim.

"Peki o zaman. Sanırım bunu kendimize borçluyuz. Onu öptüm ve o da beni yatak odasının kapısından içeri çekti.

O gece, birbirimizin içinde kaybolduğumuz saatler geçirdik. Bütün Evren kapının dışında yok olabilirdi ve iki mi z de bunu ne fark ederdik ne de umursardık. Kollarımda yatarken, nefesinin nazik, ritmik sesi beni uyuttu. Birkaç saat sonra uyandığımda, kendimi yavaşça kendi yatak odama gitmek için kucakladım. Kıpırdandı ve ben de alnından öptüm.

'Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece odama dönüp yolculuk için birkaç şey düzenleyeceğim,' diye fısıldadım.

Tamam. Seninle hâlâ *Orient*'te mi buluşacağız?'

'Evet. Dokuz buçukta görüşürüz. İyi uykular, sevgilim.' Ben de Kapının kolunu tuttuğumda dönüp yatakta huzur içinde yatan müstakbel eşime baktım. Dalgalanan sarı saçları ve soluk beyaz teni ona Botticelli' nin tuvalinden koparılmış bir madonna görünümünü veriyordu.

İçimden sık sık aşkı tanımlamaya çalıştım. Artık bunun ne olduğunu bildiğime inanıyorum. Düşünmeden ve memnuniyetle başka bir ruhu

sonuçları ne olursa olsun. zlemimi bitiriyorum

Bak, kapıyı nazikçe açtım ve arkamdan kapattım, kalbim yirmi yıldır yanımda olan muhteşem kadın için sevgi ve gururla doluydu. Ve yarın kiminle evleneceğimi.

Atlantic Ocean, 1949

*Sensiz kozmik
tozun parçalarına
ayrıldım*

*Yıldızlar siyahtır Gece
sonsuzdur Ülker ağlar*

*Işık artık yok Hayatım
artık yok*

*Ben
Yatakta yalnız*

Benim dünyam sona erdi. Eğer bu günlük yazısını okuyorsanız, bunun son yazı olmasını ve Atlas Tanit'in hikâyesinin tamamlanmasını bekliyorum. Tüm bu yıllar boyunca, insanları her şeye rağmen ileriye doğru çabalamaya iten temel enerjiyle hayatta kalmayı başardım - umut. Ama şimdi o bile sönmüş durumda ve devam edecek enerjim yok. Gecenin ilerleyen saatlerinde, güverte sessizleştğinde, kendimi isteyerek okyanusa atacağım ve dondurucu suyun beni tüketir. Umarım dalgalar merhametlidir ve hızlı bir ölüm olur.

Bu son yazıyı sadece siz okuyuculara karşı bir görev duygusuyla yazıyorum. Genç bir çocukken hayal ettiğim son bu değildi.

Kalemi kağıda ilk döktüğümde. Belki de bu günlüğü keşfetmiş ve doğrudan sonuna yönelmişsinizdir.

kendini bir buharlı gemiden atan adam. Ya da, belki, sen
Hiç değilse ilginç olduğunu umduğum tüm hayat hikâyemi tamamladım.
Eğer durum buysa, eminim ki çoktan
başıma gelen kaderi tahmin ettim.

Elle gitti.

En kötü kâbusum gerçeğim oldu ve bu kâbusun içinde daha fazla yaşamaya dayanamıyorum.

Bu sabah erken saatlerde Elle'in odasından ayrıldıktan sonra kendi odama döndüm. Bu günlüğe yazdım, günlüklerimi yeniden düzenledim.

bavulumu alıp yatağıma girdim, müstakbel eşimin hayalleriyle Beni kutsal uykuya daldırdı. Saat sekizde uyandım, kalktım ve otel faturasıyla birlikte yolculuk biletlerimizi ödedim. Sonra RMS *Orient* gemisine doğru yol aldım ve kamaramızı buldum. Hatta çantamı taşımama yardım eden genç kamarota heyecanla yolculuk sırasında evlenme planımdan bahsettim ve o da bana kaptanın bunu memnuniyetle yerine getireceğini söyledi. Sonra kahvemi aldım ve Elle'i izlemek için güverteye çıktım.

Suyun kenarında muazzam bir insan kalabalığı vardı, Avustralya'ya doğru yola çıkan sevdiklerini bırakma konusunda açıkça isteksizdiler. İnsan ayrılığının acısı içgüdüsel ve bu gemiye bineceğim tek ailemle birlikte bindiğim için yıldızlarıma şükrettim. hiç ihtiyacım olmadı.

Saat dokuz buçuğa yaklaşırken, buluşmak için sözleştiğimiz iskeleye doğru ilerledim. Dakikalar ilerledikçe ve saatim dokuz kırkı gösterdiğinde, Elle'in uyuyakaldığı konusunda paniklemeye başladım. Görevliye durumu açıkladım, o da bana Voyager Hotel'e geri dönmek ve kalkıştan önce gemiye dönmek için yeterli zamanım vardı.

İskele iskelesinden aşağıya doğru koştum, bunu yaparken neredeyse bir aileyi suya uçuruyordum. Otelin lobisine daldım ve Elle'in katına çıktım, kapıya yüksek sesle vurdum ama yanıt alamadım.

Seslenmeyi denedim. "Elle! Bağırdım. 'Elle, gemi kalkmak üzere!
Elle!

Çabalarımın sonuçsuz kaldığını anlayınca lobiye geri koştum; bir gün önceki gözlüklü resepsiyon görevlisi şimdi vardiyadaydı.

"Ah, günaydın efendim! Önümüzde büyük bir gün var. Aslında sizin gemide olmanız gerekmiyor mu? İskele on beş dakika içinde kalkacak."

"Evet, biliyorum ama nişanım hâlâ yatakta. Benimle vapurda buluşacaktı ama henüz gelmedi. Onu uyandırabilmem için lütfen yatak odasının kapısını açar mısınız?"

Resepsiyonist şaşkın görünüyordu. "Aslında efendim, onu yarım saat kadar önce çıkarken gördüm. Bavuluyla lobiye doğru yürüdü."

Kaşlarımı çattım. "Bu mümkün olamaz. Gemiye binmedi. Yanılıyor olmalısınız. Lütfen, yatak odasının kilidini açmanızı istiyorum."

"Gerçekten, efendim, bana inanmalısınız, ben-

"ŞİMDİ!" diye bağırdım, lobinin gözleri üzerime çevrilince.

"Nasıl isterseniz, efendim. Meslektaşımın size eşlik etmesini isteyeyim. 'Anahtarı bana ver. Kendim giderim.' Anahtarı çekip çıkardım.

resepsiyonistin elini tuttum ve merdivenlerden yukarı koştum. Anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım. Oda boştu. Yatakta yapılmış ve yerdeki eşyalar temizlenmişti. Dahası, içinde kahve kalıntıları olan bir fincan vardı.

Elle'in pembe ruju bulaşmıştı. Bu sabah buradaydı ve resepsiyon görevlisinin de teyit ettiği gibi açıkça gitmişti.

Kısacası, bu keşif beni çok sevindirmişti. Bu, Elle'in büyük olasılıkla gemiye bindiği anlamına geliyordu. Sadece onu kaçırmıştım. Saatim artık saate on dakika kaldığını gösterirken, aceleyle aşağı indim ve anahtarı masaya fırlattım. Tekrar odaya döndüm.

iskele iskelesi, Elle'i tarıyor.

"Sarı saçlı ve lacivert paltolu bir bayan gördünüz mü? Bir bavul taşıyor olmalı. Gemide olmalı.

İskele görevlisi zihnini yokladı ama başını salladı. "Üzgünüm, efendim, daha önce buna uyan birini gemiye aldığımı sanmıyorum.

Açıklama. Ama bu büyük bir gemi, yanılıyor olabilirim. Eğer gemideyse, muhtemelen kamarasına yönlendirilmiş olacaktır. Her zaman kat görevlisine sorabilirsiniz.

Aceleyle, valizim dışında boş olan ikinci sınıf kamaramıza doğru ilerledim. Koridordaki görevliye yaklaştım ve Elle'in uçakta olduğunu teyit etmesi için ona yalvardım.

"Leopine onun soyadı. Ya da belki Tanit'i kullanmıştır. Ama sarı saçları var. Mavi bir ceket var. O benim nişanlım. . .' Paniğim arttıkça gevezelik etmeye başladığımın farkındaydım. Saatim şimdi saate sadece beş dakika kaldığını gösterdi. Koşa koşa geri döndüm. ve kendimi Elle'i bulabildiğim herkese tarif ederken buldum ama şansım yaver gitmedi. Kalbim düzinelerce pompalıyordu ve ezici paniğim yüzünden görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Geminin motorlarının kükreyerek canlandığını duydum.

"Hayır, hayır, lütfen, hayır!" En yakın üniformalı çalışanı yakaladım. 'Gemiye durdurmak zorundasınız! Nişanlımın gemide olup olmadığını bilmiyorum!

"Üzgünüm efendim, iskele saat tam onda kalkıyor. Gerçekten istisna olamaz. Güvertenin küpeştesine yapıştım ve aşkımdan bir iz bulabilmek için umutsuzca sahili taradım. Yine de bir şey göremeyince iskeleye koştum ve acımı gören ama zincirle bağlı olduğu için yardım edemeyen görevliye yalvardım.

"Efendim, durumu anlıyorum. Beni sakinleştirmeye çalıştı. 'Gerçekten yardım etmeyi çok isterdim. Ama dürüst olmak gerekirse, gemiden inmenizi öneririm.

"Ama o da gemide olabilir! Bağırdım.

'Bu durumda, efendim, birkaç dakika içinde kalkacak başka bir gemi var. Haftalarca. O zaman onu takip edebilirsin. Arkamı döndüm ve yaşlı bir kadınla yüz yüze geldim. Yüksek elmacık kemikleri, soluk bir teni ve delici mavi gözleri vardı - Elle'inkilerden farklı değildi. Kıvrık saçları kesinlikle gri olmasına rağmen, yelesinin içinde birkaç belirgin kumral teli vardı.

"İskele yukarı!" diye bağırды kamarot. Ona diğer iki üniformalı kişi de katıldı ve ellerini halata koyup çekmeye başladılar. Geminin borusu son bir uyarıda bulundu.

'Nerede o? Benimle burada, gemide buluşması gerekiyordu! Bir kez daha dönüp bana bakan yaşlı kadına baktım. "Affedersiniz hanımefendi, son birkaç dakika içinde gemiye binen sarı saçlı bir kadın gördünüz mü acaba?

"Bilemiyorum. İskoç aksanıyla konuşuyordu. "Çok fazla
"İnsanlar gelip gidiyor ama eminim o da gemide bir yerdedir.

Korna tekrar çaldı ve gemi çok yavaş bir şekilde rıhtımdan uzaklaşmaya başladı. Kenardan atlamayı düşündüm. Belki de kamarot haklıydı. Karada kalırsam, en kötü senaryoda Elle güvenle Avustralya'ya doğru yola çıkmış ve zarar görmemiş olabilirdi. Kreeg'den birkaç hafta daha uzak durabilirim. Ama eğer Elle gemiye binmediyse, onu korumak için İngiltere'de kalmam gerekiyordu. Aklım başımdan gitti. 'Tanrım, neredesin? . .? ' I Rüzgâra karşı çığlık attım, sesim motorlar ve martıların çığlıkları tarafından bastırıldı. Güverte boyunca sendeleyerek geri döndüm. tirabzana tutunmuş ve nefes nefese kalmıştı. 'Elle! Elle! Elle!' Bağırdım Çaresizce, sanki sonsuz bir boşluğa düşüyormuşum gibi hissediyordum. Bir kez daha geminin kenarından bakarken, içime çekebildiğim kadar çok hava çekmeye çalışarak, rıhtımda tanıdık bir şey gördüm. Tam olarak inanamadım ama el sallayan bir insan kalabalığının hemen arkasında Elle'le bir gün önce gittiğimiz terzi 'dan açık mavi bir kâğıt torba geldi.

Elle'in olamazdı, değil mi?

Kaybedecek çok az şeyim vardı.

"Affedersiniz! Affedersiniz! Aşağıdaki kalabalığa bağırdım. "Çantam! Çantamı bıraktım! Genç bir çocuğun dikkatini çekene kadar bağırmaya ve kollarımı çılgınca sallamaya devam ettim. 'Mavi çanta! Hemen arkada! Lütfen onu gemiye atın! Genç adam arkasını döndü ve neyi işaret ettiğimi gördü. Yetişkinlerin arasından sıyrılıp etrafını sardı ve onu yakaladı. "Evet! Lütfen, fırlat! Gemi rıhtımın kenarından belki de üç metre uzaktaydı ve mesafe her geçen saniye artıyordu. Çocuk suyun kenarına doğru ilerledi. bana bakıyordu. Çok yüksekte olduğumu ve çantanın oraya ulaşma şansının olmadığını fark ettim. Yolcuların arasından geçerek iskeledeki görevliye doğru ilerledim. 'Lütfen "Çanta, o çocukta! Belli ki bir an önce yardım etmek istiyordu, bu yüzden başını salladı ve göz açıp kapayıncaya kadar geminin Kenar. Bir an için atladığını sandım ama aslında gövdeye bağlı merdiven benzeri raylardan aşağı iniyordu. Çocuk kâhyanın harekete geçtiğini gördü. Gemiyle aynı seviyeye geldiğinde

Kıyı şeridinde, kâhya çocuğun çantayı ona atabilmesi için tek kolunu uzattı. Çocuk tereddüt etti.

"Ya şimdi ya da asla!" diye bağırdı kâhya. Çocuk bana baktı ve ben de ona başımı salladım. Mavi çantayı biraz güç kullanarak fırlattı ve kâhya çantayı el yordamıyla masanın üzerine koyarken kalbim ağzımda kaldı. okyanus. Yine de bir şekilde tutunmayı başardı ve güverteye doğru ilerlemeye başladı. Genç çocuk alkışladı ve ben de çantayı almak için uzanmadan önce ona küçük bir alkış verdim.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye bağırdım.

"Nişanlının, değil mi?" diye sordu.

"Doğru," diye cevap verdim.

"Rıhtımın hemen yanında olduğuna göre, umarım bu gemide olduğu anlamına gelir, efendim.

"Evet. Tekrar teşekkür ederim. Zorla geri döndüm uğultulu güverte, yolcular anavatanlarına veda ederken insan duygularının kakofonisi - bazıları aylarca, diğerleri sonsuza kadar.

Sonunda geminin kış tarafına ulaştım.

Çantayı açmak için boşluk bıraktım. İçinden beyaz saten bir elbise çıkardım.

Çantanın dibinde iki küçük kâğıt parçası fark ettim. Benim Bir gün önce yaptığım karakalem resimle göz göze geldiğimde midem döndü. Yanında bir de not vardı.

Seni tanımak hayatımın ayrıcalığıydı.

Beni güvende tutma yükü olmadan rahatça dinlen. Her zaman senin,

Elle xx

(Git ve hayatını yaşa, benim yaşamam gerektiği gibi.)

Uyuşmuş hissediyordum. Hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Not, Elle'in gemiye binmemeyi *seçtiğini* ima ediyordu. Beni terk etmeyi seçmişti. "Hayır," diye fısıldadım. "Bu olamaz... Zihnim son yirmi dört saatin olaylarını gözden geçirdi. Her şey o kadar mükemmel görünüyordu ki...

Hiçbir uyarı olmadan bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım. Gözyaşları bekliyordum ama hiçbirini gelmedi. Bedenim onları üretecek güce sahip değildi. O anda içimdeki ışık söndü.

"Affedersiniz, bayım. Orada iyi misiniz?" Başımı kaldırdığımda parlak gözlü, acı verecek kadar zayıf, solgun tenli ve sırık gibi kahverengi saçlı bir genç kız gördüm. En fazla on beş yaşlarında olabilirdi.

"Ello, bayım? Lanet olsun, biraz bitkin görünüyor. Eddie, git ve üniformalı birini getir, olur mu?" Yanındaki beş yaşlarında bir çocuk koşarak uzaklaştı.

"Affedersiniz, biri yardım edebilir mi lütfen? Bu adam biraz yuvarlandı.

"Ello? Beni duyabiliyor musun? Kız yanımda diz çöktü.

"Güvertede olmamalısın, seni pis herif," dedi yukarıdan derin, tombul bir ses. "Aşağıda fare torbası sınıfında olmalısın.

'Evet, üzgünüm, hanımefendi, sadece bir göz atmak için gelmiştik. İngiltere'ye son kez. Ama bu adamın durumu biraz kötü. Yardım edebilir misiniz?" diye cevap verdi Cockney kızı.

Tombul sesli adam sinirlenmiş görünüyordu. 'Bir görevli çağırın. Bunun için para alıyorlar,' diye alay etti ve kayıtsızca uzaklaştı.

Kız ellerini havaya kaldırdı. 'Doğru, hiçbir şey için teşekkürler. 'Ello, mista,' dedi bana, kocaman bir sırıtışla ve yüzünde sararmış dişler. "Merak etme, Eddie birini almaya gitti. "Yapamam, yapamam... Hayal meyal mırıldandığımı hatırlıyorum.

Genç kız elimi tuttu ve sanırım beni canlandırmak için şiddetle sallamaya başladı. 'Her şey yolunda, bayım. Adın ne senin? Ben Sarah.'

"Sarah ... Tökezledim.

Bana başını salladı. 'Doğru, bayım. Biraz bunalmış hissediyorsun, değil mi? Ben de öyle. Ama Avustralya'da iyi olacak. Güzel olacak ve 'ot ve "Her gün denize girebileceğimizi söylüyorlar.

Sarah'nın kahverengi gözlerine baktım. "Elle," demeyi başardım. "Elle. . .'

Şaşkın görünüyordu. "Elle mi? Sarah kaşlarını çattı. "Kim o zaman?" İnledim. "Gitti, gitti.

Sarah etrafına bakındı. "Gitti mi? Nereye gitti, bayım?'

'Uzaklara gitti...'

Gözlerini devirdi. "Vay canına, kafayı yemiş. İyi olacaksın, bayım. Bak, burada ne yapacağını bilen bir adam var. Güvertenin karşısından üniformalı bir kamarot yaklaştı. Yaklaştıkça yüzündeki sinirli ifadeyi fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı Sarah'ya.

Sarah öfkeyle güldü. 'İngiltere'ye hoşça kal demek istedik.

Onu boş verin, bu zavallı adamın yardıma ihtiyacı var!

Görevli yanımda diz çöktü. 'Ben hallederim. Şimdi çocuğu buraya götür ve aşağı in. Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz. Şikayetçi olacağız.'

Sarah iç çekti. 'Evet, tamam. Hadi Eddie. Küçük çocuk bana küçük bir el salladı ve ben de karşılık vermek için elimden geleni yaptım. "Kendini iyi hissediyor musun?

Daha iyi, bayım,' dedi Sarah. "Avustralya'da görüşürüz. Eddie'nin elinden tuttu ve onu uzaklaştırdı. Gözden kaybolmadan önce güvertenin kenarına koştuğunu ve küçük çocuğu yukarı kaldırdığını gördüm.

yan taraftan görebiliyordu. Sonra yedek kolunu salladı. "ELVEDA, İNGİLTERE!" diye bağırdı. "Ona bir el salla, Eddie!

"Aşağıya!" diye bağırdı kâhya. Çocuklar itaat etti. "Bunun için çok özür dilerim efendim, bir daha olmayacak.

Kendimi toparlamaya başlamıştım. "Hayır, ona teşekkür etmeliyim. Kim o?'

Kamarot gözlerini devirdi. "Onlar yetim. Üçüncü sınıfta yaklaşık yüz tane var. Avustralya'da yeni aileler bulmaları için İngiltere'den gönderiliyorlar.

"Yetimler mi?

"Evet, özür dilerim efendim, sizi bir daha rahatsız etmemelerini sağlayacağım. Bu adamın tavrı beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Hayır, ben-

"Düştünüz efendim. Merak etmeyin, iyi olduğunuzdan emin olacağız.

Ayağa kalkmaya çalıştım. "İnmem gerek.

Görevli beni tuttu. "Sakin olun, efendim. Artık inmek yok.

Bir sonraki durak Mısır.

Görevliye karşı koymaya çalıştım ama bu efor çok fazla geldi. "Hayır, ben ..." tüm başarabildiğim buydu, dünyam alçalmadan önce Karanlık.

Kamaramda uyandım, tüvit ceketli bir adam bana bakıyordu. 'Merhaba Bay Tanit. Kendimizi daha iyi hissediyoruz, değil mi?

Gözlerimi kırptırdım. "Evet. Neler oluyor?

Ceketli adam gülümsedi. "Ben Dr Lyons, geminin tıbbi Memur bey. İtiraf etmeliyim ki, bu kadar erken göreve çağrılmayı beklemiyordum.

ama işte buradayız. Güvertede biraz düşmüştünüz Bay Tanit, hatırlıyor musunuz?

"Evet.

Doktor cebinden küçük bir fener çıkardı ve gözlerime tuttu. 'Sanırım bu oldukça anlaşılabilir bir durum. Biraz zor bir gün geçirmiş gibi görünüyorsunuz. Bana bir kaşını kaldırdı. "Katınızdaki kamarot, kaptanın nikâh kıymasını sorduğunuzu söyledi. Başımı salladım, hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Elindeki notu okudum. Kötü şans, yaşlı adam. Eminim bunu kabullenmek çok zordur.

Çöküşüme neden olan olayları hatırladıkça içimi bir korku dalgası kapladı. "Oh hayır. Hayır!' Yatakta dimdik oturdum.

Doktor omzuma rahatlatıcı bir el koydu. 'Her şey yolunda Bay Tanit. İşte, bunu alın. Dr. Lyons bana bir hap ve bir bardak su verdi. 'Bu hafif bir sakinleştirici ve sizi birkaç günlüğüne uyutacak. saatlerce.'

Uyumak istemiyordum. "Bu gemiden çıkmam gerek!

Dr. Lyons bana sempatik bir omuz silkme hareketi yaptı. 'Bu mümkün olmayacak Bay Tanit, bu yüzden size sakinleştirici almanızı öneriyorum. I

Sana söz veriyorum, zamanın daha çabuk geçmesini sağlayacak. Hapı ağzıma zorla soktu ve ben de yuttum. 'İşte iyi bir adam.

Bu seni bir süreliğine bayıltacaktır. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim.

Dr. Lyons ayağa kalktı ve o kapıdan çıkmadan önce gözlerim kapanmıştı.

Uyandığımda, son düşüncelerimi kaydetmek için buraya, günlüğüme döndüm.

Kendi akıl sağlığım için, hayatımın bir yalan olmadığına ve Elle'in beni gerçekten sevdiğine inanmak zorundayım. Gemiye neden binmediğine gelince. Tahmin edebileceğim tek şey

Kreeg Eszu'nun sürekli tehdidi ve bana zarar verme misyonu ile hayatını sürdürmek. Bu bağlamda, ben kimim ki onu suçlayayım? Hayatlarımız bir bulutun altında, göklerin her an açılma tehdidiyle yaşayarak geçti. O çok daha fazlasını hak ediyor. Onu gerçekten sevdiğimi biliyorum, çünkü bu konuda mutluyum.

Ama onsuz burada benim için hiçbir şey kalmadığını da biliyorum.

Atlas Tanit'in ya da Bo D'Aplièse'in ya da ikisinin karışımının hikâyesi böylece sona eriyor - beni nasıl tanıdıysan, okuyucu. Kalemimi bırakıp güverteye çıkacağım. Umarım Yedi Kız Kardeşim benim için son bir kez daha parlar.

Ölümden korkmuyorum, ama umarım sürecin kendisi nispeten hızlı olur ve Atlantik'in soğuğu beni sarıp sarmalayarak hiçliğin içinde acı dolu saatler geçirmemi engeller.

Elması ne yapacağım? Birine miras bırakmalı mıyım? Belki de genç Georg ve Claudia için İsviçre'deki Bay Kohler'e ulaştırmanın bir yolu var mı acaba? Ama Kreeg yerini öğrenirse...

Atlamadan önce bir vasiyetname kaleme alacağım ve iki küçük çocuğa bakılması şartıyla mal varlığımı Hoffman'lara bırakacağım. Belki de en iyisi patlamış elmasın bana sulu bir mezara kadar eşlik etmesi. Bu şekilde, zaten verdiğinden daha fazla zarar veremez.

Bu sayfaları bitirmeden önce, bir şey beni rahatsız etmeye başladı, okuyucu. Bu günlük 1928'de Paris'te başlıyor. O ilk sayfaları kaleme alırken ne kadar temkinli davrandığımı şimdi düşününce çok eğleniyorum. Adımı bile kaydetmezdim. Tabii ki, bu tür korumalar tartışmalı hale geldi

Leipzig'de Eszu tarafından keşfedildiğimde. Benimle buraya kadar geldiyseniz, size hayatımın tam bir resmini ve şu anki kaosa yol açan kesin olayları sunmayı borçlu olduğuma inanıyorum. varlığımı lekeledi.

Kreeg, eğer bu günlük sana ulaşırsa, annenin ölümünün kesin koşullarını bir kez daha aşağıda ele alacağım. Lütfen, sana yalvarıyorum, aşağıdaki ifadenin bir adam tarafından verildiğini kabul et.

Hayatının sonuna gelmişti, saklayacak ve yalan söylemekten kazanacak hiçbir şeyi yoktu.

~~Tümen, Sibiry, Nisan 1918~~

~~Düşündüğümde, doğumumun uğurlu bir gün olduğunu fark ettim, ancak o zamanlar bunun farkında değildim. Romanov hanedanının sona ermesi -büyük bir üzüntüye neden oldu.~~

Özür dilerim, okuyucu. Bu cümleyi yazarken kapımın çalınmasıyla bölündü - Dr Lyons, beni kontrol etmeye gelmişti. Bana Sarah adında genç bir yetim kızın Üçüncü sınıftan bir öğretmen, aşağıdaki çocukların sağlığını değerlendirmek için yaptığı ziyaret sırasında benim de sağlığımı sordu.

"Bana karşı çok nazikti," dedim dürüstçe. Birdenbire bir şey hissettim düşündüm. Elması göğsümde hâlâ güvende hissediyordum. "Ona teşekkür etmek istiyorum. Üçüncü sınıfa nasıl gideceğimi biliyor musunuz?"

'Evet, eğer cesaret etmek istediğinden eminsen. Tüm yetimlerimiz gayet iyi durumda ama korkarım ki kişisel hijyen onlar için öncelikli değil Bay Tanit.

Hafif bir kahkaha attım. 'Gerçekten sorun değil, Dr Lyons.

Ne taraftan lütfen?'

RMS *Orient*'in göbeğine doğru labirent gibi koridorlardan ve kamaralardan oluşan bir düzende ilerledim. Sonunda, birkaç güverte aşağıda, üçüncü sınıfa girdim. En dikkat çekici şey doğal ışığın olmamasıydı. Beyaz badanalı duvarlar klinik yapay aydınlatmanın yansımasıyla parlıyordu.

İnsanın zaman algısı üzerinde şaşırtıcı bir etki yaratıyordu.

Üçüncü sınıftaki ortak alan, çeşitli boyutlarda hırpalanmış masa ve sandalyelerle dolu bir odadan oluşuyordu ve Girdiğimde sigara dumanı vardı. Masaların en büyüğünün etrafında çocuklardan oluşan dağınık bir topluluk oturuyordu. Aralarında, daha önce güvertede bulunan Eddie'yi gördüm ama Sarah'dan iz yoktu.

Gruba yaklaştım. "Böldüğüm için özür dilerim. Ben de Sarah buralarda mı diye merak ediyordum?"

Çocuklardan biri, "Yine sıvışmış," dedi.

itirafı karşısında dehşete kapıldı. "Ama ona fazla yüklenmeyin bayım, o sadece okyanusa bakmayı seviyor.

Ona güven verici bir gülümseme verdim. 'Oh, sorun değil. Ben de aynısını yapmayı seviyorum.

"O zaman onu dövmeyeceksin?" diye sordu.

"Dövmek mi?! Tanrım, hayır. Aslında tam tersi. Ona bir şey için teşekkür etmeyi umuyordum. Eddie'ye bir başparmak işareti yaptım. geri döndü. 'Ben aslında gemi için çalışmıyorum. Ben sadece bir yolcuymum.'

"Havalı biri mi? Kulağa havalı geliyor!" dedi başka bir çocuk, masanın etrafından gelen kıs kıs gülüşmelere.

'Oh, gemideki bazı insanlar kadar sosyetik değil. O zaman Sarah'yı seyir güvertesinde bulabilir miyim?

"Muhtemelen, evet," diye yanıtladı çocuk.

Seyir terası sessizdi, sadece suyun sonsuz karanlığı ve Ocak havasının şiddetli soğuğu bana eşlik ediyordu. İç geçirerek korkuluklara tutundu ve gökyüzüne baktı. Celaeno Özellikle de bu gece. Vapurun suyu yararak çıkardığı ses dinlendiriciydi ve soğuk, berrak hava tenimde canlandırıcı bir his uyandırıyor.

"Sensin, değil mi, bayım?" diye tanıdık bir ses geldi gölgelerden. Etrafıma bakındım ve Sarah bir hayat halkası muhafazasının arkasından çıktı. "Daha önce beyaz bir adam çeken adam mı?

'Merhaba Sarah. Bu sabahki nezaketin için sana teşekkür etmek istedim.

'Şşş, sesini alçalt. Burada olmamam gerekiyor! Parmağını dudaklarına götürdü.

İçimi çektim. 'Ne kadar saçma bir karar. Dinle, gel ve yanımda dur, kimse daha akıllı olmayacak.

Geldi ve korkulukta bana katıldı. Bir s ü r e durduk, tuz kokulu gece havasını içimize çektik. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Gelip bana yardım eden tek kişi sendin. Çok iyiydin.

'Önemli değil, bayım. Bu sadece insani bir nezaket, değil mi? Ama yukarıdakilerin hepsi yardım eli uzatmaktan çok dizlerinin kirlenmesinden endişe ediyorlar. Komik bir şekilde dudak büktü.

Orient'in suda dalgalanan sesi rahatlatıcıydı ve kan basıncımın düşmeye başladığını hissettim. Gerçekten keyif almıştım. Okyanusta olmak. "Avustralya'ya kaç yetimin seyahat ettiğini sorabilir miyim? Sarah'ya sordum.

Hesaplamak için bir an durdu. 'Muhtemelen yüz. Ben on beş yaşındayım, yani sorun yok. Ama aşağıda üç yaşından büyük olmayan küçükler var. Onlar için üzülüyorum. Gözlerini karanlığa dikti. Onun şefkatli doğası beni çok etkilemişti. Ne de olsa kendisi de sadece bir çocuktü.

"Ailenize ne olduğunu sorabilir miyim? Nazikçe sordum.

Sarah kimsenin dinlemediğini kontrol etmek istercesine boş güverteye baktı. Bu anının acı verici olduğundan şüphelenmiştim.

sonucu sık sık tartışılmadı. "Savaşta Doğu Yakası'na çok sayıda bomba düştü. Sonuncusu annem de dahil olmak üzere sokağımızdaki on kişi içindi. Biz bodrumdaydık, çünkü sirenler

Sonra örgüsünü yukarıda unuttuğunu fark etti ve tam o şey çatımıza düşerken onu almaya gitti. Çatıdan çıkarıldım.

tek bir çizik bile almadan. O zaman sadece altı yaşındaydım. Benim feryadımı duyan herkes bunun bir mucize olduğunu söyledi.

Elimi Sarah'nın omzuna koymak istedim ama bunun uygunsuz olacağından korktum. "Ne kadar korkunç. Kaybınız için çok üzgünüm. Ondan sonra nereye gittin?

Derin bir nefes aldı ve devam etmeden önce yavaşça nefesini verdi. "Teyzem beni yolun aşağısındaki evine götürdü. Babam Fransa'daki askerlik görevinden dönene kadar öyle kalacaktı. Ama Bir daha geri dönmedi ve teyzemin bana bakmaya gücü yetmediği için yetimhaneye yerleştirildim. Orada her şey yolundaydı, çünkü birbirimize kenetlenmiştik. Sonra bir gün bize yeni bir hayat kurmamız için Avustralya'ya gideceğimizi söylediler. Ve işte buradayız.

Orient serseri bir dalgayla karşılaştı ve Sarah ile benim yüzümüze ince bir deniz spreyi çarptı. Sarah gırtlaktan bir kahkaha attı. Bu da bende küçük bir kahkaha uyandırdı. Pozitifliği ilham vericiydi ve biraz da bulaşıcıydı.

"Savaşta kimseyi kaybettiniz mi, bayım? Sarah sordu.

Aklımdan Karine, Pip ve Archie Vaughan geçti. "Evet, kaybettim.

Sarah bilgece başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gözlerinde o hüznü bakış var.

"Öyle mi? diye sordum. Sarah bana sempatik bir gülümseme verdi. Yüzümü okyanusa döndüm. "Aslında çok yakın zamanda birini kaybettim.

Savaş yüzünden. "Kimdi o zaman?

"Adı Elle. Gözlerimi kapattım. "O benim hayatımın aşkıydı. Sarah ellerini kalçalarına koydu. "Er'in adı Elle mi? Yani, takunyalarını patlatmadı mı?"

Sarah'nın küstah konuşma tarzına gülümsemekten kendimi alamadım. "Hayır, hiç de değil. O sadece ... bu gemide değil.

Sarah kollarını iki yana açtı. 'Peki, o zaman neden bu kadar üzgünsün? Sadece arkanı dön ve gidip onu geri getir!'

Keşke bu kadar basit olsaydı, Sarah. O benimle olmak istemiyor. Boynumda asılı duran elması elime aldım. "Her neyse, sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum, Sarah. Aslında burada senin için bir şeyim var. Boynumdaki ipi kaldırmaya başladım.

Sarah beni durdurmak için elini uzattı. 'Hayır, paranızı almayacağım, bayım. Nazik bir şey yaptığın için değil. Bu doğru değil. Demek istediğim, eğer

çorabını yamar ya da pantolonunu dikersen, ödemeyi memnuniyetle kabul ederim. Ama daha öncesi için değil.'

Biraz şaşırmıştım. 'Anladığımı sanmıyorum Sarah, bu hayatımı değiştirecek miktarda bir para-'

"Bayım, dünyanın öbür ucuna giden bir gemideyim. Güven bana, Şimdilik bu kadar değişiklik yeterli. Dediğim gibi, ben faydalıyım bir iş bulup kendi paramı kazanmayı düşünüyorum. Ve bir adam bulacağım!

Kesenin ipini gömleğimin altına geri soktum. 'Bu durumda, gecenizin tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım. Tekrar teşekkür ederim, Sarah.'

Güvertenin diğer tarafına doğru yolculuk yapmaya başladım. "Tanrı'ya inanıyor musun, bayım? Sarah bana seslendi.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?

'Son zamanlarda bu konu hakkında çok düşündüm ve sen de zeki bir adama benziyorsun. Sadece ne düşündüğünü merak ettim.

Soruyu düşünerek yavaşça Sarah'ya doğru yürüdüm. 'İ Sanırım "Tanrı" ile ne kastettiğinize bağlı. Ben evrenin gücüne inanıyorum. Belki bu da aynı şeydir?

Sarah burnunu çekti. "Yani onun büyük beyaz sakallı yaşlı bir moruk olduğunu düşünmüyorsun?

Kıkırdadım. 'Bu bana Noel Baba'yı tarif ediyormuşsun gibi geldi. Ve ben ona kesinlikle inanıyorum.

"Ha. Yetimhaneyi pek ziyaret etmediğini söyleyebilirim.

"Hayır. Gözlerimi gökyüzüne diktim ve yıldızları seyre daldım. 'Elle bir yetimdi, biliyorsun. Sanırım ben de öyleyim. Sayılır.

Sarah yüzünü buruşturdu. "Bir nevi yetim olabilir misin? Gülümsedim.

"Bu çok güzel bir soru. Açıklaması zor.

"Zaman sıkıntısı çekmeyeceğimiz bir şey var. Her gece buraya kaçmak için elimden geleni yapacağım, tüm o sigara dumanından kurtulmak için. Alt katta sigara içiyorum. Benimle burada buluşabilir ve bana hikayeni anlatabilirsin.

"Hikâyemi, ha? Elle dışında kimseye tam olarak anlatmadım. Çok uzun. Ve oldukça üzücü.'

'*Şimdiye kadar* üzücü, bayım. Henüz bitmedi, değil mi?' Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tereddüt ettim. Sarah'nın yüzü düştü.

"Ang bir dakika. Biliyorum.

O bakış. "Kendini uçurumdan atmayı düşünmüyorsun, değil mi?

'I . . .'

Sarah öfkeliydi. "Bu kadar bencil olma. Şu anda burada olmayı kim isterdi biliyor musun? Annem. Ama olamaz, çünkü bomba kafasına düştü. Aynı şey oradaki küçüklerin aileleri için de geçerli. Çocuklar, zalimce ellerinden alındıklarında onları geri almak için her şeylerini verirlerdi. Ve siz buradasınız. kendini söndürüyorsun.'

Bir adım geri attım. "Sarah, seni üzmemiştim. . .'

"Üzmek mi? Hayır. Ben iyi olacağım. Ama kimin olmayacağını biliyor musun?

Seni tanıyan insanlar. Peki ya Elle onun yüzünden kendini öldürdüğünü öğrendiğinde? Sence vicdanı bununla nasıl başa çıkacak? Gözlerini kocaman açmış ve kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. İçinde Gerçek şu ki, Elle'in ölümünün koşullarını keşfedeceğini düşünmemiştim bile. Sarah devam etti. 'Dahası, eğer seni sevdiyse, ki öyle görünüyor, isteyeceği en son şey, seni en tepeye çıkarmak olur. Kendin.'

Bir yanıt vermek için çırpınıyordum. "Şey ... hayır," diye kabul ettim. 'Tekrar söylüyorum, üzüntü yarattığım için çok üzgünüm. Özellikle de ben ailemi genç yaşta kaybettiğim için.

Bu sözlerim Sarah'yı yatıştırmak yerine daha da kızdırmışa benziyordu. 'O zaman işte böyle! Sence bu gece oğullarının okyanusa düşüşünü izlerken mutlu olurlar mı? Gökyüzünü işaret etti. "Hiç sanmıyorum.

Genç kadının açık sözlü tavrı ü z e r i m d e ayıltıcı bir etki yarattı. "Çok haklısın, Sarah. Birden kendimi çok kötü hissettim. niyetimden utandım.

Sarah bana doğru bir adım attı ve ses tonunu yumuşattı. 'Hayatın bir armağan olduğunu unutmamalısın, bayım. Koşullar ne olursa olsun.

Gözlerim yaşlarla doldu. Başımı salladım. "Elle bir keresinde bana bunu söylemişti.

Sarah omuz silkti. "Haklıydı. Göğsüme hafifçe bast ı r d ı. 'Her neyse, Avustralya'ya vardığımızda seni gemilerde terk etmeyecek yeni ve güzel bir kız arkadaş bulabilirsin. T a m a m m ı ?

Gözyaşlarımın arasından bir kahkaha attım. "Pekala Sarah. Anlaşıldı.'

"Her neyse, hanımefendi, hikayenizi gerçekten dinlemek istiyorum. Yarın gece. Beni hayal kırıklığına u ğ r a t m a y a c a k s ı n , değil mi?" Başımı salladım. "Bırakmayacağım, Sarah.

Ona iyi geceler dileyip kamarama ve günlüğüme döndüm. Sarah'ya verdiğim sözü tutacağım. Bir şekilde beni karanlık düşüncelerimin derinliklerinden uyandırmayı başardı. Zorlu hayatına rağmen, İyi tarafı görmeye çalışıyor ve dahası, başkalarını da önemseme kapasitesini buluyor.

Bana biraz Elle'i hatırlatıyor.

Bir kez daha okuyucu, evren bana bir can simidi atmış gibi görünüyor. Ertesi gece ve ondan sonraki tüm gecelerde Sarah ile RMS *Orient*'in seyir güvertesinde buluştuk. Sonuç olarak, Sarah ile hikayemin tamamını anlattım. Her kelimeye yapışmıştı. Hatta ona elması göstermek zorunda hissettim.

Lanet olsun! Geçen gece bunu geri çevirdiğim için pişmanım! Lanet olası bir sıçan büyüklüğünde!

"Bende olduğunu kimseye söylemeyeceğine söz verir misin, Sarah? Para ve elmaslar insanları çıldırtabilir, sanırım ben de bunu anlatmayı başardım.

Burnuna vurdu. "Merak etmeyin Bay T, sırrınız benimle güvende. Sarah kollarını kavuşturdu ve seyir güvertesinin ahşap bankına yaslandı. 'Aklımın almadığı şey ne biliyor musunuz? Eğer kaçmayı planlıyorsan, neden bir gelinlik satın aldın? Sarah'nın ne demek istediğini anladım. Çok zekiceydi. "Seçmek için zaman ayırdı mı?

Zihnimi geriye attım. "Evet, öyle yaptı.

Sarah dişlerini emdi. "Çok tuhaf, Bay T. Tıpkı çantasının rıhtımda öylece bırakılması gibi, sanki buhar olup uçuşmuş gibi.

"Katılıyorum, Sarah. Bu bir son dakika kararı olmalı.

Başını salladı. "Öyle olmalı, evet. Onu a r a m a y a gitmeyi düşünüyor musun?

Bu, uykusuz geceler geçirdiğim bir soruydu. düşünerek. 'Her zaman Elle'i güvende tutacağıma söz verdim. Geri dönmenin onu tekrar tehlikeye atacağından endişeleniyorum. Bunu kabullenmeye çalışıyorum.

Elle'nin benden uzaklaşması en güvenli sonuç," diye üzgün bir şekilde cevap verdim.

Sarah elini sırtıma vurdu. "Sizin için üzülüyorum Bay T. Yarın Port Said'e yanaştığımızda inecek misiniz?"

Kendimi toparlamaya çalıştım. "Kesinlikle. Tamamen yeni bir ülkeye ayak basma fırsatını asla kaçırmazdım. Sanırım sizi "esir alanlar" seni ve diğer çocukları ziyaret için tekneden indirmesine izin verecek mi?"

Sarah güldü. "Evet! Sabırsızlanıyoruz. Görünüşe göre zengin, yaşlı bir İskoç kadın varmış - senden bile zengin, birinci sınıfta - Hepimize tatlı ve lokum ikram edecek. Hayret!"

Bunu duyduğuma memnun oldum. 'Oh, gerçekten mi? Bu heyecan verici bir haber. Adı ne?'

Sarah düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Birinin Kitty Mercer olduğunu söylediğinden oldukça eminim. Görünüşe göre kocası ölmüş. Ya da onu terk etmiş. Tam emin değilim. Ama bir çanta dolusu parası var.

Bir an düşündüm. 'Acaba Avustralya'da faaliyet gösteren Mercer inci imparatorluğuyla bir bağlantısı var mı? Okudum onlar hakkında gazetede.'

Muhtemelen öyledir. Görünüşe göre, Avustralya'da büyük bir malikanesi var, her ne kadar bizden biri gibi başlamış olsa da - parasız yani. Herkes burada kendine yeni bir hayat kurabileceğini söylüyor. Sence nasıl olacak?"

Aşkım olmadan... boş, kalp kırıcı, uçsuz bucaksız, acımasız.

"Harika olacağını hayal ediyorum ve en önemlisi de orada harika işler çıkaracaksın.

Ertesi gün Kitty Mercer'ın küçük bir çocuk ordusunu gemiden indirip Port Said'e götürüşünü izledim. Onu gördüğümde, Bayan Mercer'i daha önce Tilbury'den ayrıldığımız gün gördüğüm aklıma geldi.

Elle hakkında bilgi almak için umutsuzca yalvardığım kişilerden biriydi.

Orient sürekli hareket halinde olduğu için, ortaya çıkan esinti, gemideki hiç kimsenin havanın gerçek değerini bilmediği anlamına geliyordu

sıcaklık. Ancak, limana yanaştığımızdan beri Afrika sıcağı hepimizi vurmuştu ve gemiye doğru ilerlerken kırmızı yüzlerden oluşan bir denizin içinden geçtim.

iskele. Gemiden inerken, yıkanmamış bedenlerin ve çürüyen meyvelerin kokusu burnuma çarptı. Kalabalıkta yolumu buldum

Limana yanaşmış buharlı gemilere taşınan ve bu gemilerden inen hayvan ve sandıkların düzenli akışını gözlemledim.

Limandan ayrıldıktan sonra eski kentin içine doğru ilerledim. Çok geçmeden baharatlar, meyveler ve kavurucu sıcak fırınlarda pişirilen gözlemelerle dolu bir pazara rastladım. Etraflarındaki hava kelimenin tam anlamıyla sıcaktan dalgalanıyordu. Yerel halk parlak renkli cübbeleri ve fes şapkalarıyla etrafımda dönüyordu. Her şeyi içime çekmek için elimden geleni yaptım.

Bunu yaparken, olumsuz düşünceler tarafından tüketildim. Eğer bu deneyimi bir başkasıyla paylaşıyor olsaydım ne kadar tatlı olurdu. Elle. Birdenbire satın aldığım lokumun tadı kaçtı ve tezgahların canlı renkleri gri de olabilirdi.

O akşam gemiye döndüğümüzde Sarah her zamanki gece sohbetimiz için benimle buluşmadı. Onu suçlayamazdım. Bayan Mercer ona ve yetim arkadaşlarına daha iyi vakit geçirebileceklerini göstermişti. Şu anki durumumla başarabileceğimden çok daha fazla. Yine de, ben Her akşam alışkanlıktan dolayı geri döndüm ve onun yerine Yedi Kız Kardeşimle konuştum. Beş gece sonra Sarah yanıma geldi.

'Ello, Bay T!'

"Sarah! Merhaba. Beni unuttun sandım.'

"*Seni* unuttum mu? Saçmalama. Ben sadece Bayan Mercer'a yardım ediyordum.

Küçükleri banyosunda fırçalıyor ve onlara yeni kıyafetler yapıyordu. Bütün pahalı elbiselerini kesmeme izin verdi. Buna inanabiliyor musun?!

"Çok iyi bir kadına benziyor," diye cevap verdim.

"Öyle, Bay T. Tıpkı sizin iyi bir adam olduğunuz gibi. İkinizle de tanıştığım için şanslıyım, gerçekten.

'Tam tersine, Sarah. Seninle tanıştığım için şanslıyım,' dedim dürüstçe.

Bana göz kırptı. 'Aslında Bay T, sanırım bu konuda haklı olabilirsiniz. Bayan Mercer'la sizin hakkınızda konuştum ve tanışmak istiyor.

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Onunla benim hakkımda mı *konuştun?*" "Sakin olun Bay T. O Kreeg hakkında hiçbir şey söylemedim.

üzerinde taşıdığın büyük kaya. Sadece şanssız ve yardıma ihtiyacı olan iyi bir adam olduğunu söyledim.

Bu durumdan dolayı kendimi huzursuz hissettim. "Kimseye yük olmak istemem.

Sarah gözlerini devirdi. "Bay T, bir insan ancak yardıma ihtiyacı olmadığı halde yardım isterse yük olur. Bana öyle geliyor ki biraz yardıma ihtiyacınız var. Avustralya'da çok iyi bağlantıları var. Ve ne yapar

Elimizde ne var? Hiçbir şey! Benim gördüğüm kadarıyla, eğer o bize bir başlangıç vermek istiyorsa, biz kimiz ki onu geri çevirelim?

Sarah'nın mantığında bir hata bulamadım. "Oz'daki bağlantıları konusunda haklısın," diye kabul ettim. "Başlangıç için bir yerimiz olması güzel olurdu.

Ellerini birbirine vurdu. "Güzel. Yarın akşam saat yedide kamarasında görüşürüz. Sadece birinci sınıfa git ve Bayan Mercer'i sor. Kabin amirinin sana, ziyarete gittiğimizde bana ve yetimlere baktığı kadar kinle bakacağından şüpheliyim.

Ertesi akşam, kalın halılarla kaplı koridordan birinci sınıfa doğru ilerledim ve odacı tarafından Kitty Mercer'ın kapısına yönlendirildim. Kapıyı çaldıktan sonra, akşam yemeği takım elbisesi giymiş gibi görünen bir adam açtı.

"İyi akşamlar, efendim. Adım McDowell, Bayan Mercer'ın uşağıyım. İçeri buyurun. Onu zarif bir şekilde dekore edilmiş kamaraya kadar takip ettim. "Aman Tanrım. Ne harika bir oda," diye belirttim. Bu avize, ipek kaplı kanepeler ve resim penceresi En iyi kara oteli izlenimi. "Ama, eğer cüretkâr olabilirim, insan nerede uyur?

'Burası misafir odası, efendim. Yatak odası yan tarafta,' diye yanıtladı McDowell. "Bayan Mercer birazdan dışarı çıkacak. Size bir oda önerebilir miyim? İçecek bir şey?'

"Bir İngiliz kahvaltılık çayı lütfen.

"İyi bir seçim," diye seslendi yatak odasının kapısının arkasından iyi konuşan İskoç bir ses. Kapı açıldığında, Kitty Mercer seçkin mor gece elbisesi, aile mesleği göz önüne alındığında beklenebileceği gibi etkileyici bir inci dizisiyle tamamlandı. 'Ama Bay Tanit, bana biraz daha sert bir şeyle katılmaz mısınız? James mükemmel bir cin tonik yapar.

"İyi akşamlar Bayan Mercer," diye cevap verdim. Teklifini göz önünde bulundurduğumda, nazik ev sahibimle bir içki paylaşmakta bir sakınca görmedim. 'Eğer bu sizin tavsiye ederseniz, size katılmaktan mutluluk duyarım.

"Harika. Teşekkür ederim, James. McDowell başıyla onayladı ve gittiğim çoğu bardan daha iyi stoklanmış görünen bir içki dolabına doğru yürüdü. Kitty yumuşak bir sesle, "Lütfen oturun Bay Tanit," dedi. İskoç tınısı. Ben gri ipek kanepelerden birinin ucuna tünedim, Kitty de karşısındaki eşine yerleşti.

'Alt kattaki çocuklar için yapabildikleriniz çok harika, Bayan Mercer. Onlarla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim,' dedim.

Kitty gülümsedi. 'Ben sadece benim konumumdaki birinin yapması gerekeni yapıyorum. Sarah'ya bağlandığınızı biliyorum. O çok özel bir genç kadın.

Hemen kabul ettim. Onunla yaptığım sohbetlerden çok keyif aldım. çok.' Bir sonraki sorumu nazikçe ifade etmeye çalıştım. "Benim durumum hakkında size ne söylediğini sorabilir miyim?"

'Sadece, Bay Tanit, yüksek sınıftan pek çok kişi böyle bir şey yapmazken, ona onurlu, nazik ve saygılı davranan iyi bir adam olduğunuzu. Ona sizin için ne yaptığımı sorduğumda kişisel bir trajedi nedeniyle Avustralya'da yeni bir başlangıç arayışında olduğunuzu söyledi. Bu doğru bir özet olur mu?"

Küçük bir kahkaha attım. "Sanırım öyle, evet. James cin tonikleri kanepeleri ayıran cam masanın üzerine koydu.

Kitty bardağını kaldırarak, "Şerefe," dedi.

"Şerefe," diye cevap verdim ve sağlıklı bir yudum aldım. İçki acıydı ama çok ferahlatıcıydı. "Tanrım, yalan söylemiyormuşsun. James, bu bir zafer.'

Uşak başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, efendim. Sizi yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen zili çalın, Bayan Mercer. Kapıya doğru ilerledi.

"İncileriniz inanılmaz güzel, Bayan Mercer. Avustralya'daki aile şirketinizden haberdar olmamı umarım çok endişe verici bulmazsınız. Londra'daki *Financial Times* gazetesi sık sık Başarılar.' Kadehimi onun şerefine kaldırdım.

"Teşekkür ederim. Gerçi kendimi bir "aile" şirketinin başında bulmam beni her zaman eğlendirmiştir. Ben sadece Mercer ailesiyle evlendim. Sonra, tamamen benim kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle, benim kurmadığım bir imparatorluğun bekçisi oldum.

"Bir yük olduğu kanıtlandı mı? diye sordum.

Kitty bir an düşündü. 'Hayır. Bu benim için bir onurdu. Ama bu benim Avustralya'ya son yolculuğum olacak. İş kardeşim Ralph Mackenzie'ye devretmek niyetindeyim. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Ralph yıllar içinde yetenekli bir yönetici olduğunu kanıtladı ve mükemmel bir iş kafasına sahip. Unutmamak gerekir ki o benim kanımdan, ki bugünlerde bu kan az bulunuyor. Aklıma hiç kimse gelmiyor. gelecekte işle daha iyi ilgilenmek için.'

Sonraki bir saat boyunca Kitty bana kalp kırıklığı, yeni başlangıçlar ve en önemlisi de dudak uçuklatan bir şekilde

Andrew ve Drummond Mercer adlı tek yumurta ikizleriyle ilişkisi var.

Sözlerini bitirdiğinde bir süre sessiz kaldım. "Bugüne kadar hikâyesi benimkine benzeyen biriyle karşılaşmadım, Bayan Mercer. Kitty'nin hayatındaki olağanüstü olaylar zihnimde dans ederken, özellikle şaşırtıcı bulduğum bir nokta vardı.

Beni diğerlerinden daha fazla ilgilendiren ve şok eden bir ayrıntı. "Roseate İncisi. . . gerçekten lanetli olduğuna inanıyor musun?

Kitty cininden yavaşça bir yudum aldı. "Andrew Drummond'u *Koombana*'dan inmeye zorladığında, gemi battı ve Andrew'u da beraberinde götürdü. Sonra hizmetçimin kızı, genç Alkina, onu kazıp çıkardıktan sonra öldü.

Taşra.' Kitty bana baktı. 'Söyleyin bana Bay Tanit, tüm bu anlattıklarım dan sonra, o incinin mülkiyetini almak ister misiniz?

Düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. "Hayır, yapmazdım. Kitty acımasız bir kıkırdamayı başardı.

"Ben de öyle.

"İncinin şimdi nerede olduğunu biliyor musun? diye sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Kitty. "Hiçbir fikrim yok. Bence en iyisi de bu, sence de öyle değil mi? Kesin bir ifadeyle başımı salladım. 'Her neyse, artık benim planımı biliyorsun.

İş Ralph'e devrettikten sonra, alınması gereken günlük kararlarda yardımcı olması için etrafında bazı bilge kafalara ihtiyaç duyacağından eminim. Acaba iş arıyor olabilir misiniz? Sizi Ralph'a tavsiye etmekte hiç tereddüt etmem. Tabii ki son kararı kendisi verecektir.

Nezaketinden çok etkilendim. Teşekkür ederim Bayan Mercer. Ama daha yeni tanıştık. Bana nasıl bu kadar güveniyorsunuz?

Böyle bir yardım?'

Kitty içtenlikle gülümsedi. 'Genç Sarah size çok düşkün, Bay Tanit. Söylediklerinden anladığım kadarıyla tek suçunuz kalp kırıklığı. Benim hikayemden sonra, bunun oldukça sevdiğim bir konu olduğunu biliyorsunuz. aşına.'

"Gerçekten de öyle. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ayağa kalktı ve maun yazı masasına doğru yürüdü. odanın köşesinde. 'Bu Adelaide'deki Alicia Hall'un adresi. Victoria Caddesi'ndeki evlerin en görkemlisidir ve Ralph ile eşi Ruth'u orada bulabilirsiniz. Bay Tanit, limana yanaştıktan sonra, Ayers Rock'a gitmeden önce Ralph'a durumumu bildirmek için oraya gideceğim. Kamaranın penceresinden dışarıya hüzünle baktı. 'Küçüklüğümde beri hep oraya hacca gitmeyi düşünmüştüm ama hayatın başka planları vardı. Bu Avustralya kıyılarına son gelişim olacağından, nihayet ziyarete gideceğim. Kitty'nin gözleri heyecanla parlıyordu. 'İşlerimi halletmem için bana birkaç gün vermenizin sakıncası yoksa

Alicia Hall'a gelmeden önce bunu yaparsanız çok memnun olurum.

'Elbette,' diye cevap verdim. 'Sonunda Ayers Rock'a gideceğiniz için çok mutluyum. Yerli halk orayı Uluru olarak bilmiyor mu?

Şaşırmış görünüyordu. 'Bu doğru Bay Tanit. Aborijin mirasıyla ilgilendiğinizi fark etmemiştim.

İçkimin kalanını bitirdim. 'İtiraf etmeliyim ki bu konuda olması gerektiği kadar bilgili değilim. Ama babam bir keresinde Uluru'nun son derece ruhani bir yer olduğunu söylemişti.

Kitty başını salladı. 'Özellikle Aborijin halkı için öyle. "Rüya Zamanı"na kadar uzandığını söylüyorlar.

"Rüya Zamanı mı?

Karşımdaki kanepeye döndü. "Bazen "Rüya" da denir. Korkmayın Bay Tanit, bu konu yerli olmayanlar tarafından pek anlaşılmıyor. Ama Aborijinler Rüya Zamanı'nın evrenin başlangıcındaki durum. Onların kültüründe toprak ve insanlar, evreni yaratan ruhlar ya da atalar tarafından yaratılmıştır. Nehirler, tepeler, kayalar ...' 'Ve

Uluru,' diye ekledim.

"Aynen öyle. İşte bu yüzden kaya bu kadar özel. İkimiz de ortasındaki büyük kumtaşı oluşumunu gözünüzün önüne getirin.

kilometrelerce öteden görülebilen taşra. 'Biliyor musunuz, yılın belli zamanlarında renk bile değiştiriyor, parlıyor. gün batımı ile turuncu?'

"Ne kadar büyülü.

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür, evet. Kitty'nin gözleri uzun zamandır aklından çıkmayan o özel yeri düşündükçe parlıyordu. Tekrar konuşması biraz zaman aldı. "Bağışlayın beni, Bay Tanit. Şimdi sizde Alicia Hall'un ayrıntıları hakkında Ralph'a er ya da geç ortaya çıkacağınızı bildireceğim.

Ayağa kalktım ve Kitty'nin elini nazikçe sıktım. "Teşekkür ederim, Bayan Mercer. Size ve tabii ki Sarah'ya çok minnettarım. Merak ediyorum..." "Acaba ona Avustralya'da herhangi bir yardımda bulunabilir misiniz?" dedim korkuyla. Zaten yeterince şey yapmadığınızdan değil.

Kitty bana bir kez daha alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Genç Sarah ve benim birbirimizi uzun süre tanıyabileceğimize dair içimde garip bir his var.

Bunun üzerine ona tekrar teşekkür ettim ve kamarama geri döndüm.

Alicia Hall, Adelaide, Australia

Daha önce hiç böyle bir sıcaklık yaşamamıştım. Avustralya güneşi, Akdeniz'in hoş ısıtıcı ışınları gibi değil, boğma ve boğulma yeteneğine sahiptir. Burada, bu yeni topraklarda, dünyanın kendisi

Pişmiş ve içinde yaşayan garip yaratıklar yüzyıllar boyunca sıcaklığı yönetmek. Ne yazık ki ben böyle bir lükse sahip değilim. Ben soğukkanlıyım, ısıyı kolaylıkla dışarı atmak yerine içeride tutmaya alışkınım.

Hava durumu bir yana, Avustralya'ya dair sınırlı deneyimim şaşırtıcı derecede güzeldir. Koyu sarı-kırmızı taşra, ilkel kaya oluşumları ve yemyeşil çalılarla noktalanmıştır. Zeminin büyük bir kısmı turuncu çamurla kaplıdır; bu çamur güneşte kuruyarak toz haline gelir ve rüzgarda peri tozu gibi yollara savrulur.

Alicia Hall'un kendisine gelince, daha keyifli bir vahayı nadiren görmüşümdür. Adelaide limanında geçirdiğim birkaç günün ardından, teneke çatılı barakaların sıralandığı yollardan geçerek bungalovlara ve son olarak da büyük evlerin sıralandığı geniş bir caddeye ulaştım.

Alicia Hall içlerinde en etkileyici olanıdır. Beyaz bir kolonyal Günün sıcağına dayanacak şekilde inşa edilen konağın her tarafı serin, gölgeli verandalar ve narin kafeslerle çevrili teraslarla çevrilidir.

Yemyeşil bahçe bölümler halinde düzenlenmiş, çimlere biçilmiş patikalar, bazıları morsalkımlarla kaplı ahşap çerçevelerle gölgelenmiştir. Koyu yeşil budama çalıları da mükemmel bir şekilde budanmıştır.

daha parlak örnekler içeren otsu bordürler - ateşli pembe ve turuncu çiçekler, parlak yeşil yapraklar ve bal kokulu mor çiçek açar. Tatlı nektarlarını içmek için bahçeye dalan büyük mavi kelebeklere hayranlıkla bakarak saatler geçirdim. Bahçenin sınırları, alışılmadık hayalet beyazı kabuklara sahip yüksek ağaçlarla kaplıdır, Akşam esintisiyle evin içine yayılan taze bitki kokusu, bir böcek korosunun kakofoni ürettiği Ses.

Ralph Mackenzie'nin karizmatik mavi gözleri, güçlü bir çene hattı ve kalın kumral saçları vardı. Şaşırtıcı bir şekilde Kitty'den oldukça gençti - belki yirmi yaş k a d a r . Adelaide'e geldikten bir hafta sonra kapısını çaldığımda, daha sıcak bir karşılama olamazdı.

"Bay Tanit? Alicia Hall'a hoş geldiniz. Beni coşkulu bir el sıkışma ile karşıladı ve büyük koridordan içeri buyur etti. Beni misafir odasına oturtttuktan sonra hizmetçisi Kilara'dan bir fincan sıcak çay istedi.

"Aslında bir su iyi gider Bay Mackenzie," diye araya girdim.

'Aha! Belli ki siz de benim gibi soğuktan geliyorsunuz Bay Tanit. Ben de ilk geldiğimde bu iklimde sıcak çaydan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Ancak bilge ablam sıcak çayın insanı terlettiğini ve vücudun doğal soğutma sistemini harekete geçirdiğini söyledi.

Omuz silktim. "Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim bile.

Ralph bana sırttı. 'Avustralya sürprizlerle doludur, Bay Tanit. Dünyaya bakmanın yeni bir yolunu bulacaksınız.

"Umarım öyle olur.

'Şimdi, kız kardeşim bana işe ihtiyacınız olduğunu söyledi. Kitty'nin tavsiyesinin benim için yeterli olduğunu hemen söylemek isterim. Senin için düşündüğüm işi kabul edebilirsin. . . eğer kabul etmek istersen. Ralph tereddütlü görünüyordu. "Eminim Kitty

Benim için yaptıklarının farkındasınız, bu yüzden bu iyiliğe mümkün olan her şekilde karşılık vermek istiyorum.

'Sağlayabileceğiniz herhangi bir iş için minnettar olurum Bay Mackenzie. Çok fazla şeyden çekinmiyorum,' diye dürüstçe cevap verdim.

Ralph oturduğu eski ahşap sandalyede öne doğru eğildi. "Opal hakkında ne biliyorsunuz Bay Tanit?

Kreeg'in annesinin taktığı kolyeyi hatırladım. "Sadece kuyumcular tarafından değerli bulunan güzel ve nadir bir malzeme olduğunu.

"Çok doğru, Bay Tanit. Jeolojinin beklenmedik bir kombinasyonu nedeniyle Avustralya, milattan sonra ilk çağlardan beri dünyanın birincil opal kaynağı olmuştur.

1880s. Malın yüzde doksan beşinden fazlasını burada üretiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Broome'daki inci işi savaştan sonra iflas etti. Şimdi toparlanıyor ama yavaş yavaş. Tekrar oturdu ve belki de bilinçsizce yeleğini düzeltti. "Broome'un yeni başkanı olarak Mercer'in bu alandaki itibarını eski görkemine kavuşturmak niyetindeyim.

"Anlıyorum.

"Yeğenim Charlie akıllı bir gençti, savaş sırasında aramızdan çok erken ayrıldı. Rüzgarın hangi yönden estiğini gördü ve Coober'de üzüm bağlarına ve yukarıda bahsedilen opal madenine yatırım yaptı.

Pedy. Kârlar yeterince sağlıklı ama tam kapasiteyle çalışmıyoruz. Oradan yeni geldim.' Kilara süslü gümüş bir tepside servis edilen çayla döndü. "Kilara, Coober Pedy Aborjin Avustralya'sı, değil mi?

"Evet efendim," diye başını salladı Kilara. "*Kupa piti*. "Erkeklerin su birikintisi" anlamına gelir. Çayı dökmeye başladı. "Limon, süt, efendim? Bana baktı ve ben onun muhteşem kahverengi gözlerine vuruldum.

Ay ışığı.

"Süt, teşekkür ederim.

Ralph devam etti. 'Söylediğim gibi, Coober Pedy opalin anavatanı. Yerin altındakilerin yüzeyini bile kazımadığımıza oldukça eminim. Oradayken bana ucuza gidecek birkaç arazi daha teklif edildi. Oraya yatırım yapacağım.

Çayımdan bir yudum aldım. "Kulağa çok ilgi çekici geliyor Bay Mackenzie. Benim için aklınızda ne var?

"Oradaki operasyonu yürütecek bir adama ihtiyacım olacak. Doldurulması kolay bir pozisyon olmayacak. Her madencilikte olduğu gibi Tehlikeler. Avustralya'da sağlık ve güvenlik standartlarının Avrupa'daki kadar yüksek olmadığını göreceksiniz.

"Eh," dedim, "en azından yer altı, yer üstünden daha serin olabilir. Çay fincanımı tabağına geri koyarak gülümsedim.

Ralph umutlu görünüyordu. "Bunu bir ilgi ifadesi olarak kabul edebilir miyim, Bay Tanit?

'Olabilir, Bay Mackenzie. Teşekkür ederim.

"Harika. Ama bu görevin tehlikelerini küçümsemek istemem. Zaten derin kuyularımız var ve niyetim çok daha fazlasını inşa etmek.

Onu rahatlatmak için harekete geçtim. 'Bay Mackenzie, yakın zamanda hayatımın aşkını kaybettim. Size rahatlıkla söyleyebilirim ki, hala burada olmam ve nefes almam bir mucize. Dahası, artık hiçbir şeye sahip değilim.

korku hissi. Doğrusu, hayatım artık benim için o kadar da önemli değil.

Bana nazikçe sunduğunuz bu fırsattan memnunum. Ralph biraz garip görünüyordu. "Bunları duyduğuma üzüldüm Bay Tanit.

"Lütfen bana Atlas deyin.

"Atlas. Ne harika bir isim. Yeraltına inip opal madenlerini omuzlarında taşıyacağın düşünülürse oldukça da uygun! Elimi sıkmak için uzandı.

"Karşılığını alacağından emin olacağım Atlas. Bir kaşını kaldırdı. "Aslında, işte sana bir

Fikir. Maaşınıza ek olarak, neden size sattığımız opalden bir yüzde teklif etmiyorum? Kârın yüzde onu diyelim mi?'

Şok olmuşum. Bu çok cömertçe, Bay Mackenzie. Ama buna gerek yok-'

Ralph sözümü kesti. "İskoçya'da bir söz vardır, Atlas. "Hediye atın ağzına bakma." Genişçe gülümsedi. 'Seni teşvik etmek istiyorum. Bunun gerçekten büyük bir iş olabileceğini düşünüyorum. Eğer işi inandığım gibi yaparsan, sana çok para kazandıracağını umuyorum. Operasyonların artırılması ve en üst düzeye çıkarılmasından, opalin ihraç edilmesinden, sözleşmelerin kazanılmasından sorumlu olacaksınız. Yapacak çok şey var. Bu işten memnun kalacaksın.

Yüzde on, sizi temin ederim.'

Ona başımı salladım. "Teşekkür ederim Bay Mackenzie. Bir anlaşmamız var.'

'Harika! Coober Pedy'deki araziyi hemen satın almak istediğime dair teyit göndereceğim. Ayağa kalktı. "Şimdi, bahse girerim ki o bavulla ..." - dışarıdaki yoldan toz içinde kalmış, dövülmüş çantamı işaret etti - "sizi kuzeye gönderene kadar kalacak bir yere ihtiyacınız olacak?"

"Doğru, gidecek hiçbir yerim yok," diye itiraf ettim.

'Bu süre zarfında Alicia Hall'a hoş geldiniz.

'Gerçekten Bay Mackenzie, nezaketinizin sınırı yok. Sonsuza kadar minnettarım.

"Dürüst olmak gerekirse, alabileceğiniz her türlü konfora ihtiyacınız olacak. Ralph biraz mahcup görünüyordu. "Coober Pedy hakkında henüz bahsetmediğim bir şey var.

"Hayır mı?"

'Yeraltının yerüstüne göre çok daha serin olduğunu varsaymakta oldukça haklıydınız. Sonuç olarak, cezalandırmadan kaçınmak için Çöl sıcağında, küçük nüfus yeraltında yaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla tepelerin içine girmişler. Araziyi satın aldığım adam evini de teslim edecek. Orada yaşayacaksın.' Bana endişeyle baktı, sanki bu tekliften vazgeçecekmişim gibi.

önerme.

"Bay Mackenzie, dünyanın geri kalanından uzakta yeraltına gömülmek kulağa garip bir şekilde mükemmel geliyor.

Ralph rahatlamış görünüyordu. 'Cennette yapılmış bir eşleşme! Şimdi, bazı ayarlamalar yapmaya gidiyorum. Kilara seni çok iyi hissettirecek. Hoş geldiniz.' Çayımı bitirdim ve ayağa kalktım. "Kilara, Tanit Bey'e ana misafir odasını gösterir misin?"

"Evet, efendim. Başını eğdi.

"Teşekkür ederim. Akşam yemeğinde görüşürüz, Atlas. Ralph odadan çıkmak için döndü ve hemen küçük bir çocukla çarpıştı. gemideki küçük Eddie olarak tanıdı.

"Sakin ol Eddie!" dedi Ralph, saçlarını karıştırarak.

"Eddie! Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle haykırdım. "Burada ne işin var senin?! Genç çocuk bana sırtarak karşılık verdi ve başını Ralph'in pantolonunun paçasına gömdü.

Ralph'ın şaşkınlığı anlıktı. "Elbette, birbirinizi gemiden tanıyor olmalısınız!"

'Gerçekten de tanıyoruz. Onu burada, Alicia Hall'da görmek çok güzel, Ralph. "Onu ağırlamak bizim için onurdur. Ralph kolunu çocuğa doladı. "O ve King Charles Spaniel Tinky çok iyi arkadaş oldular, değil mi Eddie?" Eddie coşkuyla başını salladı. "Dur bakalım, sanırım Kitty geldikten birkaç gün sonra Sarah'yla birlikte onu bulmak için buraya geldiklerini bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, görmedim. Hatırladığım kadarıyla biz limana yanaştıktan kısa bir süre sonra yeni aileleriyle tanışacaklardı.

Ralph içini çekti. 'Görünüşe göre plan buydu. Ama i k i s i için de kimse gelmedi. O ve Sarah bu iğrenç yere götürüldüler. Yetimhane. Ama kaçtılar ve Alicia Hall'a doğru yola çıktılar. Eddie'ye gururla baktı.

"Sarah iyi mi? Endişeyle sordum.

'Kesinlikle, Bay Tanit. Kitty onu hizmetçisi olarak yanına aldı. Konuştuğumuz gibi birlikteler.

İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. "Oh, bu iyi haber.

Ralph kıkırdadı. 'Aslında iyi bir takım oldular. Ama Tanrım, yapacağım son şey olsa bile Goodwood' daki St Vincent de Paul yetimhanesinin yok oluşunu göreceğim, Bay Tanit. Görünüşe göre, rahibeler çocuklar köle gibi. Ama Eddie artık burada güvende, değil mi ihtiyar?"

"Evet!" diye ciyakladı Eddie, dönüp koşarak dışarı çıkmadan önce. oda.

"Biliyor musun Ralph, onun konuştuğunu ilk kez duyuyorum.

"O özel bir çocuk. Umarım belki bir gün. Bu aptalca, o Hayatımıza daha yeni girdi ama onu bir Mackenzie yapmak bana büyük gurur verir. Resmi olarak. Ralph boğazını temizledi. 'Her neyse, pek fazla şeye inanan biri değilim ama Alicia Hall'un iyileştirici gücünün önemsiz olmadığını kabul etmeliyim. Burayı düşünmek ve meditasyon yapmak için bir vaha olarak buldum. Sizin için de tam bir tonik olabilir. Omzuma bir şaplak attı ve odadan çıktı.

"Çanta?" diye sordu Kilara nazik bir gülümsemeyle.

'Tanrım, eminim halledebilirim. Sen yolu göster, teşekkürler. Kilara omuz silkti. Bavulumu aldım ve onun peşinden görkemli, dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıktım. Etrafı incelerken, bir yandan da

ikinci adımda tökezledi. Kilara göz açıp kapayıncaya kadar Döndü, kolumdan tuttu ve sanki içi t  y doluymuş gibi bavulu elimden çekip aldı.

'Merak etmeyin efendim, sizin için taşıyabilirim.

'çok naziksiniz. Genelde bu kadar beceriksiz değilimdir. Kilara beni asma kattan geçirerek g  zel bahçe manzaralı görkemli bir odaya götürdü.

"Burada uyuyun, efendim.

"Teşekkür ederim, Kilara. Başını salladı ve gitmeye karar verdi. Yanımdan geçerken bir an durup gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki ışıltı beni bir kez daha b   lemişti.

"R  ya Zamanı'nı biliyor musun?" diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. "Evet. Hayır.

R  ya zamanı. Kulağa gerçekten de çok özel geliyor. Bu cümleyi kurarken kullandığım tepeden bakan üslup için kendimi azarladım.

'Siz R  ya Zamanı'ndansınız bayım. Atalarımız sizi tanıyor. Kilara dirseğime yumuşak bir el koydu. Nedenini a ıklayamıyorum ama Kilara'nın sıcak y  z  ve nazik dokunuşu gözlerimi yaşarttı. 'Burada dinlen.

şimdi dinlen.

Kolunu çekti ve sessizce yatak odasının kapısını kapattı.

Aniden bitkin düşerek yatağa yığıldım. Hemen uykuya dalmış olmalıyım ki bir dizi korkunç r  ya gördüm. Bir tanesinde Elle ile y  z y  zeydim. El ele tutuşuyorduk ki karanlık, kötücül bir varlık gelip onu gölgelerin içine çekti. Bir diğerinde, görünüşe göre düğün günümde bir kilisedeydim. I

Elle'in koridorda yürüdüğünü görmek için döndüm ama mihraba vardığında sanki beni göremiyordu. Yeminini etti ama bakışlarımla karşılaşmadı. Sonunda mihraptan indiğimde, başka bir adamla konuştuğunu görebiliyordum.

yüzünü göremiyordum.

Son r  yamda, gece gökyüzünde dönen Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi insan şekline girip üzerimde dans ediyordu.

El ele tutuştular ve kendimi onlar tarafından kuşatılmış buldum.

güldüler ve sıçradılar. Gittikçe hızlandılar, ta ki başım dönene ve artık izleyemeyecek hale gelene kadar. Gözlerimi açtığımda

Önümde bir sepetin içinde miyavlayan ve ağlayan bir bebek vardı. Tek yaptığım

Onu kucağıma alıp rahatlatmak istedim ama elimi içeri uzattığımda bebek gözden kayboldu. Sonra baktığımda kısa bir süre sonra tanıdık bir yüzle karşılaştım. Kırmızı elbiseli, uzun dalgalı saçlı kadındı bu. Ortadan kayboldu ve dünya bir kez daha dönmeye başladı. Bu sefer, görüş alanım bir dizi canlı renge dönüştü. Gözlerimin önünde dönen galaksiler ve desenler oluştu, gittikçe daha p a r l a k hale geldi, ta ki tüm dünyam yanan bir beyaza dönüşene kadar.

Uyandığımda güneş yüzümde pırıl pırıl parlıyordu.

Coober Pedy, 1951

Coober Pedy çölü şimdiye kadar bildiğim en kuru ve en kurak yer, ancak şüphesiz tüm dünyadaki en iyi opalleri üretiyor.

Dünya. Büyük ironi şu ki değerli taşı oluşturma anahtarı yağmurdur. Kırk yılda bir yağdığında ve kuru toprağı ıslattığında, su antik kayanın derinliklerine kadar işliyor,

silisyum ve oksijenden oluşan çözünmüş bir bileşik taşır. Daha sonra, bitmek bilmeyen kuraklık dönemlerinde su buharlaşarak

Tortu katmanları arasındaki çatlaklarda silika. Bu tortular opaldeki gökkuşağı rengine neden olur. İnsanlar bunun için para ödüyor. opal İşe aldığım adamlar bana sık sık ürünümüzü yaratmak için ne tür bir sihir yapıldığını soruyorlar. Onlara bilimi anlatıyorum ama nadiren bana inanmayı seçiyorlar, bunun yerine Aborjin efsanesini tercih ediyorlar.

Pallah-Pallah adında, bir çift güzel, ısıltılı kanada sahip, kelebeğe benzeyen çarpıcı bir yaratıktan bahseder. Bir gün, Pallah-Pallah en yüksek dağın zirvesine kadar uçtu. Ama kısa süre sonra kar yağmaya başladı ve o da sulara gömüldü. Kar yağdığında Sonunda eridi, Pallah-Pallah'ı harikulade renklerinden arındırdı ve toprağın derinliklerinde çözündü.

Sanırım geçmişte olsa ben de bu hikayeyi tercih ederdim. Ama şimdi madenlerin meyvelerini incelediğimde gördüğüm tek şey ışığı kıran mikroskobik altı küreler. Bu sadece mantıksal, Açıklanabilir bir bilim. Tıpkı gece gökyüzünü aydınlatan yıldızlar gibi. Onların mistik umut ışıkları olmadığını kabul etmeye başladım.

heybetli, ama yerçekiminin bir arada tuttuğu yanan gaz topları. Gerçekten de onları böyle düşünmek, Yedi Kız Kardeşimin -eski koruyucularımın- beni bu şekilde terk edeceğini hayal etmekten daha iyidir.

Bu bakımdan yeraltında yaşamayı sevmeye başladım. 'Evler' - eğer onlara böyle diyebilirsiniz, çünkü onlar daha çok yuvalara benziyor - kayanın patlatılmasıyla oluşturuluyor ve daha sonra Kazmalar. Çökmeyi önlemek için tavanların dört metre yüksekliğinde olmasını sağlamalıyız, ancak nadiren daha yükseğe çıkıyoruz. Sonuç, aslında bir yeraltı mağarası. Bazıları ışık kuyuları açıyor ama ben hiç zahmet etmedim. Artık karanlığı seviyorum.

Yetenekli adamlar evlerini yerüstü konutlarının fena olmayan kopyalarına dönüştürdüler, saatlerce oyarak kemerler, raflar, kapılar ve hatta sanat eserleri. Bu tür ev konforlarına hiç ihtiyacım olmadığını fark ettim. Eskimiş, tozlu bir şiltede uyuyorum ve giysilerimi yerdeki eski valizimde saklıyorum. Kendime bir çalışma masası bile tahsis etmedim. Son iki yıl boyunca bu günlüğe yazmak için hiçbir istek duymadım.

İlk geldiğimde burası küçük bir işletmeydi. Başka bir şirket için çalışan beş madenciden oluşan bir ekibi işe aldım. Bu ekiple birlikte Mercer imparatorluğunun yakışıklı fonlarını arkama aldığım, uzmanlıkları karşılığında onlara daha fazla para teklif edebildim. O ilk günler zordu. Çok geniş bir araziyle karşı karşıyaydık ve umutsuzca yavaş ilerliyorduk.

1949'un kışında aklıma bir fikir geldi.

Madenleri Ralph Mackenzie'nin istediği oranda genişletmek için zor koşullarda çalışmaya alışkın adamlara ihtiyacımız olacaktı. yeraltı koşulları. Madencilerimden birini Port Adelaide'e, Avrupa'dan gelen genç erkekleri araştırması için gönderdim. son savaşın tehlikeleriyle yüzleşmiş ve yeni bir başlangıç arıyorlardı. Adamım onlara yaklaşıp ve acil bir iş teklif ederdi. makul bir ücret.

Plan işe yaradı. Bir yıl sonra, Coober Pedy'de opal madenciliği yapan yüzden fazla adamımız vardı.

Ralph Mackenzie rakamlara inanmadı. CP'ye bir yolculuk yaptı. Bundan zevk almıyorum.

Bu günlerde çok fazla şey görmüyordu ama derin çalışan şaftların geniş dizisi karşısında çenesinin düştüğünü görmek bir zevkti.

'Yüce Tanrım, Atlas! Gördüklerime inanamıyorum. Bir hesap hatası olduğunu sanmıştım. Ya da, belki ...' Tereddüt etti.

"Seni dolandırmaya çalışıyordum," dedim buz gibi bir sesle. Kelimeler ağızından çıkarken, değişmiş bir adam olduğumu biliyordum. Çölün cehennem gibi manzarasında Elle'siz geçirdiğim bir yıl beni sertleştirmişti.

Ralph endişeyle güldü. "Şey... evet. Başını öne eğdi. "Ama işte buradayım ve kanıtlara itiraz etmek zor. Bana elini uzattı. "Sen bir endüstri devisin, Atlas Tanit.

"Teşekkür ederim, Ralph.

'Her gün burada olmanın ne kadar berbat olduğunu biliyorum. Alicia Hall'da dinlenmek için birkaç haftalık bir molaya ne dersiniz? Tüm masraflar karşılanacak elbette. Sanırım en azından bunu yapabilirim.

Başımı salladım. 'Buna gerek yok. Burada yapılması gereken işler var ve ben bunları yapmaktan mutluluk duyarım.

"Olabilir ama bir adım geri çekilip başarılarını takdir etmek de önemlidir.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim, Ralph'in tedirgin görüldüğünü fark ettim. "Teşekkür ederim.

Omuz silkti. "Pekâlâ. Ben senin kadar uzman değilim ama meslekten olmayan biri gözüyle bakınca aramız oldukça dolu görünüyor.

"Haklısınız. Yeni kuyular için çok az yer kaldı. Madencilik için daha geniş alanlardan faydalanabiliriz.

'Anlaşıldı Atlas. Sana daha fazlasını getireceğim. Şirkete iade ettiğiniz para bile tek başına maden satın almak için fazlasıyla yeterli olacaktır. Şu anda sahip olduğumuz arsanın iki katı, hatta belki de üç katı. Beni dürttü. 'Yüzde 10'unla yakında bir milyoner olacaksın. Bu konuda ne hissediyorsun?!'

Ralph'ın bakışlarıyla karşılaştım. 'Bu işten zevk alıyorum. Bunu daha azına da yapardım. İç çekti. 'Tanrım, seni neşelendirecek bir şey yok, değil mi?

Açıkcası senin için endişeleniyorum. Bir yıl önce tanıştığımızda, kalbi kırık ve çökmüş bir adam görmüştüm. Ama bugün karşımda gördüğüm adam katılaşmış. Burada iyi bir iş çıkardın Atlas. Ama hayatın yerin altında değil, üstünde yaşanması gerektiğini hatırlasan iyi edersin.

Gözlerimi kısmıştım. "Dediğim gibi, bu yaşam tarzı bana uygun.

Ralph ısrar etti. 'Biraz kaba olacak ama Atlas, burası erkeklerin ağırlıkta olduğu bir ortam. Karşı cinsle arkadaşlık kurmak için neredeyse hiç fırsat yok. Adelaide'de tanıdığım ve Alicia Hall'da seninle tanışmaktan çok memnun olacak pek çok genç bayan var.

Yavaşça ona döndüm. "Bay Mackenzie. Lütfen bir daha asla böyle bir şey önermeyin. *Böyle bir* şeyle hiç ilgilenmiyorum.

"Pekâlâ.

Ralph Mackenzie ayrıldı ve bir ay içinde on hektarlık yeni bir arazi satın aldı. Bu nedenle Adelaide'deki limanda adam sayısını arttırdım ve çok geçmeden Mercer opal madenciliği Coober Pedy'deki operasyon sektöründe çok konuşuldu. Tek düşündüğüm şey operasyon. Her gün uyanıyorum ve elimdeki işe konsantre oluyorum. Beynim baltalar, kürekler, keresteler ve karanlık. Dolayısıyla zihnimin girmek istemediğim başka bir bölgeye sapması gibi bir tehlike yok.

Bugün neredeyse ölüyordum.

Bu sabah, teneke kulübeden bozma ofisimde ihracat belgelerini hazırlarken, ustabaşı Michael yoğun bir panik i f a d e s i y l e koşarak içeri girdi.

"Efendim! Bir göçük var! Yedinci kuyuda enkaz altında üç adam var!

İçgüdüsel olarak ayağa fırladım. "Yaşıyorlar mı?

"Fazla değil, efendim. Sanırım her şey yok olacak.

Kapıya yöneldim. 'Toplayabildiğiniz kadar adam toplayın ve onları yediye indirin. Çabuk!

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdi Michael ve önümden koşmaya başladı. Sonra aklımdan mide bulandırıcı bir düşünce geçti. Ona seslendim.

"Çökeceğini mi söylüyorsun?

"Korkunç bir inleme sesi çıkarıyor efendim. Sanırım keresteler çürümüş olabilir.

Derin bir nefes aldım. "Adamları iptal et, Michael. Gereksiz yere kimsenin hayatını riske atmak istemiyorum. Tek başıma ineceğim.'

'Saygısızlık etmek istemem efendim ama tek başınıza bir şey yapmanıza imkân yok. Toprak ve odun yığınlarının altındalar.

Onun değerlendirmesini kabul ettim. "Gönüllüler isteyebilirsiniz. Durumu dikkatlice açıklayın. Emir vermek yok. Bu onların seçimi olmalı.

"Efendim. Michael başıyla onayladıktan sonra hızla devam etti. Michael'ın tarif ettiği gibi korkunç bir inleme sesi çıkaran yedinci kuyunun girişine ulaşana kadar turuncu toprak üzerinde koştum.

Hiç tereddüt etmeden, kayaya sabitlenmiş çelik korkulukları kullanarak inmeye başladım. Çukura ulaştığımda, beni bir fırtına karşıladı.

çamur ve toz. Yağ lambalarının parıltılarını seçebiliyordum.

Toz bulutunun içinde onları takip ettim. Ellerimi önüme açtığımda, kısa süre sonra bir madencinin varlığını hissettim.

"Kim o?" diye bağırdı.

"Atlas Tanit! Ya sen?"

'Ernie Price, efendim!'

"Bana adamların gömülü olduğu yeri göster.

"Tam önümüzde, efendim! Omzumdan tuttu ve beni yere doğru yönlendirdi; orada beş ya da altı adamın bir toprak yığınının eşelediğini fark ettim. "Muazzam bir çatlama sesi geldi, ben de herkese dışarı çıkmalarını emrettim. Ama bu üçü yeterince hızlı değildi.

"Her şey gidecek! Ben bağırdım. "Kendinizi kurtarmak zorundasınız! Yalvardım.

'Burası benim madenim efendim ve onlar da benim adamlarım.

Denemek zorundayım!

Toprağın altından gelen boğuk bir çığlığın farkına vardım.

Beni odakladı. 'İstiyorsan kal. Ama aileni düşün.'

"Sizi gidi sizi! Ernie toprağı kaldırmaya çalışan adamlara seslenerek bağırdı. "Çıkın buradan. Raylara çıkın, hemen! Tereddüt ettiler. "Bu lanet bir emirdir! Gidin! Şimdi!" Talimatı yerine getirdiler ve kazma ve kürekler. Ernie metanetini korudu ve bana bir kazma uzattı. 'Kazmaya devam edin efendim. Tek yapabileceğimiz bu.

Sert toprağı vahşice vurdukça inleme ve gıcırtilar yoğunlaştı. "Dayanın! diye bağırdım. 'Keresteye çarpıyoruz, bu yüzden ilerleme kaydedemiyoruz! Çamur ahşabın üzerine yığılmış! Yukarıdan kazmalıyız, aşağıdan değil! Ernie bana başıyla onay verdi.

ve göğüs hizasından aşağıya doğru yığına saldırmaya başladığımda beni takip ettiler. Memnuniyetle, adamların çığlıkları daha yüksek sesle daha fazla toprak temizleyebildik. "Devam edin! Yaklaşıyoruz! Saatler gibi görünen ama gerçekte muhtemelen iki dakikadan fazla sürmeyen vahşi kazma işleminden sonra bir şeyin hareket ettiğini gördüm. 'Bu bir el! Tut ve çek, Ernie!' Ben talimatlarımı uygularken o da kazmaya devam etti. Sonunda molozların arasından bir yüz çıktı ve sıçradı. Ernie adamı çekti ve adam inledi.

"Yürüeyebiliyor musun Ron?" diye sordu. Ron başını salladı. Birdenbire, kuyu girişindeki toprak fırtınasından Michael üç gönüllüyle birlikte çıktı.

"Çıkarın onu buradan! diye bağırdım. "Serbest bırakmamız gereken iki kişi daha var! Kulağımı toprak yığınının dayadım ve dinledim. Bir çığlık duydum. "O burada! Şaşkınlık içinde, daha önce temizlediğimiz bir yerden başıboş bir bacak çıkmıştı. Kaldırma işlemi daha hızlı olmasına rağmen Adam bir öncekinden daha kötü görünüyordu ve bilinci gidip geliyordu. Maden şimdiye kadarki en mide bulandırıcı iniltisini çıkardı ve yer sallanmaya başladı.

Bu işin nereye varacağını biliyordum ve adamlara seslendim.

'Onu yüzeye çıkarmak daha zor olacak. Hepinize ihtiyaç olacak. Ben son madenciye bulacağım. Gönüllüler yaralıyı kuyu girişine doğru sürüklemeye başladılar ve Ernie küreğini bir kez daha eline aldı. "Ernie," dedim elimi omzuna koyarak. "Teşekkür ederim. Ama sana ihtiyaçları var. Ben son adamı bulacağım. Adı ne?'

Jimmy, efendim. Daha çok genç. On dokuz yaşında!'

"Anlıyorum. Şimdi git.' Ernie topuklarının üzerinde döndü ve Toz. Başımı bir kez daha toprağa koydum ama bu sefer boğuk bir çığlık yoktu. Bunun yerine, önümdeki toprak yığınının çılgınca vurdu. Kaderimi kabullenmiştim. Maden çökecek ve ben de Jimmy'nin yanına gömülecektim. Ona haber verme umuduyla Yalnız başına ölmeyeceğini anlayınca, "Jimmy!" diye bağırdım. Her şey yoluna girecek! Beni duyuyor musun, Jimmy? Her şey yoluna girecek!' Benim için büyük bir şaşkınlık içinde, belirgin bir şekilde duyulabilen bir inilti ile cevap aldım. "Jimmy?! Jimmy sen misin?!'

"Uhhhhhh," diye tekrar duydum. Sesi takip ettim ve şaşkınlıktan yarı baygın bir adamla karşılaştım.

görülebiliyordu. Ancak bacakları doğrudan bir ahşap desteğin altına sıkışmıştı. Elini tuttum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Jimmy! Sıkı tutun!' Onu çekebildiğim kadar sert çekerek bağırdım. topladı. İyice sıkıştığı belli olunca acı içinde bağırdı. Belinin etrafını kazmaya başladım ama işe yaramadı.

Yağ lambasını aldım ve destek kirişinin

Şaftın duvarına dar bir açıyla düşmüştü, bu yüzden Jimmy'yi ezerek öldürmemiş, onun yerine hapsetmişti. Kirişi yakaladım ve kaydırmaya çalıştım. Ama y a p a m a d ı m .

"Lütfen," diye mırıldandı Jimmy. "Lütfen, lütfen...

Parmaklarımı kereste üzerinde gezdirerek ahşapta çatlak olup olmadığını kontrol ettim. Eğer bir şekilde kirişin kırılmasına neden olabilirsem, belki de

Jimmy'yi aşağıya bırakmaya yetecek, aynı zamanda yukarıdaki toprağın onu ezmesini engelleyecek kadar. Birkaç dakika uğraştıktan sonra gerekli çatlağı ulaştım. Yenilenmiş bir umutla kazmayı tekrar elime aldım, ve kirişe saldırmaya başladım. Ayaklarımın altındaki zemin artık o kadar çok hareket ediyordu ki, vuruşlarım gereken isabetten yoksundu. "Lanet olsun! diye bağırdım. Keşke yarığın içine itip parçalanmasına yardımcı olacak keskin bir şeyim olsaydı. Yerde taş ararken, elimdeki nesneyi hatırladım.

"Elmas," diye nefes aldım. Deri keseyi başımın üzerinde salladım ve içindeki değerli eşyaları çıkardım. Sonra elimle yarığın en büyük kısmını açtım ve elması içeri soktum. Bir adım geri çekildim ve kazmayı başımın arkasında salladım. Sessiz bir duayla, toplayabildiğim kadar büyük bir güçle aşağı indirdim. Takırdayan 'güm' sesi temas kurduğuma dair beni rahatlatmıştı. Bir çatırtı Kirişin alt yarısı üst kısmından ayrılırken çıkan sesi takip etti. Kazmayı bırakarak keresteyi tuttum ve tüm gücümle çektim. gücüm. Her şeye rağmen planım işe yaradı. Kirişin alt kısmı yerinden çıktı ve üst kısmı yukarıdaki toprağı desteklemeye devam etti. Jimmy'nin elini tuttum ve onu serbest bıraktım.

Bu kadar hızlı hareket edebildiğim için şanslıydım, çünkü kalan kereste kısa sürede ikiye ayrıldı. Jimmy'yi yerde sürükleyerek Kollarımla moloz ve tozun arasından ilerledim.

"Yardım edin! Kuyunun ağzına ulaştığımda avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yardım edin, lütfen! Korkunç gümbürtüden kimsenin beni duyamayacağı sonucuna vardım. Kalan tüm yaşam enerjimi toplayarak Jimmy'nin gevşek bedenini tuttum ve omzumun üzerinden fırlattım. Sonra demir parmaklıkları kavradım ve yukarı tırmanmaya başladım. Cehennem. Tam bir ıstıraptı. Ama buraya kadar gelmişim. Birkaç metre sonra sesler duymaya başladım.

'Hey, biri geliyor!'

"İmkânı yok. Bir şeyler görüyorsunuz!" 'Sadece aşağıya bak!'

"Lanet olsun, aşağı inin ve ona yardım edin! Geliyoruz efendim, dayanın!'

Jimmy'nin ağırlığının omuzlarımdan kalkmaya başladığını hissettiğimde özgürlüğe doğru ilerlemeye devam ettim.

'Onu yakaladık. Onu yukarı çek, Michael!' dedi Ernie'nin sesi.

Jimmy'yi omuzlarımdan kaldırmak beni dengesizleştirmek gibi ters bir etki yarattı ve ayaklarım korkuluklardan kaydı. Serbestçe asılı kaldığımda Jimmy'nin kuyunun girişine doğru çekildiğini gördüm.

Sonra altımdan gelen gümbürtüler tiz bir ulumaya dönüştü ve yukarıdan gelen molozlar yüzüme düşmeye başladı.

"Gidiyor! Ernie bağırdı. "Çabuk, yakalayın onu!

Aşağıya baktığımda toprak ve tahtadan oluşan çökmekte olan bir girdapla karşılaştım. Tiz uğultu sağır edici bir kükremeye dönüştü ve yukarı baktığımda gördüğüm son şey Ernie'nin eliydi, umutsuzca kendiminkine uzanıyordum. Onu tutmaya gittim ama demir parmaklık çöken zemine yenik düştü. Etrafımdaki dünya gözden kaybolmadan önce bir an için düştüğümü hissettim.

Uyandığımda, sürpriz bir şekilde, yer üstündeki derme çatma barakalardan birindeydim ve atılmış iş kıyafetleri yığınının üstünde yatıyordum.

"O uyandı! Ernie söyledi. Gözlerimi kırıştırdım ve o da netleşti. 'Bay Tanit. Yaşıyorsunuz!

Nefes almanın bana verdiği muazzam acının farkına vardım. "Göğsüm," diye inledim.

"Kaburgalarınız efendim. İyice parçalandıklarını düşünüyoruz. Bacaklarınız nasıl?" diye sordu. "Onları oynatabiliyor musun?

Denedim, başarılı oldum. "Evet. Yedinci kuyudan gelen adamlar ...

'Biraz sarsılmanın yanı sıra birkaç kırık kemik dışında hepsi iyi efendim. Ve hepsi sizin sayenizde.

Elimi zonklayan başıma götürdüm. "Maden üzerime çöktü. 'Evet efendim, yüzeye yaklaşık üç metre kala.

Neyse ki gözümüz üzerinizdeydi ve hemen kazmaya başladık. Neredeyse tüm iş gücü sizi çıkarmakla ilgilendi. Çok el, az iş yapar.

"Teşekkür ederim," dedim, Ernie'nin elini sıkmak için kolumu uzatmaya çalışarak. "Ah," dedim, eklemlerimden bir acı sarsıntısı geçerken.

Çok fazla hareket etmemeye çalışın efendim. Adelaide'deki Bay Mackenzie'yi bilgilendirdik ve bize en iyi doktorların şu anda orada olduğunu söyledi.

sana ve diğer adamlara. Ama o zamana kadar, şey ... Michael'ın bir fikri var.' Kapının yanında duran ustabaşına eliyle işaret etti.

Michael boğazını temizledi. "Ngangkari'nin bir üyesiyle görüşmeye açık mısın?

"Ngangkari mi? Ben sordum.

"Bir Aborijin şifacı, efendim. Birkaç mil ötedeki bir köyde bulunduklarını duydum. Adelaide'den gelecek doktorlar birkaç gün sürecektir ama Ngangkari'lerden biri öğleden sonra burada olabilir. Başımı salladım. "Göğsümdeki ağrı için her şeyi yaparım.

Michael rahatlamış görünüyordu. 'Endişelenmeyin Bay Tanit. Daha sonra yardım için geri geleceğim. Siz çok cesur bir adamsınız. Kulübenin kapısından koşarak çıktı.

"Uyandı mı?" diye sordu dışarıdan bir ses.

"Bekleyin Bay Tanit," dedi Ernie, araştırmak için ayağa kalkarak. Bir konuşma mırıldanması duydum ve geri döndü. "Daha yeni uyandığınızı biliyorum efendim ama dışarıda iyi olduğunuzdan emin olmak isteyen çok meraklı bir ziyaretçiniz var.

"Kim o? diye sordum.

"Jimmy, efendim. Size teşekkür etmek istiyor.

"Lütfen, içeri gönderin. Ernie gitti ve yerine bir çocuktan daha yaşlı görünmeyen taze yüzlü b i r i geldi. Topallayarak içeri girdi ve güneş şapkasını çıkarıp alçakgönüllülükle karnının önünde tuttu. "Jimmy," dedim. "Nasılsın?" dedim.

Yaşıyorum efendim. Ve bu sadece ve sadece senin sayende. Diğer adamlar bana beni çıkarmak için aşağıda kaldığını söylediler. beni sırtında taşıdın. Her şeyi sana borçluyum. Yere b a k t ı .

'Hepiniz benim için çalışıyorsunuz, bu da güvenliğinizin benim sorumluluğumda olduğu anlamına geliyor. Ben sadece işimi yapıyordum. Genç adam rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Her şey yolunda mı?

"Evet, efendim. Kapıya bakmak için arkasını döndü. "Sadece size geri vermem gereken bir şey var.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Jimmy belli belirsiz elini cebine attı ve tanıdık bir nesne çıkardı. Gülmekten kendimi alamadım, Bu da göğsümden dayanılmaz bir acıya yol açtı. "Ah," dedim mırıldandı. 'Bunu bir daha göreceğimi sanmıyordum Jimmy. Bunun ne olduğunu biliyor musun?' Ne de olsa elmas hâlâ tutkal ve çizme cilasıyla kaplıydı.

"Evet, efendim. Çocukken Kanada'daki elmas madenlerinde çalışırdım. Her yerde bir tane bulabilirim. Ama' - başını salladı - 'Ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim.'

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Giysi yığınının üzerinde biraz doğrulmaya çalıştım. 'Nasıl oldu da bunu aldın? Hemen öptüm "Aşağıda onunla vedalaş.

"Başınızın üstündeki keseden bir şey çıkardığınızı gördüm. Sonra kazmayla kırıya vurduğunuzda, kelimenin tam anlamıyla göğsüme düştü efendim. Senin için sakladım.' Bana yaklaştı başucunda. "İşte. Elması ellerime bıraktı.

Birkaç dakika boyunca ona baktım. 'Elimdeki varlığının son eyleminin bir hayat kurtarmak olacağını düşünmüştüm. Ama işte burada. Bir kez daha.' Elimde döndürdüm, sonra Jimmy'ye baktım. 'Neden onu saklamadın? Seni tüm bunlardan uzaklaştırabilirdi. İstedğin yere gidebilir, hayatınla ilgili her şeyi yapabilirdin. Ama yine de onu bana geri vermeyi seçtin.

Jimmy başını şiddetle salladı. "Bunu hayal bile edemem, efendim. O benim değil.

"Peki," dedim, "onu bana geri verdiğin için teşekkür ederim.

Bana ürkek ürkek baktı. "Ben de size aynı soruyu sorabilirim, efendim.

"Pardon?

"Kendiniz söylediniz. Böyle bir mücevherle kim olmak istersen olabilirdin. Ama bunun yerine, burada bizimle birliktesin, çölde bir yığın kırık dökük adam. Bugün neredeyse ölüyordun. Neden onu satıp yeni bir hayata başlamıyorsun?'

Bu kavramın bu genç adam için ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. "O benim değil" dedin, değil mi Jimmy?" Genç adam başını salladı. "Peki," diye cevap verdim. 'Ben de aynı cevabı verirdim. İade ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Jimmy kulübeden çıkmak için döndü. "Jimmy?" Ben

seslendi. "Sakıncası yoksa bunu diğerlerine söylemenize gerek yok.

"Ne hakkında, efendim? Jimmy cevap verdi. Başımı salladım ve topallayarak dışarı çıktı.

Elmasa baktım. 'Senden kurtulmaya çalıştığımda bile geri geldin. Amacına hizmet etmedin mi? Taşı nazikçe cebime taşıdım. Sonra gözlerimi kapattım ve uyudum.

Michael tarafından uyandırıldım. 'Bay Tanit? Ngangkari'nin bir üyesi burada.' Gözlerimi ovuşturdum ve Michael'ın yanında uzun boylu, silahlı bir adam duruyordu.

Uzun, kuru otlardan yapılmış bir etek ve çarpıcı, renkli desenlerle boyanmış bir vücut. Bana baktı ve el salladı.

Selamına karşılık verdim. "Merhaba. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Kendisini işaret etti. "Yarran.

Ben de kendimi işaret ettim. "Atlas. Başıyla onayladı. "Göğsümde çok kötü bir ağrı var. Sanırım kaburgalarım kırıldı ve acaba ağrı için bir çareniz var mı? Yarran boş boş baktı bana geri döndü.

Michael araya girdi. "Çok fazla İngilizce konuşmuyor gibi görünüyor Bay Tanit.

Yarran göğsümü işaret etti. "Evet. Acı," dedim. Yarran başını salladı ve Michael'ın sırtını sıvazladı. "Sanırım bu gitmen için bir işaret olabilir, Michael.

Temkinli görünüyordu. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" diye sordu. "Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim.

Michael gittikten sonra Yarran ellerini benimkilerin üzerine koydu. Göğüs. "Dikkat et! En hafif dokunuşuyla bile verebileceği acıdan korkarak bağırdım. Durdu ve bana gülümsedi.

"Ah," dedi.

'Evet, ah. Acı verici,' diye cevap verdim.

Yarran tekrar başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve bir kez daha ellerini merkezime doğru getirdi. Kendimi sık tı m ama dokunuşu hafifti ve avuç içleri bir kediye okşar gibi kaburgalarımın üzerinde yumuşakça hareket etti.

Yarran çamura bulanmış gömleğimi göstererek, "Lütfen," dedi. I Düğmelerimi nazikçe açtım ve siyah ve mavi olan tenime baktım. "Ah," diye tekrarladı Yarran. Ellerini benimkilere geri götürdü.

göğsünü. Gözlerini kapattı ve nefes alış verişi gittikçe derinleşti.

Derin, melodik tınısıyla 'Mmmmm,' diye mırıldanmaya başladı. Ona tekrar baktım ve kaşlarının çatık olduğunu gördüm.

"Her şey yolunda mı? diye sordum.

"İçeride, ah," dedi bir kez daha.

"Biliyorum. Sanırım kaburgaları kırılmış. Hayır. İçeride. Derin. Ah.

İçimden hafif bir panik dalgası geçti. "Daha derinde mi? Sence kalbimde bir sorun mu var? Göğsümün ortasını işaret ettim.

Yarran bana 'Beden düzelecek,' dedi. "Ruh bozuldu. Kilara'nınki gibi parlayan koyu kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Atalar," diye devam etti, yukarıyı işaret ederek. "Atalar önemser.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. I . . .' Ben daha cümlemi tamamlamadan Yarran ellerini başımın üzerine koydu ve başparmaklarıyla şakaklarıma masaj yapmaya başladı. Parmakları kafatasımı sıkıca kavriyordu ama acı hissetmiyordum.

Bundan sonra olanları anlatmak çok zor ama elimden geleni yapacağım. Yarran'ın parmakları gittikçe daha sıkı kavriyor gibiydi, ta ki kafatasımı delip zihnime ulaşmış gibi hissedene kadar

kendisi. Tekrar vurguluyorum, bu his hiç de acı verici değildi, daha çok bir şekilde içeriden kucaklanıyormuşum gibiydi. Bu his başımdan aşağıya, boynuma ve sonra göğsüme doğru inmeye devam etti. Birden daha kolay nefes alabildiğimi hissettim, sanki ciğerlerim daha önce farkında olmadığım ekstra bir kapasitenin kilidini açmıştı.

Önümdeki oda parlak bir beyaza dönüştü. Hissettim ki yumuşak ve huzurluydu. Sonra Yarran'ın başımın etrafında dans edip **y a n k ı l a n a n** sesini duydum.

'Ruhun derin bir acı içinde,' dedi. 'Atalar ve ben iyileşmen için sana yardım edeceğiz.

"Mükemmel İngilizce konuşuyorsun, Yarran! Coşkuyla cevap verdim.

'Biz sadece fiziksel dünya ile sınırlıyız, Atlas. Unuttuğundan endişe ettiğim gibi, bu varoluşta bundan çok daha fazlası var.

"Neredeyiz biz? diye sordum.

"Sen nerede olmak istersen," diye yanıtladı.

Bir an düşündüm. "Elle'le birlikte olmak istiyorum. Ama o gitti, Yarran. Nedenini hâlâ tam olarak anlamış değilim.

"O kayıp," dedi Yarran usulca. "Hayatımdan kayıp, evet.

"Her yerden kayıp," diye karşı çıktı. "Hmm. "Ne demek istiyorsun?

'Bizi sevdiklerimize bağlayan bir çizgi vardır, onlar uzakta olsalar bile. Bu çizgiyi göremesek de nerede olursak olalım her zaman onlara bağlı kalmamızı sağlar. Sen hala ona bağlısın.

Kalbim çırpındı. "Tekneye binmemiş olsa bile mi?

'Evet. Sizi bağlayan çizginin nerede bittiğini göremiyorum. Ama o bulunmak istiyor.

"İstiyor mu? Biraz afallamış bir halde sordum.

"Hmmm," diye melodik bir şekilde tekrar düşündü Yarran. 'Yapacak çok işin var.

Yapacak çok şey.

"Yani Elle'i aramaya gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?

Yarran sanki bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyormuş gibi durakladı. "Atalarımız senin yerine getirmen gereken bir kaderin olduğuna inanıyor. Seni koruyacaklar Atlas.

"Yarran, gerçekten anlamıyorum.

'Şimdi uyu. Atalarımız sana göz kulak olacak.

Beyaz ışık yavaşça siyaha döndü ve ben keyifli bir uykuya daldım. Uyandığımda oda karanlıktı. Derin nefes alarak göğsümdeki ağrının önemli ölçüde azaldığını fark ettim. Kaburgalarımın hala çok fazla kırık olduğundan hiç şüphem yoktu ama rahatça nefes alabiliyordum. Hatta nispeten kolaylıkla oturup kalkabildiğimi fark ettim. Düğmelerimi ilikliyordum.

Gömleğimi giyip kulübenin kapısını açtığımda beni taşra gecesinin durgunluğu karşıladı. Dolunay, geniş kraterlerle dolu yabancı bir manzarayı tasvir ederek önümdeki kuyu denizinin üzerinde parlak bir şekilde parlıyordu.

Çöl kurbağalarının tiz gıcırtiları ve cıvıltıları ovada yankılanıyor, sadece bir dingo ulumasının nadir sesiyle noktalanıyordu. I

Omzumda bir el hissettim ve Yarran'ı görmek için döndüm.

'Yarran. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim! Ona bir başparmak işareti yaptım.

Yarran başını salladı ve taze toplanmış bitki ve çiçeklere benzeyen bir yığın uzattı. "İç bakalım," dedi ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim. İçeceğim. Bir an tereddüt ettim. "Seninle daha önce konuşmak çok güzeldi. Bana boş boş baktı ve ben de onu azarladım. Rüyamı Yarran'ın ruhani güçlerine atfettiğim için kendime kızıyorum. "Her neyse. Kendimi gerçekten çok daha iyi hissediyorum.

Yarran döndü ve omzunun üzerinden el salladı. 'Gel,' dedi ve kulübenin arkasındaki açık çöle doğru yürümeye başladı. I

Onu takip ettik ve on dakika kadar yürümüş olmalıyız, önümüzde ayın parlaklığıyla aydınlanmış bir zemin vardı. Sonra Yarran durdu ve tozlu zeminde bağdaş kurup oturdu. Ben de onu izledim. Gökyüzünü işaret etti. "Atalar," dedi.

Yukarı baktım ve beni karşılayan manzara nefesimi kesti. Yıldızlar daha önce hiç görmediğim şekilde parlıyordu. Parlak, pırıltılı bir ihtişam dizisi tepemizde asılı duruyordu. Orion, Taurus, Perseus, Pleiades ... Takımyıldızların kendileri harikuladeydi.

'Yarran . . . yıldızlar . . . Onları hiç böyle görmemiştim...' 'Her zaman buradalar,' diye yanıtladı Yarran. "Ama sen göremiyorsun. Ruh kırıldı. İyileşiyor.

Pırl pırl parlayan gökyüzünün genişliği karşısında boynum bükük kaldı. İçinde

O an, karanlıkta yaşamı ve soğukta sıcaklığı gördüm. Gözlerimi Yedi Kız Kardeş'e çevirdim.

"Merhaba, eski dostlar.

Onların ihtişamını özümsedim, her şeyi unuttuğum için sessizce özür diledim. Hayat yolculuğum boyunca benim için yaptıklarını. Ne de olsa, genç bir çocukken çıktığım imkânsız yolculuk sırasında beni güvenliğe kavuşturan onlardı. Onlar olmasaydı, şu anda bir yatakta ölü olarak yatıyor olurum. Sibiry'a karı. Hala kız kardeşlerin bana Elle'i gönderdiğine inanıyordum. Landowski, Brouilly, Pip, Karine ve Archie Vaughan. Kitty Mercer ve kardeşi Ralph'ı saymıyorum bile.

"Pekâlâ," dedi Yarran, ayağa kalkarak. "Eve. Bir veda bile etmeden madenlerden uzaklaşmaya devam etti.

"Bir dakika bekle Yarran, köy bu tarafta. O bana el salladı. 'Lütfen, geri gel ve akşam kal. Yarın seni at sırtında eve götüreceğiz!

Yarran bana döndü. "Hayır, *sen*, ev. Tekrar gökyüzünü işaret etti.

'Bekle, yani eve mi gitmem gerekiyor? Coober Pedy'ye mi? Yoksa eve mi demek istedin? İsviçre'ye mi? Yarran!' diye bağırdım.

Durakladı ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle bir kez daha bana döndü. "Yapacak çok şey var.

Bu üç kelimeyi rüyasında söylemişti. 'Biliyordum. Elle'yi aramaya mı gideyim Yarran?' Benden uzaklaşmaya devam etti ve bu kez arkasına dönmedi. "Lütfen dur. Taşrada kaybolmana izin veremem! Güvenli değil!

Yarran yüksek sesle güldü ve durgun Avustralya gecesine doğru uzaklaştı.

Bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu bilerek yeraltındaki evime geri döndüm.

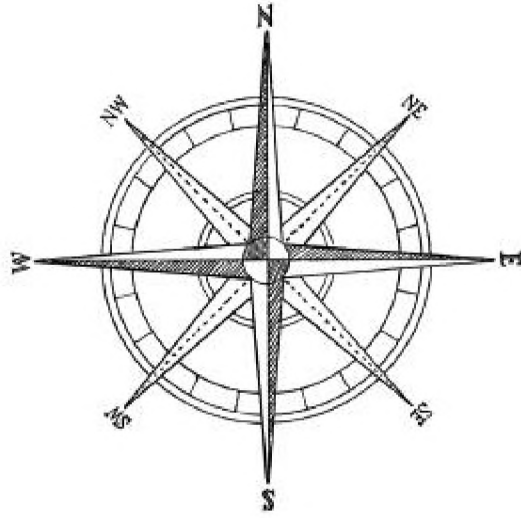
Ngangkari'nin bir üyesiyle karşılaşmamdan sonra Canlandım ... hatta umutlandım diyebilir miyim? Ciğerlerimden hava geçiyor, ki bu da kaybettiklerim için söylenebileceklerden çok daha fazlası. Babam, Pip, Karine, Archie. . . Ayağa kalkıp hayatımı yaşamayı *onlara* borçluyum.

Ve şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Elle'i bulmalıyım.

Ve onu geri kazanmalıyım. Çünkü hepsi bu kadar.

The Titan

Haziran 2008

Star sayfayı bıraktı ve gözleri yaşaran CeCe'ye döndü. Kız kardeşi her zaman ateşli bir güç kulesi olduğu için bunu görmek onun için hâlâ alışılmadık bir şeydi.

"Ah Cee, gel buraya," dedi Star onu kucaklayarak. "Ailelerimiz hakkında yazılanları okumak çok duygusal, değil mi?"

"Evet," diye burnunu çekti CeCe. "Takip etmekte zorlanıyorsan diye söylüyorum, Sarah - gemideki yetim kız - benim büyükannem. Babamla tanıştıklarından hiç haberim yoktu.

Bundan daha fazlası, CeCe. Onu kurtardı. O olmasaydı, babam kendini okyanusa atacaktı. Büyükannen olmasaydı babam bu kadar uzun yaşayamazdı. Ve hiçbirimiz de burada olmazdık. Yıldız kız kardeşinin elini sıktı. "Bu inanılmaz.

CeCe de Star'a gülümsemeyi başardı. "Haklısın. Oldukça havalı. Ama ben de Vaughanlar için aynı şeyi söyleyebilirim. Babam High Weald'da çok mutluymuş gibi geliyor.

Star kıkırdadı. "Evet, bu doğru. Özellikle Flora inanılmazdı. Ama Teddy Dede neredeyse her şeye mal oluyordu! Ne ..." - Star
Bir sonraki kelimelerini dikkatle düşündü - "... lanet olası piç!" diye
c i y a k l a d ı , CeCe'yi çok şaşırttı.

CeCe de kıkırdamaya başladı. "Evet, üzgünüm Yıldız. *Hepimiz* kahraman atalara sahip olamayız. CeCe ayağa kalkıp gözlerini ovuşturduktan sonra mini buzdolabına doğru ilerledi ve birkaç şişe su aldı. "Bir tane ister misin? Birkaç saattir aralıksız anlatıyorsun.

Star başıyla onayladı ve CeCe şişeyi odanın diğer ucuna fırlattı. Şişe kız kardeşinin yanındaki çift kişilik yatağa düştü. Peki. Ne düşünüyoruz? Elle'e ne oldu?"

Yıldız şişesini açtı. "Hiçbir fikrim yok. Çok garip görünüyor. Belli ki birbirlerine çok aşıklardı.

CeCe kulübedeki yazı masasının kenarına tünedi. "Babam yanlış anlamadıysa tabii.

"Ne demek istiyorsun? Yıldız sorguladı.

"Babamın günlükte söylediği her şeyi gerçek olarak kabul ediyoruz. Ama bu hikayenin sadece onun tarafı. Sizce Elle'in, babasının duygular o kadar güçlü değil miydi? Babamın psikopat Kreeg denen bir adamı vardı.

Onu öldürmek için dünyanın dört bir yanında peşinden koşmak. Bence birini sevsen bile bu biraz fazla olurdu, anlıyor musun? Su şişesinden bir y u d u m aldı.

Star, CeCe'nin gözlemini düşündü. Birlikte çok şey atlatmışlardı. Onu neden öylece terk ettiğini anlamıyorum.

Dock. Her şey biraz tuhaf.'

CeCe güldü. 'Bu Pa Salt'ın ta kendisi. Biraz tuhaf. Ayağa kalktı ve Star'ın yanındaki yatağa yayıldı.

Kulübenin kapısı çalındı ve Electra turuncu bir kaftanla göründü. "İşiniz bitti mi?" diye sordu.

"Evet. Star bana kitap okumayı yeni bitirdi,' diye yanıtladı CeCe.

Electra koşarak içeri girdi ve yatakta iki kız kardeşine katıldı. 'Vay anasını. Öğrenecek çok şey var. New York'ta protestoda tanıştığı kadını biliyor musun? O benim büyük büyükannemdi! Sayılır. Büyükannem küçükken ona bakmış. Bunun olma ihtimali nedir?'

"Vay canına, Electra. Bunun seninle bir bağlantısı olup olmadığını merak ettik. Yıldız kız kardeşinin elini tuttu.

Öyle, hem de çok. Georg ve Claudia hakkında konuşmak için bir dakikanızı alabilir miyiz? Ne oluyor be?!

Yıldız inanamayarak başını salladı. 'Evet, bu ne büyük bir keşifti. Georg'un babama her zaman bu kadar sadık olmasına şaşmamalı. İkisini de o kurtardı. 'Süper zengin büyükannesi sağ olsun,' diye homurdandı Electra. "Ne kadar Şansa bak.'

CeCe cevabını sert bir şekilde verdi. "Demek istediğim, sanırım babamın biraz hakkı vardı, Electra. Bir insanın başına bu kadar çok kötü şey geldiğini hiç görmemiştim.

"Evet, sanırım," diye kabul etti Electra. "Sizi bilmem ama ben en çok Rusya'yı merak ediyorum.

Yıldız heyecanla ellerini birbirine vurdu. 'Ben de! Küçük bir kesit aldık, değil mi? Babamın babası Çar Nicholas II için çalışıyordu. Orlando bunu öğrenene kadar bekleyin. Muhtemelen patlayacak.

Electra içini çekti. 'Sana yalan söylemeyeceğim Star, bu konular hakkında hiçbir fikrim yok. Bu ne anlama geliyor?'

'Ben kesinlikle uzman değilim. Ama okuldan bazı ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Çar Nicholas II Rusya'nın son imparatoruydu. 1917'de tahttan çekildi.

"Neden?" diye sordu CeCe.

"Devrimler, temelde," diye devam etti Yıldız. "Rus Çarı son derece güçlüydü. Ülkedeki başlıca otoriteydi ve tüm serveti de kontrol ediyordu.

"Yani diktatör gibi bir şey miydi? Electra sordu. "Kötü bir adam mı?

Yıldız omuz silkti. 'Sanırım, evet. Kesinlikle bir otokrasiydi. Rus halkı mutsuzdu. Acı soğuğa karşı yiyecek sıkıntısı çekiyorlardı. Bu yüzden onu devirdiler.

CeCe ve Electra bu bilgiyi özümsemek için bir an durdular. "Ondan sonra ne yaptı? Electra sordu.

"O ve ailesi idam edildi. Vladimir Lenin ve onun Bolşevik devrimcileri hükümeti devraldı.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorlardı? CeCe sordu.

"Bolşevikler monarşinin bir kanser olduğunu düşünüyorlardı. işçi sınıfının yükselmesini imkansız hale getirdi. Peki bir kanserle ne yaparsınız?

Electra, "Kesip atarsınız," diye yanıtladı. Yıldız başını salladı.

Maia sandalyesinde arkasına yaslandı ve gerindi. 'Ah baba,' diye fısıldadı kendi kendine. "Kendini nasıl bir karmaşanın içinde buldun. Ayağa kalktı ve salonu geçip izleme penceresine gitti. *Titan* Delos'a doğru ilerledikçe okyanus daha da dalgalanıyor gibiydi.

"Alo? Maia?" Salon kapısından bir ses geldi.

"Selam, Merry. Nasılsın?"

Merry yeni bulduğu kız kardeşine doğru yürüdü ve elini onun sırtına koydu. "Ah, o kadar da kötü değilim. Atlas'ın Elle'i bu kadar ani bir şekilde kaybettiğine inanamıyorum. Tüm mantığa meydan okuyor gibi görünüyor.

Maia durumu düşündü. "Evet, oldukça öyle. Birlikte çok mutlu olduklarını sanıyordum. Merry'nin bakışlarını yere kaydırıldığını fark etti. "Tanrım, özür dilerim Merry, hiç düşünmedim bile - okuduğun kişi senin de annen. İki kat zor olmalı.

Merry elini salladı. "Oh, sen devam et. Onu tanı mıyordum bile. Asıl senin için endişeleniyorum Maia. Bu kötü adam Eszu'nun oğlunun sana çok kötü davrandığını biliyorum. Maia'yı kucaklamak için kendine çekti. "Bunu ne kadar korkunç bulduğunu hayal bile edemiyorum.

Maia başını Merry'nin omzuna yasladı. "Teşekkürler Merry, buna ihtiyacım vardı.

"Biliyorum, sevgilim. Merry gülümsedi, sonra ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şimdi, sana söylemek istediğim bir şey var.

"Buyur.

"Bildiğin gibi, küre üzerindeki koordinatlarım Batı Cork'ta Eszu ailesine ait olduğu anlaşılan bu evi işaret ediyordu.

"Evet," diye onayladı Maia.

"Arkadaşım Ambrose'a bundan bahsettim ve o da biraz araştırma yapacağına söz verdi. Batı Cork'un yarısını aramayı başardı. Cork'ta bir evden diğerine taşınmış. Sonunda Ballinascarthy'deki bir aileyle temasa geçmeyi başardı.

Maia boş gözlerle Merry'ye baktı. "Üzgünüm, nerede olduğunu bilmiyorum.

"Ah. Merry dudak büktü ve sırıttı. "Tabii ki bilmiyorsun. Argideen Evi'ne oldukça yakın bir köy.

"Sana katılıyorum. Maia başını salladı.

"Ailenin büyükbabası Sonny'nin ellili yıllarda bu evde bahçıvan olarak çalıştığı ortaya çıktı. Yaşlı adam şimdi neredeyse yüz yaşında ama Argideen'de geçirdiği zamanlardan bahsetmekten mutluluk duyuyor.

Maia'nın gözleri büyüdü. "Ne dedi Merry?"

Merry omuz silkti. "Çok fazla bir şey değil. Sadece sürekli seyahatte olduğu i ç i n sahibini nadiren gördüğünü söyledi. Görünüşe göre iki bahçıvan daha varmış ve hiçbirinin hiçbir koşulda eve girmesine izin verilmiyormuş. Ayrıca bir de kahya hatırlıyor.

Maia düşünerek bir kaşını kaldırdı. "Adının ne olduğunu biliyor musun?

Sonny hatırlayamadı. Evden neredeyse hiç çıkmadığını ve kimseyle tek kelime konuşmadığını söyledi. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Ondan sonra aylarca e v sahibini görmediler ama ödemelerini almaya devam ettiler ve böylece bahçıvanlar bahçelerde çalışmaya devam ettiler.

Maia noktaları birleştirmek için elinden geleni yaptı ama kendini Mücadele ediyorum. 'Ama bunun seninle ne ilgisi var Merry? Neden koordinatların seni Eszu'nun evine götürdü? Kafamın almadığı şey bu.

"Ben de öyle, Maia. Merry içini çekti.

İki kadın düşüncelerinde kaybolmuş bir halde okyanusa bakıyordu.

Salon kapısının dışından gelen gürültülü bir sesle irkildiler, ve çift araştırmak için oraya yöneldi. Ally'nin Georg'u koridorda bir köşeye sıkıştırdığını ve parmağını yüzüne doğru tuttuğunu gördüler.

"Ciddiyim Georg. Biz gidiyoruz. Hemen şimdi. Değerli talimatların ne olduğu umurumda değil. Bu gemide kimlerin olduğunu farkında mısın-'

Georg, Maia ve Merry'yi fark etti. Sakince, "Merhaba kızlar," dedi. Ally dönüp baktı.

'Ally? Her şey yolunda mı? Neler oluyor burada? Maia sordu.

Ally telaşlanmıştı. "Evet. Her şey yolunda. Her şey yolunda, değil mi

Georg?" "Evet," diye yanıtladı avukat. 'Ally ve ben de tam

Titan'ın geleceği hakkında konuşuyorduk. Hepsi bu,' dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı Ally, kendini biraz toparlayarak. "Georg, kullanmadığımıza göre belki de kış mevsiminde kiralamamız gerektiğini düşünüyor.

Maia kız kardeşinin yalan söylediğini biliyordu. "Bu konuda bu kadar öfkeleneneğini düşünmezdim, Ally.

Kızın yanakları kızardı. "Hayır. Özür dilerim. Tekneler konusunda ne kadar tutkulu olduğumu biliyorsun Maia, hepsi bu.

Maia, Georg'a dönmeden önce bir süre kız kardeşine baktı. "Gel buraya, sen. Ona sarılmaya gitti. "Neden bize Claudia ile aranızdaki ilişkiden hiç b a h s e t m e d i n ?

Georg'un yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Ah, günlük. Baban bizimle tanıştı mı?

"Kesinlikle tanıştı," diye yanıtladı Maia.

"Agatha'nın eski hizmetçilerinin yanına taşınmışsınız," diye ekledi Merry. Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Hoffman'lar çok iyi insanlardı.

"Babamla bu kadar yakın olmanıza şaşmamalı," diye devam etti Maia.

"Sen

Onu neredeyse tüm hayatın boyunca tanıdın. İnanılmaz değil mi, Ally?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Evet, uh ... Ben ...' diye bocaladı. "Son yüz sayfayı okudunuz, değil mi? Maia basıldı. "Hepimiz kabul ettik.

"Üzgünüm Maia. Hayır. Ally içini çekti. "Georg ve ben *Titan* hakkında konuşuyorduk.

"Ah.

Merry araya girdi. 'Görünüşe bakılırsa senin yapman gereken bir şeyler var, Ally. Seni yalnız bırakalım mı? Hadi Maia, iz sürelim Bir kahve içelim.' Maia'nın elini tuttu ve onu koridorun sonuna götürdü. "Bütün bunlar neydi acaba?

"Tuhaftı, değil mi? Maia cevap verdi. 'Bir şey çok kesinlikle devam ediyor. Ve bunun *Titan'ı* kiralamakla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

"Elle'e olanlar çok korkunç anne. Tiggy, üst güvertesinin baş tarafındaki pelüş koltuklarda Marina'nın yanına otururken gözyaşlarını sildi.

Annem kollarında uyuklayan Ayı'yı yeniden düzenledi. 'Biliyorum, *canım*, Biliyorum. Ama bu tür olaylar olmasaydı, seni asla bulamayabileceğini hatırlamaya çalışıyorum. Ya da beni!

Tiggy başını ellerinin arasına aldı. "Georg ve Claudia'yı biliyor muydun? Onları çocukken bulduğunu?"

Annem başını salladı. "Evet, elbette."

"Peki ya Kreeg ile her şey? Tiggy kederli görünüyordu."

"Evet. Annem sesini alçalttı. "Neden hiçbir zaman Kreeg'i sevmediğimi açıklamama gerek yok."

tek kelime etmedi. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu okudun. Ve Zed'le olanlardan sonra ...'

"Biliyorum. Peki ne zaman ortaya çıkacaksın anne?' Tiggy sordu. "Babam Elle'i aramak için Avustralya'dan yeni ayrıldı. Seninle ne zaman buluşacak?"

Annem uyuklayan fiili torununa baktı. 'Yakında Yeter, *chérie*, yakında. Umarım beni çok acımasızca yargılamazsın. Bu yolculukta öğrendiğiniz gibi, bilmediğiniz çok şey var.

Tiggy yaklaştı ve kolunu ona doladı. 'Ah anne, ne öğrenirsek öğrenelim, hiçbir şey değişmeyecek. Asla. Seni seviyorum.' Tiggy bir öpücük kondurdu Marina'nın yumuşak yanağına nazik bir öpücük kondurdu.

'Teşekkür ederim, Tiggy. Ben de seni seviyorum.

Tiggy tekrar konuşmadan önce bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabileceğini biliyorsun."

"Babamla uzun yıllar birlikte yaşadın. Hiç ... bilirsin ...?"

"Ne, sevgilim? Marina şaşkın görünüyordu. "Ondan hiç hoşlandın mı?! Tiggy kıkırdadı.

"Ooh! Bana bu sorunun arsızca olacağını söylememiştin!"

'Haha, özür dilerim anne. Ama biliyorsun ki ben her zaman bir şeyler *hissedebildim*. Kalbinde büyük bir özlem olduğunu hep hissetmişimdir.

Annem kaşlarını kaldırdı. "Şimdi öyle mi, benim küçük kirpim? Tiggy yavaşça başını salladı. Marina iç çekti. 'Baban çok yakışıklı bir adamdı. Birçok yönden mükemmeldi. Yakışıklı, nazik, zeki . . . gerçekten iyi bir insan. Ama emin olabilirsiniz ki hayatım boyunca onu hiç *bu* şekilde düşünmedim.

Tiggy biraz tedirgindi. "Gerçekten mi?"

"Tanrı'nın dürüst gerçeğini söylüyorum," diye yemin etti Ma.

Tiggy kaşlarını çattı. "Normalde böyle konularda yanılmam.

Ma'nın yanakları utançtan kızardı. "Kes şunu, tatlım, yaşlı bir kadının yüzünü kızartıyorsun.

'Saçmalama anne, kendine yaşlı dememelisin! Ama bilmek zorundayım, peşinden koştuğun bu gizemli adam kim? Tiggy fısıldadı.

Marina dudak büktü ve tam bir şey söyleyecekmiş gibi görünürken Charlie'nin zarif figürü köşeyi döndü.

"İşte buradasın, sevgilim. Tiggy'ye sırtıttı. "Merhaba, Charlie. Her şey yolunda mı?

"Evet, teşekkürler. Her şey yolunda. Kelime oyunu yapmak istemedim. Tiggy gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Belki de biraz kasıtlıydı. Herkesin günlüğün tamamını bitirdiğinden emin olmak için Ally tarafından bir göreve gönderildim.

bu akşam yemekten önce.'

"Ah, gerçekten mi? Tiggy sordu. "Delos'a v a r m a d a n önce hâlâ bolca vaktimiz var.

"Elçiye zeval olmaz! Charlie ellerini havaya kaldırdı. 'Bütün Ciddiyim, herkesin aynı fikirde olması konusunda gerçekten çok istekli görünüyordu ...' Tiggy kaşlarını kaldırdı. "Pekala, bu biraz zorlama oldu.

Teşekkürler, Charlie. Şimdi devam edeceğim. Diğer herkes de aynı şeyi mi yapıyor?

Şu ana kadar bir şikâyet yok. Charlie eğilip annesinin kucağındaki Ayı'ya baktı. "Küçük ç o c u k gerçekten büyüyor, değil mi? Ayı'yı fırçaladı. parmağıyla bebeğin yanağını okşadı. 'Neyse, ben sizi yalnız bırakayım. Sonra konuşuruz. Teknenin içine geri döndü.

Tiggy kaşlarını çattı. 'Ally'nin günlüğü olabildiğince çabuk bitirmemizi istemesinin bir nedeni olmalı. Bunun n e d e n i n i biliyor musun?'

Annemin yüzü bir kez daha kızardı. "Hayır.

Tiggy onu itti. 'Burada bir şeyler dönüyor olsaydı bana söylerdin, değil mi anne? Bu döngünün dışında kalmak korkunç bir duygu.

Annem nazikçe, 'Sana yalan söylemem, tatlım,' diye karşılık verdi.

"Pekâlâ. Tiggy dizlerini tokatladı ve ayağa kalktı. 'Biliyor musun, içimdeki her şey ... kıvılcımlanıyor ve fokurduyor. Sanki bir şeyler *hissediyorum* ama ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Belki de Merry'dir? Annem teorisini ortaya attı. 'Babanın kendi kanı, burada tekne. Bu mantıklı olurdu, değil mi?

Tiggy omuz silkti. "Sanırım öyle. En iyisi ben kamarama dönüp günlüğü bitireyim.

"Tamam, *canım*. Seninle sonra konuşuruz.

Tiggy gözden kaybolunca, annem Bear'ı aceleyle yumuşak minderlerin üzerine yatırdı ve Georg Hoffman'a bir mesaj gönderdi.

The Diary of Atlas

1951-93

İngiltere'ye dönüş yolculuğum boyunca nerelere gidebileceğimi planladım.

Elle olabilir. Bu görevin devasa bir görev olacağını biliyordum, çünkü Avrupa'daki adımlarımızı yeniden takip etmeyi gerektirecekti - daha önce bulunduğumuz bir yerde olduğuna dair herhangi bir garanti yoktu. Ama ben bir yerden başlamak zorundaydım.

Ralph Mackenzie örnek alınacak biriydi.

Avustralya'dan ayrılacağımı söylemek için onunla temasa geçtim. Adelaide'de sanki eski bir dost ya da kardeşmişim gibi beni uğurlamaya geldi.

'Teşekkür ederim Atlas. Mercer imparatorluğunu neredeyse tek başına dirilttin. Opal madeni çok şey yapmamızı sağladı, özellikle de Kitty için çok şey ifade eden, oldukça harap durumdaki Hermannsburg Misyonu'nu restore etmemizi sağladı. Tüm kalbimle, yaptığınız her şey için size minnettarım. Bana sarıldı.

'Aynı şekilde, Ralph. Teşekkür ederim.

"Umarım birinci sınıfta dönüyorsunuzdur? Güldüm ve ikinci sınıf biletimi gösterdim. "Ama Atlas. . . sen bir multi milyonersin. Senin yüzde onluk payın bunu gösteriyor.

'Sanırım eski alışkanlıklar zor oluyor. Aklıma gelmişken, paramı Avrupa'ya transfer etmek için yardımınıza ihtiyacım olabilir.

"Kesinlikle. Yardım etmek için her şeyi yaparım. Seni kaybettiğim için çok üzgünüm, Coober Pedy'deki adamların da öyle olduğunu biliyorum. Madencileri çöken kuyudan kurtardığınız o gün sonsuza dek akıllarında kalacak. Sen bir kahramansın. Ralph gerçekten de duygularına yenik düşmüş görünüyordu.

'Aslında Ralph, beni kurtaranın onlar olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, Michael benim yokluğumda iyi bir iş çıkaracaktır.

"Tekrar görüşene kadar. Elini uzattı, ben de sıktım ve dönüp bir kez daha *Orient*'in iskelesine doğru yürüdüm.

Geçişin kendisi benim için bir bulanıklık olarak kaldı. Korkarım ki hayatımda ilk kez bir gemiye binerken kendimi aşırı derecede kaptırmıştım.

alkolün uyuşturan nitelikleri. İlk gecemde Avustralya'da geçirdiğim zamana bir viski ile kadeh kaldırmak için bara girdim ve tüm akşamı orada geçirdim. Ertesi akşam döndüm. Ve ondan sonra akşam. Sonra, çok geçmeden, gündüzleri de oradaydım.

Ne diyebilirim ki? Zamanın çabuk geçmesini ve Elle'siz geçen günlerin daha az zor olmasını sağlıyordu. Yenilenmiş bir amacım olduğunu söylemek yeterince doğrudu, ancak onu bulana kadar yolculuğun acısı yoğun olacaktı. Ne yazık ki, şişeyi arabada bırakmadım.

İki aylık yolculuğumdan sonra karaya çıktığımda *Orient*'teydim. Geçmişimden gelen hayaletlerle yeniden bir araya geleceğimi biliyordum ve

onlarla yüzleşmeme yardımcı olması için içmeye devam ettim.

İngiltere'ye döndüğümde, Arthur Morston'a geri döndüm. Kitaplar, Rupert beni görünce o kadar şaşırdı ki elindeki çay bardağını bir kutu yeni stoğun üzerine döktü.

'Diyorum ki, ihtiyar! Beni bir tüyle uçurabilirsin! Yüce Tanrım! Nasılsın?

Son iki yılda olanları elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde anlattım.

"Vay canına. Seni zavallı, zavallı adam. Keşke sana iyi haberler verebilseydim ve onun burada olduğunu söyleyebilseydim. Ama ne yazık ki yapamam.

"Oh iyi. Ziyarete değerdin. Kapıya doğru döndüm.

'Dur bakalım, eski dostum, sert bir kahve ve belki de gece için rahat bir yatağa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Biliyorsun, Louise ve ben mutlu oluru-

"Ayrıldığımızda, Rupert, benim için Kreeg'i araştıracağını söylemiştin.

Sakinleşmiş görünüyordu. 'Evet, söyledim ve sözümü tuttum. Tam da tahmin ettiğiniz gibi, o böcek neredeyse hiç var olmamış gibi görünüyor. Orada

Kayıtlarımızda ona ait ne bir iz ne de bir kıl var. Sirkteki dostlarım eski bir Rus nüfus sayımında Kreeg Eszu'dan bahsedildiğini buldular, ama bu size pek bir şey kazandırmaz.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Buraya hiç geri geldi mi?

'Asla, eski dostum. Sen gittikten sonra haftalarca burayı şahin gibi izledik ama adamdan hiçbir iz yoktu.

Dükkânın etrafına baktım. Raflar beyaza boyanmıştı ve bu da her yerin daha aydınlık görünmesini sağlıyordu. Elle olsaydı onaylandı. "Teşekkürler, Rupert. Aklıma bir fikir geldi. "Acaba Flora'ya ulaşip Elle'in onunla temasa geçip geçmediğini öğrenmek mümkün olabilir mi?

"Elbette," diye yanıtladı Rupert, dükkânın arka tarafına doğru ilerlerken. Hemen telefon edeceğim. Göller bölgesine geri döndü. günler.' Merdivenleri koşarak çıktı ama sonunda başını sallayarak geri döndü. 'Üzgünüm eski dostum, Flora'dan ses seda yok. Ama seni görmeyi çok ister. Açık bir davet olduğunu söyledi.

"Doğru. Teşekkürler Rupert,' diye kaçınılmaz olarak geveleyerek elini sıktım. 'Sana güzel bir fincan sert bir şeyler getiremeyeceğimize emin misin-' Kapattım.

Arthur Morston Kitapları'nın kapısını, eski dostum daha cümlesini bitirdi. Kendime yer ayırttığım Claridge's Otel'e geri döndüm ve konsiyerj görevlisine İsviçre'ye yolculuğumun bir sonraki ayağı.

Şüphesiz Bay Kohler beni gördüğüne Rupert'ten daha az memnun olmuştu. Rue du Rhône'daki Kohler & Schweikart'a girdiğimde sekreter bir an duraksadı.

"Mösyö Tanit?" diye soluk soluğa sordu, lobisindeki sakallı, bitkin adamın gerçekten ben olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Başımı salladım, ve aceleyle telefonu açtı. Eric Kohler beni içeri çekmeden önce şaşkınlık içinde ofisinden koşarak **ç ı k t ı** .

Atlas! Nerelerdeydin be adam?! Bu sürecin başında senden istediğim tek şey neydi? Yeryüzünden kaybolmak için değil! Ve sen, dostum, tam da bunu yapmayı uygun gördün.

Bu. Gerçekten, sizi yeni ve genç bir avukata devretmeyi düşünüyorum, çünkü Tanit ailesi benim ölümüm olacak-'

Eric'in konuşmasını kesmesi için elimi kaldırdım. 'Elle. Seninle temasa geçti mi?'

"Hayır," diye devam etti öfkeyle. "Kesinlikle görüşmedi. Şimdi yapman gereken çok fazla açıklama var, özellikle de başvurunu iki yıldır bekleten İsviçre Vatandaşlık Bürosu'na. Atlas, nerelerdeydin?' Odanın arka tarafındaki kanepeye çöktüm ve avukata kalp kırıklığı ve Avustralya hikayemi anlattım. Eric dikkatle dinledi ama tatmin olmamıştı. "Tüm bunları duyduğuma üzüldüm Atlas, ama

Avustralya'ya gitme nedeniniz neydi? Madem değişiklik istiyordunuz, neden vatandaşlığınız ve servetinizle birlikte doğduğunuz ülkeye dönmediniz?!' Hiçbir zaman hatırlamadım Eric'e Kreeg hakkında bilgi vermiştim ve şu anda bunu yapamayacak kadar yorgundum.

'Çocuklarla ilgili her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için Hoffman'ları ziyaret edeceğim. Lütfen önceden telefon eder misiniz?

İçini çekti. 'Kulağa hoş geliyor ve eminim sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaklardır. Özellikle Georg çok iyi gidiyor. Aslında, biz Haftada bir beni gölgelediği için sıkı arkadaş olduk. İyi bir beyni var ve avukat olmak istiyor.

"Bu durumda seni kovup onu işe alabilirim! Mırıldandım. "Belki bir gün. Ama Atlas . . .'

"Evet, Eric?

'Hâlâ müvekkilim olduğunuzu biliyorum ve y e r s i z konuşmak istemem. Ama önce soğuk bir duş almak iyi bir fikir olabilir. Belki tıraş da olursunuz. Ve bol su içtiğinizden emin olun. Unutmayın, siz bu çocuklar için bir kurtarıcısınız. Bana sertçe baktı. "Sakin koruyucu meleklerine bakışlarını lekeleyebilir.

Eric Kohler'ın sözleri tam yerine oturdu. "Pekâlâ. Yarın ilk iş ben gideceğim. Lütfen daha sonra otelimi arayıp Hoffman'lara uygun olup olmadığını bildirin. Beau Rivage'dayım.'

"Nasıl isterseniz, Bay Tanit. Eric kapıya doğru işaret etti.

Utanç içinde otele geri döndüm ve bütün gece bir damla alkole dokunmadım. Ertesi sabah bir taksiye atlayıp Agatha'nın, dış cephesini kaplayan pembe boyadan hâlâ kolayca seçilebilen yüksek k o n a ğ ı n a gittim. Ev sakinleri beni çok sıcak karşıladı.

'Geri geldiğiniz için teşekkürler Bay Tanit! Bay Kohler bize tüm işlerinizle ne kadar meşgul olduğunuzu söyledi,' diye haykırdı Bayan Hoffman. Eric'in ailesiyle bir yalanı paylaşmayı seçtiğini fark ettim.

çocukları üzmek için. İçimden bir suçluluk duygusu geçti. "Georg ve Claudia sizi gördüklerine çok sevinecekler!

"İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı, Bayan Hoffman? diye sordum.

"Cebinizden bir kuruş bile çıkmadığından emin olmak istiyorum.

Heyecanla başını salladı. 'Kesinlikle, teşekkür ederim Bay Tanit. Agatha hayırseverliğinizle çok ama çok gurur duyardı. Bu sizin genlerinizde var.

Çocuklar beni uzun zamandır görmedikleri bir amca gibi karşıladılar.

Beni aldılar

Uzak kaldığım yıllar içinde her ikisinin de ne kadar büyüdüğünü görünce şaşırdım ve şekil değiştirme evresinde olduklarını unuttum.

Hoffman'lar ikilinin tören için giyinmeleri konusunda açıkça ısrar etmişlerdi. Hayırseverlerinin gelişiyle, hayatlarında daha fazla yer alamadığım için pişmanlık duydum.

"Merhaba Bay Tanit! Georg kırık bir sesle, elimi sıkarken neredeyse göz hizama gelecek şekilde konuştu.

"Aman Tanrım. Bu genç Georg mu, yoksa babası mı?!" Espri yapmaya çalışarak söyledim, sonra başıma gelenleri hatırladım. ailesinin başına gelmişti. Georg mahcubiyetimi gördü ve nazikçe gülümsedi.

"Kız kardeşim Claudia'yı da hatırlıyor musun? Genç kıza doğru işaret etti, o da fark edilir derecede uzundu, ama daha önce hatırladığım aynı tatlı yüze sahipti.

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Tanit. Kız reverans yaptı. "Kardeşim ve ben nezaketiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır.

'Ben de seni gördüğüme çok sevindim Claudia. Bana teşekkür etmenize gerek yok. Asıl minnettar olmanız gereken Bay ve Bayan Hoffman. İkiniz de Cenevre'deki hayattan keyif alıyor musunuz? İçtenlikle başlarını salladılar. "Peki dersleriniz nasıl?

"Benimki çok iyi gidiyor, teşekkür ederim Bay Tanit," diye yanıtladı Georg.

'Bay Kohler'i ziyaret ettiğinizi duydum. Avukat olmak istediğinizi söyledi?

Georg durduğu yerde kıpırdandı. 'Bu benim hayalim oldu, evet. İnsanların daha adil bir yaşam sürebilmeleri için dünyanın işleyişini etkilemek istiyorum.

Sözleri yüzüme bir gülümseme getirdi. 'Bundan daha asil ya da uygun bir şey düşünemiyorum. Senin adına sevindim Georg. Emin ol

tüm kalbinizle hayalinizin peşinden gidin.

"Edeceğim, Bay Tanit. Tereddüt etti ve odanın köşesindeki Bayan Hoffman'a baktı, o da ona sert bir bakışla karşılık verir gibiydi. "Ama Bay Kohler üniversitelerin ve hukuk fakültelerinin ücretlerinin çok yüksek olduğunu söylüyor.

"Georg!" diye bağırdı Bayan Hoffman. 'Bay Tanit buraya geleli beş dakika bile olmadı ve sen onu daha fazla rahatsız etme cüretini gösteriyorsun. para, zaten tüm varlığınızı finanse ederken!

Kıkırdadım. 'Lütfen, bağırmanıza gerek yok, Bayan Hoffman. Bir avukat cesur, becerikli olmalı ve yönlendirici sorular sormalıdır. Sanırım genç Georg üçünü de aynı anda başardı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Parayı bir gün geri vereceğime söz veriyorum," dedi Georg. "Her kuruşunu!

Elimi omzuna koydum. 'Fırsat verildiğinde bunu yapacağından şüphem yok. Ama buna gerek yok. Çok çalışmaya devam eder ve Bay ve Bayan Hoffman'ı memnun ederseniz, sizi temin ederim ki eğitiminizi ilerletmenizin önünde hiçbir maddi engel kalmayacaktır.

"Teşekkür ederim, Bay Tanit! Teşekkür ederim! Georg sevinç içinde ciyakladı.

'Aynı şey elbette senin için de geçerli Claudia. Okulu seviyor musun?

Claudia biraz çekingen görünüyordu. 'Bazı dersleri biraz zor buluyorum. Fransızcam ağabeyiminki kadar iyi değil.

"Yine de," dedim ona göz kırparak. "Devam et. Ellerimi uzattım. 'Arayı kapatmak ve hepinizi görmek çok güzeldi ama korkarım artık gitmeliyim. Bay ve Bayan Hoffman'a iyi davranmaya devam edin, Çocuklar. Georg'un elini sıktım ve Claudia beni kucaklayarak oldukça şaşırttı.

Bay ve Bayan Hoffman beni ön kapıya kadar geçirdiler. Bay Hoffman, "Çocuklar için yaptıklarınız gerçekten harika, Bay Tanit," dedi, elini sırtıma koydu.

'Lütfen bana Atlas deyin. Ve ne kadar vurgulasam azdır, asıl teşekkür edilmesi gereken sizlersiniz.

'Olabilir, ama sanırım bu hayatta mirasını iki yetimin hayatını finanse etmek için kullanacak çok az kişi vardır. İki tamamen yabancı. Sizi motive eden başka bir şey yoktu.

Nezaket ve bu kutlanması gereken bir şeydir. "Teşekkür ederim," dedim, boğazıma bir yumru oturmuştu.

Eric Kohler'le işlerimi yoluna koyduktan sonra, ki bu onu Ralph Mackenzie'yle temasa geçirip Avustralya'daki yüklü banka hesabımın güvenli bir şekilde transferini organize etmesini de içeriyordu, nihayet bana vatandaşlık verecek son belgeleri de imzaladım.

Okuyucu, Avrupa'daki adımlarımın izini sürerken Kreeg Eszu ile karşılaşma korkumu sorabilir.

Ancak itiraf etmeliyim ki korku neredeyse yok denecek kadar azdı. Elle olmadan kendi hayatıma saygı duymadığımı bu sayfalardan zaten biliyorsunuz. Beni tamamen arayışım yönlendiriyor, başka hiçbir şey değil. Ya başaracağım ya da denerken öleceğim.

Newcastle'dan Bergen'e giden feribot dalgalı bir deneyimdi, ancak merhametli bir şekilde hızlıydı ve yirmi dört saat içinde limana yanaştık. Tüm dönüş ziyaretlerim arasında en çok korktuğum ziyaret buydu. Yaşadıkları akıl almaz trajediden sonra Astrid ve Horst'a ne söyleyebilirdim ki? Küçük Felix'in gözlerine bir kez daha bakma ve acısını görme ihtimali bu endişeyi daha da arttırıyordu. Sonuç olarak, geçiş sırasında bir şişe viski ile ilaç almayı garantilemiştim.

Görevime sadık kalmam gerektiğini biliyordum. Eğer Elle bir yere dönmüşse, Bergen en bariz seçenek gibi görünüyordu. Karine onun en iyi arkadaşıydı ve Halvorsen'ler bizim için bir aile gibiydi. O tanıdık Limandan, bir zamanlar bize ev sahipliği yapmış olan kulübenin hala durduğu tepelere doğru yürüdük.

Kapıyı çaldım. "*Ett minutt!*" diye cevap geldi. Kendimi zor bir etkileşime hazırlayarak bir süre bekledim.

Çok geçmeden Astrid görüldü. Çok daha yaşlı görünüyordu. Bir zamanlar pembe olan yanakları sarkmıştı ve hatırladığım gür sarı saçları şimdi dağınık ve griydi. Beni yavaşça tanıdığında, gözleri genişledi ve gözyaşlarıyla parlamaya başladı.

'Merhaba Bo,' dedi.

'Astrid - ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatmam mümkün değil.

- ' Ben daha cümlemi bitiremeden Astrid kollarını açıp

Etrafımı sardı ve beni öyle sıktı ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Horst! Horst!" diye bağırdı ve beni elimden tutup evin içine doğru sürükledi.

Pip'in babası koridorun sonundaki köşede belirdi ve iki kez baktı. "Bu Bo D'Aplièse olabilir mi? Bo D'Aplièse olabilir mi?" diye kekeledi.

"Merhaba, eski dostum. Horst artık bir bastonla yürüyordu. Yavaşça bana doğru ilerledi ve beni de kucakladı. Bastonuyla göğsüme vurdu. "Seni görmek güzel, pek de genç olmayan adam!

"Lütfen, otur! Çay demleyeceğim! Hâlâ İngiliz kahvaltısı seviyor musun? Ben cevap veremedim Astrid küçük mutfağa gitti. Horst'u oturma odasına kadar takip ettim.

Uzak kaldığım on yıl içinde az da olsa değişmişti.

"Horst," diye başladım, "üzüntümü ifade etmekten acizim-" Beni durdurmak için sopasını havaya kaldırdı.

"Lütfen. Bu konuda konuşmuyoruz. Bergen'deki herkes neler yaşıadığımı zı biliyor. Sokakta yanlarından geçtiğimizde yüzleri acıma ve üzüntüyle doluyor. Bu kadarı bize yeter. ömür boyu.

"Anlıyorum," diye özür dileyerek cevap verdim.

Horst kendini koltuğuna bıraktı ve bana da oturmam için işaret etti. 'Ee, bana hayatından bahset Bo! Kolun nasıl? Şimdi Londra Senfoni Orkestrası'nda çellist misin?

Çellom aklıma gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. 'Ne yazık ki hayır, üzümlere söylüyorum ki değilim. Şu anda ağrım yok ama sadece birkaç dakikalık sürekli aktiviteden sonra kolum sertleşiyor. Asla bir virtüöz olamayacağımı kabul ettim.

Horst üzgün görünüyordu. 'Ne korkunç bir kayıp. Senin için büyük umutlarım vardı. Peki, son on yılını nasıl geçirdin? Ona High Weald'dan, Arthur Morston Books'tan ve Avustralya'dan bahsettim. "Benim iyilik, Bo! Opal madenciliği! On yıl önce tanıdığım tatlı, çekingen çocuğun böylesine büyük bir operasyonun başına geçebileceğini asla tahmin edemezdin! Ama hayat ilginç kıvrımlar ve dönüşler sunuyor. Sen ve Elle mutlu olduğunuz sürece. Bu arada o nerede? Bergen'de seninle mi?'

Gözlerimi yere diktim. 'Hayır, Horst, o değil. Burada olma sebebim bu, onu aramak. Az önce söylediklerinden anladığım kadarıyla

Son iki yıldır Bergen'e gitmediğini sordu mu?" "Hayır," dedi adam endişeyle. 'Aranızda bir şey mi oldu?

Sen mi? Burada bizimle birlikteyken çok aşık görünüyordunuz. Evliliğin çok uzakta olmadığından emindik.

Sertçe yutkundum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama iki yıldır onunla hiç görüşmedim.

Horst ne diyeceğini bilemiyordu ama neyse ki Astrid çayla döndü. "Sanırım bu konuşmanın sonunu yakaladım," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Sen ve Elle artık birlikte değil misiniz? I başımı salladım. "Gönderdiği mektupta sizden bahsedilmemesini garip b u l d u m .

Başımı kaldırdım. "Mektup mu? Ne zaman aldınız?' 'Tanrım, yaklaşık altı ay önceydi.

'Sadece altı ay önce mi? Bu harika bir şey! Görebilir miyim? Kalp atışlarım hızlanarak sordum.

"Elbette, Bo," diye yanıtladı Astrid. Odayı geçip bir masaya gitti, üst çekmeceyi açtı ve çeşitli kâğıtları karıştırdı birini seçmeden önce. "İşte burada. Çok kısa ama ondan haber almak çok güzeldi .'

Astrid mektubu bana uzattı. Elle'in düzgün ve zarif el yazısını bir kez daha görmek rahatlatıcıydı.

Sevgili Horst ve Astrid,

Umarım bu mektup seni iyi hissettirir. Lütfen seni ve Bergen'i, sevgili arkadaşlarım Pip ve Karine'i ne kadar çok özlediğimi bil.

Son zamanlarda seni ve tepede birlikte müzik çalarak geçirdiğimiz geceleri çok düşündüm.

Norveç'teki akşamlar büyüleyiciydi ve kendimi bir zamanlar var olan ama şimdi yok olan şeylere özlem duyarken buluyorum.

Grieg dinlemek bana seni ve bir süreliğine evim diyebildiğim için çok şanslı olduğum güzel toprakları düşündürüyor.

Bir ömür daha geçti ama bilmeni isterim ki hala kalbime çok yakınsın.

Birlikte yaşadığımız anıları asla unutma; unutmayacağımı biliyorum.

Sevgili Felix'in boyu uzamış olmalı!

*Artık bebek değil! Her şey
onun önünde.
Ama keşke ailesi de burada olup onu görebilseydi, ne kadar gurur
duyarlardı.
Sevgiler,
Elle*

Mektubu kucağıma bıraktım ve kaşlarını çattım. "Alışılmadık bir mektup, sizce de öyle değil mi?

Astrid omuz silkti. "Öyle mi? Belki biraz bozuk ama ben bunu Norveççenin ikinizin de ana dili olmamasına bağlıyorum.

"Hayır ama burada geçirdiğimiz zamanın sonunda akıcı konuşmaya başlamıştı, ben de öyleyim." "Tam olarak anlayamıyorum ama yazış tarzında bir tuhafılık var. Benim tanıdığım Elle'e benzemiyor. Astrid'e baktım. "Hayır demekle sonuna kadar haklısın ama bu bende kalabilir mi?

"Elbette," diye nazikçe gülümsedi.

Aklıma bir fikir geldi. 'Astrid, bu mektubun geldiğı zarf sende mi? Bir posta damgası olduğunu şimdi fark ettim!

Başını iki yana salladı. 'Üzgünüm, Bo. Atılmıştı. Ben sadece mektubu sakladım. Yüreğim burkuldu. 'Yurtdışından geldiğini hatırlıyorum. . . '

"Nereden? İngiltere'den mi?

"Hayır, İngiltere'den değildi. Gözlerini kapadı ve derin derin düşündü. "Yoksa öyle miydi? Posta damgasının İngilizce olduğunu hatırlıyorum. Sanırım. Oh, emin olamıyorum. İşinize yarayamadığım için üzgünüm.

'Önemli değil Astrid,' diye cevap verdim hayal kırıklığını gizleyerek. Konuyu değiştirdim. "Felix nasıl? On bir yaşında falan olmalı?

Horst ve Astrid birbirlerine baktılar. Horst ciddiyetle, "Şimdi on üç yaşında," diye cevap verdi.

'Tanrım, zaman nasıl da akıp gitmiş. O iyi mi?

'Bildığınız gibi Felix'in zor bir hayatı oldu. Biraz yıkıcıdır,' dedi Horst diplomatik bir tavırla.

"O zaman babasının oğlu!

Astrid'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. 'Gerçekten de öyle. Ama genç Felix daha çok sorun çıkaran biri. Bu onun suçu değil. Babasını özlüyor

annem ve babam çok üzüyor.

"Sadece hayal edebiliyorum," dedim dürüstçe.

Sanki bir işaretmiş gibi, kulübenin ön kapısının açıldığını ve gürültüyle çarptığını duydum. Pip'e benzeyen ama Karine'nin siyah saçlarına ve koyu kahverengi gözlerine sahip olan genç bir adam oturma odasına baktı.

"Felix Halvorsen! Daha okul gününün yarısına bile gelmedin.

Evde ne yapıyorsun?" diye sordu Astrid.

Felix umursamaz bir omuz silkti. "Kalmak istemedim. Bugünkü dersler çok sıkıcı. Gözlerini bana kilitledi. "Kimsin sen?

"Felix!" diye tersledi Horst. "Bu kadar kaba olma!

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Bu genç adamın evinde kimin olduğunu bilmeye hakkı var! Ayağa kalktım ve elini sıkmaya gittim.

"Merhaba, Felix. Benim adım Bo. Ailenin yakın bir arkadaşığıydım. Seni küçük bir bebek olduğun zamanlardan hatırlıyorum.

Sonunda elimi tuttu. "Pip ve Karine'i tanıyor muydun?" diye sordu. 'Evet, çok iyi. İhtiyacım olduğunda bana karşı son derece naziktiler. en çok. Onları asla unutmayacağım. Tamamen yabancı birine ev sahipliği yapmayı ve onu beslemeyi kabul eden büyükanne ve büyükbabanızdan bahsetmiyorum bile.

Bana baktı. "Madem aileme bu kadar yakındın, neden seninle daha önce hiç tanışmadım?

"Tanrı aşkına, Felix. Misafirimize karşı nazik ol, olur mu?" diye azarladı Astrid.

"Ne? Ben sadece onu daha önce hiç görmediğime göre annemle babama o kadar da yakın olmadığını söylüyorum.

Öfkesini kabul ettim. 'Haklısın, Felix. Aradan geçen yıllar içinde geri dönmeliydim ama dönmedim. İçtenlikle özür dilerim. Ben 'Açık sözlü, fikirli bir genç adam olarak yetiştiğine sevindim. Ailen seninle çok gurur duyardı.

Horst, "Okulu asmaya devam ederse gurur duymazlar," diye espri yaptı.

Felix kaşlarını çattı. 'Oh sus, büyükbaba. Birinden daha çok şey öğrenebilirim

öğleden sonra seninle piyanoda. Pratik yapacağım.' O da merdivenlerden çıkıp yatak odasına gitti. Pip ve Karine'nin oğlunun tavrına gülümsemekten kendimi alamadım, onların sahip olduğu ruhla o kadar doluydu ki

bir zamanlar sahipti. Ona söylediklerimde ciddiymdim. Ailesi kesinlikle son derece gurur duyardı.

"Genç Felix de mi müzisyen? diye sordum.

Horst omuz silkti. 'Ne diyebilirim ki? Bu genlerinde var. Sana söylüyorum, biraz gözyaşı döküyor olsa da, son derece yetenekli bir müzisyen.

Piyanist. Bence müzikal açıdan Pip'ten bile daha iyi. Horst birden çok üzgün göründü. "Ve bu da bir Gey ifade ediyor.

Eski dostuma doğru yürüdüm ve elimi koluna koydum. 'Senin ve Astrid'in oğlu için yaptıklarınıza ne kadar minnettar olacağını biliyorum. Karine de öyle. Horst'un gözleri yaşlarla parladı. 'İkinizi de tekrar görmek çok güzeldi. Çay için teşekkürler Astrid.

'Gerçekten bu kadar çabuk mu gidiyorsun? Kapıdan daha yeni girdiniz!" "Sizi zorlamak istemem," diye cevap verdim. "Oldukça iyi iş çıkardım.

Bir ömür boyu yetecek kadar.

"Saçmalama genç adam! Astrid sert bir şekilde konuştu. 'Aslında bunu tartışmayacağız. Akşam yemeğine kalacaksınız. Kalacağın yer neresi?'

'I . . .'

Astrid parmağını bana doğru salladı. 'Tanrı aşkına, Bo! Sakın bana kalacak yerin olmadığını söyleme.

"Grand Hotel'e yerleşmeyi ve yarın sabah Fransa'ya giden bir feribota binmeyi planlıyordum.

"Fransa mı? Horst sordu. "Neden Fransa?

"Orası Elle'in memleketi. Bence tanıştığımız Paris'e dönmüş olması mümkün.

Astrid bana yaklaştı ve iki elini dirseklerime koydu. 'Tamam, gerekiyorsa Fransa'ya git ve görevine devam et ama birkaç günlüğüne Horst ve ben bizimle kalman konusunda ısrar ediyoruz. Yalvaran gözlerle bana baktı.

'Teşekkür ederim,' diye cevap verdim. "Memnuniyetle.

Bergen'de geçirdiğim birkaç gün mutluluk vericiydi. Bergens Fjellstrekninger'de lüks yürüyüşler yaptım, güneşin altında ısındım. Akşamları odun ateşinde Astrid'in meşhur koyun eti ve lahana güveciyle karnımı doyurdum. Kaldığım süre sona erdiğinde, Felix'in bile bana ısındığını düşünüyorum - özellikle de bir zamanlar Pip'e ait olan dik piyanoyu akort ettikten sonra.

Ayrılma vakti geldiğinde Bergen'den Amsterdam'a giden bir feribota bindim ve oradan da tren ağını kullanarak Paris'e. Elle şehre dönmüş olsaydı, kiminle iletişime geçmeyi seçerdi? Landowski? Brouilly? Belki Madam Gagnon? Bir yanım Mösyö Ivan'la konuşmayı arzuluyordu ama yaşananlar göz önüne alındığında Paris Konservatuvarı'na dönmenin tavsiye edilemez olduğunu biliyordum. Yıllar önce Mösyö Toussaint ile aramızdaki ilişkiyi. Landowski'nin Boulogne-Billancourt'taki atölyesi başlamak gereken yeri.

Ev tıpkı anılarımdaki gibi görünüyordu. Beyaz taştan dış cephesi belki biraz solmuştu ama yine de gelişen mor salkımlarla kaplıydı. Bir süre orada durdum, o yeri içime çektim. çocukken evim olmuştu. Gözlerim eskiden kemanımı çaldığım banka takıldı. Oraya doğru yürüdüm ve oturdum. ve geçmişe doğru sürükleniyordu ...

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" diye bağırdı tanıdık bir Fransız sesi. Gözlerimi açtım ve daha gri, daha dolgun bir Evelyn gördüm. Çimlerin üzerinden bana doğru hışımla geliyordu. "Burası özel mülk! Yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti. en nazik kurtarıcılar. Onu tekrar görmek çok güzeldi. "Diyorum ki Tekrar ediyorum, ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni süpürgeyi almaya zorlama!' Bankta hareketsiz bir şekilde oturmaya devam ettim ve ona baktım. "Kimsin sen?

"Merhaba Evelyn," dedim ayağa kalkarak. Artık ondan en az bir karış daha uzun boyluydum. Gözlerimin içine baktığında, bir tanıma titreşimi gördüm. Yüz ifadesi hemen yumuşadı.

"Olamaz..." diye fısıldadı. "Bo?" Kollarımı ona doğru uzattım ve beni sıkıca kavradı. 'Bo! Ah Bo! Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yüzüme tekrar bakmak için kısa bir an için kendini ayırdı. 'Oh, benim tatlı oğlum. Kocaman olmuşsun! Ne mutlu bir gün! Bir kez daha, beni gördüğüne çok memnun olmuş görünen bir kişinin gözlerinde yaşlar oluştu. Bir dakikanızı alabilir miyim?

Kendimle gurur duyuyorum, bir model oluşmaya başlamıştı. "Seni çok özledim, Evelyn.

'Ve ben de seni! İçeri gelmelisin! Mösyö Landowski burada. Dikkat et, küçük Bo, ona kalp krizi geçirtebilirsin! Evelyn koluma girdi ve beni tanıdık koridordan geçirdi. 'Hâlâ sadece ben varım

Mösyö Landowski'nin işi onu dünyanın dört bir yanına götürürken, çoğu zaman buradaydık. Hayatınıza ne oldu? Şimdi ünlü bir müzisyen misiniz? Peki ya sizi kovalayan o çocuk? Barıştınız mı? Peki ya küçük Elle?! Ona ne oldu?'

Çığ gibi büyüyen soruları, Elle ile birlikte olmadıklarını ortaya çıkardı. Yıllar önce Fransa'dan ayrıldığımızdan beri yollarımız kesişmişti. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. "Çok şey değişti, Evelyn.

'Açıkça görülüyor. Birincisi, eskisinden daha çok konuşuyorsun!

"Bu gürültü de ne?" Mösyö Landowski'nin gürleyen (ama artık hafif tiz) sesi koridorda yankılandı. Yirmi beş yıl önce giydiği aynı önlükle köşede belirdi. Kafasında kalan azıcık saç da, alamet-i farikası olan bıyığı ve sakalı gibi bembeyazdı. Koridorda yüz yüze durduk.

bir an için koridora baktı. "Oğlum!" dedi sonunda. "Ha!" Dönüp beni takip etmemi işaret etmeden önce başını salladı. Gel. I

biraz yardıma ihtiyacım var. Evelyn, biraz çay koyar mısın? Sonra belki atölyede bize katılabilirsin.' Kolumu sıktı ve mutfığa doğru gözden kayboldu. Mösyö Landowski'yi atölyesine kadar takip ettim, masanın üzerinde dans eden bir kadının bitmek üzere olan taştan bir heykeli duruyordu. Kadının kolları başının üzerinde zarifçe havaya kalkmış, yüzü ise yere doğru eğilmişti.

Landowski keskisini aldı ve kadının u ç u ş a n saçlarına nazikçe vurmaya başladı. 'Tezgâhtaki daha ince aleti bana uzat, yapar mısın?' Hiç düşünmeden öyle yaptım. "Peki, ne düşünüyorsun? Başıyla heykeli işaret etti.

"Yeteneğinizi kaybetmemişsiniz, Mösyö Landowski. Bir flamenko dansçısı mı?" diye sordum.

"Gerçekten de. Bir an geri çekildi ve eserine hayran kaldı. "Bununla oldukça gurur duyuyorum. Bana döndü. 'Şimdi evlat, geri döndün. Bu sonunda güvende olduğun anlamına mı geliyor?

İçimi çektim. "Bu cevaplama zor bir soru, Mösyö Landowski. "Hmm. O haydut Toussaint hakkında endişelenme.

Konservatuar. Eski öğretmeniniz Mösyö Ivan onunla ilgileniyordu.

Mösyö Ivan'ın adının geçmesi yüzüme bir gülümseme getirdi. "Öyle mi? Nasıl?

Landowski kıkırdadı. "İvan Moskovalıydı ve çok sinirliydi. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?

Omuz silktim. "Muhtemelen hayır.

"Toussaint sonunda Paris'i terk etti. Ondan bir daha haber alamadık. Sonunda fareler lağıma geri döndü.

"Mösyö Ivan nasıl? Onu görmeyi çok isterdim.

Landowski çalışma tezgahına yaslandı. "Üzgünüm, Bo. Birkaç yıl önce öldü. Sen Almanya'ya gittikten sonra da görüşmeye devam ettik. Sık sık sizden bahseder ve büyük şeyler öngörürdü. Landowski baktı Beni bir aşağı bir yukarı. "Ama belli ki artık oynamıyorsun.

Şaşkınlık içindeydim. "Nereden bildiniz, Mösyö Landowski?

'Neşesiz görünüyorsunuz. Ruhsuz. Bu yüzden oynamadığınıza bahse girerim. Evelyn çayla döndü. 'Teşekkür ederim, Evelyn. Bu olmasaydı ne yapardım bilmiyorum evlat. Fransa'daki tüm hayatımı o yönetiyor, çarşaftan programa kadar. Hafızam eskisi gibi değil, değil mi Evelyn?

Evelyn güldü. "Hala her zamanki gibi zekisiniz, Mösyö Landowski.

'Bunu söylemek zorundasınız, maaşınızı ben ödüyorum! Her neyse, eski dostumuz bize hayatıyla ilgili her şeyi anlatırken lütfen oturun. Evelyn atölyenin arka tarafındaki tozlu eski kanepeye doğru ilerledi.

"Başlamadan önce, ailenin geri kalanının nerede olduğunu sorabilir miyim, Mösyö Landowski?

"Çoğu hâlâ Roma'da. Heykelini işaret etti. "Paris'te bulunmamın tek nedeni bu işi bitirmek zorunda olmam. Geçen Noel'de hasta kayınvalidemin gevezeliklerinden sıkıldığımda burada başladım. Taş yüzü nazikçe okşadı. 'Özel bir şirket için İspanya'dan bir müşteri. Umarım sen konuşurken çalışmaya devam etmemin bir sakıncası yoktur, Bo. Bu parça üzerinde zaten geciktim. Bugün bitirmek zorundayım.'

"Önemli değil, Mösyö Landowski.

"Teşekkür ederim. Keskinini tekrar eline aldı. "Bu arada Marcel konservatuara girmeyi başardı. Kıkırdadı. 'O altında çalıştı Marguerite Long, ve şimdi profesyonel olarak beste yapıyor.

Küçük bir alkış aldım. 'Çok da iyi hak etti. Lütfen onu bir daha gördüğünüzde içten tebriklerimi iletin.

Mösyö Landowski bana alaycı bir gülümseme verdi. "Eminim bu tebrikleri almaktan çok memnun olacaktır.

Ben hikâyemi anlatırken Mösyö Landowski heykel yapıyor, ben de ona yardım ediyordum; bir şekilde çeyrek yüzyıl önceki eski rutine geri dönmüştük. Kreeg'in kolumu kırmasının ve müzik kariyerimi mahvetmesinin acısından tutun da, söylediğim hiçbir şeye tepki vermedi. Coober Pedy'deki maden kuyusundaki adamları kurtarma dramı. Dikkatle işine odaklanmıştı. Evelyn ise her dönemeçte soluk soluğa kalıyor ve el kol hareketleri yapıyordu.

Hikayemi bitirdiğimde, 'Oh Bo,' dedi. 'Tüm bu o l a n l a r için çok üzgünüm. Hayat çok adaletsiz olabiliyor.

"Sanırım Elle'in ikinizle de temas kurup kurmadığını sormama gerek yok? diye sordum. Landowski başını salladı. "Peki ya Mösyö Brouilly? Sizce bu bir olasılık mı?

Landowski, "Onunla düzenli olarak görüşüyorum," diye yanıtladı. 'École des Beaux-Arts'ta Heykel Bölüm Başkanlığı'na kadar yükseldi. Sizi temin ederim, bundan bahsederdi.

"Aynı şekilde Madam Gagnon'la da hâlâ görüşüyorum," diye ekledi Evelyn. "O artık emekli oldu. Ama ara sıra çay içmeye gidiyoruz. Elle'den hiç söz etmedi. Üzgünüm, Bo.

'Peki ya Kreeg? Artık ondan korkmuyor musun? diye sordu Landowski.

"Zaten kaybetmediğim neyi benden alabileceğini bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. 'Bu benim son umudumdu. Elle'in başka nerede olabileceğini bilmiyorum. Düşündüm ki, eğer tekrar ziyaret edersem

geçmişimizdeki yerlerden birine dönmüş olabilir. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ellerimi saçlarımdan arasında gezdirdim.

Landowski bana baktı. "Sen amaçsızsın. Ellerini birbirine vurdu. "Peki, bir iş ister misin?

Teklifi beni hazırlıksız yakaladı. 'Mösyö Landowski, çok nazıksınız ama size burada, atölyede eskisi gibi yardımcı olabileceğimden emin değilim.

'Ben çok daha geçici bir şeyi kastetmiştim. Bu komisyonun Granada'daki Sacromonte'ye nakledilmesi gerekiyor. Daha önce de belirttiğim gibi Geç. Mümkün olduğunca çabuk ulaştırmak için trenle götürebilirsiniz.

Aksi takdirde tekneyle seyahat etmek zorunda kalacak ve bu da çok daha uzun sürecektir. Bir kaşını kaldırdı. "Eski dostuna bir iyilik yapmış olursun.

Teklifini düşündüm ve istediğini yapmamam için bir neden bulamadım.

"Pekâlâ, Mösyö Landowski. Eserinize eşlik etmekten memnuniyet duyarım.

"Güzel. Bir yük treninde yanında oturmanın pek rahat olacağını sanmıyorum ama eminim üstesinden gelirsiniz. Baktı atölye penceresinden dışarıya baktı. "Biliyor musunuz, Brouilly'nin *Cristo*'yu Brezilya'ya *götürmesinden* bu yana hiçbir heykelimin kişisel bir refakatçisi olmadı.

"Bir ömür önceymiş gibi geliyor," diye cevap verdim.

"Çünkü, evlat, öyleydi. İşine geri döndü. 'Her neyse, Sacromonte'ye git, İspanyol güneşinin tadını çıkar. Dinlen ve düşün. I tam da bu olacağını tahmin

ediyorum. "Komisyon kimin için?

Elhamra Sarayı'nın mütevellileri. Görünüşe göre, bir çeşit dans yarışmasıyla ünlü. Adı neydi, Evelyn?

"*Concurso de Cante Jondo*," diye yanıtladı.

"Evet, işte bu. Her neyse, yarışmayı kazanan ve üne kavuşan genç bir Çingene kız vardı. O artık

İç Savaş'tan sonra bölge için bir tür sembol oldu. Omuz silktili. 'Kesin olan bir şey var. O çok güzel. İşte.

Landowski bana çalışma masasından bir fotoğraf uzattı. "Bu çalıştığım şey.' Görüntüde kırmızı elbiseli, koyu renk saçlı, çarpıcı bir kadın vardı ve kamera tarafından dönerken yakalanmıştı.

"Adı neydi? diye sordum.

'Beni utandırıyorsun, evlat! Zihnim bir tabak jöle kadar sağlam. Parmaklarını hızlı hızlı tıkırdattı. "Kadının adı neydi, Evelyn?

"Lucía Amaya Albaycín.

"İşte bu. Görünüşe göre Güney Amerika'da çok meşhurmuş.

"Ne kadar ilginç. Lucía'nın taş versiyonuna kalıcı evine kadar eşlik etmek benim için bir onur olacak.

"Güzel. Çabalarınız için size ödeme yapılacak elbette.

Ellerimi havaya kaldırdım. 'Hayır, Mösyö Landowski. Bunun için asla ödeme kabul edemem. Size söylediğim gibi, para sıkıntısı çekmiyorum.

bu günlerde. Lütfen, konservatuar eğitimimi ve onca yıl boyunca barınma masraflarımı size geri ödememe izin verin.

Landowski içini çekti ve gözlerini devirdi. 'Saçmalama evlat. Elinde hiçbir şey yoktu! Şimdi Evelyn, yük treni şirketlerine telefon edip gerekli düzenlemeleri yapar mısın?

"Evet, Mösyö Landowski. Evelyn kendini eski koltuktan kaldırmakta zorlanıyor gibi görünüyordu, ben de ona yardım ettim. "Evelyn, Beni affet. Louis'i sormadığının farkındayım. O nasıl?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Hayallerine ulaştı ve şimdi Renault'nun üretim işinde üst düzeylerde.

"Mükemmel! Peki ya ailesi? Hiç eş aldı mı?"

Evelyn iç çekti. "Evet. Adı Giselle. Gözlerinin Mösyö Landowski'ye kaydığını fark ettim, o da ona sempatik bir bakışla karşılık verdi. "Oğlumla olan yakın ilişkiyi hiçbir zaman onaylamayan çok huysuz bir kadındır. Yıllar geçtikçe onu daha az görür oldum.

Bunu duyduğuma çok üzülmüştüm. "Ah Evelyn. Ne kadar korkunç.

Başını salladı. "Daha da kötüsü, torunumla henüz tanışmamış olmam. O şimdiden beş yaşında ama Giselle onu görmeme izin vermiyor.

Kafam karışmıştı. Louis ve annesi çok yakındılar. 'Ama oğlunuz size tapıyor. Giselle ona ne d e r s e desin, ilişkinizin zedelenmesine izin vermez, değil mi?

'Aşık bir adam sarhoş bir adamdır. Ve ne yazık ki Giselle benim Louis'imın zehri. Hüzünlü bir koku yaydı.

"Torununuzun adı ne?" "Marina," diye yanıtladı Evelyn hüzünle.

"Ne güzel bir isim. Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Umarım bir gün tanışırsınız.

Ben de öyle, Bo. Neyse, yatağını hazırlayayım mı? Odan yirmi yıl öncekiyle hemen hemen aynı.

Landowski irkildi. 'Eğer uygunsa onu çatı katındaki yatak odasından misafir süitine yükseltebiliriz, değil mi evlat?

'Oh, size zahmet vermek istemem. Eğer-' Landowski bir kahkaha patlattı. 'Onca yıl seni biz barındırdık!

Eminim bir gece daha idare edebiliriz, değil mi Evelyn?

Akşam Côtes du Rhône'dan şarap şişeleri içerek ve bir zamanlar tanıdığım insanların hayatlarını nasıl geçirdiklerini keşfederek geçti. Landowski ve Evelyn'in içlerinde hala aynı ışıltılı enerji vardı, her ne kadar bedenleri benimki gibi

yaşlı. Yemekten sonra merdivenlerden evin arka tarafındaki eski yatak odama çıktım. Çocukken lüksün ve konforun doruğu olarak gördüğüm yatak şimdi bana ufacık ve hantal geliyordu. Yine de, o gece tükettiğim bol miktarda *vin rouge*'un da yardımıyla rüyasız bir uyku çektim.

Ertesi sabah Lucía heykelini kutulayıp benimle birlikte Paris'teki Gare de Lyon'a götürmek üzere üç adam geldi.

'Elhamra'ya yolda olduğunuzu ve beş gün içinde orada olacağınızı bildirdim,' diye açıkladı Evelyn. 'Bir tane var
Barselona'daki değişim, nakliye çalışanlarının
Sizin için heykel. Ayrıca Granada'daki istasyondan Elhamra Sarayı'na ulaşımınızı da ayarlayacaklar.

'Teşekkür ederim, Evelyn. Bunca yıl sonra bile hâlâ hayatımı düzenliyorsun. Ona sıkıca sarıldım, sonra Mösyö Landowski'nin elini sıkmaya gittim.

'Seni görmek güzeldi evlat. Kaçınılmaz olarak sormam gereken soru şu: Bir daha geri dönecek misin?

"Güzel bir rüzgarla, Mösyö Landowski. Yollarımızın tekrar kesişeceğini umuyorum.

Güldü. "Gerçekten de öyle. Landowski'lerin evinde geçirdiğin zamanın sana iyi şeyler öğretmiş olmasına sevindim. Hafif zayıf bir elini elime koydu.

Omuz. 'Aşk her şeydir. Şimdi git ve onu bul, evlat. Ne gerekiyorsa yap. Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi parmağını kaldırdı ve evin içinde kayboldu. Elinde hasır bir çantayla geri döndü.

her adımda tıngırıyordu. Bana uzattı ve içine baktığımda dün gece tadını çıkardığımız Côtes du Rhône'dan dört şişe gördüm. 'Yolculuk için,' diye göz kırptı.

"Teşekkür ederim.

"Ama dikkatli ol. Elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Her şeyin bir ölçüsü var, değil mi?

Başımı salladım. "Hoşça kalın, Mösyö Landowski.

Vin Rouge, Avrupa'daki yolculuğumu oldukça acısız bir deneyim haline getirdi ve o zamandan beri zihnimde puslu bir bulanıklığa dönüştü. I tren muhafızlarıyla oldukça samimi oldu. Hikâyeler anlattık, içki içtik ve kâğıt oynadık. Uygun bir şekilde onlardan biraz peseta kazanabildim, çünkü İspanya'ya yerel para birimi olmadan gittiğimi fark ettim. Aslında böyle bir varoluş fikrine oldukça alışmışım - her zaman hareket halinde, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan

bir şeyler hakkında çok düşündüm. Belki de benim için gelecek buydu.

Barselona'daki değişim, Evelyn'in de dediği gibi söz verdim. Yolculuğun son ayağı boyunca uyudum, hafifçe sallandım vagonun raylar üzerindeki hareketi ve kapalı alanın karanlığı.

Granada'daki istasyon personelinden iki kişi vagonun yan tarafını çekerken yüzümü kaplayan parlak, yakıcı bir ışıkla uyandım.

vagon açıldı. Başım çatlayacak gibiydi. "*Sinyor?*"

Por favor apártate del camino.'

Tek kelime İspanyolca bilmiyordum. Ve Norveç'e ilk ayak bastığım zamandan farklı olarak, bana yardımcı olacak çok dilli iki arkadaşım yoktu.

"*Salga, por favor,*" diyerek arabadan inmemi işaret ettiler.

Kendimi topladım ve beni hasta eden ve başımı döndüren sabah sıcağına çıktım.

"*¡Tiene resaca!*" diye bağırdı adamlardan biri ve diğeri bana bakıp güldü.

Ağzım korkunç derecede kurumuştı. "Su?" diye sordum. diye sordum ama yanıt alamadım. Bir şişeden içiyormuş gibi yaptım.

"*Agua? Sí.* Adamlardan biri istasyonun platformundaki bir çeşmeyi işaret etti ve ben de minnetle başımı salladım.

Karnımı doyurduğumda, adamlar heykeli kaldırmış ve perondan dışarı çıkarma işlemine başlamışlardı. Onları takip ettim ve tahta sandığı arkası açık, hırpalanmış eski bir kamyonu yüklerken acınacak bir halde durdum.

"Alhambra mı? diye sordum.

'Sí, señor. Alhambra. Treinta minutos.'

Kamyona tırmanmadan önce '*Gracias,*' diye toparlamayı başardım.

Granada çarpıcı bir yerdi. Yüzlerce beyaz badanalı binadan oluşan şehir, sabah güneşinde parlak bir beyazla parlıyordu.

Şehir surlarının ötesinde yüksek bir dağ silsilesi vardı. Yaklaşınca incelediğimde, en yakındaki yamacın kayada çok sayıda mağarayla noktalanmış olduğu görüldü. Bakışlarımı sabit tuttum ve önlerimde hareket eden bazı küçük figürler fark ettim. Mağaralar mesken miydi?

Çok geçmeden muazzam saraya yaklaşıyorduk. Alhambra'nın antik kırmızı kuleleri koyu yeşil ormanın içinden yükseliyordu ve ben bu mimari vizyona hayranlık duyuyordum. Kamyon yaklaştı büyük kapıya geldi ve durdu. Şoför benimle konuşmak için taksisini terk etti.

"*Esto es lo más lejos que puedo ir,*" dedi omuz silkerek. "Daha fazla değil, Anahtar deliği şeklindeki girişi işaret ederek İngilizce konuşmayı başardı, Bu da kalabalık bir meydana açılıyordu. Başımı salladım ve yere atladım, susuzluktan içtiğim bir şişe şarap yüzünden başım hâlâ zonkluyordu.

dün gece yuttum. Kapıdan içeri girdiğimde mallarını tanıtan, su, portakal ve kavrulmuş badem satan yerlilerin saldırısına uğradım. Kaosun arasında, meydanın karşısındaki başka bir kapıdan bana doğru koşan keten gömlekli bir adam gördüm. O kamyonu işaret etti. "Heykel mi?"

diye sordu Fransızca.

'*Sí, señor,* heykel. Mösyö Landowski.

Kazan giysili iki adam heykelin meydanın ortasına taşınmasına ve sandığın kaldırılmasına yardım etti. Kumaş katmanları kaldırıldıktan sonra Landowski heykeli de götürüldüğünde Elhamra'da gururla duruyordu.

'O muhteşem! Hayal edebileceğimden çok daha iyi,' dedi keten gömlekli adam. 'Mösyö Landowski bir dahi. Sanki genç Lucía aramızdaymış gibi.

'Bağışlayın, buranın yerlisi değilim. Mösyö Landowski Lucía'nın bir dans yarışmasını kazandığından bahsetti? Bu doğru mu?'

Adam kıkırdadı. '*Concurso de Cante Jondo* bir dans yarışmasından çok daha fazlasıydı, *senyor*. Bu, 1922'de gerçekleşen bir müzik, flamenko ve yaşam şenliği idi. Dört bin kişi bizimle birlikte kutlamaya geldi. Çok özel bir zamandı.

"Belli ki," diye mırıldandım. "Otuz yıl sonra bile hala bundan bahsediyorsunuz. 'Sinyor, o gece dört bin yurттаş, kendi hayatlarının önünde

Duende'nin ham gücü gözlerinden okunuyor. Lucía'nın içinde yaşıyor," dedi heykelin yanağına dokunarak.

"*Duende* mi? diye sordum.

'Kültürümüzü anlamayanlar için böyle bir şeyi tarif etmek zordur.

Duende, Lucía'da ritim ve dans aracılığıyla kendini gösteren bir tutku ve ilham niteliğidir.

Lucía'nın sesi oldukça hayret vericiydi. "Onunla tanışmayı ve Mösyö Landowski'ye heykele verdiği tepkiyi anlatmayı çok isterim.

Keten gömlekli adam içini çekti. 'Son duyduğumuzda dans etmek ve ailesine para sağlamak için Amerika'ya dönmüştü.

Savaştan sonra işler çok zorlaştı. Sacromonte'nin *gitanolarına* hiç merhamet gösterilmedi. Hüzünle başını salladı. "Mütevelli arkadaşlarımın bu heykeli yaptırmak istemelerinin nedeni de buydu.

"Bağışlayın beni," dedim, başka birini sorgulamak zorunda kaldığım için utanarak.

Anlamadığım İspanyolca bir kelime. "*Gitanos*? Bu ne anlama geliyor?"

"Çingene halkı, efendim, bir zamanlar zalimce şehir surlarından sürüldüler.

O

Kapının ötesindeki manzarayı işaret etti. "Belki Sacromonte dağındaki mağaralarını fark etmişsinizdir.

'Ah,' diye başımı salladım. 'Bu arada *senyor*, Granada'da turistlere tavsiye edebileceğiniz bir yer var mı acaba? Lucía sağ salim teslim edildiğine göre ne yapacağımı bilemiyorum.

Adam bir an düşündü. "Merkez plazaya bir gezi çok önemli. Orada her zaman bir şeyler oluyor. Elimi sıktı.

"*Gracias, señor*. Döndüm ve Elhamra'dan dışarı çıktım, Tepeden aşağıya doğru yapacağım yolculuğun akşamdan kalma halimi iyileştirmeye başlayacağını umuyordum. Selvi ağaçlarının kokusu ve yamaçtaki hafif esinti tam da istediğim gibi oldu ve

Plazaya vardığımda kafam nihayet kendine gelmeye başlamıştı.

Meydandaki binaların en etkileyicisini -açık bir çan kulesine sahip eski bir katedral- takdir etmek için bir an durdum, ardından şık, parlak fayanslar üzerinden meydanın ortasındaki büyük çeşmeye doğru yürüdüm. İçine baktığımda, alt kısmının su ile kaplı olduğunu gördüm. Her biri eski sahibinin bir dileğini temsil eden pesetalar. İçine uzandım

cebime koydum, yüzümü çeşmeye döndüm ve omzumun üzerinden bir bozuk para attım. Elle'yi bulabilmek için sessizce dua ettiğimi söylememe gerek yok sanırım.

Gün gittikçe daha da sıcaklaşıyordu ve benim de serinletici bir şey. Bir kafe aramak için meydandan uzaklaşan ara sokaklardan birinde dolaştım. Elbette, akla gelebilecek her renkte dondurma satan küçük bir yere rastladım ve yoldan geçen turistlerle kükreyen bir ticaret yapıyor gibi görünüyordu. Ben

Yaklaştığımda duvara yaslanmış, topuklarını tekmeleyen ve uzaklara dalgın dalgın bakan siyah saçlı bir genç kız gördüm. Sanırım ardından gelen konuşmanın genel özünü yakalamayı başarmıştım:

"Bir tane ister misiniz, *senyorita*?" diye sordu kafenin sahibi dondurmaların sergilendiği büyük dondurucunun arkasından.

"Evet," diye cevap verdi kız. "Ama hiç param yok, *bayım*."

"O zaman git buradan," diye bağırdı adam kıza. "Diğer müşterileri kaçıırıyorsun."

Kız omuz silkti ve arkasını döndü. Onu savunmak için harekete geçtiğimi hissettim. 'Beni oyalamıyor,' dedim ve dondurucuya doğru yürüdüm,

Orada sunulan gökkuşağı renklerini inceledim. Yeşil dondurma en cazip görüneniydi ve onu işaret ettim. "Bunlardan iki tane istiyorum," dedim.

'*Sí, señor,*' diye cevap verdi huysuz kafe sahibi.

Arkamda, meydandaki çan çaldı ve katedralden dışarı akın eden kalabalığı görmek için döndüm. Sabah ayınınin yeni bitmiş olduğunu tahmin ettim. Kafe sahibine birkaç peseta uzattım ve dondurmaları aldım. Küçük kıza baktım.

Kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Buyurun, *senyorita*," dedim kornetlerden birini ona uzatırken. Şaşırılmış görünüyordu.

"Benim için mi?" diye sordu. "*Evet*. Başımı salladım.

'*Gracias a Dios,*' dedi güneşte erimeye başlayan ve elinden aşağıya damlayan dondurmadan bir yudum alırken. 'A *usted le gustaría que diciera su destino?*'

Sanırım bana bir soru soruyordu. '*No comprendo,*' diye gülümseyerek cevap verdim. '*Hablo . . . Inglés?*' Daha iyi bir şansı olduğunu düşündüm

İngilizceyi Fransızcadan daha iyi anlıyordu.

"Fal bakmayı sever misin?" diye sordu tatlı tatlı.

"Benim falıma bakabilir misin? Bakışlarıma şaşkınlıkla karşılık veren kıza baktım.

"*Mi prima*, Angelina. Kız bana plazayı işaret etti. "Çok iyidir," dedi avucunu uzatıp fala bakma taklidi yaparken.

"Neden olmasın?" Dondurmamı yalarken omuz silktim ve kıza yolu göstermesini işaret ettim. Dar sokaktan aşağıya, şimdi uğultulu olan plazaya doğru yürüdük. Kızı, parlak kırmızı elbiseli, biraz daha yaşlı genç bir kadına doğru takip ettim. Kadın Katedralin merdivenlerinde oturmuş, başka bir müşteri için okumasını bitiriyordu. Para alışverişi yapıldıktan sonra, giden kadının biraz sarsılmış görüldüğü gözümünden kaçmadı ve beni neyin beklediğini merak ettim.

'*Toma, senin için bir adamım var. İspanyolcası iyi değil,*' dedi genç kız.

"*Hola, señor,*" dedi falcı ve bana doğru döndü.

Durduğum yerde neredeyse düşünüyordum. Bu kişiyi tanıyordum. Onu daha önce birkaç kez görmüştüm. Kalp şeklindeki yüzünü ve koyu renk gözlerinin çevrelediği kocaman, mavi opalesan gözlerini gördüğümde çenem düştü.

kirpikleri vardı. Uzun, parlak bir yelesi vardı ve çiçeklerden oluşan bir çelenk takıyordu.

Tıpkı bana ilk görüldüğü geceki gibi görünüyordu.

Yangında.

Leipzig'de.

Bana parlak bir gülümseme verdi. "Elini görebiliyor muyum?" diye sordu. Tanıdığımı yemin ettiğim yüzüyle hipnotize olmuş bir halde, kolumu tutup avucumu incelerken ona bakakaldım. "O zaman sana kızından bahsedeyim.

Midem bulandı. "Kızım mı?

"*Evet, senyor,*" diye cevap verdi. "Lütfen, benimle oturun.

Genç kız bana başıyla selam verdi ve plazanın karşısındaki tentenin gölgesinde dondurmasını bitirmek üzere oradan uzaklaştı.

"Yüzün ... Kekeledim. "Bunu biliyorum. Bana rüyalarımnda göründün. Kız kıkırdadı. "Sizi temin ederim, *bayım*, ilk kez karşılaşılıyor. Ama beni tanıdığını söyleyen ilk kişi sen değilsin. Bazen bu ola bilir. *Bruja*'nın tarzı bu.'

"*Bruja* mı? Papağan gibi tekrarlardım.

"Evet, öyle. Ruhani atalarım. İç çekti. "Bir *payo*'ya bunu açıklamak zordur, *senyor*, ama deneyeceğim. Katedrale doğru baktı, görünüşe göre ilham için. 'Sen ve ben her zaman karşılaşacaktık. Kaderlerimiz çok küçük bir şekilde de olsa birbirine bağlı. Bu nedenle ruhlarımız çoktan birlikte dans etmiş olabilir. Anlıyor musun? Ağzım açık kalmaya devam etti. "Hayır," diye güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm.

"Anlamıyorum. Benimle konuştun. Sesinizi duydum. 'Eğer öyleyse, *senyor*, bilinçli olarak değil. Eminim ki benim formum sadece evrenin sana göndermesi gereken mesaj için bir araç.

Komik bir şekilde, dondurmamın geri kalanı külâhından düştü ve basamakların üzerine düştü. "Yani beni h i ç tanımadığını mı söylemek istiyorsun?

"Tanımıyorum, hayır. Kız bir kez daha avucumu tuttu. "Rüyalar ve h a y a l l e r son derece güçlü şeylerdir, *senyor*. Onları kontrol edemeyiz ama yine de ortaya çıkarırız. Daha önce karşılaştığımızda size ne demiştim?

Gözlerimi kapattım ve o korkunç geceyi hatırladım. "Bana yaşamam gerektiğini, bir amacım olduğunu söylemişsiniz.

"Ne kadar ilginç," diye düşündü kız. "Bakalım haklı mıymışım? Elimi dikkatle inceledi. 'Seninle şahsen tanıştığımıza memnun oldum Atlas. Ben Angelina.

Kalbim hızla çarpıyordu. "Adımı nereden biliyorsun?

"Görebiliyorum. Yıldızlara kazınmış. Tıpkı senin gibi Kader.' Avucumdan başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sana söylediklerimden ya da bildiklerimden korkma. Bana güven verici bir gülümseme fırlattı. '*Bruja* olmuş, olan ve ola bilecek her şeyi görebilir. Bu bizim soyumuzdan gelen bir yetenektir.

Tek kelimeyle şaşkına dönmüştüm. 'Granada'da olmam bile gerekmiyordu. Sadece bir heykel teslim ediyordum. Buraya gelmem tamamen şans eseri oldu.

"Heykel mi?" diye sordu Angelina. "Elhamra Sarayı'na mı?"

"Doğru. Başımı salladım.

"Lucía Amaya Albaycín. Teyzem.

"Teyzen mi?"

Angelina yine kıkırdadı. 'Bu doğru, *senyor*. Şimdi kaderlerimizin birbirine bağlı olduğunu ve her zaman karşılaşacağımızı söylerken ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Size göre bu tamamen şans eseri. Ama benim için bu daha büyük bir planın parçası.

"Yüce Tanrım," dedim nefes nefese.

'Ne yazık ki Lucía Teyze artık dünyada bizimle değil. Ama o artık gerçekten özgür ve bulutların arasında dans ediyor.

"Elhamra'daki beyefendi onun hayatta olduğuna inanıyordu.

"Evet, annesi ve kızı da öyle. "Kızı mı? Endişeyle sordum.

Angelina dondurma aldığım küçük kızı işaret etti. "Isadora, kuzenim. Onlar *bruja* değiller *senyor*, bu yüzden Lucía'nın gittiğini hissedemezler.

Gözlerimi masum çocuğa diktim.

annesinin öldüğünü öğrendi. Katlanmak zorunda kalacağı kalp ağrısı bana acı veriyordu. "Neden onlara söylemiyorsun?"

Angelina iç çekti. "Hangisi daha iyi, gerçeği öğrenip boşluğa düşmek mi, yoksa umutla yaşamak mı? Ne *de* olsa bizi hayatta tutan tek şey bu, *senyor*.

Hoş bir narenciye kokusu havayı doldurdu ve taze portakallarla dolu tahta bir arabayı süren yaşlı bir beyefendi geçti.

'Çok sıra dışı, *senyor*. Çok sıra dışı.' Angelina'nın gözleri Avucumla yüzüm arasında. 'B u meydana senin gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Sen farklı bir şeysin.

"Ne demek istiyorsun?" dedim, her kelimesine asılarak.

'Çoğu zaman insanlara tavsiyelerde bulunabilir ve onlara kaderlerini değiştirme gücü verebilirim. Ama senin yolun sabit Atlas. Değişmez.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum, içimde büyüyen tedirginlikle.

Angelina'dan gelen bir gülümseme beni rahatlatmak için uzun bir yol kat etti. 'Bu senin büyük işler başaracağın anlamına geliyor. İsminiz çok uygun. Atlas

dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan bir adam, değil mi?

"Efsaneye göre öyle," diye cevap verdim.

Angelina gözlerini kıstı. "Mitler, olaylara ilk elden tanıklık eden bir ruh kalmadığında hikayelerin dönüştüğü şeydir.

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Katedralin çanı öğlen olduğunu belirtmek için çaldı ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Angelina elimi sıkıca kavradı. "Şunu bil Atlas. Dünyanın yükü, sadece bu yükü taşıyabilecek güce sahip olanlara verilir.

taşıyın.' Gözlerini kapattı ve zihninde acı verici bir şey gördüğü için yüzünü buruşturmasını izledim. "İşlemediği bir suçtan kaçmak zorunda kalan karlar içindeki küçük çocuk...

"Çok şey biliyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerini yeniden açtı ve bana baktı. 'Yolculuğun berbat geçti. Ama sen dayandın. Çünkü her şeye rağmen birçok kişi sana şefkat gösterdi. Haksız mıyım?'

"Evet," dedim, hissetmeye başladığım duyguların etkisiyle sesim çatallaşıyordu. Angelina'nın önünde ağlamak istemediğim için meydanda gerçekleşen aktivitelere odaklanmaya çalıştım. Birbirlerine futbol topu atan iki genç çocuğu, çeşmenin yanında el ele tutuşan bir çift aşığı ve sığırcık kuşlarını kovalayan bir adamı izledim.

vitrin.

Angelina devam etti. "Evren sizi gelecek **O l a n** göreve hazırlıyor.

"Görev mi? Ona dönüp bakarak sordum. "Ne görevi?"

"Kızlarınızı yetiştirme görevi.

Birden Angelina'nın büyüğü aurası bozuldu. "Angelina, sanırım yanıyorsun. Korkarım benim hiç kızım yok.

Bir kez daha sıırttı. 'Oh, biliyorsun. Sadece henüz yeryüzünde değiller. Kaşları aniden çatıldı ve başını kaldırıp berrak gökyüzüne baktı. mavi gökyüzü. "Biri hariç. Angelina başını salladı, sanki düşüncesini kendi kendine onaylıyormuş gibi.

Kalbim her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Lütfen, bana ne demek istediğini söyle.

Angelina gözlerimin içine baktı. 'Kızlarının ilkinde zaten sahipsin, Atlas. O da bu dünyada senin ya da benim gibi yürüyor.

Plaza dönmeye başladı. "Elle. . ." Nefes aldım. 'Elle bizim çocuğumuzu mu doğurdu? Bu yüzden mi gitti? Çocuğumuzun güvenliği için korkuyordu.

Bebek mi? Aman Tanrım. Aman Tanrım! Neden bana söylemedi?!"

Angelina omuzlarımı tuttu. "Sakin ol Atlas, sakın ol. "Nerede o? Lütfen Angelina, söyle bana! Bilmem gerek!"

Angelina başını salladı ve kararlı bir şekilde konuştu. "Böyle bir cevabım yok. Tek bildiğim yedi kız çocuğunun babası olacağın ve ilkinin zaten hayatta olduğu.

Yere mi yığılsam yoksa ayağa mı kalksam bilemedim. neşeli bir jig dansı. "Bu harika bir haber! Yani Elle'i bulacak mıyım? Ve birlikte altı çocuğumuz daha olacak?"

Adamın dükkanın önünden kovduğu sığırcık kuşları katedralin merdivenlerine kondular ve beklentiyle yukarı bakıyorlardı Angelina. Elini cebine attı, küçük bir ekmek parçası çıkardı ve onlara biraz kırıntı attı. "Dediğim gibi," diye cevap verdi sonunda, "yedi kız babası olacaksınız.

'Elle'i bulmamı kastediyor *olmalısın*. Bulmak zorundasın! O benim sevebileceğim tek kadın.

Angelina gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Her şeye rağmen derin bir aşk yaşayabiliyorsun Atlas. Seni özel kılan da bu.

Sığırcıkların Angelina'nın onlara attığı ikram için kavga etmelerini izledim. 'Size bir sorum daha var. Bir dakika önce "işlemediği bir suçtan kaçan küçük çocuk". Kreeg Eszu hakkında bilgi sahibi olmalıyım.

Angelina derin bir nefes aldı. "Takipçin mi?"

"Bu doğru. Eğer Elle çocuğumuzu onun elinden korumak için gittiyse, o zaman onun hâlâ dışarıda olup olmadığını bilmek zorundayım.

Angelina'nın gözleri Isadora'ya kaydı, o da ikimize bakıyordu, kuzeninin serbest kalmasını beklediğine şüphe yoktu. Angelina ona küçük bir el salladı, Isadora da ona karşılık verdi. "Göremiyorum Atlas. Bazı şeyleri ayırt etmek imkânsızdır. Omuzlarımın düştüğünü gördü.

'Ama' diye devam etti, 'kızlarınızın güvenli ve sığınaklı bir yerden faydalanacağını tahmin ediyorum. Onların denizleri de sizinkiler kadar fırtınalı olacaktır. İhtiyaçları olacak-'

"Dünyanın gizli bir köşesi mi? Ben araya girdim.

Angelina etkilenmiş görünüyordu. "Kesinlikle, evet.

Agatha'nın Cenevre Gölü'ndeki arsasını düşününce tüylerim diken diken oldu. Mektubunda böyle bir yere ihtiyaç duyulacağını tahmin etmişti. "Şimdi ne yapmalıyım, Angelina?

Angelina eliyle meydana işaret etti. "Kızlarını bul, Atlas.

Başımı salladım. "Bu Elle'i bulmak anlamına geliyor elbette.

Beklentiyle ona baktım. "O kadar çok şey görebiliyorsun ki... bana onun nerede olduğunu söyleyemez misin?

Sığırcıklar cıvıladı ve daha fazla yiyecek istediler. Angelina mecbur kaldı ve ben onun yüzünü yakından izledim. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve vereceği cevabı dikkatle düşünüyor gibiydi. Bir süre sonra başını salladı. "Hayır. Sana söylediğim gibi, yolun önceden belirlendi ve benim yardımına ihtiyaç duymadan yürüyeceksin. Bana baktı,

ve bir süre birbirimize baktık. Umuyordum ki

Angelina'dan bazı ek ayrıntılar koparmaya hizmet etti, ama bunun hüsnükuruntu olduğu ortaya çıktı. "Okumanız tamamlandı, *senyor*.

"Pekâlâ. Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım, içimde bir coşku yükseliyordu. 'Teşekkür ederim, Angelina. Beni kurtardın!

"Benim için bir zevk, *senyor*, ama ..." - temkinli görünüyordu - "lütfen dünyaya dikkatlice gidin, açık düşünceler ve açık kollarla.

Söz veriyorum, evet. Noel sabahı Ebenezer Scrooge gibi hissediyorum! Oh, ve endişelenme. İçmeyi bırakacağım.' Ona göz kırptım. 'Elle ile buluşmam için formda olmam gerek. Ve kızım!'

İç çekti. "*Sinyor*, ben-

Ayağa fırladım. 'Buna inanamıyorum. Ben bir babayım. Ben bir *Baba!* Ha!'

"Öylesin, ama ben-

Belki de ona Angelina adını veririm. Oh, ben neden bahsediyorum? Elle ona çoktan bir isim vermiş olacak. Ne olduğunu merak ediyorum?!' Isadora'nın bize yaklaştığını gördüm. Bir şekilde siyah ve beyaz bir Beyaz bir kedi yavrusu vardı ve onu katedrale doğru taşıyordu.

'Lütfen küçük kuzenimize teşekkür edin. O olmasaydı asla tanışamazdık. Angelina bana başıyla onay verdi ve ben de uzaklaşmaya başladım. "Sen

Kesinlikle haklısın,' diye karşılık verdim. 'Bana nereye gideceğimi söylemenize gerek yok. Elle ve çocuğum için güvenli bir alan inşa etmem gerektiğini biliyorum.

her şeyden önce. Korkmayın! Ben ne yapacağımı biliyorum! O kadar enerji doluydum ki koşmaya başladım. 'Teşekkür ederim, Angelina! Seni asla unutmayacağım!

Bununla birlikte, milyonlarca olasılık, paralellik ve hayal kafamın içinde dönüp dururken hızla uzaklaştım.

Atlantis'le gurur duyuyorum. İskelenin kenarında otururken altın güneşin evin üzerinde batışını izlerken, kendimi tasarıma hayranlıkla bakarken buluyorum. Bay Kohler beni bir düzineden fazla mimarla tanıştırdı. Projeyi teslim etmek için güvenle birini seçmeden önce.

Kesinlikle ilgi sıkıntısı yoktu - bu fırsat

Cenevre Gölü'nün تنها bir yerinde inşa etmek pek çok kişi için cazip bir ihtimaldi. Birkaç kişinin heyecan verici hayalleri olmasına rağmen, bir kişi vardı

Seçtiğim müteahhitte her şeyden önce ihtiyacım olan şey: güven **b a ğ ı** .

Güvenlik ve yalnızlık benim için ön plandaydı. Planlar iddialıydı ve kusursuz bir şekilde uygulanması gerekiyordu. Öncelikle evin yüzyıllardır ayakta duruyormuş gibi görünmesini istedim. Bu eksantrik adam hakkında dedikoduların yayılabileceğinin farkındaydım.

Gölün üzerinde devasa bir mülk inşa ediyordum ve en son istediğim şey, bu mülkün Mr.

Fleming'in Bond kötü adamları. Sonuç olarak, evi 16. Louis tarzında inşa ettirdim. Aslında şunu da belirtmeliyim ki, tapu kayıtlarını araştırmak isteyen herkes için Atlantis

on sekizinci yüzyıldan beri ayakta. Onlara büyük miktarlarda para teklif ettiğinizde erkeklerin sizin için neler yapabileceği şaşırtıcıdır.

Tapu sicili ayrıca meraklı gözlere mülkün Icarus Holdings'e ait olduğunu bildirecektir - Icarus Holdings'e bağlı bir paravan şirket iki direktörün yönetiminde: Eric Kohler ve Georg Hoffman. Bitti

Georg son on beş yılda iyi bir hukuk zekası geliştirdi. Söz verdiğim gibi, üniversiteye ve hukuk fakültesine devam etmesi için para ödedim. Bay Kohler onu mezun olur olmaz işe aldı ve açıkça onu genç yaştan itibaren yetiştirdiği bir çırağı olarak gördü. Eric beş yıl önce emekli oldu ve şimdi işlerimi Georg yürütüyor.

Eğer Kreeg bir gün İsviçre'yi koklamaya gelirse, onu bu işten uzaklaştırmak için her türlü makul önlemi aldığımı eminim.

Koku.

Aslında sıradan bir gözlemci bu mülkün tamamen yeni olduğunu anlayamaz. Her bir kapı tokmağı ve kaldırım taşına kadar dönem malzemelerinin kullanıldığından emin olmak için büyük özen gösterdim. Bu sayede Atlantis zarif bir ihtişama sahiptir. Dört kat yüksekliğindeki soluk pembe duvarları uzun, çok camlı pencerelerle noktalanmış ve tepesinde dik bir

Her köşesinde kuleleri olan eğimli kırmızı bir çatı.

Evin iç mekânı her türlü modern lükse sahip; kalın halılar ve dolgun kanepeler içerideki on iki yatak odasını süslüyor. Benim En sevdiğim kat, yedi yatak odasının inşa edilmesini istediğim en üst kat. Her biri ağaç tepelerinin üzerinden Cenevre Gölü'nün muhteşem manzarasına sahip. Ummuştum, dua etmişim ve safça *varsaymışım* ki şimdiye kadar her biri bana söz verilen kızlar tarafından işgal edilmiş olacaktı.

Angelina'nın yıllar önce. Ancak, boş kaldılar.

Atlantis'in çıplak gözle görülememesini sağladığım pek çok sırrı barındırdığını kimse bilemezdi. Belki de şimdi mimarımda aradığım en önemli özelliğin neden güven olduğu anlaşılmıştır.

Ben ya da Atlantis'in sakinlerinden herhangi biri istenmeyen ziyaretçi Eszu'nun kaçışını mümkün kılacak önlemler alınmıştır.

Belli sebeplerden ötürü, kaçış

Evin sırlarının tam olarak ne olduğu bilinmemekle birlikte, birisinin mülkten hızla kaybolması gerektiğinde, güvenliğe ulaşılabilmesini sağlamak için içeride gizli asansörler ve tünellerden oluşan bir ağ bulunmaktadır.

Evin Flora Vaughan'ı da gururlandıracak bahçelere sahip olmasını sağlamak istedim. Atlantis şimdi evin önünde uzanan ve aşağıya doğru devam eden geniş çimlerden faydalaniyor.

suyun kenarında. Gizli patikalar ve gizli mağaralar oluşturan sayısız çalı ve ağaç diktim.

Büyüme. Ilkbaharda, çiçekler açtığında, dünya üzerinde bundan daha güzel bir yer olduğuna inanmıyorum.

Keşke tüm bunları paylaşabileceğim biri olsaydı.

1951'de Granada'dan ayrıldığımda, bu günlüğün bir sonraki sayfasında Elle ve doğduğunu bildiğim çocuğumla mutlu kavuşmamı anlatacağıma söz vermiştim. Bu sözü bugün bozmuş bulunuyorum.

Angelina ile görüşmemin ardından Cenevre'ye geri döndüm ve Atlantis'i inşa etme sürecine başladım. İnşaat tamamlandığında, sevdiğim kadını ve küçük kızımı bulmak için dünyayı aramaya devam ettim.

Bu on dört yıl önceydi. Kızım nerede olursa olsun hızla bir yetişkin oluyor.

Metodik olarak başladım, önce Fransa'yı dolaştım, Elle'in birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bahsettiği kasaba ve köyleri ziyaret ettim. Reims'de bir garsonla tanıştım ve bana bir bebeği olan bir kadından bahsetti.

Yeni bir başlangıç için Güney İtalya'ya doğru yola çıktı... ben de oraya gittim. İspanya, Portekiz, Almanya ve Belçika'ya kadar kıtanın dört bir yanındaki belirsiz gözlemleri takip ettim.

Bana yardım etmesi için Eric Kohler'a her ülkedeki kayıtları araştırmasını söyledim.

'Leopine', 'Elle', 'Tanit', 'D'Aplièse' ... ve aklıma gelen her türlü varyasyon için ulus. Eric emekli olunca, sorumluluk Georg'a geçti. Genç adamı ne kadar takdir etsem azdır. O her zaman

Çok sıkıcı olması gereken bu işi yaparken kararlı olmaktan başka bir şey yapmıyor. Ne zaman bir ipucu keşfetse, nasıl olursa olsun

uçığa biner ve o yere giderim. Sonra da

İzin öldüğüne ikna olana kadar kafası karışmış sakinlerle özenle röportaj yapıyorum. Görevim sırasında dünyanın hiç tahmin etmediğim yerlerini gördüm. Kenya, Güney Afrika, Hindistan, Çin.

Okuyucu, onları aramaktan hiç vazgeçmedim. Dünyanın her köşesinde bulundum, bir gün bir sokağın köşesini dönerken ya da bir sahilde gezinirken Elle'in güzel yüzünü göreceğıme ikna oldum bir kez daha. Ama görevim sonuçsuz kaldı.

O halde neden günlüğüme döndüğümü sorduğunuza şüphe yok. Bu sabah eski bir dostumdan, Georg tarafından bana iletilen bir mektup aldım. Buraya ekliyorum:

Sevgili Bo,

Umarım bu mektup size hukuk bürosu aracılığıyla ulaşır. Mösyö Landowski öldüğünde keskisiyle birlikte iletişim bilgilerini de bana verdi. 'Birbirinize ihtiyacınız olursa diye' diye yazmıştı. Böyle anlayışlı biriydi.

Benimle Paris'te buluşabilir misiniz? Avukatın adresinden, Paris'te ikamet ettiğinizi tahmin ediyorum.

Bu günlerde Cenevre'deyim, umarım yolculuk çok yorucu olmaz. Size gelmeyi teklif ederdim ama altmış yaşındaki kemiklerim böyle bir şeye izin vermez.

*Seni son bir kez görmek güzel olurdu, Bo. Arkadaşın,
Laurent Brouilly*

Sayfaya baktım. Bay Kohler'ın iletişim bilgilerini vermiştim. Mösyö Landowski'den Ralph Mackenzie'ye kadar geçmişimdeki herkese, Elle'in kapılarına dayanması ihtimaline karşı ayrıntılar. Yıllar boyunca benim için çok şey ifade eden kişilerden ara sıra güncellemeler almak hayatımdaki küçük mutluluklardan biri oldu.

Mösyö Landowski 1961 yılında ölmüştü. Sonsuz utancıma rağmen cenazesine katılmamıştım, çünkü bunun mükemmel bir tören olacağını düşünmüştüm.

Kreeg'in beni pusuya düşürebileceği bir yer. Bu dünyada bir kızım olduğunu bilmek, bu dünyaya sıkı sıkıya bağlı kalma arzumu kamçılıyordu ve aşırı temkinli bir duruma geri dönmüştüm. Bunun yerine, bir haber aldığımda

Marcel'den ayrıldıktan sonra üç gün boyunca tek başıma ağladım ve yıldızlardan yeni hayatında ona iyi bakmalarını diledim.

Laurent Brouilly'ye gelince, Elle ve benim kaçmak zorunda kaldığımız o meşum Paris gününden beri onu görmemiştik.

Brouilly'nin mektubundaki adresi takip ettim ve Paris'in sessiz, Arnavut kaldırımli caddesindeki şirin evinin kapısını çaldım.

Montparnasse. Bir uğultu duydum ve kapı mavi tıbbi önlüklü genç bir bayan tarafından açıldı. Bana şaşkınlıkla baktı.

'Merhaba, madam. Mösyö Brouilly'nin burada yaşadığını düşünmekte haksız mıyım?'

Bana gülümsedi. 'Evet, burası Profesör Brouilly'nin evi. Sizi bekliyor mu?'

Bir an düşündüm. "Biliyor musunuz, tam olarak emin değilim. Eski dostu Bo'nun onu görmek için burada olduğunu söyler misiniz?"

"Elbette. Kapının mandalını taktı ve hızla geri döndü.

"Senin adından söz ettiğimde çok heyecanlandı, Bo. Lütfen içeri buyurun.' Brouilly'nin büyüleyici evine girdim.

Yıllar önce küçükük dairesinin olduğu gibi darmadağındı. Koridorda atılmış tuvaler, tozlu çarşaf, yarım

bitmiş heykeller . . . Gerçek bir *sanatçının* iniydi.

"Bugünlerde biraz zayıf, Mösyö Bo, her ne kadar sana söylerim. Onunla dikkatli git.' Başımı salladım. "Hemen şuradan. Genç kız, yeşil bitkilerle dolu bir oturma odasının kapısını yavaşça açtı. Yeşilliklerin arasında, acı verecek kadar ince ve Yaşlı Laurent Brouilly büyük kadife bir kanepenin üzerine tünemişti. Doğrusu, sanki açık pencereden gelen küçük bir rüzgâr onu yere düşürebilirdi.

"Hatırlayamıyorum," dedi. "Şimdi konuşabiliyor musun? Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açtım. "Şaka yapıyorum!" diye bağırdı Brouilly, kıkırdarak.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Merhaba Laurent. Tüy gibi hafif gelen elini sıkmak için odayı geçtim.

"Ne yazık ki tutuşum eskisi kadar güçlü değil," dedi. "Heykeltraşlık birkaç yıl önce pencereden dışarı çıktı. Ben resim yapıyorum, Gerçi. Lütfen, oturun.' Kanepedeki boş yeri gösterdi. "Hâlâ keman çalıyor musun? Ya da çello?"

"Bazen. Kolum eski bir sakatlıktan dolayı ağrımaya başlamadan önce yaklaşık on beş dakika idare edebiliyorum.

"Ah, evet, Landowski bahsetmişti. Dikkatle bana baktı ve ince kırı saçlarına ve kırılgan vücuduna rağmen gözlerinin zerre kadar değişmediğini görmek beni yüreklendirdi. "Teşekkür ederim, Hélène," dedi.

Kapıdaki genç kız.

"Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli, Profesör Brouilly. Odadan çıktı. Eski dostuma kaşlarımı kaldırdım. "Profesör, ha?"

"Beaux-Arts'ta heykeltıraşlık müdürlüğüne kadar yükseldim, inanabiliyor musun?

"Biliyor musun Laurent, isterdim. Soruyu sormadan önce durakladım. Zor bir soru. "Mektubunuzda beni "son bir kez" görmek istediğinizi yazmışsınız. Ne demek istedin? Kaç yaşındasın sen? Altmış bir mi?"

Şimdi altmış iki yaşındayım, Bo. Ama kör değilsin. Ben hastayım. Lanet olası doktorlar bana iyileşemeyeceğimi söylediler. Ne kadar yaşayacağımı tam olarak tahmin edemiyorlar ama birkaç yıldan fazla sürmeyecek.

aylar.'

"Laurent. . . Çok özür dilerim.

Cesurca omuz silkti. "Kanseri kabullenmek Bel'i yıllar önce kaybetmekten daha kolay.

Şefkatli bir eli bacağına koydum ve kemiği hissetmek beni üzdü.

"Hala onu düşünüyor musun? diye sordum.

"Her gün her dakika," diye cevap verdi nostaljik bir şekilde. "Ama ... Dudaklarında bir gülümseme belirdi. 'Her şeye rağmen kutsanmış bir hayat yaşadım. Şimdi size, sizin bile anlamakta zorlanacağınız bir hikaye anlatacağım.

kredi . . .' Gözlerini kapattı. "Yıllar önce, yeni bitirmiştım

Donatello üzerine bir ders veriyordum. Kitaplarımı toplarken, bir öğrenci yanıma geldi. Bo, yüzünü görür görmez anladım, çünkü aynaya bakıyor gibiydim. Kendisini Beatriz Aires-Cabral olarak tanıttı. Brouilly başını salladı.

"Aires-Cabral mı? Ben cevap verdim. "Bu Bel'in soyadı değil miydi? Gözlerime baktı. "Kesinlikle.

İnançsızlık içindeydim. "Vay canına.

"Babası Gustavo için annesinin bir heykelini yaptığını ve bu heykeli düğün hediyesi olarak Brezilya'ya gönderdiğimi hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Kıkırdadı. 'Keşke bilseydi. Karşımda, sınıfımda, kendi kızım duruyordu.

Bir süre sessizce oturduk, ikimiz de tıklandık. "Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Oldukça. Bana annesinin o henüz on sekiz aylıkken öldüğünü söyledi. Rio'da sarı humma salgını vardı,

ve ...' Sesi çatallaştı ve gözleri buğulandı. "Daha yirmi bir yaşındaydı. Onca kargaşa ve trajediden sonra, bu kadar genç ölmek

Affet beni. Brouilly'nin kül rengi yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Her neyse, tanıdığım için *babasını* sordum. Bana ilişkilerinin zor olduğunu ve yıllar geçtikçe Gustavo'nun şişenin d i b i n e daha da battığını söyledi. Gustavo, Beatriz'in sanatsal tutkularının peşinden gitmesini yasaklamış, ama o yaştaiken kendisi ölmüş.

On yedi yaşındaydı. Onun ölümünden sonra Beaux-Arts'a kaydoldu, tıpkı annesinin de ondan önce kaydolduğunu bildiği gibi.

'Ve sonunda senin sınıfına düştü,' diye fısıldadım. Brouilly ve ben birbirimize baktık, sonra ikimiz de gülümsedik.

'Evren muhteşem şekillerde işliyor, değil mi Bo? Her neyse, Beatriz beş yıl boyunca Paris'te kaldı. Doğal olarak onu kanatlarımın altına aldım. Montparnasse'daki evimi sık sık ziyaret ederdi. Hatta La Closerie des Lilas'da her hafta öğle yemeği yerdik, annesini de oraya götürürdüm. Kıkırdadı. 'Oh, ne büyük bir lütuf! Biliyorsun, ben Hatta onu Landowski'nin atölyesine götürdü. Ona *Cristo*'daki çalışmalarımızın fotoğraflarını gururla gösterdi ve gençliğimle ilgili hikâyeler anlattı.

Bir sonraki sorumu sormak için çaresizdim. "Ona hiç ebeveynliğiyle ilgili gerçeği söylediniz mi?

Brouilly yere baktı ve başını salladı. 'Ona Gustavo'nun gerçek babası olmadığını söylemeye ne hakkım o l a b i l i r d i ki? Hayır, mösyö, hayır.'

Kanepeye yaslandım ve tozlu tavana baktım. Duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Odanın görüntüsü Laurent'ın ölümü ve kızının hikâyesi boğazımda kocaman bir yumru yaratmıştı. Böyle bir olaydan sonra bir insan evrenin gücünden nasıl şüphe edebilir, bilmiyorum. Bir dakika sonra, ben soğukkanlılığını yeniden kazanmayı başardı. "Beatriz'le hâlâ konuşuyor musunuz?" "Birbirimize her ay yazıyoruz! Onun hayatı hakkında her şeyi biliyorum, Bo.

Ona iyi davranan ve onu seven iyi bir adamla evlendi. çok pahalı.' Brouilly iç çekti. 'Trajik bir şekilde ilk çocuğu öldü. Ama ikinci bir bebeği oldu.

"Adı neydi? Ben sordum.

"Cristina," dedi Laurent sessizce. Birden sıkıntılı göründü. "Beatriz'in bana anlattığına göre, o çok zor bir çocuk. Sadece yedi ya ş ı n d a olmasına rağmen annesine çok kötü davranıyor.

kötü.' Laurent dönüp pencereden dışarı baktı.

Sonraki cümle. 'Cristina son derece zeki ama konu diğer insanlara geldiğinde hiçbir duyarlılığı ya da empatisi yok gibi görünüyor. Bu da onunla başa çıkmayı neredeyse imkânsız hale getiriyor.

'Beatriz için ne kadar kötü,' diye cevap verdim. Zaten çok şey yaşadı.

"Evet. Brouilly yavaşça bana döndü. "Bu da beni bugün sizi neden buraya çağırdığıma getiriyor.

"Lütfen, devam et," diye onu cesaretlendirdim.

Brouilly nefes aldı ve bunu yaparken göğsündeki hafif tıkırtıyı fark ettim. 'Kızıma e l i m d e n gelen her türlü yardımı yapmak istiyorum ama bu dünyada fazla kalmayacağım, Bo. Ona ne kadar param varsa bırakacağım, ama çok fazla değil. Merak ediyorum, eğer ...' Sesi bir kez daha çatallaştı ve elimi onunkinin üzerine koydum. 'Acaba zaman zaman aileye göz kulak olabilir misin? Beatriz'in ebeveynliğinin sırrını ifşa etme riski olmadan sorabileceğim başka kimse yok, ki bunu kesinlikle yapmak istemiyorum.

Başımı salladım. 'Elbette Laurent. Beatriz'le temasa geçmemi ister misiniz?" "Hayır. Bu sadece daha fazla soru sorulmasına neden olur. Belki de sen

. uzaktan gözlemleyebilir ve eğer ailenin yardıma ihtiyacı olursa, birilerinin yardım edebileceğini bilmek muazzam bir teselli olacaktır.

"Anlıyorum. Laurent'ın bana verdiği görevin ciddiyeti aklımı başımdan almıştı. Onun ailesi Brezilya'da, ben ise İsviçre'de yaşıyordum. Üstesinden gelinmesi gereken çok sayıda pratik sorun olacaktı, Elle'i aramamda yaratacağı engelden bahsetmiyorum bile. Laurent'ın yalvaran gözlerine baktım. Tek suçu bir başkasını çok sevmekti. Bu fenomene aşınaydım. Karar verdim.

O zaman onu hayal kırıklığına uğratmayacağımı söyledim. "İstedığınızı yapacağımdan emin olabilirsiniz.

Yüzünden sıcak bir minnettarlık ifadesi yayıldı. "Teşekkür ederim, Bo. Teşekkür ederim. Elim okşadı. "Artık yorulmaya başladım ama gitmeden önce bilmek istediğin bir şey var mı?

Bir an düşündüm. "Evelyn," diye cevap verdim. "Ondan hiç haber alıyor musun?

Laurent yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Bo. Evelyn, Mösyö Landowski'den kısa bir süre sonra öldü.

Kalbim acıyordu. Bana karşı çok nazikti ve Elle'in yerini bulma arayışımın vahşiliğinde, onunla iletişimde kalmayı başaramamıştım. Dokun. 'On beş yıl önce onunla konuştuğumda, torunuyla bile tanışmadığını söylemişti. Söyleyin bana Mösyö Brouilly, bu sorun hiç çözüldü mü?

Brouilly başını salladı. "Hayır. Louis'i cenazede gördüm. Ama Giselle ya da Marina'dan hiçbir iz yoktu.

"Marina," diye hatırladım. "Adı buydu. Şimdi yirmili yaşlarında olmalı?

"Evet. Üzücü bir hikâye. Evelyn'den duyduğunuz gibi, Giselle doğanın bir gücüydü. Söylentilere göre içkiyle besleniyordu. Louis ile aralarındaki ilişkide işler kötüye gitti. Bir gün Marina'yı aldı ve kocasını geride bıraktı. Kocas

O zamandan beri bana sık sık kızıyla iletişim kurmaya çalıştığını, ancak Giselle'in kızının beynini ona karşı yıkamak için iyi bir iş çıkardığını söyledi.

"Ne kadar korkunç.

'Gerçekten de öyle. Ama sonra, duyduğum hikayelere göre, Giselle kendi kızıyla acımasızca kavga etmiş ve onu evden kovmuş.

O zamandan beri, görünüşe göre ...' Brouilly duraksadı. "Lütfen söyle Laurent.

"Geçenlerde Marcel Landowski'den Marina'nın Saint-Denis Sokağı'na sık sık gittiğini duydum. Ona boş gözlerle baktım. Brouilly içini çekti.

"Anlaşılan parasını çıkarmak için vücudunu satıyor.

Elimi ağzıma götürdüm. "Ah Laurent. Şakaklarımı ovuşturdum. "Yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım. Evelyn için.

Brouilly başını salladı. 'Yapabilecek durumda olsaydım harekete geçeceğimi düşünmek isterdim. Laurent derin bir nefes aldı ve nefes verirken irkildi. Bir elini göğsüne götürdü. "Hélène'i getirebilir misin?

"Elbette Laurent. Ayağa kalktım ve elimi tuttu. 'Sözünü tutacaksın, değil mi? Yemin eder misin?

"Yıldızların üzerine, Laurent.

Bana son bir kez gülümsedi. "O zaman doğruyu söylediğini biliyorum.

Yağmur Saint-Denis Caddesi'ni kayganlaştırıyordu ve yanıp sönen kırmızı ışıklar altındaki zemine yansıyor. İri yarı adamlar Yıkık dökük tentelerin altında sigaralarını tütürüyorlardı ve ben kaldırımda ilerlerken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyordum. Çok uzak değil İleride, kürk manto giymiş göz alıcı görünümlü bir kadın, köhne bir kafenin kapısında toplanmıştı. Dişlerimi sıktım.

"Affedersiniz," dedim ona yaklaşarak. "Birini arıyorum."

"Başka yere bakmayın, mösyö. Yüz frank vererseniz bana istediğinizi yapabilirsiniz. Göz kırptı.

'Hayır, yanlış anladınız, kastettiğim bu değildi. Marina adında bir kadını arıyorum.

Kadın gözlerini devirdi. "Benim gibi bir kadına sahip olmak varken, böyle küçük bir kızı ne diye istiyorsun ki? Ceketimin yakalarını tuttu.

"Hayır, *bunun* için burada değilim. Ben sadece ailesinin eski bir arkadaşayım. Bana onu burada bulabileceğim söylendi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kaşlarını çattı ve homurdandı. "Nasıl isterseniz, mösyö. Yolun ilerisini işaret etti. "Marina Le Léopard'da.

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Kadın omuz silkti ve arkasını döndü ve ben ilerideki parlayan neon tabelaya doğru devam ettim.

İçeri girmeye çalışırken deri ceketli iri yarı bir adam beni durdurmak için kolunu uzattı. "Yardımcı olabilir miyim, mösyö?"

"Birini görmeye geldim," diye cevap verdim.

'Üzgünüm, mösyö. Benden randevu almanız gerekiyor. Ama merak etmeyin, çok yardımseverimdir.

İstemsizce burnumu adama doğru çevirdim. 'Öyle bir şey istemiyorum, teşekkür ederim. Sadece Marina'yla konuşmak istiyorum.

Şüpheli görünüyordu. "Marina mı?

"Evet. Adam beni bir aşağı bir yukarı süzdü. 'İyi. Onu neden defterimde tuttuğumu bilmiyorum. Seçici biri. "Ve dilenciler seçici olamaz, mösyö. Adam konuşurken kendimi dizginlemek cesaret isterdi. Çaresiz bir insana bu kadar az saygı duymak. Kulübün kapısını iterek açtı. "Hemen arka tarafta.

Üzerlerinde kısa etekli kızlar olan takım elbiseli erkeklerin seyrek olarak bulunduğu loş ışıklı kulübe girdim. Küflü hava sigara dumanı ve çamaşır suyu kokuyordu. Odanın arka tarafına doğru ilerledim; burada dolambaçlı bir merdivenin yanındaki duvara uzun deri bir banket yerleştirilmişti. Zayıf bir kadın oturmuş, altı aylıktan büyük olmayan bir bebeği mırıldaıyordu.

"Şşş, *chéri*," diye teselli etti. 'Her şey yoluna girecek. Annen yakında dönecek.

"Merhaba," dedim. "Marina sen misin?

Kadın gözlerinde korkuyla bana baktı. "Pierre'in biri beni istediğinde haber vermesi gerekiyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. 'Lütfen, bu yüzden burada değilim. Ben büyükannenizin eski bir arkadaşıyım.

Marina şaşkın şaşkın baktı. 'Benim büyükannem yok. İkisi de ben doğmadan önce ölmüş.

Bunun zor bir görev olacağını fark ederek derin bir nefes aldım. "Ah. Aslında Marina, durum tam olarak böyle olmayabilir.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Sen kimsin?

Bebek ağlamaya başladı ve odanın öbür ucundan yüksek bir erkek sesi bağırdı. "K a p a şu lanet çeneni. Tanrım, buraya bu gürültüden uzaklaşmak için geldim!

Marina başını salladı. "Hadi, *chéri*, artık çok uzun sürmez.

Çocuğu nazikçe salladı ve o uyuyana kadar sessiz bir ninni mırıldandı. yerleşmeye başladı. "İşte böyle, bu daha iyi. Tekrar bana baktı. "Sadece ne istediğini söyle.

"Oturabilir miyim?" diye sordum, başıyla onayladı. "Bebek senin mi?"

"Hayır, arkadaşım Celine'in. Marina başını kaldırıp saate baktı. duvarda asılı duruyordu. 'Şu anda meşgul. Muhtemelen bir on dakika daha.

"Anlıyorum. Beceriksizce yer değiştirdim. "Dediğim gibi, büyükannen Evelyn'i tanıyordum. İster inanın ister inanmayın, ben küçük bir çocukken bana o bakmıştı.

"Hah. Peki bunun senin burada olmanla ne ilgisi var?

Kollarımı kavuşturdum. 'Yakın zamanda eski bir arkadaşımdan aile durumunuzu öğrendim ve ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Sizin için çok zor olmalı.

Marina dudaklarını büzdü. "Merhametinize ihtiyacım yok, mösyö.

"İhtiyacınız yok, sadece isterseniz yardım teklif edebilirim.

' dedi.

Gözlerimin içine baktı. 'Senin gibi adamların geldiğini duydum. ve dünya vaat ediyor. Kızlar onlarla birlikte gidiyor ve sonra da mal muamelesi görüyorlar. Ben olduğum yerde iyiyim, çok teşekkür ederim.

Böyle bir şey duyduğum için çok utanmıştım. 'Hayır, Marina. Ö y l e bir şey değil. Büyükannen - babanın annesi - seni çok severdi. Sen doğmadan önce ölmedi. Aslında seninle tanışmak için yanıp tutuşuyordu ama annen bunu istemedi. Belki de kıskanmıştır diye düşünüyorum.

Marina dikkatini bebeğe vermeden önce bir süre bakışlarımı tuttu.

"Buna inanabilirim.

'Evelyn bir zamanlar bana karşı çok ama çok nazikti. Ben de bu iyiliğinin karşılığını elimden geldiğince ödemek isterim. Marina, neye ihtiyacın var? Eğer

Para ya da dinleyecek bir kulak, her ikisinde de yardımcı olabilirim.

Genç kadın gözlerini devirdi. 'Ben bu kadar saf değilim.

Burada hiçbir bağ olmadığını düşünüyorum, mösyö. Kesinlikle paranızı istemiyorum.'

Başka seçeeneğim olmadığı için devam ettim. 'Ben sadece bir dostum, yardım etmek için buradayım . . ve evet, büyük bir borcumu ödemek için. Birden yüzü kıpkırmızı ve terden sırlıklam olmuş iri yarı bir adam

Merdivenlerden inerken şapkasını Marina'ya doğru eğdi. Onu kızıl saçlı ve file taytlı, uzun boylu, ince bir kadın takip ediyordu.

Adam gözden kaybolduğunda Marina'ya, "İğrenç kokuyordu," dedi. 'Merhaba ufaklık! Ma Teyze için iyi miydin?" diye devam etti, bebeği Marina'nın elinden alarak.

"Altın kadar iyiydi. Çok sevimli, Celine.

"Korkunç biri, değil mi küçüğüm?" dedi Marina, bebeğinin alnına şefkatli bir öpücük kondurarak. "Al bakalım. Elini cebine attı ve Marina'ya birkaç frank verdi. "Senin payın.

"Teşekkür ederim, Celine.

Celine bana baktı. 'Kendine bir müşteri buldun, değil mi anne? Çok şanslısınız efendim. Haftalardır kabul ettiği ilk müşteri sizsiniz.

"Celine, lütfen," dedi annem nazlı nazlı.

'Bunda utanılacak bir şey yok. Annem esasen burada bir kreş işletiyor, değil mi? Birkaçımızın küçük çocukları var. Biz para kazanırken o da onlara bakıyor.

Başımı salladım. "Bunu yapması çok iyi.

Celine güldü. "Bunu çok seviyor. Neden bebek bakıcısı olmadığını anlamıyorum anne!

"Kimse beni istemez," diye fısıldadı.

Deri ceketli iri adam kulübe girdi, Celine'e doğru yürüdü ve başını salladı.

"Şimdiden bir tane daha," diye inledi. "Bu benim şanslı gecem. Celine bebeği Marina'ya geri verdi ve üst kata geri döndü.

'Marina, sana daha fazla yük olmayacağım. Ama güven bana, yardım etmek için buradayım. Elimi cebime attım. Arkadaşım Georg'un bilgilerini içeren bir kart. İstedığınız zaman bu numarayı arayın, sizi bana doğru.' Marina başıyla onayladıktan sonra dikkatini Celine'in çok sevgiyle baktığı çocuğu. Le Lézard'dan çıkarken bir gün onunla temasa geçmesi için dua ettim.

Cenevre'ye döndükten sonra Georg Hoffman'a Beatriz Aires-Cabral ve kızı hakkında düzenli bilgi alabilmem için Rio de Janeiro'daki bir hukuk bürosuyla irtibata geçmesi talimatını verdim. Çok şaşkındı.

Kendisinden ricada bulunduğumda, yeni adıyla Schweikart & Schweikart'ın ofislerinde kendisiyle konuştuğumda her zamanki gibi yardımsever davrandı.

Rue du Rhône'daki Hoffman.

'Bunu senin için ayarlamaktan mutluluk duyarım Atlas, ancak bunun fonların en verimli kullanımı olup olmadığını merak ediyorum. Sizin için çok daha ucuz olurdu

Yılda bir ya da iki kez Brezilya'ya uçun, böylece olayları bizzat inceleyebilirsiniz.

'Endişen için teşekkür ederim Georg, ama bana mesafemi korumam talimatı verildi. Ayrıca, kasada nakit sıkıntısı da yok, değil mi?

Georg kıkırdadı. 'Hayır. Aslında bu sabah New York'taki borsamızdan bir telefon aldım. Yatırımlarınız görülmemiş bir hızla artıyor. Kohler'in eski masasının üst çekmecesinden bir not defteri çıkardı. 'Telex, Control Data, Teledyne, Üniversite Bilgisayar, Itek ... teknoloji patlıyor. Pot büyüyor ve büyüyor. İncelemem için notlarını bana uzattı.

"Ve sen Georg, paramı altın ve gümüşe yatırmam için beni ikna etmeye çalışıyordun.

Yanakları kızardı. "Evet. Korkarım finansal içgüdülerim henüz olabileceği kadar güçlü değil.

'Benimki de değil, genç dostum. Neden yatırım yaptığımı biliyorsun. teknoloji.' Georg'un karşısındaki sandalyeye oturdum. Onu bir zamanlar Eric Kohler'in oturduğu odada görmek hâlâ biraz tuhaftı.

"Evet," diye cevap verdi. "Bir gün Elle'i bulmamıza yardımcı olabileceği umuduyla. "Kesinlikle," dedim ve parmağımla onu işaret ederek vurguladım. 'Güvenli olarak

Altın ne kadar değerli olursa olsun, bana bilgisayar veri tabanları ve küresel izleme ekipmanları sağlayamaz. Omuz silkтім. 'Hisselerim hiç getiri sağlamasa bile, manzarayı ilerletmek için akıllı insanlara milyonlarımı vermek daha iyidir.

'Kesinlikle. Şimdi, Aires-Cabral ailesi söz konusu olduğunda bu Brezilyalı firmadan neyi takip etmesini istiyorum?

Georg iyi bir noktaya değindi. Laurent belirsizdi. Kollarımı kavuşturdum ve göle baktım. 'Onlara sadece Ailenin sağlığı ve mali durumu da. Başıyla onayladı.

"Olmuş bil Atlas.

"Teşekkür ederim Georg. Ayrıca, Paris'ten gelecek bir telefona karşı tetikte olursan sevinirim. Marina adında genç bir hanımla tanıştım. Evelyn'in torunu.

Georg şaşırmış görünüyordu. "Oh.

'Ona senin telefon numaranı verdim. Eğer ararsa, ki umarım arar, lütfen onu derhal Atlantis'e bağlayın. Hayır.

güvenlik taraması gerekli. Georg'un not defterini geri verdim, o da bir şeyler karaladı. "Claudia nasıl bu arada?

"Hâlâ fırında çalışıyor. Aslında yakın zamanda genç bir adamla tanıştı - bir müşteriyle - ve ondan gerçekten hoşlanıyor ... Georg kendinden memnun görünüyordu. "Kelime oyunu yapmak istemedim," diye yalan söyledi.

Kıkırdadım. "Peki sen bu konuda ne hissediyorsun, ağabey?

Düşünmek için kalemimi yere bıraktı. "Eğer o mutluysa, ben de kesinlikle mutluyum.

"Mükemmel. Lütfen ona sevgilerimi iletin. Gitmek için ayağa kalktım.

"Ah, vallahi

Bu arada, geçen hafta ortaya çıkan başka isimler var mı?

Bir parmağını kaldırdı ve masadaki başka bir çekmeceyi açtı. "Ben Gdansk'ta yaşayan bir "Eleanor Leopold" bulmayı başardım. Anladığımı kadarıyla doğduğundan beri orada yaşıyormuş, ama eğer zekiyseniz kayıtların değiştirilebileceğini en iyi siz biliyorsunuz. Yeni bilgileri içeren kâğıt parçasını bana uzattı.

"Gdansk o zaman," diye cevap verdim. 'Polonya'ya hiç gitmedim. Uçuş için rezervasyon yaptırabilir misin?

"Elbette.

"Çok iyi. Teşekkür ederim Georg, sanırım bu maraton görüşmemiz sona erdi. Gelecek hafta tekrar görüşürüz.

"Sadece ... bir şey daha vardı. Normalde çok sakin ve ölçülü olan Georg tereddütlü ve gergin görünüyordu. Evrak çantasını açtı ve masanın üzerinden bana başka bir kâğıt parçası uzattı.

"Nedir bu?

"Elle'ye ek olarak, talimatınız uyarınca "Kreeg Eszu" adının geçtiği her şeyi de takip ediyoruz.

Kâğıt parçasına baktım ve yüzümdeki kan çekildi. Georg bana Lightning Communications adında yeni bir şirketin kuruluş belgesi gibi görünen bir şey uzatmıştı. Kâğıtta, 'Müdür'ün altında, Eszu'nun adı yazıyordu.

May 1974

Yıldırım İletişim'in soruşturması günlerce sürdü.

İletişim. Yunanistan'da kurulmuş ve Atina'da kayıtlı bir adresi vardı. Georg ve ben hemen harekete geçtik, hukuk firmaları ve özel dedektifler tuttuk.

Keşfedebildikleri şey şuydu

sinir bozucu derecede azdı. Şirketin kendisi faal değildi (ve son on yıldır faaldi). Yine de hesaplar her yıl dosyalanmaktadır, hiçbir gelir ya da harcama göstermiyor.

Kreeg'in kendisine gelince, ekipler Eszu'nun şu anda şehrin kenarındaki büyük, kapılı bir yerleşkede ikamet ettiğini tespit etti. Dışarı çıkarken görüldüğü nadir durumlarda bana bulanık fotoğraflar gönderildi,

Ve aklımda hiç şüphe yok ki bu adam birkaç kez hayatıma son vermeye çalıştı. Geçtiğimiz on yıl boyunca.

Bu günlüğe son yazdığımdan beri Kreeg benimle hiçbir şekilde iletişime geçmedi, ya da tespit edebildiğimiz kadarıyla beni aramaya teşebbüs etmedi. Sadece muazzam malikanesinde kalıyor ve kendini çok fazla **k e n d i n e** saklıyor.

Yıllar geçtikçe ve ekibim Kreeg'in hareketlerini gözlemledikçe, başlangıçtaki paniğim tedirginliğe dönüştü ve bu da kafa karışıklığı ve on yıl sonra, teselliyi

Tam olarak dünyanın neresinde olduğunu. Ira *adında* inanılmaz derecede zengin bir Yunanlı kadınla evlendiğini ve bu kadına miras kaldığını öğrendik.

petrol kralı olan eski kocasından aldığı para. Ira Eszu geçen yıl, 1973'te, çiftin tek çocuğunun doğumu sırasında öldü. Kayıtlara göre

Ira 1927'de doğmuştu, yani kırk beş yaşındaydı. O zamanlar Bu nedenle doğum sırasında komplikasyonlar yaşanması sürpriz oldu.

Yine de erkek bebek yaşadı. Adı Zed Eszu olarak kayıtlara geçti. Durumu yakından takip etmeye devam ediyoruz.

Belki de Evelyn'in torununun yaşadığını bilmek sizi memnun edecektir, Marina, sonunda bana ulaştı. Ben Paris'ten ayrıldıktan yaklaşık iki yıl sonra Georg Atlantis'e telefon etti. Bir adamla yaşadığı bir olayı anlatırken onu endişeyle dinledim.

Saint-Denis Sokağı'ndan kaçmasına neden olan Le Léopard'daki saldırgan 'müşteri'. Ona para göndereceğime dair güvence verdim.

Ama o bunu kabul etmedi. Daha ziyade, hem Paris'ten ayrılabilmesi hem de yardım almadan geçimini sağlayabilmesi için ona bir iş sağlayıp sağlayamayacağımı sordu. Onu Atlantis'e davet ettim.

ve ona hizmetçilik teklif etti. Kaçınılmaz olarak sıkıcı bir olaydı, sadece ben etrafta dolanıyordum. Marina itaatkâr bir şekilde

Bir süre elektrik süpürgesi ve ütü yaptı ama tatmin olmadığı belliydi.

"Çocukları özlüyorum Atlas," dedi bir bardak içki eşliğinde bana.

Bir akşam Provençal rosé.

Georg'a Marina'nın eski okulunda yarı zamanlı bir iş bulmasına yardımcı olup olamayacağını sordum ve teşvik olarak benden bir bağış teklif etmesini istedim. Genç Mösyö Hoffman'ın

Marina için bir şey yapmak söz konusu olduğunda kendini aşıyor. Ona bir köpek yavrusunun sahibine baktığı gibi bakıyor: adanmışlıkla, itaatkârlıkla, hayranlıkla. Georg'un bu girişiminde başarılı olduğunu söylemeye gerek yok. Marina, son birkaç yıldır Cenevre'de ebeveynleri geç saatlere kadar çalışan çocuklar için okul sonrası kulüpleri işletiyor. Katılan herkes tarafından çok sevilmektedir.

Marina Atlantis'teki Pavillion'da ikamet etmekte ve teşekkür etmek için ana evi işletiyor. Benim için yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve genel olarak ev hayatımın devam etmesini sağlıyor. Yıllar içinde onun arkadaşlığı benim için çok şey ifade etmeye başladı. Hiçbir şey yok Şu anda benim hayatım hakkında bilmediği bir şey var, ya da tam tersi. Ona kökenimi, Elle'yi arayışımı ve Kreeg Eszu'dan neden korktuğumu anlattım. Georg'la birlikte üçümüz, değer verdiğim tuhaf küçük bir aile birimi haline geldik.

Aile birimlerinden bahsetmişken, bu günlüğün sadık okuyucuları Rio de Janeiro'daki Aires-Cabral'lara bakmakla görevlendirildiğimi hatırlıyorum. Laurent Brouilly ne yazık ki ben öldükten sadece birkaç hafta sonra öldü.

Montparnasse'da ziyaret etti. Onu hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım.

Yıllar geçtikçe Laurent'in torunu Cristina daha da sorunlu hale geldi. Brezilyalı ekibimiz bize onun ailesine cehennemi yaşattığını söyledi. Gençliğinde Rio'daki bazı barlara sık sık gitmeye başlamış ve kötü bir kalabalığa karışmış. Bana fakslandı.

Cristina'nın polis tarafından tutuklanmasıyla sonuçlanan ailesine sarhoş ve dağınık bir şekilde döndü. Sonunda okuldan atıldı ve zamanının büyük bir kısmını şehrin *varoşlarında* geçirmeye başladı. Hukuk bürosu, kızın bir süre sonra

Bir çeşit uyuşturucu bağımlısıydı.

Sonunda, Rio'daki ekip bize Cristina'nın aile evine herhangi bir sıfatla geri dönmeyi bıraktığını ve hayatını Rio'nun tepelerinde yaşamayı seçtiğini bildirdi. Çok geçmeden bir *favelada* aşık olduğu genç bir adam olduğu anlaşıldı. Ben de öyle olabileceğini düşündüm. Hem Beatriz hem de Cristina birbirlerinden kurtulmuşlardı ve hayatlarını diğerine acı verme yükü olmadan yaşayabilirlerdi. Ta ki Cristina'nın uzun objektifle çekilmiş bir fotoğrafı elimize geçene kadar. Kirli bir sokakta oturmuş, bir köpeği okşuyordu.

Fotoğraftaki en dikkat çekici şey Cristina'nın karnının büyüklüğüydü. Belli ki hamileydi.

Dün sabah Georg'dan çılgınca bir telefon aldım. "Atlas, bilmen gereken bir şey var.

"Devam et, Georg.

'Cristina erken doğum yapmış. Anladığımız kadarıyla hastaneye bile gitmemiş. Çocuk *favela* sokaklarında doğmuş.

"Tanrım. Onu derhal *faveladan* çıkarmalıyız. Yeni doğmuş bir bebek için uygun bir ortam değil. Brezilya ekibine onlar için kiralayabileceğimiz uygun bir mülk bulmalarını söyleyebilir misiniz?

Georg iç çekti. "Dahası da var. Bana Cristina'nın bebeği bir yetimhaneye götürdüğü söylendi. Görünüşe göre, onu öylece bırakıp kaçmış.

Bir sonraki hamlemi düşünürken başım döndü. Bu yepyeni hayata, varoluşuna mümkün olan en acımasız başlangıç verilmişti. 'I

Beatriz'le iletişime geçmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ona bir torunu olduğunu söyleyelim. Eminim çok sevinecektir.

"Bundan hiç şüphem yok Atlas, ama benim işim pratik kalmak ve böyle bir hareketin sonuçlarını sana hatırlatmak.

"Devam et o zaman.

'Öncelikle, Cristina son derece dengesiz biri. Ailesiyle arasının bozuk olduğunu biliyorsunuz. Görünüşe göre, uyuşturucu alışkanlığını finanse etmek için annesinin mücevherlerini çalmış - ki bu da onu daha da derinleştirmiş nörolojik sorunları var. Bir gün annesinin çocuğunu kaçırdığını öğrenirse, ...' diye endişeleniyorum.

Ne demek istediğinizi anlıyorum. Çocuk için güvenli olmayabilir. Bebek. Bir gün Cristina'nın ortaya çıktığını ve işine geldiği için çocuğunu geri almaya çalıştığını düşünün. Etrafımda çılgınca adımlar atmaya başladım.

ofis. "Ayrıca, Beatriz'le temasa geçersen, asla açıklamayacağıma yemin ettiğim soyu hakkında soru işaretleri doğacak.

Georg ciddiyle konuştu. 'Size nasıl tavsiyede bulunacağımı bilmek zor. Brezilya'da onu y a n ı n a alabilecek uygun bir aile bulmaya çalışabilirim. Ama bu kolay olmayacaktır. Rio'daki yetimhaneler *favelalardan* gelen yeni doğanlarla dolu. Çoğu kalıcı aile bulmakta zorlanıyor.

Apprentis d'Auteuil'de bir aile bulamayan Elle'i düşündükçe ürperdim. Kalbim yeniden parçalara ayrıldı. Eylemsizlik kabul edilemezdi. 'Hayır Georg, bebek için kişisel sorumluluk almam gerekiyor. Ona birini bulacağım.' Göle doğru baktım, Sabah güneşinde parılıyordu. 'Onu buraya, Cenevre'ye geri getireceğiz ve ben de ona uygun bir aile bulacağım. Tıpkı senin için yaptığım gibi. Bu gece uçmak istiyorum.

"Biletleri ayarlayacağım," diye onayladı Georg.

'Biletler, çoğul. Marina bana eşlik etmeli. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bebeklerle ilgili ilk şey. Ve çocuğu mümkün olan en kısa sürede alabilmemiz için ne gerekiyorsa yapın.

İki saat içinde Marina ve ben özel jetimle Paris'in yeni Charles de Gaulle havaalanına gittik ve oradan da Rio'ya giden jumboya bindik. Pistteki Boeing 747'ye yaklaştığımızda yol arkadaşımın çenesi düştü. 'Bu şeyin uçacağından emin misin?

Chéri?! Zafer Taki'ndan daha büyük!'

'Sizi temin ederim, bu kuşun karnında birçok kez uçtum ve beni gideceğim yere tek parça halinde ulaştırmayı hiç başaramadım.

Ayrıca, birinci sınıf kabinde seyahat edeceğiz. Havada olduğunuzun farkına bile varmayacaksınız.

Uçuş sırasında Marina'ya çocukluğumu ve hem büyükannesi Evelyn'in hem de Laurent Brouilly'nin bana gösterdikleri nezaketi anlattım. bana gösterdi.

"Küçük *bebeğin* bizimle ne kadar kalacağını düşünüyorsun? Marina sordu. Çalıştığım yıllar boyunca onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim.

Ona uygun bir ev bulana kadar. Bu birkaç hafta sürebilir. Belki de bir ay. Gülümsemesini bastırmakta zorlandı.

İnişte, Rio de Janeiro'da tuttuğum hukuk ekibinin bir temsilcisi tarafından karşılandık ve bize Copacabana'ya kadar eşlik etti.

Palace Hotel. Avenida Atlântica üzerinde etkileyici bir figür oluşturmuştur, Rio'nun en ünlü plajının üzerinde yükseliyor. Dış cephesi bana biraz Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Başkanlık Beyaz Sarayını hatırlattı. Şık ve klimalı lobinin yarın ziyaret edeceğimiz *favela* ile büyük bir tezat oluşturacağından hiç şüphem yoktu.

"Her şeyin ayarlandığını söylemekten büyük memnuniyet duyuyorum efendim," dedi avukat Fernando. 'Şehirde son derece saygın bir firmayız ve bu nedenle, belgelerinizin yanı sıra

tavsiyesinin, müdür için yeterli olduğunu belirtmiştir.

Yetimhane, koruyucu aile başvurunuzu hızla kabul edecektir. Dürüst olmak gerekirse, birçok çocuk için ev bulmak bir mücadeledir ve

yer için minnettarım.' Başını iki yana salladı. "Her neyse, yetimhane yarın sizi

bekliyor ve çocukla birlikte gitmekte özgürsünüz. "Yardıma için teşekkür ederim Fernando. Ve lütfen benim

Son on yılda benim için yaptığınız cesur iş için tüm ekibe teşekkür ederim.

"Edeceğim, Bay Tanit. Selam verdi ve lobiden çıktı.

O öğleden sonra Marina beni Rio'nun yapış yapış sokaklarında dolaştırarak bebek bezi, biberon, mama, tülbent ve çocuğu Avrupa'ya geri götürmek için ihtiyacımız olan her şeyin izini sürdü. Onu takip ettim.

Ne yapacağını bilmez bir halde etrafta dolanıyor, gerekli gördüğü her şey için fon sağlıyordu. Bu görev o kadar yorucuydu ki

Yaşadığım jet lag nedeniyle o gece bir bebek gibi uyudum, açık pencereden gelen okyanus dalgalarının sesi beni derin bir uykuya daldırdı.

Ertesi sabah Marina ve ben bir taksiye atlayıp Rocinha gecekondu mahallesine gittik.

Şoför turistleri bu devasa kentleşmiş gecekondu mahallesine götürme konusunda çekingendi ama ben ona riskleri bildiğimi söyledim.

Yolculuğun birkaç dakikasında 'Bak,' dedi. Şoför yukarı doğru Corcovado dağına işaret etti - üzerinde tanıdık beyaz bir heykel duruyordu, kollarını açmış, şehri kucaklıyordu. 'İşte bizim *Cristo Redentor*'umuz. Belki onu daha önce fotoğraflarda görmüşsünüzdür.

Gülümsedim ve 'Evet' diye cevap verdim. Landowski'nin solgun, zarifçe yontulmuş, bulutların arasında melek gibi süzülüyormuş gibi görünen figürüne baktım. Onu yukarıda görmüş olmama rağmen Paris'teki atölyeye yaklaştığımda, gerçek nefes kesiciydi. Eski dostumu daimi evinde gördüğümde kendimi gurur ve huşu dalgalarıyla boğulmuştu.

Tepelere doğru çıktıkça beton ve tuğlanın yerini ahşap ve oluklu metal alıyordu. Rahatsız edici görünümlü sıvı Sıkışık sokaklarda su akıyordu, yerleşim yerinin çoğunda temel temizlik bile yoktu. On beş dakikalık bir yolculuktan sonra -zenginliğin yoksulluğa dönüşmesi için gereken tek şey buydu- yetimhanenin önünde bizi bitkin görünümlü bir kadın karşıladı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve gömleği çeşitli renk ve boyutlarda lekelerle kaplıydı.

"Bebek? *Europa*? Biz yaklaşırken sordu. "Evet," diye cevap verdim.

Başıyla onayladı ve bir anlığına bizi baştan aşağı süzdü. Memnun olmuş gibi görünerek bizi içeri davet etti. "Tamam. Gelin.

Bizi ilkel bir binanın içine götürdüler. Yerler ve duvarlar betondur ve atmosfer karanlık ve kirliydi. Doğrusu, burası bana biraz hapishaneyi hatırlattı. Kadını takip ettik

İkinci bir kapıdan geçtik ve bizi karşılayan manzara karşısında şok oldum. Farklı yaşlarda otuz ya da daha fazla çocuk bir odaya tıkmıştı. tek kişilik oda. Bunalan personel, günün sıcaklığında sakin kalabilmek için mücadele ediyor, çığlık ve bağırışlardan oluşan bir kakofoni tarafından azarlanıyordu.

Ağlıyordu. Benim gözümde asıl sorun, etrafta yeterince oyuncak olmamasıydı.

"*Mon dieu*," diye nefes aldı Marina. 'Zavallı, zavallı çocuklar.

Odanın içinde yürürken düzinelerce iri göz bizi takip etti. Kalbimin ikiye bölünmesinden korktuğum için bakışlarına karşılık vermemeye çalıştığımı söylemekten utanıyorum. Kırk yıldan fazla olmuştu

bir yetimhaneye adım attığımdan beri. Safça, bunca zaman sonra koşulların daha iyi olacağını varsaymıştım. Daha fazla para, daha fazla kaynak, daha fazla bilgi ... daha fazla sevgi. Ama burada, Rio'nun orta yerinde , her şeyin daha da kötü olduğunu görmek beni çok üzdü.

Kırk yıl önce Apprentis D'Auteuil'de olduğundan daha kötü durumdaydılar.

Marina ve ben yaklaşık on bebeğın bulunduğu ayrı bir odaya alındık. Her çocuğın yeterince kundaklandığından emin olmaya çalışan bir kadın görevliydi. Bizi odanın sonundaki bir beşiğē götürdüler.

"Sen bebeğim," dedi takip ettiğımız kadın.

Marina ve ben karyolanın içine baktık. Çocuğın başının üstündeki siyah saçlar ve ilk kez gördükleri iki yeni yüze göz kırpan bir çift kocaman, ürkmüş göz beni şaşırttı.

"Oh, *bonjour*, küçük kız, *bonjour*!" dedi Marina. 'Yoksa *olá* mı demeliydim? Gözlerine bak Atlas. Kocamanlar! Ve bu kadar genç biri için çok açık.

'Büyük büyükannesine benziyor,' dedim dürüstçe.

"Gerçekten mi? Ne kadar güzel. Kadın bebeğı işaret etti ve Marina onu nazikçe kucağına aldı.

Kalabalık odaya doğru geri yürüdük. Tam çıkmak üzereyken kadın ellerini çıırttı, sanki bir şeyler hatırlıyormuş gibi

Bir şey. "*Um momento, por favor*! Kapıdan geri koştu.

Bebek ağlamaya başladı ve rahatsız edici bir mırıldanma olarak başlayan şey kısa süre sonra tam bir feryada dönüştü. "Oh, şşşt, *chérie*, her şey yoluna girecek, söz veriyorum.

"Biberona ihtiyacın var mı, Marina? Aceleyle omzuma astığım deri çantaya daldım.

"Aslında kendimi biraz baygın hissediyorum," dedi Marina. 'Sıcaktan ve tüm o sevimli çocukları görmekten. Onu biraz alabilir misin?

'Oh, uzun yıllardır bir bebeği kucağıma almadım. Emin değilim...'

"Çok kolay, herkes yapabilir. İşte. . .' Marina çocuğu nazikçe bana uzattı. 'Başına dikkat et. Dirseğinin üzerine koy. İşte geldik. Odanın köşesindeki tek ve paslı sandalyeye doğru hızla ilerledi.

Gözlerimin içine bakan bebeğe baktım. Bir tür ilkel babalık içgüdüleriyle, doğal olarak onu sallamaya başladım ileri geri. Şaşkınlık içinde küçük kız ağlamayı kesti ve yüzü tuhaf bir memnuniyetle buruştu.

'İşte buradasın Atlas. Doğuştan yeteneklisin,' dedi Marina göz kırparak, bir yandan da kendini kuvvetle yelpazeliyordu.

"Çok güzel," diye cevap verdim.

Kadın elinde kolyeye benzeyen bir şey tutarak geri döndü. Onu bana vermeye çalıştı ama acemi bir bebek sahibi olarak beceriksizce ayak sürüyordum. Marina cesurca ayağa kalktı ve onu almak için yürüdü.

"Bu nedir?" diye sordu bana. Boş gözlerle kadına baktım.

'Bebek için. Annesinden,' dedi.

'Ah,' diye cevap verdim, anlayarak. "Teşekkür ederim. *Obrigado*. Marina kolyeyi arka cebime yerleştirdi. 'Şimdi gidiyoruz. Hoşça kalın.

Kadın bize tekrar başını salladı. "Kendinize iyi bakın. Lütfen. Ellerini yalvaran bir hareketle birleştirdi.

"Söz veriyorum, yapacağız.

Rio'daki zamanımız çok kısa sürdü ve gün bitmeden üçümüz jumbo jetin birinci sınıf kabinine geri döndük.

Marina, öğleden sonranın büyük bölümünde kucağında mışıl mışıl uyuyan bebeği kucakladı. Brezilya semalarına tırmanırken a k l ı m a bir düşünce geldi.

"Marina ... ona isim vermek bizim sorumluluğumuzda mı?

İçini çekti ve bana yorgun bir gülümseme verdi. "Emin değilim. Tüm bunlar öyle bir kasırgaya dönüştü ki, bunu hiç düşünmedim bile.

Uçuştan yaklaşık bir saat sonra, yolcuların biraz uyuması için kabin ışıkları söndürüldüğünde, bebek

Hiç şüphesiz kabin basıncının verdiği rahatsızlıktan dolayı tedirgin olmuştum. Koltuğumda kayarken cebimdeki kolyeyi hissettim. İçine uzandım ve çıkardım.

Gerçekten de en muhteşem parçaydı. Ortadaki mücevherin opalesan tonunu inceledim, mavimsi, dalgalı ışıltısına hayran kaldım. Ay taşı olduğundan neredeyse emindim. Bu taşlar, tıpkı diğer taşlar gibi romantik bir efsaneye sahipler.

sevgi ve korumayla ilişkilendirilmeye başlandı. Cristina'nın kolyeyi geçmişiyile bir bağlantı olarak çocuğuna bıraktığı düşüncesi boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Marina'nın tüm besleme, sallama ve mırıldanma çabalarına rağmen, bebeğin çığlıkları giderek daha yüksek sesle çıkıyordu. Tüm çabalarına rağmen

Annem biraz yıpranmış görünüyordu. "Ben de deneyebilir miyim?" diye teklif ettim.

"Lütfen," diye cevap verdi.

Ayağa kalktım ve annem onu bana verdi. 'Hadi, ufaklık. Her şey yolunda. İlk kez uçağa bindiğimde ben de gergindim. Birinci sınıftan ayrıldım ve onunla uçağın arkasına kadar yürüdüm. Memnuniyetle. harekete ve manzara değişikliğine olumlu tepki verdi. 747'nin arka tarafına ulaştığımızda, bazı hostesler loş bir ekip alanında kahve hazırlıyordu. "Özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim.

"Hiç de değil efendim," diye cevap verdi sarışın genç bir kız. "Şuna bakın! Çok sevimli.'

'Teşekkür ederim,' dedim gülümsemesine karşılık vererek.

'Bir babanın yeni doğanlara yardım ettiğini görmek çok güzel. Çoğu burun kıvrıyor ve kendi başlarına hareket edebilecekleri zamana kadar bekliyorlar. Hostes bebeğin yüzüne bakmak için eğildi. "Size nasıl baktığına bir bakın. Babasını o kadar çok seviyor ki.

Koğuşumla ilgilenmeyi bitirdiğinde, çok uyanık olsa da sessiz bir bebekle uçağın ön tarafına döndüm. Marina'nın kıvrıldığını ve koltuğunda mutlu bir şekilde uyukladığını fark ettim. Onu kesinlikle suçlamıyordum. Son iki gün olumlu bir şekilde

Fiziksel ve zihinsel olarak yorucuydu. Yavaşça onun üzerinden geçtim ve çocuğa bakmadan önce kendi koltuğuma geri döndüm.

'Şimdi ikimiz de çok sessiz olacağız ki Marina uyuyabilsin. Senin için de uygun mu? Fısıldadım. Bebek göz kırptı ve ben de kıkırdadım. "Aferin kızıma. Bebeği kucağıma almanın bana verdiği huzur duygusunun farkına varmıştım. O küçük Demet yeni başlangıçları, umudu, fırsatı temsil ediyordu. Onun için sevgi ve neşe dolu bir yaşam diledim. Bana doğru kıkırdadı. "Şşş, şşş, küçüğüm," diye fısıldadım.

Önümde uzun bir on saat varken ilham almak için etrafıma bakındım ve bakışlarım solumdaki pencereye takıldı. Ay Aşağıdaki bulutların üzerinde ıslıl ıslıl parlıyor, gökyüzünü parlak bir ışıltıyla dolduruyordu. "Sana yıldızların hikayesini anlatayım mı küçük kız? I Başını hafifçe sol dirseğimden sağ dirseğime doğru kaydırdım, böylece pencereye doğru eğildi. 'Gökyüzünde daha çok yıldız var dünyanın tüm plajlarındaki kum tanelerinden daha fazla. Buna inanmayı her zaman imkânsız bulmuştumdur ama gerçek bu. Çocukluğumdan beri sonsuz takımyıldızları beni büyüler, her biri bir olasılığın sembolüdür. Görüyorsun ya küçüğüm, yıldızlar hayat verenlerdir. Yalnız ve karanlık gökyüzünde ışık ve sıcaklık sağlarlar. Bebek daha yavaş göz kırpmaya başladı, sesim istenen yatıştırıcı etkiyi yarattı. "Ama orada bir takımyıldızı var ki ben onu diğerlerinin toplamından daha büyüldür, Pleiades olarak adlandırılır. Hikâyeye göre yedi kız kardeş varmış. Babaları Atlas -benim de aynı ismi paylaştığım- Zeus tarafından dünyayı ayakta tutması için görevlendirilmiş bir Titan'dı. Kız kardeşler, çok farklı olsalar da, yeni dünyanın ilk günlerinde birlikte mutlu bir şekilde yaşadılar. Ama bir şans eseri acımasız avcı Orion ile karşılaşan kızlar, onun amansız takibinin nesneleri haline geldiler. Böylece kız kardeşler gökyüzüne kaçtılar. Onları bu gece görebilirsin, bak!' Başımı eğip gökyüzüne baktım. küçük uçak penceresinin altından ebedi yoldaşlarımı gizlice g ö r m e y i başardım. 'Hayatım boyunca teselli ve rehberlik için onlara baktım. Onlar benim koruyucularım ve yol gösterici ışıklar. Maia'nın bu gece en parlak görünen olması ilginç. Her gece kız kardeşlerini gölgede bıraktığı söylenir, ama sonra bir gün Alcyone daha da parlamış. Aslında "Maia", "Büyük Olan" anlamına gelir.

bazı çevirilerde. Hatta Romalılar tarafından bahar tanrıçası olarak görülüyordu, bu yüzden beşinci ayımız "Mayıs" olarak bilinir. Baktım Kollarımda uyuyakalmış olan bebeğe baktım. "Oh, seni sıktım mı, ufaklık? Kıkırdadım.

"Belki, *chéri*, ama beni sıkmadın. Arkamı döndüğümde Marina'nın yan koltuktan bana baktığını gördüm.

'Özür dilerim, Marina. Seni uyandırmak istememiştim.

"Sadece uyukluyordum. Bebeğe baktı. "Aman Tanrım. Gerçekten sihirli bir dokunuşun var. Seni çok seviyor.

Dudaklarımdan bir gülümseme geçti. "Öyle mi düşünüyorsun?

"Biliyorum, *chéri*. Onu zor ve üzücü bir varoluştan kurtardın.

"İkimiz de kurtardık.

Marina gülümsedi. 'Yıllarca ailesini gözlemleme görevini üstlendin ve sonra biri tehlikeyle karşı karşıya kaldığında harekete geçtin. Senin yaptığını yapabilecek başka birini tanımıyorum. Sen inanılmazsın Atlas.

'Teşekkür ederim, Marina. Bunu söylemen çok cömertçe.

Yanımdan geçip pencereden dışarı baktı. "Daha önce bana ona isim vermenin bizim sorumluluğumuzda olup olmadığını sormuştunuz. Sanırım zaten biliyorsun.

ona ne dendiğini. Pencereden ay ışığının aydınlattığı manzarayı işaret etti.

"Maia... Ben de cevap verdim.

August 1977

O ilk birkaç hafta bebek bezleri, geğirme ve uzun beslenme geceleri. Marina'nın ana eve taşınması için ısrar etmişim, böylece küçük saatlerde destek sağlayabilirdim. Sanırım o anlar en sevdiğim anlardan bazılarıydı - Maia ve ben yalnızken, gecenin sessizliğinde, sadece Gölü'nde yaşadım. Tek bir kelime bile etmeden bana çok şey öğretti. Otuz yıl boyunca Elle'i bulmaya ve Angelina'nın bana verdiği kehanetin peşinden gitmeye o kadar odaklandım ki başkalarına kapalıydım. Bencildim, tek fikirliydim ve Takıntılı. Bebek Maia gözlerimi açtı. Yıllardır olmadığım bir şekilde hayattayım.

Marina, Maia'yı gördüğüm anda ondan asla ayrılamayacağımı anladığını söylüyor. Gerçekten de, ben Uçağın tekerlekleri Charles de Gaulle'e inmeden önce kader. Maia tüm uçuş boyunca altın gibi iyiydi ve Yedi Kız Kardeş mitolojisi repertuarımın tamamını dinledim. Böylesine masum, kırılgan bir insanı yaşlanan ellerimde kucaklamak bana bu dünyanın en rahatlatıcı dersini hatırlattı: ne olursa olsun, hayat galip gelir.

Marina'ya kararımı söylerken gergindim, ebeveynlik pozisyonu için yeterli donanıma sahip olmadığımı düşüneceğinden endişe ediyordum. Bu kadar endişelenmeme gerek yoktu. Aslında, yüzü sevinçle doldu.

'Oh, bu gerçekten harika bir haber, *chéri*! Maia'yı yasal olarak evlat edinmeniz elbette doğru. Onun sana ihtiyacı olduğu kadar senin de ona ihtiyacın var.

Kaçınılmaz olanı söylemeden önce ona sarıldım. "Bunu tek başıma yapamam, Marina.

Güldü. "Sen de yapmamalısın! Seni bir bezini giymeye çalışırken izledim. Bence bir orangutan bunu daha hassas bir şekilde yapabilir!

"Burada kalıp Maia'ya bakacağını mı söylüyorsun? Heyecanla sordum.

'Evet, *chéri*. Tabii ki.

Georg evlat edinme belgelerini tamamladı. Onun önerisi üzerine, Maia'nın soyadı herhangi bir soyadı değişikliğini önlemek için 'D'Aplièse' olarak kaydedildi.

'Tanit' olmasının bir sonucu olarak ortaya çıkabilecek istenmeyen dikkat.

Ve böylece ben de bir baba oldum.

Altmış yaşıma yaklaşırken, şunu fark ettim ki Angelina'nın kehanetinin gerçekleşmesi pek olası değil. Elbette, Georg'a hala Elle'in adını bulmak için dünyanın veri tabanlarını aratıyorum, ancak zayıf ipuçlarını takip etmek için fiziksel yolculuklar daha az hale geldi sık sık. Ne zaman uzakta *olsam*, Atlantis'e dönmek ve küçük Maia ile vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum. Onu bahçelerde ve kıyı şeridinde gezdirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok, ve ona maceralarım ile ilgili uzun masallar anlatmak için.

Elbette bu, dünyada yaşayan ve bana en az küçük Maia kadar ihtiyacı olan biyolojik bir kızım olduğu fikrinin beni derinden etkilemediği anlamına gelmiyor. Sadece bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Uzun zamandır inancımı yıldızlara ve kehanetlere bağladım. Belki de gerçek dünyada yaşamamanın zamanı gelmiştir.

Bu akşam erken saatlerde bir telefon aldığımda bunu yapmam için bana keskin bir hatırlatma yapıldı. Normalde ahizeyi kaldırdığımda arayan Georg'dur. Aramalarım onun şirketi aracılığıyla izlenir. Eszu'dan (bu arada, bir fare kadar sessiz olan) istenmeyen temas.

"İyi akşamlar Georg," dedim telefona cevap verirken. "Alo?" diye cevap verdi Norveç aksanlı bir ses.

"Horst?" diye sordum. O ve Astrid, Forbes ailesi ve Ralph Mackenzie ile birlikte, Atlantis'le doğrudan bağlantısı olmasına izin verdiğim tek insanlar.

İyi akşamlar, Bo. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur?

'Hiç de değil, sevgili dostum. Sen nasılsın? Övünmek gibi olmasın ama zahmetsizce Norveççeye geri dönerek sordum.

"Fiziksel olarak iyiyim, Astrid de öyle.

Telefon cihazını elime aldım ve deri ofis koltuğuma oturdum. "Felix'in son bestesini *The Instrumentalist* dergisinde *okudum*. Bravo! Çok gurur duyuyor olmalısınız.

Cevap verdiğinde Horst'un sesi asıktı. "Torunumla en son gurur duyacağım şey bu.

"Oh. Şaşırmıştım.

"Bu konuya girmeden önce söyle bana *baba*, genç Maia nasıl?" diye sordu.

"İnanılmaz derecede iyi! Sorduğun için teşekkürler Horst. Daha bu sabah onu yüksek sesle *Winnie the Pooh* okurken yakaladım. *Aslında* değil

Daha üç yaşında. Ama farklı karakterler için sesini ayarlıyordu, tıpkı benim ona anlatırken yaptığım gibi ...' Ağlamaklı olmamak için kendimi zor tuttum.

Horst kıkırdadı. "Çocuklar bir nimettir.

"Bana her gün yeni bir şey öğretiyor," dedim düşüncesizce Telefonun kablosunu parmağımın etrafında kıvrarak. "O şey çikolatanın gömlekten nasıl çıkarılacağı olsa bile.

"İkinizin bu kadar iyi anlaştığınızı duyduğuma çok sevindim ünlü. Hatta bir duraklama oldu. "Elle hakkında bir şey sorabilir miyim?

'Korkarım söyleyecek bir şey yok Horst. Her geçen gün umudumu daha da yitiriyorum. Bildiğin gibi, arayışımı asla durdurmayacağım ama şu anda odaklanmam gereken Maia var.

"Öyle olduğunu biliyorum.

Hattaki eski dostumu duymakta zorlanıyordum. 'Üzgünüm Horst, seni duymak biraz zor. Biraz daha yüksek sesle konuşmanın bir yolu var mı?

'Ah ... hayır, korkarım yok. Astrid yukarıda uyuyor ve konuşmak istediğim konu seninle benim aramda kalmalı.

Sandalyemde doğruldum. "Her şey yolunda mı?

Horst nefes verdi. "Açıkçası, eski dostum, değil. Yüzünü buruşturdu.

"Sorun Felix. Kendini oldukça zor bir durumun içine soktu.

"Anlıyorum. Elimden gelen her türlü tavsiyeyi vereceğim.

"Bildiğiniz gibi Felix burada, Bergen'de meşhur oldu. Aslında, tüm Norveç'te. İnsanlar onu büyük Pip'in yetimi olarak tanıyor. Halvorsen ve oğulları henüz bebekken trajik bir şekilde ölen güzel eşi Karine. Bu konuda makaleler yazıldı ve diyebilirim ki müsrif oğul kendi efsanesine inanmaya başladı.

"Anlıyorum," diye cevap verdim, nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim.

"Tüm bunlar, kendisine Bergen Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevi verilmiş olması gerçeğiyle birleşti. Orada pek çok genç kadın var . . ."

Bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gitmemiştir. "Genç kadınlar mı?"

"Evet. Astrid ve ben onu ne zaman görsek, ki bugünlerde bu çok nadir, kolunda yeni bir tane var. Ve çok fazla içiyor. Horst bitkin bir şekilde iç çektii.

Bir an düşündüm. 'Biraz üzü ve şöhreti olan genç bir adam. Bence başka bir şey beklemek saflık olur,' diye cesaretlendirdim. "Umarım bu, yıllar geçtikçe atlatacağı bir evredir.

Horst kahkahalarla güldü. 'İçmeye devam ederse olmaz. Basitçe parçalanacak.

Sunabileceğim yardımı düşündüm. 'Biliyorsun, bazı Avrupa genelinde son derece saygın rehabilitasyon klinikleri mevcuttur. Bildiğin gibi dostum, konu para olduğunda hiçbir sorun yok. Belki de Felix için bir tedavi planını finanse etmeme izin verirsiniz?"

"Teşekkür ederim Bo. Ama anladığım kadarıyla başarılı olmanın anahtarı

Rehabilitasyon, rehabilite edilmeyi istemektir.

Felix'in bunu yapmadığını kesinlikle doğruluyor. Her neyse,' diye devam etti Horst, 'elimizdeki mesele daha karmaşık.

Beklentiyle ayağa kalktım. "Lütfen bana tam olarak ne demek istediğinizi anlatın. "İki gün önce, Bergen'de market alışverişi yaparken, genç bir kadın bana yaklaştı. Solgun ve kül rengi görünüyordu, sanki Haftalardır uykusuzmuş. Adının Martha olduğunu ve ikizlere hamile olduğunu söyledi.

"Ah," dedim, anlamaya başlamıştım.

"Ona iyi dileklerde bulundum ve bunun benimle ne ilgisi olduğunu sordum. Sonra bana babalarının Felix olduğunu söyledi.

"Ah Horst.

"Onun öğrencisi olduğunu ve çok yakın olduklarını söyledi, derinden aşık. Ama görünüşe göre torunum onun destek taleplerine yanıt vermeyecek.

Bana böylesine bir nezaket gösteren bu adam için derin bir üzüntü duydum. "Astrid'le senin ihtiyacınız olan son şey bu Horst.

Oldukça. Ama durum daha da kötüleşiyor. Onunla tanıştığım da Martha bir şekilde sorunlu görünüyordu. Konuşma şekli ve gözlerindeki telaşlı bakış. Ona endişelenmemesini söyledim, telefon numarasını aldım ve bana biraz zaman kazandırması için Felix'i arayacağımı söyledim. Her şeye rağmen torunuma şüpheyile yaklaşıyordum. I

O akşam onu kamarasında görmeye gittim. Kapıyı bana açtığında şok olmuştu ve umutsuzca boşluğu saklamaya çalıştı.

içeri girdiğim de şişeler. Ona süpermarketteki kadından bahsettim.

"Nasıl tepki verdi?

Öfkeyle. Martha'nın üniversitede ona bir kez baktığını ve hemen saplantı derecesinde aşık olduğunu söyledi. Ona onunla yatıp yatmadığını sordum.

itiraf etti. Ben de doğal olarak ona benimle gelmesini ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmesini söyledim.

"Buna ne dedi?

"Açıkça reddetti. Martha'nın uzun süreli bir partneri olduğunu ve hamileliği kendisinin değil de onun yapmasının mantıklı olduğunu söyledi.

Boştaki elimle gözlerimi ovuşturdum. "Anlıyorum.

"Felix bana Martha'nın sayılamayacak kadar çok akıl sağlığı sorunu olduğunu söyledi. Onun kendisi için bir tehlike olduğuna inanmam için bana yalvardı.

Durumu düşündüm. "Ona inanıyor musun?

Horst iç çekti. "Felix ile yüzleşmemden sonra Martha ile şehir dışında bir restoranda buluştuk. Torunumla olan romantik ilişkilerini biraz fazla detaylı anlattı,

tarihler de dahil, ve bana öyle geliyor ki çok az şüphe var. Babası Felix' tir.'

Horst'a nasıl tavsiyede bulunacağımı bilmek çok zordu. "Doğru," diye cevap vermeyi başardım.

"Ama ... Horst'un bunun her saniyesini acı verici bulduğu açıktı. 'Sanırım Felix Martha konusunda haklı. Sadece iki kez birlikte olmalarına rağmen, ona tamamen takmış gibi görünüyor.

Bu Felix'in yaptıklarını mazur göstermez ama en azından genç kadının akıl sağlığıyla ilgili söylediklerine hak veriyorum.

Kitaplığıma geçtim ve Pip'in *Hurtigruten*'de bana hediye ettiği şanslı kurbağayı elime aldım. "Çocuk anne karnında iyi mi?" diye sordum.

Horst asık suratla, "Çocuklar," diye cevap verdi. "İkizleri olacak. Ultrason bunu doğruladı.

'Affedersiniz, bebeğin görüntüsünü getirebildikleri yer burası mı? Ya da bu vakada bebeklerin?

"Evet. Horst kendini toparlamak için bir an durdu. "İşte burada işler saçma bir hal alıyor. Martha'ya çocukların cinsiyetini bilip bilmediğini sordum. Başını salladı ve bana gururla bir erkek çocuk beklediğini söyledi. Ama diğlerinin kız olduğunu söylediğinde gözlerini devirdi ve yüzünü buruşturdu.

Kaşlarını attım. "Yani oğlunu öğrenmekten memnun oldu ama kızını öğrenmekten memnun olmadı mı?

Kesinlikle. Martha, Felix'le bir kız çocukları olacağını söyledi. mükemmel çocuk, bir sonraki büyük Halvorsen adamı.' Horst inledi. 'Kızını sorduğumda omuz silkti, sanki tamamen onun varlığını reddediyorum.'

Şanslı kurbağayı sıkıca kavradım, sanki durumu bir şekilde düzeltmesini ister gibiydim. "Yüce Tanrım. Neden?

"Size söylediğim gibi, bu genç kadının zihinsel sorunları var. "Astrid'in bu durumdan haberi var mı?

"Hayır. Mecbur kalmadıkça ona bu yükü yüklemeyeceğim. Ve emin olun, mecbur kalacağım. Bunlar benim torunlarım... sevgili oğlumun torunları. Martha'yı ve ortaya çıkan durumu görmezden gelemem.

Horst'un duygularını anlıyordum. Şüphesiz onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi hissederdim. "Ne yapmayı planlıyorsunuz?

Horst derin bir nefes aldı. "Felix'in sorumluluğu kabul edip doğru olanı yapma şansı yok. Davranışlarından utanç duyuyorum. Sesi biraz atallaştı. "Babası da öyle. Horst

boğazını temizledi ve soğukkanlılığını yeniden topladı. Özür dilerim, Bo. Her neyse, Martha'yı o öldükten sonra içeri almamız gerektiği sonucuna vardım.

doğum yapar. Bebeklerin kendi başlarına güvende olabileceklerine inanmıyorum. Soylarının zarar görmemesini sağlamayı oğluma ve Karine'ye borçluyum.

Bu adamın nezaketi sınır tanımıyor muydu? 'Çok asilsin Horst,' diye cevap verdim.

'Ama . . . Bo. Ben doksan üç yaşında bir adamım. Günlerim ciddi şekilde sayılı. Astrid yetmiş sekiz yaşında ve daha uzun yaşayacak, ama kim bilir. Çok az paramız var, çoğu Felix'in Eğitim ve kendisini içinde bulduğu zor durumdan kurtarmak.

"Başka bir şey söyleme Horst. Bir çek yazacağım. . ."

"Teşekkür ederim, ama sizden istediğim para sizin değil.

"O halde nedir, dostum? Horst'un hattın aşağısına doğru kaydığını duydum. "Aşkıınız. Maia'nın son zamanlarda sana verdiği mutluluğu biliyorum.

Üç yıldır. Sesinde bir hafiflik var, müzik çaldığımız akşamlardan beri duymadığım derinlerden gelen bir şarkı kulübemde birlikte. Bir çocukla Astrid ve benim idare edebileceğimize inanıyorum. Ama iki çocukla, açıkçası, yapamayız.

Nabzım hızlanmaya başlamıştı. "Ne soruyorsun Horst?" "Küçük kızı.

Küçük kızı alır mısın?

Şok içinde sandalyeye geri çöktüm. Böyle muazzam bir istek karşısında ne diyebilirdim ki? 'I . . . Horst ...'

Yalvarışına devam etti. 'Bunun bir insanın bir başkasından isteyebileceğinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama doğrusu, başka ne yapabilirim bilmiyorum, Bo. Martha hasta ve ikiz kardeşi var olduğu sürece kızı hak ettiği sevgi ve ilgiyi göremeyecek. Horst'un nefesi aniden hızlandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. 'Kızı evlatlık vereceğinden hiç şüphem yok. Astrid ve ben bu açığı seve seve kapatmaya çalışırdık ama yaşlandık ve zayıf düştük.

Bir dakika kadar rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim sonunda.

'Şimdi bir şey söylemene gerek yok, Bo. Lütfen teklifimi değerlendirmek için istediğiniz kadar zaman ayırın. Sizden ricam Çünkü senin ne kadar iyi bir adam olduğunu biliyorum. Dahası, sen

Pip ve Karine ile olan tek bağlantım. Size ne kadar hayran olduklarını ve torunlarına bakmanızdan ne kadar gurur duyacaklarını biliyorum. Horst yine hıçkırarak ağladı.

"Bunlar çok nazik sözler, Horst. Onun bu kadar üzgün olduğunu duymak yıkıcıydı.

"Ne olursa olsun, Pip'e bir kardeş vermediğimiz için hep pişmanlık duyduk. Küçük Maia'nın birlikte oynayacağı bir kız kardeşi olmasının onun hayatını daha da güzelleştireceğinden hiç şüphem yok.

"Bunu kesinlikle çok düğüneceğim.

'Martha her an doğabilir. Çocuklar doğduktan sonra Astrid'e her şeyi anlatacağım ve o da bizimle birlikte kulübeye taşınacak, böylece ona göz kulak olabiliriz. Horst kendini toparladı. 'Eğer

Astrid'in torunu hakkında bir şey bilmesine gerek yok, en iyisi bu. Onun ne kadar nazik olduğunu biliyorsun. Her ikisini de üstlenmeye çalışacağından şüphem yok ve bunun herkes için doğuracağı sonuçlardan korkuyorum.

Ahizeyi yerine koydum, kendime bir bardak Provençal rozesi doldurdum ve suyun kenarındaki çimlere oturmaya gittim. Horst'un benden az önce yaptığı ricanın ciddiyetini kavramak zordu. Zihnim Pip, Karine, Elle ve benim Bergen'deki görüntülerimizle dolup taşıyordu.

Orada yaşadığımız mutluluğu. Elle'in küçük Felix'e nasıl baktığını hatırladım, gözlerinde en iyi arkadaşının kurduğu aile birliğini yansıtmaya özlemi vardı.

Bir zamanlar Halvorsen ailesinin iyiliğinin karşılığını ödemek için her şeyi yapacağıma yemin etmişim.

Göklere baktım. "Bana yol göster Pip. Söyle bana, Karine. İstediklerin bu mu?"

"Baba, baba, baba, baba, baba!" diye tiz bir çığlık geldi arkamdan.

Omzumun üzerinden baktığımda Maia'nın hızla bana doğru geldiğini gördüm, onu gülümseyen Marina takip ediyordu.

"Merhaba, sevgili kızım! Onu kucağıma aldım ve kollarımın arasına aldım. "Günün iyi geçti mi?

"Evet!" diye yanıtladı Maia coşkuyla.

"İnanamıyorum ama *Madeline*'in ilk birkaç satırını bana okumayı başardı," dedi Maia, elini omzuma koyarak.

'Aman Tanrım. Belki de elimizde küçük bir bilgin var, Marina!

"Gerçekten de olabilir.

Kucağımda el çırparak oturan kızıma baktım. "Maia?" "Evet," diye cevap verdi.

Gözlerimle buluşması için çenesini yukarı kaldırdım. "Küçük bir kız kardeş ister misin?

Marina'nın elinin omzumdan düştüğünü hissettim ama Maia'nın minik yüzü aydınlandı. "Bir kız kardeş mi? Benim için mi?

"Doğru. Gülümsedim. "Sadece senin için. Maia başını kaldırıp Marina'ya baktı, ben de onun bakışlarını takip ettim. Şaşkın bir şekilde üzerimde duruyordu, eli kalça.

"Annemin karnında mı yaşayacak?

Zekası beni şaşırtmayı asla başaramadı. 'Hayır, yaşamayacak. Yıldızlardan sihirli bir şekilde gelecek. Tıpkı senin gibi. Bunu ister miydin? Maia'nın gözleri büyüdü ve parlamaya başladı.

"Birlikte hikâyeler okuyabilir miyiz?" diye sordu. "Elbette, sevgilim.

"O zaman evet lütfen!

Kıkırdadım. 'Tamam o zaman. Annem ve ben bunu düşüneceğiz.

"Evet, doğru Maia," diye araya girdi Marina telaşla. 'Düşüneceğiz Bu konuda. Haydi, tatlım. Banyo vaktin geldi.'

O gece Georg'u Atlantis'e davet ettim ve o, Marina ve ben terasta gelişen durumu tartıştık.

'Bunu yapmak zorunda hissettiğini biliyorum Atlas, ama bu sorumluluğu alabileceğinden emin m i s i n ? İkinci bir evlat edinme, Elle'yi aramak için yapacağın seyahatlere daha da az zaman ayırman anlamına gelecek,' diye belirtti Georg.

Başımı iki yana salladım. 'Yeni gelişimizin işlerin bu yönünü Maia'ya bakmanın zaten etkilediğinden daha fazla etkileyeceğinden şüpheliyim. Asıl soru senin için Marina. Bir yenidoğanla daha başa çıkabilir misin?

Atlas. Bana beslemem ve bakmam için yüz tane bebek verseniz mutlu olurum. Onları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, *chéri*. Eleştirel bir kaşını kaldırdı. 'Yine de bir dahaki sefere lütfen benimle konuş Maia'ya böyle bir fikir sunmadan önce.'

Ellerimi havaya kaldırdım. Özür dilerim. Sadece onun ne yaptığını bilmek zorundaydım. tepkisi oldu. Eğer tepkisi olumlu olmasaydı, Horst'un talebini bu kadar dikkate almazdım.

Annem başını salladı. "Anlıyorum. Gözlerini sessiz göle dikti. "Ne olursa olsun, bence arkadaşların sana sonsuza kadar minnettar kalacaktır," dedi sessizce.

Ertesi sabah, istediğini yapacağımı teyit etmek için Horst'u aradım. Minnettarlığından ağladı. O günün ilerleyen saatlerinde Martha'nın çok mutlu olduğunu söylemek için benimle tekrar iletişime geçti. Plan. Bunu kendim teyit etmek için onunla görüşüp görüşemeyeceğimi sordum, ancak Horst bana Martha'nın akli durumu göz önüne alındığında kim olduğumu bilmemesinin bebek için daha iyi olacağını söyledi. Üç gün sonra Martha'nın doğum yaptığı haberini aldım ve Marina ile birlikte uçakla Bergen'e gittik.

Atlantis'e götürdüğümüz küçük kız, başını süsleyen parlak kızıl saç tutamıyla dikkat çekiyordu. Tüm yolculuk boyunca Yumruklarının bir şeye kararlı bir şekilde sıkılı olduğunu fark ettim. Ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Maia'nın karyolanın üzerinden yeni bebek kardeşine baktığını görmek kalbimi eritti ve kararımın doğru olduğunu teyit etti. Çok sessiz ve nazik bir yaklaşımı vardı.

'Onun adı Alcylene. Yıldızın adı,' diye fısıldadım.

"Merhaba Ally," dedi Maia, kız kardeşinin adını telaffuz etmek için elinden geleni yaparak.

"Evet," diye fısıldadım. "Merhaba, Ally.

May 1980

Arthur Morston Books, yeni boyanmış olması dışında, uzak kaldığım otuz yıl boyunca hiç değişmemiştir. Rupert Forbes'u tekrar görmek son derece güzeldi. Beni sıkı bir el sıkışıyla karşıladı. ve içten bir kucaklaşma. "Vay canına, bir gün bile yaşlı görünmüyorsun ihtiyar!" dedi yüzünde geniş bir sırıtışla.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim.

'Beni pohpohluyorsun Atlas, yaşlı fasulye, ama yalan söylüyorsun. Dişler.' Şakağını işaret etti. 'Şu lanet gri saçlara bak. Büyükbabam gibi görünüyorum!

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum Rupert, ama bugünlerde sen bir büyükbabası.

Gülümsedi. "Tanrım. Öyle miyim?! Böyle iğrenç dedikodular yayma!" Güldüm. "Çocuklar nasıl?

"Oh, harika, teşekkür ederim. Orlando'nun beşinci yaş gününü kutladık. Louise ona Dickens'ın tüm eserlerini verdi. Dedim ki Ama görünüşe göre *Noel Şarkısı*'nı çoktan bitirmiş. Saat beşte!

"Aman Tanrım. Aranızda bir dahi var! Ve nasıl ... um ... beni affet, Rupert ... Owenmus?"

'Merak etme eski dostum, kendimi bile zor hatırlıyorum. Oenomaus. Zavallı herif. Laurence'a bu isimle acı çekeceğini söylemeye çalıştım ama Vivienne görünüşe göre bu isimde kararlıydı. Yine de söylemekten gurur duyuyorum ki

bunun onu engellemesine izin vermedi. Hazırlık okulu rugby takımının kaptanı.

Bunca yıldan sonra, Rupert'in neşeli İngiliz tavrı hala m o r a l i m i düzeltebiliyordu. Her şeye rağmen, bu yolculuğa endişeliydim. Kreeg ile ilgili olduğunu tahmin ettiğim 'bazı önemli haberleri paylaşmak' için beni Londra'ya davet etmişti. Artık emekli olmasına rağmen, Rupert'in hala İngiltere içinde bağlantıları vardı. İstihbarat. Önemli bir şey çıkarsa Georg'la irtibata geçecekti ama bu iş için benim gelmemde ısrar etmişti.

Rupert kitapçının *kapısını* kilitledi ve yüzünü dışa dönmek için işaret etti. 'Ailen nasıl? O küçük kızların sizi epeyce oyaladığını tahmin ediyorum!

"Evet, öyle. İnanır mısınız, şimdi üç ve altı yaşındalar!

Marina ve ben onlara "korkunç ikili" demeye başladık!

Üst kattaki dairede hazırladığı çay bardağını bana uzattı. 'Öyle mi? Biliyor musun, sana gerçekten hayranım. Şimdi ne yapıyorsun? Altmış mı?'

'Altmış iki,' diye onayladım.

'Tanrım. Altmış iki ve iki kızın üvey babası. Bu enerjiyi nasıl buluyorsun anlamıyorum, ihtiyar delikanlı!

'Klişe olduğunu biliyorum ama bana yeni bir hayat verdiler derken gerçekten ciddiym. Şimdi kendimi hiç olmadığım kadar genç hissediyorum.

"Bunu duymak harika Atlas, gerçekten öyle. Dükkânın arka tarafına yakın bir çift pelüş chesterfield sandalyeyi işaret etti. "Gel ve otur. Onu takip ettim, *Şiir* ve *Felsefe* bölümünü geçtim. raflar.

"Bu çok tuhaf bir şey," dedim, "ama burası hâlâ aynı *kokuyor*.

'İşte sana kitaplar, Atlas. Güvenilir ve değişmez. Sizin ve Elle'in otuz yıl önce raflara koyduğunuz ve satılmayan bazı kitapların olabileceğini düşünmek bana tuhaf geliyor. Battık kanatlı sandalyelere oturduk.

"Bu yüzden mi buradayım, Rupert? Endişeyle sordum. "Elle hakkında bir şey mi keşfettin? Bunca yıldan sonra en büyük korkum, onun yerinin bulunduğunu ve artık yaşamadığını söylemek.

Rupert başını salladı. 'Üzgünüm, eski dostum. O konuda hâlâ bir şey yok. İç çekti. 'Onu bulamadığım için çok utanıyorum. orada mallarla gel' dedi. Çayından bir yudum aldı. 'O her neredeyse, iyi ve gerçekten saklanmış durumda.

Ciddiyetle başımı salladım. "Biliyorum. Lütfen kendini suçlama Rupert, Georg dünyanın dört bir yanındaki özel dedektiflere ve istihbarat şirketlerine onu arattı. Hiç kimse bir şey bulamadı.

Kaşlarını çattı. Bu son derece olağandışı. Normalde bir insan ortadan kaybolduğunda arkasında bıraktığı *bir şey* olur. onları bulmamıza yardımcı olur. Ama senin Elle'in sanki buhar olup uçmuş gibi. Sana hayranım Atlas. Onu ne zamandır arıyorsun? Otuz yıl mı oldu? Ve sen hiç pes etmedin.

"Vazgeçseydim kendimi asla affedemezdim," dedim sessizce.

"Biliyorum. Geçmiş yıllardan beri başını ağrıtan o dikene gelince, Kreeg Eszu . . .' Omuz silkti. "Adam hâlâ o devasa yerleşkesinde saklanıyor gibi görünüyor.

"Evet. Elle'le otuz yıl önce arkasına saklandığımız daireye açılan kapıya baktım. "Karısı öldüğünde yaşama isteğini kaybettiğini varsayabilirim sadece. Avlanmaktan vazgeçti.

Rupert bu olasılığı düşünürken gözlerini kıstı. "Bence bu adil bir tahmin. Oğlu şimdi kaç yaşında olabilir?

Hesaplamam bir anımı aldı. 'Sanırım Maia ile aşağı yukarı aynı yaşta. Belki altı ya da yedi?'

'Zavallı küçük dostum. Bir anneyi kaybetmek çok zor. Ve böyle bir baba olarak psikopat . . . Bunun çocuk için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bunu gerçekten dikkate almamıştım.

"Sanırım haklısın,

Rupert, evet. Küçük Kreeg'i kıskanmıyorum.'

"Hayır, kesinlikle kıskanmıyorum. Fincanını ve tabağını bıraktı. "Şimdi, sizin için de uygunsa, konumuza dönelim.

'Evet, lütfen devam edin. İlgimi çekti.

Rupert parmaklarının uçlarını birleştirerek, "Pekâlâ," dedi. "Nereden başlamalı? kırklı yıllardaki Vaughan-Forbes ayrışmasını hatırlıyor musunuz? Louise'in babası Archie öldüğünde ve Teddy'ye High Weald miras kaldığında?

"Oldukça net, evet.

"Güzel, bu çok yardımcı oldu. Teddy'nin Dixie adında İrlandalı bir kadınla evlendiğini biliyor musunuz? Ve birlikte Michael'ı doğurduklarını?

"Belli belirsiz. Dürüst olmak gerekirse, Teddy Vaughan'ın soyu benim öncelikler listemde pek yer almıyordu.

"Merak etmeyin, detaylar önemli değil. Biraz daha geriye gidersek, High Weald'da geçirdiğiniz zamanlardan Tessie Smith adında bir kadın hatırlıyor musunuz?

Şimdi uzun zamandır duymadığım bir isim vardı. Ama duymuştum. Zavallı kadının içinde bulunduğu zor koşulları unutmamış. "Gerçekten de öyle. O bir arazi kızıydı.

Rupert memnun görünüyordu. "Tamamen doğru, eski dostum.

Bir an çayımı yudumladım ve onu zihnimde canlandırdım. "Aslına bakarsanız, Tessie Elle ile oldukça arkadaş canlısıydı.

Rupert bilgece başını salladı. "Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Derin bir nefes aldı. "Şimdi kendini hazırla. Elimde Vaughan ailesine ait bir bomba var. Temel olarak, bunu ifade etmenin hassas bir yolu yok ama-

"Tessie Teddy'nin bebeğine hamile kaldı ve Flora'dan para aldı. Soğukkanlılıkla bombasını etkisiz hale getirerek cevap verdim. Rupert biraz üzgün görünüyordu.

"Doğru, yani personel arasında yaygın bir bilgiydi ... Öfkeli yanıtına küçük bir kahkaha attım. Mahcup görünüyordu. "Özür dilerim. Sizi kırmak istememiştim. . .'

Onu rahatlatmak için elimi kaldırdım. "Hiç de değil," diye cevap verdim. dürüstçe. "Sorunuza cevap olarak, evet, korkarım öyleydi. Hepimiz biliyorduk. Tessie bunu sır olarak saklamakta zorlandı.

Rupert başını ellerinin arasına aldı ve kıkırdamayı başardı. 'Canım, canım. Şu Teddy, ha? Ne vahşi bir ruh. Düşüncelerini yeniden toparladı. "Sizi bilgilendirmek için söylüyorum, Tessie beş yıl önce, 1975'te öldü.

"Bunu öğrendiğime üzüldüm. Teddy'nin çocuğunu doğurmaya devam edip etmediğini biliyor musunuz?

"Gerçekten de doğurdu. Adı Patricia Brown. Brown mı?

Nihai kocasının soyadı. O da şimdi vefat etti.

"Anlıyorum. Ayak uydurmak biraz zordu ama elimden geleni yapıyordum.

"Şimdi, kesinlikle açık olmak gerekirse, son birkaç haftaya kadar anlattığım durum hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Görünüşe göre, Louise oldukça

Her şeyden haberdardı ama Tessie'nin özel işi olduğu için bana söylemeyi hiç düşünmedi.

Louise'in sadakatine gülümsedim. Annesi onunla gurur duyardı. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun, Rupert?"

Boş kitapçı dükkanının etrafına baktı, sanki herhangi bir istenmeyen kulaklar. Bunun hizmet yıllarında edindiği bir alışkanlık olduğundan hiç şüphem yok. "Birkaç gün önce bir mektup aldım. Buckingham Sarayı'ndan telefon var."

"Buckingham Sarayı mı? İngiliz kraliyet ailesi mi? Şaşırmış bir halde sordum.

Rupert cevabımdan memnun görünüyordu. 'Doğru... ancak aramayı yapan Majestelerinin kendisi değildi! Kraliyet istihbarat ekibinin bir üyesiydi. Bir an durakladı ve bunu dramatik bir etkiye bağlamamak zordu. "Her neyse, uzun lafın kısası

Kısacası, size küçük bir haberim var.

farkındayım.'

Sinirlerim gerilmişti. "Peki neymiş o?"

"Louise'in annesi Leydi Flora Vaughan -kızlık soyadı MacNichol- Kral 7. Edward'ın aşk çocuğuydu.

Rupert'a hak vermek gerekirse, bu dramatik duraklamayı hak etmişti. İnanamayarak başımı salladım. "Bu da ne?"

Rupert genişçe sıırttı. Bundan zevk alıyordu. "Biliyorum. Gerçek bu, bundan eminim.

Şok olmuş bir kahkaha attım. Ne kadar inanılmaz. Louise *bunu* biliyor muydu?

hikayenin bir parçası mı?

"Kesinlikle hayır, sevgili dostum ve öyle de kalmalı. Rupert birden sertleşti.

"*Hâlâ* bilmiyor mu?"

"Hayır. İngiliz istihbarat ailesinin bir üyesi olarak, sarayın da bildiği gibi, bu tür hassas bilgileri kendime saklamakla *yükümlüyüm, hatta görevimdir.*

Kollarımı iki yana açtım ve kitapçıya baktım. 'Rupert, Sovyetler için çalışmıyor olmam iyi bir şey o zaman, değil mi?"

Bu bilgiyi karınla bile paylaşmadığını düşünürsek, neden bana söylüyorsun?

"O konuya birazdan geleceğim. Bir sonraki cümlesini formüle etmek için bir an bekledi. "Eğer bir İngiliz'in doğrudan soyundan geliyorsanız hükümdar, anlaşılan o ki kraliyet ailesi ... her şeyi takip ediyor. Sandalyesinde beceriksizce kıpırdandı. "Bilirsiniz, ileride yaşanabilecek herhangi bir *utançtan* kaçınmak için...

"Markaya zarar vermek mi? Ben önerdim.

"Bu doğru," diye onayladı Rupert. 'Bu amaçla, saray MacNichol hanedanını ilgiyle takip ettiler. Ve böylece, her şeye rağmen sessiz ve büyük ölçüde sakın bir hayat süren Tessie Smith'i gözlemlediler.

"İlginç olmayan bir hayat.

"Peki neden sizinle temasa geçme ihtiyacı hissettiler? diye sordum.

Rupert boğazını temizledi. "Tessie ve Teddy'nin kızları Patricia, sarayın onayladığı utangaç ve çekingen tiplerden değildir. O bir

"Zarar görecektir kadar katı Katolik.

"Ateş ve kükürt ne demek?" - kafamda İngilizce deyimleri aradım -
"ateş ve kükürt?

Rupert parmaklarını şıklattı. "*Kesinlikle*. Sarayın bana söylediğine göre Patricia'nın iki kızı varmış. İlki, Petula.

On sekiz yıl önce doğdu. Görünüşe göre bugünlerde çok iyi durumda ve benim *mezun olduğum* Cambridge Üniversitesi'nde öğrenci.

Bunu duyduğuma memnun oldum. 'Hayatında karşılaştığı zorluklar düşünüldüğünde ne kadar büyük bir başarı.

Daha fazla katılamazdım. Şimdi, ikinci çocuk açısından ... önemli bir yaş farkı var. Aslında Patricia daha yeni doğum yapmış gibi görünüyor.

Ayak uydurmak için elimden geleni yapıyordum. "Kocasının öldüğünden bahsetmemiş miydin?

Rupert başıyla onayladı. "*Kesinlikle*. Saray yeni bebeğin babasına dair hiçbir kayıt bulamadı. Bu nedenle çocuğun babasının Patricia'nın Katolik cemaatini iğrendirecek şekilde evlilik dışı hamile kalmış ve doğmuş.

"Peki bebeğe ne oldu?

Rupert ayağa kalktı. 'İşte Atlas, birkaç gün önce saraydan aldığım telefonun nedeni de *bu*. Görünüşe göre Bayan Patricia, utancını örtbas etmek için yeni bebeğini Doğu Yakası'ndaki bir yetimhaneye vermiş. Bir zamanlar benim olan eski ahşap masaya doğru ilerledi.

'Sarayın neden sizi aramaya gerek gördüğünü hâlâ anlamakta güçlük çekiyorum. Eğer itibarlarının zedelenmesinden endişe ediyorlarsa, kendi geçmiş hakkında hiçbir şey bilmeyen bir bebek nasıl olur da gazetelere tahtta uzaktan hak iddia ettiğini söyleyebilir?!'

Rupert bazı kâğıtları karıştırırken omuz silkti. 'Bu soruyu ben de sordum. Saray bana merhum kralın ailesine çok önem verdiğini ve beni bilgilendirerek sadece görevlerini yaptıklarını söyledi. Durakladı ve kalabalık Kensington Kilise Sokağı'na baktı. 'Sanırım bu özel fikir Örneğin bebeğin evlat edinilmesi ve uygun şekilde bakılması.

Ayağa kalktım ve masaya doğru yürüdüm. 'Ama öyle herkese haber vermezler herhalde...'

'Hayır. Bu konuda çok haklısınız. Çünkü ben eski bir MI5 ajanıyım.

"Peki, saray sizden onların verdiği bilgiler doğrultusunda hareket etmenizi mi bekliyor?

Rupert benimle göz göze gelmedi ve evrakları karıştırmaya devam etti. belgeler. "Bunun belli bir unsuru var, evet. Aradığı şeyle karşılaştı. "Şimdi. Sizin için bir şeyim var. Bana beyaz bir zarf uzattı.

Dağınık bir el yazısıyla etiketlenmişti:

Eleanor Tanit c/o Louise Forbes kitapçı

"Birkaç hafta önce buradaki posta kutusuna Louise için bir mektup ve Tessie'nin avukatından bir not bırakıldı. Notta "kitapçıdaki Louise Forbes "un kim olduğunu bulmak için geçen süre için özür diliyordu.

Mühürsüz olduğu anlaşılan zarfı inceledim. "Okudunuz mu?

'Hayır, eski dostum. Ama Louise'inkini okudum ve içeriğinin oldukça benzer olduğunu tahmin ediyorum.

Zarfı açtım ve içindekileri taradım.

Merhaba Eleanor,

*Umarım iyisindir, canım. Bunca yıldır görüşemediğimiz için
üzgünüm. Umarım beni hatırlarsın!*

*Son zamanlarda biraz kötüydüm ve High Weald'daki o günlerde
bana karşı nazik olan herkese yazdığımın emin olmak istedim.*

*Özellikle sen her zaman çok sevimliydin. Bildiğin gibi o zamanlar zordu
ve herkes insanlara kendimden, Teddy'den ve bebekten bahsetmekle
doğru yaptığımı düşünmüyordu.*

Ama sen bana kendimi savunmamı ve iyi olacağımı söyledin.

*Ve biliyor musunuz, öyleydin! Yıllar boyunca bana çok keyif veren
Patricia adında sevimli bir kızım oldu. Zaman zaman biraz huysuz olsa da
iyi niyetlidir. O ve kocası da bana sevimli bir torun verdiler.*

Sonuçta kendim için iyi olanı yaptım.

*Neyse, lafı fazla uzatmamak için toparlayayım. Ciğerlerimde hala
nefes varken teşekkür etmek istedim. O arkadaşına da sevgilerimi
ilet.*

Sevgiler,

arkadaşın, Tessie x

Mektubu zarfa geri koydum. "Elle'in arkadaşlığının onun için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

"Ben de Louise'inkini," diye yanıtladı Rupert. "Onunkini okuduktan sonra çok duygulandı. Tessie'nin bunları göndermesi çok iyi oldu, değil mi? Onun karakteri hakkında çok şey söylüyor.

"Öyle," dedim sessizce.

"Sadece az önce okuduğunuz mektubu Tessie'nin asıl alıcısına ulaştıramadığımız için üzgünüm.

"Ben de öyle," diye fısıldadım. Ben eski dostuma bakarken aramızda hamile bir duraklama oldu. "Benden ne isteyeceğini biliyorum, Rupert.

Yavaşça başını salladı. "Sen bir şey söylemeden önce, tüm seçenekleri düşündüm. Ben senden on yaş büyüğüm ve Louise de çok geride değil. Tabii Laurence ve Vivienne'e de sormayı düşündüm ama onlar bütün paralarını çocukları yatılı okula göndermeye harcamakta zorlanıyorlar.

ki bunu karşılayamazlar. Daha da kötüsü, genç Orlando'nun epilepsi hastası olduğunu yeni öğrenmişlerdir. Başka bir çocukla başa çıkamazlar.

Derin bir nefes aldım. "Peki ya Teddy'nin aile tarafı? Hani şu devasa malikanede yaşayanlar var ya? Orada bebek için yeterli yer yok mu?"

Rupert ellerini saçlarında gezdirdi. Haklısın. Teddy ve Dixie hala High Weald'da yaşıyor. Oğulları Michael iyi bir çocuk. Aslında adresinde Marguerite adında bir kızı var.

"Bir oyun arkadaşı istemez mi, Rupert? Kelimenin tam anlamıyla kan bağı var!"

Rupert elini omzuma koydu. "Lütfen bunu dikkate aldığımı söylediğimde bana inanın. Ama paylaşmanın zincirleme etkileri Michael'ın durumu hakkında bilgi vermek sarayı üzebilir.

Onun bu yorumu beni sinirlendirdi. Neden bir a y ı b ı n patavatsızlığı benim sorunum haline getiriliyordu? "Bunu i s t e m e y i z , değil mi? Birkaç adım uzaklaştım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Çocuk bölümünde sergilenen illüstrasyonlara bakmak.

"Dürüst olmak gerekirse, eski dostum, hayır. Firma istediği zaman oldukça agresif olabiliyor, benden söylemesi. Bunu yapmalarının bir nedeni var.

bu kadar uzun süre hayatta kalabildiler.' Çaydan gergin bir yudum aldığımı duydum.

Alice'in güzelce düzenlenmiş ciltlerine baktım.

Louise tarafından özenle yerleştirildiğine şüphe olmayan Harikalar *Diyarı*. Bir tanesini elime aldım, sırtını kırdım ve vanilya benzeri esansını içime çektim. Arkamı dönüp dükkâna baktım ve Elle'le birlikte kitap okumaktan başka bir şey yapmadığımız o parlak günlere geri döndüm. raflar. Birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu ve mutluyduk. Rupert ve Louise'in ve onlardan önce Archie ve Flora'nın nezaketleri olmasaydı bunların hiçbir i mümkün olmazdı. Tıpkı evdeki gibi Halvorsens, Vaughan ailesine borcumu ödemek için her şeyi yapacağıma dair kendime söz vermiştim.

Cevabımın ne olacağını zaten biliyordum ama Rupert'ın biraz daha kıvrınmasını izlemek istiyordum. 'Yani.

Teddy'nin ailesi onun "hatasının" yükünü taşıyacak. Ama benim için sorun yok, bahçıvan Bay Tanit?' Ona kaşlarımı kaldırdım.

Sorum istediğim etkiyi yarattı ve normalde ölçülü olan Rupert sanki yanacakmış gibi baktı. "Elbette değil, sevgili d o s t u m . Buraya zorla kabul ettirmeye ya da zorlamaya gel med im . Ama basit gerçek şu ki, yakın zamanda iki harika küçük kıızı evlat edindiniz ve her ikisine de hayal edebileceklerinden çok daha fazla sevgi ve en harika hayatları verdiniz. Bir aileye ihtiyacı olan bu bebeği duyduğumda aklım hemen size geldi. Elbette öyle oldu.'

Başımı salladım. "Evet. Böyle söyleyince, sanırım ben mantıklı bir çözüm oluyorum. Ona dikkatle baktım ve konuşmayı reddettim.

"Eee? Rupert bocaladı. "O büyüğü sarayında bir küçük prensese daha yer var mı?

Ona doğru ilerledim. 'Flora ve Archie Vaughan ihtiyacımız olduğunda bana ve Elle'e baktılar. Sana ve Louise'e gelince. . sizin yardımınız olmasaydı, bugün hayatta olur muydum bilmiyorum. Ona geniş bir gülümseme verdim ve elini sıktım. "Bu iyiliğinizi geri ödemek benim için bir ayrıcalık olacaktır. Rupert rahatlamaktan bayılacak gibi görünüyordu.

O öğleden sonra kendimizi Londra'nın Doğu Yakası'ndaki Metropolitan ve City Foundlings Yetimhanesi'nde bulduk. Rupert küçük kızın akşam benimle birlikte Cenevre'ye dönebilmesini sağlamak için gerekli telefon görüşmelerini yapmıştı.

'Saray bu karardan çok memnun,' diye ihtiyatlı bir ses tonuyla beni bilgilendirdi.

'Dürüst olmak gerekirse saray umurumda bile değil Rupert. Bu senin ailenle ilgili. Kollarımda uyuyan bebeğe baktım. "Ve benimkine.

August 1980

Yaşlanmanın tehlikesi, sevdiklerimizin birer birer **e l i m i z d e n** kayıp gidişini izlemek zorunda kalmamızdır.

Temmuz ayında, RMS *Orient* gemisindeki en genç yol arkadaşım Eddie beni aradı. Yirmi beş yılı aşkın bir süredir Mackenzie klanının resmi bir üyesiydi ama Atlantis'te benimle iletişime geçmesinin nedeni şuydu mutlu değildi. Titreyen bir sesle bana babasının - Ralph'in - vefat ettiğini bildirdi.

Telefonda Eddie'yi teselli etmek ve ailesinin benim için yaptıklarını hatırlatmak için bir saat harcadım. Ralph'in vefat haberi beni derinden üzmüştü ve sonuna kadar güvenilir ve sadık olan sevgili bir dostun yasını tutuyordum.

Bir hafta sonra kendimi Ralph'in anma töreni için Adelaide'deki Alicia Hall'un önünde buldum. Avustralya'ya ulaşmak için destansı bir deniz yolculuğuna çıkmam gereken günler çok gerilerde kaldı. Herkes Aslında yirmi dört saat içinde dünyanın öbür ucunda olabilirdim. Dışarıdan bakıldığında, salonun bahçesi her zamanki gibi zengin ve tatlı görünüyordu ve kapıdan içeri girdiğimde, sarı saçlı, iyi giyimli genç bir adam bana yaklaştı ve elimi sıktı.

"Bay Tanıt? Eddie Mackenzie'ydi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

"Eddie! Kaybınız için çok üzgünüm.

Başını eğdi. "Teşekkür ederim.

O anda Eddie yeniden beş yaşındaki bir çocuk oldu ve ben de rahatlatıcı bir kolla omzuna sarıldım. 'Sana söyleyemem

Seni tekrar görmek ne kadar güzel. Eminim hatırlamazsınız ama ben sizi küçük bir çocukken hatırlıyorum. Seni buraya getiren gemide ben de vardım.

Eddie gülümsedi. "Babam bana öyle söyledi. Sizi gerçekten çok sevdi Bay Tanit. Opal madenlerinde o adamları nasıl kurtardığınıza dair hikâyeler anlatırdı sık sık.

O dramatik gün bir ömür önceymiş gibi geliyordu. 'Baban olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum. Ona çok şey borçluyum.

Anma törenine katılım oldukça yüksekti; yüzün üzerinde kişi rahibin Ralph'in küllerini salonun bahçesine serpmesini izledi. Törenden sonra Ruth Mackenzie'nin izini sürdüm, Alicia'ya gelmek için gösterdiğim çabadan çok etkilenmiş görünüyordu

Kocasını onurlandırmak için.

Ancak bugün Adelaide'de yeniden bağlantı kurmayı çok istediğim bir kişi vardı: Sarah. Muhtemelen bugün sahip olduğum her şeyi onun şefkatli doğasına borçluyum. Hayatımın en karanlık döneminde onun iyimserliği ve sıcaklığı beni tam anlamıyla umutsuzluğumun derinliklerinden çekip çıkardı. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Onu hatırlıyor musun, Ruth?" diye sordum.

"Elbette biliyorum Bay Tanit! Aslında, o ve kocası Alicia Hall'u yıllar boyunca birçok kez ziyaret etti. Hatta bir Mercer ile evli!"

"Öyle mi? Kalbim onun için çarparak sordum.

"Evet. Francis Abraham adında nazik bir adam - Kitty'nin oğlu Charlie ile hizmetçisinin kızı Alkina'nın oğlu.

Evren gerçekten de gizemli bir şekilde işliyordu. Yetim Sarah'nın bir gün dünyanın en zengin ailelerinden birinin üyesi olacağını asla tahmin edemezdin. Onu hatırladım

İlk konuşmamızdaki hedefler: 'Bir iş bulup kendi paramı kazanmayı düşünüyorum. Ve bir erkek bulacağım!

Ruth hikayesine devam etti. "Aslında çok tatlı bir hikâye. Sarah, Kitty ile ziyarete gittiği Hermannsburg Misyonu'nda Francis'le tanıştı. Ve hiç ayrılmamış!

Sevinçle ellerimi birbirine vurdum. "Çok heyecanlandım. mutlu son, Ruth. Tanrı biliyor ya, bir tanesini hak etmişti. Fark ettim ki

Ruth sözlerim karşısında hafifçe irkildi. "O ve Francis'in bugün neden burada olmadıklarını sorabilir miyim?"

Ruth iç çekti. "Eddie'nin onlarla iletişim kurmak için çok uğraştığını biliyorum. Özellikle Sarah onun için çok önemliydi. Ama izlerini bulmak çok zor oldu.

"Neden?"

"Elimizdeki son adresleri Papunya'ydı. Yaratıcı tiplerle dolu harika küçük bir köy. Francis ve Sarah'nın kızları Lizzie'nin doğduğu yer.

'Eminim Kraliçe Elizabeth'in adını almıştır! Çok Sarah,' diye anımsadım sıcak bir gülümsemeyle.

'Tam isabet, Atlas. Ama Lizzie büyüdüğünde biraz gözyaşı döken biri oldu. Köyde ressam olan bir adamla tanıştı. Toba, sanırım adı neydi? Çok yetenekli bir Aborijin sanatçısıydı, ama korkarım onun da sarhoş bir ayyaş olduğunu bildirdi. Sarah ve Francis evliliklerine izin vermediler. Böylece Lizzie ve adam kaçmışlar.'

Lizzie'nin annesinin inatçı kişiliğini paylaştığı dikkatimden kaçmadı. "Anlıyorum. Nereye gittiler?"

Ruth iç çekti. "Mesele de bu zaten. Kimse bilmiyor. Görünüşe göre Francis, kızlarını bulmak için Sarah'yı taşrada muazzam yolculuklara **ç ı k a r ı y o r**. Kendilerine ulaşamaz hale gelmişler.

Zavallı yaşlı Sarah. Mutluluktan başka hiçbir şeyi hak etmiyordu. Görünüşe göre kendi kanından ve canından olan biri bunu reddediyordu. Ruth'a, 'Onu görmeyi çok isterdim,' dedim. 'Lütfen onu tekrar gördüğünde hatırlarını sorduğumu söyle ve en içten dileklerinizi ilet. Bunca yıldan sonra tekrar temasa geçmeyi çok isterim.

'Bunu yapacağımın emin olabilirsiniz, Bay Tanit. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim.

Öğleden sonranın geri kalanını Alicia Hall'da dolaşarak, hepsi de eski patronlarına karşı büyük bir hayranlık ve saygı besleyen Mercer imparatorluğu çalışanlarıyla sohbet ederek geçirdim.

Bazıları hâlâ opal madenlerinde çalışıyordu ve bu durumdan büyük keyif alıyordum.

Onlarla eski günler ve yöntemler hakkında hikâyeler paylaştım. Güneş yanan gökyüzünde gittikçe alçalmaya başlarken, ev sahiplerime ve Alicia Hall'un kendisine veda ettim. Çok güzel bir

son bir kez ziyaret etme şerefine nail oldum. Ayrılmadan önce Eddie koşarak yanıma geldi.

"Bay Tanit, annem Sarah'yı sorduğunuzu söyledi?" "Evet.

Anladığım kadarıyla ona ulaşamıyorsunuz.

'Hayır, ama . . . Aklıma bir şey geldi. Geçen gün babamın bazı belgelerini karıştırıyordum ve Kitty Mercer'ın vasiyetini buldum. Görünüşe göre Broome'da bir evi varmış ve bu evi Sarah ve Francis'e, Lizzie büyüdüğünde ona devretmek üzere bırakmış. Daha fazla zamanım olsaydı

nerede olduklarına dair bir ipucu olarak araştıracağım. Ama şu anda yürütmem gereken işlerim var ve her şey oldukça çalkantılı. Zavallı Eddie bu ihtimal karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

'Ne kadar ilginç. Broome, eh . . . Neresi orası?'

'Ülkenin kuzeybatısında küçük bir maden kasabası,' diye bilgilendirdi Eddie beni. 'Oraya gitmek için bir uçağa atlamamız gerekir. Ama burası Kitty'nin ilk günlerde zamanının çoğunu geçirdiği yer. Başka bir şey yoksa, bu da var. Dur, adresi yazayım.'

"Teşekkür ederim Eddie.

Ertesi gün öğleden sonra, Broome'un küçük havaalanında pervaneli uçaktan indim.

Darwin. Liman boyunca giden bir otobüse bindim ve küçük ve tozlu olan şehir merkezine gittim. Ana yol olan Dampier Terrace'ta bir adliye binası, köhne bir turist danışma merkezi ve bir inci fabrikası bulunuyordu.

Müze. Kasabanın yıllar önce Mercers için her şeyin başladığı yer olduğunu fark ettim. Turuncu, çorak yola baktım, ve genç, güzel Kitty'nin Antipodean güneşinde eridiğini ve İskoç rüzgârının serinliğini özlediğini hayal ettim.

Turist danışma merkezine gittim ve yol tarifini sordum. "Bu adresi nasıl bulabileceğimi biliyor musunuz lütfen? Eddie'den aldığım kâğıt parçasını görevliye uzatarak sordum.

'Elbette dostum, kasabanın dışındaki ana yolu bir mil kadar takip et. Eğer çalılıklarda dolaşmaya karar vermezseniz, kaçırmanız mümkün değil!

Adamın talimatlarına uydum. Yolun yukarısına doğru yaptığım yürüyüş, bunaltıcı sıcakta bir saatin büyük bir kısmını aldı.

Sonunda gördüğümde şaşırdığım şey, nispeten mütevazı bir inşaat. Broome'ların evi Alicia Hall'dan çok farklıydı. Bu ev

Evin ahşap cephesi eski ve yıpranmıştı ve tenteyi tutan kirişler her an kırılacakmış gibi görünüyordu.

Evin yanında küçük, teneke çatılı bir bungalov vardı. Evin bulunduğu hangisinde yaşamayı seçerdim, dürüst olmak gerekirse emin değilim.

Etraf sessizdi ve bu sessizlikten pek de umutlu değildim.

Herhangi bir sakinin varlığını. Yine de buraya kadar gelmiştim ve kapıyı çalmaya gittim. Gıcırdayan basamakları tırmanırken ön kapının aralık olduğunu fark ettim. Hafifçe iterek açtım.

Alo? Evde kimse var mı? Alo?' Ev sessiz kaldı. Sarah? İçeride misin, Sarah? Francis?' İçeri bir adım attım.

Koridorda ilerledim ve merdivenlerden yukarı seslendim ama yanıt alamayınca kasabaya dönmeye karar verdim. Ön kapıya doğru yürürken dağınık mutfığa baktım. Musluktan lavaboya su damlıyordu, ben de musluğu sıkmaya gittim. Bunu yaparken, mutfak masasının üzerinde yarı içilmiş bir fincan kahve ve üzerinde az miktarda küf oluştuğunu fark ettim. Bu benim merakımı uyandırdı ve

buzdolabını açtı. Bir litre süt, biraz bayat ekmek ve peynir vardı.

Birisi yakın zamanda buraya gelmiş. Bozulabilecek şeylerin durumuna bakılırsa, belki de sadece birkaç gün önce. Yenilenen umutla Broome'a geri döndüm ve yerlileri sorgulamak için karşıma çıkan ilk bara girdim.

Luggers karanlık ve kasvetliydi, ama bir sığınak görevi görüyordu. Dışarıda sıcaklık yükseliyordu. Eski bar taburesine oturdum ve bir portakal suyu sipariş ettim. Yeterince cesaretimi topladıktan sonra barmene Sarah ya da Francis Abraham'ı tanıyıp tanımadığını sordum.

Düşünmek için bardakları parlatmayı bir anlığına bıraktı. 'Bu isimler hiç tanıdık gelmiyor, dostum. Kusura bakma.

İçimi çektim. "Sorun değil. Kasabanın hemen dışında eski bir evleri var. Yakın zamanda buraya gelmiş olabileceklerini düşündüm.

Barın diğer ucunda uzun, köpüklü bir bira içen bir adam konuştu. "Ne, eski Mercer evini mi kastediyorsun?

Yüzümü ona döndüm. "Evet, aynen öyle.

Adam çenesini kaşıdı. "Hmm. Garip. Son zamanlarda evde biri vardı. Ama az önce tarif ettiğiniz çift değil.

Taburemi bıraktım ve ona yaklaştım. "Kim olduğunu sorabilir miyim? Kaşlarını çatı. "Genç bir kız. Aslında çok kötü durumdaydı.

"Hamile miydi?

"Doğru, dostum, patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Burnunu çekti ve birasından bir yudum aldı. "Karım yolun karşısındaki marketi işletiyor. Bir süre önce onun için birkaç parça bir şey bıraktı.

"Çok yardımcı oldunuz, teşekkür ederim.

Adam omuz silkti ve dikkatini tekrar içkisine verdi. Kitty'nin eski evine kim gelmişti? Bir suçlu olduğunu düşünmeye meyilliydim ama her şey nispeten düzenli görünüyordu. Ayrıca, marketten yiyecek sipariş edip kendine kahve yapan çok fazla hamile hırsız tanı mıyordum. Olabilir mi?

Portakal suyum içtim ve bardan çıktım, parlak güneş gözlerimi yakıyordu. Ziyaretçi danışma merkezine döndüm ve en yakın hastaneye giden yolu sordum. Çok uzun bir yoldu.

Vurulduğum, ama az önce evde kaçırdığım kişinin doğum sancısı tuttuğu için kahvesini içmeyi bırakmış olmasını umuyordum.

Okuyucu, Broome Hastanesi'ne gidip hiç tanımadığım bir yabancı hakkında konuşmak hayatımda yaptığım en tuhaf şeylerden biriydi. On beş dakika içinde küçük ve yaya görünümlü bir binaydı. Yine de, ben içeri adım attığımda, Cenevre'deki herhangi bir tıp merkezinden f a r k s ı z olduğunu öğrenmekten memnun oldum.

Aceleyle resepsiyon görevlisinin yanına gittim. 'Çok özür dilerim ama ben yeni bebek sahibi olmuş bir kadın arıyorum. Ya da belki de Konuştuğumuz gibi bir bebeğim var.'

Kıkırdadı. 'Bundan biraz daha açık olman gerekecek, dostum! Ne ismi?'

Bir an durakladım. "Elizabeth. "Elizabeth kim?

"Umm," başımı ellerimin arasına aldım. "Mercer. Hayır, *Abraham*, sanırım.

Bekle, pardon, evlendi, değil mi? Özür dilerim, soyadını bilmiyorum.

Kadın bana deliymişim gibi baktı. "Aileden misiniz efendim? Herkesi içeri almayız. Özellikle de kim olduğundan bile emin olmayan insanları.

hastanın adı ...'

'Hayır, elbette olmaz, çok iyi anlıyorum. İçeri girmek istemeyeceğim. Sadece yakın zamanda burada Elizabeth adında birinin doğum yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz diye merak ettim.

Resepsiyon görevlisi bana herhangi bir ayrıntı vermekten çekinir gibi görünüyordu. "Bunu gerçekten yapmamalıyım.

"Bunu takdir ediyorum. Sadece bir arkadaşımın kızı olduğu ve bir süredir ortalıkta görünmediği için soruyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bunu yaptıktan sonra gideceğim, söz veriyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Yeterince adil, dostum. Sen otur, ben anneyi arayacağım.

Steril beyaz odada duvara bakarak yarım saat geçirdim. Lizzie'nin hasta olduğu doğrulanırsa ne yapacağımı merak ediyordum. Düşünce trenim

fındık kahvesi tenli ve ela gözlü bir kadın yaklaştı. Mavi bir hemşire önlüğü giymişti. "Elizabeth'i soran beyefendi siz miydiniz?

"Evet, doğru.

Hemşire bana gülümsedi. "Lütfen beni takip edin. Beni bir koridordan geçirerek içinde bir yatak ve iki sandalye bulunan özel bir odaya götürdü. "Lütfen oturun. Benim adım Yindi. Elini uzattı.

Ben de Atlas. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Yindi. "Elizabeth'in arkadaşı mısın?

Gözlerimi ovuşturdum. "Bu biraz karışık aslında. Elizabeth ve ben hiç tanışmadık. Ama ben onun annesi Sarah'nın akrabasıyım. Yalan söyledim ama bir aile üyesi olarak daha fazla bilgi almaya hakkım olduğunu biliyordum.

Yindi biraz üzgün görünüyordu. "Lizzie annesi hakkında çok konuştu.

'Aslında ben de bu yüzden şehirdeyim. Sarah'ı aramak için buradayım. I evine gittim ama boş buldum. Sonra son zamanlarda orada hamile bir kadının yaşadığını duydum, beni buraya getiren de bu oldu.

"Pekâlâ Bay Atlas," dedi Yindi, kolumu okşayarak. 'Birkaç hafta önce Lizzie buraya geldi. Doğum sancısı çekiyordu.

"Yanında kimse var mıydı? Kocas?

Yindi başını salladı. "Hayır. Bana ondan bahsetti. Bir ay kadar önce onu terk etmiş.

"Tanrım, zavallı Lizzie.

"Evet. Ve doğum sancısı çok zordu. Neredeyse kırk saat. Yindi bu anıyı hatırlayınca ürperdi. "Bebek, inatçı bir bebektir.

İlaçlarımıza cevap vermedi. Ben de ataları çağırdım. Kaşlarını kaldırdım. "Ah, Aborjin kökenlisin o zaman?

Yindi kıkırdadı. 'Söyleyemez misiniz Bay Atlas? Atalardan bebeğe yardım etmelerini istedim. Onlar da yardım etti. Ama aynı zamanda bana ...' Yindi iç çekti. "Bana annenin yaşayamayacağını söylediler.

Yüzüm düştü. "Hayır. Yani Lizzie artık ..." Yindi başını salladı ve kalbim Sarah için sızladı. "Peki ya bebek?

"Küçük kız sağlıklı ve ruh dolu.

Bunu duyduğuma sevindim. Lizzie'ye ne olduğunu sorabilir miyim?

"Doğum sonrası çok kötü bir enfeksiyon geçirdi. Bununla savaşmasına yardımcı olmak için çok uğraştım, ancak yanıt verdiği tek ilaç, bir hayatı kurtaramayan, sadece kalitesini artıran geleneksel ilaçlardı. Lizzie kaldı Yedi gün boyunca hayatta kaldı ve ataları onu almadan önce yeni kızıyla bir hafta geçirmesine izin verdi. Özür dilerim, Bay Atlas.'

Bir süre sessizlik içinde oturdum. Broome'a eski bir dostumu bulmaya gelmiştim ama onun yerine, bana hiç de iyi gelmeyecek bir haberle karşılaşmıştım.

Şüphesiz onu harap eder. "Lizzie'nin bebeği nerede? diye sordum. "Uzman bakıma mı gitti?

Yindi bana alaycı bir gülümseme verdi. "Hayır. Lizzie'nin bebeği burada. "Gerçekten mi? Hâlâ mı?

Yindi gururla başını salladı. Bu doğru. Onu burada tuttuğum sürece mümkün olduğunca uzun süre. O çok özel bir çocuk, efendim,

atalarımız

bana söyledi. Ateşle dolu! Biz hemşireler onu **k a b u l** edecek bir aile bulmaya çalıştık ama şansımız yaver gitmedi.

Şaşırmıştım. "Gerçekten mi? Ne kadar üzücü olsa da, potansiyel evlat edinenlerin en çok yeni doğan çocuklarla ilgilendiğini sanıyordum.

Yindi üzgün görünüyordu. 'Evet ama çocuk melez. Buradaki insanlar . . . böyle bir çocuğu istemezler.

Midem bulandı. "Yüce Tanrım. Ne kadar korkunç.

"Bu yüzden ona karşı özellikle korumacı hissediyorum.

"Kesinlikle anlayabiliyorum. Ona göz kulak olduğun için sana teşekkür etmek zorundayım, Yindi.

Bebeğin benim gözetimim altında kalması için elimden geleni yaptım. mümkün olduğunca uzun süre gözetim altında tutacağım, tıpkı atalarımın ben den istediği gibi. Ama sonsuza kadar hastanede kalmaz. Yindi Sanki ikimiz de kozmik bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi gözlerini kıstı ve bana sırtıttı. 'Daha bugün, onu yerel bir yetimhaneye teslim etmek için evraklar hazırlanıyor. Bunun olma ihtimali nedir? *Tam* da bugün. Ve Bay Atlas içeri giriyor,' dedi Yindi bilmiş bir göz kırpmayla.

"Bu ilginç bir zamanlama.

Yindi başını geriye attı ve güldü. 'Atalarımız sizin geleceğinizi söylemişti. Sizi tanıyor gibiler Bay Atlas.'

Hayatımda deneyimlediğim şeylere dayanarak Tam olarak anlamasam da bu tür konuları sorgulardım. 'Atalarıma karşı büyük bir saygım var. Yıllar önce burada, Avustralya'da yaşadım. Ngangkari'nin bir üyesi hayatımı birden fazla şekilde kurtardı.

Yindi şaşırmış görünüyordu. "Ngangkari mi?" diye sordu ağzı açık bir şekilde. "Doğru, evet.

'Bay Atlas . . . Ben Ngangkari soyundan geliyorum. Büyükannem ve büyükbabam Anangu halkı için şifacıları. Bu yüzden hemşire oldum.

Omurgamdan aşığı bir ürperti geçti. "Vay canına.

'Halkımın yeteneklerini biliyorsun. Onları burada evlendirmeye çalışıyorum.

...' - odanın içinde eliyle işaret etti - 'penisilin ve kan nakli!

Bir kahkaha attım. "Bu çok güçlü bir kombinasyon.

'Atalarımızın sizden bu kadar net bahsetmesi hiç de şaşırtıcı değil! Geçmişlerimiz bizi birbirimize bağlıyor, Bay Atlas. Bir kez **d a h a** bir Ngangkari ile birliktesiniz! Bir an ellerini dua etmek için birleştirdi, sonra ayağı kalktı ve kapıya yöneldi. "Hadi o zaman!" diye bağırdı.

"Ah. Ayağı kalktım. "Nereye gidiyoruz?

"Seni bebekle tanıştıracacağım! Ben bir şey söyleyemeden Yoksa elimi tutmuş ve beni Broome Hastanesi'nin klinik koridorlarında yürütmeye başlamıştı. Sonunda, kundaklanmış ve Perspex beşiklerde yatan yeni doğmuş bebeklerle dolu bir odaya ulaştık. Yindi içeri girdi ve bana göre biraz daha büyük görünen bir bebeği dışarı çıkardı.

Diğerleri. "Gelin," diye işaret etti. "Burada oturacağız. Onu yakınlardaki, içinde kanepeler, dergiler ve çay yapma olanakları bulunan küçük bir personel odasına kadar takip ettim. Yindi bebeği karyoladan kaldırdı. "Onu kucağınıza almak ister misiniz Bay Atlas?

"Oh, ben ...

'Hadi ama, siz bir uzmansınız. Zaten üç kız çocuğu yetiştiriyorsunuz.

"Bunu nereden biliyorsun?

Yindi omuz silkti. 'Atalar. Onlar her şeyi bilir!

İnançsızlık içinde eski sarı kanepeye çöktüm. "Öyle olduklarını düşünmeye oldukça meyilliyim.

Yindi çocuğu bana uzattı ve ben de onu kucağıma aldım. Araştıran, inceleyen bir bakışı vardı. 'Haklıydın, Yindi. Gerçekten çok çarpıcı bir kız. Yüzünde güller açan Yindi'ye baktım. "Daha önce sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama adını Lizzie mi koydu?

Yindi başını salladı. "Hayır, Bay Atlas. Doğumdan sonra bilinci nadiren yerine gelirdi.

"Bu kalbimi kırıyor. Bebek biraz mızızlandı ve ben de onu nazikçe salladım. "Yetimhane için gerekli evrakların bugün tamamlanacak, ama artık burada olduğuma ve büyükanne ve büyükbabasını teşhis edebildiğime göre, bakıma gitmesi gerekmiyor, değil mi?

Yindi iç çekti. 'Korkarım bu tam olarak doğru değil. Çocuğun hastanede bu kadar uzun süre kalmasına izin vererek eyalet yasalarını zaten önemli ölçüde esnettik.

"Pekâlâ. Diğer seçenekleri düşündüm. 'Eğer yetimhaneye giderse, Sarah ve Francis onu almaya gelene kadar kalabileceğini garanti edebilecekleri bir yol var mı?

Yindi bana bıkkınlık gibi görünen bir ifadeyle başını eğdi.

"Bu çocuk için adil olmaz, çünkü geleceklerinin hiçbir garantisi yok.

Ben kararımdan dönmedim. "Durumdan haberdar edildiklerinde hemen geleceklerinden kesinlikle eminim.

'Onları nasıl haberdar etmeyi düşünüyorsunuz? Onları aradığınızı söylemiştiniz. Bulmak neden bu kadar zor oldu?' Sarah ve Francis'in şu anda onları aradıklarını açıkladım.

Kızları için taşraya. "Bay Atlas," diye yanıtladı Yindi kararlı bir şekilde. 'Avustralya'nın ne kadar büyük olduğunu biliyor musunuz? Francis bu arayışta Sarah'ya yıllarca liderlik edebilir.

"Demek istediğinizi anlıyorum," diye kabul ettim.

Yindi elini omzuma koydu ve içimden sıcak bir his geçti. "Bu kadar cüretkâr olduğum için beni affet Atlas, ama sanırım bugün seni buraya getirenin şans eseri olmadığını zaten biliyorsun.

"Ne demek istiyorsun?

"Atalarımız senin yedi kız babası olacağını söylüyor. Bebeğe baktı.

Ayağa kalktım ve bebeği karyolasına geri koydum. 'Yindi, her ne kadar yardım etmek istesem de, büyükanne ve büyükbabasının onu bulduklarına çok sevineceklerini bildiğim halde bu çocuğu alamam.

"Onu bulamayacaklar Bay Atlas.

Başımı yavaşça kapıya yasladım ve derin bir nefes aldım. "Bunu nasıl söylersin?

Yindi yukarıyı işaret etti. "Sana söylemiştim. Atalar. Omuz silkti.

'Sadece senin sözüne güvenemem.

Yindi yanıma geçti ve elini sırtıma koydu. Yine o sıcak his vardı. Bir şey hissettiğimi fark ettim

Yarran'ın Coober Pedy'de kırık kaburgalarımın üzerinde ellerini gezdirdiği zamanki gibi. 'Ataların gücünü kendi gözlerinle gördün. Onlara güven. Onların yolundan şüphe etme.

'I . . .'

'Bay Atlas, eğer bu çocuk bugün yetimhaneye bırakılırsa, ki öyle olması gerekiyor, Sarah ve Francis'in onu bulma şansı yok. Onun varlığından bile haberdar olmayabilirler. Ama siz onu *bugün* sevgi, rahatlık ve aile dolu bir hayata götürebilirsiniz.

"Avustralya'ya eski bir dostum olan Yindi'nin cenazesi için geldim. Hepsi bu kadar.

"Büyük planı göremiyorsunuz. Sana bir dizi olağanüstü tesadüf olarak görünen şey, yıldızlarda uzun zamandır planlanmıştı.

Sen ve ben doğmadan önce. Bu çocuğun bir yuvaya ihtiyacı varken Avustralya'ya dönmüş olmanız tesadüf değil. Döndünüz çünkü doğru zamandı.

Yindi'nin sözleri bende yankı uyandırdı. Hayatımda gördüğüm onca şeyden sonra, ben kim oluyordum da evrenin her şeyi bilen doğasını sorguluyordum? Aklıma bir fikir geldi. 'Ya bebeğin geçici velayetini alırsam? Ayrıntıları avukatım Georg Hoffman'a bırakıyorum. Böylece Sarah ve Francis hastaneye vardıklarında hemen benimle iletişime geçebilecekler.

Yindi kıkırdadı. 'Eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse, elbette bunu yapabilirsiniz. İrtibat kurulabilmesi için her şeyi resmi kayıtlarımıza geçireceğim. Ama Atlas, yapmayacaklar. Asla. Atalarım bana gösterdi. O senin kızın. Beş numaralı kızın.'

"Dört," diye cevap verdim. "Belki de atalar *her şeyi* bilmiyordur. Yindi şaşkın görünüyordu. "Hayır," diye yanıtladı. "Biliyorlar.

Georg'u bu zekice buluşu için alkışlamalıyım. Kızların adının 'D'Aplièse' olarak tescil edilmesine ek olarak, bana haklı olarak genç kızlarımın adlarını açıkça belirtmeleri konusunda dikkatli olmamız gerektiğini tavsiye etti. babalarının adının 'Atlas' olması. Lakabım benzersizdir ve yıllar geçtikçe bunun akılda kolayca kalan bir lakap olduğunu gördüm.

Ailemin güvenliği benim en önemli önceliğimdir ve her ne kadar Eszu hala Atina'daki yerleşkesinde saklanıyor olsa da, anonimliğimizi güçlendirmek için elimden gelen her türlü önlemi almaktan çekinmeyeceğim.

Georg kızlarım için farklı bir isim kullanmamı önerdiğinde, 'Atlas'ın bir anagramıyla oynamıştım,

Bu da bir kez daha takma isim uydurmaktan daha iyi hissettirdi. Kızlarımı her şeyden çok seviyorum ve onlara herhangi bir şekilde yalan söyleme fikri iğrençti. Özellikle bir şey yoktu

Sadece ilk ismimden kaynaklanan tatmin edici bir durumdu ve ben de yardımcı olması için 'Pa' (kızlar bana böyle seslenir) kelimesini ekledim. Bir iki dakika kombinasyonlar ve olasılıklarla oynadıktan sonra 'Baba'ya ulaştım Tuz' dedi ve yüksek sesle güldü.

Genç Ally hayatımıza girdikten kısa bir süre sonra Maia dizime otururken 'deniz koktuğumu' söylemişti.

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim, küçük Maia!" diye güldüm. "Deniz balık ve yosun kokmaz mı?

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi. "Tuz kokuyor.

Kıkırdadım. 'O zaman bu o kadar da kötü değil, değil mi? Belki de sürekli seyahat ettiğim içindir.

Ne kadar mükemmel. O andan itibaren Atlantis'teki herkes tarafından 'Pa Salt' olarak biliniyordum. Hem Georg'dan hem de Marina'dan bu ismi kullanmalarını istedim.

Cenevre Gölü kıyısındaki küçük ailemize kısa bir süre önce katılan iki yeni personele ek olarak, çocukların etrafında bana hitap etti.

Georg'un kız kardeşi Claudia tam zamanlı olarak işe alındı. temizlikçi ve aşçı, giderek artan sayıda boğazın beslenmesinden sorumluydu. Üç numaralı bebeğin gelişinden sonra Marina'nın kızlara tam zamanlı dadılık yapması gerekli hale geldi.

Claudia da yalnız gelmemiştii. Yanında küçük oğlu Christian'ı da getirmişti. Babası onun doğumundan kısa bir süre sonra aramızdan ayrılmıştı ve ona Atlantis'te hoş karşılanacağı konusunda ısrar ettim. O zamandan beri Claudia, oğluna kökenlerini hatırlatmak için evin her yerinde Almanca konuşuyor - bu kararı tamamen alkışlıyorum. Çocuklarımın mümkün olduğunca çok dil duyması iyi olur.

Birkaç gün gönülsüzce çimlerle ilgilenip çiçekleri suladıktan sonra, Christian'ın iskelede demirli duran tekneye özlemle baktığını fark ettim.

"Suyu seviyor musun? diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet, efendim.

"Bunu konuşmuştuk, bana "efendim" diye hitap etmene gerek yok. Pa Salt iyi olacak, söz veriyorum.' O da başını salladı. "Hiç tekne kullandın mı? diye sordum.

"Hiç kullanmadım.

"Peki. Omuz silktim. "Gster miydin? Christian'ın gözleri büyüdü. "Göl buralarda çok sessizdir. Gidip biraz eğlenelim.

Öğleden sonrayı teknede gezinerek geçirdik. Genç adamın suda yaşadığı benzersiz keyfi fark ettim,

Claudia'ya oğlunu tekneleri çalıştırması, bakımını yapması ve tekneler arasında resmi taşımacılık yapması için işe almak istediğimi söyledim.

Atlantis ve Cenevre anakarası. O günden bu yana pişmanlık duyduğum bir karar değil. Christian kibar, çalışkan ve tıpkı annesi gibi personelim için bir değer.

Şimdiye kadar, Yindi'nin öngörüsü doğru çıktı - ne Sarah'dan ne de Francis'ten torunları hakkında hiçbir şey duymadım. Yazması ne kadar zor olsa da, en azından bunun için biraz minnettarım, Çünkü Asterope ve Celaeno inanılmaz derecede yakın bir ilişki kurdular. bağ. Belki de yaşları çok yakın olduğu içindir, ama çevrelerindeki herkese ruhani ikizler gibi görünüyorlar. Şimdi onları **a y ı r m a** düşüncesi benim için bir felaket.

Broome'daki o hastane gününden beri, Yindi'nin Celaeno'nun dördüncü değil beşinci kızım olacağı yönündeki iddiasını unutmam mümkün olmadı. Her ne kadar uzun zamandır Angelina'nın kehanetinin gerçekleşeceği varsayımıyla, son zamanlarda onun sözlerini nasıl yorumladığımı merak etmeye başladım. Belki de kaderimin yedi kız *evlat* edinmek olduğunu kastetmişti ... ama aynı zamanda bu teori, *ilk* kızımın 1951'de hayatta olduğuna dair verdiği güvenceyle uyuşmuyordu.

Sonunda, gece boyunca aklımdan geçen sorular çok fazla gelmeye başladı ve Granada'ya bir uçak bileti ayırttım. Tabii ki Angelina'nın hala bölgede olup olmadığını ve eğer onu tam olarak nasıl bulacağımı. Bu yüzden uçaktan indiğimde yapabileceğim tek şeyi yaptım ve hala okuma yapıyor olması umuduyla yıllar önce onunla tanıştığım plazaya geri döndüm. Onu tanıyacağımı biliyordum. Ne de olsa yüzü, rüyalarımda bana göründükten sonra bilinçaltıma kazınmıştı.

Sonbaharın pelerini düşmeye başlamış olsa da Sacromonte, İspanyol güneşi hâlâ parlıyordu. Kendime yerel bir satıcıdan taze bir limonata ısmarladım, yarı gölgede bir banka oturdum ve kendimi seyretmeye bıraktım. Otuz yıllık yokluğumda modern dünyanın pek çok yeri gibi meydan da değişmemişti. Katedralin çanı tıpkı hatırladığım gibi altın ışığında parıldıyordu ve çeşme de hemen hemen aynı şekilde şırıldayıp fışkırıyordu. Hatta en alttaki pesetaların bazılarının son ziyaretimde hazır bulunmuştu.

Meydanda saatler geçti ve plansız dönmekle ne kadar aptallık ettiğimi düşünmeye başladım. Birkaç yerliye sordum ama zayıf İspanyolcam ve genel olarak genç bir Angelina tasvirim beni hiçbir yere götürmedi. Bu yüzden bankta kaldım ve öğleden sonra

Akşam. Sonunda, şırıl şırıl akan suyun sesi ve batan güneşin hoş sıcaklığı beni rahatlatarak uykuya daldırdı.

Omzuma dokunan bir elle uyandım. İrkilerek, bu kadar dikkatsiz davrandığım için kendime lanet ettim. Angelina yanımdan geçip gidebilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı. Başımı kaldırıp bana bakan yabancıya baktım.

beni uyandırdı ve iki kez baktım.

"Tekrar merhaba Atlas. Angelina'nın nazik gözleri benimkilerle buluştu.

"Angelina! Yüce Tanrım! Gerçekten uyanık olduğumu teyit etmek için gözlerimi ovuşturdum. Sonra, Angelina hâlâ karşımdaydı. Bu çok dikkat çekiciydi. Otuz yıl geçmişti ve şimdi bir ya da iki kaz ayağı olmasına rağmen, bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu. Ayağa fırladım ve elimi uzattım. Gülümsedi, elimi tuttu, sonra

Beni kendine çekti ve iki yanağımdan öptü. "Angelina," diyecek söz bulamıyordum. "Neredeyse tıpatıp aynı görünüyorsun.

"Çok naziksiniz, *senyor*. Keşke ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilseydim. Şu gri saçlara bakın! Sizin çocuklarınız olmalı, değil mi?"

Hâlâ karşımda durduğunu kavrayamamıştım 'Ben ... sadece ... Angelina, burada olacağımı nereden bildin?

Kıkırdadı ve banka oturdu. "Seni bekliyordum.

Kendimi yavaşça aşağı indirdim. "Bekleniyor muydum? Gökyüzünü işaret ettim ve Angelina başıyla onayladı. Bir süre oturup birbirimizi seyrettik. "Seni tekrar görmek çok güzel.

"Ben de öyle hissediyorum. Angelina bana geniş bir sırıtış attı. 'Seni son gördüğümde omuzlarında taşıdığın dünya çok ağırdı. Şimdi ise hiç olmadığı kadar hafif görünüyor. Haklı olabilir miyim? *Padre Sal?*'

Bıkkın bir iç geçirdim, çünkü bir kez daha Angelina'nın kavrayışı benim dünyevi kavrayışımın ötesindeydi. 'Elbette öyle olacaksın. Bunu doğrulamak için bana ihtiyacın olduğundan değil.

Angelina sırtıttı. "Asla bilemezsin Atlas. Ben *her şeyi* yorumlayamam.

Kendimi toparlamak için bir an bekledim. "Angelina," diye başladım. 'Otuz yıl önce bana yedi kız babası olacağımı söylemiştin. Sanırım farkındasıdır, Elle'imi bulacağımı ve çocuklarımızı birlikte yapacağımızı düşünmüştüm.

Bankta biraz rahatsız bir şekilde kaydı. "Sana söylemiştim. yedi kızın babası olacaktın. Tek gördüğüm buydu, başka bir şey değil. Ve şimdi, onlardan beş tane var. Tahminim neredeyse tamamlandı, değil mi?

Yindi'nin Broome'da ortaya attığı iddia burada da yankı buldu. 'Benim *dört* kızım var. Beş değil.

Angelina şaşırmıştı. Kaşlarını çattı, sonra bana doğru yaklaştı. "Avucunuzu görebilir miyim?

"Elbette. Sağ elimi uzattım.

İnceledi, sonra başını salladı. "Şaşırdım. I . . . ' Angelina bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama kendini durdurdu. 'Bazen üst dünyadan gelen mesajlar Kafam karıştı.

Angelina'nın birdenbire garipleştiğini fark ederek, "Ne talihsizlik," diye karşılık verdim. Elimi geri çektim. "Otuz yıl önce bana ilk kızımın hayatta olduğunu ve çoktan dünyaya geldiğini söylemiştin, değil mi? Angelina tereddütlü görünüyordu ama gözlerini kapattı ve başını salladı. 'Maia'yı kastetmiş olamayacağınızı biliyorum, çünkü o 1974'e kadar doğmadı. Tam olarak ne demek istediniz? Bilmem gerek, Angelina.

Angelina derin bir nefes aldı ve bir yanıt oluştururken katedralin çanına baktı. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum. Ben, sadece Bir kez daha...?" diye sordu, elimi işaret ederek. Biraz tereddütle, yavaşça avucuna geri verdim ve o da minnettarlıkla başını salladı. Bu kez avucumu daha yakından inceledikten sonra Gözlerimin içine baktı. "Sana ilk kızının yaşadığını söylediğimde yanılmamışım.

Kalp atışlarım hızlandı. "Yanılmadın mı?

"Hayır... Angelina rahatsız görünüyordu. "İtiraf ediyorum, şimdiye kadar birbirinizi bulmuş olacağınızı tahmin etmiştim. Yere doğru baktı.

"Yani o yaşıyor ve ... hayatımdan kayıp mı?

Angelina bir an düşündü. "Bunu ifade etmenin iyi bir yolu. Evet. O "kayıp kız kardeş".

Başımı ellerimin arasına aldım. 'Bugün buraya bana bazı şeyleri yanlış yorumladığınızı söylemeniz u m u d u y l a geldim. Aslında bunu,

'İlk kızım bunca zaman önce doğmamıştı. Gözlerimin arkasından yaşlar süzölmeye başlarken burnumu çektim. "Hayatımın yarısı boyunca aradım ama onu ve annesini bulamadım.

"Ama," diye yanıtladı Angelina çekingen bir tavırla, "yol boyunca başkalarını da buldun.

"Evlatlık kızlarımı mı? Ben sordum. Nazikçe başını salladı. Bankta arkama yaslandım ve boynumu gökyüzüne doğru uzattım. Bulutlar turuncu renkte yanıyordu.

batan güneş. 'Evet. Onları çok seviyorum, Angelina. Evren bizi olağanüstü koşullar altında bir araya getirdi.

Sözlerimi düşündü. "Sen olağanüstü diyorsun, ben kaçınılmaz diyorum.

"Anlamı?

Angelina düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. "İnsanlar fiziksel dünyada karşılaşmadan çok önce birbirlerine bağlanırlar.

Ağzım kurumuştı ve bankın altında beklemekte olan limonatamın kalıntılarına uzandım. Sıcak, yapışkan sıvıdan bir yudum aldım ve irkildim.

'Zaman zalim bir metres,

Angelina. Her geçen gün "kayıp kız kardeş" daha da büyüyor ve onunla birlikte olma fırsatım azalıyor. Yaşlı bir adam oluyorum. Tanrı aşkına, şimdiye otuzlu yaşlarında olmalıydı.

Angelina elini koluma koydu. 'Atlas, az önce avucunu inceledim. Seni temin ederim, böyle bir yaşam çizgisiyle, bu dünyada daha uzun yılların olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

Önümüzdeki meydanda bir grup genç kız belirdi ve kiremitli zemine tebeşirle bir şeyler çizmeye başladılar. Bu bana Apprentis d'Auteuil'deki ilk günümde bazı çocukların seksek oynamasını hatırlattı. Birkaç dakika sonra, o küçük kötü adam Jondrette kemanımı parçalamaya çalışmıştı . . . ama Elle beni kurtarmıştı.

'Arayışımı asla durdurmayacağım,' diye karar verdim. "Elle'i ve kayıp kız kardeşini bulana kadar.

"Biliyorum," diye cevap verdi Angelina sessizce.

Bir sonraki sorumu sorarken gergindim. 'Sence onu bulabilecek miyim, Angelina? Daha önce yaptığın gibi beni boş umutlarla doldururken dikkatli ol.

'Hiçbir umut sahte değildir, Atlas. Umut bir seçimdir. Umut, her şey umutsuz görüldüğünde bile umut etmek demektir. Umutlu olmayı seç ve

inanılmaz şeyler olabilir. Dizime cesaret verici bir vuruş yaptı.

"O zaman bu benim seçimim. Çeşmeye baktım. "Belki de bir peseta daha atmam gerekiyordur. Gözlerim çeşmenin üzerindeki Otuz yıl önce dondurmaları satın aldığım ara sokakta. 'Bu arada küçük kuzenin nasıl? Çok özür dilerim ama adını hatırlayamıyorum.

Angelina'nın bakışları bir an için ışıltısını kaybetti. "Isadora. Şu anda ruhlarla birlikte.

"Çok üzgünüm, Angelina. O olmasaydı asla tanışamazdık.

Angelina ellerini her zaman ki gibi sarı ve parlak olan saçlarında gezdirdi. 'Üzülme yin, *senyor*. Isadora aşk ve kahkaha dolu bir hayat yaşadı. Burada, meydanda tanıştığı çocukluk aşkı Andrés ile evlendi.

"Birlikte mutlular mıydı?

"B i r b i r l e r i n e bu kadar neşe veren iki insan tanımadım, *senyor*.

"Aşk çok güzel bir şey.

Angelina gökyüzüne baktı ve güneşin bir an için yüzünü ısıtmasına izin verdi. "Öyle. Ancak üst dünyanın genellikle garip planları vardır. Değil Ben bile her şeyi anlayabiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?

Angelina ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Gel. Elhamra'ya doğru bir yürüyüşe çıkacağız ve sana onların hikâyesini anlatacağım.

Ayağa kalktım ve Angelina koluma girdi. Birlikte plazadan geçip batan güneşe doğru yürüdük. "Andrés ve Isadora yıllarca çocuk sahibi olmaya çalıştılar ama bir türlü hamile kalamadılar. Birçok kez başardıklarını düşündüler, ancak bebek birkaç hafta sonra anne karnında hayatını kaybetti.

"Ah Angelina. Onlar için ne kadar korkunç. Meydandan ayrıldık ve eskiden çok tozlu olan yola doğru ilerledik. Aradan geçen yıllar içinde asfalt döşendi. Kesinlikle çok güzel bir yol olurdu.

1951'de istasyondan yukarı çok daha rahat bir yolculuk.

"Ruhlara danışarak yardım etmeye çalıştım elbette... ama hiç yanıt alamadım. Angelina üzgün bir omuz silkti. "Ben sadece bunun kaderinde olmadığını düşündü. Sonra, bir gün, yirmi yıl

bir mucize gerçekleşti. Isadora kendini ocuk sahibi olmuş olarak buldu.

"Vay canına." Ona dondm. "Kulağa mucizevi geliyor.

Angelina başını salladı ve yüzü aydınlandı. 'Senyor, sevgili Isadora'mın ocuk sahibi olduğu günkü kadar mutlu bir insan görmedim.

bana üç aylık hamile olduğunu söylemeye geldi.' Hüzünle i çekti.

'Andrés de tamamen aynıydı. Mađaralarda bir parti düzenledik.

"ok da doğru. Etkileyici Elhamra yeni yeni görünmeye başlamıştı ve her zamanki gibi görkemli görünüyordu.

"Andrés öğrendikten sonra," diye devam etti Angelina, "karısına değerli bir porselen bebek gibi davrandı. Fazla mesai de yaptı, böylece bebek doğduğu nda fazladan para biriktirebilecekti. Ama sonra ...

Angelina durdu ve gözlerini kapattı. "Sadece birkaç ay önce,

Andrés motosikletinden düşerek öldü. Yollar

Yağmur fırtınasından sonra çok kaygandı ve yükü ağırdı. Başını eğdi ve ben de onu kucaklamak için harekete geçtim. "Isadora'nın kalbi

ruhu gibi kırılmıştı. Andrés öldükten sonra bir şey y i y i p iemedi bile.

Ona bebeğinin iyiliği için yemesi gerektiğini söyledim ama yavaş yavaş solmaya başladı.

"zgnm, Angelina.

Metanetle devam etti. 'Bebek bir ay erken doğdu. Kuzenimi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama kanamayı durduramadım, *ambulans* da sonunda gelebildi.

tepelere geldi.' Angelina'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Geçen hafta, bebek doğduktan sadece bir gün sonra öldü.

"Angelina... Söyleyecek söz bulamıyorum. Ne kadar korkunç.

"Isadora bebeğine Erizo adını vermişti. Anlamı, nasıl diyorsunuz ...' İngilizce çevirisini aradı. "itten gelen domuz.

"Kirpi mi?" diye sordum.

"Evet, yle. Kirpi. Saçları yukarı kalkıyor, görüyorsunuz!" Buna rağmen Angelina bir kahkaha attı. "Yani şimdi biz kk

erizo, Pepe ve

ben." "Pepe

mi?" diye

sordum.

"Amcamız... Elhamra' ya heykelini teslim ettiğiniz Lucía'nın kardeşi.

Aradaki bağlantıyı anladım. "Anladım. Biraz dolaştık. Bir süre daha devam ettik, ta ki yol ayrımına gelene kadar. Bir yön doğru ca saraya çıkıyordu. Durduğumuz yerden, yaklaşık iki yüz metre öteden, meydanın ortasındaki Landowski'nin heykelinin figürünü seçebiliyordum.

"Biliyor musun," dedi Angelina, "sanırım bu taraftan gideceğiz. Beni mağaralara doğru giden diğer yola doğru çekmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

'Gün ilerliyor. Gidip Erizo'yla buluşmalıyız. Yeni babasıyla tanıştığı için mutlu olacak.

İzlerimde durdum. "Ne demek istiyorsun, Angelina?"

Bana göz kırptı. "Sana söyledim, bekleniyordun.

Angelina'nın isteğine boyun eğerek onu Sacromonte tepelerine kadar takip ettim.

Otuz yıl önce ilk kez gördüğüm mağaralar, yakından çok dikkat çekiciydi. Coober Pedy'deki yeraltı evinde geçirdiğim zamanı düşündüm ve hiç şüphe yoktu - İspanyol

eşdeğeri uzun bir farkla tercih edilirdi. Birincisi, aşağıdaki dünyanın nefes kesici bir manzarasını sunuyorlardı. Angelina'nın mağarasının dışındaki tozlu yoldan, birbiriyle kesişen sıra sıra zeytinlikleri gözlemledim. evler arasında dolanan dik ve dolambaçlı yollardan geçiyordu. Aşağıdaki vadide Darro Nehri, yumuşak Eylül güneşi altında yeşilden altın rengine dönmeye başlayan yemyeşil ağaçların arasından akıyordu.

"Pepe? Angelina mağaraya doğru seslendi. "O burada.

Onu içeri k a d a r takip ettim ve yıllar boyunca İspanyol sıcaklığı yüzünden cildi iyice şişmiş ve kırışmış bıyıklı bir adam gördüm. Bebeği biberonla besliyor ve bir melodi mırıldanıyordu.

"*Hola, señor,*" dedi ve başıyla beni onayladı. "Pepe

İspanyolca konuşmayı tercih ediyor, özür dilerim.

'Gerek yok, onun ülkesindeyim ve dilini bilmiyorum. Özür dileyen ben olmalıyım. Lütfen ona bu durum için çok üzgün olduğumu söyleyin. hayatında yaşadığı kayıplar.'

Angelina da öyle yaptı. '*Gracias por su simpatía, señor,*' dedi başını bana doğru eğerek.

'Dedikleri gibi, şimdiki zaman gibisi yok. Erizo'nun battaniyelerini toplamaya başlayacağım. Annesinin ve büyükannesinin kullandığı bir tane var. Onunla seyahat edebilseydi iyi olurdu-'

Angelina kılını bile kıpırdatmadan onu yakaladım. "Angelina, dur lütfen," diye yalvardım. "Üst dünya" ile iletişim kurabildiğini biliyorum. Ama Erizo'yu senden almaya ne hakkım var ne de daha önemlisi böyle bir niyetim. Buraya sadece eski bir dostumdan bir okuma daha almaya geldim. Hepsi bu.

Angelina iç çekti. "Hepsi bu kadar sanabilirsin ama üst dünya tam da sana ihtiyaç duyulduğu anda seni buraya geri getirdi.

Kan basıncım yükselmeye başlamıştı. 'Bu sadece senin durumu yorumlayışın. Bir çocuğu kendi ailesinden ayırmak istememe saygı duymuyor musun?

Angelina elimi tuttu ve beni tekrar mağaradan dışarı çıkardı, böylece Pepe benim endişelerimden kurtulmuş olacaktı. 'Atlas,' diye cevap verdi, 'buraya gelişin tesadüf değil. Pepe ve ben Erizo'ya onun istediği hayatı veremeyiz.

hak ediyor. Ancak sen yapabilirsin.

Başımı iki yana salladım. 'Angelina ... bu yıllar boyunca pek çok kez yaptığım bir konuşma. Aileler, torunlarını onlardan almam için bana neredeyse yalvardılar. Ve bunu yaptıklarında, kendimi "En korkunç ahlaki ikilemin tam ortasındayım. Aklım başımdan gitmişti. dönmeye başladı. 'I . . .' Başka bir kelime söyleyemedim, kendimi istemeden yere düşerken buldum.

Angelina içeri koştu. "Agua," diye seslendi Pepe'ye.

Sırtımı kayaya dayayarak Elhamra Sarayı'na baktım. Batmakta olan güneş, mağaraların karşısındaki koyu yeşil ormandan sihirli bir şekilde yükseliyormuş gibi görünen kulelerin üzerine zengin turuncu bir parıltı yayıyordu. Angelina bir bardak suyla döndü, ben de yudumladım. minnetle. Kayalık zeminde bana katıldı.

'Angelina, her gün insanların beni bu şekilde yorumlamasından endişe ediyorum.

kızlarımı evlat edinmek bir şekilde *yanlıştı*. Dahası, ben *kendim* Onları kendi topraklarında büyüme şansından mahrum bıraktığım için panikliyorum. Suyumu yanıma bıraktım ve başımı dizlerimin üzerine koydum.

Angelina omzumu sıktı. "Anlıyorum Atlas. Eğer böyle bir ailen olmasaydı, düşündüğüm gibi bir adam olamazdın.

endişelerim var. Ama tüm yaptıklarınız için evren size gülümsüyor.

Başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. "Saygısızlık etmek istemem ama Angelina, hayatım boyunca beni yöneten bir güç varmış gibi görünüyor.

anlamıyorum. Bana yolumun sabit olduğunu söylemiştiniz.

"Öyle, dostum. Ama bu yolda yürümeyi seçebilirdin. Kimse sizi kızlarınızı evlat edinmeye zorlamadı. Bunu başkalarına yardım etme arzunuzdan dolayı yaptınız. Öyle değil mi?"

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Sanırım öyle.

Angelina bana sempatik bir gülümseme verdi. 'Sanki ben bir suçluymuşum gibi konuşuyorsun.

sizi evrenin güçleriyle tanıştıracak ilk kişiyim. Ama ikimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz. Küçük bir çocukken gözlerin gökleri görüyordu. Seni güvende tuttular ve imkânsız yolculuğunda sana rehberlik ettiler.

"Öyle yaptılar," diye fısıldadım.

Uzun bir süre sessizce oturduk, Elhamra'nın büyümesini izledik. kaybolan ışıktaki daha da koyulaştı. Bir süre sonra Angelina tekrar konuştu, bu kez yumuşak bir sesle. "Kızlarınızın yoksulluk ve kalp kırıklıklarıyla dolu hayatlarını bağışladınız.

'Biliyorum, Angelina. Ama yine de onları ülkelerinden koparmanın doğru olup olmadığını merak ediyorum. Onların yaşamlarını uzaktan destekleyebilirdim.

"Korkarım bazen *sana* da biraz mutluluk borçlu olduğumuzu unutuyorsun Atlas. Evren bir eliyle senden çok şey aldı, Ama diğeriyle size çok şey verdi. Kızlarınız size düşününüzden çok daha fazla neşe veriyor, değil mi?"

"Elbette. Akşam artık ağaçların üzerinde uçuşan ebabil kuşlarının sesiyle noktalanıyordu. Dinlemek için gözlerimi kapattım.

Angelina devam etti. 'İlk tanıştığımızdan beri seni sık sık düşündüm ve üst dünyaya danıştım. Sen *iyi bir adamsın*, Atlas. Hatta özel. Belki de bunu size söyleyecek yeterince insan yoktur. O yüzden ben söylüyorum. Tamam mı? İnan bana.'

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Teşekkür ederim.

"Ve ... Angelina çekingen bir tavırla konuştu. Elimi tuttu. "Atlas, sen kayıp kız kardeşini bulacak. Bunun için sana yemin ederim. Birden dik oturdum. "Pardon?"

'Siz ikiniz buluşacaksınız. Ama ... diğer kızlarınızın yardımına ihtiyacınız olacak. Onlar olmadan yollarınız asla kesişmeyecek. Bana baktı

Sert bir yüz ifadesiyle bana baktı, ben de aval aval ona baktım. "Altı kız seni yedinciye götürecektir.

"Angelina," diye cevap verdim nefes nefese, "nasıl-

Parmağını ağzına götürdü. 'Şşşt. Söyleyecek başka bir şeyim yok. Bu size üst dünyadan gelen bir mesaj, bu yüzden aklınıza gelebilecek soruları yanıtlayamam. Elimi sıkıca sıktı ve yüzünü Elhamra'ya döndü.

Paniğimin yerini coşku almıştı. Gözlerimi Elhamra'ya diktim. yanan gökyüzüne ve üst dünyaya 'teşekkür etti'. "Demek adı Erizo? Angelina'ya sordum.

Kıkırdadı. 'Hayır, resmi değil. Sadece aptalca bir isim. Ne de olsa, Birine gerçekten "kirpi" denemez! Ruhlardan aldığınız güvenceden sonra Sacromonte'den beşinci kızınızla birlikte ayrılacağınızı varsayabilir miyim? Başımı salladım, yüzümden gülücükler saçılıyordu. "Güzel! Bu gerçekten de mutlu bir gün. Angelina ayağa kalktı ve tozunu aldı. 'Gökyüzünüzdeki beşinci yıldız olacak. Bu yüzden ona ... diyeceksiniz.

"Taygete, evet. Angelina bana elini uzattı, ben de tuttum. Beni bir kez daha mağaranın içine götürdü.

"Gel ve onu gör. Angelina'yı takip ederek Pepe'nin yanına gittim, o da bana en sıcak gülümsemesini takındı.

"Babanla tanış, Erizo.

Pepe onu bana doğru tuttu ve ben de onu kollarıma aldım. "Merhaba bebeğim," dedim ona.

"O çok özel biri, *senyor*.

"Biliyorum.

'Aslında, bence belki de bilmiyorsun. Bu küçük kız *Bruja*'nın güçlerine sahip.

"Senin gibi mi? Ben sordum.

Angelina başını salladı. "Kesinlikle. O bu ailenin sonuncusu. Angelina bana sert bir bakış attı. 'Bu ufaklık büyüdüğüne dünyayı daha farklı görecektir ve sen de ona hürmet ve saygı göstermelisin.

Başımı öne eğdim. "Söz veriyorum yapacağım.

"Güzel. Bir an düşündü. "*Bruja*'nın yöntemlerini kendisi anlamayacak... Angelina çocuğa baktı. "Bir gün onu bana geri göndermelisin. Bunu yaptığında, ruhani soyunun kilidini açmasına yardım edebileceğim.

Gözlerim odanın köşesindeki tahta sandalyeye takıldı ve ona doğru yürüdüm. "Oturabilir miyim?" diye sordum. Angelina başını salladı ve ben de oturdum. 'İçinde

Gerçek şu ki, kızların her birine doğum koşullarını ve nasıl benim kızlarım olduklarını anlatma olasılığını düşünmedim.

Angelina biraz şaşırmış görünüyordu. "Hayır mı?

Masum genç hayata baktım. Gözlerini kapatmış ve uyumaya başlamıştı. 'Kızların her biri, öyle ya da böyle

Kreeg Eszu'dan kaçışımla doğrudan bağlantılı. Onlara geçmişlerinden bahsedecek olursam, bunun bir şekilde onları tehlikeye atabileceğinden endişe ediyorum. Bilinçli olarak mümkün olduğunca sakın bir hayat kurmaya çalıştım.

Angelina kollarını kavuşturdu ve derin düşüncelere dalmış bir halde gözlerini kıstı. "Evet. Anlıyorum. Ama bu kararınızdan bağımsız olarak sözünü tut. Bir gün, doğru zaman geldiğinde, onu bana geri gönder. Yemin ediyor musun?"

Bir kolumu bebeğin altından kurtardım ve elimi Angelina'ya uzattım. "Söz veriyorum. Elimi sıkı.

'Teşekkür ederim Atlas. O zaman senindir. Angelina akrabasının kabarık saçlarını nazikçe okşadı. Sonra İspanyolca bir ninni söylemeye başladı ve tatlı sesi mağaradan çıkıp aşağıdaki vadiye ulaştı.

Georg, "Tehlikeye işaret eden hiçbir şey düşünemiyorum," dedi, Rue du Rhône'daki ofisinde otururken koyu siyah kahvesinden bir yudum aldı.

"Arthur Morston Books'u mu aradılar?

"Evet ve Rupert Forbes iletişim bilgilerimi iletti. "Rupert bunun neyle ilgili olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değil mi?

"Hiçbir fikri yok, hayır.

Bu sabah erken saatlerde Georg bana Lashay Jones adında Amerikalı bir kadından gelen telefon hakkında bilgi verdi. Konunun çok önemli olduğunu belirterek benimle konuşmak istemişti.

Georg ona benim temsilcim olduğunu ve kendisiyle gizlilik içinde konuşabileceğini söylemişti ama Lashay bunu reddetti. Bu sayfalarda daha önce de belirttiğim nedenlerden dolayı, yabancılardan gelen gizemli telefonları kabul etmek konusunda son derece isteksizim.

"Kesinlikle Atlas Tanit'i mi istedi?

Georg başıyla onayladı. "Yüzde yüz. Bana Atlas Tanit'i Arthur Morston Books'ta çalıştığınızı sanıyordum. Ama bunun Kreeg Eszu ile ilgili olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Bayan Jones ile konuşmanın güvenli olacağına eminim.

Üzerinde düşündüm. "Yine de zamanlama alışılmadık, sizce de öyle değil mi?

"Evet. Biraz," diye kabul etti Georg.

Bir ay önce, Lightning Communications aniden bir şirket olarak aktif hale gelmişti. Türkiye'de bir müşteri tabanı oluşturmaya başlamışlardı. Yunanistan'ı ziyaret etti ve işletmelere 'tutarlılık, güvenilirlik ve etik'. Bu kelimeleri ilk okuduğumda, Başımı arkaya atıp gülmekten kendimi alamadım. Bunun nasıl İnsanın güvenilirlik ve etik konusunda uzmanlık önerebilmesi beni aşıyordu. Kendilerine bir logo da seçmişlerdi - bir şimşek bir buluttan çıkan cıvata. Görünüşe göre Kreeg de uygulamalı bir yaklaşım benimsiyordu. Elimizde Kreeg'e sunumlar, iş yemeklerine ev sahipliği ve yerel gazetelerde şirket hakkında çeşitli makaleler.

Eğer Eszu son birkaç yıldır yas tutuyorduyorsa, görünen o ki bu zaman sona ermişti ve yeniden topluma karışmaya başlamıştı.

"Bunun Kreeg'in yerimi tam olarak öğrenmesinin bir yolu olmadığından emin misin?

Georg başını salladı. "İçgüdülerim bana bunun tamamen farklı bir şey olduğunu söylüyor.

Avukatımın kararına güveniyordum. "Pekâlâ o zaman. Yarın için bir telefon görüşmesi ayarlayalım.

Ertesi gün çalışma odamda oturup Georg'un Lashay'i Atlantis'e bağlamasını bekledim. Beklerken, dünyanın dört bir yanına yaptığım seyahatlerden kalma eserler ve ıvr zıvırlarla dolu raflarımı inceledim. Bunların arasına kızların ve benim çerçeveli fotoğraflarımız serpiştirilmişti. En sevdiklerimden birini seçtim: Atlantis'in iskelesinde dondurma yiyen altımızın görüntüsü. Saat tam onda, benim ofis telefonu çaldı. Resmi bıraktım ve ahizeyi kaldırdım. "Atlas Tanit.

Sakinleştirici, kadifemsi bir ses Amerikan aksanıyla cevap verdi:

'Merhaba Bay Tanit. Ben Lashay Jones. Sanırım aramamı bekliyordun?'

'Merhaba, Lashay. Evet, bekliyordum, ancak itiraf etmeliyim ki Ne hakkında olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.'

Derin bir nefes aldı. "Bunun için üzgünüm Bay Tanit. New York, Harlem'deki Hale House Merkezi'nden arıyorum.

Hafıza bankalarımı taradım. "Üzgünüm Bayan Jones, adını bilmiyorum.

"Belki Hale Ana'yı duymuşsunuzdur? Clara Hale?'

"Duymadığım için üzgünüm.

Lashay bunun tahmin ettiğinden daha fazla açıklama gerektireceğini anladığında hatta bir duraklama oldu. "Avrupa'da olduğunuzu anlıyorum, bu yüzden isim orada o kadar anlamlı olmayabilir. Hale House Centre burada, New York'ta bir çocuk evi.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Korktuğum telefon bu muydu? A bir sebepten dolayı kızlarımdan birini geri isteyen bir çocuk evi mi? Sakin kalmaya çalıştım. "İki gece önce kapımızın önüne yeni doğmuş bir kız bırakıldı.

Biraz rahatladım. "Bu Hale Ana'nın Evi için alışılmadık bir şey mi? diye sordum.

Maalesef hayır efendim. Ama sizi aramamın nedeni çocukla birlikte bir şey. Özellikle de üzerinde adınızın ve iletişim bilgilerinizin yazılı olduğu bir kartvizit.

Gerçekten ne diyeceğimi bilemedim. 'Bu alışılmadık bir durum. Amerika'da ne bir ailem var . . ne de konuşacak bir arkadaşım var.

Lashay telefonda el yordamıyla bir şeyler aradı. 'Burada buldum. Kart eski görünüyor. Gerçekten yırtılmış ve çizilmiş.

'Mantıklı olurdu. Otuz yılı aşkın süredir kitapçıda çalışmıyorum. Beynimi zorladım. "Çocuğu kimin bıraktığına bakmadınız sanırım?

Lashay içini çekti. "Hayır, efendim. Ama eski kartvizitinizdeki küçük bir yazıyı seçebildik.

"Çıkarabildiniz mi? Gerçekten merak ederek sordum. "Ne yazıyor?

"Nazik adam" yazıyor, efendim. Lashay cevap verdi. "Adınızın hemen altında yazıyor.

Nefesim kesildi ve ofis sandalyeme çöktüm. Bir anda zihnim New York'taki Waldorf Astoria yemek salonuna geri döndü.

Şehir ve Cecily Huntley-Morgan'ın gülümseyen yüzü.

Bak! Arkasına 'iyi adam' bile yazdım! İyi şansın bir simgesi olarak sonsuza dek yanımda taşıyacağım.

"Hâlâ orada mısınız Bay Tanit?" diye sordu Lashay.

"Evet," diye cevap verdim, sinirli bir şekilde. "Lashay, aslında bebeğin kime ait olabileceğine dair bir önsezim var. Merak ediyorum... biliyor musun

Ailevi durumu hakkında *bir şey biliyor* musunuz?'

Telefonda hafif bir duraklama oldu. "Bildiğimiz bir şey var. Hale House Merkezi sadece istenmeyen çocuklar için değil. Bu terimi duyunca irkildim. 'Hale Anne uyuşturucu bağımlısı olarak doğan çocuklara destek sağlıyor. Üzülerek söylüyorum ki bu bebeğin kokain bağımlısı olduğuna kesinlikle inanıyoruz.

Elimi ağzıma götürdüm. "Yüce Tanrım.

"Pek çok insan bunu şok edici buluyor. Ama buradaki gerçek bu, efendim. Harlem'de uyuşturucu batakhaneleri çok yaygın. Bahse girecek olsaydım, bu çocuğun Lenox Caddesi'ndeki uyuşturucu batakhanesinden geldiğini söylerdim.

Lenox Caddesi. Bu ismi daha önce duymuştum. "Dinle, yarın oraya uçmak için ayarlamalar yapacağım.

Ertesi gün kendimi Harlem'de, yıkık dökük bir taş bina olan Hale Ana Evi'nin önünde buldum. Kapıyı çaldım.

Kapıyı açtığında mavi eşofmanlı, afro saçları muhteşem kesimli bir kadın tarafından karşılandı. "Siz Bay Tanit misiniz?" diye sordu.

"Evet, doğru.

"Ben Lashay Jones, telefonda konuşmuştuk.

"Merhaba Lashay, seninle tanışmak bir zevk. Elini sıkmak için elimi uzattım.

'Hayır. Biz burada kucaklaşırız,' dedi ve beni kendine doğru çekip kollarını sıkıca etrafıma doladı.

Şaşkınlıkla kıkırdadım. 'Oh, bu çok hoş. "İsveç'ten yeni mi geldin?

"Aslında İsviçre'den.

Ellerini kalçalarına koydu ve bir kaşını kaldırdı. "İsveç'e yakın mı?

"Aynı kıtada.

Lashay kahkahayı patlattı. Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Özür dilerim, meşgulüm.

Sabah. Bugün burada bir sürü aç karın var. Lashay'e ve onun büyüleyici kendini beğenmişliğine anında ısındım. "İçeri gelin. Onu Hale House Merkezi'ne kadar takip ettim ve koridorun solundaki bir kapıya yönlendirildim. "O şimdi burada.

"Kim?"

"Hale Anne, tabii ki! Lashay kapıyı açtı ve küçük bir ofis ortaya çıktı. Pencerenin önündeki büyük masanın arkasında beyaz bir hırka giymiş, kır saçlı, hafif yaşlı bir kadın oturuyordu. Ben içeri girince arkasını döndü.

"Avrupa'dan gelen beyefendi bu mu?" diye sordu Lashay'e. Başını salladı. Kadın yavaşça ayağa kalktı ve elimi sıkmak için bana doğru ilerledi.

"Clara Hale.

'Atlas Tanit. Sizinle tanışmak bir onurdur.'

"Ben de öyle, eminim.

Lashay odadan **ç ı k m a d a n** önce gülümseyerek, "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

"Lütfen, oturmaz mısınız? Yaşlı kadın dövülmüş deri bir kanepayı gösterdi.

"Teşekkür ederim.

"Evet," dedi Clara. "Kartvizitin gizemi. Eski ahşap masasının çekmecesini açtı ve küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Buyurun, Bay Tanit.

"Teşekkür ederim. Kartı Clara'dan aldım ve inceledim. 'Evet, kesinlikle benimkilerden biri,' diye onayladım. "Ama Lashay'e de söylediğim gibi, bunları onlarca yıldır kullanmıyorum. kitapçı.'

'Ve yine de kart, küçük bir sevinç yumağıyla b i r l i k t e kapıma geldi. Şimdi merak ediyorum, bu nasıl olmuş olabilir?

"Hem sen hem de ben, Clara. Özür dilerim. Bayan Hale. Anne Hale.'

Clara burnunu kırıştırdı, sonra tıpkı biraz önce Lashay'in yaptığı gibi kahkahayı patlattı ve dizlerini tokatladı. 'Clara gayet iyi. Ben sadece "Anne "yi benimsedim çünkü ... şey ...' Omuz silkti ve etrafını işaret etti.

"Elbette. Lashay bana yaptıklarınız hakkında biraz bilgi verdi. İnanılmaz bir şey.

'İnanılmaz, bunun için tek kelime. Yaşadığım hayatı yaşamak zorunda kalmamalıydım. Çocuklar Tanrı'nın armağanlarıdır. Bir insan nasıl olur da Kendilerini kendilerinden ayrılmaya ikna edebilirler mi, bilmiyorum Bay Tanit.

"Bu ilginç bir soru. Ama sanırım çocukların başkaları tarafından daha iyi bakıldığı bazı durumlar vardır.

Clara parmaklarının uçlarını birbirine vurdu. "Ne kadar ilginç.

"Nedir?" diye sordum.

'Kırk yıldır başkalarının çocuklarına bakıyorum ve hiç kimsenin bu konuyu gündeme getirdiğini duymadım. Genellikle kabul ederler Benimle gel ve bunun ne kadar *korkunç* olduğunu söyle. Clara'nın dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim ve sinirlerimin bozulmasına izin vermemeye çalıştım. 'Yani, Bay Tanit, *siz*

Belli ki çoğundan farklı bir deneyiminiz var. Neymiş o?'

Clara'nın kurnaz zekâsı karşısında şaşkına dönmüştüm. "İnanılmaz derecede anlayışlısın. Güldüm. "Aslında benim beş evlatlık kızım var.

Clara'nın gözleri büyüdü. "Tanrım, öyle değil mi?! Başımınla onayladım. onayladı. "Vay, vay, vay," diye güldü. "Sen de benden birisin.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Nasıl yani?

Omuz silktili. "Bilirsin işte. Koca yürekli. Muhtemelen biraz da aptal. Bizim yaptığımız şeyi yapmak için öyle olmak zorundasın.

'Dürüst olmak gerekirse, Clara, kıyaslanabileceğimizi sanmıyorum.

Benim sadece beş Kızlarım var ve onlara çok rahat bir hayat sunabiliyorum. Kapınızdan kaç çocuk geçti?'

Derin bir nefes aldı. Yüzlerce. Kendi evimde elliye yakın çocuğa baktım. 1970'te resmi olarak çocuk bakım tesisi ruhsatı almadan önce kendi evimdeydim. Ama bir ya da bin, fark etmez. Seilmeyen bir çocuğa sevgi vermek, bir insanın yapabileceği en asil şeylerden biridir.

Yüzü çok sıcaktı. Her ne kadar varlığı Göz korkutucuydu, nezaket saçıyordu. 'Eskiden ben de böyle düşünürdüm Clara. Ama kızlarımdan gördüğüm sevgi on kat arttı.

Clara yine güldü. "İşin sırrı bu, değil mi? Deri ofis koltuğunda arkasına yaslandı. "Biliyorsun, kocam ben evliyken öldü.

sadece yirmi yedi yaşındaydı. Kalbim kırılmıştı ve birlikte sahip olduğumuz üç çocuk da öyle. Bir süre etrafta dolandım ve ne olursa olsun, sadece tutmaya karar verdim.

nefes alıyorum.' Hüzünle gülümsedi. "Büyük Buhran'ı atlatabilmek için kapıcı olarak çalışmaya başladım. Berbat bir işti. Ama ben çocukların gülümseyen yüzlerini sevdim. Bana umut verdiler. Ben de döndüm

evimi kreşe dönüştürdüm. Ve bir gün aniden, sadece nefes almadığımı, yeniden *yaşadığımı* fark ettim.

Clara'nın hikayesi bana tanıdık geliyordu. "Çocuklar bunu sizin için yapabilir. "Elbette yapabilirler, Bay Tanit. Clara sandalyesinden kalktı ve

pencereden dışarı bakmak için döndü. "Kreşi açtıktan kısa bir süre sonra evsiz çocuklara yardım etmek için sokaklara çıkmaya başladım. İşte o zaman koruyucu ailelik yapmaya başladım. Bir seferde yedi ya da sekiz çocuk alıyordum. Başını ellerinin arasına aldı. 'Ve sadece küçük yaşlı ben d i m .
Düşünsenize!

"Nasıl başardınız?

"Çok basit! O çocukların her birini kendi çocuğum gibi sevdim. Annesi olmayanlara anne oldum.

Ne kadar olağanüstü bir insan. 'Lashay sizin bu çocukların bakımında . ebeveynleri uyuşturucu bağımlısı olan çocukların bakımında uzmanlaştığınızdan bahsetti.

Clara yüzünü bana döndü, biraz üzgün görünüyordu. "Bu doğru. Yaklaşık on yıl önce bir gün Lorraine - bu benim ilk kızım - evime bir anne ve çocuk getirdi.

eroine bağımlı.' Masasının kenarına tünedi. "Onlar özel bir bakıma ihtiyacı vardı. İşte o zaman resmi ruhsatı aldım ve bu büyük binayı satın aldım. Beş katlı ve Etrafta dolaşan bu yeni şeyle birlikte her birine ihtiyacımız var.

"Yeni bir şey mi? diye sordum.

Hale Ana başını salladı. "AIDS virüsü.

Bu konuyu memleketteki gazetelerde okumuştum. "Burada büyük bir sorun mu?

Emin olabilirsiniz. Söyleyebildiğimiz kadarıyla kan yoluyla yayılıyor. Ve insanlar iğneleri paylaştığında . . . şey. Bebekler bu hastalıkla doğuyor. Kimse bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor. Başkan Cheesecake onun adını bile anmıyor. Bu insanların yardıma ihtiyacı var, Bay Tanit. Ve eğer bu lanet şeyi tartışmaya başlamazsak bunu anlamayacaklar.

"Hayata özellikle zor bir başlangıç yapan bu çocuklarla nasıl ilgilendiğinizi sorabilir miyim?

Çok basit. Onları kucağınıza alır, sallar, sever ve ne kadar harika olduklarını söylersiniz. Kalıtsal bağımlılıkları boyunca onlara bakıyorum.

Sonra sağlıklı olduklarında - ki birçoğu sağlıklı oluyor - gidip onlara harika bir aile buluyorsunuz. Ben şahsen her biri iyi uyuyor.' Clara sertleşti ve gururlu görünüyordu. "İnsanların bana uygun olmadığını düşündüğümde onları geri çevirdiğimi söylemekten utanmıyorum. çocuk için yeterince iyi bir ortam sağlayamadı. İşte' - nefes verdi - 'benim hikayem bu. Sürünerek yanıma geldi ve deri koltukta bana katıldı. "Seninki ne, Atlas Tanıt?

Clara'ya hayatımın kısa bir özetini sundum, nasıl yaşadığıma odaklandım.

beş harika kızımın üvey babası oldu. Ayrıca kırklı yıllarda New York'a yaptığım kısa seyahatten ve kartvizitin bir zamanlar kendisine ait olduğundan emin olduğum Cecily Huntley-Morgan ile karşılaşmamdan da bahsettim.

"Cecily siyah mıydı? Clara sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Beyaz bir İngiliz kadındı.

Clara şaşırılmış görünüyordu. 'Bir İngiliz için oldukça kırklı yıllarda siyah haklarını desteklemek için Harlem'e gelen genç beyaz kadın. Bunu sormamın tek nedeni, birkaç gün önce kapımızın önüne bırakılan küçük kızın bu kadının soyundan geldiği varsayımıdır. tanıştığın kadın.'

Onaylarcasına başımı salladım. "Mantıklı açıklama bu olurdu. 'Belki çocuklarından biri siyah bir adama aşık olmuştur ve Ailesi bundan hoşlanmadı. Kim bilir. Her halükarda, onunla iletişime geçmenin bir yolu var mı?

Başımı salladım. "Korkarım yok. Avukatıma bu olasılığı araştırmasını söyledim ama ... 1969'da sıtmadan öldü.

"Huh," dedi Clara, durumu düşünerek. "Çocuğu olup olmadığını öğrendiniz mi?

"Mesele şu ki," diye devam ettim, "Cecily'nin bir kızı vardı. Yıllar önce öğle yemeğinde bana söylemişti ama hiçbir zaman kendi adına kayıtlı olmamıştı. Hatırladığım kadarıyla Kenyalı bir kadının terk edilmiş bebeğini yanına almıştı. Yasal olarak çocuk başka birine aitti, bu yüzden izini sürmek mümkün değil.

Clara ayrıntıları düşünürken saçlarıyla oynamaya başladı. "Yani. Kurnaz kahverengi gözleriyle bana baktı. "Sırada ne var?

"Ne demek istiyorsun?

"Demek istediğim, kapımın önüne bırakılan çocuk hakkında ne yapmak istiyorsunuz, Bay Tanit?

"Ah. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Clara elini dizine vurdu ve bana sırtıttı. "Oh, ha d i ama! Cidden bana bir telefon aldığını mı söylüyorsun?

Her şeyi bırakıp sadece bir kartvizit merakını gidermek için dünyanın öbür ucuna mı uçayım?

Clara'nın enerji patlaması karşısında nutkum tutuldu. 'I . . . '

Bana doğru yaklaştı. "Bu beş kişi hakkında konuşmuştunuz.

Hepsi de hayatınıza gizemli tesadüfler sonucu girmiş gibi görünen güzel evlatlık kız lar ınız . Otuz yıl önceki bilgilerinizin sepetine iliş tirildiği yeni doğmuş bir kız bebekle ilgili bir telefon aldığınızda, ciddi ciddi onu eve götürmek için burada olmadığınızı mı söylüyorsunuz? Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Ben gerçekten-

Omzumu dostça itti. 'Elbette öyle, Atlas! Sana Atlas diyebilir miyim? Hararetle başımı salladım. 'Bu konuda çekingen ya da utangaç davranmana gerek yok. Benimleyken olmaz. Yaptığım şeyle ilgili değil.

"Sanırım ... evet, evrenin bana bir şey söylemeye çalış tığını düşündüm.

Belki de öyledir, tatlım. Ve bil diye söylüyorum, ben olsam tam olarak aynı şey. Otuz yıldır bu kartvizitiniz bir şekilde hayatta kalmış. İnanılmaz değil mi? Cecily, *bir gün ihtiyacım olursa diye bunu saklayacağım, diye* düşündü. Ve tahmin edin ne oldu? Bir gün

. . . Sanırım gidip bu bebekle tanışsak iyi olacak.

Hale Ana'nın dikkatle ama bilerek çıktığı merdivenleri takip ettim. Biz yukarı tırmandıkça, bir ses

Ağlama sesleri daha da yükseldi. Üçüncü kata ulaştığımızda, Clara bana döndü, biraz acımasız görünüyordu. 'Kendini hazırlaman gerekebilir. Bu kısım ilk kez gelenler için zor olabilir. Beni beşiklerde yatan bir düzine kadar küçük bebeğin bulunduğu bir odaya götürdü.

önlüklü kadınlar tarafından bakılıyor.

"Hepsi çok sıkıntılı görünüyor.

'Öyle canım, çünkü öyleler. Bunlar uyuşturucu bağımlısı olarak doğduklarını düşündüğümüz bebekler. Bu yürek parçalayıcı.

Çocuklar uluyor ve çığlık atıyor gibiydiler. Bu onların özünden gelen bir sesti ve beni çok üzüyordu. "Onların

Ağlıyorum. Bunu açıklayamam. Alışık olduğumdan çok farklı. Clara göz göze geldik. Biliyorum. Anlaması ne kadar zor olsa da,

"Anneleri ne içiyorsa ondan bir fırt almak için yalvarıyorlar. Ürperdim.

Clara beni beşiğinde titreyen bir bebeğin yanından geçirdi. Minik bedeninin tamamı fiziksel olarak titriyordu ve küçük uzuvları şiddetle irkilip sarsılıyordu. "O iyi mi, Clara? Endişeyle sordum.

Hale Ana cebinden gözlüklerini çıkardı ve karyolanın içine baktı. "İşte böyle, çocuğum. Elini beşiğin içine uzattı ve bebeğin saçlarını nazikçe okşadı.

"Şimdi güçlü kal kızım, güçlü kal

güçlü.' Bebeğin kollarını n a z i k ç e kundağa geri soktu ve kundağı sıkılaştırdı. "Yoksunluk çeken bebekler doğal olarak sinirli olurlar. Yardımcı olmak için onları sımsıkı sarmaya çalışırız. Nabzını hissetmek için elini bebeğin boynuna götürdü. Bana başını sallamadan önce bir süre bekledi. 'O iyi olacak. Bunlar onlar için en zor zamanlar. Hilary?' Clara, özellikle tiz bir ağlama sesi çıkaran bir bebeği sallayan önlüklü kadınlardan birine seslendi. "Simeon'un nöbetleri nasıl?

Hilary, "Bugün bir tane bile olmadı, Hale Anne," diye cevap verdi.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. 'İşte bu iyi bir haber.

Ya Cynthia?' Clara başka bir beşiğe bakan başka bir kadına seslendi. "Grace y e m e k yemeyi başardı mı?

"Bugün beş kereden dördü, Hale Anne.

"Güzel!" dedi kadın, ellerini içten bir sevinçle birbirine vurarak, Bana bakmadan önce. 'Bu bebekler kıpır kıpır oldukları için ekstra kaloriye ihtiyaç duyarlar. Yiyecekleri tutmaya başladıklarında

"İşte o zaman köşeyi döndüğünüzü anlarsınız. Hale Anne beni sıradaki son beşiğe doğru götürdü. "İşte burada," dedi, minik yolcuyu göstererek.

Gözlerimi yere dikmiş, acıdan kıvranan küçük kıza bakıyordum. Sanki kundaktan kurtulmaya çalışıyormuş gibi, toplayabildiği kadar güçle. 'Diğer bebeklere isim verildiğini fark ettim. Onun bir adı var mı, Clara?

'Tabii ki var. Ona kartvizitte yazandan esinlenerek Kindness adını verdik.

"Lashay, annesinin kullandığı şeyin kokain o l d u ğ u n u düşündüğünüzden bahsetti.

Hale Ana omuz silkti. "Bundan asla emin olamayız. Ancak göz bebekleri biraz büyümüş ve nefes alma hızı oldukça keskin. Bu sayılar. Söylediğim için üzgünüm ama buralarda çok fazla var. Bu en son ne zaman beslendi, Hilary?

"Yaklaşık iki saat önce, Hale Anne.

"Mükemmel zamanlama. Odanın köşesindeki ahşap dolaba doğru yürüdü ve birkaç poşet toz çıkarıp yeni bir şişede karıştırdı. Bana uzattı. "Al bakalım.

"Onu beslememi ister misin?

Clara başıyla onayladı. "Bu çok yardımcı olur.

Biberonu beşiğe yerleştirdim ve bebeği kucağıma almaya gittim. Ona dokunduğumda, şiddetli bir şekilde çığlık atmaya başladı ve yeni doğmuş bir bebek olduğunu düşünürsek, çok daha büyük birinin gücüyle kıpırdanmaya başladı.

"Sorun yok. Şşş, şşş, küçük kız. İçgüdüsel olarak, diğer çocuklarıma yaptığım gibi onu ileri geri sallamaya başladım. "Mamayı bana uzatabilir misin?" diye sordum Clara'ya. Bana uzattı ve ben de biberonu nazikçe bebeğin ağzına götürdüm. Sanki açlıktan ölmek üzereymiş ve beslenmeye ihtiyacı varmış gibi emmeye başlaması beni çok şaşırttı.

"Yalan söylemiyormuşsun," dedi Clara. "Bunu daha önce de yapmıştın.

"Hikâyemden şüphe mi ettin?

"Hayır. Sadece bebekler k o n u s u n d a iyi olup olmayacağını bilmiyordum. Ama sende dokunuş var. Burnuna dokundu.

Şu anda bilinen adıyla Kindness, görsel olarak dikkat çekiciydi. Büyüleyici sarı-altın gözleri ve abanoz teni sıradan insanları kandırabilirdi. gözlemciyi tamamen sağlıklı olduğuna inandırdı. 'Bu korkunç dönemden geçtiğini biliyorum Clara. Ama kendini çok hayat dolu hissediyor.

Clara başıyla onayladı. 'Evet. Hil de benzer bir şey söylemişti. Neydi o, Hil?" "Elektrikle dolu biri o. Hilary kıkırdadı, sonra dönüp dikkatini tekrar başka bir bebeğe verdi.

"Çok iyi söyledin," diye cevap verdim.

Birkaç dakika içinde şişe boşaldı ve ben de onu Clara'ya geri verdim. "Peki, önceki soruma dönelim," dedi. "Sırada ne var?"

Cecily eski kartvizitime *kibar adam* yazmıştı. Bu lakaba ihanet edemeyeceğimi biliyordum. 'Onu bu akşam eve uçurabilirim,' diye onayladım.

Hale Ana'nın ağzı bir karış açık kaldı ve burnu bir kez daha kırıştı. İçtenlikle güldü, neredeyse

Bu sefer iki katına çıktı. 'Böyle bir şey yapmayacaksın, Atlas Tanit! Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemedin mi?

Çok utanmıştım. 'Çok özür dilerim, Clara. Onu almamı istediğini ima ettiğini sanmıştım.'

"İstiyorum, istiyorum! Ama onu akşam evine mi uçuracaksın? Sen aklını mı kaçırdın?"

Lanet olası akıl? Onu duydun mu Hil? Cynthia?' Odadaki diğer iki bayan da Clara'yla birlikte gülmeye başladı ve benim yanaklarım kıpkırmızı oldu.

'Öncelikle, bunu daha önce beş kez yapmış olmanız umurumda değil, ben Kindness'in sevgi dolu bir yuvaya taşınacağından emin olmak için sizin ve ailenizin gerekli geçmiş kontrollerini yapmamız gerekiyor.

Yere baktım, iyice ve gerçekten uyarılmıştım. "Elbette. "Artı. Clara durakladı. "Bariz olanı vurgulamaktan nefret ediyorum ama bu küçük beş beyaz kız kardeşle birlikte büyüyecek. Kendisini hiçbir şekilde yabancılaşmış hissetmesini istemiyorum.

"Tanrım, hayır. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, çocuklarımdan sadece dördü beyaz. Size Avustralya'dan gelen kızım Celaeno - CeCe'den bahsetmiş miydin?"

Clara bana baktı. "Söyledin.

'Babası Avustralya'nın yerlisiydi, annesi ise melezdi. O beyaz değil.

Hale Ana bir an düşünmek için durakladı. "Hah. Pek çok insan, evlat edinmiş olsalar bile, aynı ten rengine sahip çocukları seçiyor. Ama bu sizin için önemli değil mi?"

"Hiç önemli değil, hayır," dedim dürüstçe.

Clara başını salladı, görünüşe göre onaylıyordu. 'Güzel, güzel. Kindness'in bağımlılığının üstesinden gelmesine yardım etme meselesi hâlâ var. Uzmanlığımıza ihtiyaç **d u y m a m a s ı n a** birkaç hafta kaldı ve ondan sonra evde özel ilgiye ihtiyacı olacak.

'En iyi doktorlar benim emrime amade olabilir,' diye onu temin ettim.

'Sizin adınıza çok sevindim ama benim de onlarla konuşmam gerekecek. Süslü bir üniversiteden tıp diplomasına sahip olmak iyi ve güzel, ama çoğunun böyle bir durumla b a ş a çıkma konusunda pratik deneyimi olmayacaktır.

'Elbette, Clara. Hatta ısrar ediyorum. Bebeği dikey bir pozisyona getirdim ve gazını çıkarmaya başladım. Clara gülümsedi.

"Pekâlâ o zaman. Topu yuvarlamaya başlayabiliriz. Elini sırtıma koydu.
"Tebrikler baba.

Sevgili okuyucu, buraya kadar gelebildiysen, doğal olarak bu günlükteki muazzam boşlukları sorgulamaya başlamışsındır. 1920'lerde düşüncelerimi kaydetmeye ilk başladığımda, amacım duygularımı ifade etmektir, çünkü o zamanlar konuşmuyordum. Bunu buldum. O kadar başarılı bir egzersizdi ki hayatım boyunca devam ettim. Granada'da Angelina ile ilk tanıştığımda, hayatımı Elle'i ve ilk kızımı aramaya adamaya karar verdim. Günlüğüm üzerimde duruyordu. çalışma masası, unutulmuş. Tek bir amaç uğruna hareket eden bir adamdım.

Sonra, Maia'yı evlat edindiğimde, bunun çok önemli bir an olduğunu hissettim.

Bunu kaydetmeyi 'okuyucuya' borçluydum. Elbette aynı şey Ally, Star, CeCe, Tiggy ve Electra için de geçerliydi. Bu benim gözümde kaçmadı. Son birkaç bölümün çocuklarımla nasıl tanıştığımı anlattığını ve bir gün onların da bu sayfaları okuyacaklarını düşünmek isterim. Günlükteki boşlukların sevgi, kahkaha ve aile ile doldurulduğunu bilin. Çocuklarım bana kağıt üzerinde ifade edebileceğimden çok daha fazlasını verdiler. Kayıp kız kardeşimi aramaya devam etmek için Atlantis'ten her ayrıldığımda, kalbimde çocuklarım için derin bir özlem hissettim. kızlarımın eşliğinde.

Kayıp kız kardeşten bahsetmişken, uzun zamandır beklediğimiz buluşmamızı kutlamak için bugün kalemimi elime almadığımı bildirmeliyim.

Bağışla beni okuyucu, buradaki yazının biraz özensiz olduğunun farkındayım. Ama ellerimin titremesine engel olamıyorum. Daha önce

Bugün büyük kızım ile iliklerime kadar ürperten bir konuşma yaptım.

Bu akşam Maia'nın üniversitedeki ikinci yılının bitişini tüm kızlarla birlikte özel bir akşam yemeğinde kutluyoruz. Daha yarım dönemi var ama okuma haftasında bizi ziyaret ederek bizi kutsadı. Öğleden sonra saat üç sularında, Christian'ın Maia'yı gölün karşı kıyısındaki evine götürüşünü izlemek için iskeleye doğru yürüdüm.

O görüldüğünde, yardım edemedim ama kalp tellerimi hissettim. Biraz çekiştir. Küçük kızım artık bir kadın. Eski babasını görmek için buraya döndüğü zamanların çok az olacağına şüphe yok.

Tekne iskelenin ucundaki tahtaya hafifçe vurduğunda, neredeyse sıçrayarak indi ve koşarak bana doğru geldi.

"Merhaba baba!

"Maia, sevgilim! Neredeyse üç ay sonra ilk kez ona sıkıca sarıldım. 'Seni görmek çok güzel. Evine hoş geldin.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Sen de. Bak, işte geliyorlar!

Dönüp eve doğru baktığımda D'Aplièse kızlarının en büyük ablalarını karşılamak için yamaçtan aşağıya doğru akın ettiklerini gördüm. CeCe neredeyse Star'ı sürüklüyordu, Tiggy özgürce zıplıyordu ve Ally kollarını kavuşturmuş arkadan geliyordu. Electra ise tabii ki tam gaz koşan grubun başındaydı.

"MAAAIIIIAAAA!" diye bağırdı.

"Merhaba Electra!" dedi, en küçük kızım en büyüğümün nefesini keserken. "Oh, seni özledim.

"Evet, biz de," diye devam etti Electra. 'Biliyorsun, Tiggy bir sokak kedisi buldu ve onunla birlikte üst katta yaşıyor, ama Ally'nin alerjisi var ve CeCe bunun adil olmadığını söyledi-'

"E, yavaşla. Tüm haberleri duymak için sabırsızlanıyorum. Hadi, eve çıkalım. Çantalarımı taşımama yardım edebilirsin!

Claudia, Maia'nın en sevdiği yemeği - chilli con carne - hazırlamıştı ve akşam yemeğindeki sohbet büyük kızımın heyecan verici yeni hayatına odaklanmıştı. Başlangıçta Atlantis'ten uzakta yaşadıklarını duyduğumda çok heyecanlanmıştım. Biraz çekingen bir genç kız olarak büyümüştü. ama sunacağı çok şey olduğunu biliyorum. Üniversitedeki ilk iki yılında Maia gerçekten çiçek açmaya başladı.

"Geceleri dışarı çıkıyor musun? CeCe sordu.

"Bazen çıkıyoruz," diye yanıtladı Maia. "Gerçi ev arkadaşlarım Samantha ve Tom benden daha büyük parti hayvanları.

Electra sandalyesinde doğrulup oturdu. "Üniversiteye gittiğimde *her* gece dışarı çıkacağım," diye gururla haykırdı.

Ally sırtarak, "Bunun pek olası olduğunu sanmıyorum," dedi. Tiggy kaşlarını çatı. "Orada evcil hayvan besleyebiliyor musun?

'Ooh, aslında emin değilim, Tigs. Japon balığı olan bir kız tanıyorum. Ama kedi Bagheera'nın pek hoş karşılanacağından emin değilim. Maia kıkırdadı.

Tiggy omuz silkti. "O zaman belki de üniversiteye gitmem. "Ona senin için bakabilirim," diye önerdi Star sessizce.

"İğrenç, hayır bakmazsın," diye karşılık verdi CeCe. 'Bizim odamızda uyumuyor, Star. Garip kokuyor.

'Lütfen, CeCe. Kız kardeşinle bu şekilde konuşma,' diye araya girdim. Şimdi kadeh kaldırmak istiyorum. İlk olarak, en büyük kız kardeşinize, Maia, bu yılın sonunda birinci sınıf bir sonuç alma yolunda ilerliyor. İkinci olarak da Ally'ye' - ikinci büyük kızım bana bir bakış fırlattı - 'çünkü, ve eminim bunu paylaşmamda bir sakınca görmeyecektir Bugün Cenevre Müzik Konservatuvarı'ndan flüt eğitimi için erken bir teklif aldı. Ona bir şans vermek istiyorlar. burs.'

Ally kızardı. "Baba, bu gece Maia'yla ilgili!" diye tısladı.

"Ally! Maia gerçek bir coşkuyla söyledi. 'Saçmalama! Bu harika bir haber!'

"Vay canına! Ally! Aferin! Tiggy ışıltı ışıltı parladı. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi mahcup bir şekilde.

'Hepinizle olduğu gibi en büyük iki kızım da gurur duyuyorum. Bu gece kadehlerimizi birbirimiz için kaldıralım. Biz en çok harika bir aile. Yaşasın!" diye cevap verdi masa.

Annem kendim ve en büyük iki kız için biraz daha şarap doldurmaya başladı. "Hepiniz kendi tarzınızla babanıza çok benziyorsunuz.

'Zavallı kızları aşağılama anne. Onlar benden çok daha ilginçler.

"İlginç demişken," dedi CeCe, "bir erkek arkadaşın var mı Maia? Annem olduğunu düşünüyor.

"CeCe! Annem bağırdı.

"Ne? Geçen gün bundan bahsediyordun.

Maia kaşlarını kaldırarak Marina'ya baktı. "Gerçekten öyle miydin anne?" "Ben ... sadece kız kardeşinle sohbet ediyordum. Marina CeCe'ye baktı. "Özel bir konuşma.

"Peki sana bu fikri veren nedir anne? Maia şarabından kasten yavaş bir yudum alarak sordu.

Marina kızardı. "Ne zaman telefonda konuşsak sesin mutlu geliyor. Ben de düşündüm ki, belki de hayatındaki genç adam ...' Omuz silkti. "Evet!

Peki ya sen? CeCe itti.

"CeCe! Star açık sözlü kız kardeşini uyardı. "Ne?" diye cevap verdi. 'Hepimiz bilmek istiyoruz! Değil mi?

Bu, masanın etrafında kıkırdamaların yayılmasına yol açtı. 'Emin *değilim* bilmek istiyorum, kızlar!' diye inledim, bu da daha fazla kahkahaya yol açtı. "Anlat bize Maia, hadi!" diye yalvardı Tiggy.

'Evet, anlat bize! Söyle bize, söyle bize! Electra ilahi söylemeye başladı.

Maia Ally'ye baktı, o da ona omuz silkti, sanki "*kedi çantadan çıktı*" der gibiydi.

"Pekâlâ, pekâlâ. Baba, kulaklarını kapat.'

Güldüm. 'Sorun değil hayatım, eminim bunu kaldırabilirim. Dövmesi olmadığı sürece. Ya da motosiklete binmediği sürece. Garip bir duraklama oldu ve Ally kahkahalarla patladı. "Oh hayır," diye cevap verdim,

Ellerimi gözlerimin üzerine koyarak melodram gösterisi yaptım. 'Hadi o zaman, bana kötü haberi ver. Kaç tane dövmesi var?'

'Sadece bir tane, baba. Bence oldukça zevkli,' diye nazlı nazlı cevap verdi Maia. İçimi çektim. "Eminim öyledir. Ne olduğunu sorabilir miyim?

"Sadece küçük bir şimşek," dedi Maia.

"Biliyordum! CeCe söyledi. "Onun bir erkek arkadaşı var! Masa ciyaklamalar ve tezahüratlardan oluşan bir kakofoni içinde patladı.

Maia heyecanı bastırmak için ellerini havaya kaldırdı. "Şey, *erkek arkadaşım* olup olmadığını bilmiyorum," diye niteledi.

"Ama dışarı çıkacak mısın? Tiggy gözleri dolu dolu sordu.

"Birbirimizle görüşüyoruz, evet," dedi Maia sessizce.

CeCe kollarını kavuşturdu. "Eğer o senin erkek arkadaşın değilse, ne o zaman?"

"O sadece ... bilirsin ... o sadece bir çocuk!"

Ally ablasını savunmaya çalıştı. "Hadi kızlar. Ona işkence etmeyi bırakın!"

"Neye benziyor? Yıldız sordu.

"şey," diye devam etti Maia, "Yunanistan'dan. Yani çok çekici.

"O zaman kendine bir Yunan tanrısı mı buldun Maia? şarabımdan bir yudum alarak sordum. "şimdi sormak zorundayım, onunla ne zaman tanışabiliriz?"

'Baba, onu buraya, aslanın inine getirmeyeceğim. Bu grupla beş dakika bile dayanamaz! Daha adını bile sormadınız!'

Evet, beni affet sevgilim. Lütfen, söyle bana. Müstakbel damadımın adı ne?"

Maia utangaç bir şekilde gülümsedi ve tabağına baktı. "Zed.

Midem bulandı. "Pardon? diye sordum.

"Zed," diye tekrarladı Maia.

"Ne, mektup gibi mi? Electra sordu.

"Sanırım. Maia kıkırdadı. "Z-E-D diye yazılıyor.

Masanın diğer ucundaki Marina ile göz göze geldim. Sormak için yanıp tutuştuğumu bildiği soruyu cesaretlendirmek istercesine başını salladı.

"Peki soyadı Maia mı? diye sordum.

"Eszu. E-S-Z-U.'

Bayılacağımı sandım.

"Maia Eszu! Yıldız dedi ki. "Bence çok havalı bir isim.

"D'Aplièse kadar güzel *değil* ama, *değil* mi?" diye ekledi Electra.

Ayağa kalktım, bayılmadan önce masadan uzaklaşmak istiyordum. 'Affedersiniz kızlar, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz uzanmaya gidiyorum.'

"İyi misin baba? Ally sordu.

"Oh, evet. İyi olduğuma eminim. Bugün Lazer'in üzerinde biraz fazla kaldım. Sanırım biraz güneş çarptı.'

"Babamın bir erkek arkadaşın olmasından hoşlandığını sanmıyorum Maia!" diye ciyakladı CeCe.

"Hayır, öyle değil," diye kesin bir dille cevap verdim. "Hiç de öyle değil.

Yemek odasından çıktım ve doğruca çalışma odama gittim, kapıyı kilitledim ve koltuğuma yığıldım. *Oh Tanrım. Oh Tanrım. Bu olamazdı. Olamaz!* Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki, göğsümden dışarı fırlayabileceğini düşündüm. Georg'u aramak için telefonu elime almaya gittiğimde kapı çaldı.

"Kusura bakmayın kızlar, biraz dinleniyorum da. "Ben Marina.

Kapıyı ona açtım. "İçeri gel anne.

Kapıyı arkasından kapattı ve kollarını bana doladı. *'Cesaret, chéri. Cesaret.*

'Ne diyeceğimi bilmiyorum,' diye nefes nefese kaldım.

'Ben de bilmiyorum Atlas. Sana bir içki getireyim. Marina, içinde özellikle İskoç Dağlık Bölgesi'nden ithal edilmiş Macallan maltının bulunduğu sürahiye doğru ilerledi. "Bunun bir tesadüf olup olmadığını merak etmenin pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

'Hayır. Gezegendeki tüm üniversiteleri düşünün. Kreeg'in oğlu *bir şekilde* Maia'ya geliyor ve onun erkek arkadaşı mı oluyor? Bu tesadüf olamaz. Bu bir hedef, bundan eminim. Sandalyeme oturdum ve Marina bana viskiyi uzattı. "Şerefe. Kadehini tokuşturdum ve ikimiz de birer yudum aldık. Sıcak ve yumuşak ruh beni güçlendirmeye yardımcı oldu. 'Bunun amacı ne anne? Bir mesaj göndermek için mi? Beni izlediğini bilmemi sağlamak için mi? Ya da daha kötüsü. Ya kızlara zarar vermek niyetindeyse? Ah canım, benim küçük Maia'm...' Başımı masama koydum. Marina sırtımı ovdu.

'Lütfen sakın kalmaya çalış Atlas. Henüz resmin tamamına sahip değiliz.

"Kreeg'in durumu hakkında bilgi almak için Georg'u aramak üzereydim.

Kapı bir kez daha çalındı ve başımı kaldırıp baktım. 'İyi misin baba? Sadece seni kontrol etmek istedim.' Bu ses Maia.

"İçeri al onu," diye seslendi Marina bana. Çalışma odasının kapısına doğru ilerledim, derin bir nefes aldım ve kapıyı açmadan önce genişçe gülümsedim.

"Merhaba Maia!" dedim, muhtemelen biraz fazla coşkuyla. "Döndüğün ilk gece masadan kalkmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Kendimi biraz sallantılı hissetmeye başlamıştım, hepsi bu. Dediğim gibi, sadece biraz güneş çarpması. Odaya girdi ve ben de kapıyı arkasından kapattım.

"Sen öyle diyorsan, baba. Masamın üzerindeki viski bardaklarına baktı. "Ama herkes gerçekten de erkek arkadaşımın bahsettiğim için olduğunu düşünüyor.

Şiddetle başımı salladım. 'Hayır Maia, kesinlikle olmaz. Hepinizi aşkı bulmaya teşvik ediyorum. Size daha önce de söylediğim gibi, hayatı yaşamaya değer kılan tek şey bu.

"Sadece... iyi görünüyordun, sonra Zed'den bahsettim ve birden gitmek için ayağa kalktın.

Ona sarıldım ama o isteksiz bir alıcı oldu. 'Bu sadece komik bir dönüş, sevgilim, hepsi bu. Ben iyiyim, değil mi anne?'

Annem başını salladı. 'Oh evet, baban yağmur gibi iyi olacak. Lütfen geri dön ve acılı yemeğinin tadını çıkar. Claudia özellikle senin için yaptı.'

"Tamam anne. Gitmeye hazırlanıyordu ama kapıya varmadan bana döndü. 'Sana söz veriyorum, Zed tanıdığım en tatlı adam. Kız kardeşlerim, sen ve Atlantis hakkında o kadar çok soru soruyor ki. Birinin benim hayatımla bu kadar ilgilenebileceğini hiç düşünmemiştim! Kadın kıkırdadı ve gitti.

"Ah canım," diyebildim sadece.

'Hadi, otur yerine. Bir çarşaf kadar beyaz görünüyorsun,' dedi annem, beni sandalyeye geri götürerek, başımı ellerimin arasına alarak bir süre oturduğum yere.

'Hiç şüphe yok ki Kreeg ondan Atlantis hakkında bilgi almak için Maia'yı araştırmasını istemiştir. Umarım Zed'e yerinin tam ayrıntılarını vermemiştir. 'Vermiş olsa bile, lütfen Atlantis için hazırlandığınızı unutmayın. Böyle bir olay.

'Haklısın,' diye cevap verdim. 'Ama benim kaçış yollarım yoktu. on yıldan fazla bir süredir kontrol edilmedi.' Başımı salladım. "Beni rahat bırakacağını düşünmüştüm.

"Ben de, *chéri*.

Parmaklarımı masaya vurdum. 'Burada oturup panik yapmanın bir faydası yok. Öncelikle, binanın tüm gizli alanlarını incelememizi istiyorum.

ev. Asansörlerin çalışır durumda olduğundan ve kayıkhaneye giden tünellerdeki ışıkların da çalıştığından emin olmam gerekiyor. Ayağa kalktım ve bir viski daha doldurdum. Aynı şeyi Marina için de yapmayı teklif ettim ama o reddetti. 'Georg'a Kreeg'in üzerindeki gözetimini de arttırmasını söyleyeceğim. Ördek gibi oturmamızı istemiyorum. Ayrıca

Elle'i arayışımı bir süreliğine askıya aldım. Tanrı korusun, Eszu Atlantis'e gelirse ve ben kızları korumak için burada olmazsam.

'Gerçekten onlara zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Masum çocuklarınız mı?' 'Neler yapabileceğini bilmiyorum. Onun için endişeleniyorum, hiçbir şey sınırların dışında.

"O halde bu kadar temkinli olmanız akıllıca. Marina elimi tuttu. 'Onları koruyacağız Atlas. Birlikte.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Atlantis'in tüm sırları araştırıldı ve pekiştirildi. Annemle birlikte Kreeg'in eve gelebileceği çeşitli senaryolar üzerinde çalıştık.

kızları en iyi şekilde organize edebilir. Korktuğum bir durum. Onlara neler olduğunu açıklamaya nasıl başlayabilirdim ki? Kendi babalarını sorgulamaya ve şüphe duymaya başlayacaklardı. Bu, şu anda düşünmekte zorlandığım bir gerçek.

Maia'nın üniversiteye dönmesinden bir gece önce, Marina'nın büyük kızımın yatak odasından solgun bir yüz ifadesiyle çıktığını gördüm.

"Her şey yolunda mı anne? diye sordum.

Koridorda beni görmemişti ve neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Üzgünüm, başka bir dünyadaydım," diye soluk soluğa elini göğsüne götürdü.

"Belli ki. Her şey yolunda mı?"

"Hmm? Oh, evet, iyi. Her şey yolunda.

Yalan söylemek Marina'nın güçlü yanı değildi ama onu zorlamak istemedim.

İsteksizce, bıraktım.

Georg Hoffman her zamanki gibi güvenilirildi, Yunanistan'da Eszu'nun her hareketini incelemek için bir ekip kiraladı. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım ki, Yıldırım'dan başka hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

İletişim milyarlarca dolarlık bir iş haline geldi. Hatta Eszu'nun genişleyen çıkarlarını karşılamak için bir ana şirket bile ortaya çıktı: Athenian Holdings. Bu ismin beni iğnelemek için seçildiğine hiç şüphem yoktu. Çocukken Yunan mitolojisine olan tutkumla sık sık dalga geçerdi. Neden başka

Savaş tanrıçası Athena'yı seçmiş olabilir mi?

Ama adamın kendisine gelince, Georg her gece bana intikam almak için Atlantis'e bir yolculuk yapmak üzere olduğuna dair bir ima olmadığına dair güvence verdi. Bunun yerine, bunu bir sonraki nesil aracılığıyla yapıyor gibi görünüyordu.

Bu nedenle Georg'a Zed'in kendisini araştırmasını söyledim. Beni şaşırtan çok az şey keşfettik. Genç adam kibirliydi, ayrıcalıklıydı ve babasının parasını yarın yokmuş gibi harcıyordu - kızlarım için ısrar ettiğim şeyin tam tersi. Her biri yeterince rahat etmelerini sağlamak için benim tarafımdan sağlanan özel finansman, ancak onlara herhangi bir gülünç savurganlıklar. Kesinlikle Zed Eszu'nun Atina sokaklarını bombalamak için kullandığı birkaç Lamborghini değil.

Marina ofisimin kapısını çaldığında Maia'nın ifşaatının üzerinden bir ay geçmişti. İçeri girer girmez, onun Bir şeyler ters gidiyordu. Omuzları kamburlaşmıştı ve göz teması kurmakta zorlanıyordu.

"Ne oldu anne? diye sordum. Bana sürahimden kocaman bir konyak doldurdu. 'Yüce Tanrım. Bu büyük bir tane. Bu kötü bir haber *olmalı*.

"Kabullenmesi biraz zor olacak, evet. Marina tereddüt etti.

"Anlatın lütfen.

'Bu bilgiyi sana açıklayıp açıklamamak konusunda kendimle savaşıyordum Atlas. Ama bunu sana borçlu olduğum sonucuna vardım. Sana şunu söylemeliyim...' Kelimeleri söylemeye dili varmadı.

Marina için konyak doldurma sırası bendeydi. Ona uzattım. "İç şunu. Talimatıma uydu ve yudum yudum içti.

"Maia hamile.

Kendi konyak bardağımyı boşalttım. Sonra mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalışarak dehşet ve korku dalgasının üzerime çökmesine izin verdim düşüncelerimi toparlamadan önce. 'Teşekkür ederim anne. Bu çok faydalı bir bilgi.

'Atlas, çok üzgünüm. Ne hissettiğini tahmin bile edemiyorum.

'Hayır,' diye fısıldadım. Yumruklarımın birbirine kenetlenmiş olduğunu fark ettim.

'Bu beni, *bunun* kasıtlı bir hareket olup olmadığını merak etmeye itiyor. En büyük aşığılanma.

Annem sertçe yutkundu. " Bunun olasılık dışı olduğunu düşünmüyorum, kabul ediyorum.

Ben patladım. "Nasıl bu kadar zalim olabilirler?! Hiçbir uyarıda bulunmadan gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım

içtenlikle. Marina bir kolunu kamburlaştırmış bedenime doladı.

"Çünkü her melek için katlanılması gereken bir şeytan vardır.

Mendilimle gözyaşlarımla sildim. 'Belli ki bu yüzden Maia dönmeden önceki gece o kadar kötü görünüyordun. üniversite.'

Marina başını salladı. Bu doğru. Bana sırrını açmıştı Bu yüzden ona test yaptırdım. Oh, *chéri*, pozitif çıktığında neredeyse ölüyordum. Ama değerli Maia'ya zayıflık gösteremezdim. Onun için güçlü olmalıydım.

"Elbette öyle yaptın anne. Ve bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Omzuna güven verici bir şaplak attım. "Bunların hiçbirisi Maia'nın suçu değil, hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Bir an için gözlerimi kapattım. "Ama bu koşulların özellikle rahatsız edici olduğunu kabul etmeliyiz. Kızım nasıl?

Annem derin bir iç çekti ve omuz silkti. "Beklenmedik bir şekilde hamile kalan her gencin yaşadıklarını yaşadığını tahmin ediyorum. Korku. Utanç. Suçluluk.

Kalbim onun için acıyordu. Zavallı küçük kızım. Ne kadar korkunç. Keşke onu kollarıma alıp kocaman sarılabilseydim.

Annem aniden paniklemiş görünüyordu. 'Senin onun durumundan haberdar olduğunu bilemez, *chéri*! Sen onun için dünyalara bedelsin ve eğer öğrenirsen onun hakkındaki düşüncelerinin dibe vuracağına inanıyor. Bunu kaldıramaz.

Başımı salladım. "Evet, Marina ve bu benim kalbimi kırıyor. Boğazıma bir yumru daha oturdu. 'Umarım çocuklarımdan herhangi biri için asla böyle hissetmeyeceğimi biliyorsundur. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Her zamankinden daha fazla sevgiye, desteğe ve babasının yardımına ihtiyacı var. Ve ben bunu ona veremiyorum. Annem beni sıktı. el. "Zed'in bebekten haberi var mı?

Marina başını salladı. "Hayır. Maia da bilmemesi gerektiği konusunda kararlı. Ma alnını ovuşturdu. 'Zed genç Maia'mızı çok derinden yaraladı. Mezun olmak üzereyken, Maia'ya bebeklerinin ilişkinin sadece anlamsız bir kaçamak olduğunu ve onunla başka bir şey yapmak istemediğini söyledi.

Başımı ellerimin arasına aldım, kâbuslarım g ö z ü m ü n önünde canlanıyordu. "Lütfen ona ulaş Marina. Ne yapmak isterse istesin, senin tam ve koşulsuz desteğine sahip olduğuna dair onu temin et.

"Gidip ona telefon edeceğim.

"Lütfen ara. Ve bana rapor ver.

Maia 1993 yazında üniversitedeki ikinci yılının son dönemini bitirdi. Atlantis'e döndüğünde

Sıcak havanın en yoğun olduğu zamanlar olmasına rağmen ışılığını saklayacak kıyafetler giyiyordu. Bir hafta önce ona, en büyük olduğu için Pavyon'un ona verilmesini önermişim. Burası özel bir konut.

Marina'nın eskiden yaşadığı bina olan ana evin yaklaşık iki yüz metre uzağında yer alıyor.

"Bence kendi alanını hak ediyorsun, sevgilim," demiştim ona. Sanki ağlayacakmış gibi bakmıştı. Gerçekten mi baba? Oh, teşekkür ederim,

Teşekkür ederim. Buna bayılırım. Bana sarılmak için hareket ettiğinde, karnını kucağımdan uzak tuttuğunu fark ettim, böylece içinde büyüyen şeyi hissedemedim.

Maia'nın üçüncü yıl eğitimine başlamak üzere üniversiteye dönmediğini öğrenmek okuyucuyu şaşırtmayacaktır. Bana kötü bir glandüler ateş nöbeti geçirdiğini ve kendini iyi hissederek hissetmez kursuna devam edeceğini ilettiler. Gittikçe büyüdükçe onu daha az görüyordum ve kalbim acıyordu

arttı. Doğrusu, Pavyon'a gidip onu kollarımla sarmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için can atıyordum.

Doğru. Ancak onun özerkliğinin öncelikli olması gerektiğini takdir ettim.

Marina'ya sık sık Maia'ya şunu iletmesini söyledim

sempatik ve sevecen olmaktan başka bir şey yapmazdım. Ama o gün gelmedi.

Ally biliyor olmalıydı. Maia'nın en büyük kız kardeşi Pavilion'da onunla uzun saatler geçiriyordu ve Marina'nın bu yükü tek başına taşıması zorunda kalmamasına sevinliyordum.

Belki ailenin başka bir üyesinin de bunu çözmüş olabileceğini düşündüm - Tiggy. Bir keresinde onu Maia'nın karnına bakarken yakalamıştım, en büyük çocuğuma bir fincan çay ve bir dilim kek götürmüştüm. 'Salgı bezi ateşi' nedeniyle asla çok yaklaşmamıza izin verilmedi. Ama birkaç metre öteden bile küçük Tiggy'nin gözleri tamamen kız kardeşinin karnına odaklanmıştı.

Bir akşam, Maia yaklaşık altı aylıkken Marina bana büyük kızımın gelecekle ilgili kararından bahsetti. "Çocuğu evlatlık vermek istiyor. Nasıl yanıt vereceğimden emin değildim.

"Gerçekten istediği bu mu? diye sordum. "Çünkü eğer bu kararı utanç ya da suçluluk duygusuyla veriyorsa, bir şeyler söylemem gerekecek anne.

Annem başını salladı. 'Onun istediği bu, Atlas. Tüm kalbiyle. Anne olmaya hazır olduğuna inanmıyor ve bebeğine başka biri tarafından daha iyi bakılacağını düşünüyor. Kendisi söyledi. kendi annesini ve onun kararını düşündü. Bu seçim yüzünden, senin gibi bir babaya sahip oldu.

İnanamayarak başımı salladım. "Ne büyük bir trajedi. Ne büyük, ne büyük bir trajedi.

Annem bana sarıldı. 'Biliyorum, *chéri*. Ancak bu korkunç olaydan bir şey çıkaracak olursanız, o da büyük kızınızla gurur duymanız gerektiğidir. O benim hiç olmadığım kadar cesur ve dirençli. mümkün olduğunu düşündüm. O inanılmaz biri.

"Öyle," diye kabul ettim. 'Bildiğiniz gibi her zaman pratik olmak zorundayım,

Georg, Maia'nın çocuğunun nerede olması gerektiği konusunda konuşulacak kişi.

yerleştirildi. Hatta torunumu sevecek ve ona bakacak bir aile tarafından özel bir evlat edinme ayarlayabileceğini umuyorum. Bu kelime kalbimi deldi geçti. 'Çünkü, her şeye rağmen, onlar böyleler. Onlara en iyi hayatın verilmesini sağlamalıyız. mümkün.'

"Yapacağız, Atlas, yapacağız.

'Size birkaç bin frank havale edeceğim. Lütfen Maia'nın doğum yapmak için seçtiği herhangi bir hastane veya yöntem için ödeme yapmayı teklif edin. Çünkü

Her zamanki gibi para önemli değil.

Bir erkek olan çocuk üç ay sonra Cenevre'deki özel bir hastanede dünyaya geldi ve Marina her adımda Maia'nın yanındaydı. Kimsenin haberi olmadan, evlat edinecek ailenin çocuğa dilediği tüm sevgi ve bakımı verebilecek durumda olmasını sağlamak için Georg'la birlikte çok yakın çalışmıştım. Clara Hale'in gurur duyacağını umuyordum.

Doğumdan sonraki üç hafta boyunca ne kızımı ne de Marina'yı görmedim.

Maia uzun süren salgı bezi humması nöbetinden nihayet 'iyileştiği' için tatildaydı. Sonunda Atlantis kıyılarına geri döndüğünde, onu çok uzun bir süre kollarımda tuttum. A c a b a *benim bildiğimi* biliyor muydu? İçimden bir ses belki de bildiğini söylüyor.

'Artık üniversiteye dönebilecek kadar iyiyim baba. Kendimi çok daha iyi hissediyorum .'

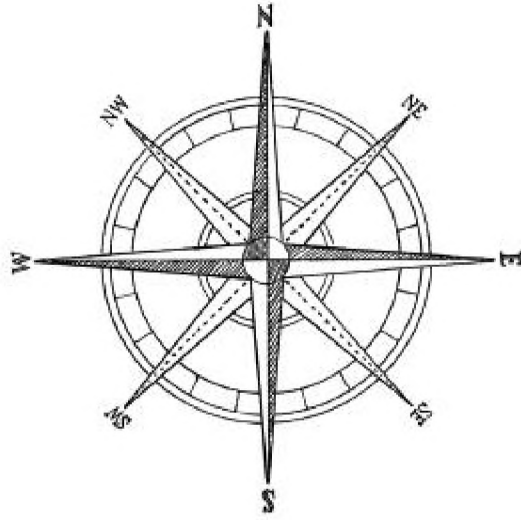
'Bunu duymak harika Maia. Ama sadece uygun olduğunuzda geri dönün. Hazır. Köşk, ihtiyaç duyduğunuz her an sizin için burada olacak.

'Teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum.

"Seni sevdiğim kadar değil, küçüğüm.

The Titan

Haziran 2008

"Başından beri biliyordu. Tanrım,' diye haykırdı Maia, günlüğün son sayfalarının kamarasının zeminine düşmesine izin vererek.

"Neyi biliyordu, Maia? Floriano şaşkınlıkla sordu.

"Verdiğim bebeğimi. Zed Eszu'nun bebeğini. Maia, Floriano'nun bu durumdan bahsedildiğinde istemsizce kıldığını gördü. O yapmadı Ona bunu çok görüyorum. Ona geçmişini ilk anlattığında çok tatlı ve anlayışlı davranmıştı. Ama son birkaç gün, yıllar önce olanlara yeni bir anlam katmıştı.

"Çok üzgünüm, sevgili Maia'm. Onu kollarıyla sardı.

"Şimdi onun bakış açısından yeniden yaşamak kulağa aptalca geliyor. Atlantis'teki Pavilion'da tıkılıp kaldığım onca ay boyunca, sanki glandüler ateşi vardı. Elbette biliyordu.'

'Ama bundan hiç bahsetmedi, çünkü seni seviyordu. Hem de çok.

'En kötüsü de bu Floriano. Onu hayal kırıklığına uğrattım. O benim dünyamdı ve ben onu yüzüstü bıraktım.

Hayır. Böyle konuşma aşkım. Bu Kreeg'le paylaştığı geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Sen hedef alındın. Masum bir kurban. Kimse seni suçlayamaz.

Floriano ayağa kalktı ve *Titan'ın* üzerine karanlık çökmeye başladığı için kamaranın perdelerini çekmeye gitti.

'Babam ve Georg uygun bir aile bulmak için birlikte çalıştılar. Oğlumun kime dönüştüğünü öğrene bilirdim.

Floriano minyatür buzdolabına doğru eğildi ve bir bira çıkardı. 'Sanki tesadüf rüzgârları geminin etrafında dönüyor.

Bir şey ister misin?" diye sordu Maia'ya.

Maia başını salladı. 'Son birkaç saattir burada benimle oturduğun için sana gerçekten minnettarım Floriano. Çok sıkıcı olmalı sadece

beni okurken izliyor.'

"Aşkim, eğer kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa sen uyurken bir hafta boyunca uyanık kalabilirim. Alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Umduğun tüm cevapları aldın mı?

Maia gözlerini ovuşturdu. Cevap çok kesin bir 'hayır'dı. Babasının Rusya'da geçirdiği zaman ya da Kreeg Eszu'nun annesinin ölümünü çevreleyen gizemli koşullar hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. "Günlük on yıldan fazla bir süre önce, 1993'te sona eriyor.

Floriano yatağın üzerinde onun yanına tünedi ve bira şişesinden bir yudum aldı. "Elmasa ne olduğunu biliyor musun? sordu.

Diğer tüm olayların arasında mücevherin yeri tamamen aklından çıkmıştı. 'Biliyor musun, bu olaydan sonra neredeyse hiç bahsedilmedi. 1950s. Bunun nereye gittiğini kim bilebilir ki?

Floriano elmasın kaderini düşünürken gerindi. "Ne kadar ilginç. Acaba Kreeg'e geri dönebildi mi?

'Belki de asla bilemeyeceğiz. Her neyse. Maia ayağa kalktı. "Akşam yemeğinden önce gidip diğerlerini kontrol etmek istiyorum.

Floriano onun elini tuttu ve öptü. "Pekâlâ, aşkim. Maia gitmek üzereydi ama Floriano onu geri çekti ve karnına son bir öpücük kondurdu. "Oğulların seninle gurur duyuyor. Floriano'nun sözleri Onu biraz hazırlıksız yakaladı ve boğazındaki yumruyu yuttu.

"Teşekkür ederim. Electra için biraz endişeliyim. Günlük, onun doğuştan kokain bağımlısı olduğunu doğruladı.

Floriano'nun gözleri büyüdü. '*Meu Deus!* Ne kadar korkunç.

"Bir de CeCe var," diye devam etti Maia, "onun da annesi babası tarafından terk edildi ve yalnız öldü. Ya da annesi erkek çocuk istediği için doğumunda ikizinden ayrılan Ally.

"Maia, ben-

"Ya da Tiggy, aslında, ailesi babamın hayatına bireysel gelişlerimizi kehanet etmişti. Floriano'nun çenesi neredeyse yere düşecekti. 'Yani evet, ben

"Sanırım bavulları boşaltacak çok şey var. Kapıya yöneldi, açtı ve çıkmadan hemen önce, "Annem de bir zamanlar fahişeydi," diye ekledi.

Ally D'Aplièse ve Georg Hoffman *Titan*'ın ana merdivenlerinden inerek Atlas'ın gemideki özel çalışma odasının bulunduğu alt güverteye çıktılar. Kapıya yaklaştıklarında Georg cebinden mevcut tek anahtarı çıkardı.

"Sakıncası yoksa Ally, içeri yalnız gireceğim. Onun isteklerinin en azından bir kısmına saygı gösterildiğinden emin olmak istiyorum.

'Sorun değil Georg. Ben burada olacağım,' diye cevap verdi

Ally. "Teşekkür ederim. Birazdan dönerim.

Georg çalışma odasına girdi ve Ally cebinden cep telefonunu çıkardı. Hans'ın onları bir direğin menziline demirlemiş olduğunu ve Jack'ten bir mesaj geldiğini görünce sevindi.

Hey, iyi misin? Biraz önce stresli görünüyordun. Bana ihtiyacın olursa buradayım. x

Son zamanlarda öğrendiği her şeye rağmen, Jack'in nezaketi üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletmişti. Nasıl cevap vereceğini düşündü. Bu kısa bir mesajla açıklayabileceği bir şey değildi ve Jack'in durumu kız kardeşlerinden önce bilmesi de gerekmiyordu.

Üzgünüm, biraz kafam karışık. Daha sonra açıklarım, yemekten sonra kamaramda buluşmak istersen? x

Yanıt hemen geldi.

Bu bir randevu x

Çalışma odasının içinde Georg, işvereniyle çok yakından ilişkilendirdiği, raflarda dizili deri ciltli kitapların kokusunu içine çekti. Gözleri odanın içinde dolaştı, çeşitli yerlere baktı.

Atlas'ın dünya keşiflerinden topladığı ıvrır zıvırlar: Meksika'dan bir Stetson şapka, Finlandiya'dan bir buz hokeyi diski ve

Çin'den gelen ve hâlâ masanın üzerinde neşeyle sallanan servet kedisi.

Hepsi de en nihayetinde,

Georg en iyi arkadaşını hayal kırıklığına uğratmıştı. Her seferinde o ya da ekibi Elle Leopine'in izini bulmayı başaran Atlas, ne kadar zayıf olursa olsun kokuyu takip etmekte asla başarısız olmamıştı.

Georg göğüs cebinden daha küçük bir anahtar daha çıkardı.

Masanın ortasındaki çekmecenin kilidini açarak bir zarf çıkardı.

Bu yolculukta bunu yapmayı kesinlikle beklemiyordu. Gözlerini kapadı ve ikisinin bu odada en son ne zaman birlikte olduklarını düşündü.

"Son sayfalar tamamlandı Georg," dedi Atlas sessizce. Nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı ve gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

'Aferin, eski dostum. Hikayen sona erdi.

Atlas hırıltılı bir kahkaha attı. "Neredeyse, sanırım. Doktorlar şu andan itibaren her an olabileceğini söylüyorlar. Üç aydan fazla sürmeyeceğini tahmin ediyorlar.

"Tüm hayatını mantığa meydan okuyarak geçirdin, dostum.

"Doğru. Ama ölümsüzlük belki de çok uzak bir engel. Gülümsedi. 'Her halükarda, artık her şey bitti. Yarım kalan işler neredeyse t a m a m l a n d ı . Ama Georg. . .'

"Evet, Atlas?

'Zed Eszu hakkında hala derin endişelerim var. Her ne kadar bir pazarlık yapmaya çalışsam da, yeryüzünde yürüdüğü sürece bir tehdit olmaya devam edecek. Kızlarım güçlü olsa da ve daha da güçlü olacaklar. Geçmişleriyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra, onun etkisini azaltmak için elinden geleni yapacağına dair bana söz v e r m e l i s i n , " diye yalvardı. "Kızlarımı elinden geldiğince ondan koru.

"Yemin ederim dostum.

"Teşekkür ederim Georg. Örnek bir davranış sergiledin. Sana çok şey borçluyum. Atlas yavaşça başını eğdi.

Georg tıkanmıştı. 'Bu benim için hayatımın onuruydu. Yaptığım her şey nezaketinizin minnettar bir karşılığı oldu.

"Beni çok gururlandırdınız. Elbette Claudia da öyle. Evrende senden daha fazla güvendiğim kimse yok.

"Hislerimiz karşılıklı, Atlas.

"Güzel. Şimdi, talimatlarımı anladığınızdan kesinlikle emin misiniz? Olaylar beklenmedik bir şekilde geliştiği için her şeyi bir kez daha gözden geçirmek istiyorum. Atlas ayağa kalktı ve Georg yardım etmek için elini uzattı. "Teşekkür e d e r i m . Yalpalaya yalpalaya kitaplık ve koleksiyonuna bir göz attı. "Planı bana tekrarlayın lütfen.

Georg başını salladı. "Elbette. Öncelikle, kayıp kız kardeşiniz bulunduğunda ona orijinal günlüğünüzü vereceğim. Tüm bilgilere sahibiz

Şimdi ihtiyacımız var. Onu ben bulacağım.

Atlas soru soran bir kaşını kaldırdı. "Zümrüt yüzüğün çizimini kesinlikle aldın mı?

"Evet.

Zihinsel kontrol listesine devam etti. "Peki Argideen Evi'nin koordinatları?

"Kesinlikle.

Atlas, Elle'in kara kalem çizimini eline aldı ve bir süre ona baktı. "Kızlara yazdığım mektuplar Atlantis'teki yerlerinde mi? Fiziksel ipuçlarının yanında mı?

'Onlar ofisimde. Hepsi mühürlü ve döner dönmez teslim edilmeye hazır.

Atlas başka bir şey hatırlamadan önce biraz rahatlamış gibiydi. "Peki ya kollar küre? O da halledildi mi?

'Evet. Oymacı bu öğleden sonra işini bitiriyor. Yazıları ve koordinatları kendim iki kez kontrol edeceğim.

"Mükemmel. Peki ya sürpriz?"

'Anlaşıldı Atlas.

Atlas zayıf bir gülümseme verdi. "Herkesin sürprizini görmek için sabırsızlanıyorum.

yüzler, nerede olursam olayım. Teşekkür ederim, Georg.' Masasına geri döndü ve kâğıtlarını karıştırdı. Sayfalara h ü z ü n l e baktı. "Keşke orada olup tüm bu süreçte onlara rehberlik edebilseydim. Başını iki yana salladı. "Maia, Ally, Star, CeCe, Tiggy, Electra... kökenleri hakkında öğrenecekleri çok şey var. Atlas'ın yüzünde hafif bir hüzün ifadesi belirdi. "Doğru şeyi mi yaptım Georg?

"Yaptığına inanıyorum. Tüm kalbimle.

Atlas yavaşça sandalyesine geri yaslandı ve *Titan*'ın penceresinden açık sulara baktı. "Onlara gerçeği yıllar önce söylemem gerektiğinden endişeleniyorum.

"Endişelenmeniz çok doğal. Ama unutma, eğer Onlara her şeyi daha önce anlatsaydım, hepsini tehlikeye atabilirdim.

Atlas yavaşça başını salladı ve suyundan bir yudum aldı. Georg, bardağı tutarken elinin ne kadar titrediğini görünce üzüldü. "Şimdi, ben öldüğümde, ancak o zaman, benim kızları bunlar. Atlas zayıf bir eliyle masanın üzerinde duran, mürekkebi hâlâ kurumakta olan taze sayfaları işaret etti. "Eğer kızlar benim

..." - durakladı ve elini göğsüne götürdü - "bu her şeyi mahvederdi. İki adam arasında uzun bir sessizlik oldu. Atlas başını kaldırıp Georg'a baktı. Cildi kırıışmış ve saçları beyazlamış olmasına rağmen Atlas'ın kahverengi gözleri her zamanki gibi arayış içindeydi. "Tam olarak ne yapmak için yola çıktığımı biliyorsun. Hayatta kalacağımı asla tahmin edemezdim.

Georg sessizce, "Hayır, ben de öyle," diye cevap verdi.

Atlas masasının çekmecelerinden birini açtı ve bir A4 kâğıt çıkardı. zarf. Yeni sayfaları özenle içine yerleştirdi, çekmeceye geri koydu ve anahtarı kilidin içinde çevirdi. Sonra anahtarı çıkardı. ve Georg'a uzattı.

'Sadece doğru zaman geldiğinde. Ben gittiğimde.

Atlas tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama bu kez zorlandı. Georg Hemen kolunu uzattı ve eski dostu kendini ayağa kaldırdı. Sonra onu kucakladı, bu hareket her iki adamın da gözlerinin yaşarmasına neden oldu. 'Bu ekstra zamanı bulduğumuza sevindim, eski dostum. Bu bana geçen gün söylemediğim bir şeyi söyleme fırsatı veriyor. "Neymiş o?

Atlas sıırttı. "Acele edip ona söyler misin?

Georg şaşkınlıkla, "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Ne demek istediğinden emin değilim. Patronu gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, dostum. *Marina*'yı kastediyorum. Georg hemen kırmızının parlak bir tonuna döndü. "Ah.

'Onu son otuz yıldır seviyorsunuz. Günü yakalamanız gerektiğinin kanıtı olmama izin verin, Mösyö Hoffman.

Bu Georg'un Atlas Tanit'i son görüşüydü. Şimdi cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. Zarfı kolunun altına yerleştirerek masanın çekmecesini kilitledi ve boş çalışma odasından çıktı.

"Bunlar o sayfalar mı? Ally cep telefonunu bir kenara bırakıp zarfı işaret ederek sordu.

Georg başıyla onayladı. "Tıpkı orijinal günlük gibi onları da kopyalatacağım. "Güzel. Akşam yemeğinde anlatırız. O zaman herkes okuyabilir.

"Ally ... Georg endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Sana korktuğumu söylemeliyim. Kız kardeşlerinizin nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer sen her biri beni teker teker boğazlamak isteyebilir. Marina'yı da. Onun korunduğundan emin olmak istiyorum.

'Yavaş ol Georg. Evet, insanlar benim gibi perişan olacaklar. Ama sen de çok iyi biliyorsun ki bu acı çabucak giderilebilir. Sanırım Kaptan Hans'la konuştun?

Evet. Gerekli seyir ayarlamalarını yaptı. "Güzel. Doğru. Ally derin bir nefes aldı. "Akşam yemeğinde görüşürüz.

O akşam, Yedi Kız Kardeş ve eşleri *Titan'ın* en üst güvertesinde toplandılar ve her zaman olduğu gibi Ma ve Georg Hoffman da onlara katıldı. Her biri bu vesileyle giyinmek için özel bir çaba sarf etmişti. **B**u gece, çocukluklarından en sevdikleri hikayeleri anlatarak Baba Salt'ın hayatını onurlandıracaklardı.

"Ah, canlarım! Annem cıvıladı. 'Hepiniz harika görünüyorsunuz. Bugünlerde hepimizin bir arada olması çok ender rastlanan bir durum. Koşullara rağmen bu gecenin değerini bileceğim.

Kızlar, günlükte kendilerine anlatılanlardan sonra annelerinin etrafını sevgi ve destekle sarmaya özen göstermişlerdi. Koğuş arkadaşlarının onu geçmişte olduğu gibi yargılayacakları konusunda bir an bile endişelenmesine gerek yoktu.

"Bilmek istediğim şey, anne, baban Louis ile hiç barıştın mı? Yıldız sordu.

"Barıştım, tatlım. Annem bu mutlu anı karşısında başını salladı. 'Baban ve tabii ki Georg, yeniden bir araya gelmemizi kolaylaştırmak için çok yardımcı oldular. Atlas beni Amerika'ya uçurdu ve babam beni havaalanında karşıladı. Çok heyecanlıydı. Okuyacağınız gibi, annem Giselle doğanın bir gücüydü ve babamla beni birbirimizden ayrı tutmaya çalıştı. Ama Detroit'te harika bir hafta geçirdik ve 1987'deki ölümüne kadar yılda en az bir kez görüşürlerdi. Cenazesinde methiye konuşmasını ben yaptım,' dedi Ma.

'Bu çok harika. Eminim çok gurur duyardı,' diye cevap verdi Star.

'Umarım öyledir, *canım*. Sadece büyükannem Evelyn ile hiç tanışamadığım için üzgünüm.

"Sesi çok güzeldi anne," diye ekledi Electra. "Gerçekten öyleydi.

"Babama bir anne gibi bakardı," dedi Maia.

"Ondan hep sevgiyle bahsederdi, evet," diye devam etti anne. 'Yani bir bakıma onu tanıyormuşum gibi hissediyorum. Her yıl ölüm yıldönümünde bir mum yakardık.

Maia, kız kardeşlerinin oğlu hakkında okuduklarından sonra masaya kendini iyi hissettiğini göstermek için büyük çaba sarf etmişti. o verdi. Sohbeti o yönetti ve verdiği yanıtlar **ç o k** coşkuluydu. "Dürüst olmak gerekirse," dedi masadakilere, "Zed'in "Atlas" projesi beni daha çok endişelendiriyor. Dünyaca ünlü olacak.

'O pislik herifin derdi hep bizim üzerimizde güç sahibi olmaktı, değil mi? Electra tükürdü. "Ne göt herif ama. Marina'ya baktı özür dileyerek. "Özür dilerim anne.

"Sanırım, bu durumda, aynı fikirde olmaktan başka *çarem* yok, tatlım. "Annesi hakkında yazılanları okumak tuhaftı," diye düşündü Tiggy. "Hatırlıyorum da Zed bana onun babasından çok daha genç olduğunu söyledi. Ve o genç bir delikanlıyken öldüğünü.

"Bunu bana da söyledi," diye onayladı Maia.

Marina içini çekti ve omuz silkti. "Görünüşe göre sadece fanteziler. Sanırım suçlanamayacağı tek şey bu. Bir ebeveynin kaybı travmatik bir olaydır ve bir çocuk için o *blaireau*'ya sahip olmak ... yetişkinliğe yaklaşırken yanında olan genç bir anneyi özlemesine şaşmamak gerek.

"Zed'e yasal açıdan yapabileceğimiz bir şey var mı Georg? Tiggy sordu. 'Bir insan ismini markalaştıramayacağınızı biliyorum, ama bunun kötü niyetli bir eylem olduğunu bir şekilde kanıtlayabilirsek Bilemiyorum. Sen ne düşünüyorsun? Georg yere bakıyordu ve cevap veremedi. "Georg?

"Hmm?" diye cevap verdi. "Özür dilerim Tiggy, milyonlarca kilometre uzaktaydım. 'S o r u n değil Georg,' diye kıkırdadı. 'Başka bir güne kadar bekleyebilir.

gün.

"Aslında bir sorum var Georg," dedi Yıldız. "Ama cevap konusunda biraz gerginim.

"Sorun değil, Star. Lütfen sor.

"Ben evlat edinildiğimde babam öz annemi bilmiyordu, değil mi? Sylvia - beni annesine kim bıraktı?

Georg başını salladı. 'Tabii ki hayır Yıldız, hayır. Sarayda Rupert'a bir bebeğin Patricia Brown tarafından yetimhaneye teslim edildiğini söyledi. Onun kızı olmadığını ortaya çıkmasından sonra ama torunu, sadece geçmişinizi araştırırken ortaya çıktı. Babanızın gerçekten hiçbir fikri yoktu.

"Tamam, sadece kontrol ediyordum," dedi Star, belli ki biraz rahatlamıştı.

'Muhtemelen bu senin mucizevi Atlas seni bırakmak istemeyen sevgi dolu bir annen olduğunu bilseydi evlat edinirdi," diye araya girdi Mouse. Yıldız ona ters ters baktı, o da özür diler gibi b a k t ı .

"Sanırım benim de benzer bir sorum var," dedi CeCe. "Lütfen sor," diye ısrar etti Georg.

'Babam bilgilerinizi Broome'daki hastanede kesinlikle bıraktı mı? Yani Sarah ya da Francis gelseydi, sizinle temasa geçebilecekler miydi?

"Kesinlikle. Hatta yıllar içinde Broome Hastanesi'ni birkaç kez arayıp seni soran olup olmadığını kontrol ettim.

"Bunu bilmek güzel, teşekkür ederim Georg," diye cevap verdi CeCe rahatlamış bir şekilde. "Peki ya büyükannem Stella? Electra sordu. "Onu biliyorum.

O ve babam tanışmaya devam ettiler. Aslında hikayemin yarısını ona anlatan da babam oldu.

"Doğru söylüyorsun Electra, evet. Ekibim ve ben Cecily'nin, özellikle yoksul siyah çocukları Ivy League kolejlerine göndermek amacıyla kurulmuş bir Harlem okulunda öğretmenlik y a p t ı ğ ı n ı keşfettik. Tahmin edebileceğiniz gibi, tek beyaz öğretmendi. O ünlüydü. İnsanlar onu gerçekten hatırlıyordu.

"Eminim hatırlıyorlardır.

Georg devam etti. "Sonunda Rosalind'e ulaşmayı başardık - Cecily'nin arkadaşı, sonunda *yasal olarak* Stella'nın annesi olarak kaydedildi. Bize senin hakkında her şeyi anlatabildi.

büyükannesi . . . Columbia Üniversitesi, sivil haklar örgütü, BM'de kariyer ... kızı Rosa'dan bahsetmiyorum bile.

'Annem,' diye onayladı Electra, masadakilerin yararına.

"Doğru. Baban Rosalind'e Hale Ana'nın evinde çocukla birlikte buldukları kartvizitten bahsetti. Rosalind yapamadı buna inandı. Ona Cecily'nin kartı bir hatıra olarak sakladığını söyledi.

Uzun yıllar boyunca iyi şans getirdi ve Afrika'ya döndüğünde Stella'ya verdi. Stella da bunu Rosa'ya vermiş olmalı.

"Beynim ağrımaya başladı," diye güldü Chrissie.

"Evet, bu başlı başına bir film!" diye soludu Mary-Kate, rosé'sinden bir yudum alarak.

"Rosa'ya ne olduğunu sorduğumuzda Rosalind onun aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü doğruladı. Electra gözlerini yere indirdi. Tiggy kız kardeşine sarıldı. "New York'taki bazı tanıdıklarına olayı araştırttım. Buldular ...'

Electra araya girerek Georg'un garipliğini bağışladı. Evet, Rosa'nın sık sık gittiği yer. Bize söylenene göre Polis soruşturmaya gelmesin diye, sen ağlarken biri seni kaçırmıştı. Görünüşe göre annen son hamlesi olarak babanın kartını saldırganın eline tutuşturmuş. Seninle birlikte sepete bırakmış olmalı. Düşündüğünüzde, o sizi kurtardı.

Masa bir an için Rosa'nın söylediklerinin dokunaklılığını düşündü. kararını verdi. Sessizlik, salonda beliren ve ekibinin yemek tabaklarını toplayıp toplayamayacağını soran birinci kâhya tarafından bozuldu.

"Evet, teşekkür ederim," diye onayladı Ma. *Titan*'ın en güzel tabak çanakları toplanırken Maia, Jack'in elinin masa örtüsünün altından Ally'nin dizine doğru usulca hareket ettiğini fark ettiğine yemin edebilirdi. Kız kardeşiyle göz göze geldi ve bir kaşını kaldırdı. Ally'nin kızarması Maia'nın şüphesini doğruladı. Kendi kendine gülümsedi.

"Biraz daha şarap isteyen var mı? Charlie birkaç kez başını sallayarak sordu. "Harika. Kırmızılar dolduracağım. Beyazı sen alabilir misin Miles? Miles mecburen ayağa kalktı ve Charlie'nin gözleri büyüdü. "Hay aksi, pardon. İçki içmiyorsun, değil mi? Floriano, olur mu-' Miles onu susturmak için elini kaldırdı.

'Endişelenme doktor. Neyse ki benim içki içmemem başkaları için içki doldurmama engel değil. Charlie endişeyle güldü.

İkili şişelerle birlikte masanın etrafında dolanırken CeCe kaşlarını çatmaya başladı. "Günlük gerçekten tuhaf bir yerde bitti, değil mi?

Kız kardeşlerden genel bir onay geldi. "Evet," dedi Star. "Georg, günlük neden 1993'te bitti?

Georg gergin görünüyordu. "Babanız bunun, her birinizin onun hayatına nasıl girdiğinin kesin bir kaydı olarak durmasını amaçladı. Ve tabii ki, her birinizin

Büyürken maruz kaldığınız bazı tuhaf durumların açıklaması.

"Bunun şerefine. CeCe yeniden doldurduğu kadehini kaldırdı.

"Elmasa ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tiggy. "Günlüğün ilk yarısında bundan sık sık bahsediliyordu. Ama babam

Atlantis'e yerleştikten sonra bu konuda konuşmayı bıraktı.

"İyi bir noktaya değindin, Tigs. Eszus'a geri verildi mi? Electra sordu.

'Baban mücevherin yeri konusunda çok korumacıydı, Benimle bile. Onun hakkında konuşmaktan nefret ederdi, onu hayatında kaybettiği her şeyin bir sembolü olarak görürdü. Şu anki konumuna gelince...' Georg sadece omuz silkti.

"Belki de onu okyanusa atmıştır?" diye düşündü Star, beyaz şarabını yudumlarken.

Geniş D'Aplièse ailesinin her bir üyesi gizemli elmasın akıbeti hakkında kendi sonuçlarını çıkarırken masa bir kez daha sessizleşti.

Daha sonra Merry konuştu. "1993'ten sonra annemi aramaya devam etti mi?" diye sordu. "Sen ona yeni bir ipucu verdiğinde seyahat etmeye devam etti mi Georg?"

Evet, Merry. Hiç ama hiç durmadı, ta ki sağlığı bozulana kadar. 2000'li yılların ortalarında çok fazla uçuş yapmasını engelledi. Bugün burada oturuyor olmanız onun yorulmak bilmeyen çabalarının bir sonucudur.

"Ama teyit etmek gerekirse, Elle'in yerini bulmayı hiç başaramadı mı?"

Maia sordu. Georg sertçe yutkundu. "Baban onu hiç bulamadı.

Merry derin bir iç çekti. "Ona ne olduğunu merak ediyorum.

"Hâlâ anlamadığım bir şey varsa o da

Bizi Merry'ye götüren koordinatlar,' diye düşündü CeCe. 'Noktalar bağlayın. Bir yıl önce yeni bir bilgi edinmiş olmalısınız ki, bu da sizin arillary küreyi oymanıza yol açtı.

Georg başını salladı. "Bu doğru.

Yıldız eğildi. "Peki, bizi merakta bırakma Georg. Bilgi neydi?"

Georg duraksadı ve bir an için mendiliyle alnını sildi.

"Zed'le ilgili bir şey miydi? Maia bastırdı. "Koordinatlar onun ailesine ait bir evi gösterdiğine göre?

"Hayır. Zed'le bir ilgisi yoktu. Kızlar ...' Georg derin bir nefes aldı. 'Eminim bunu yapmanın daha iyi bir yolu vardır. Ama bu sefer kendimi biraz hazırlıksız buldum. Bildiğiniz gibi babanızın günlüğü 1993 yılında sona erdi. Bir daha yazmadı, büyük ölçüde

Çünkü hayatı sakinleşmişti. Varlığının son yirmi yılının onun en mutlu dönemi olduğuna gerçekten inanıyorum.

"Bir "ama" mı geliyor?" diye sordu Electra.

Georg devam etti. "Doktoruyla ilk randevusundan sonra, sağlığının bozulmaya başladığını anladığımızda, ona Paris'te günlük tutmaya b a ş l a m a d a n önceki ilk yıllarının hikayesini yazmak isteyip istemediğini sordum. Georg bir yudum su almak için durakladı. "Bana, bunu birçok kez düşünmüş olmasına rağmen, anılarının Rusya ona çok fazla acı verdi. Yine de, boşlukları doldurmaya ve aklınıza gelebilecek soruları yanıtlamaya hazır olmamı sağladı.

"Bu iyi, çünkü hala bilmediğimiz çok şey varmış gibi hissediyorum," diye yakındı Star. "Babam ve Kreeg arasında çocukken neler yaşandığına dair elimizde bir açıklama bile yok.

Electra kollarını kavuşturdu. "Tamam Georg. Bize Rusya'yı anlat.

'Niyetim kesinlikle buydu. Ama olaylar gelişti k e , size kendi kelimeleriyle anlatabilecektir. Ayağa kalktı ve kısa süreliğine salonun içinde kayboldu.

Maia Ally'ye döndü. 'Neler olduğunu biliyor musun? Merry ve ben seni koridorda Georg'u azarlarken gördük.

Ally yanıtında kararlıydı. 'Zed'i izledikten sonra Televizyondan önce, Georg'un dışarıdaki güvertede kendini kaybettiğini gördüm. Uzun lafın kısası, nedenini öğrenmek istedim.

"Dur bakalım, bu yüzden mi bu akşam yemekten önce hepimizin günlüğü bitirmesini istedin? Electra sordu. Ally başıyla onayladı.

Georg elinde büyük bir parça beyaz kâğıtla döndü ve kâğıtları kız kardeşler arasında eşit olarak dağıtmaya başladı.

"Bunlar ne? Günlüğün fazladan sayfaları mı? Tiggy sordu.

"Pek sayılmaz, hayır," dedi Ally.

Yıldız kâğıdı dikkatle inceliyordu. 'Babamın el yazısına bak. O kadar iyi değil. İlerleyen yaşlarında denizcilik yüzünden bileklerinde kireçlenme oldu,' diye teori üretti. 'Bu nedenle ... bu yazıldı

çok daha yakın zamanda. Haklıyım, değil mi Georg?'

Avukat ciddi bir şekilde başını salladı.

"Bunu ne zaman yazdı? Ölmeden hemen önce mi? Merry sordu.

Georg onun sorusuna cevap vermedi. Bunun yerine, kendini çelikleştirmek ve duygularını görevinden ayırmak için bir an durdu. "Sen ne

Önünüzdeki kitap, babanızın son günlerinin gerçek hikâyesi ve bu hikâyenin başlangıçla olan ilişkisi. Sizi uyarmalıyım ki.

Okumaya başladığınızda, benim ve Marina'nın size anlattıklarından farklı bilgilerle *karşılaşacaksınız*.

"Anne? Tiggy yaralı bir sesle sordu. "Lütfen, *canım*, Georg'u dinle.

'Bilmenizi isterim ki annem ve ben asla sizi kandırmak için yola çıkmadık.

Geçen yıl boyunca yaptığımız her şey

Baban tarafından tasarlandı ve Marina ile ben sadece onun planını uyguladık.

"Aman Tanrım," diye inledi Electra.

Masadaki gerginlik hissediliyordu. Georg kararlılıkla devam etti.

"Hepiniz onun günlüğünü okudunuz ve Marina ile benim ona borçlu olduğumuzun farkındasınız.

her şeyi ona borçluyuz. İçimizde bir ...' - Georg bir sonraki kelimelerini düşündü - '. . sonsuz sadakat. Birazdan okuyacağınız gibi,

Yaptığımız her şey sizin sürekli güvenliğinizi sağlamak içindi.

Maia başını sallayarak, "Her şey birbiri ardına tersine dönüyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum, *canım*, biliyorum," dedi annem, gözleri yaşararak. 'Ama işte bu kadar.

Nihai gerçek bu son sayfalarda.

Georg derin bir nefes verdi. "Şunu söylemeliyim ki, babanızdan aldığım kesin talimat gereği, bu son sayfaları size ... belirli bir ana kadar

sunmamam gerekiyordu. . . ama Ally ile konuştuktan sonra

daha önce, bunun yerine yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna karar

verdim. Yıldız perişan görünüyordu. 'Georg ne öğreneceğiz?

diye sordu. Georg sadece başını salladı. "Ally?

'Bunların hiçbirini okumadım. Georg'dan sadece bir taslak aldım,' diye cevap verdi. Jack cesurca bir koruma gösterisiyle kolunu ona doladı. Georg ellerini arkasına koydu ve düşüncelerini formüle etti. "Bildiğiniz gibi, babanızın kalbi seksenli yaşlarının ortalarında iflas etmeye başladı. O zamanlar hepinizin büyük ölçüde farkında olmadığı bir gerçek. Yeryüzünde yapmak istediği son şey, herhangi birinize acı çektirmektir. Tüm masa diken üstündeydi ve onun her sözüne kilitlenmişti. 'Günlüğünü okuduğunuza göre, artık Kreeg Eszu'nun yaşam boyu süren tehdidini de biliyorsunuz.

..." - Georg başını eğdi - "görünüşe göre nesiller boyunca devam etti. Baban zamanının azaldığını ve artık seni korumak için dünyada olamayacağını anladığında, kızlarını ya Kreeg'in ya da oğlu Zed'in gelecekteki zulmünden kurtarmak için bir plan yaptı.

"Neydi o plan Georg? Tiggy endişeyle sordu. "Onunla yüzleşmek.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Merry.

"Aynı gün öldüler... Maia nefes aldı. "Ally, o gün *Titan*'ı gördüğünde, *Olympus*'un yakınlarda olduğuna dair raporlar olduğunu söylemiştin? Ally başını salladı.

"Yani bir dakika, dediğin gibi Atlantis'te ölmedi mi? CeCe telaşla sordu.

"Hayır, CeCe, ölmedi.

'Lanet olsun, Georg! Sanırım sen de bunu biliyordun, anne?

Bize nasıl böyle ihanet edebilirsin?" diye bağırdı Electra.

"Bunun üzücü olduğunu biliyorum," dedi Ally, "ama onları suçlamamalısın. Hikâyede çok daha fazlası var.

'Onu Kreeg mi öldürdü? Kreeg'i *o mu* öldürdü? Tanrım!" diye bağırdı CeCe. Georg, "Lütfen kızlar, okumalısınız," diye yalvardı.

"Hepimiz burada oturup okuyamayız, bu çok saçma," dedi CeCe. 'Star' - kız kardeşine döndü - 'bu sayfaları hepimize okur musun? Benim için yaptığın gibi?

"Herkes bunu mu istiyor?

Masanın etrafında genel bir mutabakat vardı.

Yıldız böyle bir sorumluluğun kendisine verilmesinden dolayı son derece gergin görünüyordu.

Mouse sırtına nazik bir el koydu. Derin bir nefes aldı ve zorlukla yutkundu. "Pekâlâ o zaman," diye yanıtladı Yıldız.

"Siz kızlar diğer yarınızla iyi misiniz? Chrissie sordu. "Yoksa kaçalım mı?

'Hayır, kalın. Hepiniz,' dedi Maia, Mary-Kate ve Jack'e de baktığından emin olarak. 'Buradaki herkes öyle ya da böyle hikâyenin bir parçası. Bence hikâyenin sonunu anlamak için hepimiz burada olmalıyız.

"Katılıyorum," dedi Ally, Jack'in omzuna yaslanarak. Masadakiler kasırganın ortasında bu özel açıklama hakkında yorum yapacak zihinsel kapasiteye sahip değildi.

"Başlamadan önce," dedi Electra. "Miles, bir işe yara ve alt kattan birkaç şişe daha şarap getir.

'Ben bir cin tonik alabilirim,' diye ekledi Tiggy. "Sanırım babam da şu anda bunu tercih ederdi.

"Ben de," dedi CeCe.

"Kulağa hoş geliyor. Star başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Mouse ayağa kalkarak, "ben bir tur sert G&T içeceğim. Haydi Miles!

Yedi Kız Kardeş'in her biri kendilerini ileride olacaklara hazırlamaya başladı. Her biri kendi yöntemleriyle babalarının ölümünü çevreleyen koşullar hakkında şüpheler besliyordu. Hepsine bu kadar değer veren bir adam, kızlarının hayatlarını gerçekten mahvedecek miydi? veda etmek için bir fırsat mı? Bu hiçbir zaman gerçekten mantıklı olmamıştı.

İçkiler yenilendikten ve masadaki tüm koltuklar yeniden dolduğunda, Star boğazını temizledi. "Hazır mıyız?

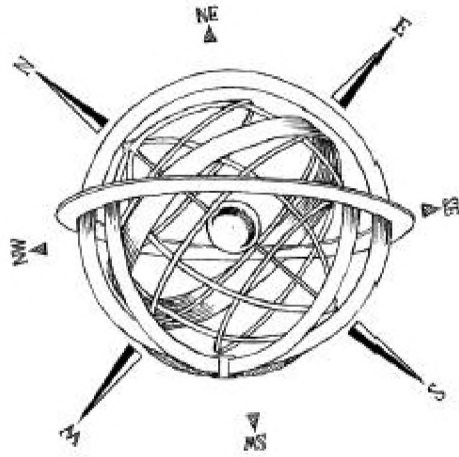
"Evet, Star," dedi Ally. "Hepimiz hazırız.

Star dikkatini önündeki kâğıtlara çevirdi. "İşte başlıyoruz. "Kızlarım. Benim değerli, kıymetli kızlarım ..."

Pa's Final Pages

The Titan

Haziran 2007

Benim kızlarım. Benim değerli kızlarım. Eğer bunu okuyorsanız, Georg görevini yapmış demektir. Şimdiye kadar, gerçekten gittiğimi biliyorsunuzdur ve benimle ilgili tüm koşulları öğrenmeye hazırsınızdır. Bu dünyadan ayrılıyorum. Bildiğiniz gibi, tüm benliğimle inandığım öteki yaşamdan size baktığımdan emin olabilirsiniz.

Tüm kalbimle.

Georg talimatlarıma uyduysa, her biriniz son zamanlarda geçmişlerinizi ve sizi nasıl evlat edindiğimi keşfederek büyük bir yolculuğa çıktınız demektir. Bazılarının acı verici olduğunu tahmin ediyorum, ama umarım size büyük miktarda neşe de getirmiştir. Hiç şüphe yok ki Günlüğümü şimdiye kadar okumuşsunuzdur ve hepimizin nasıl bir araya geldiğine dair hikayelerdeki boşluklar doldurulmuştur. Hepinizin öz ailesi benim için çok değerliydi ve bugünlere gelebilmiş olmamı onlara borçluyum.

Size karşı açık olmak istiyorum. Aşağıdaki sayfalar orijinal tasarımımin bir parçası değildi. Açıklamayı umduğum gibi, olayların seyri tahmin edildiği gibi gelişmedi. Aksine.

Günlüğüm size tüm varlığımın bir başkasının hayatı tarafından yüklendiğini söyleyecektir. Kreeg Eszu, benim, Atlas'ın Tanit, 1920'lerde Sibiry'a'da açlıktan ölüirken annesini öldürdü ve vücudundan paha biçilmez bir elmas çaldı. Bu nedenle, bildiğiniz gibi, hayatım boyunca peşimi bırakmadı.

2005 sonbaharında, sizi gereksiz yere endişelendirmek istemediğim küçük bir kalp krizi geçirdim. Ancak, doktorların da belirttiği gibi Cenevre'de yapılan incelemeler sonucunda en önemli organımın iflas ettiği ve kesin bir şey söyleyemeseler de doksanıncı yaş günümü şanslı bir şekilde geçirebileceğim haberi verildi. Bu haber benim için hiç de yıkıcı değildi. Uzun, çok uzun bir süre yaşadım - daha uzun

beklentilerimin çok ötesindeydi. Her birinizin olağanüstü birer birey olarak yetiştirmenizi izlemek hayatımın en büyük ayrıcalığı oldu ve bana bu dünyada bu kadar zaman tanındığı için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Yine de, sağlığımın kötüye gittiği haberi beni acilen harekete geçmeye sevk etti. Koruyucu varlığım olmadan, ya Kreeg'in kendisi ya da onun adamları tarafından zulme maruz kalacağınızdan endişelendim. oğlu Zed. Bu nedenle, Georg ve Ma ile birlikte çalışarak (hayatımın büyük bir bölümünde yapmaktan onur duyduğum gibi) bir senaryo tasarladım. Kreeg ve oğlunun bir daha kapınızın önünü karartmasını engelleyeceğine inandım.

Tahmin edeceğiniz üzere, Kreeg Eszu'nun aradığı adalet her şeyden önce intikamcıdır. Bu, vurgulamama gerek olmadığına emin olduğum, işlemediğim bir eylemin intikamıdır. Yine de, Kreeg'in seksen yıldır aradığı intikamı sonunda benim canımı alarak almasına izin verirsem, o zaman bir anlaşma yapabileceğimizi hesapladım.

yalnız kalmanızı sağlamak için bir anlaşma yaptım. 2007 baharında, ben Yıldırım İletişim'e gönderdiği bir mektup aracılığıyla Eszu ile temasa geçti. Bu mektupta ona aramızda yaşananlardan dolayı duyduğum pişmanlığı ve 'işleri yoluna koyması' için kendisine bir fırsat vermek istediğimi belirttim.

Yirmi dört saat içinde Georg'un Kreeg'in özel sekreterinden bir telefon alması beni şaşırtmadı.

Karşılaşmamız için hedef belirlenmişti - Ege Denizi'nde Delos kıyılarının hemen açığında تنها bir koy.

Seni durumun korkunç gerçeğinden korumak için, zaten ölüme doğru gittiğimi bildiğimden, sana son ve ölümcül bir kalp krizi geçirdiğimin söylenmesini ayarladım. Annemden seni bilgilendirmesini istedim. cesedimin derhal kaldırıldığını, kurşun bir tabuta yerleştirildiğini ve özel bir cenaze töreninin yapıldığı *Titan*'la denize götürüldüğünü söyledi.

Hiç şüphesiz, planımın bu kısmı en zor olanıydı. Böyle bir duyurunun sizde yaratacağı acı ve kafa karışıklığının farkındayım ve bunun için ve daha pek çok şey için çok ama çok üzgünüm. Ama umarım bunun tek çözüm olduğunu görebilirsiniz.

Kreeg Eszu tarafından öldürüldüğümü öğrenmenizi engellemek için aklıma gelen her şeyi yaptım.

19 Haziran'da *Titan*'ın kontrolünü Hans Gaia'dan aldım.

Nice limanında, dört gün içinde Delos'taki koydan alacağını bildirdi. Hans beni yatı tek başıma kullanmanın tehlikeleri ve hatta yasaları konusunda ikna etmek için elinden geleni yaptı, ancak ben yerimde durdum ve tekne sahibi olarak mühendis ve **z a b i t l e r i n** gemimden ayrılmasını emrettim.

Her şeye rağmen, Delos'a yaptığım nazik yolculuk huzurluydu. birlikte yaşadığımız anılarla dolu bir deneyim. Sizi temin ederim ki, son yolculuğum olacağından emin olduğum bu yolculukta huzurdan başka bir şey hissetmedim. yolculuk.

Yolculuğun üçüncü gününde *Titan*'ı dikkatlice kararlaştırılan koya yönlendirdim ve *Olympus*'un beni beklediğini gördüm. Pruvasında yalnız bir figür vardı. Tekneler paralel olacak şekilde yatı döndürdüm, demiri attım ve karaya çıktım.

köprü güvertesi.

Karşımda seksen yıldır kâbuslarıma giren yüz duruyordu. Hayatımın en kötü gününde gördüğüm yüz.

Sibiry'a'da, Leipzig'de bir kafede ve Arthur Morston Books'un önünde. Bir süre hiçbir şey konuşmadık, sadece bir sonraki adımın ne olacağını bekleyerek birbirimizi özümsedik.

"Merhaba, Kreeg.

'Merhaba Atlas. Seni görmek için çok uzun zamandır bekliyordum.

"Biliyorum. Gemiye gelebilir miyim?" Kreeg gülümsedi ve güverteden metal bir iskele tahtası aldı. Bir ucunu bana uzattı. "Teşekkür ederim. Temkinli bir şekilde üzerine tırmandım ve *Titan*'dan *Olympus*'a doğru sürünerek ilerledim.

"Görüyorum ki hızından biraz kaybetmişsin," diye alay etti Kreeg.

'Aslında başlangıçta o kadar da hızlı değildim. Karda futbol oynadığımızda senin hep daha hızlı olduğunu hatırlıyorum.

"Kaçınılmaz olarak," diye kıkırdadı. "Kafanı kitaplara gömerek çok fazla zaman geçirdin.

Kendimi güverteden aşağıya bıraktım. "Belki de öyledir. Yalnız olup olmadığımızı sorabilir miyim?

Kreeg başını salladı. "Yalnızız. Yavaşça elini arkasına götürdü. Ne olacağını biliyordum. Eszu küçük metal bir tabanca çıkardı ve karnıma doğrulttu. "Bunu tanıdın mı Atlas?" diye sordu.

Başımı salladım ve sakince cevap verdim: "Korkarım tanımıyorum, hayır. "Bu bir Korovin tabancası.

Kaşlarımı kaldırdım. "Elbette. Yanılmıyorsam ilk Sovyet otomatik tabancası. Biz çocukken bütün gardiyanlarda bunlardan vardı. Bolşeviklerde de.

"Hafızanızın hâlâ sağlam olmasına sevindim. Kreeg sadece birkaç santim kalana kadar yavaşça bana yaklaştı. Namluyu sıkıca karnıma doğrulttu. 'Bunu yanımda saklıyorum. Onu ölü bir askerin cesedinden aldım. Yıllar boyunca, yeniden bir araya gelebileceğimiz umuduyla taşıdım.

"Beni öldürmeden önce, Kreeg, gerçeği bilmek ister misin?" "Gerçek mi?" diye papağan gibi tekrarladı Kreeg, sonra derin, gırtlaktan gelen bir sesle

Gülmek. 'Ne kadar ilginç bir kelime. Endişelenme, Atlas. Ben Seni gördüğüm yerde vurmak için bu kadar bekledim. Seninle paylaşmak istediğim bazı şeyler de var. Şimdi arkanı dön.' Onu takip ettim. talimatlar. "Ellerini de kaldır. "Nasıl

istersen, Kreeg.

Tabancayı sırtıma dayadı. "Arka güverteye doğru yürüyün. Bir masa ve iki sandalye yerleştirdim, böylece son görüşmemizi yapabiliriz. sohbet.' Yatın arka tarafına ulaşana kadar *Olympus* boyunca yavaşça yürüdük. İki masanın arasına maun bir masa yerleştirilmişti. yemek sandalyeleri. "Otur.

Kreeg gibi ben de bir sandalye çektim. Silahı hâlâ sıkıca kavradığı için bileğini aramızdaki masanın üzerine koydu, böylece tabanca doğrudan göğsüme doğrultulmuş oldu.

"Çok güzel bir yatın var, Kreeg. 'Seninki kadar büyük değil,' diye tükürdü.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Onunki öfke doluydu. Onu sakinleştirmeye çalıştım. 'İşte buradayım, silahsızım ve bunca yıl kaçtıktan sonra karşında oturuyorum. Her zaman hakkın olduğuna inandığın intikamını almak için seni bekliyorum. Senden tek bir şey istiyorum, Kreeg.

— Ben öldükten sonra, kan davasının bittiğini düşüneceksin. Ve sana soruyorum.

— ve oğlunuz - değerli kızlarımı yalnız bırakmanız için.

Kreeg bana bir kez daha gülümsedi, bu kez bir dizi Beyazlamış dişler ve tehditkâr bir bakış. "Benim için Atlas, uzun yıllar önce bitti.

"Bitti mi? Sorguladım.

Eşzu omuz silkti. 'Son kırk yıl içinde herhangi bir zamanda kapına gelmiş olamayacağıma mı inanıyorsun? Atlantis. Karakteristik bir şatafatla adlandırılmış kişisel bir saray.

"Bunca zamandır nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. 1970'lerden beri.'

"O zaman neden gelmedin?"

Kreeg yine sırtıttı. "Tam zamanında.

"Oğlunuzu kızlarımı avlamak için kullandığınız için mi?" "Kızlarınızın onun için belli bir cazibesi olduğu açık. Kreeg Tabancayı kurdu. "Şimdi söyle bana, ölmeden önce bana söylemek istediğin şey nedir?"

Başımı salladım. 'Ne anlamı o l a c a ğ ı n ı merak etmeye başladım. Seksen yıldan daha uzun bir süre önce, annenin cesedinin başında birlikte dururken sana gerçeği söyledim. Kreeg'in çenesi gerildi ve gözlerini kıstı. 'Biz kardeştik, Kreeg. O zaman bana inanmamıştın. Şimdi neden inanasın ki?

'*İnanacak* ne var Atlas? Elinde onun değerli ikonuyla orada dikildiğini asla unutmayacağım. Onun kanıyla kaplıydı. Onu öldüresiye dövmek için kullandın. Deri kese

Vücudunuza asılı elmas da niyetinizi doğruluyordu.

Hatırladıkça ürperdim. 'Sana neler o l d u ğ u n u anlatmıştım. Senin de çok iyi bildiğin gibi, annen soframıza yemek koyabilmek için Kızıl Ordu'nun üst düzey bir subayıyla yatıyordu.

Kreeg bu anı karşısında irkildi.

'Elinde bir elmas olduğunu bile bilmiyordum. Bana sadece elinde çok değerli bir şey olduğunu ve yemek yiyebilmemiz için subaya onu satması için yalvardığını söyledi, Kreeg. Sen

Ne kadar aç olduğumuzu hatırlamıyor musun? Ne kadar soğuk ...'

"ARTIK YETER!" diye bağırdı Kreeg, boştaki yumruğunu masaya vurarak.

Sadece dinle. O gece sana, annenin hatasını anladığını ve benden bir "şey" almamı istediğini kanıtlamaya çalıştım.

Tobolsk'taki akrabasına saklaması için verdi. Böylece Bolşevikler evi aramaya gelirlerse, orada olmayacaktı. Elimde annenden gelen bir mektup vardı. Bunu akrabasına iletebilmem için yazmıştı. Ama sahneyi gördüğünüzde

Hatta okudum bile.

"Okumama gerek yoktu," diye hırladı.

'Sadece berbat ettin ve ağzıma tıktın ...'

'Zavallı derini kurtarmak için YALAN söylüyordun. Elması biliyordun! Bana bilmediğini söyleme! Onu kendin için istiyordun. Bu yüzden o savunmasız olana kadar bekledin ve sen . . .' Kreeg bocaladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Soğukkanlı ama kararlı bir şekilde konuştum. 'O geceye kadar elmas hakkında hiçbir şey bilmiyordum, çünkü beni öldürmeye çalıştığında evden kaçtım. Ama şimdi ne önemi var ki? Sözümü asla kabul etmeyeceksin. Lütfen, sana yalvarıyorum, her zaman hayalini kurduğun intikamı al.

Kreeg ağır ağır nefes almaya başlamıştı. Göz temasını koruyarak boşta kalan eliyle cebine uzandı ve bir hap çıkardı. Su içmeden yuttu ve yüzünü buruşturdu. 'Eminim teşhisimi duymuşsunuzdur. Haberlerde yer aldı.

Başımı salladım. "Duydum. Bunu öğrendiğime çok üzüldüm. Kanser hastalıkların en acımasısıdır.

Omuz silktili. "O gün benden a l d ı ğ ı n şeyin yanında kanser hiçbir şey.

İçimi çektim. 'Senden hiçbir şey almadım, yemin ederim. Ama bir annenin sevgisini hiç tatmamış olmanın ne kadar zalimce olduğunu söylemek istiyorsan, o zaman Doğru.'

Kreeg alay etti. 'Mükemmel bir nokta, Atlas. Sen sadece annemi öldürmedin.

Yıllar önce kendi anneni de öldürdün!

Sözleri içimde derin bir acıya neden oldu. "Biliyorum," dedim. 'Bunu sık sık düşündüm ve evrenin onu değil de beni almasını diledim. doğduğum gün.'

Sandalyesinde biraz geriye yaslandı, belli ki acımdan zevk alıyordu. 'İronik bir şekilde, annem olmasaydı hayatta olamazdın. Seni o doğurdu.

"Biliyorum. Bana defalarca söyledi ve umarım ona olan borcumu, özellikle de babamdan sonra, saygılı bir çocuk gibi davranarak ödeyebilmişimdir.

Sola.'

Kreeg bakışlarımı tuttu. "Bahsettiğin şu mektup. Annemden gelen mektup. Hâlâ sende olmaması çok yazık Atlas.

"Bende.

"Ne?

"Hayatım boyunca sakladım. Okumak ister misiniz? Kreeg yavaşça başını salladı. "Cebime uzanabilir miyim?

"Yavaşça.

Mektubu dikkatli bir şekilde pantolonumdan çıkardım ve masanın üzerine koydum. "İşte buradasın. Hâlâ hırpalanmış ve o korkunç günden k a l m a dış izleriyle kaplı.

Kreeg zarfa baktı. "Gustav Melin'e gönderilmiş.

"Annenin kuzeni. Başımı salladım.

"Sen aç Atlas. Bu silahı indireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun.

"Nasıl istersen. Zarfı aldım ve içindeki eski kâğıt parçasını yavaşça çıkarıp Kreeg'e uzattım. İçindekileri inceledi.

Sevgili Gustav,

Umarım sen ve Alyona olabildiğince iyisinizdir. İstediğim kadar sık iletişim kuramadığım için üzgünüm. Cronus öldüğünden beri işler zorlaştı.

Bildiğiniz gibi Kızıl Ordu bizi çok yakından izliyor.

Bu nedenle sizden bir iyilik isteyebilir miyim acaba?

Eğer bunu okuyorsanız, genç Atlas karşınızda duruyor demektir. Kendisi güvenilir bir ulak ve üzerinde değeri ölçülemeyecek bir paket taşıyor.

Gustav, ailemden geriye kalan tek kişi sensin. Senden, gerginlik azalana ve artık böyle bir inceleme altında olmayana kadar paketi güvende tutmanı istemek zorundayım.

Paketi açmamanızı rica ediyorum, ancak açarsanız, ürünü kendiniz için satmanın cazip geleceğini biliyorum.

Lütfen Gustav, ne kadar cazip gelirse g e l s i n , unutma ki

açlıktan ölmek üzere olan iki çocuğum var. İmkânım olduğunda, malı satacağım ve sizi iyi bir komisyonla ödüllendireceğim.

Bunu sizden istemek zorundayım çünkü bir hata yaptım. Bolşevik bir askere onun varlığından haberdar ettim. Onu almaya geleceğinden endişeleniyorum.

Lütfen Atlas'a istekli bir alıcı olduğunuzu teyit edin, o da paketi transfer etsin.

Teşekkür ederim, Gustav. Sadık bir kuzen olduğunuzu kanıtlayacağınıza inanıyorum.

Sevgilerimle,

Rhea Eszu

"Annenizin el yazısını hâlâ tanıyabiliyor musunuz? Kreeg okumayı bitirdiğinde sordum.

Başını salladı. "Öyleyim. Mektubun ona ait olduğundan şüphem yok. Ama bu sizi hiçbir şekilde aklamaz. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Umarım o gün yaşananların gerçekliğini ortaya koyar. O sabah annen bana mektubu ve ardından boynuma astığı deri bir keseyi verdi. Yemin ederim Kreeg, içinde ne olduğunu bilmiyordum.

'Saçmalık! Annem neden böyle bir şeyi sana emanet etsin ki? önemli bir görev mi? Daha önce de itiraf ettiğiniz gibi, ben fiziksel olarak daha güçlüydüm. Ve onun etinden ve kanından.'

'İşte tam da bu yüzden beni seçti. Yolculuk donmuş koşullar altında yirmi milden fazla sürdü. Hiçbir garantisi yoktu.

yolculuktan sağ çıkacağını bile sanmıyordu. O seni

koruyordu. Kreeg gözlerini kıstı. "Uygun bir bahane.

Sadece gerçek. Hatırlayacağınız gibi, evden çıkmıştınız.

o günlerde zaten, akademik eğitiminizi

komşu köy. Sadece birimizin kullanımına sunuldu. Eğer bu sizi annenizin sadece sizin çıkarlarınızı düşündüğü konusunda

"Kalbim, ne yapacağını bilmiyorum.

Silahını masadan birkaç santim yukarı kaldırdı. "Hesabınıza devam edin.

Sertçe yutkundum. "Yolculuğuma başlamak için evin kapısını açtığımı hatırlıyorum. Rüzgar beni neredeyse evin içine geri

Koridorda. Ama dışarıda m¼cadele ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Onları g¼rmeden ¼nce evden yaklaşık otuz adım uzaklaşmıştım.

"Onları mı?

"Askerler. Bolşevikler. Beş kişilerdi. Onların varlığının bela anlamına geldiğini biliyordum. Korktuğum i¼in k¼m¼rl¼ęe koştum ve orada saklandım. Eve yaklaştıklarında g¼rd¼m ki

Annenin yattığı adam tarafından y¼netiliyorlardı.

Kapıya vurdular ama annen cevap vermedi. Onlar da kolu vurup zorla i¼eri girdiler. ¼ıęlıęını duydum. Zorundaydım.

Bir an durup kendimi toparladım, sesi zihnimde yeniden canlandırırken.

"Sonra evi yağmaladılar. Vazoları par¼aladılar, lambalar, s¼k¼lm¼ř yataklar ... yıkımı hatırlıyorsunuz. Kreeg bir an sessiz kaldı. "Hatırlıyorum.

'Arayışları uzun s¼rm¼ř gibi hissettim. Ama aradıkları şeyi bulamadılar, ¼¼nk¼ o şey benim odamın etrafına asılmıştı.

Boyun. ¼d¼llerini alamadıklarında, adamlar ¼fkelenmeye başladılar.

Liderlerine bağırmaya başladılar, ona yalancı dediler, onu lanetlediler.

hepsini buraya getirdi. Bu da annenize d¼řman olmasına neden oldu.

Annen masumiyetini şiddetle savundu, ama o bunu kabul etmedi.

Yalvarışlarını duydum. Bir oğlu olduğunu, onu yetim bırakacaklarını s¼yledi. Olayları anlatırken g¼zlerim yaşardı. "Bir dizi g¼mb¼rt¼ duyuldu ve annenin ¼ıęlıkları sessizleşti.

ve sessizlik olana kadar daha sessiz. Sonra adamlar ¼ekip gittiler, geldikleri yere, karlara geri d¼n¼yorlardı. Hi¼bir ayrıntıyı atlamak istemediğim i¼in bir an kendimi toparladım. "Bir s¼re sonra k¼m¼rl¼kten ¼ıkmaaya cesaret edebildim. ¼ok korkmuştum. Y¼r¼d¼m

İ¼eri girdim ve yaptıkları her şeyi g¼rd¼m. Evimizi yok etti. Annene seslendim ama hi¼bir par¼am onun geri d¼nmesini beklemiyordu.

Ağlıyordu. Onu kanlı tahta ikonanın yanında buldum.

¼arevi¼, babanıza sadık hizmetlerinin takdiri olarak vermişti.

Adamların kullandığı silah buydu.

¼ar ve ortaklarına duydukları nefreti ifade etmek i¼in bir mesaj.

Kreeg parmaklarını masaya vurdu. "Odaya girdiğimde elinizdeydi.

'Evet. Sadece ondan uzaklaştırmak i¼in elime almıştım. Hepsi bu, kızlarımın hayatı üzerine yemin ederim.

Kreeg gözlerini benden ayırıp suya bakmaya cesaret etti. "Eve yaklaştığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım, çünkü kapı açıktı. Kimi bulacağımı bilmeden olabildiğince sessizce içeri süzüldüm. Ama sadece sen vardın. Gözlerime bakmak için geri döndü. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun Atlas?

Sertçe yutkundum. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Yaptığın şey için üzgün olduğunu düşünmemiştim. Yakalandığın için üzgün olduğunu sanmıştım.

"Kendini bana doğru fırlattın, Kreeg, hiç duraksamadan. Simgeyi elimden nasıl bir güçle söküp aldığını bugün bile hatırlıyorum. Çok güçlüydün.

Ama sen onu geri aldın.

"Ve beni yere yatırdın.

Kreeg bu anı karşısında dudaklarını yaladı. "Boğuşma sırasında gömleğin yırtıldı. Deri keseyi o zaman gördüm. Onu annemin boynunda birçok kez görmüştüm. O zaman ne yaptığını anlamıştım. "Hırsız katili.

'Aramızdaki fark, Kreeg, sen kesenin içinde ne olduğunu tam olarak biliyordun. Ben bilmiyordum.

Öyle diyorsun Atlas. Evet, elması biliyordum. Ben de onun bundan bahsettiğini duymuştum, senin iddia ettiğinden daha az üstü kapalı bir şekilde. O benim çıkış yolumdu. Kurtuluş biletim. Ve sen onu benden aldın. Her şeyi elimden aldın. Kreeg yavaşça başını salladı.

'İşte o zaman elimi cebime atıp mektubu yüzüne doğru salladım. Sen de beni onunla boğmaya çalıştın.

"Neredeyse işe yarıyordu.

"Evet. Eğer simgeyi kapmayı başaramasaydım..." "Ve onunla bana saldırmasaydın.

Kendimi onunla *savunmasaydım*. Ölmüş olurdum. Kreeg kılıandı. "Bunu yakında düzelteceğiz Atlas.

"Daha sonra ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sen o sırada Ne yapacağımı şaşırmış bir halde karın içine doğru koştum. Zaten uzun bir yolculuk için giyinmiştim. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bu yolculuğun ne kadar süreceğini bilmiyordum...

"Aklımı başıma topladığımda seni kapıya kadar takip ettim.

"Ve o zamandan beri haykırdığın sözler aklımdan çıkmıyor.

"Seni bulacağım Atlas Tanit, nerede saklanırsan saklan. Ve seni öldüreceğim," diye tekrarladı Kreeg.

Başımı salladım. 'Olabilirdiğince uzun süre koştum, olabilirdiğince fazla mesafe koymak için.

seninle benim aramda mümkün olduğunca. Sonunda kullanılmayan bir ahırda yığılıp kaldım. Anılar zihnimde çok netti. Sanki ben Her acı anı yeniden yaşamak. "İnanamayacağın kadar korkmuştum, Kreeg. Kimsem yoktu. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapmaya karar verdim - babamı bulmaya çalışmak.

Kreeg çenesini okşadı. "Senin de böyle yapacağını hesaplamıştım. Belki de Sibiry kışının seni ele geçireceğini düşünmüştüm. . . ama sen hayatta kaldın. Nasıl olduğunu sorma fırsatım hiç olmadı. Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bilmiyorum, Kreeg. Rusya'daki yolculuğum on sekiz ay sürdü. İsviçre'nin Tobolsk'un batısında olduğunu biliyordum, o yüzden oraya doğru yürüdüm.

"Hangi yöne gittiğini nereden biliyordun?

Gökyüzünü işaret ettim. 'Yıldızlar. Babam bana Yedi Kız Kardeş'i öğretmek için saatler harcardı. Bu şekilde yönümü buldum.

Kreeg alay etti. "Navigasyon iyi güzel de, soğuğu ve açlığı nasıl uzak tuttun?

Gözlerimi kapattım. "Yıldızların beni güvende tuttuğuna inanıyorum. Her zaman, en zayıf olduğum zamanlarda, boş bir kamaraya rastlardım ya da nazik bir yabancı bana acırdı. Ama kimsenin gurur duymayacağı işler yapmaya zorlandığımı söylemekten utanıyorum.

"Hırsızlık mı yaptın?

Başımı salladım. "Çaldım. Yalan söyledim. İnsanları manipüle ettim. Ama yaşadım.

Kreeg beni dikkatle inceledi. 'Sekiz ya ş ı n d a bir çocuğun Rusya'nın vahşi doğasında on sekiz ay süren bir yolculuktan sağ çıkabileceğine kimse inanmazdı.

İnançsızlığımı ifade etmek için ellerimi biraz fazla hızlı bir şekilde uzattım ve Kreeg'in tabancayı tutuşu sıkılaştı. 'Hayatımda, fiziksel alemin insan hikayesinin sadece bir parçası olduğunu doğrulayan şeyler yaşadım. Nasıl yaşadığımı açıklayamam. Ama yaşadım.

Kreeg cevabımdan tatmin olmamış bir şekilde homurdandı. 'Sonunda İsviçre'yi aşmayı başardım. Sonunda Paris'te bir bahçede bir çalının altına düştüm ve orada bayıldım.

Düşmanım, gerçeklere rağmen kendi anlatısına devam etti durumu. 'Yani, elması ona vermek için babanı bulmaya çalışıyordun. Elmasın varlığını biliyordu ve sana onu çalmanı söyledi! İkiniz birlikte plan yaptınız.

İddiasını reddettim. 'Seni suçlamıyorum Kreeg, ama mantıklı düşünemiyorsun. Kızlarımın üzerine yemin ederim ki elması hiç bilmiyordum. Elmas olduğunu bile bilmiyordum.

O ahırda annenin bana verdiği deri kesenin içine baktım. O zaman bile oniks ya da benzeri yarı değerli bir taştan yapıldığına inanmıştım, çünkü annen siyah bir çizme giydirmişti.

cilaladı ve kemik oymalarında kullandığı tutkalla vernikledi. Ancak parmaklarımda iz bırakmaya başladığında temizlemek için bir bez aldım ve altında ne saklı olduğunu fark ettim. Al.' Gömleğimin iki düğmesini yavaşça açtım ve hırpalanmış deriyi çıkardım.

Boynumdaki keseyi çıkardı.

"Nedir bu?

Ne düşünüyorsun, Kreeg? Keşke seksen yıl önce onu geri vermem için bana bir şans tanısaydın ama önce beni öldürmeye niyetliydin, ve o zamanlar ölmek istememiştim. Diğer durumlarda da beni avladınız ve ben yine canımı kurtarmak için kaçtım. İçinde Leipzig'de, lojmanımın bulunduğu binayı ateşe verdiğinizde ya da Londra'daki kitapçıda ... Yine de, bunca yıldır onu güvende tuttum. İşler o noktaya gelirse

hayatım ve güvenliğim karşılığında size geri vereceğim.

kızları.' Kreeg keseyi aldı ve tek eliyle ipini çözmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. 'Tabancayı üzerime doğrultmana gerek yok, Kreeg. Ben seksen dokuz yaşındayım. İstesem bile kaçamazdım. Unutma, ben buradayım isteyerek.'

Kreeg düşündü ve bir süre sonra silahı yavaşça masanın üzerine koydu. Sonra keseyi açtı ve silahı yavaşça çıkardı.

İçindekiler. Taşı yakından inceledi ve temizlemeye başladı.

Pantolonundaki çizme cilasını. Bunu yaptıktan sonra, Akdeniz güneşinde muhteşem bir şekilde parladığı ışığa doğru tuttu.

Kreeg gerçekten şaşkın görünüyordu. "Neden satmadın?" "Satmak bana düşmezdi.

"Yani onu çaldığını kabul ediyorsun!

"Hayır. Benim kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle ona sahip olduğumu kabul ediyorum.

Kreeg durakladı ve ilk kez bronzlaşmış yüzünde küçük bir şüphe titreşiminin geçtiğini gördüm. 'Demek elması sakladınız. Ama

"Annemi asla geri getiremezsin.

Yapamam kardeşim, hayır. Ama elmas olmasaydı, lütfen söyle bana, neden onun ölmesini dileyecektim? O bizim her şeyimizdi. Onu sevdiğimi söylediğimde bana inanın.

Kreeg elması avucunun içinde yuvarladı. "Karnındaki yemek düşüncesini daha çok seviyordun.

Başımı ellerimin arasına aldım. 'Kim bir başkasına olan sevgisini kanıtlayabilir ki? Bu ruhun içinde var olur ve güvene dayanır. Eğer bana inandığım şekilde güveniyor olsaydın, ona asla zarar veremeyeceğimi bilirdin.

'Güzel sözler, Atlas. Onlara her zaman sahiptin.

"Güzel bir elmas, ki Şimdi geri verdim. Gözlerimi kapattım. Taze, tuzlu denizin havası ciğerlerime doldu ve güneşin sıcaklığını yüzümde hissettim. İstemsizce kollarımı başımın üzerine uzattım ve üzerime ilahi bir huzur çöktü. 'Kreeg ... artık dünyanın yükünü omuzlarımda taşımıyorum. Bana inansan da inanmasan da, olanları sana anlatma fırsatı verdiğin için sana minnettarım. Ve şimdi . . . Ben özgürüm. Tabancayı al, kardeşim. Teslim oldum ve öleceğim için mutluyum.

Eşzu tereddüt etti. "Bunu yapmadan önce bana sormak istediğin bir şey var mı?

Bir an düşündüm. 'Evet, aslında. Var. Elmasın varlığından haberdar olduğum fikrine saplanıp kalmışsınız. Az önce babamın bana bundan bahsettiğine inandığınızı söylediniz.

Kreeg, bahsetmedi. O yüzden lütfen bana ne demek istediğini söyle.

Eszu başını salladı. "Nasıl istersen Atlas. Sen bana kendi hikâyeni anlattın. Şimdi ben de sana kendi hikâyemi anlatacağım. Doğumunuzla başlayayım.

Tyumen, Siberia, 1918

Çar 2. Nikolay'ın hükümdarlığı, halkı arasında giderek artan ve kendisinin de önleyemediği bir hoşnutsuzlukla karakterize olmuştu. hafifletmek ya da bastırmak. Öfke, büyük ölçüde, çoğunluğu aristokrasiye ait olan ülkedeki toprak dağılımından kaynaklanıyordu.

Rusya'nın koyu dindar halkının çoğunluğu, Nicholas'ın Tanrı tarafından çar olarak seçildiğinin vaaz edildiği kiliseye haftalık olarak katılıyordu. Ancak kadınlar sürekli acıktıkça cemaatler yavaş yavaş ilahi hükümdarlarının neden çar olduğunu sorgulamaya başladı. aileleri çok az şeye sahipken, görevlerini yerine getirmek için çok fazla toprak ve güç gerektiriyordu. Böylece toplumsal devrimci hareket ivme kazanmaya başladı. Bu hareket 1917 Şubat'ında doruk noktasına ulaşmış, günlerce süren protestolar ve şiddetli çatışmalar Çar Nicholas II'ye tahttan feragat etmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Çarlığı kardeşi Grandük Michael Alexandrovich'e devretti. Ancak Dük, rüzgârın hangi yönden estiğini görmüştü ve tahta çıkmayı reddetti - bunu ancak demokratik eylemle garanti altına alınırsa yapacağını belirtti.

Sonuç olarak, Alexander Kerensky liderliğinde geçici bir hükümet kuruldu. Amaçsız monarşi sorununun ilk çözümü sürgün gibi görünüyordu. Şubat ayından sonra sığınma fırsatları nispeten umut verici görünüyordu. Ancak, aylarca süren tartışmalardan sonra, İngiltere ve Fransa, Çar'ın eşi Aleksandra'nın Alman yanlısı olarak görülmesi nedeniyle ikamet tekliflerini geri çektiler.

Bu nedenle aile ile ne yapılacağı sorusu devam etti, ancak Kerensky'nin başbakanlığı sırasında Romanovlar göreceli olarak Güvenlik. Devrimden sonra kraliyet ailesine Tobolsk'taki Vali Konağı'na kadar eşlik edildi ve burada rahat bir şekilde yaşamalarına izin verildi. Varlıklarını. Buna ek olarak, kraliyet ailesinin bazı üyelerinin de Romanovlarla birlikte Tobolsk'a seyahat etmesine izin verilmişti, Çar ve Çariçe kendilerine eşlik etmesi için en güvendikleri yoldaşlarını seçtiler.

Birkaç ay sonra Ekim Devrimi gerçekleşti. Halk, Rusya'nın Birinci Dünya Savaşı'na katılmaya devam etmesinden ve Kerenski'nin demir yumrukla yönetme şeklinden memnun değildi. Bu nedenle Bolşevik Kızıl Ordu geçici hükümeti devirdi ve iktidarı ele geçirdi. Tılsımlı liderleri Vladimir Lenin'i başbakan olarak atadılar.

Birdenbire Rus kraliyet ailesinin durumu daha da kötüleşti ve kaderleri Bolşevikler arasında şiddetle tartışılmaya başlandı. Bazıları suçluların iadesini tercih etmişti. Diğerleri ise ailenin ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasını istiyordu. hapis cezası. Pek çok kişi, Rus halkı için gerçek eşitliği engelleyen kanser olduğuna inandıkları şeyi ortadan kaldırmak için doğrudan bir idam istiyordu.

Lenin iktidara geldikten sonra, Romanovlar'ın Vali Konağı dışında geçirmesine izin verilmiyordu. Ailenin Pazar günleri kiliseye yürüyerek gitmesi bile engellendi. Söylemeye gerek yok, Kerensky hükümeti tarafından kendilerine verilen sübvansiyon kesildi ve tereyağı ve kahve gibi 'lüksler' bir gecede ortadan kayboldu.

Parti liderleri sonunda Çar Nikola'ya karşı en iyi hareket tarzının, Bolşeviklerin iktidarı ellerinde tuttuklarını gösterebilmeleri için Moskova'da bir göstermelik duruşma yapılması olduğu konusunda anlaştılar. Ancak bunun için Bunun için Çar'ın hayatta olması gerekiyordu.

Bu garanti edilemezdi. Alt rütbeliler arasında, Çar'ın kaderiyle ilgili hoşnutsuzluk artıyordu ve Mart ayında 1918'de Bolşeviklerin rakip grupları Tobolsk'a indi. Kraliyet ailesinin güvenliği için korkular büyüdü ve hükümet bir

özel komiseri aileyi yerleşimin 350 mil batısına, Ekaterinburg şehrine taşımakla görevlendirdi.

Komiser Vasily Yakovlev ve adamları, aileyi Gecenin köründe tehlikeli bir yolculuk. Nicholas, Alexandra ve en büyük kızları Olga gece ikide yataklarından fırladılar, Kraliyet ailesinin birkaç üyesiyle birlikte. Grup nehirlerden geçmeye, araba değiştirmeye ve birkaç suikast girişiminin güçlükle engellenmesini izlemeye katlanmak zorunda kaldı. 150 millik tehlikeli bir yolculuğun ardından aile ve beraberindekiler Tyumen şehrine vardılar ve Yakovlev onları Ekaterinburg'a götürecek bir tren talep etti.

"Trene bineceksiniz," diye bağırdı eski çara.

Nikolay "Pekâlâ," diye cevap verdi ve Olga'nın elinden tuttu. Aleksandra da onu takip etti.

Çarın özel astroloğu ve Çareviç ile kız kardeşlerinin öğretmeni Lapetus Tanit, kolunu kendisi de Çariçenin nedimesi olan karısı Clymene'ye dolamıştı. Clymene ağır bir şekilde Hamileydi ve Lapetus tüm yolculuğu onun sağlığı için endişelenerek geçirmişti. Yine de Komiser Yakovlev'in emirlerine uymaktan başka çareleri yoktu. Tobolsk'ta kalsalardı, Kızıl Muhafızlar onların icabına bakacaktı.

Clymene, Alexandra'yı takip etmeye başladı ama tek bir adım attıktan sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

Lapetus onun kolunu sıkıca tuttu. "İyi misin, sevgilim?" "Evet," diye soluk soluğa kaldı. "Bugün çok hareketli.

"Oh, bebeğe artık o diyoruz, değil mi? Lapetus gülümseyerek sordu.

"Durun! Çift trene yaklaşırken Yakovlev bağırdı. "Sadece aile.

"Ne yapmamızı istersiniz? Lapetus sordu.

"Bu vagonda gideceksiniz. Yakovlev lokomotifli olmayan ayrı bir vagonu işaret etti.

"Majestelerinin bundan haberi var mı? Majestelerinin bundan haberi var mı?

Yakovlev güldü. 'Neyin farkında olduğu önemli değil. Şimdi,' dedi silahını kaldırarak. "Bin şu arabaya.

Lapetus kararlı bir şekilde durdu. "Hamile bir kadına silah doğrultmak gerekli mi?"

"Kesinlikle, çünkü o da senin gibi körü körüne kötü bir otokrata hizmet ediyor. Lapetus omzunda bir el hissetti. "Haydi dostum. Gidelim.

Cronus Eszu Prusyalı bir konttu ve Nicholas'ın babasının tahta çıkışından beri kraliyet ailesinin sadık bir üyesiydi. Kraliyet çocuklarına dil öğretmekten sorumluydu.

yabancı kültür. Lapetus Müzik ve Klasiklerden sorumlu olduğundan, dersleri genellikle ortak yönlerle sahipti ve Cronus ve Lapetus yıllar içinde sıkı dost oldular. Cronus, aynı zamanda Alexandra'nın nedimesi olan Rhea ile evliydi ve birlikte dört yaşında Kreeg adında bir oğulları vardı.

Birçok kişi Çar Nicholas II'nin Cronus'a babası kadar düşkün olmadığını, ancak ölüm cezasına çarptırmak istemediği küçük oğlu nedeniyle devrimden sonra evde kalmasını tercih ettiğini düşünüyordu.

"Haklısın Cronus," diye yanıtladı Lapetus. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Karısının karanlık, nemli ve tamamen sefil olan komşu arabaya binmesine yardım etti. Lapetus Kreeg'i Cronus'un kollarından aldı ve arabanın içine doğru kaldırdı. "İşte gidiyoruz, küçük adam. Lapetus çevreyi gözden geçirdi. "Yüce Tanrım, burası ısıyor, değil mi?"

"Evet. Nedense içerisi dışarıdan daha kötü," diye cevap verdi Clymene.

Toplamda, Alexandra'nın terzisi ve diğer iki nedime de dahil olmak üzere, kraliyet ailesinin yedi üyesi arabaya bindirilmişti. Son kişi de içeri girdikten sonra bir muhafız kapıyı çarparak kapattı.

Yakovlev dışarıdan, "Gidelim!" diye bağırdı.

Lokomotif buharını yükseltirken tısladı. Hem Tanitler hem de Eszular vagonun penceresinden lokomotifin hareketini izlediler.

Büyük çarklar dönmeye başladı ve Romanovlar Tümen istasyonundan hareket etti.

"Gerçekten Ekaterinburg'a gideceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu

Rhea. "Kim bilir, sevgilim," diye yanıtladı Cronus. "Hepsi o kadar meşgul ki

Kendi aralarında kavga edip anlaşmazlığa düşüyorlar.

"Onları tekrar görecek miyiz, Lapetus? Clymene kocasına sordu, gözlerinde bir damla yaş vardı.

"Korkmuyorum, aşkım. Korkmuyorum.'" Karısının elini tuttu.

'O zavallı, masum çocuklar, Lapetus. Anlayamıyorum bile' dedi.

Birdenbire arabanın içindekiler yerlerinden fırladılar.

Arkalarından büyük bir güç onlara çarptı.

"Neler oluyor? Rhea yerden haykırdı. "Bizi itiyorlar!" diye bağırdı Cronus.

Rahatsız edici birkaç dakikadan sonra araba durdu.

ve kapı bir asker tarafından kırılarak açıldı. 'Burada kalacaksınız,' dedi.

"Karım için biraz yiyecek bulma şansım var mı? Lapetus sordu. 'Ya da bir battaniye? Gördüğünüz gibi, o hamile. Çarla olan ilişkimizi onaylamıyor olabilirsiniz ama doğmamış bir çocuğu suçlayamazsınız.

Asker gözlerini devirdi ama birkaç dakika sonra birkaç kaba yün örtü ve birkaç parça ekmekle geri döndü. Lapetus içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi.

Bolşeviklerden yeni bir talimat almadan geçen birkaç saatin ardından, vagonda bulunanlar biraz uyumaya karar verdi. Her biri Maraton yolculuklarından sonra bitkin düşmüşlerdi. Arabanın bir köşesine büzüldüler ve sahip oldukları azıcık bedensel sıcaklığı paylaşmak için birbirlerine sıkıca sokuldular.

Çok geçmeden, Eszuslar sık sık yapmaya eğilimli oldukları gibi horlamaya başladılar.

"Lapetus? Clymene fısıldadı. "Uyanık mısın?

'Elbette, aşkım. İyi misin? Onun eline uzandı. 'Evet. Ama sana söylemem gereken bir şey var. Sence herkes uyuyor musun?'

Lapetus başını eğerek, göğüsleri yavaşça inip kalkmaya devam eden Cronus ve Rhea'yı gözlemledi. İki kez kontrol etmek için alçak bir ısıklık çaldı ama yanıt alamadı. "Evet. Rahatça konuşabilirsiniz.

"Pekâlâ. Tobolsk'tan ayrılmadan önceki gece, Çariçe bana bir görev verdi. Şimdi yerine getiremeyeceğimden endişe ettiğim bir görev.

"Anlat bana.

Clymene derin bir nefes aldı. "Yakovlev'in o gece bizi götüreceğini biliyordu. Ona geçmişini ve hükümdar olarak haklı konumunu hatırlatacak herhangi bir şey almak isteyip istemediğini sordum. Şifonyerine geçti ve küçük bir kutu çıkardı.

çekmecedan çıkardı ve kilidini açtı. Sonra ...' Clymene'nin sözleri Cronus'un homurtusuyla kesildi; Cronus birkaç dakika sonra horlamaya devam etti.

anlar. "Sonra hayatımda gördüğüm en büyük elması çıkardı. Bana bunun nesillerdir kraliyet ailesinde olduğunu ve en sevdiği parça olduğunu söyledi. Dedi ki

kendisi taşıyamazdı, çünkü büyük olasılıkla Bolşeviklerin eline geçecekti. Bu yüzden ...'

"Onu sana verdi. Lapetus karısının cümlesini onun yerine tamamladı.

"Evet.

"Şimdi nerede?

"Eteğimin astarına güvenle dikildi.

Lapetus iç çekti. "Tek yapabileceğim, bunu ona geri vermek için sana bir fırsat verilmesi için dua etmek.

"Kimse bunu öğrenmemeli.

"Anlıyorum, aşkım. Onun elini daha sıkı sıkı. "Ve kimse yapmayacak. Sonunda, yorgunluk Tanit'leri yakaladı ve Lapetus ve Clymene uykuya daldı.

Clymene uyandığında, içinden şiddetli bir ağrı geçti. Midesini. Sanki biri iç organlarına erişmiş ve onları kazıyıp tırmalıyormuş gibi hissediyordu. Acı içinde haykırdı.

Lapetus dimdik oturdu. "Canım benim. Sorun ne?" "Bebek," diye inledi Clymene.

Karnına nazik bir el koydu. "Her şey yolunda mı?

"Bilmiyorum. Acıyor...' Karnından bir ağrı sarsıntısı daha geçti ve bir kez daha haykırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu gözleri kamaşmış Cronus.

"Bebek," diye yanıtladı Lapetus, karnının ıslandığının farkındaydı.

"Aşkım, sanırım bebek geliyor.

Clymene paniklemiş görünüyordu. "Ama bir ay daha beklenmiyor!

"Sanırım suların geldi. Cronus, bir k a n d i l getirebilir misin?

"Elbette, kapının yanında bir tane var.

Artık tüm vagon uyanmış ve ayaktaıdı. Clymene yine ılık attı. 'Her şey yoluna girecek, sevgilim, görecekisin. Ben buradayım,' diye onu teselli etti Lapetus.

Cronus lambayla döndü ve ceplerini karıştırıp bir kibrit bulduktan sonra lambayı Lapetus'a uzattı. Lapetus lambanın ışığını Kendi battaniyesine baktı ve sonra dikkatini Clymene'ninkine çevirdi, dehşete kapıldı, gördüğü sıvı berrak değil kırmızııdı.

Clymene kocasının yüzündeki şok ifadesini gördü. "Sorun nedir?

"Hiçbir şey, aşkım, hiçbir şey," dedi Lapetus telaşla. "Rhea!

Cronus ağladı.

Karısı battaniyelerini fırlatıp atarak

Clymene. Lapetus kanı işaret etti ve Rhea başıyla onayladı. "Vera, Galina!" diye bağırdı diğer iki bekleyen hanımefendiye. "Yardımanız gerekiyor. İki kadın da mecburen yardım etti.

"Anne?" diye tiz bir ses geldi. "Neler oluyor?

"Her şey yolunda, Kreeg," dedi Cronus, oğlunu kollarına alarak.

"Benimle buraya geleceksin ve bir kâğıt oyunu oynayacağız.

"Uykum var," diye yanıtladı Kreeg.

"Biliyorum. Ama yakında olmayacaksın.

'Lapetus, toplayabildiğin kadar battaniye topla. Kan için onlara ihtiyacımız olacak. Vera, benim de suya ihtiyacım var.

'Ama içmeye ancak yetecek kadar suyumuz var ...'

'Kahretsin Vera, çevremizin farkında değil misin? Rhea koptu. "Biraz kar eritmenin bir yolunu bul. Vera arabadan dışarı fırladı.

Rhea, Clymene'nin eteğinin altına doğru ilerleyerek bebekten bir iz olup olmadığını kontrol etti. Bulduğu şey onu telaşlandırdı.

'Clymene, iyi olacaksın. Bebeğin geliyor ama ters yönden. Önce ayakları gelecek. Derin bir nefes aldı. "Bu kolay olmayacak ama hepimiz sana yardım edeceğiz.

"Bu yüzden mi bu kadar çok kan var?" diye sordu endişeli Galina.

Rhea başını salladı. "Ayaklar onu parçalamış.

Lapetus bir demet battaniyeyle döndü. "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Rhea sadece onun duyabileceği şekilde başını çevirdi. 'Elini tut.

Saçlarını okşa. Dua et.

Lapetus başını salladı ve pozisyonunu aldı.

Doğum uzun ve acı vericiydi. Rhea birçok kez Clymene'nin bayılacağına, bunun da onun sonu olacağına inanmıştı.

ve çocuğu. Ancak, her şeye rağmen, ne zaman pes etmeye yakın görünse, yeni anne içinde başka bir yaşam dalgası buldu.

'Pekala, Clymene. Bir kez daha ıkın ve bebeğin burada olacak.

Ama büyük bir tane olması gerekecek. Sahip olduğun tüm gücü ona

vermelisin. Clymene nefes nefese başını salladı. "Güzel. O döndü

Lapetus. 'Baş görüldüğünde, kordon boynunun etrafında olacak. Çocuğu dışarı çektiğimde, mümkün olduğunca çabuk davranın ve çözün.

Anlaşıldı mı? Sarsılmış bir Lapetus olumlu anlamda başını sallamak için

elinden geleni yaptı. 'O halde hazırız. İşte gidiyoruz, Clymene. Hazır mısınız?

"Evet," diye başardı

Clymene. "Üç, iki, bir, it!

Clymene'nin çılgınlıkları kocasının ruhunu delip geçti. Bebek aniden öne doğru itildi ama Rhea tarafından ustalıkla tutuldu. Lapetus şoka girmiş, az önceki gri-mavi bebeğe bakıyordu.

dünyaya doğru yol aldı.

"Lapetus! Rhea bağırdı. "Şimdi! Onun talimatından sonra

tereddüt etti. Lapetus birbirine dolanmış olan lifli kordonu yakaladı.

çocuğunun boynuna doladı. 'Nazik olmaya gerek yok. Çıkar şunu, çabuk.

İçgüdülerine karşı ç ı k a n Lapetus, bebeği serbest kalana kadar zorla çözdü.

'Neden hiç ağlamıyor? ... ağlama yok? Clymene kekeledi.

Lapetus ve Rhea ilk nefesini alamayan küçük bedene baktılar.

'Aman Tanrım. Lütfen bu olmasın,' diye fısıldadı Lapetus.

Rhea bebeği sanki yeni doğmuş bir buzağıymış gibi bacağından tuttu ve poposuna sert bir şaplak attı. Çocuk aniden kekeleyerek canlanır gibi oldu ve Tyumen'in üzerinde ilk ışıklar belirlediğinde vagondan yeni doğmuş bir bebeğin ağlama sesleri duyuldu.

Rhea çocuğu Clymene'ye uzattı. 'İşte buradayız. Aferin, Clymene. Harikaydın.

Clymene yanında kocası olduğu halde yeni bebeğine baktı. "Merhaba küçük oğlum.

"Öyle olacağını biliyordun Clymene," dedi Lapetus. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. "Seninle çok gurur duyuyorum.

Karısı ona gülümsedi, tıpkı Alexander Sarayı'ndaki balo salonunda göz göze geldikleri ilk anda olduğu gibi. 'S e n de o kadar kötü değildin. Sen olmasaydın bunu başaramazdım.

"Çok mükemmel bir şey yaptın, Clymene. "Yaptık.

"Hayır. O mükemmel çünkü senden geldi.

Kreeg'i kollarında taşıyan Cronus yaklaştı. "Tebrikler dostlarım. Bu tren vagonunda ne kadar çok o kadar neşeli. Ve iyi haber, Lapetus ... ' Bir dolabı işaret etti. "Bizim

Vatandaşlarımız bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Şurada saklanmış bir şişe kaçak votka var. Bebeğin kafasını ıslatmak için bir bardak getireceğim!

"Böyle bir şey yapmayacaksın, Cronus Eszu! Hemen buraya getir. Clymene'nin yaralarının sterilize edilmesi gerekiyor. Tam da ihtiyacımız olan şey bu,' d e d i Rhea.

Cronus kıkırdadı. 'Oh iyi, Lapetus. Denemeye değerdi!

Sibiryaya güneşi gökyüzünde yükselirken vagonun üzerine derin bir sessizlik çöktü. Yeni ebeveynler dışında herkes Bebek önceki beş saatin yorgunluğuyla Clymene'nin göğsünü memnuniyetle emiyordu.

"Çok iyi davranıyor," diye fısıldadı Lapetus.

'Karnı aç,' diye gülümsedi Clymene.

"Biliyorum, başımıza gelebileceklerden korktuğumuz i ç i n isim tartışmak için kendimize bir an bile izin vermedik," dedi Lapetus. "Ama şimdi o burada, ona ne isim verelim?

"Annene ilk torununa onun adını vereceğine dair söz vermemiş miydin? Clymene kıkırdadı.

"Bu doğru, yaptım. Ama oğlumuzun annesine pek benzediğini sanmıyorum.

Agatha.'

"Augustus mu? Clymene sordu.

"Biraz kendini beğenmiş, sence de öyle değil mi? Lapetus cevap verdi. "Augustus Tanit. Ben o kadar emin değilim. Olası isimleri düşünürken boynunu büktü.

"Yine de 'A' ile başlaması iyi olurdu. Alexei? Alexander, Çar'ın şerefine? Lapetus karısına baktı. "Ölüm cezasına çarptırılmasını mı istiyorsun? Clymene başını salladı. "Sadece takılıyorum canım. Birden yüzünü buruşturdu. "Ah.

"Sorun nedir?

"Çok ağrım var... Clymene acısının kaynağını hissetmek için elini aşağı indirdi. Eteğinin altından çıkardığında kanla kaplıydı.

Lapetus'un yüzü düştü. "Hâlâ kanaman var... Clymene zorlukla yutkundu. "Evet.

"Ne yapmalıyım, Clymene?

Kocasının gözlerinin içine baktı ve şefkatli elini yanağına koydu. "Seni seviyorum, Lapetus. Tüm kalbimle. Hayatım boyunca gerçekten emin olduğum tek şey bu.

"Ben de seni seviyorum, Clymene.

"Şimdi," dedi. "Çok yorgunum. Çok ... yorgunum. Clymene gözlerini kapattı ve kocası onun saçlarını okşamaya başladı.

"Şimdi dinlen, sevgilim. Sen güvendesin, bebeğimiz güvende ve biz burada birlikteyiz.

Kısa bir süre sonra anne, baba ve bebek kesintisiz bir uykuya daldılar.

Bağrıışmalarla uyandılar. "Ayağa kalkın! Yeni aile açık kapıdan sızan parlak ııkta gözlerini kırptırdı ve tüfeğı önünde sallanan Bolşevik muhafıza odaklandı.

Arabadakilerin onun talimatlarına uyması uzun sürmedi, sadece Clymene'nin beti benzi atmıştı.

"Sevgilim? Lapetus sordu. Clymene yavaşça gözlerini kırptırdı. "Kızıl Muhafızların emriyle ayağa kalk dedim!

Yeni doğan çocuk ağlamaya başladı. 'Lütfen, karım hasta. Daha dün gece doğum yaptı. Eğer biraz merhametiniz varsa, bir doktor getirin,' diye yalvardı Lapetus.

Muhafız yavaşça ona yaklaştı. 'Merhamet mi? Halkı tarlalarda açlıktan ölüirken Çar'ın merhameti neredeydi?' diye tısladı. sessizce. 'O. Yapacak. Ayağa kalkacak.

"Sorun yok," diye nefes aldı Clymene. 'İşte, Lapetus, al bebek' dedi. Kocasını öyle yaptı ve Rhea Eszu koşarak onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Elimde bir isim listesi var," diye bağırdı muhafız. Aşağıdakiler bana eşlik edecek: Vera Orlova. Galina Nikolaeva. Clymene Tanit.

"Bekleyen hanımlardan ne istiyorsunuz? Cronus sordu. "Çariçe ile yeniden bir araya mı gelecekler?

Muhafız yavaşça gülümsedi. "Öyle de denebilir, evet.

Vera ve Galina birbirlerine sarıldılar ve hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladılar.

Lapetus'un damarlarında bir elektrik dolaşmaya başladı. 'Efendim, benim gibi

"Karım çocuğumuzu daha dün gece doğurdu. Bebeğin annesine ihtiyacı var.'

Muhafız Clymene'ye baktı ve başını salladı. "Çocuk da gelebilir.

"Hayır! Clymene ağladı. "Hayır!

Lapetus dizlerinin üzerine çöktü. 'Lütfen onun burada kalmasına izin verin. Bu vagonda ne zarar verebiliriz ki? Size yalvarıyorum. Ailemizi bir arada tut.

'Değerli Nicholas'ınız aileleri önemsemezdi ve

I. O gelecek.'

"Onun yerine beni al.

Muhafız gürültülü bir şekilde gülmeye başladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Adamlar hiç hoşnut olmaz.

Lapetus'un kasları gerildi. "Lütfen. O hasta.

"Bu yüzü görüyor musun?" diye sordu muhafız Lapetus'a sessizce.

"İyice, uzun uzun bak. Bu, umursamayan bir adamın yüzü. Kapıya doğru ilerledi. 'Seçim basit. Şimdi geleceksin. Ya da vurulacaksın.

Lapetus ayağa kalktı ve Clymene'ye sarıldı. Gözlerinden bitmek bilmeyen yaşlar akmaya başladı. "Clymene ...

"Her şey yolunda Lapetus," diye fısıldadı. "Her şey yolunda.

"Bu olamaz," diye hıçkırdı. "Çok yol kat ettik, aşkım. Çok uzaklara...' Onu sıkıca kavradı.

'İkimiz de biliyoruz ki zaten bu dünyada fazla kalmayacağım.
Kanamayı durduramıyorum.'

'Eğer seni bir doktora götürebilirse ...'

"Bunun gerçekleşme ihtimali, çocuğumuzun ayağa kalkıp
bugün yürüyorlar. Bu insanlar için biz, nefret ettikleri her şeyin vücut bulmuş
haliyiz. Olabildiğince güç toplayarak kocasının başını tuttu ve onu öptü.

'Şimdi gitmem gerek, Lapetus. Cesur ol. Çocuğumuz için.

"Olacağım," diye fısıldadı Lapetus.

"Onu koru.

Her zaman. Seni seviyorum, Clymene.

'Ve seni seviyorum, Lapetus. Şimdi, ufaklık. Dikkatini bebeğine odakladı.
'Birbirimizi sadece kısa bir süre tanıdık.

Bunun için ikimizden de özür dilerim. Annen seni her şeyden çok seviyor.
Gözünden tek bir damla yaş oğlunun yanağına düştü. 'Sadece bir ders için
zamanım var. Nazik ol, küçüğüm. Bu, her şeyin sırrıdır.

Mutluluk.' Bebeğinin başına nazik bir öpücük kondurdu.

Sonra Clymene Tanit derin bir nefes aldı ve sendeleyerek
kapıdan. O ve diğer iki kadın dışarı çıkarıldı ve atlı bir arabaya bindirildi.
Lapetus oğlunu kucağına almış, hüzünle ağlayarak olanları izliyordu.
Sürücü aygırı kamçıladı ve araba Clymene ile diğer kızları alıp gözden
kaybolmak üzere uzaklaştı.

Lapetus kollarında nazikçe miyavlayan oğluna baktı. "Özür dilerim
oğlum. Çok üzgünüm.' Sonra, ilk kez, bebek
gözlerini açtı ve iki koyu kahverengi havuz ortaya çıktı. 'Sen tutuyorsun
dünyanın yükü omuzlarında, oğlum. Sana Atlas diyeceğim.

Gün geçtikçe Eszuslar, umutsuzluğa kapılan perişan haldeki Lapetus'u teselli etmek için ellerinden geleni yaptılar.

'Atlas'ı nasıl besleyeceğim? Tanrım, onu da kaybedemem.

"Dün yavruları olan keçiler gördüm," dedi Rhea. 'Belki bir ya da iki mil ötede. Cronus anneyi geri getirecektir. Onun sütü yeterli olacaktır.

"Herkes nereye gitti baba? Kreeg sordu.

'Sadece küçük bir yürüyüşe, hepsi bu. Birazdan yapacağım yürüyüş gibi, bir keiyle arkadaş olmak için.

Lapetus arkadaşının kolunu tuttu. Cronus, bu tehlikeli olacak. Muhafızların nereye gitmiş olabileceğini bilmiyorum, ama eğer sen . . .'

"O zaman beni fark ederler," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Cronus.

'Ama çocuğunuzun rızık, Lapetus. Hepimizin olduğu gibi. Burada ne kadar kalacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok. Yapılması gerekiyor.

Lapetus, 'En azından sizinle gelmeme izin verin,' diye sordu.

'Kendiniz söylediniz, eğer fark edilsem, büyük olasılıkla vurulacağım. Genç Atlas bir günde iki ebeveyn kaybetmeyi hak etmiyor. Lapetus'un omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Ben iyi olacağım. Şimdi bir battaniye yırtmama yardım et. Bir tasmaya ihtiyacım olacak.

Sözüne sadık kalan Cronus iki saat sonra sadece bir anne keiyle değil, iri bir erkek keçi ve yavrularıyla birlikte geri döndü. "Görünüşe göre aile ayrılmak istememiş. Kıkırdadı.

Rhea dişi geyiği sağdı ve Lapetus'a başparmağını süte batırıp oğlunun ağzına koyarak Atlas'ı beslemenin zahmetli sürecini gösterdi ve bunu minnetle kabul etti.

Günün sonunda zavallı geyik süttten kesilmiş, arabanın beş yolcusu da eskisinden daha dolgun karınlarının tadını çıkarmıştı.

bir süre için.

Güneş batmaya başlarken, uzaktaki at nallarının sesi arabanın içine doldu.

"Geri geliyorlar," dedi Rhea, Kreeg'i sıkıca tutarak.

Nal sesleri gittikçe yaklaştı ve v a g o n u n kapısı bir kez daha kırılarak açıldı ve içeridekilerin daha önce görmediği bir asker ortaya çıktı.

"Gitmekte özgürsünüz," diye buyurdu.

Şaşkın bir sessizlik oldu. "Pardon?" diye sordu Cronus. "Bizi ilgilendirmiyorsunuz. Gidebilirsiniz.

Cronus şaşkın görünüyordu. "Neyin değiştiğini sorabilir miyim?

Muhafız iç çekti. "Beyaz Ordu bizimle yüzleşmek için bu bölgeye takviye birlikler gönderiyor. Siz sorunlarımızın en küçüğüsünüz.

"Nereye gitmemizi öneriyorsun?" diye sordu Rhea. "Belgelerimizi aldınız.

Muhafız omuz silkti. "Bu sizin sorunuz, benim değil. Gitmek için döndü.

"Bir dakika," dedi Lapetus. 'Trenler bu hat üzerinde tekrar çalışacak mı? İstasyonu kullanabilir miyiz?

'Trans-Sibirya demiryoluna Beyaz Ordu tarafından el konuldu. Nasıl takviye gönderdiklerini sanıyorsunuz? Konuştuğumuz gibi buraya geliyorlar.

Lapetus, "Lütfen bana karımın nerede olduğunu söyleyin," diye yalvardı.

Muhafız bir süre ona baktı ama tek kelime etmedi. Sonra da dönüp gitti.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı Cronus. "Artık kimin yetkili olduğunu kendileri bile bilmiyor gibi görünüyorlar.

"Şimdi ne yapacağız? Rhea sordu.

"Pek fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Cronus.

'Resmi belgeler olmadan, sorun baş g ö s t e r i y o r . Beyaz Ordu bizim artık Kızılar ya da tam tersi.

Lapetus, "Sanırım burada kalmamızı istiyorlar," diye düşündü. "Bunun amacı da bu zaten. Hiçbir yere gidemeyeceğimizi çok iyi biliyorlar.

"Korkarım haklı olabilirsin Lapetus," dedi Cronus. 'Keçiler için şükürler olsun. Ve ...' - dolaba doğru ilerledi ve bir şey çıkardı - 'votka.

Sonraki ay zor geçti ama bir rutin oluşturuldu. Keçi sabah sağılır ve Cronus ava çıkardı.
Nadiren başarılı olsa da, tuzaklarından biri bir tavşan ya da ne yazık ki bir kemirgen çıkardığında, evin sakinleri araba eti yiyip bitirdi. Lapetus terk edilmiş bir arabadan yakıt bile çekebilmişti, bu yüzden ateş bir sorun teşkil etmedi.
Sorun.

Aradan dört hafta geçtikten sonra bir Kızıl Muhafız vagonun kapısını çaldı ve Cronus'a bazı belgeler uzattı.

"Bunlar nedir?" diye sordu.

"Evraklar.

Şok geçiren Cronus kendisine sunulanları karıştırmaya başladı. 'Burada sadece bir set var. Eminim beş ayrı sete ihtiyacımız vardır?

"Bir set, beş set için izin verildi. Muhafız omuz silkti. "Birlikte seyahat etmelisiniz. Muhafız geldiği gibi hızla oradan ayrıldı.

O akşam bir sonraki hamlelerini tartıştılar.

"Bu kasıtlı," dedi Lapetus. "Birlikte kalmamızı istiyorlar, böylece takip edilmemiz daha kolay olur.

Cronus başını salladı. "Nereye gidiyoruz?

Lapetus içini çekti. "Tobolsk. En yakın yerleşim yeri orası.

'Peki vardığımızda ne olacak? Bunu söylemek garip gelebilir ama en azından burada barınağımız var ve yiyecek bulabiliriz,' dedi Rhea.

'Tobolsk'ta fırsatlar daha iyi olacak. Hepimiz para kazanma şansına sahip olacağız. Kalacak yer konusunda ise her şeyi kabul etmek zorunda kalacağız.

bulabiliriz.'

Tobolsk'a yolculuk tahmin edilebileceği gibi korkunçtu. Beş kişi kat kat battaniyelere sarındı ve Lapetus kürkünün altında vücudunun ön tarafında taşıdığı Atlas için derme çatma bir askı yapmayı başarmıştı. Kronos, yavruyu beslemek için birkaç kez sağılan anne keçiyi de yönlendirdi. Erkek ve yavrulara gelince, ne yazık ki kurban edilmişlerdi.

yolculuk sırasında diğerlerine yiyecek sağlamak. Bir hafta boyunca karda yürümek zorunda kalan yorgun yolcular

Güneş batmaya başlarken, yerleşim yerinin dış mahallelerine doğru yola koyuldular. Lapetus, "İçinden ışık gelmeyen evleri arayın," diye tavsiyede bulundu.

Saatler süren arama ve keşiften sonra, küçük bir eve rastladılar kesinlikle boş olan bir binanın barakasıydı. Bakımsız bir durumda olduğunu söylemek yetersiz kalır. Acı çekiyordu kırılmış pencereler, dökülen tuğlalar ve hırpalanmış bir kapı.

Ama idare ederdi.

Sonraki birkaç hafta boyunca, adamlar pencereleri kapatıp kapıyı onararak kademeli iyileştirmeler yaptılar. Sonra da başlarını mali işlere çevirdiler. Lapetus ve Cronus kasabada kime yaklaşacakları konusunda bir saatten fazla tartıştıktan sonra Rhea alternatif.

'Kemik oyma konusunda yetenekli olduğumu biliyorsun. Yaptıklarımı pazarda satmayı deneyebiliriz,' diye önerdi. "Yine de mors dişi bulmanın kolay olacağından şüpheliyim.

"Hayır," diye kabul etti Lapetus. 'Misk geyiklerinin bacak kemikleri üzerinde çalışabilir misin? Orman onlarla dolu.

"Ve rakun köpekleri," diye ekledi Cronus. "Kafatasları yeterli olur mu?

Rhea başını salladı ve üçlü bir an için nasıl İskender Sarayı'ndaki Taht Odası'ndan hayatta kalmak için hayvan kemiği a r a m a y a başlamıştı.

Böylece Cronus ve Lapetus, Rhea'nın çalışması için hayvan avlarıydı ki bu da ev halkına iki yönlü bir geçim kaynağı sağlardı. Parçalardan oluşan bir koleksiyon oluştuktan sonra derme çatma bir aile, mallarını satmak için Tobolsk'un hafta sonu pazarına akın ederdi. Böyle bir hafta sonunda, bir kemancı meydanın ortasında. Lapetus bir saat kadar onu izledi ve eski hayatına büyük bir özlem duydu. Adam yetenekliydi ama konumlandırması yanlıştı ve bu, içindeki eski öğretmeni kızdırıyordu. Bir gün Lapetus bir anlık cesaretle yalnız kemancıya yaklaştı.

"Affedersiniz efendim," dedi. 'Oldukça yeteneklisiniz. Ama dirseğinizin açısını düzeltirseniz, zor notalara ulaşmanız çok daha kolay olacaktır. İzin verir misiniz?

Müzisyen tekrar çalmadan önce Lapetus'un kolunu ayarlamasına dikkatle izin verdi. 'Tanrım, bu daha iyi. Teşekkür ederim.

"Benim için zevkti. Lapetus ona bir gülümseme fırlattı ve tezgahına doğru geri döndü.

"Ders veriyor musunuz?" diye sordu kemancı. "Çalımımın geliştirilemeyeceğini düşünerek kadar kibirli değilim.

"Geliştirilebilir diyebilirim, efendim. Lapetus içini çekti. "Bir zamanlar ben de öğretmendim. Ama artık değilim.

"Çok yazık. Kemancı omuz silkti. "Sana özel ders vermeyi kabul ederdim. Fazla para veremem ama pazar günlerinde kazandığımın üçte birine razı olurdun. Lapetus'un yüzünde aylardır takındığı en büyük gülümseme belirdi.

Birkaç hafta sonra Lapetus'un yetenekleri Tobolsk'un dört bir yanına yayılmıştı. Kendisine ödeme yapan herkese müzik dersleri vermeye başlamıştı. Böylece beşi birlikte geçimlerini sağlamaya başlamışlar ve en az beş yıl boyunca bu şekilde devam etmişler.

Bu süre zarfında Tanitler ve Eszular toplumla sessizce kaynaşmak için ellerinden geleni yaptılar. Kimin sorumlu olduğu konusundaki belirsizlik Ülke - ve dolayısıyla güvenlikleri - varlıklarına hükmediyordu. Pek çok kez Rusya'dan kaçma planları tartışıldı ve bu amaçla Tanit'ler için İsviçre, Eszus'lar için Prusya olmak üzere kendi ülkelerine geri gönderildiler. Bununla birlikte, herhangi bir strateji özellikle de iki küçük erkek çocuk düşünöldüğünde, çok tehlikeli olduğunu kanıtladı.

Genç Atlas büyüdüe, babası uzun ve dondurucu kışlar boyunca saatlerini küçük oğluna hırpalanmış bir keman çalmayı öğreterek geçirdi, bir müşteri tarafından verilmişti. Atlas inanılmaz bir yetenek sergiliyordu ve Lapetus oğlunun çalışını dinlerken sürekli duyulanıyordu.

Lapetus bir dersi bitirdikten sonra, "Vay canına, Rhea," diye haykırdı. 'Bunca yıllık meslek hayatımda bu kadar doğal yetenekli bir çocuk tanımadım.

ders. Bir virtüöz olabilir! Clymene onunla çok gurur duyardı.

Rhea burnunu çekti. 'Cronus ve Kreeg'le birlikte avlanmayı öğrenmesi daha iyi olur. *Bu* hepimiz için yararlı olacak bir beceri.

Atlas, Rhea'nın yorumunu ciddiye almamaya çalıştı. 'Biliyor musun, Kreeg'e öğretmekten mutluluk duyarım. Ne de olsa Atlas, Cronus'tan dil eğitimi alıyor. Belki de sadece *onun* enstrümanını bulmamız gerekiyordur. .
' Rhea

gözlerini devirdi.

Gerçekten de, Lapetus'un tüm çabalarına rağmen, Kreeg müzisyenliğe ya da babasından dil öğrenmeye pek ilgi göstermedi. Lapetus

oldukça üzücü olduğunu düşündü. Cronus'un Atlas'la birlikte oturup ona Fransızca, İngilizce ve İngilizce'nin temellerini öğretirken gözlerindeki parıltıyı tanıdı.

Alman. Eski varoluşlarından küçük bir kesitti bu. Bunun yerine, Kreeg'in meşgul görüldüğü tek baba-oğul faaliyeti, Rhea'nın da belirttiği gibi, avlanmaktı.

Neredeyse cümleler kurmaya başlar başlamaz Atlas annesini ve nerede olduğunu sordu. Lapetus'un korktuğu ama hazırlıklı olduğu bir andı bu. Oğlunu kollarına aldı ve parıldayan gece gökyüzüne bakması için dışarıya taşıdı.

"O yıldızların arasında, Atlas. "Neden?" diye sordu.

'Çünkü insanlar bedenlerini terk ettiklerinde oraya giderler.

Yıldız tozuna dönüşürler.

Oğlu uçsuz bucaksız gökyüzüne baktı, gözleri merakla açılmıştı.

"Annemi görebilir miyim?

"Belki, eğer çok dikkatli bakarsan. Lapetus yukarıyı işaret etti. "Sanırım onu Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi arasında görebilirsin.

"Yedi Kız Kardeş mi? Atlas sordu.

"Bu doğru. Şuradaki yıldızları görüyor musun, diğerlerinden biraz daha parlak olanları? Atlas başını salladı ve babası gülümsedi. "Sana onların hikâyesini anlatayım...

O andan itibaren Atlas Tanit göklerin ve içindekilerin büyüüne kapılmıştı. Babası Yunan mitleri ve efsaneleri hakkındaki bilgisini tüketmişti.

oluşumunun yanı sıra parlayan harikaların ardındaki fiziksel astronomi.

"Yıldızları görebildiğin sürece asla kaybolmazsın Atlas. "Gerçekten mi?

'Evet. Kuzey Yıldızı gök kutbunun etrafında küçük bir daire çizerek hareket eder. Gece gökyüzünde sabit görüldüğü için, her zaman Yolunuzu bulabileceksiniz. Oğluna, pazardaki arkadaşlarından indirimli fiyatlarla satın aldığı çizelge ve haritaları gösterdi.

Atlas'ın bu kadar erken bir yaşta dünyaya duyduğu hayranlık dikkat çekiciydi. Lapetus oğlunu canından çok seviyordu ve Sahip olduğu her boş saati tutkularına ve gelişimine adadı.

Bu saatler 1922'de, Büyük Kıtık ülkeyi harap etti. Pazarlar boşaldı ve aniden kimsenin kemik oymaları satın alacak ya da müzik için ödeyecek fazladan parası kalmadı dersler. Evdeki işler gittikçe zorlaşıyordu. Özellikle Cronus gerilemeye başlamıştı, diğerleri daha fazla yiyebilsin diye çoğu zaman yemekten tamamen vazgeçiyordu. Tuzakları kurmak artık yalnızca Kreeg'in sorumluluğundaydı.

Lapetus Tanit, karısının eteğinin astarına sakladığı elması düşünmeye başladı. Elmas ellerinde kalsaydı hayatları ne kadar farklı olabilirdi. Rusya'nın dehşetinden kaçmak için sahip oldukları tek şans karısıyla birlikte gitmişti ve şimdi neredeyse kesin olarak Bolşeviklerin elindeydi.

1923 kışına gelindiğinde durum vahim bir hal almıştı. Atlas artık beş, Kreeg ise dokuz yaşındaydı ve karınları giderek büyüyordu. 'Bu sürdürülebilir değil, Lapetus. Burada öleceğiz,' dedi Cronus bir sandalyeye çöktükten sonra arkadaşına.

'Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Cronus. Çok uzaklardan geldik.

'Çocuklar için bir plana ihtiyacımız var. Hepimizin onları besleyemeyecek kadar zayıf düşeceği günler yaklaşıyor. Şimdi harekete geçmeliyiz.

"Nasıl bir eylem öneriyorsun Cronus?

"Bana zengin ailenizden bahsetmişsiniz.

"Doğru, ailemin parası var. Ama onlar İsviçre'de. Onlara hayatta olduğumu ve bir torunları olduğunu söylemek için birkaç kez mektup yazdım. Mektupların ulaşıp ulaşmadığını kim bilebilir?

Cronus başını salladı, sonra arkadaşına baktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bence Lapetus, gitmen gerek.

"Nereye gitmeliyim?

"İsviçre'ye doğru yola çıkmalısın. Yardım almalısın. Hepimizin hayatta kalmasının tek yolu bu.

Lapetus şaşırmıştı. 'Dostum, şansımızı arttırmak için yapmayacağım şey yok. Ama yolculuk sırasında öleceğimi kabul edersin herhalde?

Cronus zayıf bir elini alnına götürdü. 'Başarı olasılığının sınırlı olduğunu kabul ediyorum. Ama kesin olan şu ki, hiçbir şey yapmazsak hepimiz burada yok olacağız. Oğlun, Kreeg, Rhea... yapmalıyız.

Onları kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Lapetus demir ızgarada yanan ateşe baktı. "Elbette," diye cevap verdi.

'Keşke size eşlik edebilseydim. Ama o güce sahip olduğumu sanmıyorum.

"Hayır," diye onayladı Lapetus. "Bu yolculuğa çıkabilecek tek kişi benim. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Lütfen Atlas'a iyi bak. O çok özel bir çocuk.

"Bakacağız, Lapetus. Bakacağız. Cronus kendini ayağa kaldırdı ve kollarını eski dostuna dolamayı başardı. "Onu tekrar göreceğine inan.

Ertesi sabah, günün ilk ışıklarıyla birlikte Lapetus oğlunu uyandırdı ve ona yardım aramak için yola çıktığını söyledi.

"Neden, baba? Atlas sordu, genç gözlerinde korku dolu bir bakış vardı.

"Oğlum... Korkarım ki, artık bir yardımcımın olmadığı bir an geldi. kalmak ya da gitmek arasında seçim yapmak zorunda. Durumumuz sürdürülebilir değil. Yardım bulmaya çalışmalıyım.

Atlas'ın kalbi sıkıştı ve acil bir endişeye kapıldı. "Lütfen baba. Gidemezsin. Sen s i z ne yaparsın?

"Sen güçlüsün çocuğum. Belki bedeninde değil ama zihninde. Ben yokken seni güvende tutacak olan da bu. Atlas kendini babasının kollarına attı ve son kez sıcaklığını hissetti.

"Ne kadar sürecek? Atlas giderek artan hıçkırıklar arasında sormayı başardı.

"Bilmiyorum. Aylarca.

"Sensiz hayatta kalamayız.

"İşte burada yanılıyorsun. Eğer gitmezsem, hiçbirimizin bir geleceği olacağını sanmıyorum. Sevgili annenin hayatı üzerine söz veriyorum ki senin için geri dönecek. . . Benim için dua et, beni

bekle. Çocuk uysalca başını salladı.

"Laozi'nin sözlerini hatırla. "Eğer yönünü değiştirmezsen, sonunda gideceğin yere varabilirsin."

"Lütfen geri dön," diye fısıldadı Atlas.

'Benim değerli oğlum, sana yıldızlarla nasıl yön bulacağını öğrettim. Eğer beni bulmanız gerekirse, Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'ni rehberiniz olarak kullanın. Maia, Alcyone, Asterope, Celaeno, Taygete ve Electra

sizi koruyacaktır. Ve tabii ki Merope, yıldızı özeldir, çünkü onu sadece bazen görebilirsiniz. Onu gördüğünüzde eve dönüş yolunda olduğunuzu anlayacaksınız.

Tobolsk, 1926

Kreeg Eszu atını F3'e taşıdı. "Şah mat," diye sıırttı. "Ne?" diye yanıtladı şaşkın Atlas. "Bunu nasıl başardın?!" "Buna hipopotam deniyor dostum. Altı hamlede kazanmanızı sağlar.

hareket eder.' Omuz silkti. "Bunun için üzgünüm.

"Bana nasıl yapılacağını öğretebilir misin? Atlas yalvarırcasına sordu. "Şimdi, neden sana bütün sırlarımı vereyim ki? Kreeg alay etti.

"Kazanamayacaksam sana karşı satranç oynamanın ne eğlencesi var?" "Hadi ama Kreeg! Bilmek istiyorum!"

"Bunu düşüneneğim. Belki gidip benim için odunlarımı kesersen. Atlas gözlerini devirdi. "Peki.

"Çocuklar," diye seslendi Rhea, sendeleyerek oturma odasına girerken.

"Maxim

yarım saat içinde buraya gelecek. Satranç takımını toplamalısın.

Dağınıklıktan hoşlanmadığını biliyorsun .'

Kreeg annesine ters ters baktı. 'Maxim bugün gelmek zorunda mı?

Artık hep burada,' diye inledi.

Rhea nefesinin altından, "Yemek yemek istersen gelir," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Kreeg.

"Hiçbir şey. Evet, Maxim gelmek zorunda. Belki siz ikiniz ortalıkta görünmezsiniz. Bir süredir babanı ziyaret etmedin, Kreeg. Git ve saygılarını sun.

Çocukların büyüğü üzgün görünüyordu. "Ama bu beni üzüyor.

'Peki, Atlas seni neşelendirecektir. Bu konuda çok iyidir, değil mi? Ona yaklaştı ve saçlarını karıştırdı. 'Kemanını al ya da

bir şey, Atlas.' Elindeki neredeyse boşalmış votka şişesinden bir yudum aldı.

Cronus Eszu, Lapetus'tan yaklaşık dört ay sonra ölmüştü Tanit İsviçre'ye doğru yolculuğuna başlamıştı. Yetersiz beslenmiş ve zayıf düşmüştü, tavşan ya da sıçan tuzaklarından birini kontrol ederken karda yığılıp kalmıştı. Onu bulan Atlas'tı. Kreeg'in koşarak geri döndüğünde attığı tiz çığlığı asla unutamayacaktı. yardım istemek için eve geldi.

Lapetus'a gelince, 1923'te karda yürüdüğü günden beri ondan haber alınamamıştı. Atlas onu çok özliyordu. Sibirya'da kalan üç kişi sanki her an dönebilecekmiş gibi konuşsalar da, içten içe hepsi onun başına gelen kaderi biliyordu.

Cronus'un ölümünden kısa bir süre sonra, Rhea'nın Maxim adında Bolşevik bir aşık edinmesi ve bu aşığın eve az da olsa yemek getirmesi ve Rhea için daha da önemlisi, günlerini geçirmek için güvenmeye başladığı votkayı temin etmesiyle durum düzelmişti.

Kreeg ve Atlas kürk çizmelerini, atkılarını, şapkalarını ve eldivenlerini giyip Kreeg'in babasını gömdükleri tepeye doğru yürümeye başladılar.

Atlas, fiili kardeşinin bu yolculukları ne kadar zor bulduğunu biliyordu ve sohbet etmeye çalıştı. "Büyüyünce ne olacağını düşünüyorsun, Kreeg?" diye sordu.

Kreeg burnunu çekti. 'Çok çok para kazandığım sürece ne yapacağım umurumda değil. Büyük, sıcak bir evim olsun ve tüm dolaplarım yiyeceklerle dolu olsun istiyorum.

"Bu iyi olur," diye yanıtladı Atlas. 'Sanırım bir gemi kaptanı olmak isterdim. Bizi dünyanın dört bir yanına götürebilirim.

"Müziyen olmak istediğini sanıyordum?

"İstiyorum! Atlas heyecanlandı. "Belki ikisi de olabilirim!

Bu, Kreeg'in küçük bir kıkırdamasına neden oldu ve bu da genç çocuğu memnun etti. "Belki de olabilirsin. *Titanik* batarken yaylı çalgılar dörtlüsünün çalmaya devam ettiğini söylerler. Yani, senin teknen battığında, yolculara bir melodi çalabilirsin.

"Benim gemim asla batmayacak," diye iddia etti gururlu Atlas. "*Titanik* için de böyle demişlerdi...

"Evet, ama Kaptan Smith'ten çok daha dikkatli olacağım. "Sen nasıl istersen Atlas.

Çocuklar yürümeye devam ettiler ve sonunda Cronus'un mezarına ulaştılar, Kreeg bulduğu büyük bir kereste parçasıyla işaretlemişti. Bir süre sessizlik içinde durdular, Kreeg beceriksizce ayaklarını sürüyerek yürüyordu. "Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum," diye itiraf etti.

"Onu özlüyor musun? Atlas sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Kreeg.

"Peki," diye yatıştırdı Atlas, "öyle söyle o zaman.

Kreeg öksürdü. "Seni özlüyorum baba. Atlas'a döndü. "Biliyor musun, seni evin dışında babanla konuşurken duydum," diye devam etti s e s s i z c e . "Bazen onunla sohbet ediyormuşsun gibi geliyor.

"Öyle hissediyorum.

Kreeg başını salladı. "Şanslısın. Neyse, hadi gidelim. Tepeden aşağı doğru yürümeye başladı.

Atlas onu yakalamak için acele etti. "Maxim'den nefret ettiğini sanıyordum." "Ediyorum ama burada olmaktan daha iyi.

"Annenin onu sevmediğini biliyorsun, değil mi? dedi Atlas ve Kreeg omuz silkti. "Bunu ekmek için yapıyor.

"Keşke ekmek daha iyi olsaydı o zaman. Kreeg gülümsedi.

Çocuklar eve geri döndüklerinde Maxim Rhea'yı duvara yaslamıştı ve onu zorla öpüyordu.

Rhea eteğini düzelterek, "Çocuklar, size dışarı çıkmanızı söylediğimi sanıyordum," dedi.

"Biz burada yaşıyoruz," diye yanıtladı Kreeg. "Bizi buradan gönderemezsin.

"Az önce annenle saygısızca mı konuştun? Maxim Kreeg'e dönerek sordu.

"Annemle asla saygısızca konuşmam. Sadece arkadaşlık ettiği kişilerden hoşlanmıyorum.

"Kreeg ... Rhea yalvardı.

Maxim yavaşça mutfağa geçti ve çocuğun karşısına dikildi. "Şimdi söyle bana çocuğum. Neden böyle?

"Çünkü su içen yaban domuzları gibiler.

Gergin bir duraksamadan sonra Maxim kahkahalarla başını geriye attı. "Ben bir yaban domuzu muyum?! Duydun mu Rhea? Oğlun bana sıradan bir domuz dedi!

Sonra Maxim, bir anlık hızla Kreeg'in suratına öyle bir tokat attı ki, Kreeg yere düştü.

"Kreeg! Rhea bağırdı.

"Şimdi, şimdi, Rhea, çocuklar büyüklerine karşı nazik olmaları gerektiğini öğrenmeliler. Onunla yüzleşmek için döndü. "Öyle değil mi?

"Evet, Maxim," dedi Rhea gözlerini indirerek. "Kreeg. Atlas'tan not al. Şimdi çocuklar, yatağa girin.

Atlas koşarak Kreeg'in yanına gitti ve ayağa kalkmasına yardım etti. Alışılmadık bir şekilde gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Atlas bunu daha önce sadece bir kez görmüştü, babasının öldüğü gün. Çocuklar, dönüştürülmüş bir depo dolabından başka bir şey olmayan ortak odalarına koşuşturdular. Maxim paylaşımları için eski bir çift kişilik yatak tedarik etmişti. Kreeg kendini yatağın üzerine attı ve sessizce ağlamaya devam etti.

Atlas yatağın diğer ucuna tünedi ve dizlerini kavradı. "İyi misin, Kreeg? Bu çok zor oldu.

"İyiyim," diye cevap verdi.

"Çok cesurdun. Aslında," dedi Atlas, 'daha önce hiç kimsenin bu kadar cesur olduğunu gördüğümü sanmıyorum.

Kreeg yuvarlandı. "Gerçekten mi?

"Evet! Maxim'e yaban domuzu dedin! Atlas sırtarak söyledi.

Kreeg burnunu koluna sildi. "D e d i m , değil mi?

"İnanılmazdı!

Kreeg omuz silkti. "Hiçbir şey değildi.

"Bence," dedi Atlas temkinli bir şekilde, "baban seninle gurur duyardı.

Kreeg gözlerini aşağıya dikti ve bir süre sessiz kaldı. "Belki yarın sana su aygırı eşini öğretirim.

"Bu harika olur!

"Pekâlâ. Her neyse, yorgunum. Hadi biraz uyuyalım.

Çocuklar yatağın ucundaki küçük boşluktan battaniyelerini aldılar ve başlarını yastıklarının üzerine koydular.

Kreeg uyandığında ağzı kuruydu ve dili kalınlaşmıştı. Gerinirken, Atlas'la oynadığı satranç oyunundan beri hiç su içmediği aklına geldi ve çaresizce susamıştı. Kreeg esnedi ve derme çatma mutfakta duran sürahiye doğru ilerlemeye karar verdi. Küçük odaları zifiriydi

karanlıktı ama Kreeg kapının arkasından gelen bir ışık titreşimiyle yönlendirildi. Ayağa kalktı ve onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça Atlas'ın üzerine doğru manevra yaptı. Tam kolu çevirmek üzereyken annesinin boğuk sesini duydu. Kreeg kaşlarını çattı. Maxim'le bir kez daha karşılaşma riskini göze *alamazdı*. Bunun yerine kulağını tahtaya dayadı ve dinledi.

"Peki, bunu benim için yapar mısın Maxim? Rhea'nın konuşması Kreeg'in daha önce hiç duymadığı kadar bulanıktı. Belli ki çok sarhoştur.

"Tekrar açıkla. Benden bir şey satmamı mı istiyorsun? Maxim'in konuşması da ağır ve yapmacıktı. Belli ki ikisi de çocuklar yattığından beri votkanın tadını çıkarıyordu.

"Bir Romanov elması, Maxim. Şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük!" 'Bah. Kendin sat.'

'Yapamayacağımı biliyorsun. Eğer onu Tobolsk'ta satmaya çalışırsam, bu beni

Beyazlar. Romanovlarla olan bağlantımı bilecekler. Ama bir Kızıl olarak onu satarsan, senin çaldığını düşünecekler.

"Söylesene Rhea, nasıl oldu da bir Romanov elmasına sahip oldun?

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim.

"Detaylandır.

"Çar ve Çariçe götürüldüğünde, bazılarımızı ağır hamile bir kadın da dahil olmak üzere bir vagonda çürümeye terk edildi. O gece doğum sancısı tuttu ve çocuğu ben doğurdum - Atlas.

Maxim geçirir gibi oldu. "Devam et.

"Çocuğu teslim ederken annesinin eteğinin astarında sert bir yumru hissettim. Onu aldım, ne olduğunu gördüm ve kucağıma aldım. cebimde.'

"Onu sen mi çaldın?

Rhea içini çekti.

"Evet.

"Tepkilerden korkmadın mı?

"Ben Rusya'da yaşıyorum. Her şey için tepkilerden korkarım. Ben sadece hayatta kalmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum. Ayrıca annenin çok ağır kanaması vardı. Ölmek üzereydi.

"Çocuğun babasına ne oldu?

"Size söyledim, yardım aramak için bizi terk etti. İsviçre'de bir ailesi varmış. "Aptalca bir iş. Orada üç gün bile dayanamazdı.

Rhea devam etti. "Elması Lapetus'a geri vermeyi düşündüm. Ama bahse girerim ki Clymene kocasına bundan söz etseydi doğumdan sonraki gece arabadan indirildiğinde onunla birlikte gittiğini varsayacaktır.

"Eğer ona geri verirsiniz, çaldığınızı anlayacaktır. "Evet.

Peki, nerede o zaman?

'Bu bir sır ve ancak benim için satmayı kabul ettiğinizde size açıklanacak. Tabii ki, sana yakışıklı bir para vereceğim. komisyon. Artı, istediğiniz tüm ... ekstralar. "Göster bana.

Maxim, öylece yapamam-'

"Bana nerede olduğunu söyle,

Rhea. "Bana inanmıyor musun?

Sadece görmek istiyorum.

"Burada değil.

Değil mi?

Hayır. Onu saklamak için başka bir yere koydum.

"Yazık. Onu gözlemllemek isterdim. Her neyse. Geç oldu. Gitmeliyim. Kreeg onun ayağa kalktığını duydu.

'Maxim ... bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak, değil mi? Elmastan başka kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?

"Elbette söylemeyeceğim. Yakında görüşeceğiz. Birkaç ayak sesinden sonra evin kapısı sertçe çarpıldı.

Bir bardak su içmemeye karar veren Kreeg yatağına geri döndü, az önce öğrendikleriyle kafası allak bullak olmuştu. Birdenbire bu hayattan kaçmanın mümkün ve hatta, eğer annesinin söyledikleri doğruysa, muhtemel olduğunun farkına vardı. Yüzüne baktı Küçük kardeşi olarak gördüğü uyuyan çocuğun göğsü yavaş ve ritmik bir şekilde inip kalkıyordu.

Düşünceler kafasının içinde koşuşturan fareler gibi oradan oraya savrulsa da her şeyden önce bir konuda netti.

Atlas hiçbir koşulda Rhea'nın ne yaptığını öğrenmemeliydi.

The Olympus, June 2007

Kreeg hikâyesini bitirdikten sonra ikimiz de sessizce oturduk ve *Olympus*'un gövdesine sessizce vuran mavi Ege'ye baktık.

"Babam bana her zaman annemin beni doğururken öldüğünü söylemişti," diye devam ettim.

"Sana yalan söylemiş," diye doğruladı Kreeg.

"Beni korumak için. Tıkanmıştım. "Bolşeviklerin onu götürdüğü anı hatırlıyor musun? Kreeg başını salladı. "Korkmuş muydu?

Kreeg tereddüt etti. "Sen korkmaz mıydın?

"Evet," diye fısıldadım. Uzun bir duraklama daha oldu ve gözlerim masanın üzerinde duran devasa mücevhere kaydı. "Bunca yıldır elmas bendeydi, Rhea'ya ait olduğuna inanıyordum. Ama ... o

"Başından beri anneme aitti.

"Çariçe'ye aitti.

"İsteyerek verildi. Ama sonra annen tarafından gizlice alındı. "Ve sonra da senin tarafından zorla alındı," diye karşılık verdi Kreeg.

"Babamın Rhea'nın elması annemden aldığını bildiğine ve beni onu geri çalmakla suçladığına hâlâ itiraz mı ediyorsun?!

Biliyorum.

'Eğer Rhea'nın doğum sırasında annemin eteğinden aldığını bilseydi, onu annenden geri alırdı. uzun zaman önce?'

Kreeg kaşlarını çattı ve başını salladı. "Anlambilim ... hepsi çok uzun zaman önceydi. O gecedен sonra, annemin o gece hakkında konuştuğunu duyduğumda

Diamond, sen duymadığında ona bunu sordum. Bana onu geleceğimiz için, Rusya'dan ayrılacağımız gün için sakladığını söyledi. Tobolsk'ta satamazdı. I . . .'

Hikâyesini anlatırken birkaç noktada yüzünde bir belirsizlik
b e l i r m i ş t i .

"Kreeg," dedim nazikçe. 'Senden bir ricam var. Bana son bir akşam yemeği verir misin, belki *Titan'da*? Eskiden yaptığımız gibi birlikte yiyebiliriz. Buraya yalnız geldiğim için aşçım yok ama buzdolabında ikimizin de yemeyi hayal ettiği havyar ve kilerde de en iyi votkadan bir şişe var.

Eszu bunu düşündü. "Neden olmasın? Dediğin gibi, kardeş gibi büyüdük ve her gece birlikte ekmek yedik - eğer varsa! Kreeg acımasız bir kahkaha attı. 'Bana hayatından bahsedebilirsin, ve nasıl olduğunu Dünyanın dört bir yanından kızlarınızı toplamaya geldim ... sanki pul topluyormuşsunuz gibi.

Sözleri beni yaralamayı başaramadı. "Ayağa kalkabilir miyim? Ve sizi *Titan'a* götürüyem mi? Eszu başıyla onayladı. Ayağa kalktım ve yavaşça Kreeg'in iki süperyat arasına yerleştirdiği iskeleye doğru ilerledim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek karşıya geçtim. kendimi *Titan'ın* güvertesine indirdim. Ancak Kreeg tereddüt etti, tabancayla ne yapacağından emin değildi.

"İşte. Bana ver,' dedim.

"Beni deli sanıyor olmalısın! Kreeg cevap verdi.

Anlaşıldı. Ama eğer bana vermeyecekseniz, o zaman *Olympus'ta* bırakın. Yemin ederim ki sizin için bir tehdit değilim. Hiçbir zaman olmadım, hiçbir zaman da olmadım.

Kreeg silahı yavaşça arka cebine yerleştirmeden önce bana baktı. Sonra kendini iskele iskelesine çekti, bu görevin fiziksel olarak zorlayıcı olduğu açıktı. Aradaki boşluktan sürünerek geçerken yatlara doğru ilerlerken, belki de uyguladığı baskı nedeniyle elleri titremeye başladı. Bu da kalasın sallanmasına neden oldu ve Kreeg dengesini kaybetti. Hiç düşünmeden elini uzattı ama tutunacak bir şey olmadığını fark etti. Hızla onu yakaladım ve *Titan'a* doğru çektim.

"İyi misin? Kreeg'in güverteye inmesine yardım ederken sordum.

"İyiyim," diye cevap verdi, elini çekip doğruldu

kalktı. 'Burada güzel bir tekneniz var. Dekor benim zevkime göre biraz ... eski moda olabilir ama size zeminine kadar uyuyor.

Ellerimi ceplerime soktum ve umursamaz bir şekilde omuz silktim.

"Geçmiş ve bugünü birleştirmeye çalıştım.

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim.

Küçük bir kahkaha attım. "Lütfen, beni takip edin. Kreeg'i *Titan*'ın kış tarafındaki ana güvertede bulunan yemek masasına götürdüm.

"Lütfen oturun. Yukarıya biraz yiyecek getireyim.

Kendimi mutfağa attım ve bir tepsiye havyar, somon füme, peynir ve kurutulmuş etlerden oluşan bir seçki ile özel bir yemek için sakladığım bir şişe Russo-Baltique votkayı yerleştirdim.

fırsat. Masaya döndüğümde tabanca bir kez daha Kreeg'in yanına konmuştu.

Kreeg, "Görüyorum ki ince şeylerden zevk almaya başlamışsın," diye takıldı.

'Bunu az önce milyonlarca avroluk yatından indiğimiz adam söylüyor.

Kreeg ikimize de birer kadeh Russo-Baltique doldurdu. "*Vashee zda-ró-vye*," dedi ve kadehini kaldırdı.

'*Vashee zda-ró-vye*,' diye karşılık verdim. Kreeg kıpırdamadan durdu ve aynı şeyi yapmadan önce bardağımı boşaltmamı izledi.

"Kreeg, eğer bir zehirlenme girişiminde bulunacak olsaydım, kullanacağım votkanın çok daha ucuz olacağından emin olabilirsiniz.

Bu bir kıkırdamaya yol açtı. "Benim kalbime göre bir adam. Birlikte havyarın tadını çıkardık ve yavaş yavaş şişeyi boşaltmaya başladık. aramızda. "Söyle bana Atlas," diye devam etti Kreeg. 'Hayatında yaşadığın bazı olayların, sana Tanrı'nın basitliğini sorgulattığını söylemiştin.

etrafımızdaki gerçeklik. Lütfen detaylandırın.'

Ağızımdaki lokmayı yuttum ve dudaklarımı elimdeki kağıtlardan biriyle sildim.

Titan'ın beyaz keten peçeteleri. "Senden kaçmak için dünyayı dolaşırken kendimi İspanya'nın Granada kentinde buldum. O zamanlar kırılmış, pes etme noktasına gelmişim. Orada, katedralin önündeki büyük meydana, genç bir Çingene kızı olan Angelina ile tanıştım.

ve bana geleceğimi anlattı. Hayret vericiydi. Bana hayatımla ilgili bilemeyeceği şeyler söyledi. Seni ve dünyanın dört bir yanında beni acımasızca takip ettiğini biliyordu. Sonra bana bir gün yedi kız babası olacağımı söyledi.

ve onlardan birinin çoktan onu bulmamı beklediğini söyledi. I . . .' Sesim çatallaştı. "Ama bu kadar yeter.

Kreeg ikimize de birer kadeh daha doldurdu ve yudum yudum içtik.

"Babanı bulabildin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Yıllarca onu aramama rağmen. Sonunda eve dönüş yolculuğunda öldüğünü öğrendim. Gürcistan'a kadar gitmiş. Ancak İsviçre'deki büyükannemden haber aldım. Öldüğünde, Atlantis'in bulunduğu Cenevre Gölü kıyısındaki arazi de dahil olmak üzere sahip olduğu her şeyi bana bıraktı.

üzerine inşa ettim. Oradan servetimi biriktirdim. Hüzünle gülümsedim. "Dokunduğum her şey altına dönüşüyor gibiydi ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kreeg bir blini'yi krem peynirle köpürtmeyi bitirdi, sonra bıçağını özenle masanın üzerine koydu. "Ve ben de öylece durup bunu yapmanı izlemek zorunda kaldım.

Koltuğumda kıpırdandım. "Her neyse. Bana karınızdan bahsedin. Kreeg durakladı. "İra'yı mı kastediyorsun?

"Başka kimi? Ben cevap verdim.

'Kocasının cenazesinden hemen sonra tanıştık. Yas tutuyordu. Onun için oradaydım. Söyleyecek başka ne var ki?

somonlu blini'yi ağzına attı. "Onunla para için mi evlendin?

Kreeg yutkundu ve başını salladı. "Hayır. Onu sevdim.

"O zaman çok ama çok üzgünüm. Bir insanın katlanabileceği en zor acıya katlandın.

Kendine bir kadeh votka daha doldurdu. "Belki de. Ama annemin ölümü beni hayatın dikenlerinin çoğundan koruyan bir kalkan oldu. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim. Her neyse, konuyu dağıtıyorum. Bana kızlarınızı nasıl bulduğunuzu anlatın.

Sonraki iki saat boyunca Kreeg'e kız kardeşlerin evlat edinilmesine yol açan her şeyi anlattım; Bel tarafından bulunmalarından

Landowski'nin çitinden, Cecily Huntley-Morgan'ın iyi şans getirmesi için sakladığı kartvizite kadar.

'Hayatımın erken dönemlerinde beni takip etmiş olsanız da, sizden kaçmaya devam etmemin bana en büyük hediye, kızlarımı verdiğini şimdi anlıyorum. Ve şimdi bunun için sana teşekkür ediyorum. Kadehimi kaldırıp Kreeg'in şerefine kadeh kaldırdım ama o bu jeste karşılık vermedi. Nedense kızlarımı nasıl bulduğuma dair anlattığım hikâye

onu tedirgin etti. Daha iyi bilmesem, eski kardeşimin sarsıldığını söyleyebilirdim. "Sadece bir pişmanlığım var," diye devam ettim.

"Neymiş o?" dedi yavaşça.

'Değerli yedinci çocuğumu asla bulamadım. Kendi bedenim ve kan . . . Bilmiyorum,' diye düşündüm, hüznle. "Belki de Angelina y a n ı l ı y o r d u ve dünyaya hiç gelmedi. Kreeg sessiz kaldı, yavaşça kadehini doldurdu ve bana baktı. "Sevgili Elle'imle Paris'te, biz daha çocukken tanıştım. Onu bir keresinde Leipzig'de bir kafede arkadaşlarla içerken gördüğünü hatırlıyor olabilirsin. Sen içeri girdiğinde beni tanıdığını anladım. Elle'ye hemen gitmemiz gerektiğini söyledim ama bildiğiniz gibi gitmedik ve siz de lojmanımı ateşe verdiniz. Kaçmak için pencereden atlamak zorunda kaldım. Kolumu kırdım ve çok sevdiğim çellomu bir daha çalamadım.

"Özür dilerim," dedi Kreeg. "Yay kullanmakta çok yetenekliydin. Ama o l s u n , yine de kaçmayı başardın.

Votkanın da etkisiyle cesaretle konuştum. 'Elbette babanın Prusyalı olduğunu biliyordum, ama seni SS'lerin içinde görünce şok oldum. üniforma ... eski dostum, kardeşim ... bir Nazi!

"Acıdan beslenen yoksulluk ve açlık kalbi söküp atabilir, Atlas.

Gözlerimi ona diktim. "Benimkini söküp almadı.

Kreeg kollarını kavuşturdu. "Elle çok güzeldi.

"Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Votkamı yudumladım. "Savaştan sonra Almanya'dan nasıl kaçtınız?

"1943'te olacakları gördüm ve Hitler'in kudretli ellerinin ulaşamayacağı tek yere, Londra'ya kaçtım. Kendimi Rus göçmeni olarak tanıttım - sarayda büyüdüğüm yıllar bana Mükemmel bir kapak. Şans eseri, 1917'de Londra'ya kaçan Beyaz bir prensesle tanıştım. Yaşlı ve zengindi ve ben onun egosunu okşadım. I

Çocuk gibi sevdiği birçok kedinin koktuğu dairesine taşındı. Çok geçmeden beni yatağına aldı. Fırsat buldukça Soho'nun barlarına kaçıyordum.

Teddy denen o korkunç adamla konuşuyordum. "Tanit" ismini duyduğumda yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

"Ve yollarımız bir kez daha kesişti.

"Beni karşıda gördüğünde gözlerindeki korkuyu asla unutmayacağım. sokakta.' Kreeg bana en yağlı gülümsemesini gösterdi. "Bu bana büyük bir zevk verdi.

'Sizin kitapçada görünmenizden sonra, Avrupa kıyılarını sonsuza dek terk etme ve dünyanın diğer ucunda birlikte yeni bir hayat kurma kararı aldık - diğer göçmenlerle birlikte Avustralya'nın uçsuz bucaksızlığında kaybolmak için. Barış istedik - buna ihtiyacımız vardı.

Kreeg homurdandı ve bir kadeh votka daha aldı. "Beni kendiminkinden mahrum bıraktığınızda huzura mı ihtiyacınız vardı?

Devam ettim. 'Vapurla geçişimizi ayarlamıştık ve gemide buluşmak üzere anlaşmıştık. Ama o hiç gelmedi. Gemiye aradığımda ve onun orada olmadığını öğrendiğimde, **y o l a** çıkmıştık. Enerji aniden bedenimi terk etti. 'Tüm karanlık dönemlerim arasında Avustralya'ya yaptığım o yolculuk hayatımın en dip noktasıydı. Hatta

Sibirya'dan Fransa'ya yapılan uzun yolculuk

Hissettiğim ıssızlık. Sonunda umudumu kaybetmiştim. Kreeg sessizliğini korudu ama bakışlarının şiddeti belirgin bir şekilde artmıştı. "Ve yine de,

'Hayatım yine genç bir yetim kız tarafından kurtarıldı. O

bana insanlığın doğuştan gelen iyiliğini hatırlattı. Eğer yabancıların iyiliği olmasaydı, şu anda burada oturuyor ve son akşam yemeğimizi birlikte yiyor olmazdık.

"İnsan doğasına olan inancımı uzun zaman önce kaybettim...

"Ve insanlar tarafından inancım *tazelendi* ... ama biz hep farklıydık.

"Ah evet! Kreeg aniden votka bardağını sertçe masaya vurdu. 'Sen, mükemmel, nazik oğul. Ben - annemin öz evladı - baş belası. Öfkeli genç adam. Başından beri seni daha çok sevdiği belliydi - sessiz, zeki, tatlı çocuk Senin üzerine titrerdi, sana her şeyin en iyisini verirdi.

bulabildi. Elması Gustav'a götürecekt haberci olman için *sana* kendi oğlundan bile fazla güvendi!

Kreeg'in geçmişe ilişkin yorumu beni gerçekten şoke etti.
'Gerçeklik algınız çarpıtılmış. Söyledikleriniz kesinlikle doğru değil.
Rhea'nın seni koruması için beni elçi olarak seçtiğini zaten açıklamıştım.
Tanrı aşkına, özel derse gönderilen sendin!'

"Seninle daha fazla vakit geçirebilsin diye!

Kreeg votka şişesini kaptı ve beş büyük yudum aldı. İlk kez, yıllar boyunca çocukluğumuza kadar uzanan kızgınlığı açıkça gördüm. Bana gerçekten içerlemişti.

'Biz farklıydık, Kreeg, hepsi bu. Birimiz diğerinden daha iyi değildi.

"İnsanlığın iyiliğine olan şaşmaz inancın yüzünden senden nefret ediyordum.

O zaman da... şimdi de.

Başımı salladım. 'Benden asla alamayacağın tek şey bu. Bir de sevgili Elle'im. İtiraf ediyorum, seni öldürebilirdim.
ona zarar gelmesine izin vermeden önce.' Kreeg votka bardağının içine bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin sen?

Kreeg bana baktı, alaycı bir tavırla. Çok sarhoş olduğu belliydi. "Dedim ki, onu da aldım.

"Ne dedin?

Kreeg düşüncelerini toparlamak için bir an bekledi. Konuştuğunda Sesi yine daha derindi, hırıltılıydı. "Onu ben aldım Atlas. Senden. Kan basıncım yükselmeye başlamıştı ve sakın kalmak için mücadele ettim.
"Bana ne demek istediğini söyle. Şimdi.

"Avustralya'ya giden gemide sana katılmadı çünkü onu kaçırdım. Konuşmaya çalıştım ama konuşamadığımı fark ettim. "Seni kitapçıdan limana kadar takip ettim. Onun yanından ayrılmamalıydın Atlas. Bu senin hatandı.

Hızla çarpan kalbimi tuttum. "Sen ... yalan söylüyorsun.

Kreeg bir şey hatırlayarak parmağını havaya kaldırdı. 'Düğün günümüzde çekilmiş bir fotoğrafımızı görmek ister misin? Eminim bir yerlerde bir tane vardır. . .'

"Lütfen, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır ...'

Kreeg elini cebine attı ve cüzdanından soluk siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta genç, gülümsemeyen Kreeg ve ... altmış yıldır görmediğim bir yüzle karşılaştım. Büyük bir şaşkınlık ve yıkım içindeydim, üzerinde bir gelinlik vardı. Bayılacakmışım gibi hissettim.

"Nasıl?! Elle'm senin ne olduğunu, bana ne yaptığını biliyordu. Seninle evlenmeyi asla kabul etmezdi. I . . .'

Kreeg bana doğru eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ona basitçe, eğer benimle gelmeyi kabul etmezse, gemiye tırmanıp seni olduğun yerde vuracağımı söyledim. Gördüğünüz gibi, ayrılma niyetiniz hakkında her şeyi biliyordum ...'

*Tilbury Port,
Essex, England, 1949*

Kreeg Eszu için uzun bir gece olmuştu. Rupert Forbes'un arabasını Londra'dan itibaren takip ederek, Atlas Tanit ve güzel kız arkadaşının Voyager Otel'e girişlerini ve ardından şehirde bir alışveriş turuna çıkışlarını gizlice izledi. Çifti izlerken rıhtımda birlikte oturmuşlar ve Atlas kızı dikkatle çizmişti, açıkça aşkla doluydu. Daha sonra, çift Kreeg, Voyager'ın girişinden en fazla beş yüz metre uzakta, deniz kıyısındaki bir banka oturdu.

Bütün gece orada oturmuştu.

RMS *Orient* birkaç saat içinde hareket ettiğinde ikilinin Avustralya'ya geçmeyi planladıkları açıktı. Uzun gece, Eszu'ya seçeneklerini düşünmek için zaman kazandırmıştı. Doğrusu Tanit'le bu kadar kolay karşılaşmayı beklemiyordu. Bir kere, o soyadı için bir takma ad kullanma zahmetine girmemişti. Ne kadar garip bir şekilde dikkatsizdi.

Aslında Kreeg aktif olarak düşmanını aramıyordu bile onun yerine zamanını Beyaz Prenses'e kur yapmaya ve Yeni şehrine uyum sağlamıştı. Ama kader, Atlas söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi kendi rolünü oynamış ve yolları kesmişti beklenenden daha erken.

Kreeg uzun yıllar boyunca Atlas'ın gözlerindeki ışığın kendi yüzüne yansıdığını görmeyi hayal etmişti. Ama savaş sırasında o kadar çok ölüme tanık olmuştu ki. Yaşamdan sonraki yaşam sadece Önünde sönmüş, insanlar domino taşları gibi düşmüştü. Zaman zaman yok olanları kışkandığı da olmuştu. Onlar en azından kendilerini çevreleyen yıkımdan kurtulmuşlardı.

Sonuç olarak Kreeg, Atlas için ölümün yeterli olmayacağı sonucuna varmıştı. Hayır, Tanit için ceza *yaşamak* olmalıydı. Şimdi Kardeşi biricik annesini alıp götürdüğünde yaşadığı yıkımı kardeşinin de yaşamasını arzuluyordu. Bu acı dayanılmazdı. Ve Atlas'ın da bunu hissetmesini istiyordu.

Tek umudu, Tanit ve kadını RMS *Orient*'e binmeden önce intikamını alma şansına sahip olabilmesiydi. . . Aksi takdirde, o da gemiye binmek ve onları Avustralya'ya kadar takip etmek zorunda kalacaktı. Bu düşünce onu ürpertti.

Tilbury Limanı yaklaşık sabah dokuzda hareketlenmeye başladı, bu noktada Kreeg banktan kalktı, bir gazete satın aldı ve Otel. Olayların nasıl gelişeceğini düşünürken kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. İhtiyacı olan tek şey ayrıldıkları bir andı. Evet ... tek gereken buydu. Saat dokuz yirmi beşte Kreeg, Atlas'ın uzun boylu, kaslı figürünü bavuluyla otelden çıkarken gördü. Bakışlarını ondan ayırmadı ve sarışın kadın onu takip etmedi.

Tanit iskele iskelesine doğru yürüdü ve gemiye bindi.

Beş dakika sonra sarışın kadın elinde bir bavul ve açık mavi bir kâğıt torbayla çıkageldi. Bu onun için bir fırsattı. Kreeg hızlı adımlarla ona doğru ilerledi. Gazeteyi kalkan olarak kullanarak paltosunun cebine uzandı ve Korovin tabancasını çıkardı. Silahı sıkıca kavrayan Kreeg, katlanmış gazeteyi silahı mükemmel bir şekilde saklayacak şekilde yeniden dengeledi. Sarışın kadın dokunma mesafesine gelene kadar yaklaştıkça yaklaştı.

Hamlesini planlamak için bütün gecesi vardı ve Kreeg planını kusursuz bir şekilde uyguladı. Kadının omzunu kavradı ve tabancanın burnunu sırtının küçük kısmına sapladı. Kadın nefes nefese kaldı.

"Çığlık atarsan seni vururum," diye fısıldadı kulağına. Kadın Kadın başını salladı. "Beni takip et. Kreeg onu döndürdü ve dehşet içindeki mavi gözlerine baktı. "Merhaba, sevgilim!" diye bağırdı. "Fantezi Seni burada görmek mi?" Sonra o n u kucakladı ve silahı göğsüne doğrulttu.

Elle sessizce, "Lütfen bunu yapma," dedi.

"Bunun için çok geç," diye fısıldadı Kreeg. On u bir kez daha gemiye bakacak şekilde çevirdi ve kolunu sıkıca kavradı. "Benimle geleceksin.

"Nereye, Kreeg?

"Daha sonra açıklayacağım.

"Ya şimdi çığlık atarsam? Tüm bu insanların ortasındayız.

Bu akıllıca olmaz. Sen feryadını bitirmeden ben iskeleye çıkmış ve Atlas'ın kafasına bir kurşun sıkmış olacağım. Omurgana saplanacak kurşundan bahsetmiyorum bile.

"Peki ya sana eşlik etmeyi reddedersem?

'Yine gemiye tırmanacağım ve onu durduğu yerde vuracağım.

'Beni nereye götürmeyi planlıyorsan, o seni bulacaktır. Bulacağını biliyorum. Bırak denesin. Şimdi gel canım.'

Bekle. Ona bir not yazayım.

Kreeg alay etti. "Not mu?! Sana ne olduğunu açıklamak için mi? Sana benim aptal olduğumu mu söyledi? Bu beni şaşırtmazdı.'

'Hayır. Ona acı çektirmek istiyorsun, değil mi? Beni o gemiye binmekten alıkoymanın amacı bu.

Kreeg bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar zekisin.

'Onu kendi isteğimle terk ettiğime inanmasından daha acı verici ne olabilir? Ona bir veda notu yazacağım. O zaman en azından duygusal olarak kapanmış olurum ... ve nişanlığımın acısı ikiye katlanır. Kreeg onun teklifini düşündü. "Buna son bir istek diyebilirsiniz.

"Seni öldüreceğimi mi

düşünüyorsun?" "Sırtımda bir silah

var.

Kreeg acımasızca kıkırdadı. "Yaz şu lanet notunu. Elle çantasını açmak için eğildi ve çantasından aldığı bir kâğıt parçasını çıkardı.

yanında da bir kalem vardı. Kreeg omzunun üzerinden o n u n her kelimeyi yazışını izledi. "İşte. Bu sizi tatmin etti mi?

Kreeg notu okudu.

Seni tanımak benim için hayatımın ayrıcalığıydı.

Beni güvende tutma yükü olmadan rahatça dinlen. Her zaman senin,

Elle xx

(Git ve kendi hayatını yaşa, benim de yaşamam gerektiği gibi.)

Eszu başını salladı.

"Güzel, şimdi bunu ona verecek birini bulayım.

Ne? Hayır. Hadi. Şimdi gidiyoruz. Zaten anlamsız bir fikirdi. Kolunu daha sıkı kavradı ve onu uzaklaştırmaya başladı.

"Ah! Elle saten elbisenin bulunduğu açık mavi kese kâğıdını yere bıraktı ama notu içine atma fırsatı bulmadan önce değil. As

Eszu onu kalabalığın arasından çekip çıkardığında Elle başını kaldırıp gemiye baktı. Orada, hevesle aşağıdaki limana bakan sevdiği adama son bir kez baktı.

"Güle güle aşkım," diye fısıldadı. "Beni bul.

Kreeg onu birkaç sokak öteye götürdü ve Elle'yi siyah bir Rolls Royce'a binmeye zorladı.

"Benimle ön tarafa otur. Elle onun talimatlarına uydu ve Kapıyı kapatır kapatmaz Kreeg tabancanın üstündeki gazeteyi çıkardı.

"Eğer kaçmaya çalışırsan, seni vururum.

Kadın ağır ağır nefes alıyordu ama kararlıydı. "Şimdi nereye gittiğimizi sorabilir miyim?

Kreeg kıs kıs güldü. "O kadar ilerisini düşünmediğimi öğrenmek seni şaşırtır mı?

"Aslında şaşırtırdı," diye yanıtladı kadın. Kreeg arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı, tabanca kucağındaydı. 'O senin düşündüğün şeyi yap m a d ı, Kreeg. O iyi bir adam. En iyisi.

Kreeg ona bir bakış attı. "Oh, yani sana kim olduğumu ve neden onun peşinde olduğumu anlattı mı?

"Elbette. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.

"Gerçekten mi? dedi Kreeg. "Demek sen de onun ne kadar kibirli, entrikacı bir çocuk olduğunu biliyorsun.

Kadının aklına bir şey geldi. 'Biliyorsun ki hala Elmas. Onu size geri vermek istiyor. Eğer arabayı durdurursan, şimdi gidip ondan alabiliriz.

Kreeg bir kaşını kaldırdı. "Elmas hâlâ onun elinde mi?" "Hayatım üzerine yemin ederim.

Kreeg direksiyonu daha sıkı tutmadan önce bir an tereddüt eder gibi oldu. "Elması satmamış olması onu cinayet suçundan aklamaz.

"Anneni o öldürmedi Kreeg, Bolşevik askerler öldürdü...

"Sessizlik! Kreeg hırladı. "Görüyorum ki yalanlarıyla beynini bozmuş. Atlas Tanit senin çirkinliğinden daha masum değil.

"Bana ne yapacaksınız? Kreeg sessiz kaldı. "Eğer beni öldürecekse, bunu çabuk yapmanızı rica ediyorum.

Eszu başını salladı. "Artık yeterince ölüm gördüm. Gereksizse katliamın bir anlamı yok.

"O zaman planın nedir?

"Daha önce amacımın Atlas'a mümkün olduğunca çok zarar vermek olduğunu söylemiştin.

"Evet?

"Seni öldürmeyeceğim. Seni elimde tutacağım.

*The Titan,
June 2007*

Açıkça ağladığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Kreeg. Hayatının işini başardın. Benden her şeyimi aldın.

'Biliyorum,' diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

'Seninle birlikte giderek beni zaten olduğum yerde öldürdüğünü görmedi mi?

"Belki de. Ama bu onun seçimiydi. Yemin ettim ki, eğer benimle evlenirsen, artık seni takip etmeyeceğim. Bildiğin gibi sözümü tuttum.

"Oğlun tutmadı! Tükürdüm. "Kızlarımı sanki keklik avına çıkmışlar gibi takip etti... Aklıma dehşet verici bir düşünce geldi. "Tanrım! Bana oğlunun benimle akraba olmadığını söyle?

"Hayır. Zed, Ira'nın çocuğu.

Başım dönüyordu. 'Elle'den gelen not . . . Her zaman yanımda taşıdım. Titreyen ellerimle cebime uzandım ve kâğıt parçasını çıkardı.

Kreeg şaşırmış görünüyordu. 'Ne? Bunu nasıl aldın? Dediğim gibi, rıhtımda düşürdü.'

"Mavi kâğıt torbayı tanıdım. Gemi kalkarken bir çocuk onu gemiye attı.

Kreeg notu benden kaptı ve inceledi, gözleri günün solmakta olan ışığında zorlanıyordu. Bir iki dakika sonra

İnce dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. 'Sanırım yıllar boyunca sana çok fazla kredi verdim Atlas. Not bir mesaj. "Bilmek, Dinlenmek, Daima, Elle, Git . . ." Her birinin ilk harfini alırsan ...'

Midem bulandı. "Kreeg. Başını salladı. 'Ama bu şu anlama geliyor. . . Horst ve Astrid'e bir mektup göndermiş. O da şifreli miydi? Tanrım, yıllar boyunca başka neleri kaçırmışım...? Yumruklarımı sıktım ve dizlerime vurdum. "Yalvarırım bana Elle'ye ne olduğunu anlat.

Kreeg sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evlendikten yaklaşık üç yıl sonra öldü.

İçimde derin bir acı hissettim. "Nasıl?! diye bağırdım. 'Bana her şeyi anlat. Bilmek zorundayım.

Kreeg yüzünü buruşturdu. "Doğumdan sonra asla eskisi gibi olmadı. Zayıf düştü. Sonunda grip onu aldı. Doktor, hasta bir kişinin iyileşme *iradesine* sahip olması gerektiğini söyledi. Ama o öyle yaptı. Hayır.'

Doğum mu? Yani birlikte bir çocuk mu *yaptınız*? Oh, hayır.' Başımı ellerimin arasına aldım. "Bu bir kâbus.

Kreeg kıpırdamadan durdu. "Hayır. Birlikte bir çocuğumuz olmadı.

Kafamı kaldırdım. "Ne? Yani ... bu demek oluyor ki . . .'

'Evet. Elle'i senden aldıktan kısa bir süre sonra, senin bebeğine hamile olduğunu öğrendi. Senin Çingene kadın haklıydı.

Kreeg'in her kelimesine asıldım. "Bebeğimize ne oldu?

'Elle çocuğun doğum sırasında öldüğüne inanıyordu. Dağınık bir olaydı - hastanede ameliyat edildi ve hiçbir şey bilmiyordu.

Bu arada ben de bir plan yaptım. Anlaşılır bir şekilde, senin küçük piçinin üzerime yıkılmasını istemedim.

'Benim çocuğumu da mı öldürdün? Kendi çıplak ellerinle mi?! Tanrım, Tanrım! Ne tür bir hayvansın sen?

"Lütfen Atlas, bir nebze de olsa merhametim var. Ben bile bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürmezdim. Onu yerel bir rahibin kapısının önüne bıraktım. Onu koruması için değerli Tanrınıza verdim.

"O bir "kız" mıydı? Bir kız mı?' 'Evet.'

Kayıp kız kardeş. Benim değerli Merope'm.

"Ben de seninle alay etmenin bir yolunu buldum. Elle'ye aldığın yüzüğü çocuğun olduğu sepete koydum, bir gün bir şekilde eline geçmesini ve ne kaybettiğini anlamayı umuyordum.

"Elle'nin zümrüt yüzüğü mü? "Yedi noktalı mı?" "Aynısı.

Olabildiğince hızlı hareket ederek Kreeg'in masanın ucundaki silahını aldım ve ayağa kalktım. Silahı kafasına doğrulttum. Öfkemde sınır tanımadığımı söylemekten utanmıyorum. 'Bu rahibin nerede olduğunu söyle bana.

yoksa yemin ederim seni şimdi vururum.

Kreeg ellerini havaya kaldırdı. Yaptığı hatayı anlayınca gözleri birden korkuyla doldu. "Hatırlamıyorum I . . .' Eğildim Silahı ateşlemeye hazırды. "İrlanda," diye kekeledi Kreeg. "Batı Cork. Tilbury Limanı'ndan ayrıldıktan sonra Elle'i oraya götürdüm.

"Neden İrlanda? Onu neden oraya götürdün? SÖYLE BANA!"

Kollarını iki yana açtı. 'İzole ve uzak bir yer istedim. Etrafı koklamak için gelmeyi asla düşünmeyeceğiniz bir yer. Avrupa'nın en ucundan daha iyi neresi olabilirdi ki? Ellili yıllarda Batı Cork olabildiğince kırsal bir yerdi Atlas. Elektriğimiz bile yoktu. mükemmeldi.'

"Mükemmel... Silahı sıkıca kavrarken fısıldadım.

"Beyaz prenesten çaldığım parayla ıssız bir yerde köhne bir ev satın aldım.

"Ev neredeydi?

"Clonakilty adında bir kasabanın yakınlarında. "Adı neydi?

Argideen Evi.

"Her şeyi aldın. Benim olan *her şeyi*!

Kreeg ayağa fırladı ve göz hizama geldi. "Annemi öldürdün!"

"Kalbinin derinliklerinde öldürmediğimi biliyorsun. Bunu bir bahane olarak kullandın, çünkü başından beri benden nefret ediyordun. Senin olması gereken ilgiyi benim çaldığıma inandın.

Eşzu'nun gözleri kızardı. 'Herkes seni severdi. Mükemmel çocuk.

'Ben *seni* sevdim kardeşim. Seni örnek aldım, başın derde girdiğinde seni korudum, kolladım. . . '

Şimdi hıçkırarak ağlayan Kreeg'di. 'Kahraman Atlas! Güçlü Atlas! Cesur Atlas! Ve iyi Atlas...'

"Hayır. Başımı yorgunca salladım. "Bir zamanlar olduğum Atlas'ı yok ettin. Dünyanın yükünü omuzlarımda taşımama izin verdin. Beni olduğum her şey için cezalandırdın. Tatmin olmadın mı?

'Artık aynı havayı solumadığımız sürece asla tatmin olmayacağım. Şimdi silah sende. Vur beni ve bu işi bitir! Kreeg titremeye başlamıştı. 'Bunu yapmak için her türlü nedene sahip olduğunu şimdi görebiliyorum. Eminim bugün sana söylediklerimi *sen* bile affedemezsin?

Seçeneklerimi tartarken ayaklarımın üzerinde kaydım. 'Zorlanıyorum. Evet. Kabul ediyorum.'

"O zaman yap! Kreeg çılgılık attı. 'Bir kez olsun insan ol! Sana karşı günah işleyenleri, seni yok etmeye çalışanları cezalandır. Tetiği çek!

Elim titremeye başlamadan önce tabancayı bir süre Kreeg'in kafasına tuttum ve masaya geri bıraktım. "Hayır. Asla.

"Ne? Anlamıyorum...

"Beni değiştiremeyeceksin. Biz aynı değiliz.' Elimi tuttum Bir an için başımı ellerimin arasına aldım ve birkaç derin nefes aldım. "Her şey bitti, Kreeg.

"Bitti mi?

"Evet. Ben . . . Seni affediyorum. Şimdi yatmaya gidiyorum. Ben yaşlı bir adamım ve çok ama çok yorgunum.

"Ne yapıyorsun sen? Eszu hırladı. Arkamı döndüm ve yavaşça salona doğru yürüdüm.

'Geri gel Atlas! Bu iş bu gece bitecek, öyle ya da böyle!" "*Bitti* Kreeg. Bitti. Her şey bitti.

Aşağıya indim ve yatağıma yığıldım.

Yükselen Yunan güneşinin yüzümü ıslıl ıslıl aydınlatmasıyla uyandım. Yuvarlandığımda, yatağımda uyuyakalmayı başardığımı fark ettim. Küçüklüğümden beri yapmadığım bir şeydi bu. Göğsümde tanıdık bir gerilme hissi duyarak belli belirsiz doğruldum. I Dinlendiğim için kendimi azarladım, çünkü şu anda Atlantis'te planım tüm hızıyla devam ediyor olacaktı. Marina kızlara telefon edip kalp krizinden öldüğümü söyleyecekti.

Kreeg'in canımı almış olması gerekiyordu.

Ama işte buradaydım. Nefes alıyordum. Mümkün olduğunca çabuk Georg'la temasa geçmem gerektiğini biliyordum. Kendimi ayağa kaldırdım, kamaramdan çıktım ve ana merdivenleri tırmanmaya başladım. Güverteye çıktım ama düşmanımdan hiçbir iz göremedim.

"Kreeg? Seslendim. "Alo?" Baş taraftan kış tarafa doğru yürüdüm ve bunu yaparken geminin üzerinde gezinen muhteşem güneşe baktım. ufuk. Sonunda *Titan'ı Olympus'a* bağlayan iskeleye geldim. Onun teknemde olmadığından emin olunca, göğsümde giderek artan ağrıya rağmen sürünerek karşıya geçtim.

'Alo, Kreeg? Ben Atlas. Alo?'

Ondan hiçbir iz yoktu. İsmi sayıklamaya devam ederek yatın iç kısımlarına doğru ilerledim. Kamaraları, ofisleri, personel odalarını ve mutfakı aradım - hepsi boştu. Sonunda yatın kaptanının bulunduğu köprüye tırmandım. Odayı tararken gözüme bir şey çarptı. Kontrol panelinin üzerine yerleştirilmiş, tanıdık bir deri kese vardı. Ona doğru ilerledim. Kesenin yanında *Atlas'a* gönderilmiş beyaz bir zarf vardı.

Keseye bağlı ipleri gevşettim ve gerçek bir sürpriz, elmas hala içindeydi. Bir ipucundan daha fazlasıyla

korkuyla zarfı açtım, içinde Kreeg'in yazı masasından gelen bir kart vardı.

*SEN KAZANDIN, ATLAS. BEN GITTİM, OKYANUSA TESLİM
OLDUM. SONUNDA BİTTİ.*

Kartı yavaşça göğüs cebime yerleştirdim ve boynumdaki elmas. *Olympus*'ta kapsamlı bir araştırma yaptıktan sonra Kreeg'in yatta olmadığını biliyordum. Kreeg'e verilen *okyanus* . . . Kendini denize mi atmıştı? Köprü güvertesine çıktım ve denize baktım. Ama ne bir ceset ne de olağan dışı görünen bir şey gördüm. Bu bir oyun muydu?

Olmadığını hissediyordum.

Kreeg elması bırakmıştı. Eğer kaçmış olsaydı, kesinlikle onu da yanında götürürdü.

'Hoşça kal, Kreeg. Umarım her şeye rağmen huzuru bulursun,' diye fısıldadım.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Açıkçası, Yunan Sahil Güvenliği ile temasa geçmek benim görevimdi. Ancak beni burada, geminin bir yerinde silahla bulmaları riskini göze alamazdım. İçimde panik yükselirken bir uzlaşma uydurdum. Kontrol paneline dönerek telsizden uygun frekansı tutuşturdum.

Sahil Güvenlik, burası *Olympus* motoryatı. Konumumuz 37.4 kuzey enlemi ve 25.3 doğu boylamı. Denize adam düştüğünden şüpheleniyoruz. Tamam.'

Cevap gelmeden önce kısa bir duraklama oldu. 'Motoryat *Olympus*, mesaj alındı, konumun Delos olduğunu teyit eder misiniz?' 'Teyit edildi,' diye cevap verdim.

"Denize düşen adamı görüyor musunuz?

Olumsuz. Yatta bir yolcu eksildi.

"Onaylandı, *Olympus*. Yardım yolda," diye bir ses duyuldu. Telsizi yuvasına geri koydum ve gemiye geri döndüm.

Titan'a mümkün olduğunca çabuk, iskele iskelesini de yanıma alarak. Yetkililerin başka bir teknenin orada olduğuna inanması riskini göze alamazdım.

Kendi gemime güvenli bir şekilde geri döndüğümde, aceleyle pruvaya gittim ve demiri çektim. Bu efor, gemiyi çok zorluyordu.

Artık göğsümde ağrıyan kalbim. Yine de aceleyle *Titan'ın kaptan* köşküne çıkmak için elimden geleni yaptım; burada motorları çalıştırdım ve yatı açık okyanusa bakacak şekilde döndürme işlemine başladım. Beklenmedik bir şekilde, bir korna sesi duydum.

sancak tarafından geliyordu. Gazları rölantiye aldım ve pencereye koştum. Dehşet içinde, genç insanlarla dolu küçük bir katamaranın yolumdan çekilmek için elinden geleni yaptığını gördüm. El salladım. ama zaman kaybetmeyi göze alamadım. *Titan'ın* motorlarını bir kez daha çalıştırdım. Katamaran yolumdan çekildi, şüphesiz denizcilere saygı göstermediği için şeytani süperyatı lanetliyordu.

Titan açık sulara doğru ilerlerken, nereye gitmem gerektiğini merak ediyordum.

Onu şimdi al. Yeniden toparlanıp yeni bir plan yaparken demirleyecek sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, milyonlarca poundluk süperyat göze çarpmayan kaçışlara izin vermez. Ben derin düşüncelere dalmışken telsizden bir ses geldi.

'*Titan*'ı arıyorum. *Titan*, duyuyor musunuz?'

Kanım dondu. Sahil güvenlik yatımın o civarda olduğunu nereden biliyordu? Motorları durdurup Kreeg'in yaptığı gibi denize mi atlasam diye düşündüm.

"*Titan*'ı arıyorum. Burası *Neptune* motoryatı. Lütfen cevap verin.'

"*Neptün*. . ." Kendi kendime fısıldadım. "Kimsin sen?"

Dürbünümü çıkardım ve iskele, sancak ve pruvayı taradım. Hiçbir şey görmedim, bu yüzden kış tarafını gözlemlemek için kısa süreliğine köprüüstünden ayrıldım.

Güverte. Yeterince emini m, arkamda beyaz bir leke vardı. Kaldırıyorum Dürbünle baktığımda küçük bir Sunseeker yatı olduğunu ve bana doğru hızla ilerlediğini gördüm.

Köprüye dönerek *Titan'ın* gaz pedallarını Benetti'nin müthiş gücünün beni takip eden gemiyle boy ölçüşemeyeceğini biliyordum. Ama kimdi onlar?

"Tekrar söylüyorum *Titan*, cevap ver. *Neptün*'de değerli bir kargo var!

"Değerli kargo mu?" diye sordum kendi kendime.

"Teyit etmek için söylüyorum," diye telsiz çaldı, "gemide kızınız Ally var. Çay içmek için durmak isteyip istemediğinizi merak ediyor.

Neredeyse olduğum yere düşüyordum. *Ally mi? Onun burada ne işi var?*

Hayır, hayır, hayır, hayır. Planlamak için çok çalıştığım her şey parçalanmaya başlamıştı. "Hadi yaşlı kız," diye fısıldadım, *Titan'ı* beni hızlandırması için cesaretlendirdim.

Telsiz bir kez daha çaldı. 'Baba? Ben Ally! Seni görebiliyoruz! Ege'de bir randevu ister misin? Tamam.'

Ally'nin sesi hem bir tonik hem de bir zehir olduğunu kanıtladı. Onu duymak beni çok rahatlattı ama cevap veremeyeceğimi bilmek de derin bir acı verdi.

Cebim titredi ve cep telefonumu çıkardım. Ekranda bilinmeyen bir numara görünüyordu. Aramanın büyük olasılıkla *Neptün*'deki Ally'den geldiğini bildiğimden görmezden geldim. Birkaç dakika sonra telefon tekrar çaldı ve bana bir sesli mesajım olduğunu söyledi. Aceleyle cevap verdim ve kızımın sesini bir kez daha duydum.

'Hey, baba! Ben Ally. Dinle, buna inanmayacaksın ama tam arkadayım. Bir arkadaşımın birliktayım ve merak ettim de Durmak istedim. Belki öğle yemeğı için bir araya gelebiliriz? Her neyse, bana ne düşündüğünü söyle. Seni seviyorum. Bye.'

"Ben de seni seviyorum Ally," diye fısıldadım.

Telefonu kapattım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Gerçek şu ki *Titan'ı* durdurmak, Ally'ye kocaman sarılmak ve ona her şeyi anlatmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Ama bunun ne kadar aptalca olacağını kalbimin derinliklerinde biliyordum. Bugün öleceğimi ve Kreeg'in yaşayacağını düşünmüştüm. Şimdi tam tersi doğruydı. Kızlarımı korumak için öldüğüme inanmaları gerekiyordu. Eğer Zed bugünkü varlığımdan haberdar olursa... Bunun kızlarım için ne gibi sonuçlar doğurabileceğini düşündükçe ürperiyordum.

Bir saatin büyük bir kısmında gazı köklemişim, Ally'nin Sunseeker'ı gözden kaybolmuştu. Benetti'nin Gaz vererek telefonumu cebimden çıkardım ve güvenebileceğim tek adamı aradım. *Her zaman* güvenebildiğim kişiyi - Georg Hoffman'ı.

"Atlas?!" diye cevap verdi nefes nefese. "Yaşıyor musun?"

"Evet, Georg. Hayattayım. Ve bildiğin gibi, bu büyük bir sorun.

"Kreeg'in durumu nedir?"

Öldü. Derhal B planına geçmeliyiz.' Anlaşıldı Atlas.

Kızlarım. Hikâyem burada sona eriyor. Georg'un yardımıyla, Ma, Claudia, Hans Gaia ve 'ekibimin' birçoğu, *Titan* Nice'e döndüm. Kalp krizim ve özel cenaze törenim hakkında bilgilendirildiniz ve mektuplarınızla birlikte koordinatlarınız da size verildi. küre.

Hiç şüphesiz, "Ama nereye gittin baba?" diye soruyorsunuzdur.

Son günlerimi Yunan sahillerinin güzelliği arasında huzur içinde geçirmek için Delos adasına döndüm. Georg'un yardımıyla, muhteşem deniz manzarasına sahip küçük, beyaz badanalı bir ev satın aldım ve zamanımın gelmesini bekledim. Şunu bilin ki, son günlerim hiç kuşkusuz birlikte yaşadığımız mutlu anılarla doluydu.

Atlantis'in büyülü kıyılarında. Artık

her şeyi biliyorsun. Atlas'ın hikayesini.

Pa Salt'ın hikayesi. Sizin hikayenizi.

Yeryüzünde geçirdiğim uzun zamanın en büyük armağanı Georg'dan aldığım, her biriniz kendi ailelerinizi öğrenmek için kendi maceranıza çıkarken kaydettiğiniz ilerlemeyi detaylandıran iletişimler oldu. Şunu bilin ki: Seninle daha fazla gurur duyamazdım. Her ne kadar Hiçbiriniz benim kanımı taşımıyorsunuz.

Seyahat tutkumu, macera ruhumu ve hepsinden önemlisi insanlığa olan derin sevgimi ve onun doğuştan gelen iyiliğine olan inancımı miras aldım. Sizi kandırmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Şu anda sizin de bildiğiniz gibi durumumun tüm koşullarını bilerek, bana lütufta bulunacağınıza inanıyorum.

Umarım Georg her şeyden önce kayıp kız kardeşini bulmayı başarmıştır. Kendisine Argideen Evi'nin ismini vermemden sonra onu bulmak için yorulmak bilmeden çalıştığını biliyorum. Bir zamanlar annesine verdiğim yüzüğün çizimi.

Ancak içimden bir ses yardımınıza ihtiyacı olacağını söylüyor. Onu bulduğunuzda, kızlarım, ona nezaket gösterin. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyin. Onu bulmayı ne kadar istediğimi. Asla vazgeçmediğimi. Onun babası olmaktan ne kadar onur duyduğumu söyleyin, tıpkı sizin babanız olmaktan duyduğum gibi.

Benim için daha önce söylenmemiş hiçbir şey kalmadı. Ama şunu bilin ki hepiniz hayatımı yaşamaya değer kıldınız. Yaşadığımı trajedi ve acılara rağmen, her biriniz bana t a h m i n edebileceğinizden çok daha fazla umut ve mutluluk verdiniz. Eğer hikayemi okumak size bir şey öğrettiyse, umarım bu tavsiyelerime kulak vermenizdir.

hayatınız boyunca size aktarıldı: Günü

yakalayın!

Anı yaşayın!

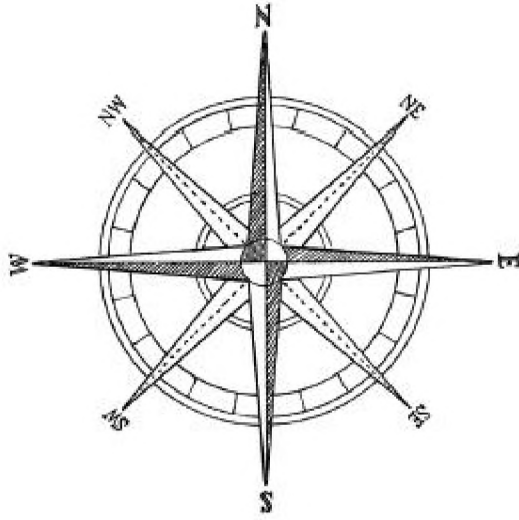
Hayatın her saniyesinin tadını çıkarın - en zor anlarının bile.

Sevgilerimle,

Babanız (Tuz) x

The Titan

Haziran 2008

Yıldız son sayfayı bıraktı ve masanın etrafına baktı. Kız kardeşlerinin çoğu açıkça ağlıyordu ve eşleri tarafından teselli ediliyorlardı. Mouse'un elini sırtında hissetti.

"Ben ... ne diyeceğimi bilmiyorum," diye kekeledi Ally.

"O piç," diye nefes aldı Electra. 'Elle'i ondan aldı. Hem de bir hiç uğruna.

'Merry. İyi misin?" diye sordu Miles, endişeli görünüyordu.

Merry zorlukla yutkundu. "Sanırım... Sesi çatladı ve hıçkırıklara boğuldu. "Tanrım, çok üzgünüm," dedi elini yüzünün önünde sallayarak.

"Anne, buraya gel," dedi Mary-Kate, ayağa kalkıp onu kucaklayarak.

'Çok üzgünüm, Merry. Annene yapılanları duymak ne kadar iğrenç,' diye ekledi Tiggy.

'Ve zavallı babam. Bütün bunları hayatının sonunda öğrenmek ...' Maia yutkundu.

"Hayal bile edemiyorum," dedi Ally, burnundan soluyarak. "Ona bu kadar yaklaştığıma inanamıyorum. Keşke Theo'nun teknesi biraz daha hızlı olsaydı.

"Son ana kadar bizi korudu," dedi Star. 'Güvenliğimizi sağlamak için hayatını feda etmek istedi. Ne kadar da babacan.

"Neden "ölü kalması" gerektiğini kabul ediyor musunuz? Georg masadakilere sordu. "Zed'in, babanızın öldürüldüğünü öğrenmesinden çok korkuyordu.

Kreeg'in ölümü sırasında orada olsaydı, size zarar verebilirdi.

Kızların hepsi başını salladı. 'Ne zaman öldü Georg? Gerçekten mi? Electra sordu.

"Evet, Delos'a geldikten ne kadar süre sonra ... *gitti*?" diye sordu CeCe.

Georg tereddüt etti. "Onu en son üç gün sonra gördüm. Mülkün güvenliğini sağlamasında ona yardım ettim. Bildiğiniz gibi ada çok küçük ve mitolojik açıdan büyük önem taşıyor. Sadece bir ya da iki ev var. Şu anki sahibine adanın değerinin dört katını teklif ettik. ve keçileriyle birlikte hemen taşındı.

"Bu benim sorumu yanıtlamadı, Georg. Babam ne zaman öldü? Electra kararlı bir şekilde sordu.

Georg başını salladı ve yalvarırcasına Ally'ye baktı. Ally ayağa kalkan annesine baktı.

Çok derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. "Benim küçük kızlarım. Cesur olmanın zamanı geldi. Babanız henüz ölmedi.

Güvertede sessizlik oldu.

Tiggy'nin gözleri kocaman açıldı. "Biliyordum...

Electra'nın nefesi kesildi. "Hayır... bu olamaz... bana Pa Salt'ın hayatta olduğunu mu söylüyorsun? Şimdi mi?

"Evet," dedi annem.

Okyanus rüzgârı masanın üzerinden esiyordu.

"Bunu bizden sakladın..." diye nefes aldı Yıldız. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?

"*Chérie*, ben ...

"O hâlâ Delos'ta mı?" diye sordu Maia.

Georg başını salladı. "Evet, Maia. Ama o çok zayıf.

"Telefon görüşmeleri ... CeCe fısıldadı. "Onunla konuştun mu Georg?

Tam olarak değil. Claudia son birkaç haftadır onunla birlikte. Atlantis'te bulunmamasının nedeni de bu. Beni düzenli olarak bilgilendiriyor. Hızla zayıflıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı CeCe.

"Şimdi her şey anlaşılıyor... Yıldız söyledi.

'Kimsenin onun bu kadar uzun süre hayatta kalacağını öngörmesi mümkün değildi kızlar. Delos'ta sadece bir süre kalacağını varsaymıştık. birkaç hafta. Ama tüm doktorların tahminlerinden daha uzun ömürlü oldu.

"Nasıl baba," diye tökezledi Ally.

Georg devam etti. 'Tüm tıbbi müdahaleleri reddetti. Hap almıyor ya da herhangi bir testi kabul etmiyor - serum bile kullanmıyor.

"Nasıl hâlâ hayatta? Electra merak etti.

Georg, Merry'ye gülümseyen annesine baktı. "Sanırım... hayır, *biliyorum*

"Kayıp kız kardeşini bulma düşüncesi onu dünyada tuttu. "İnancın gücü.

Tiggy anlayışla başını salladı.

Yıldız Ally'ye baktı. "Tüm bunlardan ne zamandır haberdarsınız?"

"Öğleden beri. Georg'un herkese söylemesi için ısrar ettim ve Babamın ölümünden sonraya kadar saklanması gereken son sayfalarını sağlayın.

Georg bir bardak suyu yudumlarken elleri titriyordu. "İnanın bana kızlar, sizinle gerçeği paylaşmayı çok istedim. Ama babanın benim için ne yaptığını biliyorsun. Son nefesime kadar ona sadık kalacağıma yemin ettim. nefes al.'

"Sadakat ile zalimlik arasında fark vardır Georg," diye itiraz etti CeCe.

Avukat başını salladı. Georg gözyaşları içinde, "Kalbimin derinliklerinde size gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum," diye itiraf etti. "Ve sizi sondan önce görmenin onun için ne kadar önemli olduğunu.

Kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

"Neden hareket etmiyoruz? Electra talep etti. 'Eğer ölüyorsa, kaybedecek zamanımız yok. Kaptan Hans'ı çağırın. O gelene kadar beklemeyeceğim. Sabah onu tekrar görme şansımız olursa. Herkes aynı fikirde mi?

"Evet. Kesinlikle," dedi Maia ayağa kalkarak. 'Şimdi iki seçeneğimiz var. Birincisi öfkeli ve küskün olmamız. Bu kolay bir seçim. İkincisi ise tüm bu olanları kabullenmek. Bize yapıldığını düşündüğümüz yanlışlara rağmen sevgi ve nezaketle devam ederiz. Şimdi,' diye sordu Maia, 'Pa hangisini seçerdi? Elini Tiggy'ye uzattı, o da elini tuttu. Sonra Tiggy de elini Ally'ye uzattı, böylece Yedi Kız Kardeş bir bütün oldu.

"Georg," dedi Ally. 'Electra'nın ne dediğini duydun. Hans'ı çağır. Babamı görmeye gidiyoruz. Hemen.

Georg aceleyle yemek masasından kalktı.

Masadaki herkes şoka girmişti. Özellikle ortakların söyleyecek sözü yoktu. Söyleyebilecekleri hiçbir şey, kız kardeşlerin şu anda yaşadıkları duygu tayfununu yatıştıramazdı. Sonunda konuşan Ally oldu.

"Ofisine gelen bir telefona cevap verdiğimde babamın sesini duyduğumu sandığımı hatırlayan var mı?" diye sordu diğerlerine. "Belki de gerçekten duymuşumdur.

Bu Electra'nın aklına bir düşünce getirdi. "Anne?" diye sordu. "Paris'te Christian'a rastladığımda, babam için bir şey mi yapıyordu?

Başını salladı. "Evet, *canım*. Paul'ün torunu Manon Landowski'yi arıyordu.

"Neden?

"Hayatının başında onu kurtaran aileye ölümünden önce son bir kez teşekkür etmek istiyordu. Böylece nesiller devam ettikçe onların bu iyiliği unutulmayacaktı.

"Christian onu buldu mu?

Annem başıyla onayladı. "Buldu. O bir şarkıcı-söz yazarı! Christian ona mektubu verdi ve o da babasının -Marcel- ona sık sık

"Sessiz çocuk "tan sevgiyle söz ediyordu.

"Sevgiyle mi?" diye haykırdı Maia. "Şey. Kim tahmin edebilirdi ki?

Titan'ın motorlarının gürültüsü havayı doldurdu ve Georg geri döndü. 'Hans gün doğmadan Delos'a varacağımızı tahmin ediyor. Claudia'yı arayıp varışımızdan haberdar edeceğim. Durakladı. "Kızlar... doğru şeyi mi yapıyoruz?

Geçtiğimiz yıl boyunca kız kardeşlerin güvence kaynağı olan adam tamamen sarsılmış görünüyordu.

"Kesinlikle Georg," diye onayladı Yıldız.

'Onunla şimdi telefonda konuşabilir miyiz? Bir şey olursa diye?" diye sordu Ally.

Georg üzüntüyle başını salladı. "Telefonda konuşmakta zorlanacaktır. Telefon. Neredeyse hiç gücü yok. Aslında, kalbini kurtarmak için, Claudia'nın yakında geleceğimizi ona haber vermemesinin en iyisi olduğunu düşünüyorum.

"Aman Tanrım. Ya geceyi çıkaramazsa? Yıldız dedi ki.

"Dayanacak, Star. Dayanacak," diye söz verdi Tiggy.

Titan Delos'a yaklaşırken, küçük ada güneş ışığıyla yıkanıyordu. Henüz doğmamış güneşin karanlığı. Zirveye doğru yükselen yeşil ve sarı otların bulunduğu kayalıklarla kaplıydı. Bu, Karayı süsleyen antik Grek sütunlarıyla birleşince, antik bir mucize atmosferi yarattı.

Benetti'yi küçük limana sokma umudu yoktu, bu yüzden Hans Gaia demirleyebildiği kadar yakın bir yere demir attı ve kız kardeşleri kıyıya götürmesi için bir tekne ayarladı. Ally, Georg ve Ma'nın da içinde bulunduğu küçük tekneyi iskeleye doğru yönlendirirken tanıdık bir figür belir di. Claudia teker teker kızların teknedeki çıkmasına yardım etti. ve hepsini teker teker kucakladı. En uzun sarılışını kardeşi Georg'a sakladı. Normalde çekingen olan Hizmetçi onun kollarında yıkıldı.

"Kızlar," diye hıçkırdı, "babanız koruyucu bir melek. "Bizi ona götür Claudia," dedi Maia.

Hizmetçi, grubu limandan büyük yeşil bir tepenin eteklerine doğru tozlu bir patıkaya götürdü; patika o kadar inceydi ki kız kardeşler tek sıra halinde ilerlemek zorunda kaldılar. Tepeye yaklaştıklarında, beyaz badanalı, izole edilmiş bir bungalov göründü. Manzara babamın yazdığı gibi muhteşemdi, klasik adanın ve onu çevreleyen denizin panoramik manzarasını sunuyordu.

"O nasıl, Claudia? Ally sordu.

'O bile yenilmez değil. Geçen hafta bir kalp krizi daha geçirdi. Son günü olduğunu düşünerek ona Merry'nin sonunda ve hepinizin çelenk koymaya geldiğini öğrendi. Bu onu ayakta tuttu. Hayatı boyunca teslim olmayı reddetti. Ama

şimdi ...' Claudia Merry'ye döndü ve onun elini tuttu. 'Sevgilim, belki de en iyisi önce kızların onu senin gelişin için hazırlamasına izin vermen. O çok zayıf.

Merry başıyla onayladı. "Elbette.

"Anne, önce sen içeri girip hepimizin burada olduğunu söyler misin?" diye sordu Maia.

"İçimden bir ses zaten bildiğini söylüyor," diye fısıldadı Tiggy.

"Elbette, tatlım," dedi Maia hüzünle gülümseyerek. "Önce ben gidip onu göreceğim.

Claudia, Marina'yı soğuk ve gölgeli evin ön kapısından geçirerek koridordan arka taraftaki yatak odasına götürdü. "Hazır mısın? Claudia sordu. Anne başıyla onayladı ve kapıyı açtı.

Atlas odanın köşesindeki çift kişilik yatakta, yarım düzine beyaz yastıkla d e s t e k l e n m i ş bir şekilde uyukluyordu. Marina yaklaşıncı yavaşça gözlerini açtı ve dönüp ona baktı. Teni griydi ve gözleri çöküktü. Ama gözbebeklerinde aynı renk vardı.

Her zaman sahip oldukları kahverengi parlaklık.

"Bonjour, *chéri*," dedi sessizce, onun zayıf elini tutarak. "Benim, Marina.

Atlas gülümsemeye başladı. "Merhaba anne. Onu nazikçe kucakladı, ne kadar zayıfladığını görünce biraz tedirgin oldu. Sonra da tahta bir sandalye çekti ve yanına oturdu. 'Marina . . . I . . . Çok özür dilerim. Çok çok üzgünüm. Her şey için,' diye fısıldadı.

"Şşş, *chéri*," diye teselli etti Marina onu. "Özür dileyecek bir şey yok.

"Kızlar ... iyi mi?" "*Harikalar* Atlas.

Bu haber onu sakinleştirdi. "Hayatta olduğumu biliyorlar mı?

Evet Atlas, biliyorlar. Ve dışarıda seni görmek için bekliyorlar. Atlas'ın omuzları düşmüş gibiydi. "Kızlar burada mı? Benim için mi?" 'Evet.

Hepsi.'

"Yani ... Marina başıyla onayladı. "O ... Atlas'ın sesi çatallaştı. "O burada mı? İlk kızım mı?

"Evet.

Atlas kendini toparlamaya çalıştı, nefes darlığıyla mücadele ettiği belliydi. "Ölmek üzere olduğumu biliyorlar mı?

'Saçmalama, *chéri*. Sanki *ölmek* kadar normal bir şey yapabilirmişsin gibi!

"Anne," dedi, elini biraz daha sıkarak. "Her şey yolunda. Biliyorlar mı?

Marina gözyaşlarını tutamadı. Atlas kızlarını sonuna kadar koruyordu. "Evet. Veda etmek istiyorlar. Ben de öyle sevgili dostum. Onun başını nazikçe okşadı. "Ne sıkıntılar gördün sen.

"Sorunlar mı, Marina? Atlas başını sallamayı başardı. "Hayır. Sadece hayat ve insanlık - iyisi ve kötüsüyle - doksan yıl boyunca yıllarca.'

'Kızlar gelmeden önce, ben de kendi adıma teşekkür etmek istiyorum. bana güvendikleri için. Hiçbir vafım yokken beni işe aldıkları için . . .'

"Sevgili Marina," diye gülümsedi. 'Paris'te o çocuklarla nasıl ilgilendiğini gördüm. İçinde ne kadar büyük bir sevgi olduğunu biliyordum.

"Ben de bazı korkunç şeyler yaptım... çok utandığım şeyler.

Onun elini okşadı. 'Kızlara defalarca söylediğim gibi, başkalarını asla ne *yaptıklarına* göre değil, *kim* olduklarına göre yargılayın. Şimdi, Georg burada mı? Annem başını salladı ve Atlas içini çekti. "Bunca yıldır sana karşı ne hissettiği bu kadar açıkken, neden sana olan aşkını itiraf edemediğini hiç merak ettin mi?

Annem hafifçe kıkırdadı. 'Hayır dersem yalan söylemiş olurum. Ama benim hakkımda bilmediği pek çok şey var. Benden *utanacağından* endişe ediyorum.

"Onunla konuşman için sana yalvarıyorum. O da sen de geçmiş *geride* bırakmalısınız. Lütfen Marina, hayat çok kısa... bana deneyeceğine söz ver. Eski dostuna yalvarırcasına baktı.

"Söz veriyorum. Marina kendini toparlamak için bir an durdu. "Şimdi, kızlarını görmek için enerjin var mı?

Yüzüne bir gülümseme geri döndü. 'Eğer bulamazsam, bulacağım. İyi olacaklar mı?'

"Oh, evet. Güçlü kadınlar yetiştirdik. Marina ayağa kalktı, Atlas'ın elini tekrar tuttu ve öptü. "Onları içeri göndereceğim.

Atlas yastıklarına yaslandı ve sahip olduğu son güç zerresini de topladı. Bir an için gözlerini kapadı ve göklere bir dua gönderdi.

"Onları gönderdiğin için teşekkürler.

Yatak odasının kapısı bir kez daha açıldı ve altı kızını teker teker selamlarken gözyaşları yüzüne döküldü. Her birini kollarına aldı ve çocukken yaptığı gibi başlarının tepelerini hafifçe öptü. Her ne kadar her biri ağladığında, bunlar acı değil sevinç gözyaşlarıydı. Olaylar aileyi birbirinden ayırmaya çalışmış olsa da, evren onları son bir kez daha bir araya getirmişti.

Kız kardeşler babalarının yatağının etrafına yerleştiler ve babaları dünyada en çok sevdiği insanlarla çevrili olduğu için çok mutluydu.

"Benim cesur, zeki, güzel kızlarım. Ben sadece sizi güvende tutmak istedim.

'Biliyoruz baba, biliyoruz,' diye teselli etti Yıldız onu.

"Seni tekrar gördüğümüz için çok mutluyuz," diye ağladı Ally.

Atlas başını kaldırıp tavana baktı. "Hikâye uzun. Yaşamayı beklemiyordum..." Kız kardeşlere geri döndü. "Ama her şeyi yazdım ve Georg'a verdi. Hepiniz gerçeği öğreneceksiniz.

Electra yumuşak bir sesle, "Zaten biliyoruz baba," dedi. "Georg sayfaları biz buraya gelmeden önce verdi.

"Ah, şimdi mi verdi? Atlas kaşlarını kaldırarak şöyle dedi. "Lütfen hatırlat ona çuvalı vermem için.' Sessiz kıkırdamalar kızların gözyaşlarını noktaladı. "Aslında," diye nefes aldı Atlas, "nerede o?

"Dışarıda," dedi CeCe. "Onu getireyim mi?

Atlas gülümsedi. "Teşekkür ederim, CeCe.

Maia babasına doğru eğildi. 'Baba, senin "ölümün" sayesinde her birimiz büyüdük ve kendimizi bulduk. Artık hepimiz birer yetişkiniz - olmamızı istediğin insanlarız.

Atlas başını salladı. "Sizinle çok gurur duyuyorum. Georg bana her birinizin öz ailelerinizi bulduğunuzu söyledi.

"Evet," dedi Maia şefkatle. "Ama daha da önemlisi, hepimiz geleceğimizi bulduk. Ve mutluluğu.

"O zaman bu," diye nefes aldı Atlas, "size verebileceğim en güzel hediye.

"Baba, sadece bir sorum var," dedi Ally. "Geçen yıl boyunca hepimiz bir zamanlar seni duyduğumuzu ya da gördüğümüzü sandık.

"Hatta kokunu bile aldık," diye fısıldadı Electra.

"Atlantis'e hiç geri döndün mü? Ally sordu.

"Yoksa Bergen'de miydin?" diye ekledi Star. "Seni Ally'nin konserinde gördüğümü sanıyordum.

Babaları gülümsedi. "Ne yazık ki hayır. Yine de gelişimini takip ediyordum. Her zaman olduğu gibi ruhen yanınızda olduğumu söyleyebilirsiniz.

. . . Pleiades'in Yedi Kız Kardeşi'ne bakın, ben de orada olacağım. Atlas - babanız - hepinizi izliyor olacak.

"Sen bizim için her zaman *Pa Salt* olacaksın," diye hıçkırdı Tiggy.

Sırıttı. "Elbette. Hâlâ deniz kokuyor muyum, küçük Maia? Kızlar yine güldü. Onlar için çok güçlü davranıyordu.

Yatak odasının kapısı hafifçe vuruldu ve Georg Hoffman odaya girdi. "Merhaba Atlas," dedi eski dostu.

'Tekrar merhaba Georg. Bana üçüncü kez veda etmek için burada olman çok güzel. Georg'a nazikçe göz kırptı. "Şimdi, izninizle kızlar, biraz yer açabilir misiniz?" Maia ve Ally öyle hareket ettiler Georg yatağa ulaşabildi. Atlas'ın elini tuttu ama kucaklaşmak için nazikçe çekildi. Kız kardeşler onun Georg'a bir şeyler fısıldamasını izlediler; Georg da hararetle başını salladıktan sonra ayağa kalktı. 'Herkesi bana getirdiğin için teşekkür ederim dostum. Bu en güzel hediye.

'Hediyelerden bahsetmişken,' dedi Georg. "Ally? Ayı geldi.

"Baba... torununla tanışmak ister misin?

"Oğlun Ally mi? Delos'ta mı?"

Başıyla onayladı. 'Kaptan Hans onu az önce *Titan*.'

Atlas'ın gözleri parlıyordu. "Lütfen, onu içeri getirin...

Ally bir an ortadan kayboldu ve kucağında oğluyla geri döndü. "Baba, bu Ayı. Ayı, büyükbabanla tanış.'

"Merhaba, kıymetlim. Onu tutabilir miyim? Ally bir an tereddüt etti. 'Lütfen, hiçbirinizi düşürmedim. Şimdi de düşürmeye niyetim yok! Ally gülümsedi ve oğlunu nazikçe babasının kollarına bıraktı. "Ayı...

Ne harika bir isim. Tanrım, Ally.' Başını kaldırıp ona baktı. "Sana çok benziyor.

Kadınlar babalarının, Atlas'a bir şekilde ikinci bir enerji rüzgârı sağlayan bebeğin üzerine titremesini izlediler.

kollarında kucakladığı genç hayattan - ve gelecekten - güç alıyordu. Yenilenen gücüyle Atlas, kızlarına Georg'un kendisine anlattığı romantik partnerleri sorabiliyor ve kendi ailelerinin kaderlerini onların ağzından dinleyebiliyordu.

uzun zamandan beri tanıyordu.

Doğru zaman geldiğini hissettiğinde Maia kız kardeşlerinin her biriyle göz teması kurdu. Hepsi o anın geldiğini hissetmişti.

"Baba," dedi Maia. 'Burada seni görmek isteyen başka biri var. Dışarıda bekliyor.

Atlas'ın nefes alış verişi hızlandı. Tiggy onun elini tuttu. 'Korkma baba. Bu senin evrenden gelen ödülün. Kızlar teker teker ayağa kalktı ve odadan çıkarken her birine bir öpücük kondurdu.

Sonra, çok yavaşça, kapı bir kez daha açıldı ve Merry içeri adım attı.

"Merhaba baba," dedi gülümseyerek. Ona doğru yürüdü ve alnına hafifçe bir öpücük kondurdu.

Atlas'ın gözleri kocaman açılmıştı. 'Elle. .' diye fısıldadı.

Merry başını salladı. "Korkarım öyle değil. Mary, İrlanda'da ailem tarafından bana verilen isimdi. Ama mutlu olduğum için herkes bana "Merry" derdi. Kızlarınız beni daha önce bulmuş olsaydınız Merope diyeceğinizi söylüyor.

"Merope . . . Merry. Atlas bu tesadüf karşısında gülümsedi ve şaşkınlıkla kızına baktı. "Gerçekten sen olabilir misin?

"Evet benim. Ben senin etin ve kanındanım.

Atlas konuşamayacak kadar duygulanmıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. elini uzattı ve Merry onu sıkıca kavradı. Kısa süre sonra o da ağlamaya başladı. Baba-kız bir süre sessizce oturdular, birbirlerini ilk kez kabul ediyorlardı.

Atlas, "Annene benziyorsun," demeyi başardı. 'Merry, o çok Çok güzel. Gördün mü? İşte orada.' Atlas şimdi yatağının yanında asılı duran Atlantis'in kara kalem resmini işaret etti.

"Georg'un elindeki kopyayı gördüm," diye cevap verdi Merry. 'Kızlar gemiye adım attığım anda beni ondan tanıdıklarını söylediler.

Titan.' Çizime doğru başını salladı. "Herkes orijinal resmin nereye gittiğini merak ediyordu.

Claudia'dan onu buraya getirmesini istedim. Ondan bana kalan tek şey bu, ben ... Atlas kızına baktı, duygudan boğulmuştu. "Şimdi sen buradasın - onun bir parçası benimle birlikte. Bu bir mucize. Affet beni, sevgilim, seni korumak için orada olamadım. Yıllarca seni aradım, dünyanın öbür ucunda. İrlanda'da olmanı hiç beklemiyordum, ben ...' Merry Atlas'ın üzüldüğünü görebiliyordu. "Şşş, her şey yolunda baba. Artık her şey yolunda. Bana ondan bahset, Elle. Bana annemi anlat.'

Atlas genişçe gülümsedi. "Benim için bir onurdur.

Merry'nin elini tuttu ve ona anlatabileceği her şeyi anlattı. En büyük kızı, hayatının aşkını ve onun için ifade ettiği her şeyi hatırlarken gözlerindeki ışığın dansını izledi. Sonunda, Atlas yoruldu ve Merry onun uyuklamasını izledi, eli hala onunkini kavıyordu. Yavaş yavaş tutuşu azalmaya başladı ve Merry babasının uçup gittiğini hissetti. Çabucak ayağa kalktı ve vedalaşmak için diğer kızları getirmeye gitti.

Her biri sırayla babalarını öptü ve yatağının etrafında oturarak birbirlerine sıkıca sarılıp ağladılar.

Sonunda, güneş Delos'un üzerinde **y ü k s e l m e y e** başladığında, ışık Atlas'ın yüzüne vurdu. Gözlerini açtı ve odaya sıcaklık ve sevgi saçan **b i r** gülümseme yaydı.

"Onu görebiliyorum," dedi Atlas. 'Beni bekliyor. Elle beni bekliyor. . .'

Sonra, ölçülemez güzellik, acı ve nezaket dolu hayatının ardından Atlas Tanit son kez gözlerini kapadı.

Epilogue

Atlantis One year later

Yedi Kızkardeş, dar olmasına rağmen, kendilerini anakaraya götürüp getiren Christian'ın küçük teknesine sığmayı başardılar.

"Kontrollerde rahat olduğundan emin misin, Ally?" diye sordu. "Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Maia, direksiyonun başına geçerek.

"Tamam anne, hazırız," dedi Maia, gövdesini döndürerek, böylece yüzünü iskeleye dönmüştü. İki elini uzattı.

"*Oui, chérie*. Annem Atlas'ın küllerinin bulunduğu süslü pirinç vazoyu ona uzattı. Bunu yaptıktan sonra geri çekildi ve Georg ellerini sevgiyle onun omuzlarına koydu.

'İkinizin de bizimle gelmek istemediğinden emin misiniz? Christian'ın ikinci bir tekne hazırlaması çok uzun sürmez,' diye teklif etti Electra.

'Teşekkür ederim sevgilim, ama hayır. Yedinizin onu dinlenmeye yatırması en doğrusu,' diye yanıtladı Ma.

"Hepimiz burada sizi bekliyor olacağız," diye güvence verdi Georg.

Ally, halatı iskeleden çözen Christian'a başıyla işaret etti.

Tekneyi vites taktı ve yavaşça gölün ortasına doğru yol aldı. Haziran günü kuru ve parlaktı, ılık güneş ışığı

cam gibi yüzeyde parlıyordu. Seçtiği yerin تنها olduğundan emin olan Ally motorları durdurdu ve kadınlar suyun ve dağların enfes dinginliğinin tadını çıkardılar.

İlginçtir ki, hiçbirisi herhangi bir üzüntü hissetmedi. Bunun yerine, her biri sonunda kendi hayatlarına verebilecekleri bir huzurla doluydu.

Babaları, başlangıçta kendilerine verilmeyen uğurlamayı gerçekleştirdi. Tekne bir süre suyun üzerinde sessizce salındı.

'Ally, sen . . .?' Maia sonunda başardı.

Kız kardeşi başıyla onayladı ve banklardan birinin altından içinde flütünün bulunduğu çantayı çıkardı. Onu çıkardı, dudak tabağını ağzına götürdü ve çalmaya başladı. Kızların seçtiği parça şuydu Babamın en sevdiği eserlerden biri olan Gustav Holst'un *The Planets*'inden 'Jupiter'.

Ally her zaman yaptığı gibi zarifçe çaldı ve notalar gölün üzerinden Atlantis'e doğru sürüklendi. Kız kardeşlerin her biri gözlerini kapattı ve babalarıyla özel olarak konuştular. Kendilerini sahip olabilecekleri hayatlardan k u r t a r d ı ğ ı ve onlara gösterdiği koşulsuz sevgi için ona teşekkür ettiler.

"Teşekkür ederim Ally," dedi Star, kız kardeşi çalmayı bitirdiğinde.

"Pekâlâ o zaman," dedi Maia, vazoyu dikkatle açarak. Aldı içindeki küllerden bir avuç aldı ve nazikçe göle s a v u r d u . "Hoşça kal baba," dedi metanetli bir cesaretle.

Vazo kız kardeşlerin her birinin etrafında dolaştırıldı. Bazıları uzun süre konuştu, bazıları ise hiç konuşmadı. Sonunda küller Merry'ye verildi. "Teşekkür e d e r i m . Gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Baba, seni çok az tanımama rağmen, kızın olmaktan gurur duyuyorum. Suya son bir avuç daha serpti.

Bir süre sonra Ally teknenin motorunu yeniden çalıştırdı ve kız kardeşlerini karaya geri götürdü. İskelenin ötesindeki çimenlerin üzerinde, aile ve arkadaşlardan oluşan gerçek bir kalabalık Atlas Tanit'in olağanüstü yaşamı. Christian halatı bağladıktan sonra Maia'ya elini uzattı ve Maia tahta iskeleye çıktı. Valentina aceleyle iskeleden aşağı indi ve kollarını etrafını sardı. Floriano da onu takip etti ve annesinin kucağına verildiğinde guruldayan üç aylık kızları Bel'i kucakladı.

'Merhaba tatlım,' diye mırıldandı. 'Hadi, yoldan çekilelim de herkes inebilsin.

Kız kardeşler karaya ve bir araya gelmiş s e v d i k l e r i n i n sıcak kollarına geri döndüler. Bu bir Ailelerin ailelerle buluştuğu ve dünyanın dört bir yanından insanların Atlantis'te bir araya geldiği kutlu bir gün.

"Gel buraya, Al," dedi Jack, ortağını kaslı kollarının arasına alarak.

Babasının (resmi) ölümünden sonra Jack, Ally için kaya gibi bir şey olmuştu. Hayatında hiç bu kadar iyi bakıldığını hissetmemişti. Ne zaman Delos'taki o günün ardından ortalık durulduğunda ve herkes Atlantis'te toplandığında, Merry çiftin şerefine kadeh kaldıran kişi oldu: 'Elimizde bir kadeh şampanya varken, Jack ve Ally'yi tebrik etmek isterim! Son birkaç gün içinde *ortaya çıktınız* ve sizi bu kadar mutlu görmek harika.

"Duyduk, duyduk! Mary-Kate tezahürat yapınca kız kardeşlerden bir alkış tufanı koptu ve Ally'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

Jack ona şefkatli bir öpücük verdi. 'Çaldığınızı buradan duyduk. Çok güzeldi.

'Bunu söylemek zorundasın,' dedi Ally küçük bir kıkırdamayla.

'Hayır, doğru söylüyor. Muhteşem oynadın. Bu not-Mükemmel," dedi Ally'nin ikizi Thom ve onu kucaklamak için sıraya girdi.

Portakal suyunu yudumlamakta olan Felix, "Ciddi söylüyor," diye onayladı,

Veuve Clicquot değil. "Thom bir notayı kaçırdığımda bana kesinlikle söylüyor. Kıkırdadı. 'Aferin gerçekten. Baban Salt'ı çok mutlu ettin. gurur duyuyorum.'

"Teşekkür ederim, Felix.

"Anne!" diye bağırdı Ayı, bir eliyle annemi, diğer eliyle de Georg'u tutarak Ally'ye doğru hızla yürürken.

"Büyükkannen için çok hızlısın, *chéri*!" diye haykırdı.

"Görünüşe bakılırsa büyükbaban da öyle," dedi Ally, Georg'a gülümseyerek. "Merhaba, Ayı. Oğlunu kucağına aldı.

"Yeni arkadaşı Rory'ye ayak uydurmaya çalışıyor," diye güldü Jack. "Çocuk her yerde yarışıyor!

"Sana bir kadeh şampanya getireyim mi, Ally?" diye sordu Thom.

Tereddüt etti ve Jack'e baktı. "Aslında, sanırım şu anda Felix'le portakal suyuna devam edeceğim.

"Hemen geliyorum," dedi Thom, evin olduğu yöne doğru yürürken.

Orlando Forbes çimenlerin üzerinde, Atlantis'in olağanüstü yapısına hayranlıkla bakıyordu. "Enfes!" diye gülümsedi.

'Oldukça zarif! Ve siz bunun sadece 1960'larda inşa edildiğini keşfettiğinizi mi söylüyorsunuz?! Buna inanamıyorum, Bayan Star. Benim bir gözüm var

Böyle şeyler için on sekizinci yüzyıl olduğunu tahmin ederdim.

kesin.' Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Mimari bir şaheser.

"Senin onayını aldığını bilmek onu çok memnun edecektir, Orlando," dedi Star.

cevap verdi. "Tabii ki, büyükanne ve büyükbabanız olmasaydı tüm bunları asla başaramazdı.

"İyi yaşlı büyükbaba Rupes, ha? Orlando cevap verdi.

"Belli ki cesaret ve dürüstlük Forbes'ların kanında var," diye takıldı Mouse.

"Evet. Konu siz ikiniz olunca bir neslin atlanmış olması ne yazık," diye kıkırdadı Star.

"Ah! Beni derinden yaraladınız, Bayan Star! Orlando göğsünü dramatik bir şekilde sıkarak ağladı.

"Biliyor musunuz, eğer uslu durursanız, babamın kütüphanesini incelemenize bile izin verebilirim," diye teklif etti Star.

"Benim kötü davrandığımı ima etmeye nasıl cüret edersin," diye cevap verdi Orlando.

"Konu sen olunca imaya gerek yok sevgili kardeşim. Mouse şampanyasını yudumladı.

Star omzunun üzerinden yeni kız kardeşine baktı. 'Aklıma bir şey geldi Orlando. Merry ile doğru dürüst tanıştın mı?

Merry adının söylenmesi üzerine arkasını döndü. "Kulaklarım mı yanıyor?" diye sordu, oraya doğru ilerlerken. "Vay, vay, v a y," dedi.

"Bu Vikont'un kendisi değil mi?" diye kıkırdadı. Bugünlerde şarap gazeteciliği nasıl gidiyor?

Orlando fiziksel olarak birkaç santim küçülmüş gibiydi. 'Ah, Merry, küçük hilem için en içten özürlerimi sunarım. Ancak, aklımda daha büyük bir iyilik olduğunu kabul edeceğinize eminim...' Eğildi ve elini uzattı.

Merry de elini sıktı.

Mary-Kate de çemberin içinde annesine katıldı. 'Aman Tanrım, sen Orlando musun?

Vikont gibi davranan adam? Sen ailemizde bir efsane gibisin!

"Gerçekten öyle miyim? Orlando şişinerek cevap verdi.

"Evet! Buna hep güleriz. Eğer biri yalan söylerse, "Orlando'yu çekiyorum" deriz!

Mouse kardeşinin bir balon gibi söndüğünü görünce kahkahayı patlattı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Georg. 'Şimdi aklıma geldi de Bazı miras belgeleri için imzaya ihtiyacım var. Sizi kısaca ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

"Önden buyur, Georg! Merry gruba küçük bir el salladı ve onu evin içinde takip etti.

"Sonunda dünya turuna çıkabildiğine çok sevindim, Merry.

Kıkırdadı. 'Ben de öyle Georg. Gerçi bu pek de beklediğim bir rota değildi! Granada'dan sadece dün gece geldim!'

"Duydum. Söylemeliyim ki, babanızın yıllar boyunca bulunduğu tüm yerleri ziyaret etmeye karar vermeniz bence harika.

Merry başını salladı. 'Her şeyi kendi gözlerimle görmek istedim. Onun hikayesi okuduğum en şaşırtıcı şeydi.

"Ve hepsini başardın mı?

"Evet," diye gururla cevap verdi Merry. 'Tren istasyonunu gördüm Tyumen, Landowski'nin eski atölyesi, Bergen Limanı, Coober Pedy . . liste uzayıp gidiyor. Şimdi kendimi ona çok yakın hissediyorum.

Georg bir kolunu onun sırtına koydu. 'Eminim sizinle birlikte. Lafı açılmışken. Ally ve Jack'ten duyduğuma göre Mösyö Peter Avrupa'daki birkaç destinasyonda size eşlik etti mi?" Kaşını kaldırdı ve Merry dudak büktü.

"Beni utandıracaksın Georg.

"Özür dilerim. Ama bunu duyduğuma sevindim," diye içtenlikle cevap verdi. "Sen ve Marina konusunda ben de öyle!

Georg'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Otuz yılı aşkın bir süredir birbirimizi seviyoruz. Bu süre zarfında onun zarafetini, güzelliğini, sabrını gözlemledim ... ama hiçbir zaman bir şey söylemeye cesaret edemedim. Görünüşe göre, o da ...'

Georg Merry'yi Atlas'ın çalışma odasına götürdü. Merry daha önce sadece bir kez girmiş ve Atlas'ın fiziksel ve maddi gücünü hissettiğinde ürpermişti.

babasının özü. Bilgisayarlar ve video ekranları etkileyici olsa da, gözleri masanın arkasındaki raflara gelişigüzel yerleştirilmiş kişisel hazinelere takıldı. O

Grieg'in 'şanslı kurbağalarından' birkaçını, hırpalanmış eski bir keman ve onu çevreleyen kayanın içinde hâlâ duran bir parça opal.

Merry, Georg'u masaya kadar takip etti ve Georg ona bir belge sundu. 'Eğer belirttiğim yeri imzalarsanız, Atlas'ın istediği gibi sizi resmen onun vakfına dahil etmiş oluruz.

'Kızların buna izin vermesi çok nazik bir davranış. Hiçbir zaman bir beklentim olmadı-'

Georg araya girdi. "Bildiğiniz gibi, altı kız size eşit muamele edilmesi konusunda *ısrar etti*. Merry başını salladı ve kalemin kapağını çıkardı. 'Bu arada, bu gece bizden ayrılmak zorunda mısın, Merry? Hepimiz seni özleyeceğiz.

İçini çekti. 'Korkarım gitmek zorundayım. Gerçi sadece ben gidiyorum - MK, Jack ve Ally ile kalıyor. Bu gece oraya gideceğime söz verdim. Ambrose'u görmek için Dublin'e.' Merry keyifsiz görünüyordu. 'Sağlığı gerçekten kötüye gidiyor. Yıllar boyunca benim için o kadar çok şey yaptı ki artık onun yanında olmam gerekiyor.

Georg sempatik bir şekilde başını salladı. "Herkesin anlayış göstereceğini biliyorum. 'Artı . . .' Merry imzalamayı bitirdi ve Atlas'ın derin koltuğuna oturdu.

pencerenin yanındaki deri sandalyeye oturdu. "Evet, Merry?

'Babamın günlüğünde Elle'in erkek kardeşinden bahsettiğini hatırlıyor musun? Amcamdan. Bebekken evlat edinildiğini ve Avrupa'da bir yere götürüldüğünü yazmıştı.

Georg masaya yaslanarak, "Bunu hatırlıyorum," diye cevap verdi.

"Ona ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. Biraz **a r a ş t ı r m a** falan yapıyorum.

Georg'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir şey bulabildin mi?

Merry omuz silkti. 'Birkaç küçük parçam var. I

Ambrose ile araştırmaya başladı, sadece kafasını meşgul etmek için. Ama şimdi ona ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Elbette pek olası değil ama ...' Merry'nin gözleri parladı. "Bu sadece "Hâlâ hayatta olması mümkün.

Georg başını salladı. 'Gördüğüm kadarıyla armut dibine düşermiş Merry. Söylemeye gerek yok ama eğer hizmetimden yararlanmak istersen, yardım etmekten onur duyarım. Birkaç dakika önce ayrıldıkları insan topluluğuna baktı. "Ben de Orlando Forbes'un da bu tür konularda oldukça faydalı olduğunu anlıyorum.

Merry kıkırdadı. "Gerçekten de öyle mi?

Georg başıyla onayladı. Konuşmaları, açık çalışma odasının kapısından geçen CeCe ve Chrissie'nin sesleriyle kesildi.

"Hey, buradaki tüm gizli tünelleri öğrenmek istiyorum! Chrissie haykırdı.

"Aslında onları mühürletiyoruz," diye cevap verdi CeCe. "Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Georg ve Merry'nin birlikte oturduğunu fark etti. "Hey, siz ikiniz. Büyükbaba Francis'i gördüğünüzü sanmıyorum, değil mi?

Georg başıyla pencereden dışarıyı işaret etti. "Terasta, CeCe. "Harika, teşekkürler! O ve Chrissie mutfağa doğru ilerledi ve büyük cam sürgülü kapıdan terasa çıktılar. Francis Abraham'ın antika bronz bahçe masasında oturduğunu gördüler ve birkaç sandalye çektiler.

"Ah, kızlar!" diye bağırdı. 'Nerede olduğunuzu merak etmeye başlamıştım. Beni davet ettiğiniz için tekrar teşekkür etmek istedim. Benim için bir onurdur evini görmek ve babanın hayatını kutlamak için, CeCe.'

'Yolculuğa çıktığın için teşekkürler Francis! Seni burada gördüğüm için çok mutluyum. Büyükbabasının elini tuttu ve sıkıca sıkı.

"Gölün resmini yapmayı çok isterim. Sence bu mümkün olabilir mi?" diye sordu.

"Elbette! Üst katta tuvallerim ve paletlerim var. Daha sonra hallederiz.

Masanın diğer ucunda Charlie'nin kızı Zara Atlantis'i övmekle meşguldü. Burada yaşayabilir miyiz, çocuklar?! Burası *hasta!* Oturdu, Charlie ve Tiggy de onu takip etti.

"O kadar hoşuna gider miydi bilmiyorum," diye yanıtladı Tiggy. "Ne zaman bir partiye gitmek istesen, bir tekneye binmek zorunda kalacaksın.

Zara güldü. "O zaman burada parti vermemiz gerekecek!

Charlie kızının saçını karıştırarak, "Zavallı Claudia'nın sizin ünlü toplantılarınızdan biriyle başa çıkabileceğinden emin değilim," dedi.

"Kes şunu baba," diye tersledi Zara.

"Evet, kes şunu, Charlie," diye cevap verdi Tiggy, Charlie'nin dalgali kumral saçlarını sertçe k a r ı ş t ı r m a k için uzanarak.

"Tamam, tamam, anladım. Aklından bir düşünce geçti. 'Aslında, siz hanımlar bana on dakika kadar izin verir misiniz? I

Ally ile kısa bir konuşma yapacağıma söz verdim. Büyük çantamı nereye koyduğumu hatırlıyor musun, Tigs?

Sanırım mutfakta.

Harika. Hemen dönerim!' Charlie ayağa kalktı ve içeri girdi. Zara şaşkınlıkla Tiggy'ye baktı, o da sadece omuz silkip gülümsedi.

Başka bir yerde, Stella Jackson'ın isteği üzerine Electra onu babasının duvarlarla çevrili bahçelerinden birinde gezdirirken Miles da onlara katıldı ve

her kelimeyi dinliyordu. "Benimle akşam yemeği için buluştuğunda çiçeklerinden bahsettiğini hatırlıyorum," diye anımsıyor Stella. 'Onlarla çok gurur duyuyordu. Şimdi nedenini anlayabiliyorum!

"Çok fazla yeteneği vardı," dedi Electra.

"Şaka yapmıyorum. Bütün bu insanlar tek bir adam tarafından bir araya getirildi," diye gülümsedi Stella. "Bu büyük bir övgü.

"Haklısın, öyle," diye yanıtladı Electra. 'Şaşırtıcı bir şekilde, bugün burada bulunan konukların çoğu onunla hiç tanışmamış olsa da! Sen azınlıktasın, büyükanne.

Stella elini kalbine götürdü. "Bu gerçekten benim için bir onurdu. O kadar sıcaktı ki, tarif edilemez bir nezaketi vardı. Bunu açıklamak çok zor.

"Yine de ne demek istediğini anlıyorum," diye başını salladı Electra.

"Buraya ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Miles, eliyle evi işaret ederek.

"Atlantis mi? Onu saklayacağız. Sonsuza kadar. Ne zaman hayat b i z e ağır gelse, her zaman geri dönebileceğimiz güvenli bir yerimiz olacak.

"Bu çok hoş bir duygu. Stella gülümsedi. "Tam da onun isteyeceği şey.

Miles, her zamanki pragmatist tavrıyla, sorularına devam etti. "Peki ya annem, Claudia ve Christian? Bugünden sonra onlara ne olacak?

"Ally ve Maia onlarla konuştu. Hepsi kalmak istiyor. Atlantis bizim olduğu kadar onların da evi. Ayrıca, annem ve Georg artık her ne iseler, bir ... Biz burada yokken onun yalnız kalmasından kesinlikle endişe etmiyorum.

Evin içinde Georg ve Merry ofisin kapısının çalındığını duydular. "İçeri gelin!" diye yanıtladı avukat. Maia başını içeri uzattı. "Özür dilerim, rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hiç de değil, aşkım," dedi Merry.

"Georg'u bir süreliğine ödünç alabilir miyim acaba?"

"Elbette alabilirsin!" diye bağırdı Merry. 'Zaten bir kadeh şampanya daha içmeye hazırım. Sohbetimize sonra devam ederiz Georg. Kadın Odayı geçti ve Maia'nın yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Kısa bir süre sonra görüşürüz."

"Teşekkürler, Merry," dedi Maia, kapıyı nazikçe arkasından kapatarak.

"Evet. Elbisesini düzeltti. "Herhangi bir ilerleme var mı?"

Georg başını salladı. "Seninle daha sonra konuşacaktım. Çok duygusal bir gün olduğunu biliyorum..."

"Sorun değil Georg. Haberler nedir?"

"Aileden bir yanıt aldım. Beklediğiniz gibi olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Anne ve baba gerçekten de oğullarına - sizin oğlunuza - evlatlık olduğunu söylemişler."

Maia'nın midesinde bir sinir dalgası dans etti. "Pekâlâ. "Ama," diye devam etti Georg, "bana söylediklerine göre onun On sekizinci doğum gününde mi yoksa daha sonra mı sizin bilgilerinizi isteyeceğine karar verecektir. Henüz öz annesine ilgi göstermedi ve onlar da akıllıca davranarak onu tedirgin etmek istemiyorlar."

Maia başını salladı. "Kulağa gerçekten de çok mantıklı geliyor."

Georg Maia'nın omzuna rahatlatıcı bir el koydu. 'Onun her zaman olduğu gibi akıllı ve temkinli davranıyorsun. Seninle gurur duyardı."

Maia'nın gözleri parladı. Umarım öyledir Georg. Karar verdim ki ben ona bir mektup yazacak - on sekiz yaşına geldiğinde - ve geçmişini bilmek isteyip istemediği konusunda ona seçim hakkı tanıyacak. Tıpkı babamın hepimiz için yaptığı gibi."

"Ve emin ol, bunu yaptığında ben senin sadık elçin olacağım. "Teşekkür ederim Georg. Kollarını ona doladı."

İki kat yukarıda, Ally'nin çocukluk odasında, Dr. Charlie Kinnaird, Ally'nin isteği üzerine ameliyathaneden yanında getirdiği küçük cihaza baktı.

"Hepsi tamam," diye onayladı."

Jack, Ally ile birlikte yatağa oturdu ve onun elini sıkıca kavradı. "Eee? Ne düşünüyorsun doktor?"

Charlie gülümsedi. "Emin olmak için biraz zamana ihtiyacım var.

Ally başını Jack'in omzuna yasladı. "Senin şu beyaz geyik nasıl Charlie?" diye sordu.

'Onu nadiren görüyoruz ama gördüğümüzde de tüylerimiz diken diken oluyor.

Bahçıvanımız Cal, geyiğe bir iz sürücü takmak istedi ama...' - Charlie omuz silkti - 'Büyüsünü bozacağını düşündüm.

biraz.' Doktor çiftin gözlerindeki gergin bakışı fark etti. Daha önce birçok kez tanık olduğu bir şeydi bu. "Üzümler nasıl, Jack?

"Bu yıl oldukça iyi bir verim olduğunu tahmin ediyorum," diye yanıtladı. 'Önümüzdeki ay yeni tomurcuklara bakmak için geri döneceğiz.

Charlie gülümsedi. 'Norveç ve Yeni Zelanda arasında bölünmüş bir hayat. Çok kıskandım!

Ally, "MK'ye teşekkür etmeliyiz," diye açıkladı. "Kışın işleri denetleme konusunda harika bir iş çıkarıyor. Şöyle bir baktı Charlie beklenti içindeydi. Sonucu ışık altında t e y i t etmek için cihazı pencereye götürdü.

'Evet, artık resmileşti. İkinizi de tebrik ederim. Jack ve Ally kahkahalara boğuldular ve birbirlerine sarıldılar.

"Teşekkür ederim, Charlie! Teşekkür ederim! Ally ayağa kalktı ve ona bir öpücük vermek için odayı geçti.

"Bana teşekkür etmene gerek yok! Bu harika bir haber. Aşağıda ne kadar h e y e c a n l a n a c a k l a r ı n ı biliyorum.

'Umarım öyledir. Acaba ...' Ally'nin cümlesi, dışarıdaki gölde yaklaşan bir dıştan takma motorun sesiyle yarıda kesildi.

Charlie dönüp baktı. "Görünüşe göre bir ziyaretçimiz var," dedi.

"Kim o? Ally küçük teknenin iskeleye giderek yaklaşmasını izlerken sordu. Jack de pencereden onlara katıldı. Aşağıdaki çimenlikte herkes gizemli gelişi karşılamak için toplanmıştı. As

tekne iskeleye yanaştığında sürücü görüldü. "Olamaz," diye fısıldadı Ally.

Tiggy dışarıda iskeleye baktı. "Bu olamaz..." diye soluk soluğa kaldı.

Electra onun yanında belirerek, "Üzgünüm Tiggy," dedi. "Sanırım

,

Zed Eszu gri takım elbisesini giymiş, havacı güneş gözlüklerini takmış ve yağlanmış, geriye taranmış saçlarıyla teknesini bağlayıp yavaşça eve doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Lanet olsun," dedi Miles ve hemen Eszu'ya doğru ilerlemeye başladı. Kısa süre sonra ona Floriano ve Mouse da katıldı.

"Orada kalacaksın, teşekkürler eski dostum," dedi en büyük Forbes kardeş. 'Sana burada olman için kim izin verdi? İzinsiz giriyorsunuz!' Marina

terastan aşağı seslendi.

"Ne kadar sıcak bir karşılama!" diye yanıtladı Zed yağlı bir gülümsemeyle. 'Sadece en sevdiğim kız kardeşlerimi görmek ve babalarına saygılarımı sunmak için uğradım. Ortak bir arkadaşımızın sosyal medya hesabında senin külleri bugün savruluyor.'

Maia kalabalığın arasından cesaretle ilerleyerek Eszu'nun karşısına çıktı. Konuştuğunda sesinde korkudan eser yoktu. 'Gide bilirsın, Zed. Burada sana göre bir şey yok. Buraya bizi korkutmak için geldin. Ama artık işe yaramayacak.

'Gözünüzü korkutmak mı? Küçük yaşlı beni mi? Eski bir sevgili böyle bir şeyi nasıl yapabilir, tatlım? Floriano'nun yumrukları gözle görülür biçimde sıkılaştı. "Sadece böyle travmatik bir dönemden sonra iyi olduğundan emin olmak istedim.

"Biz de senden haber bekliyorduk," diye tısladı Electra. 'Ama ne gariptir ki, Atlas projeniz başarısız olduğundan beri hiç sesiniz çıkmıyor. Gazetelerde okuduğum son habere göre Lightning Communications yönetime geçmeye hazırlanıyor.

Zed sinirlendi. 'Küresel internetin yeniden tasarlandığını söylemek doğru Mali kriz sırasında altyapı benim en iyi anım değildi. Dişlerini emdi.

'Özellikle de ... tarafından finanse edildiğimiz için.

Berners tarafından.

"Kim battı," diye hatırlattı Star ona keyifle.

"Evet. Açıkçası ben babamın iş zekasına sahip değilim.

"Artık senden korkmuyoruz," dedi Tiggy, Maia'nın elini tutarak. "Siz korkmuyor musunuz? Zed ona dikkatle bakarak cevap verdi.

"Hayır. Bizim üzerimizde hiçbir gücün yok, Zed," dedi Maia. "Şimdi Atlantis'i terk et ve bir daha asla geri dönme.

"Nasıl istersen, canım. Zed gitmek için döndü ama topuklarının üzerinde geri döndü. "Oh, sizinle gazetelerde okumadığınız bir şey paylaşabilir miyim? Sırıtsı yılan gibi olmuştı.

Mesela. "Gördüğünüz gibi, iş ortağım David Rutter öldüğünde iyi bir şansa sahip oldum.

"Ölüme rağmen iyi bir servet mi? Merry başını salladı.

"Bu doğru. Hepinizin Zed Eszu'nun mahvolup gideceği konusunda endişelenmenizi istemem, hepsi bu.

CeCe kaşlarını çattı. "David Rutter... *Yemin* ederim bu ismi biliyorum.

Zed homurdandı. 'Belki de yaşayan, nefes alan bir i n s a n olduğun içindir. Herkes onun adını duymuştur. David Berners'ın CEO'suydu.

"Aman Tanrım, evet... CeCe kendi kendine konuştu. "Öldü mü?

Zed başıyla onayladı. "Öldü. Kısa bir süre önce ölümcül bir felç geçirdi. Bu çok garip bir şeydi. Adam son derece sağlıklıydı. Bir hastalığı vardı. kişisel antrenör, diyetisyen ve sonra bir gün ... bang. Gitti. "Tıpkı Eszu imparatorluğu gibi," diye ekledi Ally.

İçeride.

'Pek sayılmaz, canım. Çünkü yaşlı David vasiyetinde bana küçük bir şey bıraktı. Zed elini cebine attı.

Her nasılsa, CeCe onun ne çıkarmak üzere olduğunu zaten biliyordu.

Zed, kız kardeşlerden herhangi birinin o güne kadar gördüğü en büyük inciye havaya kaldırdı. Soluk gül rengi güneşte parlıyordu.

"Bu küçük güzelliğin değerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye sordu. CeCe zorlukla yutkundü. "Bir milyon avronun üzerinde," dedi, Yüzündeki güvensizliği saklamaya çalışarak.

'Belki de sandığım kadar aptal değildir, CeCe! Oldukça haklısın. Çünkü bu herhangi bir inci değil. Bu ünlü *Roseate* incisi. Adını duyan kız kardeşlerden birkaçı iri gözlerle birbirlerine baktı. "Uzun yıllar Avustralya'da kaybolmuştu ama David'in ekibi onu buldu. Ve öldüğünde onu bana bıraktı! Buna inanabiliyor musunuz?! Her zaman yaşlı piçin benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Bankanın çöküşü için Atlas projesini suçladı.

"Vay canına. Ne iyi bir arkadaş," diye mırıldandı CeCe.

"Gerçekten de öyle! Yani yoksul olmak bir yana, milyoner olarak kalacağım. İnciye sevgiyle baktı. 'Yeniden inşa edeceğim, sizi temin ederim. Atlas projesi devam edecek. Babamın onuruna.

"Gitme vakti geldi Zed," dedi Maia, öne doğru bir adım atarak.

Zed üzgün bir yüz ifadesi takındı. 'Bir kadeh şampanya içmek için kalmama izin verilmediğinden emin misin Maia? Tıpkı eski günlerdeki gibi?" dedi.

göz kırptı. Bir saniye içinde Floriano'nun yumruğu Zed'in yüzüne değdi ve gölün üzerinde yankılanan tatmin edici bir g ü m b ü r t ü sesi çıkardı.

"Onu duydun. Git buradan!" diye bağırdı.

Zed kanayan burnunu tutarak geriye doğru sendeledi. "Seni kasten yaralama suçundan mahkemeye vereceğim!

'Bir avukat olarak sizi temin ederim ki başkasının mülküne izinsiz girmek ve buradan ayrılmayı reddetmek arkadaşımın meşru müdafaa yaptığı anlamına gelir. Şimdi kıcını kaldır da şu lanet tekneye bin,' dedi Miles.

Öfkeli Zed çimlerin üzerinden iskeleye doğru ilerledi ve tekneye bindi. Motoru çalıştırdı ve gölde hızla uzaklaştı.

"Herkes iyi mi? Ally sordu. "Maia?

"Kesinlikle iyi," dedi dürüstçe, Floriano'ya koşmadan önce. "Kahramanım benim!

"Yumruğum patlayacakmış gibi hissediyorum," diye itiraf etti küçük bir kahkaha atarak. "Daha önce hiç kimseye vurmamıştım.

Electra, "Floriano, hepimizin yıllardır bu adama yapmak istediği şeyi yaptığın için teşekkür ederim," dedi. "Ortaya çıktığına inanamıyorum.

'İnci . . .' CeCe kekeledi. "İnci onda. . .'

Tiggy bir elini kız kardeşinin sırtına koydu. "İyi misin, Cee?

Bu lanetli, Tigs. Hakkında bir söylenti var ... bazılarınız hatırlayabilir ...'

"Aman *Tanrım*," dedi Star kız kardeşine. "Bize b a h s e t t i ğ i n lanetli inci mi? Avustralya'dan mı? O muydu?

"Evet. Buna inanamıyorum... CeCe tökezledi.

'Eğer yeniden inşa ederse... bize ne yaparsa yapsın...' Maia söyledi.

"Onunla görüşebiliriz. Değil mi?

"Evet," diye onayladı Ally. "Görebiliriz.

'Onu bir daha görme konusunda gerçekten endişelenmene gerek kalmayacak...' CeCe fısıldadı.

Tiggy suya baktı. "Hayır, Cee. Haklısın. Görmeyeceğiz. "Dinle," diye araya girdi Ally. 'Hepimiz burada birlikte olduğumuza göre...' -

Jack'e baktı, o da başını salladı - "haber ister misin? Merry elini partnerine uzattı ve o da elini tuttu.

Jack Merry'ye, "Bunun için kendini hazırlaman gerekebilir anne," dedi.

Ally bekleyen yüzlerden oluşan kalabalığa hitap etti. "Jack ve ben daha önce Charlie'yle konuştuk ve bir bebeğim daha olacağını doğruladı.

Cıyıklamalar ve tezahüratlardan oluşan bir kakofoni havayı doldurdu ve Ally ile Jack, başta coşkulu Merry olmak üzere hemen herkes tarafından kucaklandı.

'Tebrikler, tebrikler, tebrikler!!! Aman Tanrım. Büyükanne olacağım,' dedi, gözleri hızla yaşlarla doldu. 'Keşke baban da burada olup bunu görebilseydi. Senin için çok mutlu olurdu .' Ally'nin gözlerinin içine baktı. "İkisi de mutlu olurdu.

"*Oh, mon dieu, chérie!* Annem çığlık attı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Ally başını salladı. "Evet, anne.

"Baba ve Elle'in soyu devam ediyor," dedi Maia en geniş gülümsemesiyle. "Ne kadar da uygun.

"Gidip biraz daha şampanya açayım! Claudia bağırdı. "Ally'nin içebileceğinden değil... Aceleyle içeri girdi.

"Bu harika bir haber. Harika!" diye haykırdı Georg. 'Ve inanıyorum ki, son bir çalışma yapmak için mükemmel bir an. iş . . . "Acaba Yedi Kızkardeş'i bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?

Kadınlar birbirlerine baktılar ve çoktan çimenleri geçmeye başlamış olan Georg'un peşinden gitmeye başladılar. Parti, bir grup evin yan tarafına doğru ilerledi ve sonunda Babamın evinin girişini işaret eden tertemiz kesilmiş porsuklar gizli bahçe. Geçtiklerinde, bakımlı çiçek tarhlarından yayılan tatlı lavanta kokusuyla karşılaştılar.

Kız kardeşler içeri girerken çocukluklarını düşündüler. Onların Gözleri, yazın berrak ve serin sularında yüzdükleri çakıllı bir koya i n e n basamaklara takıldı.

Tertemiz bahçenin manzarası bugün özellikle çarpıcıydı. Doğrudan göle bakıyordu ve tam da güneşin batmasını beklerken, güneşin kesintisiz ve muhteşem bir görüntüsü vardı.

Dağlar. Buranın babamın en sevdiği yer olmasına şaşmamalı.

"İşte," dedi Georg, "iki yıl sonra yine buradayız.

Küre önlerinde ışıl ışıl parlıyordu. Karmaşık, ince bantlar üst üste biniyor ve küçük altın küreyi koruyordu.

Yapının merkezindeki top - ki bu aslında ucunda bir ok bulunan ince metal bir çubukla şişlenmiş bir küreydi.

"Size göstermem gereken son bir şey daha var. Georg ağır adımlarla küreye doğru yürüdü. "Heykelin tasarımı konusunda babanızdan kesin talimatlar aldım. Bir elini bantların arasına uzattı ve kürenin merkezini kavradı.

altın küre. Bileği titremeye başlayana kadar sıkıca çevirmeye başladı. Kızlar şok içinde kürenin gevşemeye başlamasını izlediler. Georg, üst yarısı elinden çıkana kadar çevirmeye devam etti.

Ve orada, kürenin içinde, bahçenin etrafında dans eden yansıyan ışık huzmeleri gönderen devasa bir elmas oturuyordu. Kızlar sessizdi. Her biri tam olarak neye baktıklarını biliyordu.

"Vay canına... Maia sonunda nefes aldı.

"Bu inanılmaz," dedi Ally.

"Artık bildiğin gibi," dedi Georg, "babam bu elması yıllarca her yere yanında taşıdı. Açlıktan ölüırken bile. Onu satabilirdi ama asla satmadı.

"Hepimiz nereye gitmiş olabileceğini merak ettik," diye güldü Tiggy. "Babamın Kreeg'le hesaplaşmasından sonra Ege'nin dibinde olduğunu düşünmüştüm.

"Ben de," diye başını salladı Yıldız.

"Ama bunca zamandır buradaymış..." diye fısıldadı Merry.

"Bu doğru," diye devam etti Georg. "Sondan bir önceki olayda Atlas'ı görmeye gittiğimde, onu bana verdi ve armatür kürenin içinde güvende tutmamı söyledi. Doğru zaman geldiğinde onu size teslim etmem söylendi. O zamanın bugün olduğunu hissettim.

"Son bir güzelleme... Maia söyledi.

"Peki, bununla ne yapacağız? Ally sordu.

Georg bir an düşündü. 'Babam buna karar vermeyi kızlarına bıraktı. Sizin dürüstlüğünüze güveniyordu.

"Değeri ne kadar Georg?" diye sordu CeCe.

"Rusya'nın son çaricesine ait kayıp bir elmas mı?" diye güldü. "Ben uzmanı değilim, ama onaylandıktan sonra -ki onaylanacaktır-

ihtiyatlı bir tahminle on milyon avro diyelim.

"Bu parayla hayatları değiştirebiliriz... Maia yorum yaptı. Ally kız kardeşine baktı. "Pek çok hayat," diye onayladı.

'Belki aptalca olacak ama' dedi Star, 'biz büyürken CeCe ve ben bir hayır kurumu kuracağımızdan bahsederdik. Yapmak hatırlıyor musun, Cee?'

CeCe sırtıttı. "Yedi Kız Kardeş hayır kurumunu mu kastediyorsun?"

"Bu doğru! Yıldız güldü. 'Biz ... biz denemek ve yardım etmek istedik Dünyanın neresinde **O l u r l a r s a** olsunlar, her yetim bizimki kadar mükemmel bir aile bulacaktı.

Kızlar sessizce bu fikir üzerinde düşündüler, her biri bunun *tam olarak* yapmak istedikleri şey olduğundan emindi.

'Yedi Kız Kardeş hayır kurumu. Bence bu çok güzel,' dedi Maia. "İşte. Ally'nin elini tuttu, o Star'ın elini tuttu, o da CeCe'nin elini tuttu ve kadınlar küreyi çevreledi. Georg yavaşça ve sessizce uzaklaştı ve bahçeden çıktı.

Kız kardeşler, birbirlerinin arkadaşlığında güvende olarak bir süre küre etrafında birlikte durdular. Çok yavaş bir şekilde daire dönmeye başladı ve bahçe kahkahalarla doldu.

Merry Christian'ın elini tuttu ve tekneye adım attı.

"Yakında görüşürüz millet!" diye bağırdı, yeni bulduğu ailesinin doldurduğu iskeleden uzaklaşmak için manevra yapmaya başladıklarında. Onların coşkulu el sallamalarına karşılık verdi ve öpebildiği herkese öpücükler gönderdi. Christian tekneyi gölün üzerine çekip yarımadanın etrafından Cenevre limanına doğru ilerlerken, Merry'nin kız kardeşleri ve Atlantis gözden kaybolmaya başladı.

Kendini geminin yumuşak deri minderlerinde rahatlamaya bıraktı. sürat teknesine bindi, gözlerini kapattı ve yüzünde ılık rüzgârı hissetti. Gözlerini tekrar açtığı anda, bakışları kayalık bir çıkıntıya takıldı. Beyaz gömlekli, uzun boylu bir figürün kendisine el salladığını gün gibi açık bir şekilde gördü. Hiç düşünmeden el sallamaya karşılık verdi ve geniş bir gülümseme yaydı. Çünkü

Adama bakmaya devam etti, yüzü tanıdığını fark etti.

Sonra adamın yanında sarı saçlı güzel bir kadın belirdi ve onun elini tuttu.

"Anne... Merry sersemlemiş bir halde fısıldadı. "Christian!" diye bağırdı. "Christian! Tekneyi durdur! Durdur! Christian tereddüt etmeden motoru durdurdu.

"Her şey yolunda mı, Merry?

"Lütfen, bizi oraya götür. . .' Merry hâlâ kendisine el sallayan çifti gösterdi.

"Elbette. Christian cevap verdi ve yavaşça kayalığa yaklaşmaya başladı.

"Seni seviyorum!" diye bağırdı adam.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Merry.

Christian tekneyi kayalıklara olabildiğince yaklaştırdı. Merry bakışlarını olabildiğince uzun süre anne babasının üzerinde tuttu, ama Sonunda görüntü yavaşça kayboldu.

Ve onların gittiğini biliyordu.

Acknowledgements

Lucinda'nın ölümünden sonra, söz verdiğimiz sekizinci kitabın akıbeti konusunda okuyuculardan gelen baskılarla karşı karşıya kaldık. Annem benden seriyi bitirmemi istemişti, ancak bunun yurtiçi ve yurtdışındaki yayıncıları için kabul edilebilir bir sonuç olacağının garantisi yoktu.

Neyse ki Jeremy Trevathan ve Lucy ile ilk görüşmem Pan Macmillan'dan Hale, plana güvendikleri konusunda beni temin etti ve dünyanın geri kalanı da b u n u takip etti. Ben özellikle Süreç boyunca son derece destekleyici olmaya devam eden muhteşem Lucy'ye minnettarım. Aslında, tüm ekip Macmillan olağanüstü bir yardımda bulundu. Jayne Osborne, Samantha Fletcher, Lorraine Green ve Becky Lloyd'a özellikle teşekkür ederim.

Lucinda'nın dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarına ... ne diyebilirim ki? Annem hepinizle yakın arkadaş olma gibi biraz eşsiz bir konumdaydı ve biliyorum ki sizin için minnettarlığınızı ifade etmek isterdi.

Seven Sisters mirasına inanılmaz bir katkı. Birçoğunuz bu projeye onunla birlikte on yıl önce başladınız ve *Atlas* birlikte çıktığımız olağanüstü bir yolculuğun sonunu temsil ediyor. Yazım sürecinde teşvik mesajları gönderenlere, özellikle Claudia Negele, Grusche Juncker, Fernando Mercadante ve Sander Knol'a teşekkür ederim. Ayrıca Knut Gørvell'e de teşekkür ederim.

Bana güvenen, ancak taslağı o k u d u k t a n sonra en çok heveslenen kişi oldu! Ayrıca, yıllar boyunca Yedi Kız Kardeş serisi üzerinde büyük bir gayretle çalışmış olan parlak çevirmenlere de saygılarımı sunmak istiyorum. Onların rolü genellikle küçümsenir, ama asla Lucinda ya da kendim.

Mükemmel bir editöre ihtiyacım olduğunu biliyordum ve Susan Opie tam da bunu sağladı. Bir roman yazarının hayatının, özellikle benim durumumda, yalnız bir hayat olabileceğini keşfettim ve Susan'ın düşünceleri, yansımaları ve yakalamaları paha biçilmezdi. Sen olmasaydın bunu başaramazdım!

Atlas, Seven Sisters evreninin sonu olmaktan çok uzak, aslında sürekli genişliyor. Geçen yıl ekran dünyasında bir eğitim olduğunu kanıtladı ve Sean Gascoine'e teşekkür etmek istiyorum,

Benamina Mirnik-Voges, Faye Ward ve Caroline Harvey'e sabırları ve uzmanlıkları için teşekkür ederiz.

Jacquelyn Heslop, Nathan Moore ve Charles Deane'e teşekkür ederiz, Matthew Stallworthy, James Gamblin, Ellie Brennan, David Dunning, Cathal ve Mags Dineen, Kerrie Scot, Kirsty Kennedy, Tory Hardy, Anna Evans, Martyn Weston ve Richard Staples, geçtiğimiz yıl boyunca farklı şekillerde bana destek oldular.

Haziran 2021-Haziran 2022, ailemin iki beklenmedik ölüme daha katlandığı bir *annus horribilis* oldu. Büyükanнем (annemin annesi) Janet Edmonds Ocak 2022'de öldü. Büyükanнем

tatlı ve coşkuluydu ve yıllar boyunca bize sayısız kahkaha attırdı. Sonra, Mayıs 2022'de üvey kardeşim Olivia'yı kaybettik. Sadece bir Harika bir kardeş olan Olivia, uzun yıllar Lucinda Riley Ltd. için kişisel asistanlık ve yayıncılık yöneticiliği yaptı. O, Lucinda Riley'nin Okuyucular için iletişim noktası oldu ve onlarla mükemmel bir şekilde iletişim kurdu. Ayrıca ofisi büyük bir verimlilik ve kolaylıkla yönetti.

Gazeteye yaptığı muazzam katkıdan bahsetmemek benim için büyük bir ihmalkârlık olurdu.

Bu roman da dahil olmak üzere perde arkasındaki her şey. Teşekkürler Livi.

Acentelik yapan ve işin benim yapamayacağım yönleriyle ilgilenen üvey babam Stephen'a özellikle teşekkür borçluyum. Pratik sorumlulukların birçoğunu en iyi şekilde omuzladı.

ve onsuz ne yapardım bilmiyorum. Lucinda Riley Ltd'deki geniş kapsamlı görevinin tüm inceliklerini çok hızlı bir şekilde öğrenen Jess Kearton'a ayrıca teşekkür ederim.

Yaptığı her işte tamamen güvenilir.

Son on sekiz ay boyunca bana destek olan ortağım Lily'ye sonsuz minnettarım (beş yıl boyunca sanatsal çöküntülerime katlanmak zorunda kaldığınız için özür dilerim). Bu köpek hayranını türünün sevgi dolu olabileceğine ikna ettiği için kedim Tiggy'ye teşekkürler . Son olarak, erkek ve kız kardeşlerime teşekkür ederim - Isabella'ya ilk başlarındaki mükemmel araştırma çalışmaları için, Leonora'ya içtenliği için

ve Kit'e beni kimsenin güldüremediği kadar güldürdükleri için teşekkür ederim. Annem hepinizle tarifsiz bir gurur duyardı.

Son sözler Lucinda Riley'e ait olmalı. Umarım bunları yıllar boyunca Seven Sisters'ın teşekkürlerinden almamın bir sakıncası yoktur:

Son olarak, dünyanın dört bir köşesine seyahat ederken ve hikayelerinizi dinlerken bana ilham veren ve alçakgönüllülükle destek olan SİZ okuyuculara teşekkür ederim. Yedi kitaplık bir seri yazmak çok zor görünüyordu.

2012'de çılgınca bir fikir - kız kardeşlerimin dünya çapında bu kadar çok insana dokunacağını asla tahmin edemezdim. Onları kalplerinize aldınız, onlarla birlikte güldünüz, sevdiniz ve ağladınız, tıpkı benim hikayelerini yazıyorlar.

Geçtiğimiz yıldan öğrendiğim bir şey varsa, o da anın gerçekten sahip olduğumuz tek şey olduğudur. Yapabilerseniz, kendinizi hangi koşullarda bulursanız bulun, bunun tadını çıkarmaya çalışın ve asla umuttan vazgeçmeyin - bu, biz insanları hayatta tutan temel alevdir.

Yazarlar Hakkında

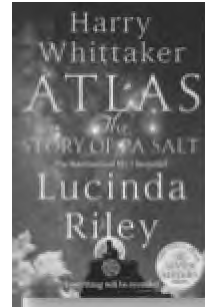
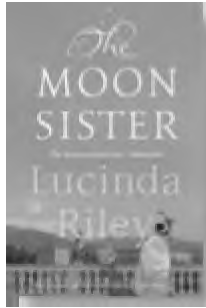

Lucinda Riley İrlanda'da doğdu. İlk romanını yirmi dört yaşında yazdı ve kitapları kırk dile çevrildi ve dünya çapında elli milyon kopya sattı. Harry Lucinda'nın oğlu Whittaker, BBC'de ödüllü bir radyo sunucusu ve İngiltere'nin en ünlü doğaçlama gruplarından birinin üyesi. toplulukları. Birlikte çocuklar için Guardian Angels serisini yazdılar.

Lucinda'nın 2021'deki ölümünün ardından, *Atlas: Pa Salt'ın Hikayesi*, dünya çapında çok satan epik seri Yedi Kız Kardeş'i sona erdiren bir işbirliği çalışmasıdır.

The EV N STE R

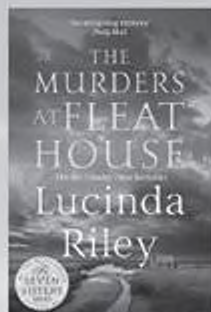
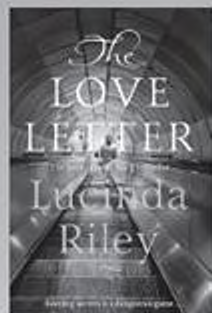
Yedi Kız Kardeş serisi, Lucinda Riley'nin ünlü yıldız
takımyıldızının etolojisinden esinlenerek yazdığı,
milyonlarca satan bir fenomendir.

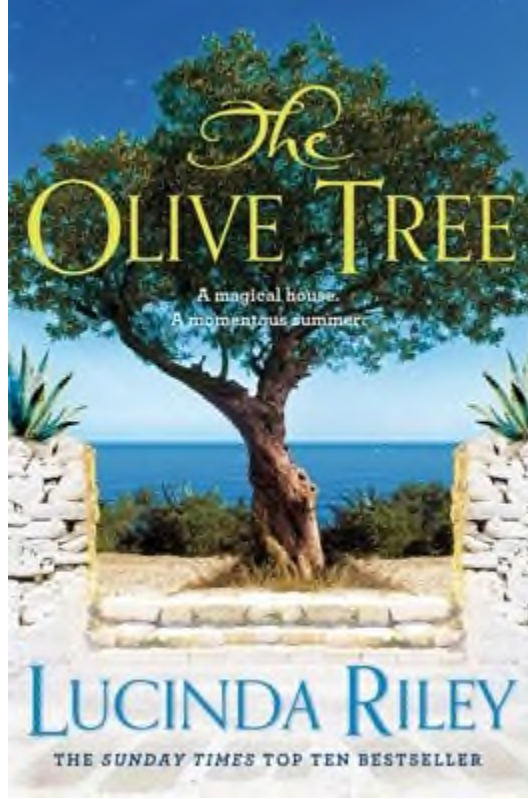
Serinin tamamını panmacmi11an.com adresinde keşfedin

Discover

more spellbending novels from
Lucinda Riley at panmacmillan.com

Zeytin Ağacı

Büyülü bir ev. Önemli bir yaz. İki ay boyunca Kıbrıs'ta geçen bir yaz, birçok sırrı açığa çıkarır.

Genç Helena'nın Kıbrıs'taki bir evde geçirdiği ve ilk kez aşık olduğu büyülü tatilin üzerinden yirmi dört yıl geçmiştir.

Artık harabeye dönmüş olan 'Pandora' adlı ev, annesi tarafından ona bırakıldığında

Vaftiz babası, yazı ailesiyle birlikte orada geçirmek için geri döner.

Ancak Helena Pandora'ya varır varmaz, buranın pastoral güzelliğinin, kocası William'dan ve oğlu Alex'ten sakladığı sırlarla dolu bir ağı gizlediğini anlar. On üç yaşındaki Alex, çok sevdiği annesini korumak ve büyümek arasında kalmıştır. Ama aynı zamanda gerçek babası hakkındaki gerçeği öğrenmek için de yanıp tutuşmaktadır.

Helena tesadüfen çocukluk aşkıyla karşılaştığında, geçmişini ve çocukluğunu tehdit eden bir olaylar zinciri başlar. şimdiki zaman çarpışıyor. Hem Helena hem de Alex, Pandora'nın sırları ortaya çıktıktan sonra hayatın asla eskisi gibi olmayacağını bilirler.

Lucinda, *Zeytin Ağacı'nın* arkasındaki ilham kaynağı hakkında yazıyor:

Bu hikayeyi ilk olarak 2006 yılında Kıbrıs'ta geçirdiğim bir aile tatilinden sonra kendim için yazmıştım. Daha sonra taslağı bir kenara kaldırdım, çocuklarım **b ü y ü d ü** , başka kitaplar yazdım ... ve 2015 yılında eski bir çekmeceyi temizlerken yeniden keşfettim. O zamanki adı 'Helena'nın Sırrı' idi ve onu okumak ve çocukların daha küçük olduğu zamanları hatırlamak büyüleyiciydi. *Zeytin Ağacı*'ndaki karakterler aynı kalırken, olay örgüsü sonlara doğru önemli ölçüde değişti - on yıl öncesinin avantajıyla, aileyi günümüze taşıyabildim.

Olay örgüsünün ve karakterlerin çoğu elbette kurgusal olsa da, hiç şüphe yok ki bu, anne, üvey anne, eş ve çocuk olma konusundaki kendi yaşam deneyimlerimden **y a r a r l a n m a y a** en çok yaklaştığım eser oldu. eğitimli bir dansçı. Yazma sırasında beş çocuğumuz kitaptaki çocuklarla benzer yaşlardaydı ve ailemiz ve çocuklarımız Hepsi de bir şekilde karakterlere ilham kaynağı olan arkadaşlarımız da bizimle kalıyor. Evet, 'kapsamlı' bir tarihi geçmişe ya da benim bildiğim yüz yıllık bir zaman aralığına sahip değil ama bence romancılar için önemli olan Okurlarımın bu kitabı bu kadar beğenmiş olmasından büyük mutluluk duyuyorum.

Lucinda Riley

***Zeytin Ağacı* için yapılan yorumlar:**

"Güzel Kıbrıs'ın renkleri, atmosferi ve boğucu sıcaklığıyla dolu bu kitap, tüm aile ilişkileri hakkında sürükleyici bir hikâye.

nesiller, bizi bazen görünmez kordonlarla bağlayan bağlar ve modern dünyada "aile "nin karmaşık doğası'

Lancashire Evening Post

"Karmaşık ve son derece sürükleyici hikâyesi, zeytin, üzüm ve yakıcı Kıbrıs güneşinin kokusunun sinmiş olduğu sayfalarıyla *Zeytin Ağacı* mükemmel bir yaz kitabı. Riley Birden fazla zaman çizelgesini ve farklı aile üyelerinin hayatlarının çeşitli aşamalarındaki bakış açılarını akıllıca dengeleyerek, her bir aile üyesi için kök salmamızı sağlıyor.

ve bizi kendi hayatımızın geçici doğası üzerine düşünmeye zorluyor'

Reader's Digest

'Her zaman beklemediğiniz dönemeçler vardır ve size yemin ederim ki bazıları sizi suskun bırakacaktır'

Libri: medicina per il cuore e per la mente, İtalya

'Bu romanı da tatmin olmuş bir iç çekişle kapatacaksınız'

Hebbaan, Hollanda

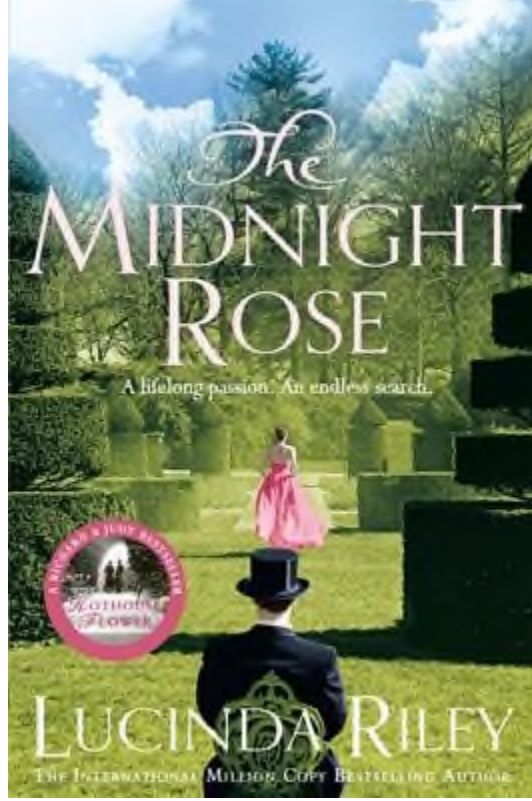
'Sizi Kıbrıs'ın muhteşem güneşine götürecek ... ferahlatıcı bir şekilde farklı'

Daily Express

"İlk sayfadan itibaren sizi fetheden, son derece ilgi çekici ve gizemli bir kitap!

Coisas de Diana, Brezilya

Gece Yarısı Gülü

Dört nesli kapsayan *Gece Yarısı Gülü*, Hindistan'ın büyük mihracelerinin ışıltılı saraylarından İngiltere'deki Dartmoor'un görkemli evlerine uzanıyor ve 1911'den günümüze bir kızın, Anahita Chavan'ın olağanüstü hayatını takip ediyor.

İngiliz Raj'ının en parlak döneminde, soylu ama yoksul bir aileden gelen on bir yaşındaki Anahita, İngiliz Kraliyet ailesinden biriyle ömür boyu sürecektir bir dostluk kurar.

Hint kraliyet ailesinin ayrıcalıklı kızı, inatçı Prenses Indira. Prensesin resmi refakatçisi olan Anahita, Büyük Savaş'ın patlak vermesinden hemen önce arkadaşına İngiltere'ye kadar eşlik eder. Şurada, genç Donald Astbury ile tanışır. muhteşem, uzak Astbury Malikânesi - ve entrikacı annesi.

Seksen yıl sonra, genç b i r Amerikalı film yıldızı olan Rebecca Bradley, dünyayı ayaklarının altına almıştır. Ancak aynı derecede ünlü erkek arkadaşıyla olan çalkantılı ilişkisi beklenmedik bir hal alınca, 1920'lerde sosyeteye takdim edilen bir kızı canlandıracağı son rolünün onu şöhretin ışıltısından uzaklaştırıp İngiltere'deki Dartmoor'un vahşi doğasına götüreceği için rahatlar.

Artık harabeye dönmüş Astbury Hall'da çekimler başladıktan kısa bir süre sonra, Ari

Anahita'nın büyük torunu Malik, ailesinin geçmişini araştırmak için beklenmedik bir şekilde gelir. Rebecca'yla birlikte keşfettikleri şey, ailesinin geçmişini çözmeye başlar.

Astbury hanedanına musallat olan karanlık sırlar ...

Lucinda, *Gece Yarısı Gülü*'nün ardındaki ilham kaynağı hakkında yazıyor:

Hindistan beni her zaman büyülemiştir. Farklı kültürleri ve çeşitli manzaralar. Aslında tüm ülke öylesine canlı, zengin bir duvar halısı sunuyor ki, doğal olarak hakkında yazmayı çok sevdiğim türden renkli, egzotik bir arka plan sağlıyor. Ayrıca atalarımın geçen yüzyılın başında Hindistan'da ikamet ettiklerini hayal meyal biliyordum, ancak yazmaya başladığımda onlar hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum.

kitap . . . Bu benim bugüne kadarki en iddialı hikayem ve başladığımda kendimi neye bulaştırdığımı tam olarak bilmiyordum!

Kitabın ana teması, eğer birini seçmem gerekseydi, sevgiye karşı görev olurdu. Karakterlerin birçoğunun kaderi

Bu iki şey arasında sıklıkla var olan çatışma. Ayrıca Rebecca aracılığıyla, aslında gerçek tamamen farklıyken önümüze konulanlara inanmanın ne kadar kolay olduğunu keşfederek türümün klişelerinden kaçmak istedim. Ben buna 'duman ve ayna' etkisi diyebilirim.

Kitabı derinlemesine araştırdım, mekanlar ve gerçek hayattaki karakterler hakkında bulabildiğim her şeyi okudum.

İngiliz Raj'ının son günlerinde vardı. Daha sonra uçağa bindim ve Jaipur ve Mumbai'ye uçtum. Moon Palace'ı ziyaret ettim ve ülkenin en kuzeyindeki Cooch Behar'a gitmeden önce Rambagh Sarayı'nı ziyaret etti. Modern Hindistan'ın gerçekliği büyük bir kültürdü

Şok oldum. Burası zıtlıklarla dolu bir ülke. Çarpıcı tapınakları ve saraylarıyla manzaranın güzelliği, yine de çok fazla şeyle birleşti Orada yaşayan birçok insan için yoksunluk, benim üzerimde kalıcı bir etki bıraktı. Sadece gürültüyü deneyimlediğinizde, sıcak, toz ve birçoğu sokaklarda yaşayan o kadar çok insanın yoğun klostrofobisini hissetmeye başlayabilirsiniz. zengin ve fakir arasında hala var olan uçurumu anlamak. I Cooch Behar Maharaja ve Maharani'nin muazzam zenginliği ile yaşadıkları zorlukları karşılaştırarak hikayede buna değinmek istedim. pek çok kişi tarafından tecrübe edilmiştir.

İngiltere'nin Dartmoor bölgesindeki Astbury Hall Birkaç görkemli ev olmasına rağmen, en yakın benzerlik Yorkshire'daki Castle Howard'dır. orijinal TV dizisi ve 'Brideshead'in son film versiyonu Revisited'. Ayrıca, hafta sonlarını arkadaşlarımla görkemli evlerinde geçirdiğimde, eski su tesisatına sahip, cereyanlı ve buz gibi yatak odalarında kalma konusunda da pek çok deneyimim var!" (Lucinda Riley)

Gece Yarısı Gülü için yapılan yorumlar:

Romantik Romancılar Derneği Kitap Ödülleri'nde Epik Roman ödülü için kısa listeye kaldı.

'Downton Abbey tarzı bir gişe rekortmeni'

Red dergisi

'Riley bir kez daha olağanüstü bir hikaye yazmış, büyüleyici karakterlerle dolu, karmaşık ve son derece ilgi çekici bir hikaye'

Kitap Listesi

'Riley'nin çok kuşaklı romanı, sosyal sınıf, ırksal ve etnik meselelere yönelik tarihsel ve çağdaş tutumları karşılaştırıyor. önyargı ve mali statü gibi konulara değinirken, zekice bağlanmış, sempatik karakterler yaratıyor'

Kütüphane Dergisi

'Sevgi ve umudun gücüne dair eşsiz bir hikâye. Lucinda Riley
Bu harika romanıyla bizi büyülerken ve duygulandırırken bir kez daha
geçmiş ve bugünü birleştiriyor'

***PNR*, Yunanistan**

'[*Gece Yarısı Gülü*] gerçekten de hayallere dalınacak ve elden bırakılması
zor bir kitap'

***Chicklit*, Hollanda**

'Tarihin akışına kapılmış unutulmaz karakterlerle dolu çok katmanlı, yürek
parçalayıcı bir hikâye. *Gece Yarısı Gülü*, Lucinda Riley'nin en büyüleyici ve
unutulmaz hali'

***The Whimsy Bookworm*, Hindistan**

Ayrıca Lucinda Riley

Sera Çiçeği
Uçurumdaki Kız
Pencerenin Ardındaki Işık Gece
Yarısı Gülü
İtalyan Kız
Melek Ağacı
Zeytin Ağacı Aşk
Mektubu
Kelebek Odası
Fleet House'daki Cinayetler

Yedi Kız Kardeş Serisi
Yedi Kız Kardeş
Fırtına Kız Kardeş
Gölge Kız Kardeş İnci
Kız Kardeş
Ay Kardeş Güneş
Kardeş
Kayıp Kız Kardeş

Lucinda Riley ve Harry Whittaker tarafından

Grace ve Noel Meleği Bill ve Rüya
Meleği
Rosie ve Arkadaşlık Meleği Alfie ve
Kayıp Şeyler Meleği

İlk kez 2023 yılında Macmillan tarafından yayımlandı

Bu elektronik baskı ilk olarak 2023 yılında Macmillan an
imprint of Pan Macmillan tarafından yayımlanmıştır.

The Smithson, 6 Briset Street, Londra EC1M 5NR

AB temsilcisi: Macmillan Publishers Ireland Ltd, 1. Kat, The Liffey
Trust Centre, 117-126 Sheriff Street Upper,
Dublin 1, D01 YC43

Dünya çapında ilişkili şirketler

www.panmacmillan.com

ISBN 978-1-5290-4355-6

Telif Hakkı © Lucinda Riley Limited 2023 Kapak

görselleri © Shutterstock

Lucinda Riley'in fotoğrafı© Boris Breuer

Lucinda Riley ve Harry Whittaker'ın bu eserin yazarları olarak tanımlanma hakkı, Telif Hakkı,
Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendileri tarafından ileri sürülmüştür.
1988.

Bu yayını (veya herhangi bir bölümünü) herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla
(elektronik, dijital, optik) kopyalayamaz, saklayamaz, dağıtamaz, iletemez, çoğaltamaz veya
başka bir şekilde kullanıma sunamazsınız,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde), yayıncının önceden yazılı izni olmadan. Bu yayınlı
ilgili olarak izinsiz herhangi bir eylemde bulunan herhangi bir kişi cezai kovuşturmayla ve zarar için
sivil taleplere karşı sorumlu olabilir.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Hemesh Alles'in illüstrasyonları

Tüm kitaplarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek ve satın almak için
www.panmacmillan.com adresini ziyaret edin. Ayrıca, yazar röportajları ve yazar
etkinlikleriyle ilgili haberleri bulabilir, e-bültenlere kaydolabilir ve böylece yeni çıkan
kitaplarımızdan her zaman ilk siz haberdar olabilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[İthaf sayfası](#)

[Önsöz Epigraf](#)

[sayfası](#)

[Karakter kadrosu](#)

[Önsöz: Tobolsk, Sibirya, 1925](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1928-29](#)

[1: Boulogne-Billancourt, Paris, Fransa](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[Neşeli: Yolda: Dublin'den Nice'e: Haziran 2008](#)

[6](#)

[7: Titan](#)

[8: Merry.](#)

[9](#)

[10: Merry.](#)

[11](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1929](#)

[12: Boulogne-Billancourt, Paris, Fransa](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[Titan: Haziran 2008 17](#)

[18](#)

[19](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1936-40](#)

[20: Leipzig, Almanya](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25: Bergen Limanı, Norveç, Yeni Yıl Arifesi 1938](#)

[26](#)

[27: Inverness, İskoçya, Nisan 1940 The](#)

[Titan: Haziran 2008](#)

[28: Merry.](#)

[29](#)

[30](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1944-51](#)

[31: High Weald, Kent, İngiltere](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36: İngiltere, 1949](#)

[37: Atlantik Okyanusu, 1949](#)

[38](#)

[39: Alicia Hall, Adelaide, Avustralya](#)

[40: Coober Pedy, 1951](#)

[41](#)

[Titan: Haziran 2008 42](#)

[Atlas'ın Günlüğü: 1951-93](#)

[43](#)

[44: 1965](#)

[45](#)

[46: Mayıs 1974](#)

[47: Ağustos 1977](#)

[48: Mayıs 1980](#)

[49: Ağustos 1980](#)

[50: 1981](#)

[51: 1982](#)

[52: 1993](#)

[53](#)

[Titan: Haziran 2008 54](#)

[Baba'nın Son Sayfaları: Titan: Haziran 2007](#)

[55](#)

[56: Tümen, Sibiry, 1918 57](#)

[58: Tobolsk, 1926](#)

[59: The Olympus, Haziran 2007](#)

[60: Tilbury Limanı, Essex, İngiltere, 1949](#)

[61: The Titan, Haziran 2007](#)

[62](#)

[Titan: Haziran 2008 63](#)

[64](#)

[Sonsöz: Atlantis: Bir yıl sonra](#)

[Teşekkür](#)

[Yazarlar Hakkında Yedi](#)

[Kız Kardeş](#)

[Lucinda Riley'den daha fazla büyüleyici roman keşfedin](#) .

[Zeytin Ağacı](#)

[The Midnight Rose Also](#)

[by Lucinda Riley Telif](#) .

[hakkı sayfası](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

